

BÜYÜK ÇATIŞMA
MESİH İLE ŞEYTAN ARASINDA
Hristiyanlık Dönemi sırasında

ELLEN GOULD BEYAZ

Atalar ve Peygamberler, Çağların Arzusu, Mesih'e Giden Yol, İsa'nın Meselleri ve diğer eserlerin yazarı .

Bu çalışmadaki orijinal dilindeki tüm Kutsal Kitap alıntıları, aksi belirtilmedikçe , Kutsal Kitap'ın Yeni Uluslararası Versiyonundan alınmıştır.

Önsöz

Sevgili okuyucu, bu kitap bize günahın, talihsizliğin ve kötülüğün var olduğunu anlatmak için yayınlanmadı. Bu dünyada sefalet.

Bu kitap bize ışık ile karanlık, günah ile doğruluk, yaşam ile ölüm, doğru ile yanlış arasında uzlaşmaz bir çelişki olduğunu anlatmak için yayınlanmadı. Bunu kalbimizin derinliklerinde biliyoruz ve bu çatışmanın katılımcısı, aktörü olduğumuzu biliyoruz.

Ancak her birimizin bazen bu muazzam savaş hakkında daha fazlasını öğrenmek için yakıcı bir isteği vardır. Nasıl başladı? Veya: o her zaman burada mıydı? Hangi unsurlar onun karmaşık yönlerinin bir parçasıdır? Onunla nasıl bir ilişkim var? Benim sorumluluğum nedir? Bu dünyaya kendi isteğimle gelmedim. Kötülük ya da iyilik benim için ne anlama geliyor?

İlgili temel ilkeler nelerdir? Bu çatışma ne kadar sürecek? Sonunuz ne olacak? Acaba Dünya, bazı bilim adamlarının söylediği gibi, yoğun, soğuk ve sonsuz bir gecenin derinliklerine dalacak mı? Yoksa ışıkla ışıldayan, Tanrı'nın sonsuz sevgisiyle ısınan daha iyi bir gelecek mi olacak?

Soru daha da derin: Kalbimde, bencilliğin akışı ile sevginin akıntısı arasındaki bu çatışma, iyiliğin zaferiyle sonsuza kadar nasıl çözülebilir? Kutsal Kitap ne diyor? Tanrı'nın her ruh için bu ebedi ve önemli konu hakkında bize ne öğretmesi gerekiyor?

Bu gibi sorular her taraftan karşımıza çıkıyor. Kalbimizin derinliklerinden ısrarla çıkıyorlar. Ve kesin cevaplar talep ediyorlar.

Elbette, içimizde daha iyi bir şeye olan özlemi, hakikat arzusunu yaratan Tanrı, tüm bu bilgi ihtiyacının cevabını bizden esirgemeyecektir, çünkü "Rab Yehova, sırrını kullarına açıklamadan hiçbir şey yapmayacak; peygamberler."

Bu çalışmanın amacı sevgili okuyucu, sorunlu ruhun tüm bu sorunlara doğru çözümleri bulmasına yardımcı olmaktır. Rab'bin iyi olduğunu tatmış ve keşfetmiş, Tanrı ile birliktelik ve O'nun Sözü'nü inceleyerek Rab'bin sırrının Kendisinden korkanlarda olduğunu ve O'nun bunu Tanrı'da açıklayacağını öğrenen biri tarafından yazılmıştır. Onun antlaşması.

Yazar, Evrendeki yaşamın dahil olduğu bu çok önemli çatışmanın içeriğini daha iyi anlayabilmemiz için, bunu son yirmi asırlık tarihten çıkardığı somut ve objektif derslerle bizlere sunmuştur.

Kitap, Tanrı'nın kurtarmaya gelen Golgota Adamını reddetmesinin ardından seçtiği şehir olan Kudüs'ün hikayesinin hüznü son sahneleriyle başlıyor. O andan itibaren kitap, ulusların büyük gidişatıyla birlikte, ilk yüzyıllarda Tanrı halkının uğradığı zulümlere işaret ediyor; bunu takip eden havarisel kilisenin büyük sapkınlığı; Çatışmanın bazı temel özlerinin açıkça ortaya çıktığı Reformasyonun yarattığı uyanış; korkunç

Fransa'nın adalet ilkelerini reddetmesinden alınacak ders; Kutsal Yazıların dirilişi ve yüceltilmesi ve onların hayırsever, hayat veren etkisi; son günlerin dini uyanışı; Karanlığın her türlü aldatmacasının kötü ayaklanmasını karşılamak için, ışık ve bilginin muhteşem vahiyleriyle birlikte, Tanrı Sözü'nün ışıltılı kaynağının ortaya çıkışı.

Hayati ilkeleri içeren ve kimsenin tarafsızlığı tercih edemeyeceği yakın ve mevcut çatışma basit, net ve güçlü bir şekilde açığa çıkıyor. Her şeyden önce, bize iyiliğin kötülüğe karşı, doğrunun görkemli ve ebedi zaferi gösteriliyor.

yanlışın üstüne, ışığın karanlığa, neşenin üzüntüye, yaşamın ölüme, umudun umutsuzluğa, zaferin aşağılanmaya ve sonsuz, uzun süredir acı çeken sevginin intikam dolu nefrete karşı.

Bu kitabın önceki baskıları birçok ruhu gerçek Çoban'a yönlendirdi. Bu basımın sonsuz iyilikler açısından daha verimli olması editörlerin duasıdır.

EDİTÖRLER

giriş

Günahın girişinden önce Adem, Yaratıcısıyla açık bir birlikteliğin tadını çıkardı, ancak insan günah yoluyla kendisini Tanrı'dan ayırdığından beri insan ırkı bu yüksek ayrıcalıktan mahrum kaldı. Ancak kurtuluş planı sayesinde Dünya sakinlerinin hâlâ Cennet ile bağlantı kurabilecekleri bir yol açıldı.

Tanrı, Ruh aracılığıyla insanlarla iletişim kurmuştur ve seçilmiş hizmetkarlara yapılan vahiyler yoluyla dünyaya ilahi ışık saçılmıştır: "İnsanlar, Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle Tanrı'dan konuştu." (II Petrus 1:21).

İnsanlık tarihinin ilk yirmi beş yüzyılı boyunca yazılı bir vahiy yoktu. Allah'ın öğrettiği kişiler bilgilerini başkalarına aktardılar ve bu, nesiller boyunca babadan oğula aktarıldı. Yazılı Sözün hazırlanması Musa'nın zamanında başladı. İlahi ilhamla gelen vahiyler daha sonra kutsal bir kitaba dahil edildi. Bu çalışma, yaratılış ve yasa tarihçisi Musa'dan, müjdenin en yüce gerçeklerini kaydeden Yuhanna'ya kadar bin altı yüz yıllık uzun bir dönem boyunca devam etti.

İncil, yazarı olarak Tanrı'ya işaret eder, ancak insan eliyle yazılmıştır ve farklı kitaplarının farklı üslubuyla birçok yazarın özelliklerini sunar. Açığa çıkan gerçeklerin tümü Tanrı tarafından ilham edilmiştir (II Tim. 3:16), ancak bunlar insan sözleriyle ifade edilmiştir. Sonsuz, Kutsal Ruh aracılığıyla hizmetkarlarının zihinlerine ve kalplerine ışık tuttu. Kendisini rüyalar ve vizyonlar, semboller ve figürler aracılığıyla açığa çıkardı ve hakikatin bu şekilde kendilerine açıklandığı kişiler, düşünceyi insan dilinde somutlaştırdı.

On Emir bizzat Tanrı tarafından söylenmiş ve O'nun eliyle yazılmıştır. Bunlar ilahi bir eserdir, insan yapımı değildir. Ancak Kutsal Kitap, ilahi olarak ilham edilen hakikatleriyle, kendisini insan dilinde ifade eder ve ilahi olan ile insani olan arasındaki bağlantıyı sunar. Böyle bir birlik, Tanrı'nın Oğlu ve İnsanoğlu olan Mesih'in doğuşunda mevcuttu. Bu hem İncil hem de Mesih için geçerlidir: "Söz olan insan oldu ve aramızda yaşadı." (Yuhanna 1:14).

Pozisyon ve meslekler ile entelektüel ve manevi yetenekler açısından büyük farklılıklar gösteren insanlar tarafından farklı zamanlarda yazılan Kutsal Yazılar, açıklanan konuların doğasının çeşitliliğinin yanı sıra üslup açısından da belirgin bir zıtlık sunar. Farklı yazarlar tarafından farklı ifade biçimleri kullanılmaktadır. Çoğu zaman aynı gerçek, bir yazar tarafından diğerine göre daha çarpıcı bir şekilde sunulur. Farklı yazarlar bir konuyu farklı yönlerde ve ilişkilerde sunduklarından, yüzeysel ve dikkatsiz okuyucuya farklı veya çelişkili görünebilirler, ancak dikkatli ve saygılı öğrenci onların yazılarında en net içgörülerini görecektir ve bunların altında yatan uyumu fark edecektir.

Farklı kişiler aracılığıyla sunulan gerçek, çok çeşitli yönleriyle gösterilir. Bir yazar konunun en çok bir yönünden etkilenir; deneyimiyle veya algılama ve takdir etme kapasitesiyle uyumlu olan noktaları yakalar. Diğerleri başka bir yöne odaklanır. Ve her biri, Kutsal Ruh'un rehberliği altında, zihnini en ikna edici şekilde etkileyen şeyi sunar: her birinde gerçeğin farklı bir özelliği, ancak hepsi arasında mükemmel bir uyum. Ve böylece ortaya çıkan gerçekler, hayatın her koşulunda ve deneyiminde insanın ihtiyaçlarını karşılayacak mükemmel bir bütün oluşturmak üzere birleşir.

Tanrı, kendi gerçeğini dünyaya insan aracılığıyla iletmekten memnuniyet duymuştur ve Kendisi de Kutsal Ruhu aracılığıyla insanları yetkinleştirmiş ve bu işi yapmalarını sağlamıştır. Ne konuşacağını ve yazacağını seçerken insan zihnine rehberlik etti. Hazine dünyevi kaplara emanet edilmiştir ama yine de Cennete aittir. Tanıklık insan dilinin kusurlu ifadesiyle verilmektedir, yine de bu ilahi bir tanıklıktır ve Tanrı'nın itaatkar, güvenen çocuğu bunda gücün görkemini görür. ilahi, lütuf ve gerçekle dolu.

Tanrı, Sözüde kurtuluş için gerekli bilgiyi insanlara emanet etmiştir. Kutsal Yazılar, O'nun iradesinin güvenilir ve yanılmaz bir açıklaması olarak kabul edilmelidir. Onlar karakterin standardı, doktrinlerin açıklayıcısı ve deneyimin testidir. "Kutsal Yazıların tümü Tanrı ilhamıdır ve öğretmek, azarlamak, düzeltmek ve doğruluk konusunda eğitmek açısından faydalıdır; öyle ki, Tanrı adamı her iyi işe tamamen hazır ve donanımlı olsun." (II Tim. 3:16 ve 17).

Ancak Tanrı'nın Kendi iradesini Sözü aracılığıyla insanlara açıklamış olması, Kutsal Ruh'un sürekli varlığını ve rehberliğini gereksiz kılmaz. Tam tersine, Ruh, Kurtarıcımız tarafından, öğretilerini açıklığa kavuşturmak ve uygulamak için Sözü hizmetkarlarına açıklayacağına söz verdi. Ve Kutsal Kitap'a ilham veren Kutsal Ruh olduğundan, O'nun öğretisinin Sözü'nün öğretisine ters olması imkansızdır.

Kutsal Yazılar, Tanrı Sözü'nün tüm öğreti ve deneyimlerin sınanması gereken standart olduğunu açıkça bildirdiğinden, Kutsal Kitap'ın yerini alması için Ruh verilmedi ve hiçbir zaman da verilemez. Resul Yuhanna şunu söylüyor: "Ey sevgililer, her ruha inanmayın; fakat Allaktan olup olmadıklarını görmek için ruhları sınavın; çünkü dünyaya birçok sahte peygamber çıkmıştır." (I Yuhanna 4:1). Ve İşıya şunları söylüyor: "Yasaya ve emirlere! Eğer bu söze göre konuşmazlarsa hiçbir zaman ışık göremeyecekler." (Yeşaya 8:20).

Aydınlanma iddiasında bulunan ve artık Tanrı Sözü'nün rehberliğine ihtiyaç duymadığını iddia eden bir sınıfın hataları, Kutsal Ruh'un çalışmasına büyük bir leke getirmiştir. Ona ait olanlar, ruhlarında Tanrı'nın sesi olduğunu düşündükleri izlenimler tarafından yönetilirler. Fakat onları kontrol eden ruh, Tanrı'nın Ruhu değildir. Kutsal Yazıların izlenimlerini bu dikkatsizce takip etmek yalnızca kafa karışıklığına, aldatmaya ve yıkıma yol açabilir. Yalnızca kötü olanın planlarını desteklemeye hizmet eder. Kutsal Ruh'un hizmeti Mesih'in kilisesi için hayati bir öneme sahip olduğundan, bu, Şeytan'ın, Ruh'un işini küçümsemek ve Tanrı'nın halkının işlerini ihmal etmesine yol açmak için aşırılık yanlıları ve fanatiklerin hataları yoluyla gerçekleştirdiği aldatmacalarından biridir. Rabbin bizzat sağladığı güç kaynağı.

Tanrı'nın Sözü ile uyum içinde, O'nun Ruhu, Evanjelik çağın tamamı boyunca çalışmalarına devam etti. Her iki Ahit'in Kutsal Yazılarının verildiği süre boyunca, Kutsal Ruh, kutsal kanona dahil edilecek vahiylerle bakılmaksızın, bireysel zihinlere ışık iletmeyi bırakmadı. Kutsal Kitap, Kutsal Ruh aracılığıyla insanların Kutsal Yazıların tebliğiyle ilgisi olmayan konularda nasıl uyarı, azarlama, öğüt ve talimat aldıklarını bildirir. Farklı zamanların peygamberlerinden bahsediliyor ve haklarında herhangi bir ifade kaydedilmiyor. Benzer şekilde, Kutsal Yazılar kanonunun kapanmasından sonra Kutsal Ruh, Tanrı'nın çocuklarını aydınlatma, öğüt verme ve teselli etme işine hâlâ devam ediyordu.

İsa öğrencilerine şu sözü verdi: "Ama Baba'nın benim adımla göndereceği Danışman, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırlatacak." (Yuhanna 14:26). "Ama Gerçeğin Ruhu gelince, O

sana tüm gerçeği gösterecek... ve ne olacağını sana anlatacak." (Yuhanna 16:13). Kutsal Yazılar, bu vaatlerin havariyel günlerle sınırlı olmak şöyle dursun, tüm çağlardaki Mesih'in kilisesini kapsadığını açıkça öğretir. Kurtarıcı takipçilerine şu güvenceyi verdi: "Ve ben her zaman, hatta çağın sonuna kadar sizinle birlikte olacağım." (Mat. 28:20). Ve Pavlus, Ruh'un armağanlarının ve tezahürlerinin kilisede yapıldığını şöyle bildirir: "Hepimiz iman ve bilgi birliğine ulaşmaya kadar, Mesih'in bedeni bina edilsin diye, kutsalları hizmet işine hazırlamak için." Tanrı'nın Oğlu'nun olgunluğuna erişin ve Mesih'in doluluğu ölçüsüne erişin." (Efesliler 4:12 ve 13).

Elçi, Efesli imanlılar için şöyle dua etti: "Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı, yüce Babanın size, [Kendisinin](#) bilgisinde bilgelik ve vahiy ruhunu vermesi için dua ediyorum. Ayrıca O'nun bizi çağırdığı umudu ve iman edenlere karşı gücünün eşsiz büyüklüğünü bilesiniz diye yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye de dua ediyorum ..." (Ef. 1:17) -19). Tanrı'nın Kutsal Sözü'nün derin şeylerini anlayışı aydınlatan ve zihne açan İlahi Ruh'un hizmeti, Pavlus'un Efes kilisesi için dua ettiği bereketti.

Pentekost gününde Kutsal Ruh'un muhteşem tezahüründen sonra Petrus, günahlarının bağışlanması için insanları tövbe etmeye ve Mesih'in adıyla vaftiz etmeye teşvik etti. Ve şöyle dedi: "... Ve onlar Kutsal Ruh'un armağanını alacaklar. Çünkü bu vaat sizin için, çocuklarınız için ve uzaktaki herkes için, Tanrımız Rabbin çağıracağı herkes içindir" (Elçilerin İşleri 2:38 ve 39).

Tanrı'nın büyük gününün sahneleriyle doğrudan bağlantılı olarak Rab, Yoel peygamber aracılığıyla Ruhunun özel bir tezahürünü vaat etti (Yoel 2:28). Bu kehanet, Pentecost gününde Ruh'un dökülmesiyle kısmen gerçekleşti, ancak müjde işinin tamamlandığını görecek olan ilahi lütfun tezahürlerinde tam olarak gerçekleşmesine ulaşacak.

İyiyle kötünün büyük çatışması kıyamete kadar şiddetlenerek artacaktır. Şeytan'ın gazabı her çağda Mesih Kilisesi'ne karşı ortaya çıkmıştır. Tanrı, kötü olanın gücüyle yüzleşmeleri için insanlara güç vermek amacıyla lütfunu ve Ruhunu verdi. Mesih'in havariyel müjdeyi dünyaya yaymak ve onu gelecek nesiller için kaydetmek üzereyken, onlara özellikle Ruh'un aydınlığı armağan edilmişti. Ancak Kilise nihai kurtuluşuna yaklaşırken Şeytan büyük bir güçle hareket ediyor. "Çok az zamanının kaldığını bilerek, büyük bir öfkeyle dolu" olarak aşağıya iniyor. (Va. 12:12). O, "tüm gücüyle, belirtilerle ve aldatıcı harikalarla" çalışacaktır (II Selanikliler 2:9). Bir zamanlar meleklerin en yükseği olan bu ayrıcalıklı akıl, altı bin yıldır tamamen aldatma ve yıkım işine yönelmiştir. Ve şeytani yeteneğin ve inceliğin tüm derinlikleri kazanılmış [ve](#)

Dünyevi [savaşlar](#) sırasında geliştirilen tüm zulüm, son çatışmada Tanrı'nın halkına karşı uygulamaya konulacaktır. Bu tehlike zamanında, Mesih'in takipçileri dünyaya Rab'in ikinci gelişine ilgili uyarıyı duyurmalıdır. Ve bir halk O'nun gelişinde [O'nun](#) önünde "kusursuz ve kusursuz" olarak durmaya hazır olmalıdır. (II Petrus 3:14). O zaman, kilise için özel bir ilahi lütfun ve güç bağışı, havariyel günlerde olduğundan daha az gerekli olmayacaktır.

Kutsal Ruh'un aydınlığı sayesinde, iyiyle kötü arasındaki uzun süreli çatışmanın sahneleri bu sayfaların yazarına açık olmuştur. Zaman zaman, farklı çağlarda, yaşamın Prensi, kurtuluşumuzun Yazarı Mesih ile kötülüğün prensi, günahın yazarı, ilk şeytan olan Şeytan arasındaki büyük mücadelenin ortaya çıkışını düşünmemeye izin verildi. Tanrı'nın kutsal yasasını çiğneyen. Tanrı'nın yasasının ilkelerine karşı aynı nefret, hatanın yapıldığı aynı aldatma stratejisi

Gerçek gibi görünse de, insan yasalarının Tanrı yasalarının yerine geçtiği ve insanların Yaratıcı yerine yaratıklara tapınmaya yönlendirildiği, geçmiş tarih boyunca tasvir edilebilir. Tanrı'nın karakterini yanlış tanıtmaya, insanları Yaratıcı hakkında yanlış bir anlayışa yöneltmeye ve böylece O'na sevgi yerine korku ve nefretle bakmaya yönelik şeytani çabalar; Allah'ın kanununu marjinalleştirme, insanları bu kanunun iddialarından arınmış sanma çabaları ve onun aldatmacalarına direnmeye cesaret edenlere yönelik zulümleri her çağda istikrarlı bir şekilde devam etmektedir. Patriklerin, peygamberlerin, havarilerin, şehitlerin ve reformcuların tarihinde bunlara rastlamak mümkündür.

Şeytan, son büyük çatışmada da önceki tüm çağlarda olduğu gibi aynı politikayı uygulayacak, aynı ruhu sergileyecek ve aynı amaç doğrultusunda çalışacaktır. Gelecekteki mücadelenin, dünyanın daha önce tanık olmadığı korkunç bir yoğunluğa sahip olması dışında, geçmişte olan ve olacak. Şeytanın aldatmacaları daha incelikli, saldırıları daha kararlı olacaktır. Eğer mümkün olsaydı seçilmişleri bile aldatırdı (Markos 13:22).

Tanrı'nın Ruhunu, Sözü'ndeki büyük gerçekleri ve geçmiş ile geleceğin sahnelerini zihnimde açıklarken, bana bu şekilde açıklananları başkalarına bildirmem, geçmiş yüzyıllardaki tartışmaların tarihini özetlemem emredildi. ve yaklaşan gelecekteki mücadeleye ışık tutacak şekilde özellikle sunmak. Bu amacı göz önünde bulundurarak, farklı dönemlerde dünyaya duyurulan ve Tanrı'nın gazabını uyandıran büyük ve sinayıcı gerçeklerin ortaya çıkışının izini sürmek için kilise tarihindeki olayları seçmeye ve gruplandırmaya çalıştım. Şeytan, dünyayı seven kilisenin düşmanlığını kışkırttı ve bu düşmanlık, "ölüm karşısında bile kendi canlarını sevmeyenlerin" (Vahiy 12:11) tanıklığıyla sürdürüldü.

Bu kayıtlarda önümüzdeki çatışmanın habercilerini görebiliyoruz. Bunları Tanrı Sözü'nün ışığında ve O'nun Ruhunun aydınlığı aracılığıyla analiz ederek, kötü olanın planlarını ve Rab'bin huzurunda "kesinlikle" bulunacak olanların kaçınması gereken tehlikeleri ortaya çıkarabiliriz. gelen.

Geçtiğimiz yüzyıllarda Reform'un ilerleyişini belirleyen büyük olaylar, Protestan dünyası tarafından iyi bilinen ve evrensel olarak kabul edilen tarihi olaylardır. Bunlar kimsenin itiraz edemeyeceği gerçeklerdir. Bu hikayeyi kitabın uzunluğuna ve mutlaka uyulması gereken kısalığa göre kısa ve öz bir şekilde sundum. Gerçekler, uygulamanın doğru anlaşılmasıyla tutarlı göründükleri için kısa bir alana sıkıştırıldı. Tarihçinin, özetle konuya geniş bir bakış açısı sağlamak veya ayrıntıları uygun şekilde özetlemek için olayları bir arada gruplandığı bazı durumlarda, onun sözleri alıntılanmıştır; ancak birkaç durum dışında, bu yazara bir otorite olarak atıfta bulunulması amacıyla değil, onun açıklamasının konunun hızlı ve ikna edici bir sunumunu sağlaması nedeniyle bunlara özel bir itibar verilmemiştir. Reform çalışmalarını günümüze taşıyanların deneyim ve görüşlerinin kayıt altına alınmasında, zaman zaman onların yayınlanmış çalışmalarından da benzer şekilde yararlanılmıştır.

Bu çalışmanın amacı, ilkel zamanların savaşlarına ilişkin yeni gerçekleri sunmaktan çok, gelecekteki olaylarla ilgili gerçekleri ve ilkeleri gün ışığına çıkarmaktır. Ancak ışığın ve karanlığın güçleri arasındaki çatışmanın bir parçası olarak bakıldığında geçmişe ait tüm bu kayıtlar yeni bir anlam kazanıyor gibi görünüyor; ve onlar aracılığıyla geleceğe ışık tutularak, tıpkı geçmişin reformcuları gibi, kaybetme riskiyle karşı karşıya kalsalar bile "Tanrı'nın sözüne ve İsa Mesih'in tanıklığına" tanıklık etmeye çağrılacak olanların yolunu aydınlatıyor. tüm dünyevi mallar.

Bu kitabın amacı, doğru ile yanlış arasındaki büyük çekişmenin sahnelerine ışık tutmaktır; Şeytan'ın hilelerini ve ona başarılı bir şekilde karşı konulmasını sağlayacak yolları açığa çıkarmaktır; büyük kötülük sorununa tatmin edici bir çözüm sunmak, günahın kökenine ve nihai düzenine ışık tutmak ve aynı zamanda Tanrı'nın yaratıklarıyla olan tüm ilişkilerinde adaletini ve yardımseverliğini tam olarak ortaya koymaktır; ve O'nun yasasının kutsal ve değişmez doğasını gösterin. Öyle ki, onun etkisiyle ruhlara karanlığın gücünden kurtulsunlar ve bizi seven ve Kendisini bizim için feda eden övmek için "azizlerin ışıktaki mirasına ortaklar" haline gelebilsinler. Bu yazarın samimi dileğidir.

Ellen Gould Beyaz

Bölüm 1

Kudüs'ün Yıkılışı

"Ah! Bir de bilseydin, en azından bu gün, huzuruna neyin ait olduğunu! Ama artık bu senin gözlerinden gizlendi. Çünkü öyle günler gelecek ki, düşmanların seni hendeklerle çevreleyecek ve sana saldıracaklar. seni kuşatacaklar ve seni her taraftan devirecekler; seni ve içindeki çocuklarını devirecekler; ve sende taş üstüne taş bırakmayacaklar, çünkü ziyaret zamanını bilmiyordun." (Luka 19:42-44).

İsa, Zeytin Dağı'nın tepesinden Yeruşalim'i seyretti. O'nun önünde ortaya çıkan manzara çok güzel ve huzurluydu. Fısıh zamanıydı ve Yakup'un oğulları, orada toplanıp büyük ulusal bayramı kutlamak için her ülkeden geliyorlardı. Hacıların çadırlarının işgal ettiği bahçelerin, üzüm bağlarının ve yeşil yamaçların ortasında setlerle çevrili tepeler, heybetli saraylar ve İsrail'in başkentinin devasa burçları duruyordu. Zion'un kızı gururuyla şöyle diyordu: "Kraliçe olarak oturuyorum ve... ağladığını görmeyeceğim." şu şarkıyı söylemişti: "Bir yer için çok güzel ve tüm dünyanın neşesi Zion Dağı... büyük Kralın şehri." (Mezmur 48:2). Tam görünümde muhteşem tapınak binaları belirdi. Batan güneşin ışınları mermer duvarlarının kar beyazlığını aydınlatıyor ve altın kapıdan, kuleden ve kuleden parlıyordu. Yahudi ulusunun gururu olan ne kadar "güzelliğin mükemmelliği" vardı. Hangi İsrail oğlu bu sahneyi sevinç ve merak duygusu yaşamadan görebilirdi? Fakat İsa'nın aklını başka düşünceler meşgul ediyordu. "Gelip şehri görünce ağladı." (Luka 19:41). Zafer girişinin evrensel sevincinin ortasında, palmiye dalları dalgalanırken, neşeli hozanlar tepelerde yankılanırken ve binlerce ses arasında Dünyanın Kurtarıcısı ilan edilen Kral Ani ve gizemli bir kederle bunaldığını hissetti. Gücü ölümü yenen ve tutsaklarını mezardan çağırın, Tanrı'nın Oğlu, İsrail'in Vaat Edilen Kişisi, gözyaşları içindeydi. ortak bir acının sonucu ama yoğun ve önlenemez bir ıstırabın sonucu.

Gözyaşları kendisi için değildi çünkü adımlarının Kendisini nereye götüreceğini çok iyi biliyordu. Önünde, yaklaşmakta olan ıstırabının sahnesi olan Getsemani vardı. Yüzyıllar boyunca kurban kurbanlarının götürüldüğü Koyun Kapısı da görüş alanı içindeydi ve bu kapı, O'nun "kesime götürülen bir kuzu gibi" (Yeşaya 53:7) olduğunda O'na açık olacaktı. Çarmıha gerildiği yer olan Golgota çok uzakta değildi. Mesih'in yakında yürüyeceği yola, ruhunu günah için bir sunu olarak sunduğunda, büyük karanlığın dehşeti çökecekti. Ancak bu sevinç saatinde O'nun üzerine gölge düşüren şey, bu sahnelerin tefekkür edilmesi değildi. O'nun insanüstü ıstırabına dair hiçbir ipucu bu özverili ruhu gölgeleyemedi. İsa, kutsamak ve kurtarmak için geldiği kişilerin körlüğü ve tövbesizlikleri nedeniyle Kudüs'teki binlerce mahkumun kaderi için ağladı.

Tanrı'nın seçilmiş halkına yönelik bin yılı aşkın özel lütfunun ve koruyucu ilgisinin öyküsü İsa'nın gözlerine açıktı. Vaat edilen oğlunun itaatkar bir kurban olarak sunağa bağlandığı Moriah Dağı vardı; bu, Tanrı Oğlu'nun sunusunun simgesiydi (Yaratılış 22:9). Orada, sadıkların babasına bereket antlaşması ve görkemli Mesih vaadi doğrulanmıştı.

(Yaratılış 22:16-18). Orada, Ornan'ın harman yerinden göğe yükselen kurban alevleri, yok edici meleğin kılıcını saptırmıştı (I Tarihler 21) - Kurtarıcı'nın fedakarlığının ve suçlu insanlar için arabuluculuğunun uygun bir sembolü. Kudüs Tanrı tarafından tüm dünyadan daha fazla onurlandırılmıştı. Rab, "kendi meskeni olarak" arzu ettiği Sion'u seçmişti (Mezmun 132:13). Orada yüzyıllar boyunca kutsal peygamberler uyarı mesajları göndermişlerdir. Oradaki rahipler buhurdanlıklarını salladılar ve ibadet edenlerin dualarıyla birlikte buhur bulutu Tanrı'nın huzuruna yükseldi. Orada her gün, Tanrı Kuzusu'nu işaret eden boğazlanan kuzuların kanı sunulurdu. Yehova orada, bağışlanma koltuğunun üzerindeki yücelik bulutu içindeki varlığını ortaya koymuştu. Dünyayı Cennete bağlayan mistik merdivenin tabanı (Yaratılış 28:12; Yuhanna 1:51) vardı; bu merdiven aracılığıyla Tanrı'nın melekleri inip yükseldi ve dünyaya En Kutsal Yer'in yolunu açtı. Eğer İsrail bir ulus olarak Cennetle olan antlaşmayı korumuş olsaydı, Kudüs sonsuza kadar Tanrı'nın seçilmişleri olarak kalacaktı (Yeremya 17:21-)

25). Ancak ayrıcalıklı insanların tarihi, bir dinden dönme ve isyan öyküsüydü. Cennetin lütfuna direnmişler, ayrıcalıklarını kötüyeye kullanmışlar ve fırsatları küçümsemişlerdi.

İsrail, Tanrı'nın habercileriyle alay etmiş, O'nun sözlerini küçümsemiş ve peygamberlerine kötü davranmış olmasına rağmen (II Tarihler 36:16), O hâlâ Kendisini onlara "Rab, merhametli ve lütfakar, çabuk öfkelenmeyen, sevgisi ve sevgisi bol bir Tanrı" olarak gösterdi. gerçek." " (Çık. 34:6); Defalarca reddedilmesine rağmen O'nun merhameti hiçbir talepte bulunmadan devam etti. Tanrı, bir babanın bakımı altındaki çocuğuna duyduğu sevgiden daha dindar bir sevgiyle, onlara "Elçileri aracılığıyla, erkenden kalkan ve onları gönderen sözünü göndermişti; çünkü O, halkına ve halkına şefkatliydi." (II Tarihler 36:15). Nasihatlar, yakarışlar ve azarlar işe yaramayınca onlara Cennetin en değerli armağanını gönderdi; dahası, tüm Cenneti bu tek hediyeyle döktü.

Tanrı'nın Oğlu, tövbe etmeyen şehre yalvarmak için bizzat gönderildi. İsrail'i iyi bir asma gibi Mısır'dan çıkararak Mesih'ti (Mez. 80:8). Kendi eli Yahudi olmayanları önlere kovmuştu. Onu "verimli bir tepeye" dikti. Babasının ilgisi etrafına bir çit çekmişti. Hizmetçilerini onunla ilgilenmeleri için gönderdi. "Benim bağıma yapmadığımdan daha fazla ne yapılabilir ki?" diye haykırır. Üzüm vermesini umduğundan yabancı üzüm üretti" (Yeşaya 5:1-4), hâlâ meyve bulmayı umarak, belki onu yok olmaktan kurtarmak için bağına bizzat geldi. Çevresini kazdı, budadı ve özenle işledi. Kendisinin diktiği bu bağı kurtarmak için yorulmak bilmeden çabaladı.

Üç yıl boyunca ışığın ve görkemin Efendisi halkının arasına gelip gitti. O, "iyilik yapmaya ve İblisin zulmettiği herkesi iyileştirmeye çalışıyordu" (Elçilerin İşleri 10:38), kalbi kırıkları teselli etti, hapsedilenleri özgürlüğe kavuşturdu, körlerin gözlerini açtı, topalları yürüttü ve sağırılar, cüzamlıları temizliyor, ölüleri diriltiyor ve müjdeyi yoksullara vaaz ediyor (Luka 4:18; Matt. 11:5). Bütün bu sınıflara aynı şekilde şu zarif davet gönderilmişti: "Ey sizler, tüm emekçiler ve yükü ağır olanlar, bana gelin, ben de sizi dinlendireyim." (Mat. 11:28).

İyiliği kötülükle ve sevgisi nefretle ödüllendirilmiş olsa da (Mezmun 109:5), İsa merhamet misyonunu kararlılıkla sürdürdü. O'nun lütfunu arayanlar hiçbir zaman geri çevrilmedi. Evsiz bir gezgin olan Rabbimiz, günlük payını alçaklık ve yoksullukla karşılayarak, insani ihtiyaçlara hizmet etmek, insanlığın acılarını hafifletmek ve insanlara yaşam armağanını kabul etmeleri için çağrıda bulunmak için yaşadı. İnatçı kalpler tarafından püskürtülen merhamet dalgaları

daha güçlü bir dindar ve anlatılamaz aşk dalgasıyla geri döndüler. Fakat İsrail, en yakın dostu ve tek yardımcısından yüz çevirmişti. O'nun sevgisinin ricaları küçümsenmiş, öğütleri göz ardı edilmiş ve uyarıları alaya alınmıştı.

Umudun ve bağışlanmanın saati hızla geçiyordu; Uzun zamandır saklı tutulan ilahi gazap kadehi neredeyse doluydu. Yüzyıllardır süren dinden dönme ve isyan boyunca biriken ve şimdi talihsizlik yüklü olan bulutlar, suçlu bir halkın üzerine patlamak üzereydi. Ve onları yaklaştırmakta olan yıkımdan kurtarabilecek tek kişi küçümsenmiş, aşağılanmış, reddedilmiş ve sonra çarmıha gerilmişti.

Mesih Golgota'da çarmıhta asılı kaldığında, İsrail'in Tanrı tarafından tercih edilen ve kutsanan bir ulus olarak dönemi sona erecekti. Tek bir ruhun kaybı, tek başına tüm dünyanın kazanımlarından ve zenginliklerinden sonsuz derecede daha büyük bir felakettir; ama Mesih Yeruşalim'e baktığında, bütün şehrin, bütün milletin harabesi O'nun önünde duruyordu: Bu şehir, bir zamanlar Tanrı'nın seçilmiş olan milleti, O'nun özel hazinesi.

Peygamberler İsrail'in sapkınlığından ve günahlarının ziyaret ettiği korkunç yıkımlardan dolayı yas tutmuşlardı. Yeremya, halkının kızının ölümü ve Rab'bin esir alınan sürüsü için gece gündüz ağlayabilmek için gözlerinin yaş kaynağı olmasını istedi (Yer. 9:1; 13:17). O halde peygamberlik bakışları yılları değil, yüzyılları kapsayan Kişi'nin acısı neydi! O, uzun zamandır Yehova'nın meskeni olan şehre karşı kılıcını kaldırmış olan yok edici meleği gördü. Daha sonra Titus ve ordusunun işgal ettiği Zeytin Dağı'nın zirvesinden vadinin karşısındaki kutsal avlulara ve revaklara baktı ve gözyaşlarıyla buğulanmış gözlerle korkunç bir perspektifle duvarların etrafını sardığını gördü. yabancı ev sahipleri tarafından. Savaş manevrası yapan orduların ayak seslerini duydu. Bir de kuşatma altındaki şehirde ekmek için ağlayan anne ve çocukların sesleri. İsa kutsal ve güzel tapınağı, sarayları ve kuleleri gördü; hepsi alevlere teslim edilmişti ve orada yalnızca dumanı tüten bir kalıntı yığını duruyordu.

Çağlar boyunca aşağıya baktığında, antlaşma halkının ıssız bir kıyıya batan bir geminin kalıntıları gibi dört bir yana dağıldığını gördü. Kudüs'teki çocukların üzerine düşmek üzere olan dünyevi cezada, Mesih, Kıyamet Günü'nde insanların tortuya boşaltması gereken gazap kadehinin ilk yudumunu gördü. İlahi merhamet ve şefkatli sevgi şu hüznü sözlerde ifadesini buldu: "Kudüs, peygamberleri öldüren, sana gönderilenleri taşıyan Kudüs! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi, ben de senin çocuklarını kaç kez toplardım? , ve sen bunu istemedin!" (Mat. 23:37). Ah! Her şeyden çok ayrıcalıklı bir millet olarak ziyaretinizin zamanını ve huzurunuzda yer alan şeyleri bilseydiniz! Adalet meleğini dizginledim, seni tövbeye davet ettim ama nafiye. Geri çevirdiğiniz ve reddettiğiniz yalnızca hizmetkarlar, elçiler ve peygamberler değil, İsrail'in Kutsalı, Kurtarıcınızdır. Eğer yok edilerseniz, tek sorumlu sizsiniz. "Ve siz hayata kavuşmak için bana gelmeyeceksiniz." (Yuhanna 5:40).

Mesih, Yeruşalim'de, inançsızlık ve isyan içinde katılmış ve Tanrı'nın cezalandırıcı hükümlerine hızla yaklaşan dünyanın bir sembolünü gördü.

Düşmüş bir irkin talihsizlikleri, O'nun ruhunu baskı altına almış, acıyla dolup taşan bu çığlığı dudaklarından çıkarmıştır. İnsanların sefaletinde, gözyaşlarında ve kanında izi sürülen günahın kaydını gördü; Kalbi, Dünya'nın dertlerine ve acılarına karşı sonsuz bir şefkatle hareket ediyordu ve hepsini hafifletmeyi arzuluyordu. Ancak O'nun eli bile insanlığın talihsizliklerini tersine çeviremezdi çünkü çok az kişi tek destek kaynağını arardı. Kurtuluşa ulaşmak için ölümden ruhunu dökmeye istekliydi.

Ancak çok az kişi hayata sahip olmak için O'na giderdi.

Cennetin Majesteleri gözyaşları içinde! Sonsuz Tanrı'nın Oğlu'nun ruhu sıkıntılıydı, acıyla eğildi! Bu sahne tüm Cenneti şaşkınlıkla doldurdu. Bize günahın muazzam kötülüğünü açığa vuruyor; Suçluyu Tanrı'nın yasasını ihlal etmenin sonuçlarından kurtarmak için sonsuz güç için bile görevin ne kadar zor olduğunu gösterir.

Son nesle bakan İsa, dünyanın Yerusolim'in yıkılmasına neden olana benzer bir aldatmacayla kuşatıldığını gördü. Yahudilerin en büyük günahı Mesih'i reddetmeleriydi; Hıristiyan dünyasının en büyük günahı, Tanrı'nın kanununun, yani O'nun hükümetinin Cennette ve Yerde kurulmasını reddetmek olacaktır. Yehova'nın emirleri küçümsenecek ve hiçbir şey olarak görülmecekti. Günahın esareti altındaki milyonlarca kişi, ikinci ölümün acısını çekmeye mahkum olan Şeytan'ın köleleri, onun ziyaret ettiği gün gerçeğin sözlerini duymayı reddedeceklerdi. Korkunç körlük! Garip saçmalık!

Paskalya'dan iki gün önce, Mesih Yahudi liderlerin ikiyüzlülüğünü kınadıktan sonra tapınağı son kez terk ettiğinde, öğrencileriyle birlikte tekrar Zeytin Dağı'na gitti ve onlarla birlikte çimenli yamaçta oturdu. Şehrin panoramik manzarası. Surlarını, kulelerini, saraylarını bir kez daha gözlemledi.

Tapınağı, büyüleyici ihtişamıyla, kutsal dağı taçlandıran güzel bir taçla bir kez daha düşünün.

Bin yıl önce mezmur yazarı, kutsal evi Kendi meskeni haline getirerek Tanrı'nın İsrail'e olan lütfunu yüceltmisti: "O'nun çadırı Salem'dedir ve O'nun meskeni Sion'dadır." (Mezm. 76:2). O, "sevdiği Yahuda kabilesini, yani Sion dağına seçti. Ve kutsal yerini yüksek yerler olarak inşa etti." (Mezm. 78:68 ve 69). İlk tapınak İsrail tarihinin en müreffeh döneminde inşa edildi.

Bu amacı gerçekleştirmek için Kral Davut tarafından büyük hazineler biriktirilmiş ve bunun inşası için plan ilahi ilhamla yapılmıştır (I Tarihler 28:12 ve 19). İsrail hükümdarlarının en bilgisi olan Süleyman işi tamamlamıştı. Bu tapınak dünyanın gördüğü en görkemli yapıydı. Ancak Rab, ikinci tapınakla ilgili olarak peygamber Haggai aracılığıyla şunları bildirdi: "Bu son evin görkemi ilkinden daha büyük olacak." "Bütün ulusları titreteceğim ve tüm ulusların Arzusu gelecek ve bu evi görkemle dolduracağım" diyor orduların Rabbi.

(Haggay 2:9 ve 7).

Tapınak, Nebuchadnezzar tarafından yıkıldıktan sonra, İsa'nın doğumundan yaklaşık beş yüz yıl önce, uzun bir esaretten sonra yıkılmış ve neredeyse terk edilmiş bir ülkeye dönen bir halk tarafından yeniden inşa edildi. Aralarında Süleyman'ın tapınağının görkemini gören ve yeni binanın temellerinin atılmasında ağlayan yaşlı adamlar vardı çünkü onun ilkinden çok daha aşağı olduğunu düşünüyorlardı. Hakim olan duygu peygamber tarafından etkili bir şekilde anlatılmıştır: "Aranızda kalan ve bu evi ilk görkemiyle gören kim var? Peki onu şimdi nasıl görüyorsunuz?

Bununla kıyaslandığında bu, senin gözünde hiçbir şey değil mi?" (Haggay 2:3; Ezr. 3:12).

Sonra bu son evin görkeminin ilk tapınağinkinden daha büyük olacağı sözü verildi.

Ancak ikinci tapınak, görkem açısından birinciye eşit olamaz; Süleyman'ın tapınağında meydana gelen ilahi mevcudiyetin gözle görülür işaretleri tarafından da kutsanmamıştı. Adanmışlığını işaret edecek hiçbir doğaüstü güç belirtisi yoktu. Yeni inşa edilen kutsal alanı dolduran hiçbir ihtişam bulutu görülmedi. Sunaktaki kurbanı tüketmek için Gökten hiçbir ateş inmedi. "Şekina" artık en kutsal yerde Kerubiler arasında ikamet etmiyordu; Sandık, kefarete örtüsü ve tanıklık levhaları artık orada değildi. Yehova'nın isteğini sorgulayan rahibe bildirecek gökten hiçbir ses gelmedi.

Yahudiler yüzyıllar boyunca Tanrı'nın Haggai aracılığıyla verdiği vadin yerine geldiğini göstermek için boşuna uğraşmışlardı; Ancak gurur ve

inançsızlık, peygamberin sözlerinin gerçek anlamına karşı akıllarını kör ediyordu. İkinci tapınak, Yehova'nın yücelik bulutuyla değil, içinde tanrısallığın doluluğunun bedensel olarak barındığı, yani Tanrı'nın bedende tezahür ettiği Kişinin yaşayan varlığıyla onurlandırılmıştı. "Tüm ulusların Arzusu" gerçekte, Nasıralı Adam'ın kutsal saraylarda öğrettiği ve iyileştirdiği sırada O'nun tapınağına geldi. Yalnızca Mesih'in varlığıyla ikinci tapınak görkem açısından birinciyi aştı. Ama İsrail, kendisine sunulan Cennetin Hediyesini elinden almıştı. O gün altın kapısını terk eden alçakgönüllü Efendiyle birlikte, ihtişam da tapınaktan sonsuza dek ayrılmıştı. O zaman Kurtarıcı'nın şu sözleri yerine geldi: "İşte, eviniz size ıssız bırakılacak." (Mat. 23:38).

Öğrenciler önceden bildiren Mesih karşısında korku ve şaşkınlıkla doldular tapınağın yıkılmasını istedi ve O'nun sözlerinin anlamını daha iyi anlamayı arzuladı. Zenginlik, çalışma ve mimari beceri, kırk yıldan fazla bir süre boyunca ihtişamını arttırmak için cömertçe harlandı. Büyük Hirodes, hem Roma hem de Yahudi zenginliklerini ona cömertçe harcamıştı ve hatta dünya imparatoru bile onu armağanlarıyla zenginleştirmişti. Bu amaçla doğrudan Roma'dan getirilen, neredeyse muhteşem boyutlardaki devasa beyaz mermer bloklar, yapısının bir parçasını oluşturuyordu. Öğrenciler Üstad'ın dikkatini kendilerine çekerek şöyle dediler: "Taşlara ve binalara bakın!" (Markos 13:1).

İsa bu sözlere ciddi ve etkileyici bir yanıt verdi: "Doğrusu size derim ki, burada atılmayacak taş üstüne taş kalmayacaktır." (Mat. 24:2).

Öğrenciler, evrensel imparatorluğun tahtını ele geçirmek, tövbesiz Yahudileri cezalandırmak ve ulusu Roma boyunduruğundan kurtarmak için Mesih'in dünyevi ihtişamla kişisel gelişimiyle ilgili olayları Kudüs'ün çöküşüyle ilişkilendirdiler. Rab onlara ikinci kez geleceğini söylemişti. Bu nedenle, Yeruşalim hakkındaki hükümler söylendiğinde akılları bu gelişme döndü ve Kurtarıcı ile Zeytin Dağı'nda toplandıklarında şöyle sordular: "Bunlar ne zaman olacak ve Senin'in belirtisi ne olacak?" geliyor ve dünyanın sonu mu?" (Mat. 24:3).

Gelecek, öğrencilerden merhametli bir şekilde gizlenmişti. O zamanlar iki korkunç olayı -Kurtarıcı'nın çektiği acıları ve ölümünü ve onun şehrinin ve tapınağının yıkılışını- tam olarak anlasalardı, dehşete kapılırlardı. Mesih onlara, zamanın kapanmasından önce gerçekleşecek önemli hamlelerin bir özetini sundu. O halde sözleri tam olarak anlaşılmalıydı. Ancak halkın bunlarda verilen talimatlara ihtiyacı olduğunda bunların anlamının açıklanması gerekiyordu. O'nun bildirdiği kehanetin anlamı iki yönlüydü: Yeruşalim'in yıkılacağı habercisiyken, aynı zamanda Yeruşalim'in dehşetinin de habercisiydi.

son büyük gün.

İsa, kendisini dinleyen öğrencilerine, sapkın İsrail'e verilecek hükümleri ve özellikle de Mesih'i reddetmeleri ve çarmıha gerilmeleri nedeniyle üzerlerine düşecek olan intikamın intikamını bildirdi. Korkunç doruktan önce şaşmaz işaretler gelecekti. Korkunç saat aniden ve hızla gelecekti. Ve Kurtarıcı, takipçilerini uyardı: "Daniel peygamberin sözünü ettiği iğrenç iğrenç şeyin kutsal yerde dikildiğini gördüğünüzde (okuyan anlasın), o zaman Yahudiye'de bulunanlar dağlara kaçsın." (Mat. 24:15 ve 16; Luka 21:20). Şehir surlarının birkaç yüz metre ötesine uzanan kutsal topraklarda putperest Roma sancakları yükseltildiğinde, İsa'nın takipçileri kaçarken güvenliği bulmalıydı. Uyarı levhası görünce kaçmak isteyenler daha fazla dayanamadı. Yeruşalim'de olduğu gibi Yahudiye'de de kaçma sinyaline derhal uyulması gerekiyordu. Sonunda olan kişi

En değerli hazinelerini kurtarmak için bile evinin damına inmemelidir. Tarlalarda veya bağlarda çalışanlar, günün sıcağında çalışırken genellikle bir kenara atılan dış giysilerini toplamak için geri dönmeye zaman ayırmamalıdır. Genel yıkıma sürüklenmemek için bir an bile tereddüt etmemelidirler.

Hirodes'in hükümdarlığı döneminde, Kudüs yalnızca büyük ölçüde güzelleştirilmekle kalmamıştı, aynı zamanda coğrafi konumunun doğal gücüne eklenen kuleler, duvarlar ve kalelerin inşasıyla şehir fethedilemez görünüyordu. O zamanlar buranın yok olacağını açıkça öngören herkese, kendi zamanındaki Nuh gibi, çılgın bir telaşçı denilirdi. Fakat Mesih şöyle demişti: "Gök ve yer ortadan kalkacak, ama benim sözlerim ortadan kalkmayacak." (Mat. 24:35). Kaderlerini kesinleştiren günahları ve inatçı inançsızlıkları nedeniyle Kudüs'e karşı gazap ilan edildi.

Rab, Mika peygamber aracılığıyla şöyle bildirmişti: "Siz, Yakup evinin liderleri ve İsrail evinin yöneticileri, yargıdan nefret eden ve doğru olan her şeyi saptıran, Siyon'u kanla ve Yeruşalim'i adaletsizlikle bina eden, şimdi şunu dinleyin: Yöneticileri hediyeler karşılığında hüküm verir, rahipleri faiz karşılığında öğretir, peygamberleri para için kehanetlerde bulunurlar ve yine de Rab'be yaslanıp, "Rab aramızda değil mi? Kurtulacak." (Mik. 3:9-

11).

Bu sözler, Yeruşalim'in kendini beğenmişlikle dolu yozlaşmış sakinlerini doğru bir şekilde tanımlıyordu. Her ne kadar Tanrı'nın kanununun emirlerine sıkı bir şekilde uymayı amaçlasalar da, onun tüm ilkelerini ihlal ediyorlardı.

Mesih'ten nefret ediyorlardı çünkü O'nun saflığı ve kutsallığı onlara kendi kötülüklerini gösteriyordu ve O'nu, günahlarının bir sonucu olarak başlarına gelen tüm sorunların nedeni olmakla suçluyorlardı. O'nun günahsız olduğunu bilmelerine rağmen, bir ulus olarak güvenlikleri için O'nun ölümünün gerekli olduğunu ilan ettiler. Yahudi liderler şöyle dediler: "Eğer O'nu bu şekilde bırakırsak, herkes O'na inanır ve Romalılar gelip yerimizi ve milletimizi elimizden alır." (Yuhanna 11:48). Eğer Mesih kurban edilmiş olsaydı, bir kez daha güçlü ve birleşmiş bir halk olabilirlerdi. Böylece başkâhinlerinin kararına katılıp, tüm ulusun yok olmasındansa tek bir kişinin ölmesinin daha iyi olacağını düşündüler.

Böylece Yahudi liderler "Siyon'u kanla, Kudüs'ü ise adaletsizlikle" inşa ettiler. Dahası, Kurtarıcılarını günahlarını azarladığı için öldürürken, kendilerini hâlâ Tanrı'nın ayrıcalıklı halkı olarak görüyor ve Rab'bin onları düşmanlarından kurtarmasını bekliyorlardı.

"Bu nedenle," diye devam etti peygamber, "senin yüzünden Siyon tarla gibi sürülecek, Yeruşalim taş yığınlarına dönüşecek ve bu evin dağı bir ormanın yüksek yerlerine dönüşecek." (Mik. 3:12).

Mesih tarafından Yeruşalim'in mahkûm edilmesinin ardından kırk yıl boyunca Rab, şehir ve ulus hakkındaki hükümlerini uzattı. Tanrı'nın, müjdesini reddedenlere ve Oğlunu öldürenlere karşı gösterdiği sabır muhteşemdi. Meyve vermeyen ağaç benzetmesi, Tanrı'nın Yahudi milletiyle olan ilişkilerini temsil ediyordu. "Kesin, neden hâlâ boş yere toprağı işgal ediyor?" diye emir verilmişti. (Luka 13:7). Ama ilahi merhamet onu yine de bir süreliğine bağışladı. Yahudiler arasında Mesih'in karakteri ve işi konusunda bilgisiz olan birçok kişi vardı. Ve çocuklar fırsatlardan yararlanamamışlardı ya da ebeveynlerinin reddettiği ışığı alamamışlardı. Tanrı, elçilerin ve onların ortaklarının vaazları aracılığıyla onların üzerine ışık saçacaktı. Kehanetin yalnızca Mesih'in doğuşu ve yaşamında değil, aynı zamanda 19. yüzyılda nasıl gerçekleştiğini görmelerine izin verilecekti.

O'nun ölümünde ve dirilişinde. Çocuklar ebeveynlerinin günahlarından dolayı mahkum edilmedi. Ancak çocuklar, ebeveynlerine verilen tüm ışığın bilgisiyle kendilerine verilen ek ışığı reddettiklerinde, babalarının günahlarına ortak oldular ve kötülüklerinin ölçüsünü doldurdular.

Tanrı'nın Kudüs'e karşı gösterdiği sabır, Yahudilerin inatçı pişmanlıklarını doğrulamaktan başka bir işe yaramamıştı. İsa'nın öğrencilerine karşı nefretleri ve zulümleri nedeniyle son merhamet teklifini de reddettiler. Daha sonra Allah onlardan korumasını geri çekti ve şeytanın ve meleklerinin üzerindeki sınırlama gücünü kaldırdı ve millet, seçtiği liderin insafına kaldı. Çocukları, kötü dürtülerini bastırmalarını sağlayacak olan Mesih'in lütfunu reddetmişlerdi ve şimdi onlar galip oldular. Şeytan, ruhun en aşağı ve en şiddetli tutkularını harekete geçirdi. Erkekler düşünmüyordu; mantığın ötesindeydiler; dürtü ve kör öfke tarafından kontrol ediliyorlardı. Zulümlerinde şeytanlaşmışlar. Ailede ve ulusta, alt sınıflarda olduğu gibi üst sınıflarda da şüphe, kıskançlık, nefret, anlaşmazlıklar, isyan ve cinayet vardı. Hiçbir yerde güvenlik yoktu. Arkadaşlar ve akrabalar birbirlerine ihanet etti. Anne babalar çocuklarını, çocuklar da anne babalarını öldürdü. Halkın liderlerinin kendilerini yönetme gücü yoktu. Kontrolsüz tutkular bizi zorba yaptı. Yahudiler, Tanrı'nın masum Oğlunu kınamak için sahte tanıklığı kabul etmişlerdi. Artık asılsız suçlamalar kendi hayatını belirsiz hale getiriyordu. Eylemleriyle uzun süredir şunu söylüyorlardı: "İsrail'in Kutsalını önümüzden kaldırın." (Yeşaya 30:11). Artık dileğiniz yerine getirildi. Artık Allah korkusu onları rahatsız etmeyecekti. Şeytan milletin başındaydı ve en yüksek sivil ve dini otoriteler onun yönetimi altındaydı.

Muhafif grupların liderleri bazen talihsiz kurbanlarını yağmalamak ve onlara işkence etmek için bir araya geliyorlardı ve yine birbirlerine saldırarak acımasızca öldürüyorlardı. Tapınağın kutsallığı bile onların korkunç vahşetini kısıtlamıyordu. İbadet edenler sunağın önünde öldürüldü ve kutsal alan öldürülen insanların cesetleriyle kirletildi. Ancak bu cehennemi işin kışkırtıcıları, kör ve küfür dolu küstahlıklarıyla, Kudüs'ün Tanrı'nın şehri olması nedeniyle yok edilmesinden korkmadıklarını açıkça ilan ettiler. Güçlerini daha sağlam bir şekilde tesis etmek için, Roma lejyonları tapınağı kuşatırken bile, halkın ilahi müdahaleyle kurtuluşu beklemesi gerektiğini ilan etmeleri için sahte peygamberlere rüşvet verdiler. Kalabalık, sonuna kadar Yüceler Yücesi'nin düşmanlarını yenmek için müdahale edeceği inancına sıkı sıkıya bağlıydı. Ancak İsrail ilahi korumayı göz ardı etmişti ve artık hiçbir savunması yoktu. Mutsuz Kudüs! İç anlaşmazlıklarla parçalanmış, birbirlerinin eliyle öldürülen oğullarının kanları sokakları kızartırken, yabancı ordular surlarını yıkıp savaş adamlarını öldürmüştü!

Mesih'in Yeruşalim'in yıkılmasıyla ilgili yaptığı tüm tahminler harfiyen yerine getirildi. Yahudiler O'nun şu uyarı sözlerinin doğruluğunu anladılar: "Sizin ölçtüğünüz ölçü size de ölçülecektir." (Mat. 7:2).

Felaket ve felaketin habercisi olan işaretler ve harikalar ortaya çıktı. Gecenin ortasında tapınağın ve sunağın üzerinde doğaüstü bir ışık parladı. Gün batımında bulutların üzerinde savaş arabaları ve savaş adamları savaş için toplandılar. Kutsal alanda geceleri hizmet eden rahipler gizemli sesler nedeniyle dehşete kapıldılar. Yer sarsıldı ve çok sayıda sesin "Hadi buradan gidelim!" diye bağırdığı duyuldu. Büyük doğu kapısı yirmi kişinin bile kapatamayacağı kadar ağırdı ve devasa demir parmaklıklarla sabitlenmişti.

Sağlam taş döşemeye derinlemesine sabitlenmiş olan kapı, görünürde herhangi bir müdahale olmaksızın gece yarısı açıldı.

Yedi yıl boyunca bir adam Kudüs sokaklarında bir aşağı bir yukarı dolaşarak şehrin başına gelecek felaketleri duyurdu. Gece gündüz inanılmaz bir ağıt yaktı: "Doğudan bir ses, Batıdan bir ses, dört rüzgârdan bir ses! Kudüs'e ve tapınağa karşı bir ses!

Damat ve geline karşı ses! Halka karşı bir ses!" Bu tuhaf varlık tutuklanıp kırbaçlandı ama dudaklarından tek bir yakınma çıkmadı. Hakaret ve kötü muameleye yalnızca şöyle cevap verdi: "Vay be! Vay Kudüs'e!" "Vay be! Yazıklar olsun orada yaşayanlara!" Onun uyarı çığlığı, tahmin ettiği kuşatmada öldürülünceye kadar durmadı.

Kudüs'ün yıkılmasında hiçbir Hıristiyan ölmedi. Mesih öğrencilerini uarmıştı ve O'nun sözlerine inanan herkes vaat edilen işareti bekliyordu. İsa şöyle dedi: "Kudüs'ün ordularla kuşatıldığını gördüğünüzde, bilin ki, onun haraplığı gelmiştir. O halde Yahudiye'de bulunanlar dağlara kaçsın; şehrin ortasında olanlar ise gitsinler." (Luka 21:20 ve 21). Romalılar, Cestius'un komutası altında şehri kuşattıktan sonra, her şey acil bir saldırı için uygun görüldüğünde, açıklanamaz bir şekilde kuşatmayı kaldırdılar. Artık başarılı bir direniş umudu kalmayan kuşatılmışlar teslim olmak üzereyken Romalı general görünürde en ufak bir neden olmaksızın güçlerini geri çekti. Ancak Tanrı'nın merhametli takdiri, olayları kendi halkının iyiliği için yönlendiriyordu. Vaat edilen alamet Hıristiyan adaylarına verilmişti ve şimdi onlara Kurtarıcı'nın uyarısına kulak verme fırsatı sunuldu. Olaylar öyle yönetiliyordu ki ne Yahudiler ne de Romalılar Hıristiyanların kaçmasına engel olmuyordu. Cestius'un geri çekilmesiyle Yahudiler Kudüs'ü terk ederek geri çekilen ordunun peşine düştüler ve böylece her iki kuvvet de tamamen savaşa girmişken, Hıristiyanlar şehri terk etme fırsatına sahip oldu. Bu vesileyle ülke, kendilerini engellemeye çalışabilecek düşmanlardan kurtulmuştu. Kuşatma sırasında Yahudiler Çardak Bayramına katılmak için Kudüs'te toplandılar. Bu sayede ülke çapındaki Hıristiyanlar rahatsız edilmeden kaçmayı başardılar. Hiç vakit kaybetmeden güvenli bir yere, Ürdün Nehri'nin ötesindeki Perea ülkesindeki Pella şehrine kaçtılar.

Cestius ve ordusunun peşine düşen Yahudi kuvvetleri, öyle bir vahşetle geri çekildiler ki, onu tamamen yok etmekle tehdit ettiler. Romalılar büyük zorluklarla geri çekilmeyi tamamlamayı başardılar. Yahudiler neredeyse hiç kayıp vermeden kurtuldular ve ganimetleriyle birlikte muzaffer bir şekilde Kudüs'e döndüler.

Ancak bu görünürdeki başarı onlara yalnızca zarar verdi. Romalılara karşı inatçı bir direnişi teşvik etti ve bu, hızla mahkum şehre tarif edilemez bir talihsizlik getirdi.

Kuşatma Titus Vespasianus tarafından yeniden başlatıldığında Kudüs'ün başına gelen felaketler korkunçtu. Milyonlarca Yahudinin surlarının içinde toplandığı Fısıh Bayramı sırasında şehir saldırıya uğradı. Dikkatli bir şekilde muhafaza edilse halkın ihtiyacını yıllarca karşılayabilecek olan yiyecek depoları, daha önce çekişmeli gruplar arasındaki kıskançlık ve intikam nedeniyle yok edilmişti ve şimdi kıtlığın tüm dehşeti yaşanıyordu. Bir ölçü buğday bir talant karşılığında satıldı. Açlığın zorlukları o kadar şiddetliydi ki insanlar kemerlerinin, sandaletlerinin ve kalkanlarının astarlarını kemiriyordu. Çok sayıda insan geceleri şehir surlarının dışında yetişen yabancı bitkileri toplamak için gizlice dışarı çıkıyordu, ancak çoğu acımasız işkence altında yakalanıp öldürüldü. Çoğu zaman sağ salım dönenlerin büyük risk altında topladıkları şeyler çalınıyordu. En insanlık dışı işkenceler

bunlar, ihtiyaç sahibi insanları gizlemiş olabilecekleri son, yetersiz malzemeleri açıklamaya zorlamak için iktidardakiler tarafından uygulanıyordu. Ve bu tür zulümler genellikle iyi beslenen ve yalnızca gelecek için bir erzak deposu oluşturma arzusu duyan erkekler tarafından uygulanıyordu.

Binlerce kişi kıtlık ve salgın hastalıklar nedeniyle telef oldu. Doğal sevgi yok edilmiş gibiydi. Kocalar karılarından, karıları da kocalarından çaldılar. Çocuklar yiyecekleri yaşlı ebeveynlerinin ağzından alıyorlardı. Peygamberimizin sorusu: "Bir kadın yetiştirdiği çocuğunu bu kadar unutulabilir mi?" (Yeşaya 49:15) mahkûm şehrin duvarları arasında şu cevabı aldı: "Dindar kadınların elleri kendi çocuklarını haşladı; halkımın kızının yok edilmesinde onlara yiyecek olarak hizmet ettiler." (Lam. 4:10). On dört asır önce verilen uyarı kehaneti bir kez daha gerçekleşti: "Aranızda, ayağının tabanını yere basmaya hiç çalışmamış en hassas ve narin kadına gelince, onun gözü, kendi dönemindeki erkeğe karşı kötü olacaktır. ve oğluna karşı ve kızına karşı... ve sahip olduğu çocukları uğruna; çünkü her şeyin yokluğunda, kuşatmada ve düşmanınızın baskı yapacağı darlıkta onları gizlice yiyecek. kapınızdasınız." (Tesniye 28:56 ve 57).

Romalı liderler Yahudileri terörize etmeye ve böylece onları teslim olmaya zorlamaya çalıştı. Direnen mahkûmlar hapsedildiğinde kırbaçlandı, işkence gördü ve sur önünde çarmıha gerildi. Bu şekilde her gün yüzlerce kişi öldürülüyordu ve bu korkunç iş, Yehoşafat vadisi boyunca ve Golgota'da o kadar çok sayıda haç dikilinceye kadar devam etti ki, aralarında neredeyse hareket edecek yer yoktu. Pilatus'un mahkemesi karşılığını ödemedi önce söylenen korkunç lanet o kadar korkunçtu ki: "Onun kanı bizim ve çocuklarımızın üzerine olsun." (Mat. 27:25).

Titus, bu korkunç sahneye kendi isteğiyle son verebilir ve böylece Kudüs'ü felaketten tamamen kurtarabilirdi. Vadilerde yığınlar halinde yatan cesetleri görünce dehşete düştü. Büyülenmiş biri gibi, Zeytin Dağı'nın tepesinden muhteşem tapınağa baktı ve hiçbir taşına dokunulmaması emrini verdi. Kaleyi ele geçirmeye çalışmadan önce, Yahudi liderlere kendisini kutsal mekanın kutsallığını kanla kirletmeye zorlamamaları konusunda güçlü bir çağrıda bulundu. Eğer dışarı çıkıp başka bir yerde savaşlardı hiçbir Romalı tapınağın kutsallığını ihlal etmezdi. Josephus'un kendisi de çok etkili bir çağrıda bulunarak vatandaşlarına teslim olmaları, kendilerini, şehirlerini ve ibadet yerlerini kurtarmaları için yalvardı. Ancak sözlerine acı küfürlerle karşılık verildi. Onları teşvik etmeye devam ederken, son insan arabulucuları olan ona oklar atıldı. Yahudiler, Tanrı Oğlu'nun yalvarışlarını reddetmişlerdi ve şimdi öğütler ve yakarışlar, onları sonuna kadar direnme konusunda daha kararlı hale getirdi. Titus'un tapınağı kurtarma çabaları boşunaydı. Kendinden daha büyük biri, çevrilmemiş hiçbir taşın bırakılmayacağını ilan etmişti.

diğer.

Yahudi liderlerin kör inatçılığı ve kuşatılmış şehirde işlenen iğrenç suçlar Romalılar arasında korku ve öfke yarattı ve Titus sonunda tapınağa şiddetle saldırmaya karar verdi. Ancak mümkünse yıkımdan korunması gerektiğine karar verdi. Fakat emirlerine uyulmadı.

Geceyi çadırına çektikten sonra tapınaktan çıkan Yahudiler dışarıdaki askerlere saldırdı. Çatışmada verandadaki bir açıklığa bir meşale atıldı ve kutsal binayı çevreleyen sedir kaplı odalar anında alevler içinde kaldı.

Tito, generalleri ve lejyonerleriyle birlikte olay yerine koştu ve askerlere yangını söndürme emrini verdi. Sözleri duyulmadı. senin içinde

Askerler öfkeyle tapınağın yanındaki odalara meşaleler attılar ve oraya sığınan çok sayıda kişiyi kılıçlarıyla yok ettiler. Kan tapınağın merdivenlerinden aşağı su gibi akıyordu. Binlerce ve binlerce Yahudi telef oldu. Çatışma seslerinin arasında "Ichabod!" diye bağırın sesler duyuluyordu. - zafer gitti.

Tito askerinin öfkesini kontrol etmenin imkansız olduğunu gördü. Görevlileriyle birlikte kutsal binaya girerek içeri inceledi. Gördükleri ihtişam onları hayrete düşürdü; Alevler henüz kutsal yere ulaşmadığından onu kurtarmak için son bir çaba gösterdi. Askerlerin arasına atlayarak bir kez daha onlara çatışmaya son vermeleri yönünde çağrıda bulundu. Centurion Liberalis, esasıyla birlikte itaati empoze etmeye çalıştı; ancak imparatora duyulan saygı bile Yahudilere karşı duyulan şiddetli düşmanlığı, savaşın şiddetlenişini ve doyumsuz yağma beklentisini engelleyemedi. Askerler etraflarındaki her şeyin alevlerin şiddetli ışığında göz kamaştırıcı bir şekilde parıldayan altınla parıldadığını gördüler. Kutsal alanda hesaplanamaz hazinelerin biriktiğini düşünüyorlardı.

Bir asker fark edilmeden kapının menteşeleri arasına yanan bir meşale fırlattı. Bir anda tüm bina alevler içinde kaldı. Kör edici duman ve alevler memurları geri çekilmeye zorladı ve asil bina kaderine terk edildi.

"Romalılar için korkunç bir manzaraydı. Peki Yahudiler için nasıl olurdu? Şehre bakan tepenin tamamı yanardağ gibi parlıyordu. Binalar büyük bir gürültüyle birbiri ardına yıkıldı ve sular altında kaldı. ateş uçurumu. Çatılar Sedir kuleleri ateşten bıçaklar gibi görünüyordu; altın kuleler kırmızı ışık dikenleri gibi parlıyordu; portal kuleleri ateş ve duman sütunları kusuyordu. Komşu tepeler aydınlanıyordu ve isimsiz insan grupları görülüyordu. yıkımın ilerleyişini korkunç bir endişeyle izliyordu; şehrin duvarları ve yüksek kısımları, bazıları umutsuzluğun acısıyla solgun, bazıları ise faydasız intikamın gazabıyla işaretlenmiş yüzlerle doluydu.

Roma askerlerinin bir yerden diğerine geçerken bağırışları ve alevler içinde can veren isyancıların çığlıkları, yangının gürültüsüne ve yıkılan kalasların gürleyen sesine karışıyordu. Dağlardan gelen yankılar yüksek yerlerdeki insanların gürültüsüne cevap veriyor ya da geri getiriyordu; çığlıklar ve ağıtlar duvarlarda yankılanıyordu. Açlıktan ölen insanlar, acı ve yalnızlık dolu bir çığlık atmak için son güçlerini topladılar.

Şehrin içindeki katliam, dışarıdaki manzaradan çok daha korkunçtu.

Erkekler ve kadınlar, yaşlılar ve gençler, isyancılar ve rahipler, savaşanlar ve merhamet dilenenler, ayırım gözetmeksizin katledildi. Ölenlerin sayısı katil sayısını aştı. Lejyonerler imha işini gerçekleştirmek için ceset yığınlarının üzerinden tırmanmak zorundaydı."

Tapınağın yıkılmasından sonra şehrin tamamı Romalıların eline geçti. Yahudi liderler fethedilemez kulelerini terk etti ve Titus onları boş buldu. Onları şaşkınlıkla gözlemledi ve onları Allah'ın eline verdiğini ilan etti; çünkü ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir savaş makinesi bu muazzam duvarlara karşı galip gelemezdi. Hem şehir hem de tapınak temellerine kadar yıkıldı ve kutsal evin inşa edildiği zemin "tarla gibi sürüldü" (Yeremya 26:18). Ardından gelen kuşatma ve katliamda bir milyondan fazla insan hayatını kaybetti; hayatta kalanlar esir alındı ve köle olarak satıldı, galibin zaferini süslemek için Roma'ya sürüklendi, amfitiyatrolarda vahşi hayvanların önüne atıldı ya da evsiz serseriler olarak tüm dünyaya dağıldı.

Yahudiler kendi prangalarını dövmüşlerdi; intikam kadehini doldurmuşlardı. Bir ulus olarak başlarına gelen topyekun yıkımda ve her şeyde

Dağıldıktan sonra onlara eşlik eden talihsizlikler, kendi elleriyle ettiklerini biçmekten başka bir şey değildi. Peygamber şöyle der: "Kaybınıza, ey İsrail, bana isyan ettiniz", "günahlarınız yüzünden düştünüz." (Öse. 13:9; 14:1). Onların çektiği acılar genellikle Tanrı'nın doğrudan emriyle verilen bir ceza olarak temsil edilir. Büyük aldatıcı kendi işini işte böyle saklamaya çalışır. Yahudiler, ilahi sevgi ve merhameti inatla reddederek, Allah'ın korumasının kendilerinden alınmasına neden olmuş ve Şeytan'ın, onları kendi iradesine göre kontrol etmesine izin verilmiştir. Kudüs'ün yıkılmasında gerçekleştirilen korkunç zulümler, Şeytan'ın, kontrolüne girenler üzerindeki intikam gücünün bir göstergesidir.

Sahip olduğumuz barış ve koruma için Mesih'e ne kadar borçlu olduğumuzu bilemeyiz. İnsanlığın tamamen Şeytan'ın kontrolüne geçmesini engelleyen şey, Allah'ın kısıtlayıcı gücüdür. İtaatsiz ve nankörlerin, kötü olanın zalim ve sapkın gücünü dizginleyen Tanrı'nın merhametine ve tahammülüne şükran duymak için büyük nedenleri vardır. Ancak insanlar ilahi hoşgörünün sınırlarını aştığında sınırlama kaldırılır. Günah işleyen kişiyle ilgili olarak Tanrı, ihlale karşı cezayı infaz eden kişi olarak hareket etmez; fakat rahmetini reddedenlerin, ettiklerini biçmelerini kendi başlarına bırakmalarına izin verir. Reddedilen her ışık hüzmesi, küçümsenen ya da görmezden gelinen her uyarı, boyun eğilen her tutku, Tanrı'nın kanununun her çiğnenmesi, kaçınılmaz bir hasat sağlayan ekilen bir tohumdur. Israrla direnilen Tanrı'nın Ruhu, sonunda günahkardan geri çekilir; bunun üzerine, ruhun kötü tutkularını kontrol edecek hiçbir güç kalmaz ve Şeytan'ın kötülüğüne ve düşmanlığına karşı hiçbir koruma kalmaz. Kudüs'ün yıkımı, ilahi lütfun tekliflerini hafife alan ve Tanrı'nın merhamet çağrılarını direnen herkes için muazzam ve ciddi bir uyarıdır. Tanrı'nın günahattan nefret ettiğine ve suçluların üzerine düşecek kesin cezaya dair bundan daha kesin bir tanıklık hiçbir zaman verilmemiştir.

Kurtarıcı'nın, Yeruşalim'e verilecek hükümlerle ilgili kehaneti, o korkunç trajedinin sadece soluk bir gölgesi olan başka bir gerçekleşmesiyle daha gerçekleşecek. Seçilen şehrin kaderinde, Tanrı'nın merhametini reddeden ve O'nun kanunlarından zevk alan bir dünyanın kınanmasını gözlemleyebiliriz. Dünyanın yüzyıllardır işlediği suçlar sırasında tanık olduğu insani sefaletin kayıtları karanlıktır. Bunları düşünürken kalp bayılır ve ruh zayıflar. Cennetin otoritesini hiçe saymanın etkileri çok büyük olmuştur, ancak geleceğe dair vahiylerde daha da karanlık bir senaryo gösterilmektedir. Geçmişin kayıtları -kargaşaların, çatışmaların ve devrimlerin uzun gösterileri, "gürültüyle savaşanların zırhları ve kan içinde yuvarlanan giysiler" (Yeşaya 9:5)- hiçbir şey değildir. O günün dehşeti, Tanrı'nın Ruhu'nun kötülerden tamamen çekileceği ve artık insan tutkularının ve şeytani gazabın patlamasını engellemeyeceğidir! O zaman dünya, Şeytan'ın yönetiminin sonuçlarını daha önce hiç olmadığı kadar görecektir.

Fakat o gün ve Yeruşalim'in yıkılması vesilesiyle, Tanrı'nın halkı, yani "yaşayanlar arasında yazılı olan herkes" (Yeşaya 4:3) kurtarılacaktır. Mesih, sadıklarını bir araya getirmek için ikinci kez geleceğini bildirmiştir: "Ve dünyanın tüm kabileleri yas tutacak ve İnsanoğlu'nun gökteki bulutlar üzerinde güç ve büyük görkemle geldiğini görecekler. Ve O, O'nu gönderecek." Melekler yüksek sesli bir borazan sesiyle O'nun seçilmişlerini göklerin bir ucundan diğer ucuna kadar dört yelden toplayacaklardır." (Mat. 24:30 ve 31). O zaman müjdeyi dikkate almayanlar O'nun ağzından çıkan ruh tarafından yok edilecek ve O'nun gelişinin parlaklığıyla yok edilecek (II Selanikliler 2:8). Eski İsrail gibi, kötüler de kendilerini yok ederler; kendi kötülükleri yüzünden mahvolurlar. Bir ömür boyu günahların sonucu olarak sapkınlığa düştüler

Tanrı ile uyumdan o kadar uzaktır ki, doğaları kötülükle o kadar yozlaşmıştır ki, ilahi görkemin tezahürü onlar için yakıcı bir ateş haline gelecektir.

İnsanlar, Mesih'in sözlerinin aktardığı dersi küçümsememek için çok dikkatli olsunlar. Nasıl öğrencilerini Yeruşalim'in yıkılacağı konusunda uyardı ve onlara yaklaşan hekatombdan kaçış işareti verdiyse, aynı şekilde dünyayı da nihai yıkımın gerçekleşeceği gün konusunda uyardı ve dileyen herkesin kaçabilmesi için yaklaştığının işaretlerini verdi. gelecek olan gazap. İsa şunları bildirdi: "Ve güneşte, ayda ve yıldızlarda belirtiler olacak; ve yeryüzünde milletlerin sıkıntıları olacak." (Luka 21:25; Mat. 24:29; Markos 13:24-26; Va. 6:12-17). O'nun gelişiyile ilgili bu alametleri gözlemleyenler, onun "yakında, kapıda" olduğunu bilmelidirler.

(Mat. 24:33). "Dikkat edin" (Markos 13:35), O'nun uyarı sözleridir. Öğütleri dinleyenler, o gün onları habersiz yakalayamayacak şekilde karanlığa terk edilmeyecektir. Ancak izlemeyenler için "Rab'bin günü, gece hırsız nasıl gelecek" (I Selanikliler 5:2).

Yahudiler Kurtarıcı'nın Kudüs'le ilgili uyarısını almaya ne kadar hazırsa, dünya da bu kez bu mesaja itibar etmeye hazır değil. Ne olursa olsun, kötülerin üzerine Rab'bin günü ansızın gelecektir. Değişmez rutininizi takip ederek; zevkle, ticaretle, ticaretle ve kar hırsıyla uğraşan erkekleri bulmak; Dini dünyanın liderleri dünyanın ilerlemesini ve kültürünü överken ve insanlar kendilerini sahte bir güvenliğe kapılmış halde bulurken, gece yarısı bir hırsızın korunmayan evi yağmalaması gibi, dikkatsiz ve kötü insanlar da ani yıkımla karşı karşıya kalacak. ve "kaçamayacaklar" (1 Selanikliler 5:3-5).

Bölüm 2

Erken Yüzyıllarda Zulüm

İsa öğrencilerine Yerusalim'in kaderini ve ikinci gelişinin sahnelerini açıkladığında, aynı zamanda kendi halkının kurtuluğu için güç ve görkemle dönüşüne kadar halkının onlardan ayrılacağı andan itibaren yaşayacağı deneyimleri de önceden bildirdi. Kurtarıcı, Zeytin Dağı'ndan havariyel kilisenin üzerine düşmek üzere olan fırtınaları seyretti; ve geleceğin derinliklerine nüfuz eden gözleri, gelecek karanlık ve zulüm çağlarında takipçilerinin başına gelecek şiddetli ve yıkıcı fırtınaları fark etti. Korkunç önem taşıyan birkaç kısa ve öz açıklamada, bu dünyanın yöneticilerinin Tanrı'nın kilisesine dayatacakları rolü öngördü (Mat. 24:9, 21 ve 22). Mesih'in takipçileri, Efendilerinin kat ettiği aynı aşağılanma, kınama ve ıstırap yolunu yürümeliydi. Dünyanın Kurtarıcısının üzerine çöken düşmanlık, O'nun ismine inanan herkese karşı kendini gösterecekti.

İlk kilisenin tarihi, Kurtarıcı'nın sözlerinin gerçekleşmesine tanık oldu. Dünyanın ve cehennemnin güçleri, takipçilerinin kişiliğinde Mesih'e karşı birleşti. Paganizm, eğer müjde zafer kazanırsa tapınaklarının ve sunaklarının yok edileceğini öngördü; bu nedenle Hıristiyanlığı yok etmek için güçlerini topladı. Zulmün ateşleri yakıldı. Hıristiyanlar mülklerine el konuldu ve evlerinden sürüldüler. "Büyük bir acı mücadelesine" katlandılar (İbraniler 10:32). "Alay etmeyi, kırbaçlamayı ve hatta hapishaneleri ve cezaevlerini yaşadılar." (İbraniler 11:36). Birçoğu şahitliklerini kendi kanlarıyla mühürledi. Soylular ve köleler, zenginler ve fakirler, eğitimli ve eğitimsizler eşit derecede merhametsizce öldürüldü.

Pavlus'un şehit olduğu dönemde Nero'nun yönetimi altında başlayan bu zulümler, yüzyıllar boyunca az ya da çok öfkeyle devam etti. Hıristiyanlar haksız yere en korkunç suçlarla suçlandılar ve kıtlık, salgın hastalık ve deprem gibi büyük felaketslere neden olmakla suçlu bulundular. Halkın nefretinin ve şüphesinin hedefi haline geldikçe, kazanç uğruna masumlara ihanet etmeye hazır olan kötü niyetli kişiler ortaya çıktı. İmparatorluğa isyan edenler, din düşmanları ve toplumun zararlıları olarak kınındılar. Birçoğu vahşi hayvanların önüne atıldı ya da amfiteyatrolarda diri diri yakıldı. Bazıları çarpmıha gerildi, bazıları vahşi hayvan derileriyle kaplanarak köpekler tarafından parçalanmak üzere arenaya atıldı. Cezası çoğu zaman halkın ana gösterisi haline getirildi. Gösterinin tadını çıkarmak için büyük kalabalıklar toplandı ve kurbanların ölümcül ıstırabını kahkahalarla ve alkışlarla karşıladılar.

Mesih'in takipçileri sığındıkları her yerde vahşi hayvanlar gibi avlanıyorlardı. İssiz ve ıssız yerlere sığınmak zorunda kaldılar.

"Yoksul, mazlum ve kötü muameleye maruz kalan (dünya onlara layık olmayan), çöllerde, dağlarda ve dünyanın çukurlarında ve mağaralarında dolaşıp duruyor." (İbraniler 11:37 ve 38). Yeraltı mezarları binlerce kişiye barınak sağladı. Tepelerin altında, Roma sınırlarının dışında, toprak ve kayaların arasından uzun galeriler kazılmıştı. Karanlık, karmaşık bir geçit ağı şehir surlarının ötesinde kilometrelerce uzanıyordu. İsa'nın takipçileri ölülerini bu yeraltı izolasyonlarına gömdüler; ve şüphelenilip yasa dışı ilan edildiklerinde orada da bir yuva buldular. Hayat Veren Uyandığında

İyi bir mücadele verenler, İsa uğruna şehit olanların çoğu bu karanlık mağaralardan çıkacak.

En barbarca zulüm altında, İsa'nın bu tanıkları imanlarını tertemiz korudular. Her türlü konfordan ve güneş ışığından yoksun olmalarına, dünyanın karanlık ama dost canlısı kalbini evleri olarak görmelerine rağmen hiçbir şikayette bulunmadılar. İman, sabır ve umut sözleriyle birbirlerini yoksunluk ve sıkıntıya dayanmaya teşvik ettiler. Tüm dünyevi konforların kaybı, onları Mesih'e olan inançlarından vazgeçmeye zorlayamazdı. Denemeler ve zulüm, onları dinlenmeye ve ödüle yaklaştıran adımlardan başka bir şey değildi.

Geçmişte Tanrı'nın hizmetçilerinin başına geldiği gibi, birçokları "daha iyi bir diriliş elde edebilmek için kurtuluşlarını kabul etmeyerek işkenceye maruz kaldılar" (İbr. 11:35). Onlar, Efendilerinin, Mesih uğruna zulme uğradıklarında sevinçli olmaları gerektiğini söyleyen sözlerini hatırladılar çünkü cennetteki ödülleri büyük olacaktı, çünkü kendilerinden önce peygamberlere de zulmedildi. Gerçek uğruna acı çekmeye layık görüldükleri için seviniler ve alevlerin çitirtileri arasında zafer melodileri yükseldi. İmanla yukarıya doğru baktıklarında, Mesih'in ve meleklerin göklerin siperlerine dayandığını, onları büyük bir ilgiyle izlediklerini ve kararlılıklarını onaylayarak gözlemlediklerini gördüler. Tanrı'nın tahtından bir ses onlara şöyle dedi: "Ölüme kadar sadık olun, ben de size yaşam tacını vereceğim." (Va. 2:10).

Şeytan'ın Mesih'in kilisesini şiddet kullanarak yok etme çabaları boşunaydı. İsa'nın öğrencilerinin canlarını verdikleri büyük mücadele, bu sadık sancaktarların görevlerinden düşmesiyle kesintiye uğramadı. Yenilgiyle kazandılar. Tanrı'nın işçileri ölmüştü ama O'nun işi kararlılıkla ilerledi. Müjde yayılmaya devam etti ve takipçilerinin sayısı artmaya devam etti. Roma kartallarının bile ulaşamayacağı bölgelere nüfuz etti.

Bir Hıristiyan, zulmü teşvik eden pagan valilere uyarıda bulunurken şöyle dedi: "Bizi öldürebilir, bize eziyet edebilir, bize eziyet edebilirsiniz. Onun kötülüğü zayıflığımızı sınar, ama bu tür bir zulmün faydası yoktur.

Başkalarını da aynı inanca yönlendirmek için güçlü bir davetten başka bir şey değildir. Sizin tarafınızdan ne kadar çok hasat edilirse o kadar büyürüz. Hıristiyanların kanı tohumdur."

Binlerce kişi tutuklandı ve öldürüldü, ancak onların yerini almak için başkaları ortaya çıktı. Ve imanları uğruna şehit olanlar Mesih tarafından güvence altına alındı ve O'nun tarafından kazananlar olarak görüldü. İyi bir mücadele vermişler ve Mesih geldiğinde yücelik tacını alacaklardı. Çektikleri acılar, Hıristiyanları birbirlerine ve Kurtarıcılarına yaklaştırdı. Yaşayan örnekleri ve ölüm anında verdikleri tanıklıklar, hakikatin kalıcı bir tasdikeydi; ve hiç beklemediğimiz bir anda Şeytan'ın tebaası onun hizmetinden ayrılıp Mesih'in sancağı altında askere alınıyordu.

Bu nedenle Şeytan, Hıristiyan kilisesine kendi bayrağını dikerek, Tanrı'nın hükümetine karşı daha başarılı bir şekilde savaşmak için planlar yaptı. Eğer Mesih'in takipçileri aldatılsaydı ve Tanrı'nın hoşnutsuzluğuna sürüklenebilseydi, o zaman onların güçleri, dayanıklılıkları ve kararlılıkları başarısızlığa uğrayacak ve kolay av haline geleceklerdi.

Büyük düşman, zorla elde edemediğini şimdi kurnazlıkla elde etmeye çalışıyordu. Zulüm sona erdi ve yerini dünyevi refah ve şeref tehlikeli cazibesi doldurdu. Putperestler, diğer temel gerçekleri reddederken kısmen Hıristiyan inancını kabul etmeye yönlendirildiler.

İsa'yı Tanrı'nın Oğlu olarak kabul ettiklerini ve O'nun ölümüne ve dirilişine inandıklarını açıkladılar; ama günah konusunda hiçbir inançları yoktu ve tövbeye ya da fikirlerini değiştirmeye ihtiyaç duymadılar. Kendilerine bazı tavizler vererek, herkesin Mesih'e olan inanç platformu altında birleşebilmesi için Hıristiyanların başka konularda da taviz vermesini önerdiler.

Artık kilise büyük bir tehlike altındaydı. Hapishane, işkence, ateş ve kılıç buna kıyasla bir nimetti. Bazı Hıristiyanlar ise taviz vermeyeceklerini beyan ederek kararlı davrandılar. Diğerleri inançlarının bazı özelliklerinden vazgeçmek veya değiştirmekten yanaydılar ve Hıristiyanlığın bir kısmını kabul etmiş olanlara katılarak bunun din değiştirmeyi tamamlamanın bir yolu olabileceği konusunda ısrar ettiler. Bu, Mesih'in sadık takipçileri için derin bir ıstırap dönemi idi. Şeytan, sözde Hıristiyanlık kisvesi altında, onların inançlarını yozlaştırmak ve zihinlerini hakikat Sözünden uzaklaştırmak için kiliseye sızıyordu.

Çoğu Hıristiyan sonunda standartlarını düşürmeyi kabul etti ve Hıristiyanlıkla paganizm arasında bir birlik oluştu. Puta tapanlar din değiştirdiklerini ve kiliseyle birleştiklerini iddia etseler de, hâlâ putperestliğe tutunuyorlar, yalnızca tapınılan nesnelere İsa'nın, hatta Meryem ve azizlerin heykelleriyle değiştiriyorlardı. Kiliseye getirilen nefret dolu putperestlik mayası, zararlı çalışmalarına devam etti. Yanlış öğretiler, batıl ayinler ve putperest törenler onların inanç ve ibadetlerine dahil edilmişti. Mesih'in takipçileri putperestlerle güçlerini birleştiren Hıristiyan dini yozlaştı ve kilise saflığını ve gücünü kaybetti. Ancak bu aldatmacalara kapılmayanlar da vardı. Onlar hâlâ hakikatin Yazarı'na bağlılıklarını sürdürüyorlar ve yalnızca Allah'a ibadet ediyorlardı.

Mesih'in takipçileri olduklarını iddia edenler arasında her zaman iki sınıf olmuştur. Biri Kurtarıcı'nın hayatını inceleyip hararetle onun kusurlarını düzeltmeye ve Model'e uymaya çalışırken, diğeri onun hatalarını ortaya çıkaran açık ve pratik gerçeklerden kaçınır. En iyi haliyle bile kilise tamamıyla saf, gerçek ve samimi olanlardan oluşmuyordu. Kurtarıcımız, bilerek günah işleyenlerin kiliseye kabul edilmemesi gerektiğini öğretti. Ancak karakter bakımından kusurlu olan insanları Kendisine birleştirdi ve onlara kendi öğretilerinin ve örneklerinden yararlandı, böylece hatalarını görüp düzeltme fırsatına sahip oldular. On iki havari arasında bir hain vardı. Yahuda, karakter kusurlarından dolayı değil, bunlara rağmen kabul edildi. Mesih'in öğretisi ve örneği aracılığıyla Hıristiyan karakterini neyin oluşturduğunu öğrenebilmesi ve böylece hatalarını görmeye, tövbe etmeye ve ilahi lütfun yardımıyla ruhunu arındırabilmesi için öğrencilerle birleşmişti. " gerçeğe itaat ederek." Ancak Yahuda, nezaketle onun üzerinde parlamasına izin verilen ışıktan yürümedi. Günaha düşkünlükle Şeytan'ın ayartmalarını davet etti. Kötü karakter özellikleri ön plana çıktı. Zihnini karanlığın güçlerinin kontrolüne teslim etti; Hataları eleştirildiğinde öfkelenildi ve böylece Efendisine ihanet etmek gibi korkunç bir suçu işlemeye sürüklendi. Bu nedenle, dindarlık iddiası altında kötülüğü besleyen herkes, onların günah yollarını kınayarak huzurlarını bozanlardan nefret eder. Uygun bir fırsat ortaya çıktığında onlar da Yahuda gibi, kendilerini kınamaya çalışanlara ihanet ederler.

Elçiler kilisede dindar olduklarını iddia eden, ama gizlice kötülüğe değer verenleri buldular. Ananias ve Sapphira, açgözlülükle kendilerine bir kısmını esirgediklerinde, Tanrı'ya tam bir fedakarlık yapmak niyetiyle aldatıcı davrandılar. Gerçeğin Ruhu, havarilere bu aldatıcıların gerçek karakterini açıkladı ve Tanrı'nın hükümleri, kiliseyi saflığı üzerindeki bu nefret dolu lekeden kurtardı. Mesih'in anlayışlı Ruhu'nun kilisede bulunduğunu gösteren bu çarpıcı kanıt, ikiyüzlüler ve kötülük yapanlar için bir korku kaynağıydı. Artık alışkanlık ve mizaç bakımından Mesih'in daimi temsilcileri olanlarla bağlantı halinde kalamazlardı. Ve O'nun takipçilerinin üzerine denemeler ve zulümler geldiğinde, yalnızca hakikat uğruna her şeyi terk etmeye istekli olanlar O'nun öğrencileri olabilirdi. Böylece zulüm devam ederken kilise ayakta kaldı

nispeten saf. Ancak taciz sona erdiğinde, daha az samimi ve kendini adanmış kişiler kiliseye katıldı ve Şeytan'ın nüfuz etmesinin yolu açıldı.

Ancak ışığın Prensi ile karanlığın prensi arasında bir birlik yoktur ve onların takipçileri arasında da bir bağ olamaz. Hıristiyanlar, putperestlikten yarı din değiştirmiş olanlarla birleşmeyi kabul edince, kendilerini hakikatten giderek daha da uzaklaştıracak bir yola sapmış oldular. Şeytan, Mesih'in bu kadar çok sayıda takipçisini kandırmayı başardığı için çok mutluydu. Daha sonra gücünü onlar üzerinde daha büyük bir hakimiyet kurmak ve Tanrı'ya sadık kalanlara zulmetmeleri için onlara ilham vermek üzere yoğunlaştırdı. Hiç kimse gerçek Hıristiyan inancına karşı çıkmamanın yolunu, bir zamanlar onun savunucusu olanlar kadar iyi anlayamadı; ve yarı pagan arkadaşlarıyla birleşen bu mürtedler, saldırılarını Mesih'in öğretilerinin en temel özelliklerine odakladılar.

Kiliseye sokulan ve rahip cübbesi altında gizlenen aldatmacalara ve iğrençliklere karşı sadık kalacak ve kararlı bir şekilde duracak olanların umutsuz bir mücadelesi gerekiyordu. İncil bir inanç standardı olarak kabul edilmedi. Dini özgürlük doktrini sapkınlık olarak değerlendirildi ve savunucularından nefret edildi ve yasa dışı ilan edildi.

Uzun ve şiddetli bir çatışmanın ardından, sadık birkaç kişi, eğer kilise yalan ve putperestlikten vazgeçmeyi reddediyorsa, mürted kiliseyle olan tüm bağlarını feshetmeye karar verdi. Eğer Tanrı Sözüne itaat edeceklerse ayrılığın mutlak bir gereklilik olduğunu gördüler. Kendi ruhlarına zarar verecek hatalara tahammül edemediler ve örnek oldular.

bu onların çocuklarının ve çocuklarının çocuklarının inançları için tehlike anlamına gelir. Huzur ve birliğin sağlanması için Allah'a vefa çerçevesinde her türlü tavizi vermeye hazırıldılar, ancak ilkelerden fedakarlık ederek barışın bile büyük bedeller ödeyerek elde edilebileceğini hissediyorlardı. Birlik ancak hak ve adaletten uzlaşılarak sağlanabiliyorsa, bırakın farklılık, hatta mücadele olsun.

Bu sadık ruhlarda işe yarayan ilkelerin, Tanrı'nın halkının olduğunu iddia edenlerin kalplerinde yeniden canlandırılması kilise ve dünya için iyi olurdu. Hıristiyan inancının temel direği olan doktrinlere karşı endişe verici bir kayıtsızlık var. Sonuçta bunların hayati öneme sahip olmadığı düşüncesi güçleniyor. Bu yozlaşma, Şeytan'ın ajanlarının ellerini güçlendiriyor; öyle ki, geçmiş çağların inançlılarının açığa çıkardığı ve kendi hayatlarını tehlikeye atarak mücadele ettiği sahte teoriler ve ölümcül yanılsamalar, bugün Mesih'in takipçileri olduklarını iddia eden binlerce kişi tarafından olumlu karşılanıyor. .

Eski Hıristiyanlar gerçekten de tuhaf bir halktı. Onun kusursuz tutumu ve sarsılmaz inancı, günahkarların huzurunu bozan sürekli bir azarlamaydı. Sayıları az olmasına, servetleri, mevkileri veya onursal unvanları olmamasına rağmen, karakterleri ve öğretileri bilindiği her yerde, kötülük yapanlar için korku kaynağı oldular. Sonuç olarak, tıpkı günahkar Kabil'in Habil'den nefret ettiği gibi, kötüler de onlardan nefret ediyordu. Kabil'in Habil'i öldürmesiyle aynı nedenden dolayı, Kutsal Ruh'un kısıtlamasından kurtulmaya çalışanlar Tanrı'nın halkını öldürdüler. Yahudilerin Kurtarıcı'yı reddetmeleri ve çarmıha germeleri de aynı sebeptendi; çünkü İsa'nın karakterinin saflığı ve kutsallığı, onların bencilliklerine ve yozlaşmışlığına karşı sürekli bir azardı. Mesih'in günlerinden bu yana sadık öğrenciler, günahın yollarını seven ve izleyenler arasında nefret ve muhalefet uyandırdılar.

O halde müjde nasıl barış mesajı olarak adlandırılabilir? İşıya, Mesih'in doğuşunu önceden haber verdiğinde, O'na "Barış Prensi" unvanını verdi. Melekler çobanlara Mesih'in doğduğunu duyurduklarında Beytullahim ovalarında şarkı söylediler: "En yüksekte Tanrı'ya yücelik, yeryüzünde barış, insanlara karşı iyi niyet." (Luka 2:14). Bu peygamberlik ifadeleri ile arasında bariz bir çelişki vardır.

İsa'nın sözleri: "Barış göndermeye değil, kılıç göndermeye geldim." (Mat. 10:34). Ancak doğru anlaşılırsa ikisi mükemmel bir uyum içindedir. Müjde bir barış mesajıdır. Hıristiyanlık, benimsenip itaat edildiği takdirde tüm dünyaya barışı, uyumu ve mutluluğu yayacak bir sistemdir. Mesih'in dini, onun öğretilerini kabul eden herkesi samimi bir kardeşlik içinde birleştirecektir. İsa'nın misyonu, insanları Tanrı'yla ve dolayısıyla birbirleriyle barıştırmaktır. Ancak dünya genel olarak Mesih'in en büyük düşmanı olan Şeytan'ın kontrolü altındadır. Müjde onlara, alışkanlıklarına ve arzularına tamamen aykırı olan yaşam ilkelerini sunar ve onlar buna karşı isyan ederler. Günahlarını ortaya çıkaran ve kınayan saflıktan nefret ederler, kendi haklı ve kutsal iddialarını kendilerine sunmaya çalışanlara zulmedip onları yok ederler. İşte bu anlamda, sunduğu yüce gerçekler nedeniyle, nefret ve çekişmeye neden olan müjde, kılıç olarak adlandırılmıştır.

Doğru kişilerin kötülerin ellerinde zulme uğramasına izin veren gizemli takdir, imanı zayıf olan birçok kişi için büyük bir şaşkınlık nedeni olmuştur. Hatta bazıları Tanrı'ya olan güvenlerini reddetmeye hazırdır çünkü O, en aşağılık insanların refaha kavuşmasına izin verirken, en iyi ve en saf olanlar O'nun zalim gücünden acı çeker ve işkence görür. Adil ve merhametli olan, aynı zamanda sonsuz kudret sahibi olan Allah'ın, bu kadar adaletsizliğe ve zulme nasıl tahammül edebildiği sorulur. Bu bizim hiçbir ilgimizin olmadığı bir soru. Tanrı bize sevgisinin yeterince kanıtını vermiştir ve O'nun iyiliğinden şüphe etmemeliyiz çünkü O'nun takdirinin hareketlerini anlayamayız. Kurtarıcı, imtihan ve karanlık günlerinde onların ruhlarına baskı yapacak şüpheleri önceden görerek öğrencilerine şöyle dedi: "Size söylediğim sözü hatırlayın: Bir kul, Rabbinden üstün değildir. Bana zulmettilerse, onlara da zulmettiler. sen sana zulmedeceksin." (Yuhanna 15:20). İsa bizim için, herhangi bir takipçisinin kötü adamların zulmü altında çekebileceğinden daha fazla acı çekti.

İşkenceye ve şehitliğe katlanmaya çağrılanlar, sevgili Tanrı Oğlu'nun izinden gitmekten başka bir şey değildir.

"Rabbim vaadinde gecikmez." (II Pet. 3:9). Çocuklarını unutmaz ve onları küçümsemez; ama O, kötülerin gerçek karakterlerini açığa vurmalarına izin verir, böylece O'nun isteğini yerine getirmek isteyen hiç kimse onlar hakkında aldanmaz. Doğrular, kendilerinin arınmaları, örnek olarak başkalarını iman ve dindarlık konusunda ikna edebilmeleri ve aynı zamanda onların tutarlı davranışlarının kötülerini ve inanmayanları kınaması için yeniden ızdırap fırınına atılırlar.

Tanrı, kötülerin refaha erişmesine ve Kendisine karşı düşmanlıklarını açığa vurmalarına izin verir, böylece onlar kötülüklerinin ölçüsünü doldurduklarında, herkes onların mutlak yıkımında ilahi adaleti ve merhameti görebilir. O'nun yarasını çiğneyen ve halkına zulmeden herkesin yaptıklarının karşılığını alacağı intikam günü hızla yaklaşıyor; Tanrı'nın sadıklarına yönelik her zulüm ve adaletsizlik eylemi, sanki Mesih'in kendisine yapılmış gibi cezalandırılacaktır.

Günümüz kiliselerinin dikkatini çekmesi gereken daha önemli bir konu daha var. Elçi Pavlus "Mesih İsa'ya bağlı olarak Tanrı yolunda yaşamak isteyenlerin hepsinin zulüm göreceğini" bildirir (II Tim. 3:12). O halde neden zulüm büyük ölçüde hareketsiz görünüyor? Bunun tek nedeni, kilisenin dünyevi standartlara uyması ve bu nedenle herhangi bir muhalefete yol açmamasıdır. Günümüzün mevcut dini, Mesih'in ve havarilerinin günlerindeki Hıristiyan inancına damgasını vuran saf ve kutsal karakterde değildir. Tanrı Sözü'nün büyük gerçeklerinin bu kadar kayıtsızca değerlendirilmesinin nedeni yalnızca günahla uzlaşma ruhudur; çünkü kilisede hayati önem taşıyan dindarlık o kadar az ki, Hıristiyanlık dünyada o kadar popüler ki.

İlk kilisenin imanı ve gücü yeniden canlansın ve zulüm ateşi yeniden alevlenerek zulüm ruhu yeniden canlansın.

Bölüm 3

Mürtedlik

Elçi Pavlus, Selaniklilere yazdığı ikinci mektubunda, papalık iktidarının kurulmasıyla sonuçlanacak büyük sapkınlığın habercisiydi. O, Mesih'in gününün gelmeyeceğini ilan etti: "Dönme ilk önce gelmedikçe ve Tanrı denilen ya da tapınılan her şeye karşı çıkan ve kendisini ona karşı yücelten, günahın adamı, cehennemın oğlu ortaya çıkmadıkça; Öyle ki, Tanrı gibi görünmek isteyerek, Tanrı'nın tapınağında Tanrı gibi otursun" (II Selanikliler 2:3 ve 4). Ayrıca elçi, kardeşlerini "kötülüğün gizeminin iş başında olduğu" konusunda uyarıyor (II Selanikliler 2:7). Daha o günlerde kiliseye gizlice girerken papalığın gelişmesine zemin hazırlayacak hatalar gördü.

Kötülüğün gizemi, güç kazandıkça ve insanların zihinlerini kontrol altına aldıkça, yavaş yavaş, önce gizlice ve sessizce, sonra daha açık bir şekilde, küfür ve aldatıcı çalışmalarına devam etti. Paganizmin gelenekleri neredeyse fark edilmeden Hıristiyan kilisesine nüfuz etti. Uzlaşma ve uyum ruhu, kilisenin paganizm döneminde katlandığı şiddetli zulüm nedeniyle bir süreliğine kısıtlandı. Ancak zulüm sona erdiğinde ve Hıristiyanlık kralların saraylarına ve saraylarına nüfuz ettikçe, Mesih'in ve O'nun havarilerinin alçakgönüllü sadeliğini bir kenara bıraktı ve onu pagan rahiplerin ve yöneticilerin gösteriş ve gururuyla değiştirdi. Kilise, ilahi iddiaların yerine insan teorilerini ve geleneklerini yerleştirdi. Dördüncü yüzyılın başlarında Konstantin'in ismen din değiştirmesi büyük bir sevinç yarattı ve dünya bir çeşit doğrulukla giyinerek kiliseye girdi. Artık yolsuzluk çalışmaları hızla ilerliyordu. Paganizm mağlup gibi görünse de galip geldi. Ruhu kiliseyi kontrol ediyordu. Onların doktrinleri, törenleri ve batıl inançları, Mesih'in takipçisi olduğunu iddia edenlerin imanına ve ibadetine dahil edildi.

Paganizm ile Hıristiyanlık arasındaki bu uzlaşma, kehanette öngörülen, Tanrı'ya karşı çıkan ve kendisini O'nun üzerinde yücelten "günah adamı"nın gelişmesiyle sonuçlandı. Bu devasa sahte din sistemi, Şeytan'ın gücünün başyapıtıdır, onun tahtta oturma ve yeryüzünü kendi iradesine göre yönetme çabasının bir anıtıdır.

Şeytan bir zamanlar Mesih'e bağlılıkta zorlandı. Ayartılma çölünde Tanrı'nın Oğlu'na geldi ve O'na dünyanın tüm krallıklarını ve onların ihtişamını göstererek, eğer İsa karanlığın prensinin üstünlüğünü tanısaydı, hepsini O'nun ellerine teslim etmeyi teklif etti. Mesih kibirli ayartıcıyı azarladı ve onu ayrılmaya zorladı. Ancak Şeytan aynı ayartıları insana sunmakta daha başarılıdır. Dünyevi onur ve avantajları güvence altına almak için kilise, dünyanın büyük adamlarının lütfunu ve desteğini aradı ve böylece Mesih'i reddederek, Şeytan'ın temsilcisine, yani Roma piskoposuna itaat etmeye ikna edildi.

Romanizmin ana doktrinlerinden biri, papanın, dünyanın her yerindeki piskoposlar ve papazlar üzerinde üstün yetkiye sahip olan, İsa'nın evrensel kilisesinin görünen başı olduğudur. Dahası, Papa, İlahiyat unvanlarını kibirli bir şekilde kullanmıştır. Kendisini "Rab Tanrı Papa" olarak adlandırıyor ve yanılmaz olduğunu iddia ediyor ve tüm insanların kendisine saygı göstermesini talep ediyor. Böylece Şeytan'ın ayartılma çölünde öne sürdüğü iddianın aynısı hâlâ Roma Kilisesi aracılığıyla onun tarafından iddia ediliyor ve büyük kalabalıklar ona saygı göstermeye hazır.

Fakat Tanrı'dan korkan ve saygı duyanlar, tıpkı Mesih'in kurnaz düşmanın şu talepleriyle karşı karşıya kaldığı gibi, bu cesur küstahlıkla karşı karşıyadır: "Tanrınız Rab'be tapınacaksınız ve yalnızca O'na hizmet edeceksiniz." (Luka 4:8). Tanrı, Sözünde hiçbir zaman kilisenin başı olarak bir adamı atadığını ima etmedi. Papalığın üstünlüğü doktrini, kutsal metinlerdeki öğretilere doğrudan karşıttır. Papa'nın gasp dışında İsa'nın kilisesi üzerinde hiçbir yetkisi yoktur.

Romancılar, Protestanları sapkınlıkla ve gerçek kiliseden kasıtlı olarak ayrılmakla suçlamakta ısrar ettiler. Ancak bu suçlamalar daha çok kendileri için geçerli. Onlar, Mesih'in sancağını bırakan ve "bir zamanlar kutsallara teslim edilen imandan" (Yahuda 3) yüz çevirenlerdir.

Şeytan, Kutsal Yazıların insanların aldatmacalarını fark etmelerini ve güçlerine direnmelerini sağlayacağını çok iyi biliyordu. Dünyanın Kurtarıcısı, saldırılarıyla bizzat Söz aracılığıyla yüzleşti. Her şeytani saldırıda Mesih, "Yazılmıştır" diyerek sonsuz gerçeğin kalkanını kaldırdı. Düşmanın her önerisine, Söz'ün bilgeliğine ve gücüne karşı çıkıyordu. Şeytan'ın insanlar üzerindeki hakimiyetini sürdürebilmesi ve gaspçı papanın otoritesini tesis edebilmesi için, onları Kutsal Yazılar konusunda bilgisiz tutması gerekiyordu. Kutsal Kitap Tanrı'yı yüceltecek ve sınırlı insanı gerçek konumuna yerleştirecekti. Bu nedenle kutsal gerçeklerinin gizlenmesi ve bastırılması gerekiyordu. Bu mantık Roma kilisesi tarafından benimsenmiştir. Yüzlerce yıl boyunca İncil'in dağıtımı yasaklandı. İnsanların onu okuması ya da evlerinde bulundurması yasaklanmıştı ve vicdansız rahipler ve piskoposlar onun öğretilerini kendi iddialarını savunmak için yorumluyorlardı. Böylece papa neredeyse evrensel olarak Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi olarak tanındı ve kilise ve devlet üzerinde otoriteye sahip oldu.

Hata dedektörü kaldırıldığında Şeytan kendi iradesine göre çalıştı. Kehanet, papalığın "zamanı ve kanunu değiştirmeyi" düşünceğini bildiriyordu (Daniel 7:25). Bunu başarmak uzun sürmeyecek. Paganizmden dönenlerin putlara tapınmanın yerini almasına izin vermek ve böylece Hıristiyanlığı sözde kabul etmelerini teşvik etmek için, heykellere ve kutsal emanetlere tapınma yavaş yavaş Hıristiyan ibadetine dahil edildi. Genel konseyin kararı¹ sonunda putperest sistemi kurdu. Kutsala saygısızlık işini tamamlamak için Roma, tasvirlere tapınmayı yasaklayan ikinci emri Tanrı'nın kanunundan çıkarabileceğini düşündü ve on sayısını korumak için onuncu emri böldü.

Paganizme yönelik hoşgörü ruhu, göksel otoriteye karşı daha büyük bir saygısızlığın yolunu açtı. Şeytan ayrıca dördüncü emri de bozmaya karar verdi ve Tanrı'nın kutsadığı ve kutsallaştırdığı multimilyon dolarlık Şabat'ı bir kenara bırakmaya çalıştı², ve bunun yerine paganların kutladığı bir festivali "Güneşin saygıdeğer günü" olarak övdü. Bu değişiklik ilk başta açıkça yapılmaya çalışılmadı. İlk yüzyıllarda gerçek Şabat tüm Hıristiyanlar tarafından tutuldu. İlahi onuru kıskanıyorlardı ve O'nun kanununun değişmez olduğuna inanarak, onun emirlerinin kutsallığını şevkle yerine getiriyorlardı. Ancak Şeytan, büyük bir kurnazlıkla, amaçlarını gerçekleştirmek için ajanları aracılığıyla çalıştı. Halkın dikkatini Pazar gününe çekmek için İsa'nın dirilişi onuruna bir festival düzenlendi. O gün dini törenler yapılıyordu ancak yine de dinlenme günü olarak kutlanıyordu. Aynı zamanda Şabat hâlâ şevkle tutuluyordu.

Şeytan, gerçekleştirmeyi amaçladığı işin yolunu hazırlamak için, İsa'nın gelişinden önce Yahudilere Şabat gününü en katı taleplerle yüklemeye yönlendirmiş ve Şabat'a uymayı ağır bir yük haline getirmişti. Şimdi Şabat gününe yönelttiği sahte ışıktan yararlanarak, Şabat'ı bir Yahudi kurumu olarak küçümsedi. Hıristiyanlar bu kurallara uymaya devam ettikleri sürece

Pazar günü bir dinlenme günü olan Şeytan, onlara Yahudiliğe olan nefretlerini göstermelerini, Cumartesi gününü üzüntü, oruç ve melankoli günü yapmalarını emretmiştir.

Dördüncü yüzyılın ilk yarısında, İmparator Konstantin, pazar gününü Roma İmparatorluğu'nun her yerinde halka açık bir bayram haline getiren bir ferman yayınladı.3 Güneş günü, pagan tebaası tarafından saygıyla karşılanırken, Hıristiyanlık tarafından da onurlandırıldı. Paganizm ile Hıristiyanlığın çatışan çıkarlarını birleştirmek imparatorun politikasıydı. Onu bunu yapmaya ikna eden kilise piskoposları, hırs ve iktidar susuzluğu nedeniyle aynı günün hem Hıristiyanlar hem de paganlar tarafından kutlanması halinde bunun Hıristiyanlığın paganlar tarafından sözde kabulünü teşvik edeceğini fark ettiler. kilisenin gücünü ve ihtişamını zenginleştirin. Ancak Hıristiyanlar yavaş yavaş Pazar gününü belli bir kutsallık derecesine sahip olarak kutlamaya yönlendirilmiş olsalar da, gerçek Şabat'ı hâlâ Rab'bin kutsal günü olarak görüyorlar ve onu dördüncü emre itaat ederek yerine getiriyorlardı.

Baş aldatici henüz işini tamamlamamıştı. Hıristiyan dünyasını kendi bayrağı altında birleştirmeye ve gücünü, İsa'nın temsilcisi olduğunu iddia eden vekil, gururlu papa aracılığıyla kullanmaya kararlıydı.

Yarı din değiştirmiş paganlar, hırslı din adamları ve dünyayı seven din adamları aracılığıyla amacına ulaştı. Zaman zaman dünyanın her yerinden kilise ileri gelenlerinin bir araya geldiği büyük konseyler düzenlendi. Hemen hemen her konseyde, Tanrı'nın tesis ettiği Şabat biraz daha vurgulanırken, Pazar günü de aynı şekilde yüceltilirdi. Böylece bir pagan festivali nihayet ilahi bir kurum olarak onurlandırılırken, İncil'deki Şabat Yahudiliğin bir kalıntısı olarak ilan edildi ve buna uyulması bir lanet olarak ilan edildi.

Büyük mürted, kendisini "Tanrı denilen ya da tapınılan her şeye karşı" yüceltmeyi başarmıştı (II Selanikliler 2:4). O, tüm insanlığa açık bir şekilde yaşayan ve gerçek Tanrı'ya işaret eden ilahi yasanın tek kuralını değiştirmeye cüret etti.

Dördüncü emirde, Tanrı'nın göklerin ve yerin Yarattıcısı olduğu bildirilmektedir ve şöyledir: bu nedenle sahte tanrılardan ayırt edilir. Yedinci gün, yaratılış işinin bir anısı olarak kutsandı ve insana dinlenme günü olarak verildi. Tüm varlığın kökeni ve saygı ve tapınma nesnesi olarak Tanrı'yı insanların zihninde her zaman canlı tutmak için kurulmuştur. Şeytan, insanları Allah'a bağlılıktan ve O'nun kanunlarına itaat etmekten alıkoymaya çalışır. Bu nedenle çabalarını özellikle Yarattıcı olarak Allah'a işaret eden emre karşı yoğunlaştırır.

Protestanlar artık İsa'nın Pazar günü dirilişinin onu Hıristiyan Şabatı haline getirdiğinde ısrar ediyorlar. Ancak bu iddiayı destekleyecek kutsal metinlerden elde edilen kanıtlar eksiktir. O güne Mesih ya da O'nun havarileri tarafından hiçbir onur verilmedi. Pazar gününün bir Hıristiyan kurumu olarak kutlanmasının kökeni, Pavlus'un zamanında çoktan çalışmaya başlamış olan "kötülüğün gizemine" (II Selanikliler 2:7) dayanmaktadır. Rab papalığının bu oğlunu nerede ve ne zaman evlat edindi? Kutsal Yazıların onaylamadığı bir değişiklik için hangi geçerli neden gösterilebilir?

Altıncı yüzyılda papalık iyice yerleşti. İktidarlarının merkezi imparatorluk şehrinde kurulmuştu ve Roma piskoposu tüm kiliselerin başı ilan edilmişti. Paganizm yerini papalığa bıraktı. Ejderha canavara "kendi gücünü, tahtını ve büyük gücünü" verdi (Vahiy 13:2)1 .

Ve böylece, Daniel ve Vahiy peygamberliklerinde önceden bildirilen 1.260 yıllık papalık baskısı başladı."2 Hıristiyanlar, bütünlüklerini korumak ve papanın tapınmasını ve törenlerini kabul etmek ya da hayatlarının geri kalanını zindanlarda geçirmek ya da çölde ölümün acısını çekmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldılar. kazıkta veya celladın baltasının altında işkence rafı. Böylece İsa'nın şu sözleri yerine gelmiş oldu: "Ve ana-babanız, kardeşleriniz, akrabalarınız ve arkadaşlarınız bile size ihanet edecek; bazılarınızı öldürecekler. Benim adımdan dolayı herkes sizden nefret edecek." (Luka 21:16 ve

17). Zulüm inananların üzerine daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir öfkeyle çöktü ve dünya büyük bir savaş alanına dönüştü. Yüzlerce yıl boyunca Mesih'in kilisesi inzivaya ve karanlığa sığındı. Peygamber şöyle dedi: "Ancak kadın, Allah'ın ona bin iki yüz altmış gün boyunca orada yaşaması için bir yer hazırladığı çöle kaçtı." (Vahiy 12:6).

Roma Kilisesinin iktidara yükselişi Karanlık Çağların başlangıcını işaret ediyordu. Gücü ne kadar genişlerse karanlık da o kadar derinleşiyordu. İman, gerçek temel olan Mesih'ten Roma Papasına aktarıldı. İnsanlar, günahların bağışlanması ve sonsuz kurtuluş için Tanrı'nın Oğlu'na güvenmek yerine, yetkiyi devrettiği papaya, rahiplere ve piskoposlara baktılar. Onlara, papanın onların dünyevi aracısı olduğu ve onun aracılığıyla olmadan hiç kimsenin Tanrı'ya gelemeyeceği ve dahası, onun Tanrı'nın yerinde olduğu ve ona açıkça itaat edilmesi gerektiği öğretildi.

Bu gerekliliklerden sapma, suçluların bedenlerine ve ruhlarına en ağır cezaların verilmesi için yeterli nedendi. Böylece insanların zihinleri Tanrı'dan yanılabilir, hatalı ve zalim adamlara ve daha da kötüsü, gücünü onlar aracılığıyla kullanan karanlığın prensine kaydırıldı. Günah kutsallık kisvesine bürünmüştü.

Kutsal Yazılar bastırıldığında ve insan kendini üstün hissetmeye başladığında, yalnızca sahtekarlık, aldatma ve muazzam kötülük bekleyebiliriz. İnsan yasalarının ve geleneklerinin yüceltilmesiyle birlikte, her zaman Tanrı'nın yasasını bir kenara bırakmanın yol açtığı bozulma ortaya çıktı.

Bunlar İsa'nın kilisesi için tehlike dolu günlerdi. Sadık sancak taşıyıcıları aslında çok azdı. Hakikat şahitsiz bırakılmasa da bazen sanki batıl ve batıl tamamen galip gelecek, hak din yeryüzünden silinecekmiş gibi geliyordu. Müjde gözden kaybolmuştu ama din biçimleri çoğaldı ve insanlar katı taleplerle karşı karşıya kaldı.

Ona yalnızca arabulucu olarak papaya bakması değil, aynı zamanda günahın kefareti için uygun işlere güvenmesi de öğretildi. Uzun hac yolculukları, kefaret eylemleri, kutsal emanetlere tapınma, kiliseler, mabetler ve sunaklar inşa etme, kiliseye büyük meblağlar ödeme, bunlar ve benzeri birçok eylem, sanki Tanrı eşitmiş gibi, Tanrı'nın gazabını yatıştırmak veya O'nun lütfunu güvence altına almak için emredilmişti. erkekler, O'nun önemsiz şeyler yüzünden öfkelenmesini veya kendisini tekliflerle veya kefaret eylemleriyle sakinleştirmesini!

Kötülüğün Roma kilisesinin liderleri arasında bile yaygın olmasına rağmen, etkisi giderek artıyor gibi görünüyordu. Sekizinci yüzyılın sonlarına doğru Papistler, kilisenin ilk günlerinde Roma piskoposlarının şimdi iddia ettikleri aynı manevi güce sahip olduklarını iddia ettiler. Bu iddiayı kanıtlamak için ona otorite görünümü verecek bazı yolların kullanılması gerekiyordu ve bunlar yalanların babası tarafından kolayca önerildi. Eski yazılar keşişler tarafından uydurulmuştur. Papa'nın evrensel üstünlüğünü en eski zamanlardan beri tesis eden, daha önce adı hiç duyulmamış konsey kararları keşfedildi.

Gerçeği reddeden kilise ise bu aldatmacaları hevesle kabul etti.

Gerçek temeli kuran az sayıdaki ve sadık inşaatçı (I Korintliler 3:10 ve 11), sahte doktrinlerin enkazı işi engellediğinde şaşkına döndüler ve engellendiler. Nehemya'nın zamanında Yeruşalim'in duvarlarını inşa edenler gibi, bazıları şunu söylemeye hazır: "Taşıyıcıların gücü tükendi ve moloz o kadar büyük ki duvarı inşa edemiyoruz." (Nehemya 4:10). Zulüm, sahtekarlık, adaletsizlik ve Şeytan'ın ilerlemelerini engellemek için tasarlayabileceği her türlü engele karşı sürekli mücadele etmekten yorulan sadık inşaatçılar olan bazılarının cesareti kırıldı; ve ülkenizin huzuru ve güvenliği için

mal ve canlar gerçek temelden saptı. Düşmanlarının muhalefetinden yılmayan diğerleri ise korkusuzca şöyle dediler: "Onlardan korkmayın; büyük ve heybetli Rab'bi hatırlayın" (Nehemya 4:14); ve her biri kılıcını belinde kuşanmış olarak işe devam etti (Efesliler 6:17).

Her çağda aynı nefret ve hakikate karşı muhalefet ruhu, Allah'ın düşmanlarına da ilham vermiş, kullarından da aynı uyanıklık ve sadakat istenmiştir. Mesih'in ilk öğrencilerine söylediği sözler, zamanın sonundaki takipçileri için de geçerlidir: "Ve size söylediklerimi herkese söylüyorum: Dikkat edin." (Markos 13:37).

Karanlık daha da kalınlaşmış gibiydi. İmaj ibadeti daha da yaygınlaştı. Onlara resimler ve dualar sunulmadan önce mumlar yakıldı. En saçma gelenekler ve hurafeler hüküm sürüyordu. İnsanların zihinleri batıl inançlar tarafından öylesine kontrol ediliyordu ki, aklın kendisi de etkisini kaybetmiş görünüyordu. Rahipler ve piskoposlar zevk düşkünü, şehvetli ve yozlaşmış olduklarından, rehberlik için onlara başvuran insanların cehalet ve ahlaksızlık içinde debelenmeleri ancak beklenebilirdi.

Papalık yükselişinde bir başka adım, 11. yüzyılda Papa Gregory VII'nin Roma kilisesinin mükemmelliğini ilan etmesiyle atıldı. Yaptığı öneriler arasında Kutsal Yazılara göre kilisenin hiçbir zaman hata yapmadığını ve hata yapmayacağını beyan eden bir öneri de vardı. Ancak kutsal metinlerdeki kanıtlar bu iddiaları desteklemiyordu. Papalık gururu, imparatorları tahttan indirme yetkisine sahip olduğunu iddia etti ve verdiği hiçbir cezanın kimse tarafından bozulamayacağını, ancak diğerlerinin kararlarını iptal etme yetkisinin kendisine ait olduğunu ilan etti.

Bu yanılmazlık savunucusunun zalim karakterinin olağanüstü bir örneği, Alman imparatoru IV. Henry'ye yönelik muamelede sunuldu. Papanın otoritesine saygısızlık ettiği düşünüldüğü için bu hükümdar aforoz edildi ve tahttan indirildi. Papalık emriyle isyan etmeye teşvik edilen kendi prenslerinin firar etmesinden ve tehdit etmesinden dehşete düşen Henry, Roma ile barış yapma ihtiyacı hissetti. Karısı ve sadık bir hizmetçisinin eşliğinde, Papa'nın önünde alçakgönüllü olabilmek için kış boyunca Alpleri geçti. Gregory'nin emekli olduğu kaleye vardığında, muhafızlarının refakatçisi olmadan dış avluya götürüldü ve orada, şiddetli kış soğukunda, başı açık, çıplak ayakları ve berbat kıyafetler giymiş halde, izin bekledi. Papa'nın ondan önce gitmesi.

Henry üç gün oruç tutup itirafta bulununca papanın onu affetmeye tenezzül ettiği anlaşıldı. Ve o zaman bile bu, imparatorun itibarını geri kazanmadan veya kraliyet gücünü kullanmadan önce papanın onayını beklemesi şartıyla verildi. Ve bu zaferden gurur duyan Gregory, "kralların gururunu kırmanın" görevi olduğunu söyleyerek övündü.

Bu kibirli papazın baskın gururu ile Kendisine bağışlanma ve barış getirmek için Kendisini kalbin kapısında yalvarıyor olarak sunan ve O'na bağışlanma ve barış getirmesi için kendisini kalbin kapısında yalvaran olarak sunan ve öğreten Mesih'in uysallığı ve uysallığı arasındaki zıtlık ne kadar şaşırtıcıdır. Öğrencileri: "Aranızda kim birinci olmak isterse, hizmetçiniz olsun." (Matta 20:27).

Daha sonraki yüzyıllarda Roma'nın öğrettiği doktrinlerdeki yanlışların istikrarlı bir şekilde arttığına tanık olduk. Papalığın kurulmasından önce bile pagan filozofların öğretileri kilisede ilgi görmüş ve etki yaratmıştı. Din değiştirdiklerini iddia edenlerin çoğu hâlâ pagan felsefelerinin ilkelerine bağlıydılar ve yalnızca çalışmalarına devam etmekle kalmadılar, aynı zamanda paganlar arasındaki nüfuzlarını genişletmenin bir yolu olarak başkalarını da ikna ettiler. Böylece Hıristiyan inancına ciddi hatalar sokuldu. İnsanın doğal ölümsüzlüğüne olan inanç ve ölümün farkında olması arasında öne çıkanlar vardı.

Onlar. Bu doktrin, Roma'nın azizlere duanın ve Meryem Ana'ya tapınmanın temelini oluşturduğu temeli attı. Bundan aynı zamanda, tövbe etmeyenlere yönelik sonsuz azap sapkınlığı da ortaya çıktı ve bu, hemen papalık inancına dahil edildi.

Daha sonra , Roma'nın Araf olarak adlandırdığı, saf ve batıl inançlı kalabalıkları korkutmak için kullanılan, paganizmin başka bir icadının ortaya çıkışının yolu hazırlandı . Bu sapkınlık aracılığıyla, sonsuz laneti hak etmeyen ruhların günahlarının cezasını çekeceği ve kirlilikten kurtulduktan sonra Cennete kabul edileceği bir işkence yerinin varlığını doğruladı.

Roma'nın yandaşlarının korkularından ve kötülüklerinden yararlanmasını sağlamak için başka bir aldatmaca daha gerekiyordu: hoşgörü doktrini. Dünyevi egemenliklerini genişletmek, düşmanlarını cezalandırmak veya manevi üstünlüklerini inkar etmeye cesaret edenleri yok etmek için papalık savaşlarına katılan herkese geçmiş, şimdiki ve gelecekteki günahların tamamen affedilmesi ve tüm arızı acılardan ve cezalardan özgürlük vaat edildi. İnsanlara ayrıca kiliseye para ödeyerek kendilerini günahattan kurtarabilecekleri ve aynı zamanda işkenceci alevlerde mahsur kalan ölen arkadaşlarının ruhlarını da özgürleştirebilecekleri öğretildi. Bu yollarla Roma kasasını doldurdu ve O'nun başını yaslayacak hiçbir yeri olmayan sözde temsilcilerinin ihtişamını, lüksünü ve ahlaksızlığını destekledi.

Kutsal Yazılardaki Rab'bin Sofrası töreninin yerini, kitlenin putperestçe kurban edilmesi aldı. Papalık rahipleri anlamsız pandomimleriyle basit ekmeği ve şarabı İsa'nın gerçek bedenine ve kanına dönüştürmeyi amaçladılar. Küfürlü bir küstahlıkla, açıkça "her şeyin Yaratıcısı olan Allah'ı yaratma" yetkisine sahip olduklarını iddia ettiler. Ölüm cezasına çarptırılan tüm Hıristiyanların, Cennete meydan okuyan bu korkunç sapkınlığa olan inançlarını beyan etmeleri gerekiyordu, buna boyun eğmeyi reddeden çok sayıda kişi ise ateşe atıldı.

13. yüzyılda papalığın yaratımlarının en korkunç olanı Engizisyon kuruldu. Karanlığın prensi, papalık hiyerarşisinin liderleriyle birlikte çalışıyordu. Gizli konseylerinde Şeytan ve melekleri kötü adamların zihinlerini kontrol ediyorlardı; bu arada, aralarında görünmeyen bir Tanrı meleği, kötü kararlarının korkunç kaydını tutuyor ve kimsenin göremeyeceği kadar korkunç işlerin tarihini yazıyordu. İnsan gözleri. "Büyük Babil" "azizlerin kanıyla sarhoşturdu." Milyonlarca şehidin sakatlanmış bedenleri, bu mürted iktidara karşı intikam almak için Tanrı'ya haykırdı.

Papalık dünyanın despotu haline geldi. Krallar ve imparatorlar Roma papazının kararlarına boyun eğdiler. İnsanların hem şimdiki hem de ebedi kaderleri onun kontrolü altındaymiş gibi görünüyordu. Yüzyıllar boyunca Roma'nın doktrinleri geniş çapta ve açıkça kabul edildi, ritüelleri saygıyla yerine getirildi ve şenlikleri genel olarak kutlandı. Din adamları onurluydu ve özgürce korunuyordu.

Roma kilisesi daha önce hiçbir zaman bu kadar büyük bir saygınlığa, ihtişama ya da güce ulaşmamıştı.

Papalığın öğle vakti dünyanın ahlaki gece yarısıydı. Kutsal Yazılar yalnızca halk tarafından değil aynı zamanda rahipler tarafından da neredeyse bilinmiyordu. Eskinin Ferisileri gibi, Papa liderleri de günahlarını açığa çıkaracak ışıktan nefret ediyorlardı. Doğruluğun standardı olan Tanrı'nın yasası ortadan kaldırıldığında, sınırsız güce sahip oldular ve hiçbir kısıtlama olmaksızın kötülük yaptılar. Dolandırıcılık, açgözlülük ve sefahat hakim oldu. Erkekler kendilerine zenginlik ve mevki kazandıracak hiçbir suçtan geri adım atmazlardı. Papaların ve piskoposların sarayları en aşağılık sefahate sahne oldu. Hüküm süren papazlardan bazıları o kadar iğrenç suçlar işlemişti ki, laik valiler bu dini ileri gelenleri görevden almak için çabaladılar.

tahammül edilemeyecek kadar aşağılık canavarlar olarak. Avrupa yüzyıllar boyunca bilgide, sanatta, medeniyette hiçbir ilerleme kaydedemedi. Hıristiyanlığın üzerine ahlaki ve entelektüel bir felç düşmüştü.

Papalık yönetimi altındaki dünyanın durumu, Hoşea peygamberin şu sözlerinin korkunç ve şok edici gerçekleşmesini temsil ediyordu: "Halkım bilgiden yoksun oldukları için yok edildi. Sen, rahip, bilgiyi reddettiğin için ben de seni reddedeceğim... Çünkü sen Tanrının yasasını unuttun, ben de çocuklarını unutacağım." (Hoşea 4:6); "Çünkü bunda ne gerçek, ne sevgi, ne de Tanrı bilgisi vardır. Hakim olan tek şey yalan yere yemin etmek, yalan söylemek, öldürmek, çalmak ve zinadır; cinayet üstüne hırsızlık ve cinayet vardır." (Hoşea 4:1 ve 2).

Tanrı Sözü'nün sürgün edilmesinin sonuçları bunlardı.

4. Bölüm

Valdocular

Uzun süren papalık üstünlüğü sırasında Dünya'ya düşen karanlığın ortasında, gerçeğin ışığı tamamen söndürülemedi. Her çağda Tanrı'nın tanıkları olmuştur; Tanrı ile insan arasındaki tek aracı olarak Mesih'e olan imanlarına değer veren, İncil'i yaşamın tek kuralı olarak kabul eden ve gerçek Şabat'ı kutsal tutan insanlar. Dünyanın bu adamlara ne kadar borçlu olduğunu gelecek nesiller asla bilemeyecek. Kafir olmakla suçlandılar, güdülerine meydan okundu, karakterleri karalandı, yazıları yasaklandı, çarpıtıldı veya tahrif edildi.

Ancak yine de kararlı kaldılar ve onun saflığının gelecek nesiller için kutsal bir miras olduğuna olan inançlarını nesilden nesile sürdürdüler.

Tanrı'nın halkının, Roma'nın üstünlüğünün kurulmasından sonraki yüzyıllar boyunca süren karanlık geçmişi Cennet'te yazılmıştır, ancak insan kayıtlarında çok az yeri vardır. Kendisine zulmedenlerin suçlamaları dışında, onun varlığına dair çok az iz bulunabilir. Doktrinlerinden veya kararlarından her türlü muhalefet izini çıkarmak Roma'nın politikasıydı. İster insanlar ister yazılar olsun, kafir olduğunu düşündüğü her şey yok edildi. Basit bir şüphe ifadesi, papalık dogmalarının otoritesine ilişkin bir soru, zengin ya da fakir, yüksek ya da alçak herkesin canını almaya yetiyordu. Roma ayrıca muhaliflere yönelik zulümüne ilişkin tüm kayıtları yok etmeye çalıştı. Papalık konsilleri bu tür kayıtları içeren kitap ve yazıların ateşe atılmasına karar verdi. Matbaanın icadından önce kitaplar az sayıdaydı ve korunması zor malzemelerden yapılıyordu. Bu nedenle Romanistlerin amaçlarını gerçekleştirmelerini engellemek için yapılabilecek çok az şey vardı.

Roma'nın yargı yetkisi sınırları içindeki hiçbir kilise, vicdan özgürlüğünden yararlanma konusunda uzun süre rahat değildi. Papalık iktidara gelir gelmez, otoritesini tanımayı reddeden herkesi ezmek için kollarını uzattı; ve kiliseler birbiri ardına onun yönetimine boyun eğdi.

İkel Hıristiyanlık Büyük Britanya'da çok erken kök saldı. İlk yüzyıllarda Britanyalılar tarafından alınan müjde, Roma'nın sapkınlığının yol açtığı yozlaşmadan uzaktı. Bu uzak kıyılara kadar uzanan pagan imparatorlara yapılan zulüm, Britanya'daki ilk kiliselerin Roma'dan aldığı tek hediye idi.

İngiltere'deki zulümden kaçan birçok Hıristiyan İskoçya'ya sığındı; Gerçek oradan İrlanda'ya taşındı ve tüm bu ülkelerde sevinçle karşılandı.

Saksonlar Britanya'yı işgal ettiğinde paganizm kontrolü ele geçirdi. Fatihler kölelerinin eğitim almasını küçümsediler ve Hıristiyanlar vahşi dağlara ve bataklıklara çekilmek zorunda kaldılar. Ancak bir süre gizlenen ışık parlamaya devam etti. Bir asır sonra İskoçya'da en uzak diyarlara kadar yayılan bir ışıltıyla parlıyordu. Dindar Columba ve onun işbirlikçileri İrlanda'dan geldiler ve dağınık inananları ıssız Iona adasında bir araya getirerek burayı misyonerlik çalışmalarının merkezi haline getirdiler. Bu müjdeciler arasında İncil'deki Şabat gününün gözlemcisi de vardı ve böylece bu gerçek halk arasında tanıtıldı. Iona'da misyonerlerin sadece İskoçya ve İngiltere'ye değil, Almanya, İsviçre ve hatta İtalya'ya da gittiği bir okul kuruldu.

Ancak Roma gözlerini Britanya'ya dikmişti ve onu kendi egemenliğine tabi kılmaya karar vermişti. Altıncı yüzyılda misyonerler pagan Saksonları din değiştirmeye giriştiler. Gururlu barbarlar tarafından olumlu karşılandılar ve binlerce kişinin Roma inancını benimsemesini sağladılar. Çalışma ilerledikçe Papa liderleri ve onların din değiştirenleri ilk Hıristiyanlarla karşılaştı. Çarpıcı bir kontrast ortaya çıktı. İkincisi basit, alçakgönüllü ve karakter, doktrin ve davranışlar açısından İncil'e uygundu; birincisi ise papalığın batıl inançlarını, gösterişini ve kibirini yansıtıyordu.

Romalı elçi, bu Hıristiyan kiliselerinin egemen papanın üstünlüğünü tanımasını talep etti. Britanyalılar uysal bir tavırla tüm insanları sevmek istediklerini, ancak papanın kilisede üstünlük hakkına sahip olmadığını ve yalnızca İsa'nın her takipçisinin hakkı olan teslimiyeti ona teslim edebileceklerini söylediler. Roma'ya itaatlerini sağlamak için defalarca girişimlerde bulunuldu, ancak elçilerinin sergilediği gurur karşısında hayrete düşen bu alçakgönüllü Hıristiyanlar, Mesih'ten başka bir usta tanımadıklarını kesin bir şekilde yanıtladılar. Sonra papalığın gerçek ruhu ortaya çıktı. Romalı lider şunları söyledi: "Size barış getiren kardeşleri kabul etmezseniz, size savaş getirecek düşmanlar alırsınız. Saksonlara yaşam tarzını göstermek için bizimle birleşmezlerse onlardan öldürücü darbeyi alacaklar." Bunlar boş tehditler değildi. Britanya'nın kiliseleri yok edilene veya papanın otoritesine boyun eğmeye zorlanana kadar, İncil inancına sahip bu tanıklara karşı savaş, entrika ve aldatma kullanıldı.

Roma'nın yetki alanının dışındaki topraklarda, yüzyıllar boyunca papalığın yozlaşmasından neredeyse tamamen uzak kalan Hıristiyan grupları vardı. Paganizm tarafından kuşatılmışlardı ve zamanla onun hatalarından etkilendiler; ancak İncil'i tek inanç kuralı olarak uygulamaya devam ettiler ve onun birçok hakikatine itaat ettiler. Bu Hıristiyanlar Tanrı'nın yasasının kalıcı olduğuna inanıyorlardı ve dördüncü emrin Şabat'ını yerine getiriyorlardı. Bu inancı ve uygulamayı sürdüren kiliseler Orta Afrika'da ve Asya'daki Ermeniler arasında mevcuttu.

Ancak papalık gücünün kötüye kullanılmasına direnenler arasında Waldocular ilk sırada kaldı. Papalığın tahtını kurduğu topraklarda, onun yalanlarına ve yolsuzluklarına en sert şekilde karşı çıktı. Yüzyıllar boyunca Piedmont kiliseleri bağımsızlıklarını korudu; ama Roma'nın teslimiyetini talep ettiği zaman geldi. Onun zulmüne karşı verilen etkisiz mücadelelerden sonra, bu kiliselerin liderleri isteksizce de olsa, tüm dünyanın saygı gösterdiği gücün üstünlüğünü kabul ettiler. Ancak papanın veya piskoposların otoritesine boyun eğmeyi reddedenler de vardı. Allah'a olan sadakatlerini korumaya ve imanlarının saflığını ve sadeliğini korumaya kararlıydılar. Daha sonra ayrılık yaşandı. Eski inanca tutunanlar düştü; bazıları yerli Alpleri terk etti ve yabancı topraklarda gerçeğin bayrağını yükseltti; diğerleri dar ıssız vadilere ve kayalık dağ sığınaklarına çekildiler ve orada Tanrı'ya ibadet etme özgürlüklerini korudular.

Waldocular tarafından yüzyıllar boyunca sürdürülen ve öğretilen inanç, Roma'nın yaydığı sahte doktrinlerle belirgin bir tezat oluşturuyordu. Onun dini inancı, Hıristiyanlığın meşru sistemi olan Tanrı Sözü'ne dayanıyordu.

Bununla birlikte, dünyadan izole edilmiş ve sürüleri ve bağları arasında günlük işlerle meşgul olan, karanlık sığınaklarında yaşayan bu mütevazı köylüler, mürted kilisenin dogmalarına ve sapkınlıklarına karşı olarak hakikate kendi başlarına ulaşmamışlardı. Onun inancı yakın zamanda kabul görmemişti. Dini inancı ebeveynlerinden miras kalmıştı. Onlar, havarisel kilisenin imanı için, yani "bir zamanlar azizlere teslim edilmiş olan iman" için (Yahuda 3) mücadele ediyorlardı. Dünyanın büyük başkentinde taht kuran mağrur hiyerarşi değil, "çöldeki kilise"

dünya, Tanrı'nın dünyaya verilmek üzere halkına verdiği hakikat hazinelerinin koruyucusu olan Mesih'in gerçek kilisesiydi.

Gerçek kilisenin Roma'dan ayrılmasına yol açan ana nedenler arasında İncil'de geçen Şabat'a olan nefreti de vardı. Kehanette öngörüldüğü gibi, papalık gücü gerçeği yerle bir etti. İnsanların gelenek ve göreneklere yüceltilirken, Tanrı'nın kanunu ayaklar altına alındı. Papalığın kontrolü altındaki kiliseler çok geçmeden Pazar gününü kutsal bir gün olarak onurlandırmak zorunda kaldılar. Yaygın olan yanılma ve batıl inanç arasında, Tanrı'nın gerçek halkı arasında bile birçok kişi o kadar şaşkına dönmüştü ki, Şabat'ı kutlarken Pazar günü de işten kaçındılar. Ancak bu durum papalık liderlerini tatmin etmedi. Yalnızca Pazar gününün kutsal tutulmasını değil, Şabat gününün de kutsal sayılmamasını talep ettiler. Ve onu onurlandırmaya cesaret edenleri daha sert bir dille kınadılar. Bazıları ancak Roma'nın gücünden kaçarak Tanrı'nın kanununa barış içinde itaat edebildiler.

Valdocular, Avrupa'nın tüm halkları arasında Kutsal Yazıların tercümesini elde eden ilk kişilerdi. Reformdan yüzlerce yıl önce kendi ana dillerinde el yazısıyla yazılmış bir İncilleri vardı. Kusursuz hakikat onların elindeydi ve bu da onları nefret ve zulmün özel nesnelere haline getiriyordu. Roma kilisesinin Babil'in Kıyametten döndüğünü ilan ettiler ve hayatlarını tehlikeye atarak onun yozlaşmalarına direnmek için ayağa kalktılar. Uzun süren zulmün devam eden baskısı altında birçok kişi inançlarından taviz verdi ve kendine özgü ilkelerini yavaş yavaş terk etti; diğerleri ise hakikatte kararlı bir şekilde durdular. Yüzyıllar süren karanlık ve irtidat boyunca, Roma'nın üstünlüğünü inkar eden, putlara tapınmayı putperestlik olarak reddeden ve gerçek Şabat'ı tutan Valdocular vardı. En şiddetli muhalefet fırtınaları altında inançlarını korudular. Savoyardların mızrakları tarafından bıçaklanmış ve Roma ateşinde kavrulmuş olmalarına rağmen, Tanrı'nın Sözü ve O'nun şerefi karşısında sarsılmaz kaldılar.

Valdocular, yüzyıllar boyunca zulüm görenlerin ve ezilenlerin sığınağı olan dağların yüksek surlarının arkasında saklanacak bir yer buldular. Orta Çağ'ın karanlığında hakikatin ışığı orada yanmaya devam ediyordu. Orada, gerçeğin tanıkları bin yıl boyunca eski inancı korudular.

Tanrı, halkına, onlara emanet edilen güçlü gerçeklere uygun, etkileyici büyüklükte bir mabet sağlamıştır. Bu sadık sürgünler için dağlar, Yehova'nın değişmez doğruluğunun bir simgesiydi. Çocuklarına, üzerlerinde değişmez bir heybetle yükselen yüksekleri işaret ettiler ve onlara, kendisinde hiçbir değişkenlik ve dönüş gölgesi olmayan, sözü ebedi olan Allah'ı anlattılar.

sonsuz dağlar. Tanrı dağları kurmuş ve onları kuvvetle kuşatmıştı. Sonsuz güçten başka hiçbir kol onları yerlerinden oynatamaz. Aynı şekilde O, Kendi yasasını, yani Hükümetinin gökte ve yerde temelini oluşturmuştu. İnsan kolu hemcinslerine ulaşım onların hayatlarına son verebilirdi; fakat bu kol, Yehova'nın kanununun bir emrini değiştirmek ya da O'nun kanunlarından birini yok etmek kadar, dağları temellerinden söküp denize atmakta da güçsüz olurdu. O'nun iradesini yerine getirenlere verilen sözler. Allah'ın kulları, O'nun kanununa sadakat konusunda, değişmez dağlar kadar sağlam olmalıdır.

Aşağıdaki vadileri çevreleyen dağlar, Tanrı'nın yaratıcı gücünün sürekli tanıkları ve O'nun koruyucu ilgisinin şaşmaz güvencesiydi. Bu hacılar Yehova'nın varlığının sessiz sembollerini sevmeyi öğrendiler. Kaderin zorluklarından dolayı ağıtlara boyun eğmediler. Dağların yalnızlığında kendilerini hiçbir zaman yalnız hissetmediler. İnsanların gazabından ve zulmünden kendilerine bir sığınak sağladığı için Tanrı'ya minnettardılar. Tanrı'ya tapınma özgürlüklerinin sevincini yaşadılar.

Çoğu zaman, düşmanları tarafından takip edildiğinde yüksek dağlardaki kaleler

onlara güvenli bir savunma sağladı. Yüce kayalıklardan Tanrı'ya övgüler söylediler ve Roma orduları şükran şarkılarını susturamadı.

Mesih'in bu takipçilerinin dindarlığı saf, basit ve ateşliydi. Gerçeğin ilkelerini evlerden, topraklardan, arkadaşlardan, akrabalarından ve hatta hayatın kendisinden üstün tutuyorlardı. Bu ilkeleri dikkatle gençlerin kalplerine aşılama çalıştı. Gençlere, ilk çocukluklarından itibaren Kutsal Yazılar öğretili ve Tanrı'nın yasasının gerekliliklerine kutsal bir şekilde uymaları öğretili. İncil'in kopyaları nadirdi; bu nedenle onun kıymetli hakikatleri hafızaya emanet edilmiştir. Birçoğu hem Eski hem de Yeni Ahit'in büyük bölümlerini tekrarlayabildi. Tanrı'nın düşünceleri bu şekilde doğanın muhteşem manzarasıyla ve günlük yaşamın basit nimetleriyle ilişkilendiriliyordu. Küçük çocuklar, her türlü iyiliği ve her teselliği veren Tanrı'ya şükranla bakmayı öğrendiler.

Şefkatli ve şefkatli ebeveynler, çocuklarını çok akıllıca sevdiler ve onların zevklerine alışmalarına izin vermediler. Önlerinde acı ve ıstıraplarla dolu bir yaşam ve belki de bir şehit ölümü uzanıyordu. Onlar çocukluktan itibaren zorluklara dayanmak, kontrole boyun eğmek ve yine de kendileri adına düşünüp hareket etmek üzere eğitildiler.

Onlara çok küçük yaşlardan itibaren sorumluluk almaları, konuşmalarında ölçülü olmaları ve sessizliğin bilgeliğini anlamaları öğretili. Düşmanlarının kulağına gelen yersiz bir söz, yalnızca onu söyleyenin değil, yüzlerce kardeşinin de hayatını tehlikeye atabilir, çünkü gerçeğin düşmanları, avlarını avlayan kurtlar gibi, kendileri için özgürlük talep etmeye cesaret edenlere zulmettiler. aşkına, dini inanç.

Valdocular, asırlık refahlarını hakikat uğruna feda etmişler ve azimli bir sabırla günlük ekmekleri için savaşmışlardı. Dağların arasındaki ekilebilir arazilerin her biri özenle geliştirildi. Vadiler ve verimsiz yamaçlar üretime imkan verecek şekilde işlendi. Ekonomi ve aşırı fedakarlık, çocukların tek mirası olarak aldıkları eğitimin bir parçasıydı.

Onlara, Tanrı'nın hayatı disiplinli olacak şekilde tasarladığı ve ihtiyaçlarının yalnızca kişisel çalışma, öngörü, özen ve inanç yoluyla karşılanabileceği öğretili. Süreç zahmetli ve yorucuydu ama faydalıydı; tam da insanın düşmüş durumunda ihtiyaç duyduğu şeydi; Tanrı'nın sizin eğitiminiz ve gelişiminiz için sağladığı okul.

Gençlik zorlukları içinde çalışmaya alışmışken, akıl kültürü de ihmal edilmedi. Gençlere, tüm yeteneklerinin Allah'a ait olduğu ve hepsinin O'na hizmet için geliştirilip geliştirilmesi gerektiği öğretili.

Valdocu kiliseler, saflıkları ve sadelikleri bakımından havarisel zamanların kiliselerine benziyorlardı. Papanın ve piskoposların üstünlüğünü reddederek İncil'i tek, en üstün ve yanılmaz otorite olarak kabul ettiler. Papazlar, Roma'nın kibirli rahiplerinin aksine, "hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye gelen" Efendilerinin örneğini izlediler. (Mat. 20:28). Tanrı'nın sürüsünü beslediler ve onları O'nun Kutsal Sözünün yeşil otlaklarına ve canlı pınarlarına götürdüler. İnsan görkeminin ve gururunun simgesel yapılarından uzakta, insanlar muhteşem kiliselerde ve büyük katedrallerde değil, dağların gölgesinde, Alp vadilerinde ya da tehlike zamanlarında kayalık bir kalede bir araya gelerek haber almak için toplandılar. Mesih'in hizmetkarları gerçeğin sözlerini. Papazlar sadece müjdeyi vaaz etmekle kalmadı, aynı zamanda hasta, din eğitimi almış çocukları ziyaret etti, başboş olanları uyardı ve anlaşmazlıkları çözmek, uyumu ve kardeş sevgisini teşvik etmek için çalıştı. Barış zamanlarında halkın gönüllü bağışlarıyla destekleniyorlardı; ama Paul gibi,

çadırcı, her biri bir ticaretle uğraşıyor ya da bir meslek öğreniyor ve gerekirse kendi geçimini sağlayabiliyordu.

Gençler papazlarından talimat aldı. Genel öğrenimin dallarına önem verilirken asıl çalışma Kutsal Kitaptı. Matta ve Yuhanna İncilleri hafızalara kazınmıştı ve ayrıca birçok mektupları vardı. Ayrıca Kutsal Yazıları kopyalamakla da meşguldüler. Bazı el yazmaları Kutsal Kitabın tamamını içeriyordu, diğerleri ise yalnızca kısa alıntılar içeriyordu; bunlara Kutsal Yazıları açıklama yeteneğine sahip olanlar tarafından metnin basit açıklamaları da ekleniyordu. Böylece, kendilerini Tanrı'nın üstüne çıkarmaya çalışanlar tarafından uzun zamandır gizlenen hakikat hazineleri ortaya çıktı.

Sabırlı ve yorulmak bilmez bir çalışmayla, bazen Dünya'nın derin ve karanlık mağaralarında, meşalelerin ışığında Kutsal Yazılar ayet ayet, bölüm bölüm kopyalandı. Böylece çalışma devam etti ve Tanrı'nın açıklanan iradesi saf altın gibi parladı. Ve aşklarının yaşadığı denemeler sayesinde ne kadar parlak, net ve güçlü olduğunu ancak benzer işlerle uğraşanlar anlayabiliyordu. Cennetten gelen melekler bu sadık işçilerin etrafını sarmıştı.

Şeytan, papalık rahiplerini ve piskoposlarını, Hakikat Sözü'nü hata, sapkınlık ve batıl inanç çöplüğü altına gömmeleri için kışkırtmıştı, ancak o, tüm karanlık çağlar boyunca çok harika bir şekilde bozulmadan korunmuştu. İnsan mührünü değil, ilahi izlenimi taşıyordu. İnsanlar Kutsal Yazıların basit ve saf anlamını karartmak ve onları kendi tanıklıklarıyla çeliştirmek için yorulmak bilmez çabalar gösterdiler; ancak, fırtınalı denizdeki gemi gibi, Tanrı'nın Sözü de kendisini yok etme tehdidinde bulunan fırtınaların üstesinden gelir. Madenin yüzeyin altında zengin altın ve gümüş damarları gizli olduğu ve herkesin bu değerli damarları keşfetmek için kazması gerektiği gibi, Kutsal Yazılar da yalnızca ciddi, alçakgönüllü ve dindar arayıcıya açıklanan hakikat hazinelerine sahiptir. Tanrı, Kutsal Kitabı tüm insanlığın çocuklukta, gençlikte ve olgunlukta ders kitabı olması ve her yaşta çalışılması için tasarladı. Sözü insanlara Kendisinin bir vahiyi olarak verdi. Fark edilen her yeni gerçek, Yazarının karakterinin yeni bir açığa çıkışıdır. Kutsal Yazıların incelenmesi, insanları Yaratıcılarıyla yakın bir bağlantıya sokmanın ve onlara O'nun iradesi hakkında daha net bir bilgi vermenin ilahi olarak emredilmiş bir yoludur. Onlar Tanrı ile insan arasındaki iletişim aracıdır.

Her ne kadar Valdocular Rab korkusunu bilgeliğin ilkesi olarak görseler de, zihni genişletmede ve algıları uyandırmada dünyayla, insan bilgisiyse ve aktif yaşamla temasın önemi konusunda kör değillerdi. Bazı genç erkekler dağ okullarından, kendi anavatanları Alplere kıyasla daha geniş bir çalışma, düşünce ve gözlem alanının bulunduğu Fransa veya İtalya şehirlerindeki eğitim kurumlarına gittiler. Bu şekilde gönderilen gençler, ayartılmaya maruz kaldılar, kötülüğe tanık oldular ve üzerlerine en ince sapkınlıkları ve en tehlikeli aldatmacaları getiren Şeytan'ın kurnaz ajanlarıyla karşı karşıya kaldılar. Ancak çocukluktan itibaren aldıkları eğitim onları tüm bunlara hazırlayacak nitelikteydi.

Gittikleri okullarda kimseyi sırdaş yapmamaları gerekiyordu. Giysileri, en büyük hazineleri olan Kutsal Yazıların değerli el yazmalarını gizlemek için tasarlandı. Aylarca, yıllarca süren çalışmanın meyvelerini yanlarında taşıdılar ve bunu şüphe uyandırmadan yapabildiklerinde, bir kısmını da kalpleri gerçeği almaya açık görünenlerin ellerine özenle bıraktılar.

Vaudois gençliği, annelerinin dizlerinden bu amaç doğrultusunda eğitilmişti. İşlerini anladılar ve sadakatle yerine getirdiler. Bu eğitim kurumlarında gerçek inanca dönüşenler kazanıldı ve çoğu zaman onların

ilkelerin tüm okula nüfuz ettiği görüldü. Ancak Papa liderleri, en sıkı soruşturmalara rağmen, sözde yozlaştırıcı sapkınlığın kaynağını keşfedemediler.

Mesih'in ruhu misyonerdir. Yenilenen kalbin ilk dürtüsü başkalarını Kurtarıcıya yönlendirmektir. Valdocu Hıristiyanların ruhu böyledi. Onlar, Tanrı'nın kendilerinden, kiliselerde gerçeğin saflığını korumaktan daha fazlasını istediğini hissettiler; ışıklarının karanlıkta kalanların üzerine parlamasına izin verme görevinin onlara düştüğünü. Tanrı'nın güçlü Sözü aracılığıyla Roma'nın dayattığı esareti kırmaya çalıştılar. Valdocu bakanlar misyoner olarak eğitildiler; Hizmete girmeyi umut eden herkesin öncelikle bir müjdecisi olarak deneyim kazanması gerekiyordu. Memleketlerindeki bir kilisenin sorumluluğunu üstlenmeden önce üç yıl boyunca misyonerlik alanında hizmet etmek zorunda kaldılar. İlk başta fedakarlık ve fedakarlık gerektiren bu hizmet, insanların ruhları için bu zor zamanlarda pastoral yaşama uygun bir girişti. Kutsal göreve atanan genç adamlar, önlerinde dünyevi zenginlik ve zafer beklentisini değil, çetin çalışma ve tehlikelerle dolu bir yaşamı ve muhtemelen bir şehit kaderini görüyorlardı.

Misyonerler, İsa'nın öğrencilerini gönderdiği gibi ikişer ikişer ayrıldılar. Genellikle her genç adam daha yaşlı ve tecrübeli bir adamla birlikteydi ve onun eğitiminden sorumlu olan ve genç adamın talimatlarını dinlemesi gereken arkadaşının rehberliği altındaydı. Bu iş arkadaşları her zaman bir arada olmuyorlardı ama sık sık dua etmek ve danışmanlık yapmak için bir araya gelerek birbirlerini imanla güçlendiriyorlardı.

Görevlerinin amacını duyurmak onlara yenilgiyi garantileyecekti; böylece gerçek karakterlerini dikkatle gizlediler. Her bakanın bir ticaret veya meslek dalında bilgisi vardı ve misyonerler laik bir meslek kisvesi altında çalışmalarını sürdürüyorlardı. Genellikle tüccar veya satıcı olmayı seçerlerdi. İpek, dantel ve mücevher gibi o dönemde kolay bulunmayan seçkin ve değerli eşyaların ticaretini yapıyorlar, böylece aksi takdirde geri püskürtülecekleri bir giriş buluyorlardı. Aynı zamanda altından veya değerli taşlardan daha değerli bir hazine sunmak için hikmet dileyerek kalplerini Allah'a kaldırdılar. İncil'in tam veya kısmi nüshalarını yanlarında taşıyorlardı ve fırsat buldukça sunarak müşterilerinin dikkatini bu el yazmalarına çekiyorlardı. Tanrı'nın Sözü'nün okunması çoğu zaman ilgi uyandırdı ve bir kısmı onu almak isteyenlere memnuniyetle bırakıldı.

Bu misyonerlerin çalışmaları kendi dağlarının eteğindeki ovalarda ve vadilerde başladı, ancak bu sınırların çok ötesine uzandı. Çıplak ayakları ve tıpkı Üstatlarının gibi seyahatin damgasını vurduğu rustik kıyafetlerle, büyük şehirlerden geçip uzak diyarlara girdiler. Değerli tohumu her yere yaydılar. Yollarında kiliseler belirdi ve şehitlerin kanı gerçeğe tanıklık etti. Tanrı'nın günü, bu sadık adamların emeklerinden doğan zengin ruh hasadını ortaya çıkaracaktır. Tanrı'nın Sözü örtülü ve sessizce Hıristiyan dünyasında dolaşüyor ve insanların evlerinde ve kalplerinde mutlu bir karşılama buluyordu.

Valdoculara göre Kutsal Yazılar yalnızca Tanrı'nın geçmişte insanlarla olan ilişkilerinin bir kaydı ve şimdiki zamanın sorumlulukları ve görevlerinin bir açıklaması değildi, aynı zamanda geleceğin tehlikelerinin ve görkemlerinin de açığa çıkmasıydı. Her şeyin sonunun çok uzak olmadığına inanıyorlardı ve Kutsal Kitabı dua ve gözyaşlarıyla inceledikçe, onun değerli açıklamalarından ve onun kurtarıcı gerçeklerini başkalarına duyurma görevlerinden daha da etkilendiler. Kutsal sayfalarda açıkça açıklanan kurtuluş planını görmüşler, teselliye, umudu ve huzuru imanda bulmuşlardır.

İsa'da. Işık onların anlayışlarını aydınlatırken ve kalplerini sevindirirken, onlar da onun ışınlarını papalık hatasının karanlığına bulaşanların üzerine saçmayı arzuluyorlardı.

Kalabalıkların, papanın ve rahiplerin yönlendirmesi altında, ruhlarının günahı nedeniyle bedenlerine çektikleri acının başışlanmasını sağlamak için boşuna çabaladıklarını gördüler. Kendilerini kurtarmak için yaptıkları iyi işlere güvenmeleri öğretilmiş olduğundan, her zaman kendilerine bakıyor ve günahkar durumları hakkında düşünüyorlardı; kendilerini Tanrı'nın gazabına maruz kalmış, ruhlarını ve bedenlerini acı içinde görüyorlardı ama hiçbir rahatlama bulamıyorlardı. Böylece vicdanlı ruhlar Roma doktrinleri tarafından zincire vurulmuştu. Binlerce kişi arkadaşlarını ve akrabalarını terk etti ve yaşamlarını bir manastırın hücrelerinde geçirdi. Milyonlarca kişi, sık sık tutulan oruçlar ve acımasız kırbaçlamalarla, gece yarısı nöbetleriyle, kasvetli odasının soğuk ve nemli taşları üzerinde uzun saatler boyunca secdeye kapanarak, uzun hac ziyaretleriyle, aşağılayıcı kefaretle ve iğrenç işkencelerle boşuna vicdan huzuru aradı. Günah duygusuyla baskı altına alınan ve Tanrı'nın cezalandırıcı gazabı korkusuyla boğuşan birçok kişi, tükenmiş doğaları yenik düşene ve hiçbir ışık ya da umut ışığı olmadan mezara gömülene kadar acı çekmeye devam etti.

Valdocular, yaşam ekmeğini bu ruhlarla paylaşmak, onlara Tanrı'nın vaatlerindeki barış mesajlarını açıklamak ve tek kurtuluş umutları olarak Mesih'e işaret etmek istiyorlardı. İyi işlerin Tanrı'nın Yasasının ihlaline kefarete olabileceği doktrinini yanlış olduğunu söylediler. İnsani değerlere güvenmek, Mesih'in sonsuz sevgisinin görülmesini engeller. İsa insanlar için bir kurban olarak öldü çünkü düşmüş ırk kendisini Tanrı'ya tavsiye etmek için hiçbir şey yapamaz. Çarmıha gerilmiş ve dirilmiş bir Kurtarıcının erdemleri Hıristiyan inancının temelidir. Ruhun Mesih'e bağımlılığı aynı derecede gerçektir ve O'nunla bağlantısı, bir uzuvun bedene ya da bir dalın asmaya olan bağlantısı kadar yakın olmalıdır.

Papaların ve rahiplerin öğretileri, insanların Tanrı'nın ve hatta Mesih'in karakterini sert, karanlık ve düşmanca görmelerine yol açmıştı. Kurtarıcı, düşmüş durumdaki insana karşı sempaticiden o kadar yoksun olarak temsil edildi ki, rahiplerin ve azizlerin aracılığına başvurulmalıdır. Zihinleri Tanrı Sözüyle aydınlanmış olanlar, herkesi günah, kaygı ve yorgunluk yükleriyle O'na gelmeye davet etmek için kollarını uzatarak, bu ruhları şefkatli ve sevgi dolu Kurtarıcıları olarak İsa'ya yönlendirmeyi arzuluyorlardı. İnsanların vaatleri görmemeleri, doğrudan Allah'a gelmeleri, günahlarını itiraf etmeleri, başışlanma ve huzura kavuşmaları için Şeytan'ın diktiği engelleri kaldırmayı amaçladılar.

Valdocu misyoner, meraklı zihne sevindirici haberin değerli gerçeklerini şevkle açıkladı. Kutsal Yazıların yazılı kısımlarını büyük bir dikkatle sundu. İntikamcı ve hükmünü infaz etmeyi bekleyen bir Tanrı'yı yalnızca bir anlığına görebilen vicdanlı, günaha uğramış ruha umut vermek onun en büyük sevinciydi. Titreyen dudakları ve yaşlı gözleriyle, çoğu zaman dizleri bükülmüş halde, kardeşleri için günahkarın tek umudunu ortaya çıkaran değerli vaatleri keşfetti. Böylece hakikatin ışığı birçok karanlık zihne nüfuz etti, kara bulutları uzaklaştırdı, ta ki Adalet Güneşi kalpte parlayıp ışınlarına şifa getirene kadar. Çoğu zaman Kutsal Yazıların bir kısmının birkaç kez okunduğu ve dinleyicinin, sanki doğru duyduğundan emin olmak için tekrarlanmasını istediği bir durumdu. Şu sözlerin tekrarlanması büyük bir arzuyla karşılandı: "Oğlu İsa Mesih'in kanı bizi her günahattan arındırır." (I Yuhanna 1:7). "Ve tıpkı Musa'nın çölde yılanı yukarı kaldırması gibi, İnsanoğlu'nun da yukarı kaldırılması gerekir; öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama sahip olsun." (Yuhanna 3:14 ve 15).

Pek çok kişi Roma'nın talepleri konusunda kandırılmazdı. Günahkar adına insanların veya meleklerin aracılığının ne kadar boş olduğunu görmüşlerdi.

Akıllarında gerçek ışık doğduğunda sevinçle haykırdılar: "Mesih benim Rahibimdir, O'nun kanı benim kurbanımdır; Sunağınız benim günah çıkarıcı odamdır." Tamamen İsa'nın erdemlerine güvendiler ve şu sözleri tekrarladılar: "Gerçekten, iman olmadan Tanrı'yı u200b\u200bmemnun etmek imkansızdır." (İbraniler 11:6). "Ve başka hiç kimsede kurtuluş yoktur; çünkü göklerin altında insanlar arasında bizi kurtaracak başka bir isim verilmemiştir." (Elçilerin İşleri 4:12).

Fırtınanın savurduğu bu zavallı ruhların bazıları için Kurtarıcı'nın sevgisinin güvencesini anlamak zor görünüyordu. Getirdiği rahatlama o kadar büyüktü ki, üzerlerine o kadar ışık saçıldı ki sanki Cennete uçmuş gibiydiler.

Eli güvenle İsa'nın eline yerleştirildi; ayakları Çağlar Kayası'na dikildi. Tüm ölüm korkusu ortadan kalktı. Eğer Kurtarıcıların adını bu şekilde onurlandırabilselerdi, şimdi hapishaneye ve kazığa göz dikebilirlerdi.

Tanrı'nın Sözü gizli yerlere götürüldü ve bazen tek bir kişiye, bazen de işiğe ve gerçeğe hevesli küçük bir gruba okundu. Çoğu zaman bütün akşam bu şekilde geçirilirdi. Dinleyicilerin şaşkınlığı ve hayranlığı o kadar büyüktü ki, merhamet elçisi, anlayış kurtuluş haberini kavrayana kadar sık sık okumayı bırakmak zorunda kalıyordu. Şuna benzer sözler defalarca söylendi: "Gerçekten Tanrı benim adaklarımı kabul edecek mi? Bana gülümseyecek mi? Beni affedecek misin?" Cevap daha sonra okundu: "Ey emek verenler ve yükü ağır olanlar, bana gelin, ben de sizi dinlendireyim."

(Mat. 11:28).

İnanç bu söze sadık kaldı ve neşeli yanıt duyuldu: "Artık uzun hac yolculuklarına gerek yok; artık kutsal emanetlere yapılan acı verici yolculuklar yok. Günahkar ve kutsal olmayan bir halde İsa'ya gelebilirim ve O, tövbe duasını küçümsemeyecektir. "Günahlarınız bağışlandı." Benim, evet, günahlarım affedilebilir!"

Kalbi bir kutsal sevinç akımı doldurdu ve İsa'nın adı övgü ve şükranla yüceltildi. Bu mutlu ruhlar, ışık saçmak, yeni deneyimlerini başkalarına en iyi şekilde aktarmak için evlerine döndüler; gerçek ve yaşayan Yolu bulduklarını deneyimlediler. Kutsal Yazıların hakikate hevesli olanların kalplerine doğrudan hitap eden sözlerinde tuhaf ve ciddi bir güç vardı. O, Tanrı'nın sesiydi ve onu duyanları ikna etti.

Gerçeğin elçisi kendi yolunda gitti, ancak onun alçakgönüllü görünümü, samimiyeti, ciddiyeti ve derin coşkusu çoğu zaman gözlem konusu oldu. Çoğu zaman dinleyicileri ona nereden geldiğini ve nereye gittiğini sormadı. İlk başta o kadar şaşkırdılar, o kadar şaşkırdılar, sonra o kadar minnettar ve mutlu oldular ki, ona soru sormayı bile akıllarına getirmediler. Onlara evlerine kadar eşlik etmek konusunda ısrar ettiklerinde, sürünün kaybolan koyunlarını ziyaret etmesi gerektiğini söyledi. "Cennetten bir melek mi olacak?" diye sordular.

Çoğu durumda gerçeğin elçisi artık görülüyordu. Başka diyarlara gitmiş ve hayatının geri kalanını bilinmeyen bir zindanda geçirmiş ya da belki de gerçeğe tanık olduğu bir yerde kemikleri ağarıyordu. Ancak geride bıraktığı sözler yok edilemedi.

Onlar işlerini insanların kalplerinde yapıyorlardı; kutlu sonuçları ise ancak kıyamet gününde tam olarak bilinecektir.

Valdocu misyonerler Şeytan'ın krallığını istila ediyorlardı ve karanlığın güçleri daha büyük bir uyanıklığa uyandılar. Gerçeği ilerletmeye yönelik her çaba, kötülüğün prensi tarafından izleniyordu ve ajanlarının korkularını uyandırıyorlardı.

Papalık liderleri bu mütevazı kişilerin çabalarının davalarına yönelik büyük bir tehlike olduğunu gördüler.

gezgin. Gerçeğin ışığının engellenmeden parlamasına izin verilseydi, insanları saran ağır yanıklı bulutları dağılırdı; insanların zihinlerini yalnızca Tanrı'ya yönlendirecek ve sonunda Roma'nın üstünlüğünü yok edecekti.

Antik kilisenin inancının koruyucuları olan bu halkın gerçek varlığı, Roma'nın sapkınlığının sürekli bir kanıtıydı ve bu nedenle en şiddetli nefreti ve zulmü uyandırdı. Kutsal Yazılara boyun eğmeyi reddetmeleri, Roma'nın tahammül edemeyeceği sık görülen bir suçtu. Onları yeryüzünden silmeye karar vermişti. Şimdi dağdaki evlerinde Tanrı'nın halkına karşı en korkunç haçlı seferleri başladı. Engizisyon görevlileri onun peşindeydi ve masum Habil'in canı Kabil'in önüne düştüğü sahne sık sık tekrarlanıyordu.

Bereketli toprakları defalarca harap oldu, evleri ve şapelleri süpürüldü, öyle ki bir zamanlar verimli tarlaların ve çalışkan insanların evlerinin olduğu yerde artık yalnızca çöl kaldı. Yırtıcı hayvan kan tadı karşısında daha da öfkelenirken, Papistlerin de kurbanlarının acılarına karşı öfkesi daha da yoğunlaştı. Saf inancın bu tanıklarının birçoğu dağlarda zulüm gördü ve saklandıkları, yoğun ormanlarla ve kayalık zirvelerle çevrili vadilerde avlandı.

Bu yasaklanmış sınıfın ahlaki karakterine karşı hiçbir suçlama getirilemez. Düşmanları bile onları barışçıl, sakin ve dindar bir halk olarak ilan etti. Onların en büyük suçu, papanın vasiyetine göre Tanrı'ya ibadet etmemektir. Bu ihlal nedeniyle insanların veya iblislerin tasarlayabileceği her türlü aşığılama, hakaret ve işkence üzerlerine yüklendi.

Roma, nefret edilen mezhebi yok etmeye karar verdiğinde, Papa (Masum VIII, MS 1487) onları kâfir olmakla suçlayan bir bildiri yayınladı. Onları kesime teslim etmek. Onlar serseri, sahtekâr ya da düzensizlikle suçlanmadılar, ancak "gerçek sürünün koyunlarını" baştan çıkararak bir dindarlık ve kutsallık görünümüne sahip oldukları açıklandı. Bu nedenle Papa, "kötü niyetli ve iğrenç mezhebin", eğer vazgeçmeyi reddederlerse, "zehirli yılanlar gibi ezilmesi gerektiğini" emretti. Bu kibirli hükümdar, bu sözlerle yeniden yüzleşmeyi mi bekliyordu? Kıyamet gününde onunla yüzleşmek için bunların Cennet kitaplarına kaydedildiğini biliyor muydu? "Bunu kardeşlerimin en küçüklerinden birine ne kadar sıklıkta yaptıysan, bunu bana da yapmış oldun." (Mat. 25:40).

Bu boğa, kilisenin tüm üyelerini sapkınlara karşı haçlı seferine katılmaya çağırdı. Bu zalim işe katılmanın bir teşviki olarak, birey "tüm dini, genel ve bireysel acılardan ve cezalardan muaf tutuldu; boğa, haçlı seferine katılan herkesi yemin etmiş olabilecekleri yeminlerden kurtardı; yasa dışı olarak edinmiş olabilecekleri her türlü mülk üzerindeki tapularını meşrulaştırdı ve herhangi bir kafirin öldürülmesi gibi tüm günahların affedileceğini vaat etti.

Vaudoiler lehine yapılan tüm sözleşmeleri iptal etti, hizmetkarlarına onları terk etmelerini emretti, herkesin onlara yardım etmesini yasakladı ve herkese mülklerine sahip olma yetkisi verdi." Bu belge perde arkasındaki kontrolcü ruhu açıkça ortaya koyuyor. Burada duyulan İsa'nın sesi değil, ejderhanın kükremesidir.

Papalık liderleri, karakterlerini Tanrı'nın yasasının büyük standardına uydurmak istemediler, ancak takip etmek için kendi standartlarını oluşturdular ve herkesi buna uymaya zorlamaya karar verdiler çünkü Roma bunu istiyordu. En korkunç trajediler yaşandı. Yolsuz ve küfürbaz rahipler ve papalar, Şeytan'ın kendilerine işaret ettiği işi yapıyorlardı. Onun doğasında merhamete yer yoktu. İsa'yı çarmıha geren ve havarileri öldüren aynı ruh; aynı

Kana susamış Nero'yu kendi zamanının inananlarına karşı harekete geçiren kişi, dünyayı Tanrı'nın sevgililerinden kurtarmak için çalışıyordu.

Yüzyıllar boyunca Tanrı'dan korkan insanlara karşı yürütülen zulme, Kurtarıcısını onurlandıran bir sabır ve sebatla katlandı. Kendilerine karşı yapılan haçlı seferlerine ve maruz kaldıkları acımasız katliamlara rağmen, değerli gerçeği yaymak için misyonerlerini göndermeye devam ettiler. Ölene kadar avlandılar, ancak kanları ekilen tohumu suladı ve meyve vermeyi bırakmadı. Böylece Valdocular, Luther'in doğumundan yüzyıllar önce Tanrı'ya tanıklık ettiler. Pek çok ülkeye ektiler, Wycliffe'in zamanında başlayan, Luther'in zamanında çok genişleyen ve derinleşen Reformasyon'un tohumlarını ektiler ve "çünkü her şeye katlanmaya hazır olanlar" tarafından zamanın sonuna kadar ilerletilmesi gerekiyor. Tanrı'nın sözü ve İsa'nın tanıklığı nedeniyle" (Va. 1:9).

Bölüm 5

John Wycliffe

Reformdan önce İncil'in yalnızca birkaç nüshası vardı, ancak Tanrı, Sözü'nün tamamen yok olmasına izin vermedi. Onun gerçekleri sonsuza kadar gizli kalmayacaktı. Hizmetkarlarını serbest bırakmak için hapisane kapılarını açabildiği ve demir kapıların sürgülerini çözebildiği gibi, yaşam sözlerinin prangalarını da kolaylıkla çıkarabilirdi. Avrupa'nın farklı ülkelerinde Tanrı'nın Ruhunu, insanları gerçeği gizli hazineler olarak aramaya yöneltti. Kutsal Yazıların ilahi rehberliğiyle kutsal sayfaları yoğun bir ilgiyle incelediler. Kendilerine ne pahasına olursa olsun ışığı kabul etmeye hazırdılar. Her şeyi net olarak göremeseler de, uzun süredir saklı kalan gerçekleri algılayabiliyorlardı. Cennetten gönderilen elçiler gibi, yanılğı ve hurafelerin zincirlerini kırmaya devam ettiler ve uzun süredir köleleştirilmiş olanları ayağa kalkıp özgürlüklerini ilan etmeye çağırmaya devam ettiler.

Valdocuların dışında, Tanrı Sözü yüzyıllar boyunca yalnızca bilim adamlarının bildiği dillerde kilitli kalmıştı; ancak Kutsal Yazıların tercüme edilmesi ve kendi ülkelerindeki farklı ülkelerdeki insanların ellerine verilmesinin zamanı gelmişti. ana dil. Dünya gece yarısını geçmişti. Karanlık saatler dağıldı ve birçok yerde yaklaşan şafağın habercileri ortaya çıktı.

14. yüzyılda İngiltere'de "Reform'un sabah yıldızı" ortaya çıktı. John Wycliffe yalnızca İngiltere için değil, tüm Hıristiyan dünyası için bir reform habercisiydi. Roma'ya karşı telaffuz etmesine izin verilen büyük protesto asla susturulmamalı. Bu protesto bireylerin, kiliselerin ve ulusların özgürleşmesiyle sonuçlanan bir mücadeleyi tetikledi.

Wycliffe liberal bir eğitim aldı ve onun için Tanrı korkusu bilgeliğin başlangıcıydı. Üniversitede hararetli dindarlığının yanı sıra olağanüstü yetenekleri ve üretken bilgeliğiyle de tanınıyordu. Bilgiye olan susuzluğu nedeniyle bilginin her dalına aşına olmaya çalıştı. Wycliffe, skolastik felsefe, kilise kanunları ve medeni hukuk, özellikle de kendi ülkesinin hukuku konularında eğitim almıştı. Daha sonraki çalışmalarında eğitiminin değeri çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Zamanının spekülâtif felsefesine tam bir aşinalık, onun hatalarını ortaya çıkarmasını sağladı ve ulusal ve dini yasalar üzerine yaptığı çalışmalarla, sivil ve dini özgürlük için muazzam bir mücadeleye girişmeye hazırlandı. Tanrı'nın Sözü'nden aldığı silahları kullanırken, okullarda edindiği entelektüel disiplin, felsefi teologların taktiklerini anlamasını sağladı. Dehasının gücü, bilgisinin kapsamı ve etkinliği hem dostlarının hem de düşmanlarının saygısını kazandı. Wycliffe'in takipçileri, şampiyonlarının ülkedeki en ayrıcalıklı beyinler arasında ilk sırada yer aldığını ve düşmanlarının, partizanlarının cehaletini veya zayıflığını açığa çıkararak Reformasyon davasını küçümsemelerinin engellendiğini memnuniyetle gördüler.

Wycliffe hâlâ üniversitedeyken Kutsal Yazıları incelemeye başladı. İncil'in yalnızca eski dillerde var olduğu o dönemde, bilginler okuma yazma bilmeyen sınıflara kapalı olan gerçeğin kaynağına ulaşmayı başarmışlardı. Böylece Wycliffe'in bir reformcu olarak gelecekteki çalışmaları için yol zaten hazırlanmıştı. Bilgili insanlar Tanrı Sözü'nü incelemişler ve O'nun orada açıklanan karşılıksız lütfunun büyük gerçeğini keşfetmişlerdi. Onun öğretileri aracılığıyla

bu gerçeğin bilgisini yaydılar ve başkalarının Yaşayan Kahinlere yönelmesine yol açtılar.

Wycliffe'in dikkati Kutsal Yazılara yöneltildiğinde, okullardaki öğretimde uzmanlaşmasını sağlayan aynı beceriyle kendisini araştırmasına adadı. O zamana kadar ne skolastik çalışmalarının ne de kilise öğretilerinin tatmin edemediği büyük bir ihtiyaç hissetmişti. Wycliffe, daha önce boşuna aradığını Tanrı Sözü'nde buldu. İçinde kurtuluş planının açıklandığını ve Mesih'in insanın tek savunucusu olarak gösterildiğini gördü. Kendini Mesih'in hizmetine adadı ve keşfettiği gerçekleri duyurmaya kararlıydı.

Geleceğin reformcuları gibi Wycliffe de, işinin başında bunun nereye varacağını tahmin edemiyordu. Kendisini kasıtlı olarak Roma'nın karşısına koymadı. Ancak gerçeğe bağlılık onu batıl ile çatışmaya sokmaktan başka bir şey yapamazdı. Papalığın hatalarını ne kadar net bir şekilde fark ettiyse, Kutsal Kitap öğretisini o kadar kararlı bir şekilde sundu. Roma'nın Tanrı Sözü'nü insan geleneğiyle değiştirdiğini gördü. Wycliffe korkusuzca rahipleri Kutsal Yazıları yasaklamakla suçladı ve Kutsal Kitabın halka iade edilmesini ve otoritesinin kilisede tesis edilmesini talep etti. Yetenekli, gayretli bir öğretmen ve etkili bir vaizdi. Günlük hayatı, ilan ettiği gerçeklerin açık bir göstergesiydi. Kutsal Yazılar hakkındaki bilgisi, muhakeme gücü, yaşamının saflığı ve boyun eğmez cesareti ona genel saygı ve güven kazandırdı. Pek çok kişi, Roma Kilisesi'nde hüküm süren adaletsizliği görünce eski inançlarından memnun değildi ve Wycliffe'in sunduğu gerçekleri gizlenmemiş bir sevinçle alkışladılar. Ancak Papist liderler, bu reformcunun kendilerinden daha fazla nüfuz kazandığını anlayınca öfkeleniler.

Wycliffe, hataların keskin bir dedektörüydü ve Roma otoritesinin onayladığı suiistimallerin çoğuna korkusuzca saldırdı. Kralın papazı olarak görev yaptığı sırada, papanın İngiltere hükümdarından talep ettiği haraç ödenmesine karşı cesur bir tavır aldı ve papanın laik yöneticiler üzerindeki otorite iddiasının hem akla hem de vahye aykırı olduğunu gösterdi. Papa'nın talepleri büyük bir öfke uyandırmıştı ve Wycliffe'in öğretileri ulusun liderleri üzerinde etkili oluyordu. Kral ve soylular, papanın dünyevi otorite iddialarını ve haraç ödemeyi reddetme konusunda birleşti.

Böylece İngiltere'deki papalık üstünlüğüne etkili bir darbe indirildi.

Reformcunun uzun ve kararlı bir mücadele verdiği bir diğer kötülük, dilenci keşişler tarikatının kurulmasıydı. Bu rahipler İngiltere'ye akın ederek ülkenin büyüklüğünü ve refahını engellediler. Sanayi, eğitim, ahlak, her şey zararlı etkiyi hissetti. Rahiplerin aylak yaşamı ve dilencilikleri sadece halkın kaynaklarını doymak bilmez bir şekilde tüketmekle kalmıyordu, aynı zamanda üretken çalışmaların küçümsenmesine de yol açıyordu. Gençlik demoralize oldu, yozlaştı. Rahiplerin etkisiyle birçok kişi manastıra girmeye ve kendilerini manastır yaşamına adamaya ikna edildi ve bu sadece ebeveynlerinin izni olmadan değil, aynı zamanda onların bilgisi olmadan ve emirlerine aykırı olarak da oldu. Roma Kilisesi'nin ilk babalarından biri, manastırcılığın iddialarını evlat sevgisi ve görev yükümlülüklerinin üzerinde vurgulayarak şunları söyledi: "Babanız kapınızın önünde yatıp ağlayıp ağıt yaksa da ve anneniz size sizi koruyan bedeni gösterse de ve seni besleyen göğüslerini ayaklarının altına koy ve doğruca Mesih'e git." Luther'in daha sonra adlandırdığı gibi, "Hristiyan ve insandan çok kurt ve tiranlık kokan bu korkunç insanlık dışılıkla" çocukların kalpleri ebeveynlerine karşı katlaştı. Böylece papalık liderleri, eski Ferisiler gibi, Tanrı'nın emrini bir kenara bıraktılar.

gelenek. Böylece evler ıssızlaştı ve ebeveynler, oğullarının ve kızlarının arkadaşlığından mahrum kaldı.

Üniversitelerdeki öğrenciler bile keşişlerin sahte beyanlarına kanarak onların tarikatlarına katılmaya ikna edilmişlerdi. Birçoğu daha sonra hayatlarını mahvettiklerini ve ebeveynlerini üzdüklerini görerek attıkları adımdan pişman oldu. Ancak bir kez tuzağa düştüklerinde özgürlük kazanmaları imkansızdı. Rahiplerin etkisinden korkan birçok ebeveyn, çocuklarını üniversitelere göndermeyi reddetti. Büyük eğitim merkezlerine giden öğrenci sayısında düşüş yaşandı. Okullar kapatıldı ve cehalet hakim oldu.

Papa bu keşişlere itirafları dinleme ve bağışlama yetkisi vermişti. Bu büyük bir kötülüğün kaynağı haline geldi. Kazançlarını artırma eğiliminde olan keşişler, af dilemeye o kadar hazırıldılar ki, her türden suçlu onlara başvurdu ve bu durum, en kötü ahlaksızlıkların hızla artmasına neden oldu. Hastalar ve fakirler acı çekmeye bırakılırken, onların ihtiyaçlarını gidermesi gereken bağışlar, emirlerinden sadakaları esirgeyenlerin dinsizliklerini kınayarak tehditlerle halktan bağış talep eden keşişlere gitti. Yoksulluk iddialarına rağmen keşişlerin zenginliği sürekli artıyor, muhteşem binaları ve gösterişli sofraları ülkenin artan yoksulluğunu daha da belirgin hale getiriyordu. Ve onlar zamanlarını lüks ve zevk içinde geçirirken, yerlerine sadece büyüleyici hikayeler, efsaneler anlatabilen, insanları eğlendirmek ve keşişlere daha da güvenmelerini sağlamak için şakalar yapabilen cahil adamlar gönderdiler. Ancak rahipler batıl inançlı kalabalıkları kontrol altında tutmaya devam ettiler ve bu da onların tüm dini görevlerin bu ibadete dahil olduğuna inanmalarına yol açtı.

azizlere tapınmada ve keşişlere bağış sunmada papanın üstünlüğünün tanınması ve bu onlara Cennette bir yer garanti etmek için yeterliydi.

Bilge ve dindar adamlar bu manastır tarikatlarında bir reform gerçekleştirmek için boşuna uğraşmışlardı, ancak Wycliffe daha net bir vizyonla sistemin kendisinin yanlış olduğunu ve kaldırılması gerektiğini ilan ederek kötülüğün köklerine vurdu. Tartışma ve soruşturma başlatıldı. Rahipler papalık affı satarak ülkeyi dolaşırken, birçok kişi para karşılığında af alma olasılığından şüphe etmeye başladı ve Tanrı'dan mı yoksa Romalı papazdan mı af dilemeleri gerektiğini sordu. Açgözlülükleri sınır tanımayan keşişlerin kapasitesinden pek az kişi paniğe kapılmadı. "Roma'nın rahipleri ve piskoposları" dediler, "bizi kanser gibi yiyip bitiriyorlar. Tanrı bizi kurtarmalı, yoksa insanlar yok olacak." Bu dilenci keşişler, açgözlülüklerini örtbas etmek için Kurtarıcı'nın örneğini takip ettiklerini iddia ederek, İsa ve öğrencilerinin halkın hayırseverliği tarafından desteklendiğini ilan ettiler. Bu iddia, davalarına zarar verilmesiyle sonuçlandı, çünkü birçok kişinin gerçeği kendileri için Kutsal Kitap'a başvurmasına yol açtı; bu, Roma'nın diğer tüm sonuçlar arasında en az arzuladığı sonuçtu. İnsanların zihinleri, Roma'nın saklamayı amaçladığı gerçeğin kaynağına yönlendirilmişti.

Wycliffe, rahiplere karşı incelemeler yazmaya ve yayınlamaya başladı, ancak bu, onlarla tartışmaya girmekten çok, insanların zihinlerini İncil'in ve Yazarının öğretilerine çekmek içindi. Papanın, af etme veya aforoz etme yetkisine sıradan rahiplerden daha fazla sahip olmadığını ve hiç kimsenin, ilk olarak ilahi kınamayı kendi üzerine getirmedeği sürece gerçek anlamda aforoz edilemeyeceğini ileri sürdü. Papa'nın kurduğu ve milyonlarca insanın ruhunun ve bedeninin esir tutulduğu devasa dünyevi ve manevi egemenlik yapısının yıkımına bundan daha etkili bir şekilde girişilemezdi.

Wycliffe bir kez daha Roma'nın müdahalesine karşı İngiliz tahtının haklarını savunmak üzere çağrıldı ve kraliyet elçisi olarak atanarak iki yılını harcadı.

Hollanda'da papalık delegeleriyle konferanslarda bulundu. Orada Fransa, İtalya ve İspanya'daki din adamlarıyla iletişim kurdu ve durumu gözden geçirme ve İngiltere'de kendisinden saklanan birçok şey hakkında bilgi edinme fırsatı buldu. Daha sonraki çalışmalarına temel oluşturan çok şey öğrendi.

Papalık sarayının bu temsilcilerinde hiyerarşinin gerçek karakterini ve amaçlarını okudu.

Daha sonra, açgözlülük, gurur ve sahtekarlığın Roma'nın tanrıları olduğunu ilan ederek önceki öğretilerini daha açık ve daha büyük bir şevkle tekrarlamak için İngiltere'ye döndü.

İncelemelerinden birinde papa ve koleksiyoncularından söz ederek şöyle dedi: "Onlar Topraklarımızdan fakir insanların desteğini ve her yıl binlerce markı ve aynı zamanda kutsal törenler ve manevi şeyler için kralın parasını alıyorlar; bu, benzetmenin lanetli sapkınlığıdır ve tüm Hıristiyan âleminin onların sapkınlığını desteklemesine ve sürdürmesine neden olur. Aslına bakılırsa, krallığımız muazzam bir altın dağına sahip olsa ve bu gururlu ve dünyevi rahibin koleksiyoncusu dışında hiç kimse onu ele geçirmemiş olsa bile, o, bizim paramızın tümünü aldığı için zamanla bu yükseliş tükenecektir. toprak verir ve karşılığında O, onun taklidinden dolayı Allah'ın lanetinden başka bir şey vermez."

İngiltere'ye döndükten kısa bir süre sonra Wycliffe, kraldan Lutterworth papaz evi için bir randevu aldı. Bu, en azından hükümdarın açık konuşmalarından rahatsız olmadığı kesindi. Wycliffe'in etkisi, mahkemenin kararının yanı sıra ulusun inancının şekillenmesinde de hissedildi.

Papalık gök gürültüsü derhal ona fırlatıldı. İngiltere'ye üç boğa gönderildi - biri üniversiteye, biri krala ve biri de piskoposlara - hepsi de sapkınlık öğretmenini susturmak için acil ve kesin önlemler alınmasını emrediyordu. Ancak boğalar gelmeden önce piskoposlar büyük bir şevkle Wycliffe'i duruşma için önlerine çağırmışlardı. Ancak krallığın en güçlü iki prensi ona mahkemeye kadar eşlik etti ve binayı çevreleyen ve hızla hücum eden halk, yargıçları o kadar korkuttu ki, duruşma geçici olarak askıya alındı ve Wycliffe'in huzur içinde yoluna gitmesine izin verildi. .

Kısa bir süre sonra, piskoposların ilerlemiş yaşından yararlanarak reformcuya karşı etkilemeye çalıştığı Edward III öldü ve Wycliffe'in eski koruyucusu ulusun naibi oldu.

Ancak papalık emirlerinin gelişi, kâfirlerin İngiltere'nin her yerinde hapsedilmesi yönünde kesin bir emir verdi. Bu ölçümler doğrudan şenlik ateşine işaret ediyordu. Wycliffe'in yakında Roma'nın intikamının kurbanı olacağı kesin görünüyordu.

Ancak geçmişte "Korkma... Ben senin kalkanıyım" (Yaratılış 15:1) diyen O, hizmetkarını korumak için bir kez daha elini uzattı. Ölüm, reformcuya değil, onun yok edilmesini emreden papaza geldi. Gregory XI öldü ve Wycliffe'in duruşması için toplanan din adamları dağıldı.

Tanrı'nın takdiri aynı zamanda Reformasyon'un büyümesine fırsat veren olayları da destekledi. Gregory'nin ölümünü iki rakip papanın seçilmesi izledi. Her birinin yanılmaz olduğu iddia edilen iki çatışan güç artık itaat talep ediyordu. Her biri inançlılardan diğerine karşı savaş açmalarına yardım etmelerini istedi, düşmanlarına karşı korkunç lanetlerle ve onu destekleyenlere Cennette ödül vaatleriyle taleplerini güçlendirdi. Bu olaylar papalığın gücünü büyük ölçüde zayıflattı. Rakip gruplar birbirlerine saldırmak için ellerinden geleni yaptılar ve Wycliffe'e bir süre dinlenme hakkı verildi. Bir papadan diğerine lanetler ve suçlamalar yağdı ve birbiriyle çelişen iddiaları desteklemek için sağanak kan döküldü. Suçlar ve skandallar kiliseyi sular altında bıraktı.

Bu arada reformcu, Lutterworth'taki mahallesinin sessiz sığınağında idi.

halkın dikkatini birbiriyle çatışan papalardan Barış Prensi İsa'ya çekmek için gayretle çalışıyor.

Bölünme, yol açtığı tüm rekabet ve yozlaşmayla birlikte Reformasyon'un yolunu hazırlayarak halkın papalığın gerçekte kim olduğunu görmesini sağladı. Wycliffe, yayınladığı "Papaların Bölünmesi" adlı incelemesinde insanları, bu iki rahibin birbirlerini Deccal olmakla suçlarken doğruyu söyleyip söylemediklerini düşünmeye çağırdı. "Şeytan" dedi, "artık bir rahipte değil, iki rahipte hüküm sürüyor; İnsanlar, İsa'nın adıyla her ikisinin de üstesinden gelebilirler."

Wycliffe, Efendisi gibi, müjdeyi fakirlere vaaz etti. İşığı Lutterworth'taki mahallesinin mütevazı evlerine yaymakla yetinmedi, onu İngiltere'nin her yerine götürmek için yola çıktı. Bu amacını gerçekleştirmek için, gerçeği seven ve onu yaymaktan başka bir şey istemeyen, basit, dindar vaizlerden oluşan bir grup oluşturdu. Bu adamlar her yere gittiler, pazarlarda, büyük şehirlerin sokaklarında ve köy sokaklarında öğretmenlik yaptılar. Yaşlıları, hastaları ve fakirleri [aramaya](#) çıktılar ve onlara Allah'ın lütfunu müjdelediler.

Oxford'da teoloji profesörü olan Wycliffe, üniversite koridorlarında Tanrı'nın Sözü'nü vaaz ediyordu. Böylece, gözetimi altındaki öğrencilere gerçeği o kadar sadakatle açıkladı ki, kendisine "İncil Doktoru" unvanı verildi. Ancak hayatının en büyük işi Kutsal Yazıların İngilizce diline çevrilmesiydi. The Truth and Anlamı of Scripture (Kutsal Yazının Gerçeği ve Anlamı) adlı eserinde, İngiltere'deki her insanın harika Kutsal Yazıları kendi ana dilinde okuyabilmesi için Kutsal Kitabı tercüme etme niyetini ifade etti.

Tanrı'nın işleri.

Ancak bir anda işleri kesintiye uğradı. Henüz altmış yaşına gelmemiş olmasına rağmen, aralıksız çalışmaları, çalışmaları ve düşmanlarının saldırıları onun gücünü tüketmiş ve onu erken yaşlandırmıştı. Wycliffe tehlikeli bir hastalığın saldırısına uğradı. Bu haber rahipler arasında büyük bir sevinç yarattı.

Artık kiliseye verdiği zarardan dolayı acı bir şekilde pişmanlık duyacağını düşünüyorlardı; itirafını dinlemek için hızla odasına gittiler. Dört dini tarikatın temsilcileri ve altı sivil yetkili, ölmekte olduğu iddia edilen adamın etrafında toplandı. "Dudaklarında ölüm var" dediler.

"Hatalarınızı kabul edin ve bizim zararımıza söylediğiniz her şeyi bizim huzurunda geri çekin." Reformcu sessizce dinledi ve ardından asistanına onu yataktan kaldırmasını emretti; İstifasını beklerken onlara dik dik bakarak, onları sık sık titreten şeyi kararlı ve güçlü bir sesle söyledi: "Ölmeyeceğim, ama yaşayacağım ve rahiplerin kötülüklerini ilan edeceğim." Şaşırıp utanan keşişler hızla odadan çıktılar.

Wycliffe'in sözleri gerçek oldu. O, yurttaşlarının ellerine Roma'ya karşı tüm silahların en güçlüsünü vermek, onlara İncil'i, Tanrı'nın halkı özgürleştirmek, aydınlatmak ve müjdelemek için belirlediği aracı vermek için yaşadı.

Bu çalışmayı gerçekleştirmek için aşılması gereken birçok önemli engel vardı. Wycliffe sakatlığın yükünü taşıyordu ve bu işi yapmak için yalnızca birkaç yılı kaldığını biliyordu; Karşılaşması gereken muhalefeti gördü ama Tanrı'nın Sözü'ndeki vaatlerin cesaretiyle hiçbir şeyden korkmadan ilerledi. Deneyim açısından zengin entelektüel yetilerinin tüm gücüyle, özel ilahi takdir tarafından korunmuş ve en büyük emekleri için hazırlanmıştı. Tüm Hıristiyan âlemi kargaşa içindeyken, Lutterworth'teki papaz evindeki reformcu, dışarıdaki şiddetli fırtınaya aldırış etmedi ve kendisini kendisine verilen göreve adadı.

Sonunda çalışma tamamlandı; İncil'in şimdiki kadar yapılmış ilk çevirisi. Tanrı'nın Sözü İngiltere'ye açıldı. Reformcu artık hapisten ya da kazıktan korkmuyordu.

İngiliz halkının eline asla sönmeyecek bir ışık vermişti. Wycliffe, İncil'i vatandaşlarına vererek, savaş alanındaki en parlak zaferlerin başardığından daha fazlasını, cehaletin ve ahlaksızlığın zincirlerini kırmak, ülkesini özgürleştirmek ve yüceltmek için daha fazlasını yapmıştı.

Matbaa sanatı henüz bilinmediğinden, İncil'in nüshaları ancak yavaş ve yorucu bir çalışmayla çoğaltılabiliyordu. Kitabın edinilmesine olan ilgi o kadar büyüktü ki, birçok kişi gönüllü olarak kitabın yazıya geçirilmesi işine girişti, ancak kopyalayanlar bu talebi zorlukla karşılayabildiler. En zengin alıcılardan bazıları İncil'in tamamını istiyordu. Diğerleri sadece bir kısmını satın aldı. Çoğu durumda, birkaç aile bir kopya satın almak için bir araya geldi. Böylece Wycliffe'in İncil'i kısa sürede insanların evlerine girdi.

İnsanın aklına başvurma, onları papalık dogmalarına pasif bir şekilde boyun eğmekten uyandırdı. Wycliffe artık Protestanlığın kendine özgü öğretilerini öğretiyordu: Mesih'e iman yoluyla kurtuluş ve Kutsal Yazıların ayrıcalıklı yanılmazlığı. Gönderdiği vaizler, reformcunun yazılarıyla birlikte İncil'i de öyle bir başarıyla dağıttılar ki, yeni inanç İngiltere nüfusunun neredeyse yarısı tarafından kabul edildi.

Kutsal Yazıların ortaya çıkışı kilise yetkililerine korku saldı. Artık silahlarının kendisine karşı pek işe yaramadığı bir ajan olan Wycliffe'ten çok daha güçlü bir araçla karşı karşıydılar. O zamanlar İngiltere'de İncil'i yasaklayan bir yasa yoktu, çünkü İncil daha önce İngilizce dilinde yayınlanmamıştı. popüler. Bu tür yasalar daha sonra oluşturuldu ve sıkı bir şekilde uygulandı. Bu arada, rahiplerin çabalarına rağmen, bir süreliğine Tanrı Sözü'nün yayılması için bir fırsat vardı.

Papalık liderleri reformcunun sesini susturmak için bir kez daha komplo kurdular. Kendisi art arda üç mahkemeye çağırıldı, ancak sonuç alınamadı. İlk olarak, piskoposlardan oluşan bir meclis onun yazılarının sapkın olduğunu ilan etti ve genç Kral II. Richard'ı kendi taraflarına çekerek, kınanan öğretilere sahip olan herkesi hapse mahkum eden bir kraliyet fermanı elde etti.

Wycliffe, sinoddan Parlamento'ya itirazda bulundu. Korkusuzca ulusal konsey önünde hiyerarşiyi kınadı ve kilisenin onayladığı muazzam suiistimallere karşı reform çağrısında bulundu. Papalık makamındaki gaspları ve yolsuzlukları ikna edici bir güçle tasvir etti. Düşmanlarının kafası karışmıştı. Wycliffe'in arkadaşları ve destekçileri boyun eğmek zorunda kaldılar ve reformcunun kendisinin de ilerlemiş yaşında, yalnız ve arkadaşsız olarak taç ve gönyenin birleşik otoritesi önünde güvenle eğilmesi bekleniyordu. Fakat bunun yerine papacılar kendilerini mağlup olmuş buldular. Wycliffe'in heyecan verici çağrılarıyla uyanan Parlamento, zulüm fermanını yürürlükten kaldırdı ve reformcu yeniden serbest bırakıldı.

Üçüncü kez mahkemeye çıkarıldı ve şimdi krallığın en yüksek dini mahkemesinin huzuruna çıkarıldı. Onda sapkınlığa karşı hiçbir iyilik yapılmazdı. Sonuçta bunda Roma zafer kazanacak ve reformcunun çalışmaları durdurulacaktı. Papacılar da böyle düşünüyordu. Eğer amaçlarına ulaşabilirlerse, Wycliffe doktrinlerinden vazgeçmek zorunda kalacak ya da o mahkemeyi doğrudan alevlere terk edecekti.

Ancak Wycliffe geri çekilmedi; taklitçiliği kullanamazdı. Öğretilerini korkusuzca sürdürdü ve kendisine zulmedenlerin suçlamalarını reddetti. Kendisini ve konumunu gözden kaçırarak dinleyicilerini ilahi mahkemenin huzuruna çağırdı ve onların safsatmalarını ve aldatmacalarını ebedi hakikat terazisinde tarttı. Kutsal Ruh'un gücü o konsey salonunda hissedildi. Dinleyicilerine ilahi bir hayranlık hakim oldu. Burayı terk edecek güçleri yokmuş gibi görünüyordu. Reformcunun sözleri, Rab'bin ok kılıfından çıkan oklar gibi onların kalplerini deldi. Ona yönelttikleri sapkınlık suçlaması, kendilerine yöneltildi. Başına

Kimin hatalarını yaymaya cesaret ettiğini sordu. Kazanç uğruna, Allah'ın lütfunu pazarlamak için.

Sonunda şöyle dedi: "Kiminle yarıştığını sanıyorsun? Mezarın kenarında yaşlı bir adamla mı? HAYIR! Hak ile, senden daha kuvvetli olan ve sana galip gelecek olan hak ile." Bunu söyledikten sonra meclisten çekildi ve düşmanlarından hiçbiri onu durdurmaya çalışmadı.

Wycliffe'in işi neredeyse bitmişti; Uzun zamandır taşıdığı hakikat bayrağı neredeyse elinden düşüyordu. Ancak bir kez daha müjdeye tanıklık etmesi gerekiyor. Gerçek, yanlış krallığının kalesinden duyurulacaktı. Wycliffe, sık sık azizlerin kanını döken Roma'daki papalık sarayının huzuruna çağrıldı. Kendisini tehdit eden tehlikenin farkında değildi, ancak bu yolculuğu gerçekleştirmesini imkansız hale getiren bir felç krizi olmasaydı, çağrışı uyacaktır. Sesi Roma'da duyulmasa da mektupla konuşabiliyordu. Ve öyle de yaptı.

Reformcu, papaz evinden papaya bir mektup yazdı; bu mektup, tonlaması saygılı ve ruhu Hıristiyan olmasına rağmen, papalık makamının görkemine ve gururuna sert bir sitemdi. Şöyle dedi: "Gerçekten, sahip olduğum inancı herkese, özellikle de dürüst ve doğru olduğunu düşündüğüm Roma Piskoposu'na, sözde inancımı çok istekli bir şekilde onaylayacak olana açmaktan ve ilan etmekten mutluluk duyuyorum; Yanlışsa düzelterek. Öncelikle, Mesih'in sevindirici haberinin Tanrı'nın yasaının bütünü olduğuna inanıyorum... Roma piskoposunun, burada, Dünya'da Mesih'in vekili olduğundan, tüm insanlardan daha fazla Tanrı'ya bağlı olduğunu söylüyorum ve savunuyorum. müjde kanunu. Çünkü Mesih'in öğrencileri arasındaki büyüklük, saygınlık veya dünyevi onurlardan değil, Mesih'i yaşamı ve tutumlarıyla tam olarak ve çok yakından takip etmekten ibaretti... Mesih, buraya hac yolculuğu sırasında, küçümseyen ve reddeden en fakir adamdı. tüm dünyevi onur ve egemenlik.

"Hiçbir sadık adam, Rab İsa Mesih'i takip ettiği noktalar dışında, ne papanın kendisini ne de başka bir kutsal adamı takip etmemelidir. Çünkü Petrus ve Zebedi'nin oğulları, Mesih'in izinden gitmek yerine dünyevi onurlar arzularak günah işlediler ve bu nedenle bu hatalara uymamaları gerekir."

"Papa, tüm dünyevi hakimiyeti ve yönetimi laik güce bırakmalı ve bu amaçla, tıpkı İsa'nın yaptığı gibi ve özellikle de havarileri aracılığıyla tüm din adamlarını etkili bir şekilde ikna etmeli ve teşvik etmelidir."

"Bu noktalardan herhangi birinde hata yaparsam, alçakgönüllü bir şekilde ıslah edilmeye ve hatta gerekirse ölüme boyun eğeceğim. Eğer kendi isteğim ve isteğim doğrultusunda çalışabilseydim, mutlaka Roma Piskoposunun huzuruna çıkardım. Ama Rab aksini istedi ve bana insanlardan çok Tanrı'ya itaat etmeyi öğretti."

Kapanışta Wycliffe şunları söyledi: "Tanrımız Rab'be, papamız Urban VI'yı halihazırda yaptığı gibi harekete geçirmesi için dua edelim, böylece din adamları ile birlikte yaşam ve tutumlarda Rab İsa Mesih'i takip edebilsin. insanlara etkili bir şekilde öğretebileceklerini ve onların da onları sadakatle takip edebileceklerini."

Böylece Wycliffe, papaya ve kardinallerine Mesih'in uysallığını ve alçakgönüllülüğünü sundu; yalnızca onlara değil, tüm Hıristiyan alemine kendileriyle temsilcisi olduklarını iddia ettikleri Efendi arasındaki zıtlığı gösterdi.

Wycliffe kesinlikle hayatının sadakatin bedeli olacağını bekliyordu. Kral, papa ve piskoposlar onun mahvolmasını teşvik etme konusunda birleşmişlerdi ve onunla kazığa kavuşması arasında en fazla birkaç ayın olduğu kesin görünüyordu. Ama cesareti sarsılmazdı. "Neden uzaktaki şehitlik tacını aramaktan bahsediyorsunuz?" dedi. "Mesih'in müjdesini gururlu din adamlarına vaaz edin; o zaman şehitlik,

eksik olacak. Ne! Yaşayıp susayım mı... Asla! Darbe vurulsun.

Gelmeni bekliyorum."

Ancak Tanrı'nın takdiri hâlâ hizmetkarını koruyordu. Tüm hayatı boyunca, hayatının günlük tehlikelerine rağmen cesurca gerçeği savunmak için ayağa kalkan adam, düşmanlarının nefretine kurban gitmedi. Wycliffe hiçbir zaman kendini korumaya çalışmadı ama Lord onun koruyucusuydu. Ve şimdi, düşmanlar avlarından emin olduklarında, Tanrı'nın eli onu ulaşamayacakları yerden uzaklaştırdı. Lutterworth'taki kilisesinde cemaat vermek üzereyken felç kurbanı oldu ve kısa süre sonra hayatından vazgeçti.

Tanrı Wycliffe'e işini vermişti. O, hakikat sözünü ağzına koymuş ve bu sözün insanlara ulaşması için çevresine bir muhafız koymuştu. Reformasyon'un büyük işinin temeli atılınca kadar hayatı korundu ve çalışmaları uzatıldı.

Wycliffe, Karanlık Çağların belirsizliğinden ortaya çıktı. Kendisinden önce reform sistemini şekillendirebilecek kimse yoktu. Vaftizci Yahya gibi özel bir görevi yerine getirmek üzere harekete geçen o, yeni bir çağın habercisiydi. Ancak onun sunduğu hakikatler sisteminde, onu takip eden reformcuların aşamadığı, bazılarının yüz yıl sonra bile ulaşamadığı bir birlik ve bütünlük vardı. Atılan temel o kadar geniş ve derindi, yapısı o kadar sağlam ve gerçekti ki, kendisinden sonra gelenler tarafından yeniden inşa edilmesine gerek yoktu.

Wycliffe'in başlattığı, vicdani ve akli özgürleştirmeyi ve uzun süredir Roma'nın zafer arabasına bağlı olan ulusları özgürleştirmeyi amaçlayan büyük hareketin kaynağı İncil'deydi. On dördüncü yüzyıldan bu yana akan hayat suyu gibi bereket nehrinin kaynağı burasıydı. Wycliffe, Kutsal Yazıları, Tanrı'nın iradesinin ilham edilmiş vahiyi, inanç ve uygulamanın yeterli kuralı olarak örtük bir inançla kabul etti. Roma kilisesini ilahi ve yanılmaz bir otorite olarak kabul edecek ve bin yıl önce oluşturulan öğretileri ve gelenekleri sorgusuz sualsiz saygıyla kabul edecek şekilde eğitilmişti. Ama o, Tanrı'nın Kutsal Sözünü duymak için tüm bunlardan vazgeçti. Halkın tanımaya çağırdığı otorite buydu.

Kilisenin papa aracılığıyla konuşması yerine, tek gerçek otoritenin Tanrı'nın Sözü aracılığıyla konuşan sesi olması gerektiğini ilan etti. Ve o sadece Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın iradesinin mükemmel bir açıklaması olduğunu değil, aynı zamanda Kutsal Ruh'un onun tek Tercümanı olduğunu ve her insanın onun öğretilerini inceleyerek kendi görevini öğrenmesi gerektiğini öğretti. Bu şekilde Wycliffe, insanların zihinlerini Papa'dan ve Roma kilisesinden Tanrı'nın Sözü'ne çevirdi.

En büyük reformculardan biriydi. Entelektüel genişlik, düşünce netliği, gerçeği koruma kararlılığı ve onu savunma cesareti açısından, onu takip eden çok az kişi ona eşitti. Yaşamın saflığı, çalışma ve çalışmadaki yorulmak bilmeyen gayret, bozulmaz dürüstlük ve hizmetinde Hıristiyan sevgisi ve sadakati, reformcuların ilkinin karakterize ediyordu. Ve bu, yaşadığı dönemin entelektüel belirsizliğine ve ahlaki yozlaşmasına rağmen.

Wycliffe'in karakteri Kutsal Yazıların eğitici ve dönüştürücü gücünün bir kanıtıdır. Onu bu hale getiren şey İncil'di. Vahyin büyük hakikatlerini anlama çabası, bütün melekelerle tazelik ve kuvvet verir. Zihni genişletir, algıyı keskinleştirir ve muhakemeyi olgunlaştırır. Kutsal Kitabı incelemek, başka hiçbir çalışmanın yapamayacağı kadar her düşüncüyü, duyguyu ve isteği yüceltecektir. Amaç istikrarı, sabır, cesaret ve metanet verir; karakteri arındırır ve ruhu kutsallaştırır. Kutsal Yazıların dikkatli ve saygılı bir şekilde incelenmesi—

Zihni Sonsuz Zihin ile doğrudan temasa geçirmek dünyaya insan gücü verecektir.

İnsan felsefesinin kaynaklarının sağladığı en yetkin eğitimden her zamankinden daha güçlü ve daha aktif bir zekanın yanı sıra daha asil ilkeler ortaya çıktı. Mezmur yazarı, "Sözlerinin açıklanması ışık verir" diyor, "basit olana anlayış verir" (Mezmur 119:130).

Wycliffe'in öğrettiği öğretiler bir süre yayılmaya devam etti. "Wycliphites veya Lollards" olarak bilinen takipçileri yalnızca İngiltere'yi geçmekle kalmadı, aynı zamanda müjde bilgisini getirerek diğer ülkelere de yayıldılar. Artık liderleri gittiğinden, vaizler eskisinden daha da gayretle çalıştılar ve kalabalıklar onların öğretilerini dinlemek için akın etti.

Soylulara mensup bazıları ve hatta kralın karısı da din değiştirenler arasındaydı.

Pek çok yerde halkın davranışlarında kayda değer bir reform yaşandı ve kiliselerden Romanizmin putperest sembolleri kaldırıldı. Fakat çok geçmeden Mukaddes Kitabı rehber olarak kabul etmeye cüret edenlerin üzerine acımasız bir zulüm fırtınası çıktı. Güçlerini Roma'nın lütfuyla güçlendirmeye hevesli olan İngiliz hükümdarları, reformcuları feda etmekten çekinmediler. İngiltere tarihinde ilk kez müjdenin öğrencilerine karşı şenlik ateşi yakılması emredildi. Şehitliği şehitlik takip etti.

Yasa dışı ilan edilen ve işkence gören hakikatin savunucuları, yalnızca düşüncelerini dökebilirlerdi. Her Şeye Egemen RAB'bin kulaklarında haykırıyor. Kilisenin düşmanı ve krallığa hain olarak avlanan bu kişiler, gizli yerlerde vaaz vermeye devam ettiler, ellerinden geldiğince yoksulların mütevazı evlerine sığındılar ve çoğu zaman çukurlarda ve mağaralarda bile saklandılar.

Zulmün gazabına rağmen, dini inançtaki yaygın yolsuzluklara karşı sakin, dindar, ateşli ve sabırlı bir protesto yüzyıllar boyunca devam etti. O ilk zamanların Hıristiyanları hakikate dair yalnızca kısmi bir bilgiye sahiptiler, ancak yine de Tanrı Sözü'nü sevmeyi ve itaat etmeyi öğrenmişler ve O'nun uğruna sabırla acı çekmişlerdi. Havarisel günlerin öğrencileri gibi birçokları da dünyevi mallarını Mesih uğruna feda etti. Kendi evlerinde yaşamalarına izin verilenler, sürgüne gönderilen kardeşlerini memnuniyetle barındırdılar ve onlar da sınır dışı edildiklerinde, aforoz edilenlerin kaderini memnuniyetle kabul ettiler.

Doğrudur, kendilerine zulmedenlerin öfkesinden korkan binlerce kişi, inançlarını feda ederek özgürlüklerini elde ettiler ve feragatlerini kamuoyuna duyurmak için tövbekar kıyafetleri içinde hapisanelerini terk ettiler. Bununla birlikte, zindanda, "Lollard Kuleleri"nde ve işkence ve alevlerin ortasında, var olmanın sevinciyle korkusuzca gerçeğe tanıklık eden, asil doğumlu erkekler ve mütevazı durumdaki diğerleri de dahil olmak üzere az sayıda kişi yoktu. "O'nun acılarına katılmayı" bilmeye değer görüldü.

Papacılar, yaşamı boyunca Wycliffe'e kendi isteklerini empoze etme konusunda başarısız olmuşlardı ve onun bedeni mezarda huzur içinde yatarken onların nefreti tatmin edilemezdi. Reformcunun ölümünden 40 yıl sonra Konstanz Konsili'nin kararıyla kemikleri mezardan çıkarıldı, halkın önünde yakıldı ve külleri yakındaki bir dereye atıldı. Eski bir yazar şöyle diyor: "Dere külleri Avon'a, Avon Severn'e, Severn küçük denizlere ve onları da okyanusa taşıdı. Ve böylece Wycliffe'in külleri onun doktrininin amblemidir ve bu artık tüm dünyaya yayılmıştır." Düşmanlar, kötü niyetli eylemlerinin anlamını çok az anladılar.

Bohemya'dan John Huss'un Wycliffe'in yazıları sayesinde Romanizm'deki birçok hatadan vazgeçip Reform çalışmalarına başlaması sağlandı. Böylece birbirine çok uzak olan bu iki ülkeye gerçeğin tohumları ekildi. Çalışma Bohemya'dan diğer ülkelere yayıldı. Erkeklerin aklı şuna yönlendirildi:

uzun zamandır unutulmuş Tanrı Sözü. İlahi el Büyük Reformun yolunu hazırlıyordu.

Bölüm 6

Huss ve Jerome

Müjde Bohemya'da yeni yüzyılın başlarında ortaya çıktı. İncil tercüme edilmiş ve halka açık ibadetler halkın dilinde gerçekleştirilmişti. Ancak papanın gücü arttıkça Tanrı'nın Sözü karartıldı. "Kralların gururunu yok etmekle" övünen VII. Gregor, halkı köleleştirme konusunda daha az kararlı değildi ve sonuç olarak Bohem dilinde halka açık ibadeti yasaklayan bir boğa dolaştırdı. Papa, "Tanrı, ibadetinin bilinmeyen bir dilde kutlanmasından memnun olduğunu ve bu kurala uymamanın birçok kötülük ve sapkınlığa yol açtığını" ilan etti. karanlıkta. Ama Tanrı kilisenin korunması için başka araçlar da sağlamıştı.

Zulüm yüzünden Fransa ve İtalya'daki evlerini terk etmek zorunda kalan Valdocular ve Albigenlilerin çoğu Bohemya'ya gitti. Açıkça öğretmeye cesaret edemeseler de gizlice gayretle çalıştılar. Böylece gerçek inanç yüzyıldan yüzyıla korunmuş oldu.

Hus'un günlerinden önce Bohemya'da kilisedeki yozlaşmayı ve halkın sefahatini açıkça kınamak için ayaklanan adamlar vardı. Eserleri büyük ilgi uyandırdı. Hiyerarşinin korkuları uyandı ve

Müjdenin öğrencilerine karşı zulüm. Ormanlarda ve dağlarda ibadete zorlanan bu kişiler, askerler tarafından avlandı ve birçoğu öldürüldü.

Bir süre sonra, Roma kültüründen sapan herkesi kazıkta yakmakla tehdit eden bir kararname çıkarıldı. Fakat Hıristiyanlar canlarını verirken davalarının zaferini sabırsızlıkla bekliyorlardı. "Kurtuluşun ancak çarpmış Kurtarıcı'ya imanla bulunabileceğini öğreten"lerden biri, öldüğünde şunları söylemişti: "Hakikat düşmanlarının öfkesi şimdi üzerimize hakim oluyor, ama bu sonsuza kadar böyle olmayacak; biri dirilecek." halk arasından kılıcı ve otoritesi olmadan çıkacaklar ve ona karşı galip gelemeyecekler." Luther'in zamanı henüz çok uzaktaydı; ama birileri zaten yükseliyordu; Roma'ya karşı tanıklığı ulusları harekete geçirecek biri.

João Huss mütevazı bir kökene sahipti ve babasının ölümü nedeniyle küçük yaşta yetim kaldı. Dindar annesi, eğitimi ve Allah korkusunu sahip olduğu en değerli varlıklar olarak değerlendirerek, oğluna böyle bir miras bırakmanın yollarını aradı. Huss eyalet okulunda okudu, ardından Prag Üniversitesi'ne gitti ve orada fakir bir öğrenci olarak kabul edildi. Yolculukta kendisine annesi de eşlik etti; Oğluna başılayacak hiçbir mirası veya dünyevi zenginliği olmayan dul ve fakir bir kadın. Fakat büyük şehre yaklaştıklarında babasız gencin yanında diz çöktü ve göksel Babanın kutsamasını ona yakardı. Duasının nasıl cevaplanacağını hayal bile edemiyordu.

Üniversitede Huss, yorulmak bilmez çabası ve hızlı ilerlemesiyle kısa sürede öne çıktı; kusursuz yaşamı ve nazik, çekici davranışı ona genel itibar kazandırdı. O, Roma kilisesinin samimi bir bağlısıydı ve onun başıladığını iddia ettiği ruhsal bereketlerin ateşli bir arayıcısıydı. Jübile vesilesiyle günah çıkarmaya gitti ve az miktardaki birikiminin son birkaç parasını aldı.

Vaat edilen günahların affedilmesine katılmak için geçit törenlerine katıldı. Liseyi bitirdikten sonra rahipliğe girdi. Hızla öne çıktı ve kısa süre sonra kraliyet sarayına çağırıldı. Aynı zamanda profesör ve daha sonra rektör oldu.

eğitimini aldığı üniversite. Birkaç yıl içinde o zavallı ğrenci ülkesinin gururu haline geldi ve adi tüm Avrupa'da n kazandı.

Ancak Hus'un reform çalışmalarına başladığı yer başka bir alandıydı. Rahip emirlerini aldıktan birkaç yıl sonra, Beytüllahim şapelinin vaizi olarak atandı. Bu şapelin kurucusu, Kutsal Yazıların popüler dilde vaaz edilmesini büyük önem taşıyan bir tema olarak savunmuştu. Roma'nın bu uygulamaya karşı çıkmasına rağmen Bohemya'da bu uygulama tamamen durdurulmadı. Ancak Kutsal Kitap konusunda büyük bir bilgisizlik vardı ve tüm sosyal sınıflardan insanlar arasında en kötü ahlaksızlıklar hüküm sürüyordu. Huss, insanların zihnine aşılamayı amaçladığı doğruluk ve saflık ilkelerini güçlendirmek için Tanrı'nın Sözüne başvurarak bu tür kötülükleri açıkça kınadı.

Daha sonra Huss'la yakın ilişkiler kuran Prag vatandaşı Jerome, İngiltere'den dönüşünde Wycliffe'in yazılarını yanında getirmişti. Wycliffe'in öğretileriyle din değiştiren İngiltere Kraliçesi bir Bohem prensesiydi ve onun etkisiyle reformcunun eserleri kendi ülkesinde de geniş bir dolaşıma girmişti. Huss bu eserleri ilgiyle okudu ve yazarlarının samimi bir Hıristiyan olduğuna inanıyordu. Savunduğu reformları olumlu karşılama eğilimindeydi. Huss, farkında olmasa da kendisini Roma'dan çok uzaklara götürecek bir yola girmişti.

Bu vesileyle, İngiltere'den iki yabancı Prag'a geldi; bu adamlar, işığı aldıklarını ve onu o uzak ülkeye yaymaya geldiklerini biliyorlardı. Papa'nın üstünlüğüne açık bir saldırıyla başlayan bu kişiler, kısa sürede yetkililer tarafından susturuldu; ancak amaçlarından vazgeçmek istemedikleri için başka önlemlere başvurdular. Hem sanatçı hem de vaiz olarak becerilerini uygulamaya devam ettiler. Halka açık bir yere iki tablo yaptılar. Bunlardan biri, Mesih'in "alçakgönüllü ve bir eşeğin üzerinde oturarak" (Mat. 21:5) Yeruşalim'e girişini, ardından da yalınayak ve seyahatte giyilmiş giysiler içindeki öğrencileri tarafından temsil ediliyordu. Diğeri, Papa'nın zengin elbiseler ve üçlü bir tala süslendiği, muhteşem bir şekilde süslenmiş bir ata bindiği, önünde trompetilerin olduğu ve onu göz kamaştırıcı süslemelerle kardinaller ve piskoposların takip ettiği papalık alayını gösteriyordu.

Burada tüm sınıfların dikkatini çeken bir vaaz vardı. Kalabalıklar resimleri düşünmeye geldi. Hiç kimse bu ahlaki dersi anlamakta başarısız olamazdı ve birçok kişi, Efendi Mesih'in alçakgönüllülüğü ve alçakgönüllülüğü ile O'nun hizmetkarı olduğunu iddia eden papanın gururu ve kibri arasındaki zitlıktan derinden etkilenmişti. Prag'da büyük bir kargaşa yaşandı ve yabancılar bir süre sonra kendi güvenlikleri için bölgeyi terk etme gereği duydular. Ama ğrettikleri ders unutulmadı. Resimler Huss'un zihninde derin bir etki yarattı ve onu Kutsal Yazılar ve Wycliffe'in yazıları üzerinde daha dikkatli çalışmaya yöneltti. Henüz Wycliffe'in savunduğu tüm reformları kabul etmeye hazır olmasa da, papalığın gerçek karakterini daha net bir şekilde gördü ve hiyerarşinin gururunu, hırsını ve yozlaşmasını daha büyük bir şevkle kınamaya başladı.

Prag niversitesi'ndeki karışıklıklar yüzlerce Alman ğrencinin geri çekilmesine neden olduğundan işık Bohemya'dan Almanya'ya yayıldı. Birçoğu Kutsal Yazılarla ilgili ilk bilgileri Hus'tan almıştı ve geri döndüklerinde müjdeyi kendi memleketlerinde yaydılar.

Prag'daki çalışmalara ilişkin haberler Roma'ya taşındı ve Huss kısa süre sonra papanın huzuruna çıkması için bir ağrı aldı. İtaat etmek, kişinin kendisini kesin bir lme maruz bırakmak olacaktır. Bohemya kralı ve kraliçesi, niversite, soylular ve hükümet yetkilileri, Huss'un Prag'da kalmasına ve Roma'ya temsil yoluyla yanıt vermesine izin verilmesi için papazdan yardım istemek üzere birleştiler. Papa, bu talebi kabul etmek yerine Huss'u kovuştırmaya ve kınamaya devam etti ve Prag şehrinin yasak altında olduğunu ilan etti.

O dönemde böyle bir cümle, nerede telaffuz edilirse edilsin, yaygın bir alarma yol açtı. Buna eşlik eden törenler, papayı bizzat Tanrı'nın temsilcisi olarak gören, cennetin ve cehennemin anahtarlarını elinde bulunduran, hem dünyevi hem de manevi yargılama yetkisine sahip olan kişilerde terör yaratacak şekilde kutlanıyordu. Yasaktan etkilenen bölgeye göksel kapıların kapatıldığına inanılıyordu; ve papa aforozu kaldırmayı kabul edene kadar ölümlerin kutsanmış meskenlere erişimi engellendi. Bu korkunç felaketin bir göstergesi olarak tüm dini törenler durduruldu ve kiliseler kapatıldı.

Düğünler kilisenin avlusunda yapılıyordu. Ölümlerin kutsal topraklara gömülmesi reddedildi ve herhangi bir cenaze töreni yapılmadan hendeklere veya tarlalara yerleştirildiler. Böylece Roma, hayal gücüne hitap eden önlemlerle insanların vicdanlarını yönlendirmeye çalıştı.

Prag şehri kargaşa içindeydi. Çok sayıda sınıf, Huss'u tüm felaketlerin nedeni olmakla suçladı ve onun Roma'nın intikamına terk edilmesini talep etti. Reformcu, fırtınayı dindirmek için bir süreliğine memleketine çekildi. Prag'da bıraktığı arkadaşlarına yazarak şunları söyledi: "Aranızdan çekildiysem, bu, kötü niyetli insanların kendilerine sonsuz lanet getirmelerine yer vermemek için İsa Mesih'in emirlerine ve örneğine kulak vermek içindi. ve dindarlar için sıkıntı ve zulme neden olmasın. Ben de kötü rahiplerin Tanrı Sözü'nün aranızda vaaz edilmesini yasaklamaya devam etmesinden korkarak geri çekildim. Ancak ilahi vahyi inkar etmeleri için onları terk etmedim. Gerçek şu ki, Tanrı'nın yardımıyla ölmeye hazırım." Huss çalışmalarına ara vermedi, ancak çevredeki toprakları dolaşarak istekli kalabalıklara iyi haberi duyurdu. Böylece papanın müjdeyi bastırmak için aldığı önlemler müjdenin daha geniş çapta yayılmasına neden oluyordu. "Gerçek olmadan gerçeğe karşı hiçbir şey yapamayız."

(II Korintliler 13:8).

"Kariyerinin bu noktasında Huss'un zihni acı dolu çatışmalara sahne olmuş gibi görünüyor. Kilise onu yıldırımlarıyla yok etmeye çalışsa da Huss otoritesinden vazgeçmemişti. Roma Kilisesi onun için hâlâ karışıydı. İsa'nın ve Tanrı'nın temsilcisi ve vekili papa. Huss'un savaştığı şey, ilkenin kendisi değil, otoritenin kötüye kullanılmasıydı. Bu, onun anlayışı ile vicdanının ilkeleri arasında korkunç bir çatışmaya yol açtı. Eğer otorite adilse ve yanılmaz olduğunu anladığı halde, nasıl ona itaatsizlik etmeye mecbur hissedebilirdi?

İtaat etmenin günah işlemek olduğunu düşünüyordu; ama yanılmaz bir kiliseye itaat neden böyle bir duruma yol açsın? Huss'un çözemediği sorun buydu; Ona her saat işkence eden şüphe buydu. Ona en uygun görünen çözüm, Kurtarıcı'nın zamanında olduğu gibi, kilisenin rahiplerinin tanrısız insanlar haline gelmesi ve meşru yetkilerini yasa dışı amaçlar için kullanmalarıydı. Bu onu, hem kendisinin hem de vaaz verdiği kişilerin rehberliği için, Kutsal Yazıların akıl yoluyla aktarılan emirlerinin vicdanı yönetmesi gerektiği ilkesini benimsemeye yöneltti; başka bir deyişle, yanılmaz tek rehber, rahiplik aracılığıyla konuşan kilise değil, İncil'de konuşan Tanrı'dır."

Bir süre sonra Prag'daki heyecan yatışınca Hus, Tanrı Sözü'nün vaazını daha büyük bir şevk ve coşkuyla sürdürmek için Beytullahim'deki şapeline döndü. Düşmanları aktif ve güçlüydü ama kraliçe ve soyluların çoğu onun dostuydu ve halk da çoğunlukla onu destekliyordu. Onun saf ve yüce öğretilerini ve kutsal yaşamını, Romalıların vaaz ettiği aşağılayıcı dogmalarla ve uyguladıkları açgözlülük ve sefahatle karşılaştıran birçok kişi, onun yanında olmayı bir onur olarak değerlendirdi.

Huss şimdiye kadar işlerinde yalnızdı; ancak şimdi, İngiltere'deyken Wycliffe'in öğretilerini kabul eden Jerome, Reform çalışmalarına katıldı. O zamandan beri hayatları birbirine bağlıydı ve ölümden bile bölünmemeleri gerekiyordu. Parlak deha, belagat ve bilgelik - halkın beğenisini kazanan yetenekler - Jerome tarafından olağanüstü derecede sahip olunmuştu; ama karakterin gerçek gücünü oluşturan niteliklerde Huss daha üstündü. Onun sakin algısı, gerçek bir alçakgönüllülükle onun değerinin farkına varan ve tavsiyesine boyun eğen Jerônimo'nun dürtüsel ruhunu frenledi. Onların ortak çabaları sayesinde Reformasyon daha hızlı yayıldı.

Tanrı, bu seçilmiş adamların zihinlerinde büyük bir ışığın parlamasına izin verdi ve onlara Roma'nın birçok hatasını gösterdi. Ancak dünyaya verilmesi gereken ışığın tamamını alamadılar. Tanrı, bu hizmetkarları aracılığıyla insanları Romanizmin karanlığından çıkarıyordu. Ancak yüzleşmeleri gereken pek çok büyük engel vardı ve O, dayanabilecekleri ölçüde onları adım adım yönlendirdi. Işığı bir kerede almaya hazır değillerdi. Öğle güneşinin, uzun zamandır karanlıklar içinde kalmış olanlara gösterişli görkemi gibi, eğer bu ışık sunulsaydı, onları dalalete sürüklerdi. Bu nedenle, halkın alabileceği şekilde bunu liderlere yavaş yavaş açıkladı. Yüzyıldan yüzyıla diğer sadık işçiler, insanları Reformasyon yolunda daha da ileri götürmek için onları takip edeceklerdi.

Ve kilisedeki bölünme devam etti. Artık üç papa üstünlük için yarıştı ve onların mücadelesi Hıristiyan dünyasını suç ve düzensizlikle doldurmuştu. Lanetler yağdırmakla yetinmeyip dünyevi silahlara başvurdular. Her biri silah almayı ve asker toplamayı teklif etti. Mantıksal olarak paraya ihtiyaçları vardı; bunun için de kilisenin tüm hediyeleri, makamları ve kutsamaları satışa sunuldu. Rahipler de taklit ediyor. Üstleri, rahiplerini küçük düşürmek ve kendi güçlerini güçlendirmek için taklide [endüljans ve kutsal törenler gibi manevi eşyaların veya dini faydalar gibi manevi şeylerle ilgili dünyevi şeylerin yasadışı satın alınması veya satışı] ve savaşa başvurdular. Huss, din adına hoşgörülen iğrençliklere karşı haykırdı; ve halk, Hıristiyanlığa baskı yapan sefaletin nedeni olarak Romalı liderleri açıkça suçladı.

Prag şehri bir kez daha kanlı bir çatışmanın eşiğinde görünüyordu. Geçmişte olduğu gibi, Tanrı'nın hizmetkari "İsrail'in baş belası" olmakla suçlanıyordu. (I.Krallar 18:17). Şehir yeniden yasak altına alındı ve Hus, memleketine çekildi. Belém'deki sevgili şapelinde büyük bir sadakatle verilen ifade sona erdi. Gerçeğin şahidi olarak hayatını ortaya koymadan önce, tüm Hıristiyan âlemine daha geniş bir senaryodan söz etmelidir.

Avrupa'yı rahatsız eden kötülükler için çare bulmak için Konstanz'da bir genel konsey toplanmaya çağrıldı. Bu konsey, İmparator Sigismund'un isteği üzerine üç rakip papadan biri olan XXIII. John tarafından çağrıldı. Bir konsey talebi, karakteri ve politikaları bir soruşturmaya zar zor dayanabilen Papa John tarafından, hatta o zamanın piskoposları kadar ahlaki açıdan gevşek olan dini yetkililer tarafından bile pek iyi karşılanmadı. Ancak papa Sigismund'un isteklerine karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Konseyin ulaşacağı ana hedef, kilise bölünmesini çözmek ve sapkınlığın kökünü kazıydı. Sonuç olarak, iki antipopun yanı sıra yeni görüşlerin ana propagandacısı John Huss da toplantıya çağrıldı. İlki, kendi güvenliklerini göz önünde bulundurarak şahsen bulunmadı, ancak delegeleri tarafından temsil edildi. Görünüşte konseyin toplayıcısı olmasına rağmen Papa John, imparatorun onu tahttan indirme yönündeki gizli amacından şüphelenerek ve polise çağrılacağından korkarak pek çok endişeyle toplantıya katıldı.

Tacı utandıran kötü alışkanlıkların yanı sıra onu güvence altına alan suçlar adına da konuşuyorsunuz. Bununla birlikte, Konstanz şehrine büyük bir gösterişle, en yüksek rütbeli piskoposların eşliğinde ve saray mensuplarından oluşan bir maiyetin eşliğinde girdi. Şehrin tüm din adamları ve ileri gelenleri, büyük bir vatandaş kalabalığıyla birlikte onları karşılamaya çıktı. Başının üstünde en yüksek dereceli yargıçlardan dördünün taşıdığı altın bir gölgelik vardı. Ev sahibi onun önünde taşınıyordu ve kardinallerin ve soyluların gösterişli cüppeleri görkemli bir gösteri oluşturuyordu.

Bu sırada başka bir gezgin Constance'a yaklaştı. Huss kendisini tehdit eden tehlikelerin farkındaydı. Sanki bir daha onlarla karşılaşmayacakmış gibi arkadaşlarından ayrıldı ve adımlarını doğrudan ateşe doğru çevirdiğinden şüphelenerek yoluna devam etti. Yolculuk sırasında Bohemya Kralı'ndan ve İmparator Sigismund'dan güvenli bir yol almasına rağmen, tüm düzenlemelerini ölüm olasılığını aklında tutarak yaptı.

Prag'daki arkadaşlarına hitaben yazdığı bir mektupta şunları söyledi: "Kardeşlerim, kralın güvenli davranışıyla sayısız ve ölümcül düşmanlarımla buluşmak üzere ayrılıyorum... Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'ya, Kurtarıcıma güveniyorum; ben Ateşli dualarınızı duyacağından, sağduyusunu ve bilgeliğini ağızma aşılayacağından ve böylece onlara karşı koyabileceğimden ve beni kendi hakikatinde güçlendirmek için Kutsal Ruhunu vereceğinden ve böylece cesaretle yüzleşebileceğimden eminim. ayartmalar, hapis ve gerekirse acımasız bir ölüm.

İsa Mesih sevdikleri için acı çekti. Kendi kurtuluşumuz için her şeye sabırla katlanabilmemiz için O'nun bize Kendi örneğini bırakmasına şaşırmalı mıyız? O Tanrı'dır ve biz de O'nun yaratıklarıyız; O Rab'dir ve biz de O'nun kullarıyız; O dünyanın Rabbidir ve biz aşağılık ölümlüleri. Ancak acı çekti! O halde neden biz de acı çekmeyelim ki, özellikle de acı çekmek bizim için bir arınma ise? Bu nedenle sevgililer, eğer ölümüm O'nun yüceliğine katkıda bulunacaksa, dua edin ki çabuk gelsin ve tüm felaketlerime sabırla katlanmamı sağlasın.

Ama eğer size dönmem daha iyiyse, Tanrı'ya dua edelim ki, O bunu kusursuzca yapsın, yani, kardeşlerime mükemmel bir örnek bırakabilmek için, müjdenin gerçekliğini bir nebze bile olsa gizlemeyeyim. takip etmek. Bu nedenle muhtemelen yüzümü Prag'da bir daha asla göremeyeceksiniz; ama eğer Her Şeye Gücü Yeten Tanrı beni size geri döndürmeye tenezzül ederse, O'nun kanununun bilgisinde ve sevgisinde daha sağlam yüreklerle ilerleyelim."

Sevindirici haberin öğrencisi haline gelen bir rahibe hitaben yazılan başka bir mektupta Huss, derin bir alçakgönüllülikle kendi hatalarından bahsetti ve kendisini "zengin kıyafetler giymekten zevk almakla ve değersiz meşguliyetlerle saatler geçirmekle" suçladı. Daha sonra şu dokunaklı nasihatleri ekledi: "Aklınızı mal ve menfaat sahibi olmak değil, Allah'ın izzeti ve ruhların kurtuluşu meşgul etsin. Canınızdan çok evinizi süslemekten sakının ve her şeyden önce dikkatinizi yönlendirin. manevi yapıya. Fakirlere karşı takvalı ve alçakgönüllü olun; ve kaynaklarınızı zevk uğruna tüketmeyin. Eğer hayatınızı düzeltmezseniz, fazlalıklardan kaçınmazsanız, korkarım ki ben de kendim gibi ağır cezalara çarptırılacaksınız... Çocukluğumdan beri talimatlarımı aldığınız için öğretimi biliyorsunuz. Bu nedenle artık yazmama gerek yok. Ama Rabbimizin rahmeti üzerine sana, düştüğümü gördüğün kibirlerin hiçbirinde beni taklit etmemeni emrediyorum." Mektubun ön yüzüne şunları ekledi: "Dostum, sana yemin ederim ki, yapma. Öldüğüme eminim'i almadan önce bu mektubu aç."

Huss, yolculuğu boyunca her yerde öğretilerinin yayıldığının ve davasına olumlu bakıldığının işaretlerini gözlemleyebildi. İnsanlar onu görmek için toplandılar ve bazı şehirlerde yargıçlar ona sokaklarda eşlik etti.

Konstanz'a vardığında Huss'a tam özgürlük verildi. İmparatorun güvenli davranışına, papadan kişisel korunma garantisi de eklendi. Ancak reformcu, bu ciddi ve tekrarlanan açıklamaları ihlal ederek, papanın ve kardinallerin emriyle kısa sürede tutuklandı ve iğrenç bir zindana atıldı.

Ancak Papa, ihanetinden çok az yararlanarak kısa süre sonra aynı hapisaneye kapatıldı. Konsey önünde cinayet, taklit ve zina gibi en aşağılık suçlardan, yani "bahsetmeye değer olmayan günahlardan" suçlu olduğu kanıtlanmıştı. Aynı konsey şöyle dedi; ve sonunda tacı elinden alındı ve hapse atıldı. Antipapalar da görevden alındı ve yeni bir papa seçildi.

Papa'nın kendisi, Huss'un rahipleri suçladığı ve reform talep ettiği suçlardan daha büyük suçlarla itham edilmiş olmasına rağmen, papayı görevden alan aynı konsey aynı zamanda reformcuyu da ezmeye çalıştı. Huss'un hapsedilmesi Bohemya'da büyük bir öfke uyandırdı. Güçlü soylular, bu öfkeye karşı konseyde şiddetli protestolarda bulundular. Güvenli davranışın ihlaline izin verilmesine karşı çıkan imparator, Huss'un yargılanmasına karşı çıktı. Ancak reformcunun düşmanları kötü niyetli ve kararlıydı. İmparatorun önyargılarına, korkularına ve kiliseye olan tutkusuna hitap ediyorlardı.

İmparatorun "kafirlerle bağlı kalmama konusunda mükemmel bir özgürlüğe sahip olduğunu" ve imparatorun üstünde olan konseyin "sözlerinden bağımsız" olduğunu kanıtlamak için büyük önem taşıyan argümanlar tasarladılar ve böylece galip geldiler.

Hapishanenin kirli ve nemli havası neredeyse hayatını sonlandıracak ateşe neden olduğundan hastalık ve hapis nedeniyle zayıflayan Hus, sonunda konseyin huzuruna çıkarıldı. Zincirlerle yüklü olarak, şerefi ve iyi niyeti kendisini korumaya adanmış olan imparatorun huzurunda duruyordu. Uzun duruşması sırasında gerçeği kararlı bir şekilde savundu ve Kilise ve Devletin ileri gelenlerinin huzurunda, hiyerarşinin yozlaşmasına karşı ciddi ve sadık bir protestoda bulundu.

Doktrinlerinden vazgeçmek ya da ölüm arasında seçim yapması istendiğinde şehit kaderini kabul etti.

Tanrı'nın lütfu onu ayakta tuttu. Son cümlesinden önce geçirdiği acı dolu haftalar boyunca, Cennetin huzuru ruhunu doldurdu. Bir arkadaşına şöyle dedi: "Bu mektubu hapishanede ellerim kelepçeli olarak yazıyorum, yarınki ölüm cezama bekliyorum... İsa Mesih'in desteğiyle kendimizi yeniden gelecekteki yaşamın lezzetli huzurunda bulduğumuzda, Tanrı'nın Kendisini bana ne kadar merhametli gösterdiğini ve ayartmaların ve denemelerin ortasında bana ne kadar etkili bir şekilde destek olduğunu bileceksiniz."

Zindanın karanlığında gerçek imanın zaferini öngördü. Rüyalarında, müjdeyi vaaz ettiği Prag'daki şapele döndüğünde, papanın ve piskoposlarının duvarlarına yaptığı İsa'nın resimlerini sildiğini gördü. Huss bu görüntüden derinden rahatsız oldu; ancak ertesi gün, çok daha fazla sayıda ve daha parlak renklerdeki figürlerin yerine birçok sanatçının geldiğini görünce üzüntüsü sevince dönüştü. Ressamlar işleri bittiğinde etraflarındaki kalabalığa haykırdılar: "Şimdi papalar ve piskoposlar gelsin; onları bir daha asla silemeyecekler!" Reformcu rüyayı anlatırken şunları söyledi: "Mesih'in imajının asla silinmeyeceğine dair bir kesinlik olarak kabul ediyorum. Onu yok etmek istediler, ama benden çok daha iyi vaizler tarafından tüm kalplerde yeniden boyanacak."

Huss son kez geniş ve parlak bir toplantıdan oluşan konseyin huzuruna çıkarıldı: imparator, imparatorluğun prensleri, kraliyet delegeleri, kardinaller, piskoposlar ve rahipler ve onu izlemeye gelen muazzam bir kalabalık. günün olayları.. Vicdan özgürlüğünün güvence altına alınacağı uzun savaşta bu ilk büyük fedakarlığın tanıkları Hıristiyan âleminin her yanından toplandı.

Nihai kararını açıklaması istenen Huss, feragat etmeyi reddettiğini açıkladı ve keskin bakışlarını, uzlaşmış sözü bu kadar utanç verici bir şekilde ihlal edilen hükümdara dikerek, kendi özgür iradesiyle konsey huzuruna çıktığını ilan etti. halkın inancı ve orada bulunan imparatorun koruması"

Toplantıda bulunan herkesin gözleri ona sabitlendiğinden, Sigismund'un yüzü yoğun bir kızardı.

Cezanın açıklanmasıyla birlikte aşağılama töreni başladı. Piskoposlar mahkûma rahiplik kıyafeti giydirdiler ve rahip kaftanını alırken şöyle dedi: "Rabbimiz İsa Mesih, Hirodes onu Pilatus'un huzuruna çıkardığında hakaret için beyaz bir giysiyle örtülmüştü." Bir kez daha sözünü geri alması istendiğinde halka dönerek şöyle cevap verdi: "O halde hangi yüzle Göklere bakardım?"

Saf müjdeyi vaaz ettiğim çok sayıda insana nasıl bakardım? HAYIR!

Kurtuluşuna, şu anda ölüme mahkum olan bu zavallı bedenden daha çok değer veriyorum." Cüppeler birer birer çıkarıldı ve her piskopos, törende kendi rolünü yerine getirirken bir lanet okudu. Son olarak üzerine bir taç veya gönye çizildi. Başına korkunç bir şekilde "baş kâfir" yazısı taşıyan iblis figürleri yerleştirildi. Hus daha sonra şunları söyledi: "Bu rezillik tacını Senin uğruna büyük bir zevkle başıma takacağım, ey İsa, benim için taç taşıyan dikenlerden."

Bu şekilde giyinen piskoposlar ruhlarını Şeytan'a adadılar. Huss başını gökyüzüne çevirerek şöyle haykırdı: "Ruhumumu senin ellerine teslim ediyorum, ey Rab İsa, çünkü sen beni kurtardın."

Daha sonra laik yetkililere teslim edildi ve infaz yerine götürüldü. Muazzam bir alay ona eşlik ediyordu: yüzlerce silahlı adam, pahalı cüppeleri içindeki rahipler ve piskoposlar ve Konstanz sakinleri. Zaten kazığa bağlandığında ve her şey ateşe verilmeye hazır olduğunda, şehit bir kez daha hatalarından vazgeçerek kendini kurtarması için teşvik edildi. "Hangi hatalardan vazgeçeceğim? Hiçbirinde kendimi suçlu görmüyorum. Yazdığım ve tebliğ ettiğim her şeyin doğru olduğuna Allah'ı şahit tutuyorum.

ruhları günah ve azaptan kurtarmak amacıyla yapıldı. Ve bu nedenle, yazdığım ve vaaz ettiğim bu gerçeği kanımla büyük bir memnuniyetle onaylayacağım."

Alevler onu sarmaya başlayınca şarkı söylemeye başladı: "İsa, Davut Oğlu, bana merhamet et" ve sesi sonsuza dek susana kadar böyle devam etti.

Düşmanları bile onun kahramanca yaklaşımından etkilenmişti.

Kısa süre sonra ölen Huss ve Jerome'un şehit oluşlarını anlatan gayretli bir papacı şunları söyledi: "Son saatleri yaklaşırken ikisi de sarsılmaz bir kararlılıkla davrandılar. Kendilerini bir düğün ziyafeti gibi ateşe hazırladılar.

Tek bir acı çığlığı bile atmadılar. Alevler yükseldikçe ilahiler söylemeye başladılar ve ateşin yoğunluğu şarkı söylemelerini zorlukla durdurdu."

Huss'un naaşı tamamen yakıldıktan sonra külleri, üzerinde buldukları toprakla birlikte toplanıp Ren Nehri'ne atıldı ve böylece okyanusa taşındı. Ona zulmedenler, onun vaaz ettiği gerçekleri çürüttüklerini boş yere hayal ettiler. O gün denize taşınan küllerin, dünyadaki tüm uluslara dağılmış tohumlar gibi olacağını hayal bile edemezlerdi; hâlâ bilinmeyen topraklarda bol miktarda meyve vereceklerini gerçeğin kanıtı olarak görüyorlardı. Konstanz'ın konsey salonunda yükselen ses, çağlar boyunca duyulacak yankıları uyandırmıştı. Huss artık hayatta değildi ama uğruna öldüğü gerçekler asla yok olmayacaktı. Onun iman ve kararlılık örneği, birçok insanı işkence ve ölüm karşısında hakikatin arkasında durmaya teşvik edecekti.

Onun idamı tüm dünyaya Roma'nın hain zulmünü gösterdi. Düşmanları

Aslında bilmeden yok etmeye çalıştıkları davayı ilerletmişlerdi.

Ancak Konstanz'da bir ateşin daha yakılması gerekiyordu. Başka bir tanığın kanı gerçeğe tanıklık etmelidir. Jerome, Huss'a konseye giderken veda ederken, onu kararlı ve cesur olmaya teşvik etti ve herhangi bir tehlikeye düşerse kendisinin yardımına koşacağını ilan etti. Reformcunun tutuklandığını duyan sadık öğrenci hemen sözünü yerine getirmeye hazırlandı. Güvenli bir davranış olmadan ve tek bir refakatçiyle Köstence'ye doğru yola çıktı. Oraya vardığında, Huss'u kurtarmak için herhangi bir şey yapma ihtimali olmadan, kendisini sadece tehlikeye maruz bıraktığına ikna olmuştu. Jerônimo şehirden kaçtı, ancak eve dönerken tutuklandı ve prangalara vurularak bir grup askerin gözetimine götürüldü. Konsey huzuruna ilk çıkışında kendisine yöneltilen suçlamalara yanıt verme girişimleri, "Alevlere onunla! Alevlere!" Jerônimo bir zindana atıldı, ekme ve suyla beslendi ve ona büyük acılar yaşatacak bir pozisyonda zincirlendi.

Birkaç ay sonra hapis cezasının getirdiği zulüm, onun hayati tehlikesi olan bir hastalığa yakalanmasına neden oldu. Bir yıl hapiste kalmasına rağmen düşmanları, ellerinden kaçabileceğinden korktukları için ona daha hafif davrandılar. Huss'un ölümü papacıların umduğu sonuçları vermemişti. Güvenli davranışın ihlali bir öfke fırtınasını tetiklemişti ve konsey, daha güvenli bir yol olarak, Jerome'u yakmak yerine, mümkünse onu geri adım atmaya zorlamaya karar verdi. Toplantının huzuruna çıkarıldı ve kendisine istifa etme ya da kazıkta ölme seçeneği sunuldu. Hapsedilme sürecinin başlangıcındaki ölüm, katlandığı korkunç acılara kıyasla bir şefkat eylemi sayılabilirdi. Ancak şimdi hastalık, zindanın zorlukları, endişe ve gerilimin işkencesi nedeniyle zayıflamış, arkadaşlarından ayrılmış ve Huss'un ölümüyle cesareti kırılmış olan Jerome'un cesareti azaldı ve konseye boyun eğmeye razı oldu. Katolik inancına bağlı kalacağına söz verdi ve konseyin, Wycliffe ve Huss'un öğretilerini, öğrettikleri "kutsal gerçekler" dışında kınama eylemini kabul etti.

Jerônimo bu çare sayesinde vicdanının sesini susturmaya ve ölümden kaçmaya çalıştı. Ancak zindanın yalnızlığında ne yaptığını daha net gördü. Huss'un cesaretini ve sadakatini düşündü ve bunun tersine kendisinin gerçeği inkarını düşündü. Kendisini hizmet etmeye adanmış ve onun uğruna çarşıya ölümüne katlanan ilahi Efendiyi düşündü. Geri çekilmeden önce, tüm acılarının ortasında, Tanrı'nın lütfunun kesinliğiyle teselli bulmuştu; ama şimdi pişmanlık ve şüphe ruhuna işkence ediyordu. Roma'yla barış içinde olabilmesi için daha fazla feragat etmesi gerektiğini biliyordu. İzlediği yol ancak tam bir irtidatla sonuçlanacaktı. Daha sonra bir karar verdi: Kısa bir süre acı çekmekten kaçınmak için Rab'bi inkar etmeyecekti.

Daha sonra bir kez daha konseyin huzuruna çıkarıldı. Onun sunumu yargıçları tatmin etmemişti. Huss'un ölümüyle alevlenen kana susamışlıkları, yeni kurbanlar için haykırıyordu. Jerônimo ancak gerçeği kayıtsız şartsız reddederek hayatını koruyabilirdi. Ama inancını ilan etmeye ve şehit kardeşini alevlere doğru takip etmeye kararlıydı.

Önceki istifasından vazgeçti ve ölmekte olan bir adam gibi ciddiyetle savunmasını yapma fırsatını talep etti. Sözlerinin etkisinden korkan piskoposlar, kendisine yöneltilen suçlamaların doğruluğunu yalnızca onaylaması veya reddetmesi konusunda ısrar etti. Jerome bu tür zulmü ve adaletsizliği protesto etti.

"Beni üç yüz kırk gün boyunca korkunç bir hapisanede kilit altında tuttunuz" dedi, "pisliğin, kokuşmuşluğun ve her şeyin en büyük yokluğunun ortasında. Sonra beni huzuruna getiriyorsunuz ve can düşmanlarımı dinliyorsunuz. Beni reddediyorsun. Eğer beni dinlersen. Eğer gerçekten dünyanın bilge adamları ve aydınları iseniz, adaletle karşı günah işlememeye dikkat edin. Bana gelince, ben sadece zayıf bir ölümlüyüm, hayatım çok az önem taşıyor; ve haksız bir hüküm vermemenizi öğütlerken, sizin adınıza değil, kendim adına konuşuyorum."

Sonunda isteği kabul edildi. Hakimlerin huzurunda Jerome diz çöktü ve ilahi Ruh'un düşüncelerini ve sözlerini yönlendirmesi için dua etti, böylece gerçeğe aykırı veya Efendisine layık olmayan hiçbir şey söyleyemezdi. O gün, Tanrı'nın ilk öğrencilerine verdiği söz onun için yerine geldi: "Benim yüzümden valilerin ve kralların huzuruna bile çıkarılacaksınız... Ama sizi teslim ettiklerinde, nasıl veya ne konuşacağınız konusunda endişelenmeyin. Çünkü ne söyleyeceğiniz o saatte size öğretilen. Çünkü konuşan siz değilsiniz, ama içinizde konuşan Babanızın Ruhu'dur." (Mat. 10:18-20). Jerome'un sözleri düşmanları arasında bile şaşkınlık ve hayranlık uyandırdı. Tam bir yıl boyunca büyük fiziksel acılar ve zihinsel kaygılar içinde, okuyamadan, hatta göremeden bir zindanda tutuklu kalmıştı. Bununla birlikte, argümanları, sanki kendisini çalışmaya adanmış için kesintisiz bir fırsata sahipmiş gibi, çok net ve güçlü bir şekilde sunuldu. Dinleyicilerine, adaletsiz yargıçlar tarafından mahkum edilen kutsal adamlardan oluşan uzun sıraya dikkat çekti. Hemen hemen her nesilde, kendi zamanlarının insanlarını yüceltmeye çalıştıkları halde suçlanan ve kovulan, ancak daha sonraki zamanlarda kendilerinin şerefe layık olduklarını kanıtlayanlar olmuştur. Mesih'in kendisi adaletsiz bir mahkeme tarafından kötülük yapan biri olarak mahkûm edildi.

Jerome, feragat ederken, Huss'u mahkûm eden cezanın haklılığı konusunda hemfikir. Ancak şimdi tövbe ettiğini beyan ederek şehidin masumiyetine ve kutsallığına tanıklık etti. "João Huss'u çocukluğundan beri tanıyordum" dedi.

"O mükemmel, adil ve kutsal bir adamdı; masum olmasına rağmen mahkum edildi... Ben de ölmeye hazırım. Hiçbir şeyin aldatamayacağı büyük Tanrı'nın huzurunda bir gün sahtekârlıklarının hesabını vermek zorunda kalacak olan düşmanlarımın ve yalancı tanıkların benim için hazırladığı işkencelerden geri adım atmayacağım."

Gerçeği inkar etmesinden dolayı kendini suçlayan Jerome şöyle devam etti: "Gençliğimden beri işlediğim tüm günahlar arasında hiçbiri ruhuma bu kadar ağır gelmiyor ve bana bu olayda işlediğim kadar derin bir pişmanlık yaşatmıyor. Ölümcül bir yerde, Wycliffe'e ve kutsal şehit John Huss'a, efendime verilen haksız cezayı onayladığımda Evet, bunu tüm kalbimle itiraf ediyorum ve ölüm korkusuyla onu kınadığımda utanç verici bir şekilde boyun eğdiğimi dehşetle ilan ediyorum. onların doktrinleri.

Bu nedenle, Yüce Tanrı'dan günahlarımı bağışlama lütfunda bulunmasını rica ediyorum, özellikle bu günahımı, en iğrenç olanı." Yargıçları işaret ederek kararlı bir şekilde şunları söyledi: "Siz Wycliffe ve John Huss'u doktrini sarstıkları için kınadınız. kilisenin, ama sadece din adamlarının skandallarını onaylamayarak damgaladıkları için; gösterişleri, gururları ve piskoposların ve rahiplerin tüm kötülükleri. Onların söylediği ve inkar edilemez olan şeyleri ben de aynı şekilde düşünüyorum ve onlar gibi beyan ediyorum."

Sözleri yarıda kesildi. Öfkeyle sarsılan piskoposlar bağırıldılar:

"Daha fazla kanıt ne ihtiyacımız var? En inatçı sapkınlardan uzak duralım!"

Fırtına karşısında sarsılmayan Jerome haykırdı: "Ne! Ölmekten korktuğumu mu sanıyorsun? Beni tam bir yıl boyunca ölümden daha korkunç, korkunç bir zindanda tuttun. Bana bir adamdan daha zalimce davrandın. Türk Yahudisi ya da paganıyım ve etim tam anlamıyla kemiklerimin üzerinde çürüdü

tüm hayat; yine de şikayet etmiyorum, çünkü ağıt yakmak insanı yürek ve ruh açısından pek güçlü kılmaz; ama bir Hıristiyan'a karşı bu kadar büyük bir barbarlık yapılmasına duyduğum şaşkınlığı ifade etmeden geçemeyeceğim."

Bir kez daha öfke fırtınası koptu ve Jerome aceleyle hapse gönderildi. Ancak toplantıda Jerome'un sözlerinin derin bir etki bıraktığı ve onun hayatını kurtarmak isteyen bazıları vardı. Konseye boyun eğmesi konusunda ısrar eden kilise ileri gelenleri tarafından ziyaret edildi. Roma'ya karşı muhalefetinden vazgeçmenin ödülü olarak ona en parlak umutlar sunuldu. Ancak, dünyanın görkemi O'na sunulduğunda Efendisi gibi, Hieronymus da sadık kaldı.

"Hatalı olduğumu bana Kutsal Yazılar aracılığıyla kanıtla" dedi, "ve ben de bundan vazgeçeceğim."

"Kutsal Yazılar!" diye haykırdı baştan çıkarıcılardan biri; "her şey olmalı onlar tarafından mı yargılanıyor? Kilise onları yorumlayana kadar bunları kim anlayabilir?"

Jerome, "İnsanların gelenekleri, Kurtarıcımızın müjdesinden daha mı inanılmaya değer?" diye yanıtladı. "Pavlus, yazdığı kişilere insan geleneklerini dinlemelerini tavsiye etmedi, ancak 'Kutsal Yazıları araştırın' dedi."

Cevap "Kafir!" oldu; "Seninle bu kadar tartıştığım için pişmanım zaman. Şeytanın seni yönlendirdiğini görüyorum."

Çok geçmeden kendisine idam cezası verildi. Huss'un canını verdiği yere götürüldü. Şarkı söyleyerek yoluna devam etti ve yüzü neşe ve huzurla aydınlandı. Bakışları İsa'ya odaklanmıştı ve ölüm onun için dehşetini kaybetmişti. Cellat ateşi yakmak üzereyken şehidin arkasından geçti ama haykırdı: "Cesurca ilerleyin; önümde ateş açın. Eğer korksaydım burada olmazdım."

Etrafında alevler yükselirken söylediği son sözler bir duaydı. Şöyle haykırdı: "Rab, Yüce Baba, bana merhamet et ve günahlarımı bağışla; çünkü biliyorsun ki, senin gerçeğini her zaman sevdim." Sesi kesildi ama dudakları dua edercesine hareket etmeye devam etti.

Ateş işini tamamladığında şehidin külleri, üzerinde durdukları toprakla birlikte toplandı ve Huss'un külleri gibi Ren Nehri'ne atıldı. Böylece Tanrı'nın ışığının sadık taşıyıcıları yok oldu. Ancak ilan ettikleri gerçeklerin ışığı, kahramanca örneklerinin ışığı söndürülemedi. İnsanlar hem Güneş'i yörüngesinden saptırmaya hem de dünya üzerinde doğan o günün şafağının doğmasını engellemeye çalışabilirlerdi.

Huss'un idam edilmesi Bohemya'da bir öfke ve korku alevini alevlendirmişti. Bütün ulus onun rahiplerin kötülüğüne ve imparatorun ihanetine kapıldığını hissediyordu. Gerçeğin sadık bir öğretmeni olduğu açıklandı ve ölümüne karar veren konsey cinayete suçlandı. Doktrinleri artık her zamankinden daha fazla ilgi görüyordu. Papalık fermanıyla Wycliffe'in yazıları yakılmaya mahkum edilmişti. Ancak yıkımdan kurtulanlar artık saklandıkları yerden çıkarılıyor ve Kutsal Kitapla ya da onun insanların edinebileceği bölümleriyle bağlantılı olarak inceleniyorlardı. Ve böylece birçok kişi Reform inancını kabul etmeye yönlendirildi.

Huss'un suikastçıları davalarının zaferine tanık olurken sessiz kalmadılar. Papa ve imparator hareketi ezmek için birleştiler ve Sigismund'un orduları Bohemya'ya doğru fırlatıldı.

Ama bir kurtarıcı yükseldi. Savaşın başlamasından kısa süre sonra tamamen kör olan Zisca. Ancak zamanının en yetenekli generallerinden biriydi ve Bohemyalıların lideriydi. İlahi yardıma ve davalarının adaletine güvenen bu halk, kendilerine saldırabilecek en güçlü ordulara bile direndi. Çeşitli vesilelerle,

Yeni ordular örgütleyen İmparator, Bohemya'yı işgal etti ancak aşağılayıcı bir şekilde geri püskürtüldü. Husçular ölüm korkusunun üstesinden geldiler ve hiçbir şey onlara karşı koyamadı. Savaşın başlamasından birkaç yıl sonra cesur Zisca öldü, ancak onun yeri aynı derecede cesur ve yetenekli bir general ve bazı açılardan daha yetkin bir lider olan Procopius tarafından dolduruldu.

Kör savaşın öldüğünü bilen Bohemyalıların düşmanları, kaybettikleri her şeyi geri alma fırsatının olumlu olduğunu düşündüler. Daha sonra Papa, Hussites'e karşı bir haçlı seferi başlattı ve yine muazzam bir kuvvet Bohemya'ya hücum etti, ancak sadece korkunç bir yenilgiye uğradı. Bunu başka bir haçlı seferi izledi. Avrupa'nın tüm papalık ülkelerinde erkekler, para ve savaş mühimmatları toplandı.

Kalabalık, papalık bayrağı altında toplanmıştı; sonuçta Husçu kafirlerin sona erdirileceğinden emindiler. Zaferden emin olan büyük kuvvet Bohemya'ya girdi. Halk bunu engellemek için toplandı. İki ordu, aralarında sadece bir nehir kalana kadar birbirine yaklaştı. Müttefik kuvvetler sayıca çok daha üstündü, ancak saldırgan bir şekilde Hussitlere saldırmak yerine sessiz kaldılar ve sanki büyülenmiş gibi onları seyrettiler. Sonra aniden ev sahiplerinin üzerine gizemli bir korku çöktü. Bu güçlü kuvvet, tek bir darbe bile vurmadan, sanki görünmez bir güç tarafından dağıtılmışçasına parçalanıp dağıldı. Kaçakların peşine düşen Hussite ordusu tarafından çok sayıda Müttefik askeri öldürüldü. Muazzam bir

Ganimetler galiplerin eline geçti, böylece savaş onları yoksullaştırmak yerine Bohemyalıları zenginleştirdi.

Birkaç yıl sonra yeni papanın yönetimi altında başka bir haçlı seferi başlatıldı. Daha önce olduğu gibi, Avrupa'nın tüm papalık ülkelerinden adamlar ve araçlar getirildi. Bu tehlikeli girişime girişmesi gerekenlere sunulan teşvik büyüktü. Her haçlıya en iğrenç suçlar için tam af garanti edildi. Savaşta ölen herkese Cennette zengin bir ödül vaat edildi ve hayatta kalanlar savaş alanında şeref ve zenginlik elde edeceklerdi. Bir kez daha muazzam bir ordu toplandı ve sınırı geçerek Bohemya'yı işgal etti. Hussite güçleri onlardan önce geri çekildi ve böylece işgalcileri giderek daha da içlerine çekti.

ülkenin içlerine doğru ilerliyor ve onları zaferin kendi ellerinde olduğuna güvenmeye yönlendiriyor. Sonunda Procopio'nun ordusu durdu ve düşmana karşı savaşa doğru ilerledi. Haçlılar hatalarını anlayınca kampta kalarak saldırıyı beklediler. Yaklaşan kuvvetin gürültüsü duyulduğunda, daha Husçular görünürde değilken, Haçlılar yeniden paniğe kapıldı. Prensler, generaller ve sıradan askerler zırhlarını atarak her yöne kaçtılar.

İstilanın lideri olan papalık elçisi, dehşete düşmüş ve düzensiz güçlerini toplamak için boşuna uğraştı. Muazzam çabalara rağmen kendisi de kaçak dalgası tarafından yutuldu. Yenilgi tamamlandı ve yine büyük ganimetler galiplerin eline geçti.

Böylece, Avrupa'nın en güçlü uluslarının gönderdiği, savaş için eğitilmiş ve donatılmış cesur savaşçılardan oluşan büyük bir ordu, ikinci kez, küçük ve zayıf bir ulusun savunucularının önünden tek bir darbe indirmeden kaçtı. Bunda ilahi gücün bir tezahürü vardı. İşgalciler doğaüstü terörden etkilendi. Firavun'un ordularını Kızıldeniz'de bozguna uğratan, Midyan ordularını Gidyon ve üç yüz askerinin önünden kaçırarak, kibirli Asur'un güçlerini bir gecede deviren kişi, zalimin gücünü zayıflatmak için bir kez daha elini uzatmıştı. "İşte, korkunun olmadığı yerde büyük bir korku içindeydiler; çünkü Allah çevrenizdekilerin kemiklerini dağıttı; siz onların kafasını karıştırdınız; çünkü

Tanrı onları reddetti." (Mezm. 53:5).

Zorla fethetme umudunu kaybeden papalık liderleri diplomasiye başvurmaya karar verdi. Bohemyalılara vicdan özgürlüğü tanınmasına rağmen aslında onlara ihanet eden ve onları Roma'nın iktidarına teslim eden bir uzlaşmaya varıldı. Bohemyalılar, Roma'yla barışın koşulları olarak dört noktayı belirlemişlerdi: İncil'in özgürce vaaz edilmesi; tüm kilisenin birliktelik içinde hem ekmek hem de şarap alma hakkı ve ilahi ibadette ana dilin kullanılması; din adamlarının tüm laik makam ve makamlardan dışlanması; ve suç vakalarında hukuk mahkemelerinin yargı yetkisi hem din adamlarına hem de din adamlarına tanınmıştır. Papalık yetkilileri nihayet dört maddeyi kabul etmeye karar verdiler; ancak bunları açıklama ve tam anlamlarına karar verme hakkının kiliseye ait olması gerektiğini şart koşular. Bu temelde bir antlaşma imzalandı ve Roma, çatışma yoluyla elde edemediğini sahtekarlık ve sahtekarlıkla elde etti; çünkü hem Husçu yazılara hem de Kutsal Yazılara kendi yorumunu vererek, bunların anlamını kendi çıkarlarına uyacak şekilde saptırabilirdi.

Bohemya'da geniş bir sınıf, bunun özgürlüklerine ihanet ettiğini göreyerek anlaşmaya razı olmadı. Aralarında çekişme ve kan dökülmesine yol açan anlaşmazlıklar ve bölünmeler ortaya çıktı. Soylu Procopius ve Bohemya'nın özgürlüğü bu savaşta öldü.

Huss ve Jerome'un haini Sigismund, artık Bohemya'nın kralı oldu ve Bohemyalıların haklarını destekleme yeminini hiçe sayarak papalığın kurulmasına devam etti. Ancak Roma'ya olan bağlılığından çok az şey kazandı. Yirmi yıl boyunca hayatı iş ve tehlikelerle doluydu. Uzun ve sonuçsuz bir mücadele sonucunda orduları zayıflamış ve imparatorluk hazineleri tükenmişti ve şimdi, bir yıl hüküm sürdükten sonra, krallığını iç savaşın eşiğine getirerek öldü ve gelecek kuşaklara rezillikle damgalanmış bir isim miras bıraktı.

İsyanlar, çatışmalar ve kan dökülmesi yaşandı. Yabancı ordular Bohemya'yı bir kez daha işgal etti ve iç anlaşmazlıklar ulusun başına dert olmaya devam etti. Müjdeye sadık kalanlar kanlı zulme maruz kaldılar.

Kadim kardeşlerinin Roma'yla uzlaşması ve onun hatalarını kabul etmesiyle, eski inanca bağlı kalanlar sonunda ayrı bir kilise kurdular ve "Birleşik Kardeşler" adını benimsediler. Bu hareket onlara her sınıftan lanet getirdi. Ancak kararlılığı sarsılmazdı. Ormanlara ve mağaralara sığınmak zorunda kaldıkları halde, hâlâ Tanrı'nın Sözü'nü okumak ve O'na tapınmak için bir araya geliyorlardı.

Farklı ülkelere gizlice gönderdikleri elçiler aracılığıyla, orada burada, biraz bu şehirde, biraz da bu şehirde, kendileri gibi zulmün hedefi olan, gerçeği itiraf eden izole edilmiş insanların bulunduğunu ve Alplerin ortasında onların da bulunduğunu öğrendiler. Kutsal Yazıların temeli üzerine kurulmuş eski bir kilisesi vardı. Bu haber büyük bir sevinçle karşılandı ve Valdocu Hıristiyanlarla yazışmalar açıldı.

Müjdeye sıkı sıkıya bağlı olan Bohemyalılar, sabahı bekleyen adamlar gibi, en karanlık saatte gözlerini ufka çevirerek, zulüm gördükleri gece boyunca beklediler. "Onların kaderi kötü günlerdeydi, ancak Huss'un Jerome tarafından tekrarlanan, gün doğmadan önce bir asır geçmesi gerektiği yönündeki sözlerini hatırladılar. Bunlar, Yusuf'un esaret evinin kabileleri için söylediği sözler Hussites için aynıydı: 'Ben ölürüm; ama Tanrı mutlaka sizi ziyaret edecek ve sizi bu topraklardan çıkaracaktır.'" 1470 yılı civarında zulüm sona erdi ve bunu göreceli bir refah dönemi izledi. "Yüzyılın sonuna gelindiğinde Bohemya ve Moravya'da 'Birleşik Kardeşler'in iki yüz kilisesi vardı." "O kadar müreffeh ki,

Ateşin ve kılıcın yıkıcı öfkesi, Huss'un öngördüğü o günün şafağını görme ayrıcalığına sahipti.

Bölüm 7

Luther Roma'dan Ayrılıyor

Her şeyden önce, kiliseyi papalık karanlığından en saf inancın ışığına çıkarmak için çağrılanların arasında Martin Luther de var. Gayretli, ateşli ve kendini adanmış, Tanrı korkusundan başka korku tanımayan ve dini inanç için Kutsal Yazılar dışında başka bir temel tanımayan Luther, zamanının adamıydı. Tanrı onun aracılığıyla kilisenin reformu ve dünyanın aydınlanması için büyük bir iş başardı.

Müjdenin ilk müjdecileri gibi Luther de en yoksul sınıflardan geliyordu. İlk yılları bir Alman köylüsünün mütevazı evinde geçti. Bir madenci olarak günlük çabası içinde, babası onun eğitim ihtiyacını karşılıyordu. Oğlunun avukat olmasını istiyordu ama Tanrı'nın planı, onu yüzyıllar boyunca yavaş yavaş inşa edilen büyük tapınağın inşaatçısı yapmaktı.

İhtiyaçlar, yoksunluk ve katı disiplin, Sonsuz Bilgeliğin Luther'i hayatının önemli misyonuna hazırladığı okula gitti.

Luther'in babası güçlü ve aktif bir iradeye sahip, güçlü bir karaktere sahip, dürüst, kararlı ve adil bir adamdı. Sonuçları ne olursa olsun görev inancına sadıktı. Meşru sağduyusu onu manastır hayatına tiksinti ile bakmaya yöneltti. Luther kendi rızası olmadan bir manastıra girdiğinde çok üzüldü. Babanın oğluya barışması iki yıl sürdü ve o zaman bile görüşleri aynı kaldı.

Luther'in ebeveynleri çocuklarının eğitimine ve hazırlanmasına büyük özen gösterdi. Onlara Tanrı bilgisini ve Hıristiyan erdemlerini uygulamayı öğretmeye çalıştılar. Oğlunun şahit olduğu babanın duaları sıklıkla Cennete ulaşırdı, böylece oğul Rab'bin adını hatırlayabilir ve bir gün O'nun hakikatini iletmeye yardım edebilirdi. Zorlu çalışma hayatlarının onlara sağladığı her ahlaki ve kültürel avantaj, ebeveynleri tarafından şevkle sağlandı. Çocuklarını dindar ve faydalı bir hayata hazırlamak için gösterdiği çaba samimi ve ısrarlıydı. Kararlılıkları ve güçlü karakterleriyle bazen muazzam bir ciddiyet sergiliyorlardı. Ancak reformcu, her ne kadar bazı açılardan hata yaptıklarının bilincinde olsa da, disiplinlerinde kınamaktan ziyade onaylanacak bir şey buldu.

Luther, genç yaşta gönderildiği okulda sert ve hatta şiddete maruz kaldı. Anne ve babasının yoksulluğu o kadar büyüktü ki, başka bir şehirdeki evinden okula giderken bir süre kapı kapı şarkı söyleyerek yemeğini almak zorunda kalıyordu ve birçok kez aç kaldığı zamanlar da oluyordu. O dönemde din konusunda karanlık ve batıl düşünceler hakimdi ve onu korkutuyordu. Geceleri yüreği ağırlaşmış, karanlık geleceğe titreyerek bakıyordu ve Tanrı'nın şefkatli göksel bir Baba yerine sert, amansız bir yargıç ve zalim bir zorba olduğu düşüncesi karşısında sürekli dehşet içindeydi. Luther, pek çok büyük cesaret kırılmasına rağmen, ruhuna hitap eden yüksek ahlaki ve entelektüel mükemmellik standardına kararlılıkla devam etti.

Bilgiye susamıştı ve zihninin enerjik ve pratik karakteri onu gösterişli ve yüzeysel olandan ziyade sağlam ve faydalı olanı arzulamaya yöneltmişti. On sekiz yaşında Erfurt Üniversitesi'ne girdiğinde durumu önceki yıllarına göre daha olumlu ve gelecekleri daha parlaktı. Ailesi, tutumluluk ve özveriyle kendi ihtiyaçlarını karşılamak için yeterli gelir elde etmeyi başarmıştı.

ihtiyaçları olan her türlü yardımı sağlayabildiler. Zeki arkadaşlarının etkisi, eski eğitiminin karanlık etkilerini bir ölçüde azaltmıştı. Kendisini en iyi yazarların çalışmalarına adadı, onların en önemli düşüncelerine özenle değer verdi ve bilgelerin bilgeliğini kendine mal etti. İlk eğitimcilerinin katı disiplini altında bile, zaten ayrıcalıklı işaretler göstermişti; ve olumlu etkilerle zihni hızla geliştirdi. Kalıcı hafıza, canlı hayal gücü, güçlü muhakeme gücü ve yorulmak bilmeyen uygulama onu kısa sürede meslektaşlarının önüne geçirdi. Entelektüel disiplin anlayışını olgunlaştırdı ve onda öyle bir zihinsel aktivite ve algı keskinliği uyandırdı ki, onu yaşamın çatışmalarına hazırlıyorlardı.

Rab korkusu Luther'in yüreğine yerleşti ve onun amacına olan bağlılığını korumasını sağladı ve onu Tanrı'nın önünde derin bir alçakgönüllülükle yönlendirdi. O, ilahi yardıma bağımlı olduğuna dair kalıcı bir duyguya sahipti ve kalbi sürekli olarak rehberlik ve destek için bir ricada bulunurken, her güne duayla başlamayı ihmal etmedi. Sık sık "İyi dua etmek çalışmanın daha iyi yarısıdır" derdi.

Luther bir gün üniversite kütüphanesindeki kitapları incelerken Latince bir İncil keşfetti. Daha önce hiç böyle bir kitap görmemişti. Varlığını bile görmezden geldi. Halkın ibadeti sırasında halka okunan müjde ve mektupların bazı kısımlarını duymuştu ve bunların İncil'in tamamı olduğunu varsayıyordu. Şimdi ilk kez Tanrı Sözü'nün tamamına bakıyordu. Korku ve merak karışımı bir tavırla kutsal sayfaları inceledi. Hızla atan nabızı ve küt küt atan kalbiyle, kendi kendine hayatın sözlerini okudu, durup şöyle haykırdı: "Ah, Tanrı bana böyle bir kitap verseydi!" Göksel melekler onun yanında duruyordu ve Tanrı'nın tahtından gelen ışık ışınları onun anlayışına gerçeğin hazinelerini açığa çıkarıyordu. Her zaman Tanrı'yı gücendirmekten korkmuştu ama şimdi günahkâr durumuna dair derin inanç onu daha önce hiç olmadığı kadar ele geçirmişti.

Günahtan kurtulma ve Tanrı ile barış bulma yönündeki samimi arzusu, onu bir manastıra girmeye ve kendisini manastır yaşamına adamaya yöneltti. Orada en zor işleri yapması ve evden eve dilenmesi gerekiyordu. Saygı ve takdirin en çok arzu edildiği çağdaydı ve bu aşağılayıcı görevler onun doğal duygularını derinden yaralıyordu. Ancak günahlarından dolayı bunun gerekli olduğuna inanarak bu aşağılanmaya sabırla katlandı.

Günlük görevleri arasında değerlendirebildiği her anı ders çalışmaya, dinlenmeye kaçmaya ve hatta yetersiz öğünlere ayırdığı zamanı ayırmaya ayırıyordu. Her şeyin ötesinde, Tanrı'nın Sözü'nü incelemekten büyük keyif alıyordu. Manastırın duvarına zincirlenmiş İncil'i keşfetmişti ve sık sık oraya gidiyordu. Günah konusundaki inancı derinleştikçe, kendi işleri aracılığıyla bağışlanma ve barış elde etmeye çalıştı. Manastır yaşamının hiçbir rahatlama getirmediği doğasının kötülüklerini bastırmak için oruçlar, nöbetler ve kırbaçlamalarla mücadele ederek çok titiz bir yaşam sürdü. Kendisinin Tanrı'nın önünde onaylanmasını sağlayacak yürek saflığını elde edebileceği hiçbir fedakarlıktan kendini esirgemedi. Daha sonra şöyle dedi: "Gerçekten dindar bir keşişim ve tarikatımın kurallarına ifade edebileceğimden daha sıkı uyuyordum. Eğer herhangi bir keşiş, manastır çalışmalarıyla Cennete ulaşabilseydi, kesinlikle buna hakkım olurdu. Eğer devam etseydim, utançlarımı ölüm noktasına kadar taşıyacaktım." Bu acı verici disiplinin bir sonucu olarak dinçliğini yitirdi ve bir türlü tam olarak iyileşemediği bayılma krizleri yaşamaya başladı. Ancak tüm çabalarına rağmen yüklenen ruhu bir türlü rahatlayamadı. Sonuçta umutsuzluğun eşliğine sürüklenmişti.

Luther'e her şey bitmiş gibi geldiğinde, Tanrı bir dost ve yardımcı yetiştirdi. Dindar Staupitz, Tanrı'nın Sözü'nü Luther'in zihnine açtı ve onun kendisinden başka yöne bakmasını, Tanrı'nın yasasını ihlal ettiği için sonsuz cezayı düşünmeyi bırakıp günahı bağışlayan Kurtarıcısı İsa'ya bakmasını sağladı. "Günahlarınız yüzünden kendinize eziyet etmek yerine, kendinizi Kurtarıcınızın kollarına atın. O'na, yaşamının doğruluğuna ve ölümüyle sağlanan kefarete güvenin. Tanrı'nın Oğlu'nu dinleyin. O, size ilahi lütfun güvencesini vermek için insan oldu." "O'nu sevin, çünkü sizi ilk o sevdi" Merhamet elçisi böyle söyledi. Sözleri Luther'in zihninde derin bir etki yarattı. Uzun zamandır değer verdiği hatalara karşı verdiği muazzam mücadelenin ardından gerçeğe sarıldı ve sıkıntılı ruhuna huzur geldi.

Luther bir rahip olarak atandı ve manastırdan Wittenberg Üniversitesi'nde ders vermesi için çağrıldı. Orada Kutsal Yazıları orijinal dillerinde incelemeye adadı. İncil hakkında konuşmalar yapmaya başladı. Mezmurlar, İnciller ve Mektuplar kitabı çok sayıda mutlu dinleyicinin anlayışına açıldı.

Arkadaşı ve amiri Staupitz, onu kürsüye çıkıp Tanrı Sözü'nü vaaz etmeye teşvik etti. Luther, insanlarla İsa'nın yerine konuşmaya layık olmadığını hissettiği için tereddüt etti. Arkadaşlarının isteklerini kabul edene kadar uzun bir mücadele verdi. Luther Kutsal Yazılarda zaten güçlüydü ve Tanrı'nın lütfu onun üzerindeydi. Onun belagati dinleyicilerini büyüledi ve gerçeği sunduğu netlik ve güç onların anlayışına nüfuz etti ve ikna etti; keşişin coşkusu yüreklerine dokundu.

Luther hala papalık kilisesinin gerçek bir oğluydu ve bunun başka bir şey olacağını düşünmüyordu. Tanrı'nın takdiriyle Roma'yı ziyaret etmeye yönlendirildi. Bu yolculuğu yaya olarak yaptı ve yol boyunca manastırlarda konakladı. Bir İtalyan manastırında tanık olduğu zenginlik, ihtişam ve lüks karşısında hayrete düştü. Muhteşem bir gelire sahip olan keşişler, muhteşem apartmanlarda yaşıyor, en zengin ve en pahalı kıyafetlerle süsleniyor, gösterişli sofralarda ziyafet çekiyorlardı. Luther acı verici kaygılarla bu sahneyi kendi yaşamının özveriliği ve sertliğiyle karşılaştırdı. Akli karışıktı.

Sonunda uzaktaki yedi tepeli şehri gördü. Derin bir duyguyla yere kapandı ve şöyle haykırdı: "Kutsal Roma, seni selamlıyorum!" Şehre girdi, kiliseleri ziyaret etti, rahiplerin ve keşişlerin anlattığı harika hikayeleri dinledi ve gerekli tüm törenleri gerçekleştirdi. Her yerde kendisini hayret ve dehşete düşüren manzaralarla karşılaşıyordu. Din adamlarının tüm sınıflarında kötülüğün var olduğunu gördü. Piskoposların yaptığı uygunsuz şakaları duydu ve ayin sırasında bile onların korkunç küfürleri karşısında dehşete düştü. Luther, keşişlerin ve vatandaşların arasına karışırken sefahate ve şehvete tanık oldu. Nereye dönse kutsallık yerine saygısızlıkla karşılaşıyordu. "Roma'da ne kadar günah ve zulüm işlendiği inanılmaz" diye yazdı; inanılmaları için görülmeleri ve duyulmaları gerekir. Bu yüzden sık sık şöyle söylenir: 'Eğer bir cehennem varsa, Roma onun üzerine kurulmuştur. O, tüm günahların çıktığı bir uçurumdur.'"

Yakın tarihli bir kararnameyle, Papa tarafından, Kurtarıcımız tarafından Roma sarayından ayrılırken inildiği ve mucizevi bir şekilde Kudüs'ten Kudüs'e nakledildiği söylenen "Pilatus merdiveni"ne dizlerinin üzerinde tırmanacak herkese bir hoşgörü sözü verilmişti. Roma. Luther bir gün bu merdivenleri dindar bir şekilde tırmanırken, birdenbire gök gürültüsüne benzer bir sesin kendisine şunu söylediğini duydu: "Adil olan imanla yaşayacaktır." Ayağa fırladı ve utanmış ve dehşete düşmüş bir halde oradan ayrılmak için acele etti. Bu İncil metni Alman keşişin ruhu üzerindeki gücünü hiçbir zaman kaybetmedi. O andan itibaren, kurtuluş için insanların işlerine güvenmenin yanlışlığını ve Mesih'in erdemlerine sürekli imanın gerekliliğini eskisinden daha açık bir şekilde görmeye başladı. Gözleri papalığın aldatmacalarına açılmıştı ve bir daha asla kapatılmayacaktı. Arkasını döndüğünde

Roma'ya da bunu yüreğinde yaptı ve o andan itibaren ayrılık, papalık kilisesiyle tüm bağların kopmasına kadar büyük ölçüde büyüdü.

Luther, Roma'dan döndükten sonra Wittenberg Üniversitesi'nden doktora derecesi aldı. Artık kendisini çok sevdiği Kutsal Yazılara daha önce hiç olmadığı kadar adamakta özgürdü. Hayatının tüm günleri boyunca papaların sözlerini ve öğretilerini değil, Tanrı'nın Sözü'nü dikkatlice inceleyeceğine ve sadakatle vaaz edeceğine ciddi bir yemin etmişti. O artık basit bir keşiş ya da öğretmen değil, İncil'in yetkili bir habercisiydi. O, Tanrı'nın hakikate aç ve susuz olan sürüsünü beslemek için çoban olarak çağırılmıştı. Hıristiyanların Kutsal Yazıların otoritesine dayanan öğretilerden başka hiçbir doktrin almamaları gerektiğini kesin bir şekilde ilan etti. Bu sözler papalık üstünlüğünün temellerini yerle bir etti. Reformun hayati ilkesini içeriyorlardı.

Luther, insan teorilerini Tanrı'nın Sözü'nün üstüne çıkarmanın tehlikesini gördü. Ve skolastiklerin (ortaçağ üniversitesi profesörleri) spekülatif sadakatsizliklerine korkusuzca saldırdı ve uzun süredir halk üzerinde kontrol sahibi olan felsefe ve teolojiye karşı çıktı. O, bu tür bilgilerin yalnızca değersiz değil aynı zamanda zararlı olduğunu da kınadı ve dinleyicilerinin zihinlerini filozofların ve teologların safsatalarından peygamberler ve havariler tarafından sunulan ebedi gerçeklere çevirmeye çalıştı.

Sözlerinin büyülediği aç kalabalığa iletildiği mesaj çok değerliydi. Daha önce hiç böyle öğretiler duymamışlardı. Kurtarıcı'nın sevgisinin mutlu haberi, O'nun kefarete kanı aracılığıyla bağışlanacağını ve esenliğin kesinliği, kalplerini sevindirdi ve onlara sonsuz umut aşıladı. Wittenberg'de, ışınları dünyanın en ücra köşelerine kadar uzanacak ve parlaklığı kıyamete kadar artacak bir ışık yakıldı.

Ancak ışık ve karanlık uyum sağlamaz. Doğru ile yanlış arasında kaçınılmaz bir çatışma vardır. Birini desteklemek ve savunmak, diğerine saldırmak ve onu yıkmaktır. Kurtarıcımız şunu ilan etti: "Barış göndermeye değil, kılıç göndermeye geldim." (Mat. 10:34) Luther, Reformasyon'un başlangıcından birkaç yıl sonra şunu ilan etti: "Tanrı beni yönlendirmez, O beni ileriye götürür. Kendi eylemlerimin efendisi değilim. Huzur içinde mutlu yaşadım ama kargaşanın ve devrimin ortasındayım." Artık savaşa sürüklenmek üzereydi.

Roma kilisesi Tanrı'nın lütfunu ticarileştirmişti. Sarrafların masaları (Mat. 21:12) sunaklarının yanına kurulmuştu ve havada alıcı ve satıcıların çığlıkları yankılanıyordu. Roma'daki Aziz Petrus Kilisesi'nin inşası için para toplama bahanesiyle, günah bağışlamaları papanın yetkisi altında halka açık olarak satışa sunuldu. Suçun bedeli karşılığında Tanrı'ya tapınmak için bir tapınak inşa edilecekti; bu, kötülüğün getirdiği ücretin temel taşıydı. Ancak Roma'yı yüceltmek için benimsenen yöntemler, Roma'nın gücüne ve büyüklüğüne en ölümcül darbeyi indirdi. Papalık düşmanlarının en kararlı ve başarılısını doğuran, papalık tahtını sarsan savaşı teşvik eden ve papanın başındaki üçlü tacı sallayan da işte bu oldu.

İngiltere'de hoşgörü satışını yönetmekle görevlendirilen Tetzl adındaki yetkili, topluma ve Tanrı'nın Yasasına karşı en aşağılık suçlarla suçlandı; ancak işlediği suçlardan dolayı adil bir cezadan kurtulduğu için, papanın çıkarıcı ve vicdansız planlarını teşvik etmek için görevlendirildi. Saf, batıl inançlı ve cahil insanları kandırmak için en büyük yalanları büyük bir kibirle tekrarlıyor, hayali masallar anlatıyordu. Eğer halkın elinde Tanrı'nın Sözü olsaydı aldanmazlardı. Papalığın kontrolü altında tutmak ve hırslı liderlerinin gücünü ve zenginliğini artırmak için İncil ondan alındı.

Tetzel bir şehre girdiğinde, bir haberci onun önünden gelerek şunu duyurdu: "Tanrı'nın ve kutsal babanın lütfu kapınızdadır." Ve insanlar bu kibirli kafiri sanki Tanrı'nın kendisi gökten onlara inmiş gibi karşıladılar. Kötü şöhretli trafik kiliseye sızmıştı ve kürsüye çıkan Tetzel, hoşgörüyü Tanrı'nın en değerli armağanı olarak tanıtıyordu. Bu af belgeleri sayesinde, alıcının daha sonra işlemek istediği tüm günahların affedileceğini ve "tövbenin vazgeçilebileceğini" ilan etti. Dahası, dinleyicilerine hoşgörünün yalnızca yaşayanları değil ölüleri de kurtaracak güce sahip olduğuna dair güvence verdi; paranın göğsünün dibinde şingirdediği anda, lehine verilen ruh Araf'tan ayrılıp Cennete doğru yola çıktı.

Sihirbaz Simon, elçilerden mucizeler gerçekleştirme gücünü almak istediğinde, Petrus ona şöyle cevap verdi: "Paran, yok oluşun için seninle olacak, çünkü Tanrı'nın armağanının parayla elde edildiğini düşünüyordun" (Elçilerin İşleri 8:20). Ancak Tetzel'in teklifi binlerce kişi tarafından heyecanla kabul edildi. Altın ve gümüş hazineye aktı. Parayla satın alınabilecek kurtuluşa, tövbe, iman ve günaha direnmek ve onu yenmek için gayretli çaba gerektiren kurtuluştan daha kolay ulaşıldı.

Endüljans doktrini, Roma kilisesindeki eğitimli ve dindar insanlar tarafından karşı çıkmıştı ve hem akla hem de vahiylerle bu kadar aykırı olan iddialara inanmayan birçok kişi vardı. Hiçbir piskopos bu haksız ticarete karşı sesini yükseltmeye cesaret edemiyordu, ancak insanların zihinleri rahatsız ve utanç verici hale geliyordu ve birçok kişi endişeyle Tanrı'nın kendi kilisesinin arınması için bir araç olarak çalışıp çalışmayacağını soruyordu.

Luther, hâlâ katı bir papacı olmasına rağmen, hoşgörü tüccarlarının küfür niteliğindeki iddiaları karşısında dehşete düşmüştü. Affedilme belgelerini alan kendi cemaatinin çoğu, kısa süre sonra papazlarına çeşitli günahlarını itiraf ederek ve affedilmeyi umarak başvurdu; bunu tövbe oldukları ve reform yapmak istedikleri için değil, hoşgörü temelinde yaptılar. Luther onların günahlarını bağışlamayı reddetti ve onları tövbe edip hayatlarını düzeltmezlerse günahlarının içinde yok olacakları konusunda uyardı. Büyük bir şaşkınlık içinde, itirafçıların sertifikalarını reddettiği şikayetiyle Tetzel'e gittiler. Bazıları cesurca paralarının kendilerine iade edilmesini talep etti. Rahip son derece öfkeliydi. En korkunç küfürleri savurdu ve meydanlarda şenlik ateşleri yakılmasını emretti ve Papa'dan "en kutsal hoşgörülerine karşı çıkmaya cesaret eden sapkınları yakma" emri aldığını ilan etti.

Luther artık hakikatin savunucusu olarak çalışmalarına cesurca girişiyor. Sesi kürsüden ateşli ve ciddi bir uyarı olarak duyuldu. Günahın saldırgan karakterini halkın önünde açığa çıkardı ve onlara, insanın kendi işleriyle günah suçunu azaltmasının veya cezasından kaçmasının imkansız olduğunu öğretti. Günahkarı Tanrı'ya tövbe etmekten ve Mesih'e iman etmekten başka hiçbir şey kurtaramaz. Mesih'in lütfu elde edilemez; Bu ücretsiz bir hediyedir. Luther insanlara hoşgörüyü kapılmamalarını, çarmıha gerilen Kurtarıcı'ya imanla bakmalarını tavsiye etti. Kurtuluşu güvence altına almak için aşağılanma ve kendini cezalandırma yoluyla arama konusundaki kendi acı dolu deneyimini anlattı ve dinleyicilerine, huzur ve neşeyi ancak kendi dışına bakıp Mesih'e inanarak bulduğunu garanti etti.

Tetzel işini ve dinsiz iddialarını sürdürürken, Luther bu apaçık suiistimallere karşı daha etkili bir protesto yapmaya karar verdi. Bunun için uygun bir fırsat çok geçmeden ortaya çıktı. Wittenberg kale kilisesinde, belirli kutsal günlerde halka sergilenen birçok kutsal emanet vardı. Kiliseyi ziyaret eden ve itirafta bulunan herkesin günahlarının tamamen bağışlanması sağlandı. Buna göre

O günlerde halkın çok sayıda katılması adettendi. Bu olayların en önemlilerinden biri olan "Tüm Azizler" Bayramı yaklaşıyordu. Bir gün önce Luther kiliseye giden kalabalığa katılarak kilisenin kapısına hoşgörü doktrinine karşı doksan beş önerme içeren bir belge astı. Ertesi gün üniversitede onlara saldırmak isteyenlere karşı onları savunacağını açıkladı.

Önerileri büyük ilgi gördü. Okundu, tekrar okundu ve her yerde tekrarlandı. Üniversitede ve kent genelinde büyük heyecan yaşandı. Başından sonuna kadar Bu tezler, günahın başışlanması ve cezasının affedilmesi yetkisinin ne papaya ne de başka bir adama verilmediğini gösteriyordu. Hoşgörü planının tamamı bir aldatmacaydı, insanların batıl inançlarından yararlanarak zorla para sızdırma aracıydı, Şeytan'ın kendi yalan iddialarına güvenen herkesin ruhlarını yok etmek için yaptığı bir oyundu. Ayrıca Mesih'in sevindirici haberinin kilisenin en değerli hazinesi olduğu ve bu müjdede açıklanan Tanrı'nın lütfunun onu tövbe ve imanla arayan herkese karşılıksız olarak verildiği açıkça gösterilmiştir.

Luther'in tezleri tartışmayı kışkırttı; ama kimse bu meydan okumayı kabul etmeye cesaret edemedi. Önerdiği sorular birkaç gün içinde Almanya'nın her yerine yayıldı ve birkaç hafta sonra da tüm Hıristiyan dünyasında duyuldu. Kilisede hüküm süren korkunç kötülüğe tanık olan ve bundan yakınan, ancak ilerlemesini nasıl durduracağını bilmeyen birçok sadık Romalı, tezleri büyük bir sevinçle okudu ve onlarda Tanrı'nın sesini tanıdı. Onlar, Rab'bin, Roma'dan gelen ve hızla artan yolsuzluk dalgasını durdurmak için lütufla elini uzattığını hissettiler. Prensler ve yargıçlar, kararlarına itiraz hakkını reddeden kibirli iktidarın bastırılmak üzere olmasına gizliden gizliye seviniyorlardı.

Ancak batıl inançlı ve günahsever kalabalıklar, korkularını yatıştıran safsatalar ortadan kaybolunca dehşete kapıldılar. Suçu onaylama çalışmaları sırasında tutuklanan ve gelirlerinin tehlikede olduğunu gören kurnaz din adamları öfkeleniler ve iddialarını savunmak için bir araya geldiler. Reformcunun artık karşı karşıya olduğu sert ithamcılar vardı. Bazıları onu aceleci ve dürtüsel hareket etmekle suçladı. Bazıları ise onu küstahlıkla suçladılar ve onun Tanrı tarafından yönlendirilmediğini, gurur ve kibirle hareket ettiğini açıkladılar. Luther şu cevabı verdi: "Kimsenin, biraz gurur duymadan ve çekişmeyi kışkırtmakla suçlanmadan yeni bir fikri nadiren desteklediğini kim bilmez?... İsa ve tüm şehitler neden öldürüldü? Çünkü onlar, kendini beğenmiş, küçümseyen kişiler gibi görünüyorlardı. yaşadıkları zamanların bilgeliği ve eski görüşlerin kehanetlerine alçakgönüllülükle danışmadan yeni fikirler sunmaları nedeniyle."

Reformcu yine şunu ilan etti: "Yaptığım şey insan düşüncesiyle değil, Tanrı'nın öğüdüyle yapılacak. Eğer iş Tanrı'nın işiyse, onu kim durdurabilir? Değilse, onu kim ileriye taşıyabilir? Hatta değil. benim iradem, ne onların ne de bizim; ama senin iraden, ey Cennetteki kutsal Babamız."

Luther, Tanrı'nın Ruhunu tarafından işine başlamak üzere harekete geçmiş olsa da, ciddi bir çatışma olmadan bu işi ilerletmeyecekti. Düşmanlarının suçlamaları, amaçlarının çarpıtılması, karakterine ve amaçlarına yönelik haksız ve kötü niyetli göndermeler, onun üzerine yıkıcı bir sel gibi geldi ve sonuçsuz kalmadı. Hem kilisedeki hem de okullardaki halk liderlerinin reform çabalarına memnuniyetle ona katılacağını düşünmüştü. Yüksek mevkidekilerin cesaretlendirici sözleri ona sevinç ve umut aşılamıştı. Kilise için daha parlak bir günün geleceğini zaten öngörmüştü. Ancak bu coşku kınamaya ve kınamaya dönüştü. Her ikisi de birçok ileri gelen

Kilise ve Devletin tezlerinin doğruluğuna ikna olmuşlardı; ancak çok geçmeden bu gerçeklerin kabul edilmesinin büyük değişiklikleri gerektireceğini anladılar. Halkı aydınlatmak ve islah etmek, Roma'nın otoritesini fiilen baltalamak, şimdi onun hazinesine akan binlerce selin barajını yapmak ve böylece papalık liderlerinin savurganlığını ve lüksünü kesmek anlamına geliyordu. Dahası, insanlara sorumlu varlıklar olarak düşünmeyi ve hareket etmeyi, kurtuluşu elde etmek için yalnızca Mesih'e bakmayı öğretmek, papalık tahtını yıkacak ve sonuç olarak kendi otoritelerini yok edecektir. Bu nedenle yetkililer, Tanrı'nın sunduğu bilgiyi reddettiler ve kendilerini aydınlatmak için gönderilen adama karşı çıkararak Mesih'e ve gerçeğe karşı çıktılar.

Luther, dünyadaki en güçlü hükümdarlara karşı çıkan bir adam olan kendisine bakarken titredi. Bazen kilisenin otoritesine karşı çıkmak için gerçekten Tanrı tarafından yönlendirilip yönlendirilmediğinden şüphe ediyordu. Şöyle yazdı: "Ben kimdim ki, dünyanın ve tüm dünyanın krallarının önünde titrediği Papa'nın heybetine karşı çıkacaktım." Çaresizlik içinde sık sık daldım." Ancak umutsuzluğa kapılmadı: İnsan desteği başarısız olduğunda sadece Allah'a yöneldi ve o yüce kola tam bir güvenle yaslanabileceğini öğrendi.

Luther, Reformasyon'dan bir arkadaşına şöyle yazmıştı: "Kutsal Yazıları ne çalışarak ne de aklın gücüyle anlayabiliriz. Bu nedenle ilk göreviniz duayla başlamak olmalıdır. Rab'be yalvarın, O size bağışlama lütfunda bulunsun. O'nun zengin merhameti, O'nun Sözü'nün anlaşılmasıdır. Tanrı Sözü'nü, bu Sözü'nün Yazarı'ndan başka yorumlayan yoktur. Kendisinin söylediği gibi: 'Ve hepsine Tanrı tarafından öğretilecek.' Kendi çalışmanızdan ve aklınızın gücünden hiçbir şey beklemeyin; yalnızca Tanrı'ya ve O'nun Ruhunun rehberliğine güvenin. Bu konuda deneyimi olan birine inanın." Allah'ın kendilerini bu seferlik ciddi gerçekleri başkalarına sunmak amacıyla çağırdığını düşünenler için burada çok önemli bir ders var. Bu gerçekler şeytanın ve onun uydurduğu masallara aşık olanların düşmanlığını kışkırtacaktır. Kötülüğün güçleriyle çatışmada zeka gücünden ve insan bilgeliğinden daha fazlasına ihtiyaç vardır.

Düşmanlar gelenek ve göreneklere ya da papanın beyanlarına ve yetkisine başvurduklarında Luther onları yalnızca İncil ve İncil ile karşıladı. Cevaplayamayacakları iddialar şunlardı; Bu nedenle, Yahudilerin İsa'nın kanı için yaptıkları gibi, formalizmin ve batıl inançların köleleri de onun kanı için haykırdılar. Romalı fanatikler "O bir kafir" diye kükredi. "Onun bir saat daha yaşamasına izin vermek günahdır! Onu hemen darağacına atın!" Ancak Luther onun gazabına yenik düşmedi. Tanrı'nın onun için bir işi vardı ve onu korumak için gökten melekler gönderildi. Ancak Luther'den değerli ışık alan birçok kişi Şeytan'ın gazabına maruz kaldı ve gerçek uğruna cesurca işkenceye ve ölüme katlandı.

Luther'in öğretileri Almanya'nın her yerinde düşünen zihinlerin dikkatini çekti. Vaazlarından ve yazılarından binlerce kişiyi uyandıran ve aydınlatan ışık ışınları geldi. Kilisenin uzun süredir içinde muhafaza ettiği ölü biçimciliğin yerini yaşayan bir inanç alıyordu. Halk Romanizmin batıl inançlarına olan güvenini her geçen gün kaybediyordu. Önyargıların önündeki engeller yıkılıyordu. Luther'in her doktrini ve beyanı kanıtlandığı Tanrı Sözü, insanların kalplerine giren iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Her yerde manevi ilerleme arzusu uyanmıştı. Her yerde asırlardan beri görülmemiş bir adalet açlığı ve susuzluğu vardı. Bu nedenle insanların gözleri

zaman insan ayınlarına ve dünyevi araçlara yönelmişken, şimdi tövbeye ve Mesih'e ve O'nun çarmıha gerilmesine olan imana yöneldiler.

Bu yaygın ilgi papalık yetkililerinin korkularını daha da artırdı. Luther, sapkınlık suçlamasına yanıt vermek üzere Roma'ya gelmesi için bir çağrı aldı. Emir arkadaşlarını dehşete düşürdü. Zaten İsa'nın şehitlerinin kaniyla sarhoş olan bu yozlaşmış şehirde onu tehdit eden tehlikeyi çok iyi biliyorlardı. Onun Roma'ya gitmesini protesto ettiler ve Almanya'da sorguya çekilmesini talep ettiler.

Bu düzenleme nihayet hayata geçirildi ve davaya bakmak üzere bir papalık elçisi atandı. Papanın yetkilisine iletildiği talimatlarda Luther'in zaten kafir ilan edildiği belirtiliyordu. Bu nedenle mirasçı, "onu yargılamak ve gecikmeden teslim olmaya zorlamakla" suçlandı. Papa ayrıca, bu zararlı sapkınlığın kökünü kazımak amacıyla, elçisine, imparator dışında, kilisede veya devlette onurları ne olursa olsun herkesi ve bunu reddeden herkesi aforoz etmesini emretti. Luther'i ve yandaşlarını tutuklayıp onları Roma'nın intikamına teslim etmek.

Burada papalığın gerçek ruhu gösteriliyor. Belge boyunca Hıristiyan ilkelerine ve hatta ortak adalete dair hiçbir ipucu görülüyor.

Luther, Roma'dan çok uzaktaydı ve pozisyonunu açıklama veya savunma fırsatı yoktu. Ancak davası araştırılmadan önce, kısaca kafir ilan edildi ve aynı gün uyarıldı, suçlandı, yargılandı ve kınandı; ve tüm bunlar, kendisini kutsal baba, Kilise veya Devletteki tek yüce ve yanılmaz otorite olarak adlandıran kişi tarafından!

Luther'in gerçek bir dostun sempatisine ve tavsiyesine bu kadar ihtiyaç duyduğu o dönemde, Tanrı'nın takdiri Philip Melanchthon'u Wittenberg'e gönderdi. Genç, mütevazı ve tavırları utangaç olan Melanchthon'un sağlam muhakemesi, kapsamlı bilgisi ve ikna edici belagati, saflık ve dürüst karakterle birleşerek genel hayranlık ve itibar kazandı. Yeteneklerinin parlaklığı, doğasının nezaketinden daha çarpıcı değildi. Kısa sürede sevindirici haberin ateşli bir öğrencisi, Luther'in en sadık dostu ve en değerli desteği oldu. Onun nezaketi, ihtiyatı ve hassasiyeti, Alman reformcunun cesaretini ve enerjisini tamamlayıcı nitelikteydi. Onun bu çalışmaya bağlılığı Reform'a güç kattı ve Luther için büyük bir heyecan kaynağıydı.

Augsburg duruşmanın yapılacağı yer olarak belirlenmişti ve reformcu o şehre yolculuk yapmak için yaya olarak yola çıktı. Onunla ilgili ciddi korkular vardı. Yolda kaçırılacağı ve öldürüleceği yönünde açık tehditler yapıldı ve arkadaşları, işi şansa bırakmaması için ona yalvardı. Hatta bir süreliğine Wittenberg'den ayrılması ve onu memnuniyetle koruyacak kişilerin yanında güvenli bir yer araması için ona yalvardılar. Ama o, Allah'ın kendisini yerleştirdiği konumdan ayrılmak istemiyordu. Başına gelen fırtınalara rağmen gerçeği sadakatle korumaya devam etmelidir. Dili şuydu: "Ben Yeremya gibiyim, kavga ve çekişme adamıyım; ama tehditleri arttıkça sevincim de artıyor... Zaten şerefimi ve iyi adımları yok ettiler. Geriye kalan tek şey benim. zavallı beden; onu alsınlar ve böylece hayatımı birkaç saat kısaltınsınlar. Ama ruhuma gelince, onlar buna sahip olamayacaklar. Mesih'in hakikatini dünyaya getirmeye kararlı olan kişi, her an ölümü beklemelidir."

Luther'in Augsburg'a gelişi haberi papalık elçisine büyük bir memnuniyet getirdi. Tüm dünyanın dikkatini çeken kışkırtıcı kafir

artık Roma'nın elinde görünüyordu ve elçi, Luther'in kaçmaması gerektiğine karar verdi. Reformcu kendine güvenli bir davranış sağlamamıştı. Arkadaşları, bu teminat olmadan mirasçının huzuruna çıkmaması konusunda onu teşvik ettiler ve kendileri de bunu imparatorun almaya çalıştılar. Roma'nın dini temsilcisi, Luther'i mümkünse sözünü geri almaya zorlamayı, bunu başaramazsa onu Huss ve Jerome'un kaderini paylaşmak üzere Roma'ya götürmeyi amaçlıyordu. Böylece, ajanları aracılığıyla, Luther'in güvenli davranış sergilemeden ve dindarlığına güvenerek ortaya çıkmasını sağlamak için mümkün olan her şeyi yaptı. Reformcu bunu kararlılıkla reddetti. Luther, imparatorun korunmasını vaat eden belgeyi alana kadar papalık büyükelçisinin huzuruna çıkmadı.

Siyasi nedenlerden ötürü Romanistler, Luther'i nazik bir görünümle kazanmaya karar vermişlerdi. Elçi, kendisiyle yaptığı görüşmelerde, ona büyük bir dostluk beslediğini ilan etti, ancak Luther'in üstü kapalı olarak kilisenin otoritesine boyun eğmesini ve her konuda tartışma veya sorgulama olmaksızın boyun eğmesini talep etti. Papalık nuncio'su, uğraşmak zorunda olduğu adamın karakterini gerektiği gibi değerlendirmemişti. Buna yanıt olarak Luther, kiliseye olan saygısını, gerçeğe olan arzusunu, öğrettiklerine yönelik tüm itirazları yanıtlamaya hazır olduğunu ve öğretilerini en kötü şöhretli üniversitelerin bazılarının sınavına sunmaya hazır olduğunu gösterdi. Ancak aynı zamanda, herhangi bir hatasını bile kanıtlamadan geri çekilmesini talep eden kardinalin davranışını da protesto etti.

Tek yanıt şuydu: "Geri çekilin, vazgeçin!" Reformcu, tutumunun Kutsal Yazılar tarafından desteklendiğini gösterdi ve hakikatten vazgeçemeyeceğini kesin bir şekilde ilan etti. Luther'in argümanına cevap veremeyen miras, ona karşı bir suçlama, küçümseme ve pohpohlama fırtınası başlattı; aralarına geleneklerden alıntılar ve kilise babalarının açıklamaları serpiştirildi ve reformcuya konuşma fırsatı verilmedi. Konferansın bu şekilde devam etmesinin tamamen faydasız olacağını gören Luther, sonunda cevabını yazılı olarak sunmak için isteksizce izin aldı.

Bir arkadaşına yazdığı mektupta şunları söyledi: "Bunu yaparak ezilenler çifte fayda elde ediyor: Birincisi, yazılanlar başkalarının yargısına tabi tutulabilir; ikincisi, eğer değilse korkularla çalışma şansı daha yüksektir. Aksi takdirde zorunlu diliyle hakim olacak kibirli ve geveze bir despotun vicdanı." Aşağıdaki röportajda Luther, Kutsal Yazılardan birçok alıntıyla tamamen desteklenen, görüşlerinin açık, kısa ve etkili bir açıklamasını sundu. Bu belge, yüksek sesle okunduktan sonra Luther tarafından kardinale teslim edildi; ancak o, bunun boş sözler ve alakasız alıntılardan oluşan bir yığın olduğunu ilan ederek onu küçümseyerek bir kenara attı. Tamamen meydan okunduğunu hisseden Luther, kibirli piskoposla kendi zemininde (kilisenin gelenekleri ve öğretileri) yüzleşir ve onun varsayımlarına tamamen meydan okur.

Piskopos, Luther'in mantığının yanıtlanamaz olduğunu görünce, tüm kontrolünü yitirdi ve öfkeyle haykırdı: "Kendinizi geri çekin, yoksa davanızı görmek üzere görevlendirilen yargıçların huzuruna çıkmanız için sizi Roma'ya gönderirim. Onu ve tüm destekçilerini aforoz edin. her fırsatta onu destekleyenleri kiliseden atıyorlar." Ve sonunda kibirli ve öfkeli bir tonlamayla şunları söyledi: "Geri çekilin ya da geri dönmeyin!"

Reformcu, arkadaşlarıyla birlikte derhal emekli oldu ve böylece kendisinden herhangi bir geri çekilme beklenemeyeceğini açıkça ilan etti. Kardinalin ulaşmak istediği amaç bu değildi. Luther'i şiddet kullanarak teslim olmaya zorlamakla övünmüştü. Şimdi takipçileriyle yalnız kaldığı için, yöntemlerinin beklenmedik başarısızlığı karşısında tamamen hayal kırıklığına uğramış bir halde birinden diğerine baktı.

Luther'in bu vesileyle gösterdiği çabalar iyi sonuçlarla sonuçlandı. Orada bulunan büyük topluluk, iki adamı karşılaştırma ve ifade ettikleri ruhun yanı sıra konumlarının gücü ve doğruluğunu kendileri değerlendirme fırsatına sahip oldu. Karşıtlık ne kadar çarpıcıydı! Reformcu, basit, alçakgönüllü, kararlı, gerçeğin yanında, Tanrı'nın gücünde kaldı; Papa'nın küstah, otoriter, kibirli ve mantıksız temsilcisi, Kutsal Yazılardan alınmış tek bir iddiaya bile sahip değildi ve buna rağmen hararetle bağırdı: "Geri çekilin, yoksa cezalandırılmak üzere Roma'ya gönderilirsiniz!"

Luther'in kendisine güvenli bir davranış sağlamasına rağmen, Romanistler onu yakalayıp hapsedmek için komplo kurdular. Arkadaşları onun orada kalış süresini uzatmasının faydasız olduğu, gecikmeden Wittenberg'e dönmesi gerektiği ve niyetini gizlemek için aşırı önlem alınması gerektiği konusunda ısrar etti. Arkadaşlarının düşüncelerine katılarak, sadece yargıç tarafından atanan bir rehber eşliğinde, şafaktan önce at sırtında Augsburg'dan ayrıldı. Pek çok önseziyle şehrin karanlık ve sessiz sokaklarında ilerledi. Uyanık ve zalim düşmanlar onun yok edilmesini planlıyorlardı. Kendisine kurulan tuzaklardan kaçabilecek miydi? Bunlar endişe ve hararetle dua zamanlarıydı. Luther şehir duvarındaki küçük bir kapıya geldi.

Onu açtı ve rehberle birlikte sorunsuz bir şekilde içinden geçti. Güvenli bir şekilde dışarı çıktıklarında, kaçaklar kaçışlarını hızlandırdılar ve elçi, Luther'in ayrıldığını öğrenmeden önce kendisini takip edenlerin ulaşamayacağı bir yere ulaşmıştı. Şeytan ve elçileri yenilgiye uğratıldı. Elleri olduğunu düşündükleri adam, avcının tuzağından bir kuş gibi kaçmıştı.

Luther'in kaçış haberini duyan mirasçı şaşkınlık ve öfkeyle doldu. Kilisenin başına bela olan kişiyle başa çıkma konusundaki bilgeliği ve kararlılığı nedeniyle büyük bir onur almayı umuyordu, ancak umudu hayal kırıklığına uğradı. Saksonya Seçmeni Frederick'e hitaben yazdığı bir mektupla öfkesini açığa çıkardı, Luther'i sert bir şekilde kınadı ve Frederick'in reformcuyu Roma'ya göndermesini veya onu Saksonya'dan sürmesini talep etti.

Luther, savunmasında, papalık elçisinin kendisine Kutsal Yazılardaki hatalarını göstermesi konusunda ısrar etti ve öğretilerinin Tanrı Sözü ile çeliştiği kanıtlanırsa, ciddi bir şekilde öğretilerinden vazgeçeceğine söz verdi. Ve böylesine kutsal bir amaç uğruna acı çekmeye layık görüldüğü için Tanrı'ya şükranlarını ifade etti.

Seçmen, Reform doktrinleri hakkında hâlâ çok az bilgiye sahipti, ancak Luther'in sözlerinin samimiyetinden, gücünden ve netliğinden derinden etkilenmişti; ve reformcunun hatalı olduğu kanıtlanıncaya kadar Frederick onun koruyucusu olarak kalmaya karar verdi. Elçinin talebine yanıt olarak şunları yazdı: "Dr. Martinho, Augsburg'da sizin huzurunuzda görüldüğü için memnun olmalısınız. Onu hatalarına ikna etmeden onu geri çevirmek için bir çaba göstermenizi beklemiyorduk. Hiçbiri prensliğimizin bilgili adamları bize Martin'in öğretisinin dinsiz, Hıristiyanlık karşıtı ya da sapkın olduğunu söylediler. Bu nedenle Luther'i Roma'ya göndermeyi ya da onu eyaletlerimizden kovmayı reddetmeliyiz."

Seçmen toplumdaki ahlaki engellerin genel olarak çöktüğünü fark etmişti. Büyük bir yenileme projesine ihtiyaç vardı. Eğer insanlar yalnızca Tanrı'nın emirlerini ve aydınlanmış bir vicdanın emirlerini tanıyıp bunlara itaat etseydi, suçu sınırlandırmaya ve cezalandırmaya yönelik karmaşık ve maliyetli önlemler gereksiz olurdu.

Luther'in bu amaç doğrultusunda çalıştığını fark etti ve kilisede daha iyi bir etkinin hissedilmesine içten içe sevindi.

Ayrıca Luther'in üniversitede profesör olarak kayda değer bir başarı elde ettiğini de gördü. Reformcunun tezlerini yayınlamasının üzerinden yalnızca bir yıl geçmişti

Kale kilisesinde ve "Tüm Azizler" festivalinde kiliseyi ziyaret eden hacıların sayısında şimdiden büyük bir düşüş yaşandı. Roma'da ibadet edenlerden ve adaklardan yoksun bırakılmıştı, ama onların yerini artık Wittenberg'e gelen, kutsal emanetlerine tapınmak için hacılar değil, sınıflarını dolduran öğrencilerden oluşan başka bir sınıf doldurmuştu. Luther'in yazıları her yerde Kutsal Yazılara yeni bir ilgi uyandırmıştı ve yalnızca Almanya'nın her yerinden değil, diğer ülkelerden de öğrenciler Üniversiteye akın ediyordu. Wittenberg'e ilk kez gelen genç adamlar "ellerini Cennete kaldırdılar ve gerçeğin ışığının eskiden Zion Dağı'nda olduğu gibi Wittenberg'de de parlamasına neden olduğu ve böylece oradan en çok nüfuz ettiği için Tanrı'ya şükrettiler." uzak diyarlar. "

Luther hâlâ Romanizmin hatalarından yalnızca kısmen dönmüştü. Ancak Kutsal Yazıları papalık kararnamele ve anayasalarıyla karşılaştırınca şaşırıldı. Reformcu şunu yazdı: "Papalığın kararnamelelerini okuyorum ve... Mesih'in bu kadar yanlış bir şekilde temsil edildiği ve hatta çarmıha gerildiği göz önüne alındığında, papanın Mesih karşıtı mı yoksa onun havarisi mi olduğunu bilmiyorum." Ancak Luther o dönemde hâlâ Roma Kilisesi'nin destekçisiydi ve cemaatinden asla ayrılacağını düşünmüyordu.

Reformcunun yazıları ve öğretileri Hıristiyan âleminin uluslarına yayılıyordu. Çalışma İsviçre ve Hollanda'ya yayıldı. Yazılarının kopyaları Fransa ve İspanya'ya ulaştı. İngiltere'de öğretileri hayatın sözü olarak kabul edildi. Gerçek Belçika ve İtalya'ya da ulaştı. Binlerce kişi ölümlü sersemliğinden iman dolu bir yaşamın sevincine ve umuduna uyanıyordu.

Roma, Luther'in saldırılarından giderek daha fazla çileden çıktı ve onun en fanatik muhaliflerinden bazıları, hatta Katolik üniversitelerindeki doktorlar bile, asi keşişi öldüren kişinin günahsız olacağını ilan etti. Bir gün pelerinin altında ateşli silah gizleyen bir yabancı reformcuya yaklaşır ve ona neden yalnız yürüdüğünü sorar. Luther, "Ben Tanrı'nın ellerindeyim" diye yanıtladı.

"O benim yardımım ve kalkanımdır. İnsan bana ne yapabilir?" Bu sözleri duyan yabancı rengi soldu ve sanki göksel meleklerin huzurundan kaçmış gibi kaçtı.

Roma, Luther'i yok etmeye karar vermişti ama Tanrı onun savunmasıydı. Onun öğretileri her yerde duyuluyordu; manastırlarda, çiftçilerin evlerinde, soyluların kalelerinde, üniversitelerde ve kraliyet saraylarında; ve soylular çabalarını sürdürmek için her taraftan akın ediyordu.

Huss'un eserlerini okuyan Luther, bu vesileyle, bizzat kendisinin desteklemeye ve öğretmeye çalıştığı iman yoluyla aklanmanın büyük gerçeğinin Bohemyalı reformcu tarafından vaaz edildiğini gördü. Luther şöyle ilan etti: "Hepimiz, Paul, Augustine ve ben, farkında olmadan Husçu olduk!" Ve şöyle devam etti: "Tanrı kesinlikle dünyaya bunun hesabını soracaktır, çünkü gerçek ona bir yüzyıl önce vaaz edilmiş ve yakılmıştı! "

Luther, Almanya'nın imparatoruna ve soylularına, Hıristiyanlığın Reformasyonu lehine bir çağrıda bulunurken, papa hakkında şunları yazdı: "İsa'nın vekili olarak adlandırılan onun, hiçbir imparatorun rakip olamayacağı bir ihtişamla övündüğünü görmek korkunç bir şey. Bu, zavallı ve alçakgönüllü İsa'yı mı, yoksa mütevazı Petrus'u mu temsil ediyor? Papa'nın dünyanın efendisi olduğunu söylüyorlar! Ama vekili olmakla övündüğü İsa şunu söyledi: 'Benim krallığım bu dünyaya ait değil.' bir papaz amirinizinkini aşıyor mu?"

Üniversitelerle ilgili olarak şunları yazdı: "Kutsal Yazıları açıklamaya ve onları gençlerimizin kalplerine kazımaya özen göstermedikçe, üniversitelerin cehenneme giden büyük kapılar olduklarını kanıtlayacaklarından çok korkuyorum. Kutsal Yazıların bir yaşam kuralı olarak gözetilmediği bir evladım. Tanrı Sözü'nün özenle çalışılmadığı her kurum yozlaşmaya eğilimlidir."

Bu çağrı hızla Almanya'nın her yerine yayıldı ve halk üzerinde güçlü bir etki yarattı. Bütün ulus heyecanlandı ve kalabalıklar Reformasyon bayrağı etrafında toplanmak üzere harekete geçti. İntikam almayı hararetle arzulayan Luther'in muhalifleri, papayı ona karşı kararlı bir adım atmaya çağırdı. Doktrinlerinin derhal kınanmasına karar verildi.

Reformcuya ve takipçilerine altmış gün süre tanındı; bu sürenin sonunda, eğer geri dönmezlerse, hepsi aforoz edilecekti.

Reformasyon için bu korkunç bir krizdi. Yüzyıllar boyunca Roma'nın aforoz kararı güçlü hükümdarları korkutmuş ve güçlü imparatorlukları mutsuzluk ve ıssızlıkla doldurmuştu. Onun felaketine uğrayanlara evrensel olarak korku ve dehşetle bakıldı. Arkadaşlarıyla ilişkileri kesildi ve onlara, ölesiye avlanması gereken kanun kaçakları muamelesi yapıldı. Luther, üzerine gelmek üzere olan fırtınaya karşı kör değildi, ancak Mesih'in onun desteği ve kalkanı olacağına güvenerek sağlam bir şekilde durdu. Bir şehidin inancı ve cesaretiyle şöyle yazmıştı: "Ne olacağını bilmiyorum, bilmek de umurumda değil... Fırtına bana ulaştığında korkmayacağım. Allah'ın iradesi olmadan tek bir yaprak bile düşmez." babamız.

O bizimle daha ne kadar ilgilenecek! Bizim için ete dönüşen Söz öldüğüne göre, Söz uğruna ölmek kolaydır. O'nunla ölürsek O'nunla yaşarız; ve O'nun bizden önce yaşadıklarından geçerek, O'nun olduğu yerde olacağız ve sonsuza kadar O'nunla birlikte yaşayacağız."

Papalık boğası Luther'in eline ulaştığında şunları söyledi: "Onu küçümsüyorum ve ona dinsiz ve sahte olduğu için direniyorum... Bunda mahkum olan Mesih'in kendisidir... En iyi amaçlar uğruna acı çekme ihtimaliyle övünüyorum. Şimdiden daha büyük bir özgürlük hissediyorum çünkü papanın deccal olduğunu ve onun tahtının bizzat Şeytan'ın tahtı olduğunu biliyorum."

Ancak Roma'nın kararı etkisiz değildi. Hapishane, işkence ve kılıç itaati sağlamak için güçlü silahlardı. Zayıf ve batıl inançlılar, papanın fermanı karşısında titriyordu; Luther'e karşı genel bir sempati olsa da birçok kişi, Reform uğruna hayatın riske atılmayacak kadar pahalı olduğunu düşünüyordu. Her şey reformcunun işinin sona ermek üzere olduğunu gösteriyor gibiydi.

Ancak Luther hâlâ cesaretini korudu. Roma ona lanetler yağdırmıştı ve dünya onun durumuna baktı ve öleceğinden ya da boyun eğmek zorunda kalacağından hiç şüphesi yoktu. Ancak korkunç bir güçle kınama cezasını kaldırdı ve Roma kilisesini sonsuza kadar terk etme kararını kamuoyuna açıkladı. Luther, öğrencilerden, doktorlardan ve her sınıftan yurttaştan oluşan bir kalabalığın huzurunda, kanonik yasalar, kararnameler ve papalık gücünü savunan bazı yazılarla birlikte papalık boğasını yaktı.

"Düşmanlarım benim kitaplarımı yakarak bazılarının zihnindeki hakikat davasını zedeleyip ruhlarını yok edebildiler; ben de bunun karşılığında ben de onların kitaplarına son verdim. Ciddi bir mücadele yeni başladı. Buraya kadar sadece papayla oynadım, bu işe Allah adına başladım, bensiz ve O'nun kudreti ile bitecek."

Luther, davasının sözde zayıflığı nedeniyle kendisiyle alay eden düşmanlarının suçlamalarına şöyle yanıt verdi: "Tanrı'nın bu gerekli işi yapmak için beni seçip çağırmadığını kim bilebilir ve bu konuşmacılar bundan korkmamalı mı, küçümsememeli mi? Ben, Tanrı'yı küçümsemiyor muyum? Benim yalnız olduğumu söylüyorlar. Bu doğru değil, çünkü Yehova benimledir. Onların anlayışına göre Mısır'dan ayrılırken Musa yalnızdı; İlyas Kral Ahab'ın krallığında yalnızdı; İşıya yalnızdı Kudüs'te; Hezekiel yalnızca Babil'de... Dinle, ey Roma: Tanrı hiçbir zaman peygamber olarak başkâhini veya başka bir büyük şahsiyeti seçmedi; fakat alçakgönüllü ve küçümsemenin insanları, hatta bir zamanlar pastör Amos'u bile tercih etti. Bu çağda azizler, kralları, prensleri, hain rahipleri ve bilge adamları tehlikeyle azarlamak zorunda kalmışlardı.

hayatlarının... Peygamber olduğumu söylemiyorum; ama tam da korkmaları gerektiğini çünkü ben yalnızım, oysa zalimlerin tarafında sosyal konumu yüksek, zengin ve hatta alaycı mektuplar var. Evet, yalnızım ama sakinim çünkü yanımda Tanrı'nın Sözü var. Ve sayısız destekçilerine rağmen, güçlerin en büyüğü onlarla birlikte değil."

Ancak Luther'in kiliseden kesin olarak ayrılmaya karar vermesi, kendisiyle yaşadığı korkunç mücadeleden de kaynaklanmadı. Bu sıralarda şunu yazdı: "Çocukluğumuzdan beri benimsediğimiz vicdani yargıları bir kenara bırakmanın ne kadar zor olduğunu her gün daha fazla hissediyorum. Ah! Papa'ya karşı tek başıma durmaya ve onu Deccal olarak görmeye cesaret etmem gerektiğini kendime haklı çıkaracak Kutsal Yazılar yanımda olmasına rağmen, bu bana ne kadar acı verdi! Yüreğimin dertleri nelerdi! Papaçılarının dudaklarından sık sık çıkan şu soruyu acıyla kendime kaç kez sordum: 'Bilge olan tek kişi sen misin? Herkes yanılıyor olabilir mi? Eğer sonunda hatalı olan ve bu kadar çok ruhu kendi hatasına dahil eden siz olursanız, sonsuza dek mahkum edilecek kişi ne olur?' Böylece kendimle ve Şeytan'la savaştım, ta ki

Mesih yanılmaz Sözü aracılığıyla yüreğimi bu şüphelere karşı güçlendirdi."

Papa, Luther'i, sözünü geri almaması halinde aforoz etmekle tehdit etmişti ve bu tehdit artık yerine getirilmiş oldu. Reformcunun Roma Kilisesi'nden nihai olarak ayrıldığını ilan eden, onu Cennetten lanetlenmiş olarak suçlayan ve onun öğretilerini benimseyen herkesi aynı kınamaya dahil eden yeni bir bildiri yayınlandı. Büyük mücadele başlamıştı.

Tanrı'nın özellikle kendi zamanına uygun gerçekleri sunmak için görevlendirdiği herkesin kaderi muhalefettir. Luther'in zamanında bir gerçek vardı; o dönem için özel öneme sahip bir gerçek. Bugün kilise için mevcut bir gerçek var. Her şeyi Kendi iradesinin öğüdüne göre yapan O, insanları çeşitli durumlara yerleştirmeyi ve onlara yaşadıkları zamanlara ve yerleştirildikleri koşullara uygun görevler emretmeyi uygun görmüştür. Eğer kendilerine verilen işiğe değer verirlerse, önlerinde gerçeğin en geniş perspektifleri açılacaktır. Ancak bu, bugün çoğunluk tarafından, Luther'e karşı çıkan Romanistler kadar arzulanmıyor. Tanrı Sözü'nün yerine insan teorilerini ve geleneklerini kabul etme konusunda eski çağlarda olduğu gibi aynı isteklilik vardır. Bu sefer hakikati sunanlar, ilk reformculardan daha fazla iltifatla karşılanmayı beklememeliler. Gerçek ile yanılgı, Mesih ile Şeytan arasındaki büyük çatışma, bu dünya tarihinin sonuna kadar daha da şiddetlenecektir.

İsa öğrencilerine şöyle dedi: "Eğer siz dünyadan olsaydınız, dünya kendininkini severdi; fakat siz dünyadan olmadığınız için, ama ben sizi dünyadan seçtim, bu yüzden dünya sizden nefret ediyor. Sözü hatırlayın." Size şöyle dedim: "Kul, efendisinden üstün değildir. Eğer bana zulmettilerse, size de zulmedecekler; eğer benim sözümü tuttularsa, sizinkini de tutacaklar." (Yuhanna 15:19 ve 20). Öte yandan Rabbimiz açıkça şöyle buyurmuştur: "İçinizden bütün erkekler iyilik söylerken vay halinize, çünkü babaları sahte peygamberlere böyle yapmıştı." (Luka 6:26). Dünyanın ruhu bugün Mesih'in ruhuyla daha önceki zamanlarda olduğundan daha fazla uyum içinde değildir; ve Tanrı Sözü'nü saflığıyla vaaz edenler artık eskisinden daha büyük bir lütufla karşılanmayacaklar. Hakikat karşıtlığının biçimleri değişebilir, düşmanlık daha incelikli olduğu için daha az açık olabilir; ama aynı düşmanlık hâlâ var ve kıyamete kadar da kendini gösterecek.

Bölüm 8

Luther Solucan Diyetiyle Karşı Karşıya

İmparator V. Charles Almanya tahtına çıktı ve Roma'dan gelen elçiler onu tebrik etmek ve hükümdarı gücünü Reform'a karşı kullanmaya ikna etmek için acele ettiler. Öte yandan, Charles'ın tacını büyük ölçüde borçlu olduğu Saksonya Seçmeni Frederick, kendisini kabul etmeden önce Luther'e karşı herhangi bir adım atmaması için ona yalvardı. İmparator böylece büyük bir şaşkınlık ve utanç içinde kalmıştı. Papacılar, Luther'i ölüme mahkum eden imparatorluk fermanından daha aزیyla yetinmeyeceklerdi. Seçmen kesin bir şekilde "ne imparatorluk majestelerinin ne de başka birinin Luther'in yazılarının çürütüldüğünü henüz kanıtlamadığını" ilan etmişti. Bu nedenle "Dr.

Luther'e, bilge, dindar ve tarafsız yargıçlardan oluşan bir mahkeme önünde kendi adına hesap verebilmesi için güvenli davranış sağlandı."

Artık tüm tarafların dikkati, Charles'ın imparatorluk tahtına geçmesinden kısa bir süre sonra Worms'ta toplanan Germen Devletleri toplantısına odaklanmıştı. Bu ulusal konseyin dikkate alması gereken önemli siyasi konular ve çıkarlar vardı. Alman prensleri ilk kez genç hükümdarlarıyla müzakereli bir toplantıda buluşacaktı. Yerli toprakların her yerinden Kilise ve Devlet ileri gelenleri geldi. Asil doğumlu lordlar, güçlü ve kalıtsal haklarını kıskananlar; bilinçli hiyerarşik üstünlükleri ve güçleriyle şişinen prens din adamları; soylu şövalyeler ve onların silahlı hizmetkarları ile yurt dışından ve uzak ülkelerden gelen büyükelçiler, hepsi Worms'ta toplandı. Ancak bu geniş toplantıda en derin ilgiyi uyandıran konu, Sakson reformcunun davasıydı.

Charles daha önce seçmene Luther'i kendisiyle birlikte Diyet'e getirmesini emretmiş, ona koruma garantisi vermiş ve ihtilafli konuların yetkili kişilerle özgürce tartışılacağına söz vermişti. Luther imparatorun huzuruna çıkmaya can atıyordu. O dönemde sağlığı oldukça zayıftı. Buna rağmen seçmene şunları yazdı: "Eğer Worms'a sağlıklı bir şekilde yolculuk yapamazsam, oraya hasta olarak götürüleceğim. Çünkü eğer imparator beni çağırırsa, bunun Tanrı'nın çağırısı olduğundan şüphe edemem." Eğer bana karşı şiddet kullanmak istiyorlarsa (ki muhtemelen yapacaklardır), çünkü onların huzuruna çıkmamı istedikleri kesinlikle benden bilgi almak için değil, meseleyi Tanrı'nın ellerine bırakıyorum. Fırındaki üç İsraili hâlâ yaşıyor ve yanmaya devam ediyor.

Eğer O'nun beni kurtarma isteği yoksa, hayatımın pek bir önemi yoktur. Sevindirici haberin kötülerin küçümsemesine maruz kalmamasına dikkat edelim. Ve onların zafer kazanmasına izin vermek yerine, onları savunmak için kanımızı akıtalım. Kardeşlerimin kurtuluşuna benim hayatımın mı yoksa ölümümün mü daha fazla katkıda bulunacağını kim söyleyebilir? Kaçmak ya da geri çekilmek dışında her şeyi benden bekleyin. Kaçamıyorum, hatta vazgeçemiyorum."

Worms'ta Luther'in Meclis huzuruna çıkacağı haberi yayılınca genel bir heyecan yaratıldı. Davanın özel olarak kendisine emanet edildiği papalık elçisi Aleandro paniğe kapıldı ve öfkelenildi. Sonucun papalık davası açısından felaket olacağını gördü. Papa'nın zaten ölüm cezası vermiş olduğu bir dava hakkında soruşturma açmak, egemen papanın otoritesini küçümsemek anlamına gelir. Üstelik Aleandro bundan endişeliydi.

Bu adamın etkili ve güçlü argümanları birçok prensi papanın davasından uzaklaştırabilirdi. İmparatoru, Luther'in Worms'a gelmesine karşı en şiddetli şekilde uyardı. Bu arada Luther'in aforoz edildiğini ilan eden bir boğa yayımlandı. Mirasçının beyanlarına eklenen bu gerçek, imparatorun geri çekilmesine neden oldu. Charles V seçmene, Luther'in sözünü geri almaması halinde Wittenberg'de kalması gerektiğini yazdı.

Bu zaferle yetinmeyen Aleandro, Luther'in mahkumiyetini kazanmak için elindeki tüm güç ve içgörüsüyle çalıştı. En iyi amaca layık bir ısrarla, meseleyi prenslerin, piskoposların ve meclisin diğer üyelerinin dikkatine sunmak için mümkün olan her şeyi yaptı ve reformcuyu fitne, isyan ve küfürle suçladı. Ancak mirasın ortaya çıkardığı şiddet ve tutku, onu yönlendiren ruhu çok açık bir şekilde ortaya çıkardı. Papalı bir yazar şöyle dedi: "Onun güdüsü, gerçek din coşkusundan ziyade, nefret ve intikam susuzluğudur." Diyetin çoğu üyesi Luther'in davasına fazlasıyla olumlu bakma eğilimindeydi.

Aleandro iki katına çıkan bir şevkle imparatora papalık fermanlarını yerine getirme görevi konusunda ısrar etti. Ancak Almanya yasalarına göre bu, prenslerin işbirliği olmadan gerçekleştirilemezdi ve sonunda mirasçının ısrarcılığına yenilen Charles, ona davasını Meclis'e sunmasını emretti. "Bu, Nuncio için harika bir gündü. Toplantı etkileyiciydi; dava daha da büyüktü. Aleander, tüm kiliselerin annesi ve hanımı olan Roma'yı savunacaktı." Hıristiyan âleminin toplanmış prenslikleri önünde Petrus'un üstünlüğünü kanıtlamalıydı. O, belagat yeteneğine sahipti ve bu olayın görkemini doruğuna yükseldi. "İlahi İlahi Takdir, Roma'nın mahkûm edilmeden önce en saygın mahkemelerin huzurunda ortaya çıkıp, en yetenekli hatipleri tarafından savunulması gerektiğine karar vermişti." Reformcuyu destekleyenler, bazı korkularla birlikte, Aleandro'nun konuşmasının etkisinin habercisi oldular. Saksonya Seçmeni orada değildi, ancak onun rehberliği altında bazı danışmanları nuncio'nun konuşmasını not almak için oradaydı.

Aleandro, tüm bilgelik ve belagat gücüyle gerçeği yok etmeye koyuldu. Luther'e karşı Kilise ve Devletin, yaşayanların ve ölülerin, din adamlarının ve laiklerin, konsillerin ve özellikle Hıristiyanların düşmanı olarak suçlama üstüne suçlamada bulundu. "Luther'in hatalarında, yüz binlerce kafirin yakılmasını haklı çıkaracak kadar yeterli malzeme var" diye ilan etti.

Sonuç olarak, Reform inancının yandaşlarını küçümsemeye çalıştı: "Bu Lutherçiler nedir? Küstah gramercilerden, yozlaşmış rahiplerden, ahlaksız keşişlerden, cahil avukatlardan ve aşağılanmış soylulardan ve kandırdıkları sıradan insanlardan oluşan karışık bir kalabalık. ve sapkın.

Katolik partisi sayı, zeka ve güç bakımından ne kadar üstündür! Bu şanlı meclisin oybirliğiyle vereceği karar, basitlerin gözlerini açacak, tedbirsizlere tehlikeyi gösterecek, tereddütleri ortaya koyacak ve zayıflara güç verecektir."

Bu tür silahlarla her çağda hakikatin savunucularına saldırılmıştır. Yerleşik hatalara karşı, Tanrı Sözü'nün basit ve doğrudan öğretilerini sunmaya cesaret eden herkese karşı hala aynı argümanlar ileri sürülüyor. Popüler bir din arzuların, "Bu yeni öğretilerin vaizleri kim?" diye haykırıyor. "Onlar cahil, sayıları az ve fakir sınıflardandır.

Ancak onlar hakikate sahip olduklarını ve Allah'ın seçilmiş kulu olduklarını iddia ederler. Yeteneksizdirler ve yanılıyorlar. Kilisemiz sayı ve nüfuz bakımından ne kadar üstündür! Aramızda ne kadar çok büyük ve ünlü adam var! Bizim tarafımızda ne kadar çok güç var!" Bunlar dünya üzerinde dikkate değer bir etkiye sahip olan argümanlardır; ancak bugün Reformcunun günlerindeki kadar kesin değillerdir.

Birçok kişinin sandığı gibi Reformasyon Luther'le sona ermedi. Bu dünya tarihinin sonuna kadar devam edecek. Luther'in, Tanrı'nın onun üzerinde parlamasına izin verdiği ışığı başkalarına yansıtmak konusunda yapması gereken büyük bir iş vardı. Ancak dünyaya verilmesi gereken ışığın tamamını alamadı. O zamandan bugüne kadar Kutsal Yazılar üzerinde sürekli olarak yeni bir ışık parlıyor ve sürekli olarak yeni gerçekler ortaya çıkıyor.

Elçinin konuşması Diyet üzerinde derin bir etki yarattı. Papalık savunucusunu alt edecek, Tanrı Sözü'nün açık ve ikna edici gerçeklerini sunan bir Luther yoktu. Reformcuyu savunmak için hiçbir girişimde bulunulmadı. Sadece Luther'i ve öğrettiği doktrinleri kınamak için değil, mümkünse sapkınlığın kökünü kazımak için de genel bir eğilim ortaya çıktı. Roma, davasını savunmak için en uygun fırsatı yakalamıştı. Kendi savunmasında söyleyebileceği her şey ifade edilmişti. Ancak görünürdeki zafer, yenilginin işaretiydi. O andan itibaren, yarışmacılar açık bir mücadeleye girdikçe, gerçek ile hata arasındaki karşıtlık daha net görülecektir. O günden sonra Roma bir daha asla eskisi kadar güvende hissetmeyecekti.

Her ne kadar Diyetin çoğu üyesi Luther'i Roma'nın intikamına teslim etmekte tereddüt etmeyecek olsa da, çoğu kilisede var olan yozlaşmayı gördü ve üzüntü duydu ve Alman halkının maruz kaldığı suiistimallerin ortadan kaldırılmasını arzuladı. hiyerarşinin yozlaşması ve hırsı. Elçi, papalık normunu en olumlu şekilde sunmuştu. Rab daha sonra Diyet'in bir üyesini papalık tiranlığının etkilerinin gerçek bir tasvirini yapması için etkiledi. Saksonya Dükü George asil bir kararlılıkla bu asil toplantıda ayağa kalktı ve papalığın aldatmacalarını, iğrençliklerini ve bunların korkunç sonuçlarını korkunç bir kesinlikle anlattı.

Konuşmasının sonunda şunları söyledi: "Bunlar, Roma'ya karşı tazminat isteyen suiistimallerden sadece birkaçı. Tüm utanç bir kenara bırakıldı ve onların tek ve peşinde koştukları amaç... para, her zaman para! Böylece adamlar, Görevleri gerçeği öğretmek olan, yalandan başka bir şey söylemezler ve sadece hoş görülmekle kalmazlar, aynı zamanda ödüllendirilirler, çünkü yalanları ne kadar büyük olursa, kazançları da o kadar büyük olur. Bu, bu kadar çok ve yozlaşmış suların aktığı kirli kaynaktır. el ele tutuşuyorlar... Yazık! Bu, din adamlarının ürettiği ve pek çok zavallı ruhu ebedi cehenneme sürükleyen bir skandal. Tam bir reform yapılması gerekiyor."

Luther'in kendisi, papanın suiistimallerine karşı bundan daha etkili ve ikna edici bir kınama sunamazdı; ve Dük Jorge'nin reformcunun açık düşmanı olduğu gerçeği, onun sözlerine daha büyük bir etki kazandırdı.

Eğer o anda meclis üyelerinin gözleri açılsaydı, aralarında Allah'ın meleklerinin dalalet karanlıklarına ışık saçtığını, zihinleri ve kalpleri hakikatin kabulüne açtığını görürlerdi. Reformasyonun düşmanlarını yönlendiren ve böylece gerçekleşmek üzere olan büyük işin yolunu hazırlayan, hakikat ve bilgelik Tanrısının gücüydü. Martin Luther orada değildi; ama o toplantıda Luther'den çok daha büyük olanın sesi duyuldu.

Kısa süre sonra Diyet tarafından, Alman halkına bu kadar ağır gelen papalık baskılarının bir listesini sunmak üzere bir komisyon atandı. Yüz bir özelliğin yer aldığı bu liste, bu suiistimallerin düzeltilmesi için derhal adım atılması talebiyle imparatora sunuldu. Dilekçe sahipleri, "Hıristiyan ruhlarının ne büyük bir israfı" dediler, "Hıristiyanlığın ruhani liderinin onayladığı bu skandal uygulamaların her gün ortaya çıkan meyveleri ne adaletsizlik, ne gasptir! Ulusumuzu mahvetmek ve şerefsizleştirmekten kaçınılmalıdır. Bu nedenle, alçakgönüllülükle ama büyük bir aciliyetle sizden genel bir reform emri vermenizi ve bu işi üstlenip ilerletmenizi rica ediyoruz."

Konsey daha sonra reformcunun huzuruna çıkmasını istedi. Aleander'in ricalarına, protestolarına ve tehditlerine rağmen imparator sonunda kabul etti ve Luther Diyet'e katılmaya çağrıldı. Bu alıntıyla, onun güvenli bir yere dönüşünü garanti eden güvenli bir davranış belgesi yayınlandı. Luther, kendisini Worms'a götürmek için özel olarak görevlendirilen bir haberci tarafından Wittenberg'e götürüldü.

Luther'in arkadaşları dehşete düşmüş ve sıkıntı içindeydi. Kendisine karşı önyargı ve düşmanlığı bildikleri için, onun güvenli davranışına saygı gösterilmeyeceğinden bile korktular ve kendisini tehlikeye atmaması için yalvardılar. Şöyle karşılık verdi: "Papistlerin beni Worms'ta görmeye pek istekleri yok ama benim mahkum edilmemi ve ölmemi istiyorlar. Bunun bir önemi yok. Benim için değil, Tanrı Sözü için dua edin... Mesih, Şeytan'ın bu hizmetkarlarının üstesinden gelmem için bana Ruhunu verecek. Yaşadığım sürece onları küçümseyeceğim; Ölümümle onları yeneceğim. Beni vazgeçmeye nasıl zorlayacaklarını düşünmekle meşguller Worms'ta. Ve benim geri çekilmem şu olacak: Daha önce papanın İsa'nın vekili olduğunu söylemiştim; Bugün diyorum ki o, Rabbimizin düşmanı ve şeytanın elçisidir."

Luther tehlikeli yolculuğunu tek başına yapmadı. İmparatorluk elçisinin yanı sıra en yakın üç arkadaşı da ona eşlik etmeye karar verdi. Melanchthon hararetle onlara katılmak istiyordu. Kalbi Luther'inkine bağlıydı ve gerekirse hapisaneyeye ve ölüme kadar onu takip etmeyi arzuluyordu. Ancak itirazları reddedildi. Eğer Luther yok olacaksa, Reform'un umutları bu genç işbirlikçiye odaklanmalı. Luther, Melanchthon'a veda ederken şunları söyledi: "Eğer geri dönmezsem ve düşmanlarım beni öldürürse, öğretmeye devam edin ve hakikatte sağlam durmaya devam edin. Benim yerime çalışın... Eğer sizin hayatınız bağışlanırsa, benim ölümümün pek bir önemi kalmayacak." Luther'in ayrılışına tanık olmak için toplanan öğrenciler ve vatandaşlar derinden etkilendi. Sevindirici haberin yüreklerini etkilediği kalabalık, ona gözyaşları içinde veda etti. Böylece reformcu ve arkadaşları Wittenberg'den yola çıktılar.

Yolculuk sırasında insanların zihinlerinin karanlık önsözlerle baskı altında olduğunu gördüler. Geçtikleri bazı şehirlerde kendilerine herhangi bir saygı gösterilmemiştir. Gece dinlenmek için durduklarında bir rahip arkadaşı, şehit düşmüş bir İtalyan reformcunun portresini Luther'in önüne tutarak korkularını dile getirdi. Ertesi gün Luther'in yazılarının Worms'da kınandığı bilgisini aldılar. İmparatorluk habercileri imparatorun fermanını duyuruyor ve insanları yasaklanmış eserleri yargıçlara götürmeye çağırıyorlardı. Luther'in konseydeki güvenliğinden korkan ve reformcunun kararının tereddütlü olabileceğine karar veren haberci, hâlâ devam etmek isteyip istemediğini sordu. Cevap verdi: "Tüm şehirlerde yasaklanmama rağmen ileri gideceğim."

Luther, Erfurt'ta onurla karşılandı. Etrafı hayranlık dolu kalabalıklarla çevrili olarak, dilenci çantasıyla sık sık dolaştığı sokaklarda yürüyordu.

Manastırdaki hücrelerini ziyaret etti ve şimdi Almanya'yı kaplayan ışığın ruhuna yansımaları sağlayan mücadeleleri düşündü. Luther ısrarla vaaz vermeye davet edildi. Ders vermesi yasaklanmıştı ama imparatorluk habercisi ona izin verdi ve bir zamanlar manastırda görev yapan rahip şimdi kürsüye çıktı.

Toplanan kalabalığa Luther, İsa'nın şu sözlerini anlattı: "Size esenlik olsun." Şöyle dedi: "Filozoflar, doktorlar ve yazarlar insanlara sonsuz yaşama ulaşmanın yolunu öğretmeye çalıştılar ve başarılı olmadılar. Şimdi size şunu söyleyeceğim: Tanrı, bir İnsanı, Rab İsa Mesih'i ölümden diriltti; ölümlü yok edin, günahların kefaretiyle ödeyin ve cehennemin kapılarını kapatın. Kurtuluşun işi budur. Mesih galip geldi! Bu müjde! Ve biz kendi işimizle değil, O'nun işiyle kurtulduk... Rabbimiz İsa Mesih şöyle dedi: 'Barış seninle olsun;

Ellerime bak'. Bu şu anlama gelir: Bak ey insan! Günahlarınızı üstlenen ve sizi kurtaran yalnızca benim. Artık huzura kavuştunuz, diyor Rab."

Luther, gerçek imanın kutsal bir yaşamda ortaya çıkacağını göstermeye devam etti. "Tanrı bizi kurtardığına göre, işlerimizi O'nu memnun edecek şekilde düzenleyelim. Zenginsin? Zenginliğiniz fakirlerin ihtiyaçlarını karşılasın. Sen fakirsin? Hizmetiniz zenginlere yardım etsin. Eğer yaptığınız iş sadece kendiniz içinse, o zaman Allah'a sunduğunuz hizmet de sadece bir küstahlıktır."

İnsanlar büyülenmiş gibi dinlediler. O aç ruhlara yaşam ekmeği dağıtılmıştı. Mesih, papaların, elçilerin, imparatorların ve kralların üzerinde olduğu gibi onların önünde yükseltildi. Luther riskli pozisyonuna değinmedi. Kendisini düşüncelerin ve sempatinin nesnesi haline getirmeye çalışmadı. İsa'yı düşünürken benliğini kaybetmişti. O, yalnızca İsa'yı günahkarın Kurtarıcısı olarak sunmaya çalışarak Golgota Adamının arkasına saklandı.

Reformcu yolculuğuna devam ederken her yerde büyük bir ilgiyle izlendi. Etrafında hevesli bir kalabalık toplandı ve dost canlısı sesler onu Romanistlerin niyetleri konusunda uyardı. Bazıları, "Onu diri diri yakacaklar" dedi, "ve John Huss'a yaptıkları gibi cesedi de küle dönüştürecek." Luther şöyle yanıtladı: "Onlar Worms'tan Wittenberg'e kadar ateş yaksalar da, alevleri göğe yükselecek, ben Tanrı adına onları geçip önlerinde dururdum. O su aygırının çenesinden içeri girer ve onu kırardım. dişleriyle Rab İsa Mesih'i itiraf ediyor."

Worms'a geliş haberi büyük bir kargaşa yarattı. Arkadaşları onun güvenliğinden korkuyorlardı; Düşmanlar davalarının başarısından korkuyorlardı. Onu şehre girmekten caydırmak için yoğun çaba sarf edildi. Papalık yanlılarının kışkırtmasıyla, dost canlısı bir beyefendinin şatosuna gitmesi konusunda ısrar edildi; orada tüm zorlukların dostane bir şekilde çözülebileceği söylendi. Arkadaşları onu tehdit eden tehlikeleri anlatarak korkularını uyandırmaya çalıştı.

Bütün çabaları başarısızlıkla sonuçlandı. Luther hâlâ sarsılmaz bir tavırla şunları söyledi: "Worms'ta çatılarındaki kiremitler kadar şeytan olsa bile oraya girerdim."

Worms'a vardığında onu karşılamak için şehir kapılarında büyük bir kalabalık toplandı. İmparatoru selamlamak için bile bu kadar büyük bir toplantı hiç yapılmamıştı. Heyecan yoğunu ve kalabalığın ortasından delici ve acınası bir ses, Luther'i kendisini bekleyen kader konusunda uyan bir cenaze ilahisi söyledi. Arabadan inerken, "Tanrı benim savunmam olacak" dedi.

Papistler, Luther'in aslında Worms'ta görünmeye cesaret ettiğine inanmıyorlardı ve onun gelişi onları dehşete düşürdü. İmparator, hangi yolun izlenmesi gerektiğini düşünmeleri için derhal danışmanlarını gönderdi. Sağlam bir Romancı olan piskoposlardan biri şunları söyledi: "Bu konuyu uzun zamandır tartışıyoruz. Majesteleri bu adamdan sonsuza kadar kurtulun. Sigismund, John Huss'un kazıkta yakılmasına neden olmadı mı? Biz Bir kafirin güvenli davranışını gözlemlemek bile zorunda değiliz." "Hayır" dedi imparator; "Sözümüzü tutmalıyız." Bu nedenle reformcunun dinlenmesine karar verildi.

Bütün şehir bu olağanüstü adamı görmek için sabırsızlanıyordu ve çok geçmeden hanlarını bir ziyaretçi kalabalığı doldurdu. Luther yakın zamanda geçirdiği bir hastalıktan zar zor kurtulmuştu ve iki hafta süren yolculuktan dolayı yorulmuştu. Ertesi günün önemli olaylarıyla yüzleşmeye hazırlanmalıydı ve dinginliğe ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama onu görme arzusu o kadar büyüktü ki soylular, şövalyeler, rahipler ve vatandaşlar onunla buluşmak için toplandığında yalnızca birkaç saat dinlenmenin tadını çıkarmıştı. Bunların arasında imparatorun suüstimallere karşı reform talebinde bulunan birçok soylu da vardı.

din adamları ve bizzat Luther'in söylediği gibi, "hepsi benim müjdem sayesinde özgürleşmişti." Dostları kadar düşmanları da korkusuz keşişi görmeye geldi. Onları değişmez bir sakinlikle karşıladı ve herkese vakar ve bilgelikle karşılık verdi. Davranışı kararlı ve cesurdu. Sıkı çalışmanın ve hastalığın izleriyle işaretlenmiş solgun, zayıf yüzü, nazik ve hatta neşeli bir ifadeye sahipti. Sözlerindeki ciddiyet ve derin ciddiyet ona düşmanlarının bile tamamen karşı çıkamayacağı bir güç kazandırıyordu. Hem dostlar hem de düşmanlar şaşkına döndü. Bazıları ilahi bir etkinin ona yardım ettiğine inanıyordu. Diğerleri, Ferisilerin Mesih hakkında yaptığı gibi, "Onun bir şeytani var" diye beyan ettiler.

Ertesi gün Luther, Diyet huzuruna çağrıldı. Onu kabul salonuna götürmesi için bir imparatorluk subayı görevlendirildi. Ancak oraya güçlükle ulaştı. Her cadde, papanın otoritesine direnmeye cesaret eden keşişi görmek isteyen seyircilerle doluydu.

Yargıçların huzuruna çıkmak üzereyken, birçok savaşın kahramanı olan yaşlı bir general ona nazikçe şöyle dedi: "Zavallı keşiş! Zavallı keşiş! Ne benim ne de diğer birçok kaptanın yapmadığı gibi, böyle bir yürüyüşle yüzleşmek ve savaşmak zorundasın. En kanlı savaşlarımızda da bunu biliyoruz! Ama eğer davanız haklıysa ve bu konuda ikna olmuşsanız, Allah adına ilerleyin ve hiçbir şeyden korkmayın. Allah sizi terk etmeyecektir."

Sonuçta Luther konseyin huzuruna çıkar. İmparator tahtta oturuyordu ve etrafı imparatorluğun en ünlü şahsiyetleri tarafından kuşatılmıştı. Hiç kimse, Martin Luther'in inancından dolayı hesap vereceği toplantı kadar heybetli bir toplantının huzuruna çıkmamıştı. "Bu katılım başlı başına papalığa karşı kayda değer bir zaferdi. Papa bu adamı kınamıştı ve o şimdi bir mahkemenin önünde duruyordu ve bu eylemiyle kendisini papanın üstünde konumlandırmıştı.

Onu tüm insan topluluklarından ayırarak yasak altına almıştı ama yine de saygılı bir dille çağrılmış ve dünyanın en saygın toplantısına kabul edilmişti. Papa onu sürekli sessizliğe mahkûm etmişti ve şimdi Hıristiyan aleminin en uzak köşelerinden gelen binlerce dikkatli dinleyicinin önünde konuşmak üzereydi. Böylece Luther'in yardımıyla muazzam bir devrim gerçekleştirildi. Roma zaten tahttan iniyordu ve bu aşığılanmaya neden olan da bir keşişin sesiydi."

Bu güçlü ve berbat meclisin huzurunda, mütevazı doğumlu reformcunun gözü korkmuş ve utanmış görünüyordu. Duygularını gözlemleyen prenslerin çoğu ona yaklaştı ve biri ona fısıldadı: "Bedeni öldüren ama ruhu öldürmeye gücü yetmeyenlerden korkma." Bir diğeri şöyle dedi: "Benim için valilerin ve kralların huzuruna çıkarıldığınızda, ne söylemeniz gerektiği Babanızın Ruhu aracılığıyla size bildirilecektir." Böylece Mesih'in sözleri, dünyanın büyük adamları tarafından, deneme saatinde hizmetkarını güçlendirmek için kullanıldı.

Luther imparatorun tahtının hemen yanında bir konuma getirildi. Toplanan meclise derin bir sessizlik çöktü. Sonra bir imparatorluk yetkilisi ayağa kalktı ve Luther'in yazılarından oluşan bir derlemeyi işaret ederek reformcudan iki soruyu yanıtlamasını istedi: Bunları kendisine ait olarak tanıyıp tanımadığı ve bu yazılarda ifade edilen görüşleri geri çekmeye istekli olup olmadığı. Kitapların başlıklarını okuyan Luther, ilk soruyla ilgili olarak kitapları kendisine ait olarak tanıdığını söyledi.

"İkincisine gelince" dedi, "bu, imanla, ruhların kurtuluşuyla ve gökte ve yerde en büyük ve en değerli hazine olan Tanrı Sözü'yle ilgili bir sorun olduğundan, bu tedbirsizce olurdu ve Düşünmeden cevap vermek benim için tehlikeli. Koşulların gerektirdiğinden daha azını veya gerçeğin gerektirdiğinden daha fazlasını iddia edebilirim; ve her halükarda

Mesih'in kınanmasına dahil edilecek vakaların listesi: 'Kim Beni insanların önünde inkar ederse, ben de onu Cennetteki Babamın önünde inkar edeceğim.' (Mat. 10:33). Bu nedenle, İmparatorluk Majestelerinden bana zaman vermesini naçizane rica ediyorum. Böylece Tanrı'nın Sözü'nü incitmeden karşılık verebilirim."

Luther bu dilekçeyi verirken akıllıca davrandı. Uyguladığı prosedür, meclisi tutku veya dürtüyle hareket etmediğine ikna etti. Kendini korkusuz ve esnek olmayan biri olarak göstermiş olan biri için beklenmedik olan bu sakinlik ve özdenetim, ona güç verdi ve daha sonra sağduyu, kararlılık, bilgelik ve vakarla karşılık vermesini sağladı; bu da rakiplerini şaşırttı ve hayal kırıklığına uğrattı ve küstahlığını ve gururunu kınadı.

Ertesi gün son cevabını verecek gibi göründü. Gerçeğe karşı birleşen güçleri düşünürken birkaç dakikalığına kalbi bayıldı. İnanıcı sarsıldı; Üzerine korku ve titreme geldi ve dehşetin kurbanı oldu. Onun önünde tehlikeler çoğaldı; düşmanları zafer kazanmak, karanlığın güçleri galip gelmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bulutlar Luther'in üzerinde toplandı ve sanki onu Tanrı'dan ayırıyor gibiydi. Orduların Efendisi'nin kendisiyle birlikte olacağına dair güvencenin özlemine duyuyordu. Ruhunu ıstırap içinde yüzüstü yere düştü, içini döktü ve Allah'tan başka kimsenin tam olarak anlayamayacağı kırık ve parçalanmış bir kalple haykırdı: "Ey Yüce ve ebedi olan Allah'ım, bu dünya ne kadar korkunç! Beni yutmak için ağzını açıyor, ve sana olan inancım ne kadar az... Bu dünyanın gücüne güvensen, her şey biter... Ölüm çanları çoktan duyuluyor... Cümle çoktan çıkmış... Allah'ım, dünyanın tüm bilgeliğine karşı bana yardım et. bunu senden rica ediyorum, kendi gücünle... iş benim değil, senindir. benim dünyanın büyük adamlarıyla savaşacak hiçbir şeyim yok... dava Senindir... ve bu adil ve ebedi bir davadır. Ey sadık ve değişmez Tanrım! Ben hiçbir insana güvenmem... İnsandan gelen her şey kararsızdır, ondan gelen her şey başarısızlığa meyleder... Bu iş için beni seçtin... Bu nedenle, ey Tanrım, isteğin yerine geldi; sevgili Oğlum, Koruyucum, koruyucum, kalkanım ve kalem İsa Mesih uğruna beni unutma."

Her şeyi bilen bir ilahi takdir, Luther'in tehlikeyi anlamasına ve kendi gücüne güvenmemesine, kendini küstahça tehlikeye maruz bırakmasına olanak tanıdı. Ancak onu dehşetiyle ezen şey, yaklaşmakta olan işkence ya da ölüm korkusu değildi. Krizle karşı karşıyaydı ve onunla yüzleşme konusundaki yetersizliğini hissetti. Onun zayıflığından dolayı hakikat davası zarar görebilir. Kendi güvenliği için değil, Luther'in Tanrı'yla güreştiği müjdenin zaferi için.

O gece ıssız dere kenarındaki mücadelesinde Jacob'ınki gibi, onun ruhunda da ıstırap ve çatışma vardı. Yakup gibi Luther de Tanrı'nın önünde galip geldi. Mutlak çaresizliği içinde imanı kudretli Kurtarıcı olan Mesih'e bağlıydı. Konseyin önünde yalnız olmayacağından emin olması onu güçlendiriyordu. Ruhuna barış geri geldi ve ulusun yöneticileri önünde Tanrı Sözü'nü yüceltmesine izin verildiği için sevindi.

Aklını Tanrı'ya sabitleyen Luther, önündeki savaşa hazırlandı. Cevaplarını planlamayı düşündü, kendi yazılarından pasajları inceledi ve pozisyonunu desteklemek için Kutsal Yazılardan tatmin edici kanıtlar aldı. Daha sonra, sol elini önünde açık duran Kutsal Cilt üzerine koyarak, sağ elini göğe kaldırdı ve "tanıklığını kendi tanıklığıyla mühürlemek onun için pahalıya mal olsa da, sürekli olarak müjdeye bağlı kalacağına ve inancını özgürce itiraf edeceğine" yemin etti. kan."

Luther yeniden meclisin huzuruna çıkarıldığında yüzünde hiçbir korku ya da utanç belirtisi yoktu. Sakin ve huzurlu olmasına rağmen yiğit ve asil olarak, dünyanın büyükleri arasında Tanrı'nın tanığı olarak kaldı. Resmi

Imperial daha sonra doktrinlerini geri çekmek isteyip istemediğine ilişkin kararını talep etti. Luther şiddete ya da tutkuya yer vermeden itaatkâr ve alçakgönüllü bir ses tonuyla karşılık verdi. Tavrı utangaç ve saygılıydı; ancak meclisi şaşırtan bir güven ve sevinç ifade etti.

Luther, "En dingin imparator, şanlı prensler, en merhametli soylular" dedi, "Sizin emriniz doğrultusunda bugün huzurunuzda bulunuyorum ve majesteleri ve yüce majesteleri, Tanrı'nın lütfuyla, bu duayı lütufla dinlemeniz için yalvarıyorum. Adil ve doğru olduğundan kesinlikle emin olduğum bir davanın savunulması. Eğer cevabımda mahkeme törenine katılmadıysam, beni bağışlayın çünkü onun görgü kurallarına aşına değilim. Ben sadece fakir bir keşişim, orada ikamet ediyorum. manastıra kapandım ve yalnızca Tanrı'nın yüceliği için çalıştım."

Daha sonra soruya yanıt vererek yayımladığı eserlerin hepsinin aynı nitelikte olmadığını açıkladı. Bazılarında iman ve iyi işlerle uğraşmıştı ve hatta düşmanları bile bunların yalnızca zararsız değil, aynı zamanda yararlı olduğunu da ilan etmişti. Bunlardan açıkça vazgeçmek, tüm tarafların itiraf ettiği gerçekleri kınamak anlamına gelir. İkinci sınıf ise papalığın yolsuzluklarını ve suiistimallerini ortaya koyan yazılardan oluşuyordu. Bunların yürürlükten kaldırılması, Roma'nın zulmünü güçlendirecek ve birçok büyük dinsizliğe daha geniş bir kapı açacaktır. Kitaplarının üçüncü sınıfı, mevcut kötülükleri savunan bireylere saldırıyordu. Bunlarla ilgili olarak Luther, gereğinden fazla şiddet uyguladığını açıkça itiraf etti. Kusurlardan arınmış olduğunu iddia etmedi; ancak bu kitaplar bile iptal edilemezdi çünkü böyle bir tutum, hakikat düşmanlarını cesaretlendirecek ve fırsattan yararlanarak Allah'ın kavmine daha büyük bir zulümle zulmetmelerine yol açacaktı.

"Ancak ben sadece bir insandan başka bir şey değilim, Tanrı değilim" diye devam etti. "Kötü konuştuysam, kötülüğe tanıklık edin" diyen Mesih'in yaptığı gibi kendimi savunacağım. Tanrı'nın merhametiyle, Majesteleri'nden ya da her kimse, peygamberlerin ve havarilerin yazılarından yanıldığımı bana kanıtlamasını rica ediyorum. İkna olur olmaz tüm hatalarımdan anında vazgeçeceğim ve kitaplarımı ateşe ilk atan ben olacağım."

"Az önce söylediklerim, kendimi maruz bıraktığım tehlikeleri dikkate aldığımı ve tarttığımı gösteriyor; ancak bu durum cesaretimi kırmak şöyle dursun, müjdenin geçmişte olduğu gibi bugün de geçerli olduğunu görmekten çok mutluyum. kargaşa ve anlaşmazlığın nedenidir. Bu, Tanrı Sözü'nün karakteri, kaderidir. Mesih şöyle dedi: 'Yeryüzüne barış değil, kılıç göndermeye geldim.' Tanrı, öğütlerinde harika ve korkunçtur; ihtilaftan kaçınma çabalarımızda, Tanrı'nın kutsal Sözü'ne karşı savaşırken ve mevcut felaketlerin ve sonsuz ıssızlığın içinden çıkılmaz tehlikelerinin korkunç bir tufanını başımıza çekerken yakalanmamak için dikkatli olalım... I Tanrı'nın kehanetlerinde alınmış pek çok örnek aktarabilirim.. Görünüşe göre daha ihtiyatlı önlemler alarak otoritelerini kurmayı düşündükleri zaman, kendi yıkımlarına hiçbir zaman bu kadar fazla katkıda bulunmayan Babil ve İsrail kralları Firavunlardan bahsedebilirim. Allah 'dağları kaldırır, onlar bilmezler."

Luther Almanca konuştu. Aynı kelimeleri Latince tekrarlaması istendi. Her ne kadar önceki çabalarından yorulmuş olsa da, eskisi gibi aynı netlik ve enerjile konuşmasını bir kez daha tekrarladı. Tanrı'nın takdiri topluluğun çalışmalarına rehberlik etti. Pek çok prensin zihni hata ve batıl inançlarla o kadar kör olmuştu ki, ilk tezde Luther'in akıl yürütmesinin gücünü göremediler; ancak tekrarlama, vurgulanan noktaları net bir şekilde algılamalarını sağladı.

İnatla ışığa gözlerini kapatanlar ve gerçeğe ikna olmamaya kararlı olanlar, Luther'in sözlerinin gücüne öfkeleniler. Konuşmayı bıraktığında Diyet sözcüsü açıkça rahatsız olduğunu söyledi: "Yapmıyorsun

sorusunu yanıtladı... Açık ve net bir yanıt gerekiyor... Vazgeçecek misiniz, dönmeyecek misiniz?"

Reformcu cevap verdi: "Majesteleri ve prensler basit, açık ve doğrudan bir yanıtı ihtiyaç duydukları için, bunu vereceğim ve o da şudur: İnançımı ne papaya ne de konseylere sunamam, çünkü bu açıktır. öğlen çoğu kez hataya düştüklerini ve hatta kendileriyle çelişkiye düştüklerini, Kutsal Yazılardan alınan kanıtlarla veya daha ikna edici akıl yürütmeye ikna olmadıysam; alıntıladığım pasajlardan tatmin olmadıysam ve Eğer düşüncem Tanrı Sözü'ne bu şekilde tabi kılınmamışsa, geri dönemem ve dönmeyeceğim, çünkü bir Hıristiyan'ın vicdanına karşı konuşması adil değildir. Burada tavrımı koyuyorum; başka türlü yapamam. Tanrı'nın izniyle bana yardım et. Amin."

Böylece doğru adam, Tanrı Sözü'nün sağlam temeli üzerinde sağlam bir şekilde durdu. Cennetin nuru yüzünü aydınlattı. O, hatanın gücüne karşı tanıklık ederken ve dünyayı fetheden imanın üstünlüğüne tanıklık ederken, O'nun büyüklüğü ve karakterinin saflığı, kalbinin huzuru ve neşesi herkes için açıktı.

Bütün meclis şaşkınlık içinde bir süre sessiz kaldı. Luther ilk yanıtında alçak bir ses tonuyla, saygılı, neredeyse itaatkar bir tavırla konuştu. Romanistler bunu cesaretlerinin tükenmeye başladığının kanıtı olarak yorumlamışlardı. Daha fazla süre talebinin yalnızca geri çekilmelerinin bir başlangıcı olduğunu anladılar. Keşişin yorgun ifadesini küçümseyerek fark eden Carlos'un kendisi; mütevazı kıyafeti ve konuşmasının sadeliği şunu ilan ediyordu: "Bu adam beni asla kafir yapmayacak." Luther'in şimdi gösterdiği cesaret ve kararlılığın yanı sıra düşüncelerinin gücü ve netliği herkesi şaşırttı. Hayranlıkla hareket eden imparator, haykırdı: "Bu keşiş cesur bir yürekle ve sarsılmaz bir cesaretle konuşuyor." Alman prenslerinin çoğu, uluslarının temsilcisine gurur ve sevinçle baktı.

Roma'nın dindaşları yenildiler; davaları artık daha olumsuz bir şekilde ortaya çıktı. Kutsal Yazılara başvurarak değil, Roma'nın şaşmaz iddiası olan tehditleri kullanarak egemenliklerini sürdürmeye çalıştılar. Diyet sözcüsü şunları söyledi: "Eğer geri adım atmazsanız, İmparator ve İmparatorluk Devletleri inatçı bir sapkınla nasıl başa çıkılacağını düşünecekler."

Luther'in asil savunmasını memnuniyetle dinleyen arkadaşları bu sözler karşısında titrediler ama doktorun kendisi sakince şöyle dedi: "Tanrı yardımcım olsun, çünkü hiçbir şeyi geri çekemem."

Prensler dedikodu yaparken o Diyet'ten çıkarıldı. Büyük bir krizin geldiği hissedildi. Luther'in boyun eğmeyi ısrarla reddetmesi, kilise tarihini yüzyıllar boyunca etkileyebilir. Bir kez daha vazgeçme şansına sahip olmasına karar verildi. Son kez meclise götürüldü. Bir kez daha doktrinlerinden vazgeçip vazgeçmeyeceği sorusu soruldu. Luther, "Vereceğim başka bir yanıt yok" dedi, "zaten verdiğim yanıtta başka." Ne vaatlerle, ne de tehditlerle Roma'nın düzenine teslim olmaya ikna edilemeyeceği açıktı.

Papist şefler, kralları ve soyluları titreten yönetimlerinin mütevazı bir keşiş tarafından bu şekilde küçümsenmesinden tiksindiler. Fiziksel işkence yoluyla öfkelerini ona hissettirmeyi arzuluyorlardı. Ancak içinde bulunduğu tehlikeyi anlayan Luther, herkese Hıristiyan sakinliği ve vakarıyla hitap etti. Sözleri gururdan, tutkudan ve hileden uzaktı. Kendini ve etrafını saran büyük adamları gözden kaybetmişti ve yalnızca papalardan, piskoposlardan, krallardan ve imparatorlardan sonsuz derecede üstün Birisinin huzurunda olduğunu hissediyordu. Mesih, Luther'in tanıklığı aracılığıyla, o anda dostları ve düşmanları şaşkına çeviren ve korkutan bir güç ve büyüklükle konuştu. Tanrı'nın Ruhu vardı

o konseyde hazır bulunarak imparatorluğun ileri gelenlerinin kalplerini etkiledi. Prenslere çoğu Luther'in davasının haklılığını cesaretle kabul etti. Gerçeğe ikna oldular. Ancak diğerlerinde alınan izlenimler kayboldu. O zamanlar inançlarını ifade etmeyen, ancak Kutsal Yazıları kendileri inceleyerek daha sonra Reform'un sadık destekçileri haline gelen başka bir sınıf daha vardı.

Seçmen Frederick, Luther'in Meclis huzuruna çıkmasını sabırsızlıkla bekledi ve konuşmasını derin bir duyguyla dinledi. Doktorun cesaretine, kararlılığına ve kendine hakim olmasına sevinç ve gururla tanık oldu ve savunmasını daha kararlı bir şekilde sürdürmeye karar verdi. Tartışmalı taraflar arasında karşılaştırmalar yaptı ve papaların, kralların ve piskoposların bilgeliğinin, gerçeğin gücüyle sifira indirildiğini gördü. Papalık, her millette ve her çağda hissedilecek bir yenilgiye uğramıştı.

Elçi, Luther'in konuşmasının yarattığı etkiyi fark ettiğinde, Roma yönetiminin güvenliğinden daha önce hiç olmadığı kadar korktu ve reformcuyu yenmek için elindeki tüm araçları kullanmaya karar verdi. Kendisini ünlü yapan tüm belagat yeteneğini ve diplomatik becerisini kullanarak, genç imparatora, önemsiz bir keşiş uğruna, güçlü Roma makamının dostluğunu ve desteğini feda etmenin aptallığını ve tehlikesini sundu.

Sözleri etkisiz değildi. Luther'in cevabının ertesi günü Charles, seleflerinin politikasını sürdürme, Katolik dinini sürdürme ve koruma konusundaki kararlılığını ilan eden bir mesajın Diyet'e sunulmasını emretti. Luther hatalarından vazgeçmeyi reddettiği için ona ve öğrettiği sapkınlıklara karşı en katı önlemler alınmalıdır. "Kendi deliliğiyle yoldan çıkan basit bir keşiş, Hıristiyan âleminin inancına karşı çıktı.

Bu kötülüğün ilerlemesini durdurmak için krallığımı, gücümü, dostlarımı, hazinemi, bedenimi ve kanımı, düşüncelerimi ve hayatımı feda edeceğim. Augustinusçu Luther'i, halk arasında en ufak bir karışıklığa neden olmasını yasaklayarak görevden almak üzereyim. Daha sonra ona ve inatçı sapkınlar olarak mezhepçilerine karşı, onları aforoz ederek, yasaklayarak ve onları yok etmek için gerekli her yola başvuracağım. Devletlerin üyelerini sadık Hıristiyanlar gibi davranmaya çağırıyorum." Buna rağmen imparator, Luther'in güvenli davranışına saygı gösterilmesi gerektiğini ve ona karşı herhangi bir dava açılmadan önce evine güvenli bir şekilde dönmesine izin verilmesi gerektiğini açıkladı. .

Diyet üyeleri şimdi birbiriyle çelişen iki görüş sundular. Papa'nın elçileri ve temsilcileri bir kez daha reformcunun güvenli davranışının göz ardı edilmesini talep etti. Şöyle savundular: "Ren, tıpkı bir yüzyıl önce John Huss'un küllerini aldığı gibi, onun küllerini de almalı." Alman prensleri, ikna olmuş papacılar olmalarına ve Luther'in düşmanlarını ilan etmelerine rağmen, ulusun onuruna leke olarak görülen bu tür bir kamu inancının ihlalini protesto ettiler. Hus'un ölümünün ardından gelen felaketlere dikkat çektiler ve Almanya'nın ve onun genç imparatorunun başına bu korkunç kötülüklerin tekrarını getirmeye cesaret edemeyeceklerini açıkladılar.

Charles, bu değersiz öneriye yanıt olarak, bu inancın tüm kalplerden silinse bile prenslere sığınması gerektiğini söyledi. Luther'in en sadık papalık düşmanları daha sonra reformcuya da Sigismund'un Huss'a yaptığı gibi davranılması konusunda ısrar etti ve onu kilisenin bakımına bıraktı; ama Huss'un halka açık bir toplantıda zincirlerine işaret ederek hükümdara verdiği sözü hatırlattığı sahneyi hatırladım. Charles V şunları söyledi: "Sigismund gibi utançtan kızarmak istemem."

Yine de Charles, Luther'in sunduğu gerçekleri kasten reddetmişti. Hükümdar, "Seleflerimin ayak izlerini takip etmeye kesinlikle kararlıyım" diye yazdı. Hak ve adalet yollarında yürümek için bile alışlagelmiş yoldan ayrılmamaya karar vermişti. Anne ve babası öyle yaptığı için o da papalığı tüm zulmü ve yolsuzluğuyla destekleyecekti. Böylece anne ve babasının aldığı ödünde herhangi bir ışığı kabul etmeyi veya onların yerine getirmede herhangi bir görevi yerine getirmeyi reddederek tavrını koydu.

Bugün ebeveynlerinin gelenek ve göreneklerine bağlı kalmayı seçen birçok kişi var. Rab onlara ek ışık gönderdiğinde onu kabul etmeyi reddederler çünkü bu anne babalarına verilmediğinden onların almaması gerekir. Biz anne babamızın olduğu yere yerleştirilmedik, dolayısıyla bizim görev ve sorumluluklarımız onlarınkiyle aynı değil. Görevimizi belirlemek için Hakikat Sözü'nü kendimiz aramak yerine anne babamızın örneğine bakarak Tanrı tarafından onaylanmayacağız. Bizim sorumluluğumuz ecdadımızinkinden daha büyüktür. Onların aldığı ve bize miras olarak verilen ışıktan biz sorumluyuz; Aynı zamanda Tanrı'nın Sözü'nden üzerimize parılayan ek ışıktan da sorumluyuz.

İsa inanmayan Yahudilere şöyle dedi: "Eğer gelip onlarla konuşmasaydım, günah işlemezlerdi; fakat artık günahları için mazeretleri yok." (Yuhanna 15:22). Aynı ilahi güç, Luther aracılığıyla Almanya'nın imparatoruna ve prenslerine konuşmuştu. Ve Tanrı Sözü'nden ışık parlarken, O'nun Ruhü o topluluktaki birçok kişiye son kez yalvardı. Tıpkı yüzyıllar önce Pilatus'un, gururun ve popülerliğin kalbini dünyanın Kurtarıcısına kapatmasına izin vermesi gibi; korkak Felix'in gerçeğin habercisine nasıl emir verdiğini: "Şimdilik yoluna git ve fırsatım olduğunda seni arayacağım"; gururlu Agrippa'nın itiraf ettiği gibi: "Beni neredeyse Hıristiyan yapmaya ikna ediyordunuz!" (Elçilerin İşleri 24:25; 26:28), ancak Tanrı'nın gönderdiği mesajdan saptı ve bu nedenle V. Charles, dünyevi gururun ve politikanın önerilerine boyun eğerek hakikatin ışığını reddetmeye karar verdi.

Luther'e karşı planlar hakkındaki söylentiler şehirde büyük bir heyecan yaratarak geniş çapta yayıldı. Reformcu, Roma'nın, yolsuzluklarını ifşa etmeye cesaret eden herkese karşı hain zulmünü bilen ve onun kurban edilmeyeceğine karar veren birçok arkadaşı edinmişti. Yüzlerce soylu kendisini onu korumaya adanmıştı. Kraliyet mesajını Roma'nın gücüne zayıf bir itaat gösterdiği gerekçesiyle açıkça kınayanların sayısı az değildi. Evlerin kapılarına ve halka açık yerlere, bazıları Luther'i kınayan, diğerleri destekleyen posterler asıldı.

Bunlardan birinin üzerinde bilge adamın anlamlı sözleri yazıyordu: "Yazıklar olsun sana, ey kralı çocuk olan topraklar!" (Vadi 10:16). Almanya'nın her yerinde Luther'in lehine olan popüler coşku, hem imparatoru hem de Meclis'i, Luther'e yapılacak herhangi bir adaletsizliğin imparatorluğun barışını ve hatta istikrarını tehlikeye atacağına ikna etti. taht.

Saksonyalı Frederick, reformcuya karşı gerçek duygularını dikkatlice gizleyerek, çalışkan bir ihtiyatlı davrandı ve yorulmak bilmez bir ihtiyatla kendisinin ve tüm düşmanlarının her hareketini izledi. Ancak Luther'e olan sempatilerini gizlemeye çalışmayan pek çok kişi vardı. Prensler, kontlar, baronlar ve hem dini hem de dini olmayan diğer seçkin kişiler tarafından ziyaret edildi. Spalatin şunları yazdı: "Doktorun küçük odası, kendilerini sunan tüm ziyaretçileri barındıramazdı." İnsanlar ona sanki bir insandan fazlasıymış gibi baktı. Doktrinlerine inancı olmayanlar bile, bu yüce dürüstlüğe hayranlık duymadan edemediler. vicdanını ihlal etmek yerine ölümle yüzleşmesine neden oldu.

Luther'in Roma'yla uzlaşmaya varma rızasını almak için gayretli çabalar sarf edildi. Soylular ve prensler ona, kilise ve konseylerin görüşlerine karşı kendi görüşlerini öne sürmede ısrar etmesi halinde, yakında imparatorluktan sürüleceğini ve artık savunulamayacağını söylediler. Bu çağrıya Luther şöyle cevap verdi: "Mesih'in müjdesini suçsuz bir şekilde vaaz etmek imkansızdır... Öyleyse neden tehlike korkusu beni Rab'den ve tek gerçek olan ilahi Söz'den ayırsın? Hayır!

Bedenimden, kanımdan ve hayatımdan vazgeçmeyi tercih ederim."

Bir kez daha imparatorun kararına boyun eğmesi istendi ve o zaman artık korkmasına gerek kalmayacaktı. Buna yanıt olarak Luther şöyle konuştu: "İmparatorun, prenslerin ve hatta en mütevazı Hıristiyanın bile yazılarını inceleyip yargılamasına tüm kalbimle katılıyorum; ancak tek bir şartla: Tanrı'nın Sözü'nü kendilerine rehber olarak almaları. ona itaat etmekten başka yapacak bir şey yok.

Vicdanım bu Söz'e bağlıdır ve ben de onun otoritesine bağlıyım."

Başka bir çağrıya şu cevabı verdi: "Güvenli davranışından vazgeçmeyi kabul ediyorum ve varlığımı ve hayatımı imparatorun emrine veriyorum. Ama asla Tanrı'nın Sözü'nü asla!" Genel konseyin kararına boyun eğmeye istekli olduğunu açıkladı, ancak bu yalnızca konseyin Kutsal Yazılara uygun olarak karar vermesi koşuluyla gerçekleşti. "Tanrı Sözü ve iman söz konusu olduğunda, bir milyon konsey tarafından desteklense bile her Hıristiyan, Papa kadar iyi bir yargıçtır." Dostlar ve düşmanlar nihayet uzlaşma yanlısı her türlü çabanın boşuna olacağına ikna oldular.

Reformcu tek bir noktada boyun eğmiş olsaydı, Şeytan ve orduları zaferi kazanacaktı. Ancak onun sarsılmaz kararlılığı, kiliseyi özgürleştirmenin ve yeni ve daha iyi bir çağa başlamanın yoluydu. Dini konularda kendi adına düşünmeye ve hareket etmeye cesaret eden bu tek adamın etkisi, kiliseyi ve dünyayı yalnızca kendi zamanında değil, tüm gelecek nesillerde etkileyecekti. Onun kararlılığı ve sadakati, benzer bir deneyim yaşayan herkesi kıyamete kadar güçlendirecekti. Tanrı'nın gücü ve görkemi, insanların öğütlerinin, Şeytan'ın kudretli gücünün üzerinde duruyordu.

İmparatorun emriyle Luther'e evine dönmesi emredildi. Kınaması için bu emrin bir başkasının takip edeceğini biliyordu. Tehditkar bulutlar yollarının üzerinde geziniyordu. Ancak Worms'tan ayrılırken kalbi sevinç ve övgüyle doluydu. "Şeytanın kendisi," dedi, "papanın kalesini koruyordu, ama İsa burada geniş bir gedik açtı ve şeytan, İsa'nın kendisinden daha güçlü olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı."

Ayrıldıktan sonra, kararlılığının isyan tarafından ele geçirilmesini hâlâ arzulayan Luther, imparatora şunları yazdı: "Düşüncelerimi bilen Tanrı şahidimdir ki, Majestelerine iyi ya da iyi yönde itaat etmeye tüm kalbimle hazırım. Hayatta ya da ölümden kötü haber, istisnasız, insanın yaşadığı Tanrı'nın Sözü. Bu hayatın tüm meselelerinde sadakatim sarsılmaz olacaktır, çünkü onlarda kaybetmenin ya da kazanmanın kurtuluşla hiçbir ilgisi yoktur. Ama sonsuz hayata ait olan konularda insanın insana tabi olması Tanrı'nın iradesine aykırıdır. Manevi konularda tabiiyet gerçek bir kültür ve yalnızca Yaradan'a teslim edilmelidir."

Worms'tan dönüş yolculuğunda Luther'in karşılanması, oraya giderken olduğundan çok daha hoştu. Soylu din adamları afroz edilen keşişi selamladılar ve sivil yöneticiler imparatorun kınadığı adamı onurlandırdı. Vaaz vermekte ısrar etti ve imparatorluk yasağına rağmen Luther bir kez daha kürsüye çıktı.

Şöyle dedi: "Ben hiçbir zaman Tanrı'nın Sözü'nü kelepçelemeyi taahhüt etmedim ve etmeyeceğim." Worms'tan ayrılışından kısa bir süre sonra papacılar imparatoru kendisine karşı bir yasağı çıkarmaya ikna ettiler. Bu kararnamede Luther kınandı

"Bir adam görünümünde ve bir keşiş cübbesi altında Şeytan'ın kendisi." Güvenli davranışın süresi dolduğunda, işine ara verilmesi için tedbirlerin alınması emredildi. Herkesin onu kamusal veya özel olarak karşılaması, ona yiyecek veya içecek vermesi veya sözlü veya fiilen ona yardım veya destek sağlaması yasaklandı. Nerede bulunursa bulunsun gözaltına alınmalı ve yetkililere teslim edilmelidir. Takipçileri de tutuklanmalı ve mal ve mülklerine el konulmalıdır. Yazıları yok edilecek ve en sonunda bu fermana aykırı davranmaya cüret eden herkes onun mahkumiyetine dahil edilecekti. Saksonya Seçmeni ve Luther'in en dost canlısı prensleri, onun ayrılmasından kısa bir süre sonra Worms'tan çekilmişlerdi ve imparatorun fermanı, Meclisin onayını aldı. Romanistler sevinç içindeydi. Reformun kaderinin mühürlendiğini düşünüyordular.

Tanrı, bu tehlikeli an için kuluna bir kaçış yolu sağlamıştı. Dikkatli bir göz Luther'in hareketlerini takip etti ve gerçek ve asil bir yürek, onu kurtarmaya karar verdi. Roma'nın onun ölümünden daha azına razı olmayacağı açıktı. Luther'i aslanın çenesinden yalnızca gizleme koruyabilirdi. Tanrı, Saksonyalı Frederick'e, reformcuyu korumayı amaçlayan bir plan geliştirmesi için bilgelik verdi. Gerçek dostların işbirliğiyle seçmenin amacına ulaşıldı ve Luther dostlarından ve düşmanlarından çok etkili bir şekilde gizlendi. Eve dönüş yolculuğunda tutuklandı, görevlilerinden ayrıldı ve hızla ormanın içinden izole bir dağ kalesi olan Wartburg'a götürüldü. Yakalanması ve ortadan kaybolması o kadar gizemle örtülmüştü ki, Frederick bile Luther'in nereye götürüldüğünü uzun süre bilmiyordu. Bu bilgi eksikliği mantıksız değildi. Seçmen Luther'in nerede olduğundan habersiz olduğu sürece hiçbir şey söylenemezdi. Frederico, reformcunun güvende olduğunu bilmekten memnundu.

İlkbahar, yaz ve sonbahar geçti ve kış geldi; Luther hâlâ tutuklu olarak kaldı. Aleandro ve destekçileri sevindirici haberin ışığı sönmek üzereymiş gibi görüldüğünde sevindiler. Ama bunun yerine reformcu, lambasını hakikat deposundan dolduracak ve ışığı daha da parlayacaktı.

Luther, Wartburg'un elverişli güvenliğinde, savaşın sıcağından ve kargaşasından kurtulmanın sevincini yaşadı. Ancak uzun süre sessizlik ve dinginlikten tatmin olamadı. Hareketli bir hayata ve şiddetli çatışmalara alışkın olduğundan hareketsiz kalmaya dayanamıyordu. O yalnız günlerde kilisenin durumu gözünün önünde yükseldi ve çaresizlik içinde haykırdı: "Ne yazık ki! Tanrı'nın gazabının bu son zamanlarında Rabbin önünde bir duvar gibi durup İsrail'i kurtaracak kimse yok!" Düşünceleri bir kez daha kendine döndü ve savaştan çekildiği için korkaklıkla suçlanacağından korktu. Tembelliği ve zevkine düşkünlüğü nedeniyle kendini suçladı. Ancak aynı zamanda, her gün, tek bir adam için mümkün görünenden daha fazlasını ürettiyordu. Kalem hiç boş durmadı. Düşmanları Luther'i susturmakla övündüklerinde, onun hâlâ aktif olduğuna dair somut kanıt karşısında şaşırıyorlar ve kafaları karıştı. Kaleminden çıkan çok sayıda broşür Almanya'nın her yerinde dağıtıldı. Ayrıca Yeni Ahit'i Almancaya çevirerek vatandaşlarına olağanüstü bir hizmette bulundu. Kayalık Patmos'undan neredeyse bir yıl boyunca müjdeyi duyurmaya ve o zamanın günahlarını ve hatalarını azarlamaya devam etti.

Tanrı, hizmetkarını kamusal yaşam sahnesinden çekmesinin nedeni sadece Luther'i düşmanlarının gazabından korumak ya da bu önemli işler için ona sakin bir dönem sağlamak değildi. Bunlardan çok daha kıymetli sonuçların elde edilmesi gerekiyordu. Dağlık sığınağının yalnızlığı ve karanlığında,

Luther, tüm dünyevi desteğin görüş alanından çıkarıldı ve insan övgülerinden uzaklaştırıldı. Böylece başarıya ulaşırken çok yaygın olan gurur ve özgüvenden kurtuldu. Acı çekerek ve aşağılanarak, birdenbire yükseldiği baş döndürücü yüksekliklerde güvenli bir şekilde yürümeye yeniden hazırlandı.

İnsanlar gerçeğin kendilerine getirdiği özgürlükten memnun olduklarında, Tanrı'nın yanığı ve batıl inanç zincirlerini kırmak için görevlendirdiği kişileri övme eğiliminde olurlar. Şeytan, insanların düşüncelerini ve sevgilerini Tanrı'dan uzaklaştırmaya ve onları insan failere odaklamaya çalışır. Onları sadece aracı onurlandırmaya ve İlahi Takdirin tüm olaylarını yönlendiren El'i görmezden gelmeye yönlendiriyor. Bu şekilde övülen dini liderler ne sıklıkla Allah'a olan bağımlılıklarını gözden kaçırıyor ve kendilerine güvenmeye yönlendiriliyorlar? Sonuç olarak, Tanrı'nın Sözü'nden ziyade rehberlik için kendilerine bakma eğiliminde olan insanların zihinlerini ve vicdanlarını kontrol etmeye çalışırlar. Reform çalışması, onu savunanların el üstünde tuttuğu bu ruh nedeniyle sıklıkla geciktirilir. Tanrı, Reformasyon davasının bu tehlikeye düşmesini engellemek istedi. Böyle bir eserin insani izlenimler değil, ilahi izlenimler almasını arzuluyordu. İnsanların gözleri gerçeğin açıklayıcısı olarak Luther'e çevrilmişti, ama o, tüm gözlerin gerçeğin ebedi Yazarına çevrilebilmesi için uzaklaştırılmıştı.

Bölüm 9

İsviçreli Reformcu

Kilisenin ıslahı için gerekli araçların seçiminde de kilisenin oluşumunda olduğu gibi aynı ilahi plan görülmektedir. Göksel Üstat, insanların liderleri olarak övgü ve onur almaya alışmış, unvan sahibi ve maddi mallar açısından zengin olan Dünya'nın büyük adamlarının yanından geçti. Onlar, övündükleri üstünlükleriyle o kadar gururlu ve özgüvenliydi ki, hemcinslerine sempati duyacak ve alçakgönüllü Nasıralı Adam ile iş arkadaşı olacak şekilde şekillendirilemediler. Celile'nin okuma yazma bilmeyen ve çalışkan balıkçılarına davet şu şekilde iletildi: "Ardımdan gelin, sizi insan balıkçıları yapacağım" (Matta 4:19). Bu öğrenciler alçakgönüllü ve anlayışlıydılar. Zamanlarının sahte öğretilerinden ne kadar az etkilenirlerse, Mesih onları Kendi hizmeti için o kadar başarılı bir şekilde eğitebilir ve eğitebilirdi.

Büyük Reformasyon günlerinde de durum böyleydi. Büyük reformcular mütevazı yaşamlara sahip insanlardı; zamanlarının diğerlerinden daha fazla, konumlarının gururundan uzak ve din adamlarının hoşgörüsüzlüğü ve yozlaşmasının etkisinden uzak insanlardı. Harika sonuçlar elde etmek için mütevazı araçlar kullanmak Tanrı'nın planıdır. O zaman yücelik insanlara değil, Kendi iyi rızasını istemek ve yapmak için onlar aracılığıyla etkin olana verilecektir.

Luther'in Saksonya'daki bir madenci kulübesinde doğmasından birkaç hafta sonra Ulrich Zwingli, Alpler'deki bir çoban kulübesinde doğdu. Zwingli'nin çocukluğunu çevreleyen atmosfer ve ilk dersleri onu gelecekteki görevine hazırlamak için çok uygundu. Doğal ihtişamın, güzelliğin ve saygılı yüceliğin sahnelerine getirilen zihni, çok erken bir zamanda Tanrı'nın büyüklüğü, gücü ve ihtişamı duygusuyla etkilenmişti. Doğduğu dağlarda gerçekleştirilen cesur eylemlerin öyküsü onun gençlik özelemlerini uyandırdı. Ve dindar büyükannesinin yanında, kilisenin efsaneleri ve gelenekleri arasından topladığı az sayıda ama değerli İncil hikayelerini dinledi. Patriklerin ve peygamberlerin, meleklerin onlara Beytullahim'in Bebeği'ni ve Golgota Adamı'nı duyurduğu Filistin dağlarında sürülerini koruyan çobanların büyük işlerini büyük bir ilgiyle duydu.

John Luther gibi Zwingli'nin babası da oğlunun eğitim görmesini istiyordu ve çocuk erken yaşta doğduğu vadiden okula gönderildi. Zihni hızla gelişti ve kısa sürede ona eğitim verecek yetkin öğretmenler bulmak önemli bir mesele haline geldi. On üç yaşındayken, o zamanlar İsviçre'nin en seçkin okulunun bulunduğu Bern'e gitti. Ancak orada bir tehlike ortaya çıktı ve hayatının umut verici geleceğini yok etme tehdidinde bulundu. Rahipler onu bir manastıra çekmek için kararlı çabalar gösterdiler. Dominik ve Fransiskan rahipleri halkın iyiliği için rekabet halindeydi. Rakiplerine karşı bir avantaj sağlamak için kiliselerinin süslemelerinden, ayinlerinin gösterişinden ve "mucize yaratan" meşhur kutsal emanetlerinin ve resimlerinin çekiciliğinden mahrum kalmadılar. Bern'li Dominikliler, bu yetenekli genç öğrenciyi kazanabilirlerse kazanç ve onur elde edeceklerini gördüler. Genç yaşı, hatip ve yazar olarak doğal yeteneği ve müzik ve şiir konusundaki dehası, insanları hizmetlerine çekmede ve dolayısıyla tarikatının gelirini artırmada tüm gösteriş ve gösterişinden daha etkili olacaktır. Hile ve aşırı pohpohlama yoluyla Zwingli'yi manastırlarına girmeye ikna etmek için çaba harcadılar. Luther öğrenciyken kendini bir hücreye kapatmıştı.

manastırdı ve eğer Tanrı onu serbest bırakmamış olsaydı, dünyada kaybolurdu. Zwingli'nin aynı tehlikeyle karşılaşmasına izin verilmeyecekti.

Şans eseri babası keşişlerin planları konusunda uyarılmıştı. Oğlunun keşişlerin aylıklığını ve işe yaramaz yaşamını takip etmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Gelecekteki yararlılığının risk altında olduğunu gördü ve gecikmeden eve dönmesi talimatını verdi.

Emir yerine getirildi; ancak genç adam doğduğu vadiden pek memnun olamadı ve çalışmalarına hızla devam ederek bir süre sonra Basel'e yerleşti. Zwingli, Tanrı'nın karşılıksız lütfunun müjdesini ilk kez orada duydu. Eski diller öğretmeni Wittebach, Yunanca ve İbranice çalışırken Kutsal Yazılara yönlendirilmişti ve bu şekilde, onun eğitimi altındaki öğrencilerin zihinlerine ilahi ışık ışınları saçılmıştı. Akademisyenlerin ve filozofların öğrettiği teorilerden çok daha eski ve sonsuz derecede daha değerli bir gerçeğin var olduğunu ilan etti. Bu eski gerçek, günahkarın fidyasının tek bedelinin Mesih'in ölümü olduğuydu. Zwingli için bu sözler şafaktan önce gelen ilk ışık ışınları gibiydi.

Zwingli kısa süre sonra Basel'den bakanlığa çağırıldı.

İlk saha çalışması, memleketi vadiden pek de uzak olmayan bir Alp topluluğundaydı. Rahip rütbesini aldıktan sonra "kendisini tüm ruhuyla ilahi gerçeği aramaya adadı; Çünkü o," dedi çağdaş bir reformcu, "Mesih'in sürüsünün kime emanet edildiğini ne kadar çok bilmesi gerektiğinin çok iyi farkındaydı."

Kutsal Yazıları ne kadar çok araştırırsa, onların gerçekleri ile Roma'nın sapkınlıkları arasındaki karşıtlık o kadar açık bir şekilde ortaya çıktı. Tek yeterli ve yanılmaz standart olan Tanrı Sözü olarak İncil'e teslim oldu. Kendisinin tercümanı olması gerektiğini gördü. O, önyargılı bir teori veya doktrini desteklemek için Kutsal Yazıları açıklamaya çalışmadı; ancak onların doğrudan ve açık öğretilerinin ne olduğunu öğrenmenin görevi olduğunu savundu. Anlamını tam ve doğru bir şekilde anlamak için her türlü yardımı aradı ve samimiyetle ve duayla kendisini arayan herkese kendisini açıklayacağını ilan ettiği Kutsal Ruh'un yardımını istedi.

Zwingli şöyle dedi: "Kutsal Yazılar insandan değil, Tanrı'dan gelir. Ve aydınlatan aynı Tanrı, sözün Tanrı'dan geldiğini anlamanızı sağlayacaktır. Tanrı'nın sözü... başarısız olamaz; O ışıktır, kendini açıklar, kendini açığa vurur, ruhu tüm kurtuluş ve lütufla aydınlatır, onu Tanrı'da teselli eder, onu alçakgönüllü kılar, böylece kendini kaybeder ve kendini inkar eder ve Tanrı'yı kucaklar. Zwingli'nin bu sözlerinin doğruluğu kanıtlanmıştı. O dönemdeki deneyiminden bahsederek daha sonra şunu yazdı: "Kendimi tamamen Kutsal Yazılara adamaya başladığımda, felsefe ve teoloji (skolastiklik) bende her zaman hoşnutsuzluk uyandırır. Son olarak şunu söylüyorum: 'Aldatan her şeyi arkanızda bırakmalı ve Tanrı'nın tamamen Kendi basit Sözünde açıklanan anlamını öğrenmelisiniz.' Sonra Tanrı'dan ışığını dilemeye başladım ve Kutsal Yazılar benim için çok daha kolay hale geldi."

Zwingli'nin vaaz ettiği doktrin Luther'den alınmadı. Bu, İsa'nın öğretisiydi. İsviçreli reformcu şöyle dedi: "Luther Mesih'i vaaz ediyorsa, o da benim yaptığımı yapar. O, benden çok daha fazla ruhu Mesih'e yönlendirdi; öyle olsun. Ancak askeri olduğum ve tek başıma başım olan Mesih'in isminden başka bir ismi taşımıyorum. Hiçbir zaman benim tarafımdan Luther'e veya Luther tarafından bana tek bir satır yazılmadı. Peki neden?... Birbirimizle hiçbir iletişimi olmayan bizler, İsa Mesih'in öğretisini bu kadar tekdüze bir şekilde öğrettiğimize göre, Tanrı'nın Ruhunun tanıklığının ne kadar tekdüze olduğu herkese açıklansın diye."

1516'da Zwingli, Einsiedeln'deki manastıra vaiz olmaya davet edildi. Orada Roma'nın yozlaşmasını yakından gördü ve bir Reformcu olarak evinin çok ötesinde de hissedilecek bir etki yaratmaya başladı.

Yerli Alpler. Einsiedeln'in en ilgi çekici yerleri arasında mucizeler yaratma gücüne sahip olduğu söylenen bakirenin resmi vardı. Manastır kapısının üzerinde şu yazı vardı: "Burada günahların tamamen bağışlanması sağlanabilir." Hacılar her mevsim bakirenin şapeline başvururlardı; ancak her yıl düzenlenen büyük kutsama festivaline İsviçre'nin her yerinden, hatta Fransa ve Almanya'dan çok sayıda insan geldi. Senaryodan büyük üzüntü duyan Zwingli, bu batıl inanç kölelerine müjde aracılığıyla özgürlüklerini ilan etme fırsatını değerlendirdi.

"Tanrı'nın yaratılışın diğer kısımlarından daha çok bu tapınakta olduğunu hayal etmeyin" dedi. O, konutunuzu nerede kurarsa kursun, etrafınızdadır ve sizi duyar... Allah'ın lütfunu güvence altına almak için gereksiz çabalarda, sıkıcı haclarda, adaklarda, bakirelere ve azizlere dualarda ne gibi bir güç olabilir? Duada çoğaltılan kelimeler ne anlama gelir? Cilalı bir başlık, tıraş edilmiş bir kafa, uzun uçuşan bir elbise ya da altınla süslenmiş terliklerin ne kadar faydası var? Tanrı kalbe bakar ve bizim kalbimiz Tanrı'dan uzaktır." "Kendisini çarmıhta ilk ve son kez sunan Mesih, tüm inanlıların günahları için sonsuza kadar tatmin edici bir kurban ve kurbandır" dedi.

Birçok dinleyici için bu öğretiler hoş karşılanmadı. Yorucu yolculuklarının boşuna yapıldığının gösterilmesi onlar için acı bir hayal kırıklığıydı. Mesih aracılığıyla karşılıksız olarak sunulan bağışlanmayı anlayamadılar.

Roma'nın onlar için çizdiği Cennete giden eski yoldan memnunlardı. Daha iyi bir şey aramanın şaşkınlığından kurtuldular. Kurtuluşunuzu rahiplere ve papaya emanet etmek, kalbin saflığını aramaktan daha kolaydı.

Ancak başka bir sınıf, Mesih aracılığıyla kurtuluş haberini sevinçle aldı. Roma'nın emrettiği ibadetler ruha huzur getirmeyi başaramamıştı ve onlar iman aracılığıyla Kurtarıcı'nın kanını kefarete kabul ettiler. Bunlar, aldıkları değerli ışığı başkalarına göstermek için evlerine döndüler. Gerçek bu şekilde toplumdan topluluğa, şehirden şehre taşınmış ve bakire manastırına giden hacıların sayısı büyük ölçüde azalmıştır. Tekliflerde azalma oldu ve bunun sonucunda da kovulan Zwingli'nin maaşında azalma oldu. Ancak bu ona yalnızca sevinç verdi çünkü fanatizmin ve batıl inançların gücünün kırıldığını gördü.

Kilise yetkilileri Zwingli'nin yürüttüğü çalışmalara karşı kör değildi; ama o zamana kadar müdahale etmekten kaçındılar.

Onu hâlâ kendi davalarına bağlamak umuduyla, dalkavukluk yaparak onu kazanmak için çaba harcıyorlardı ve bu arada gerçekler de halkın gönlünde yer ediniyordu.

Zwingli'nin Einsiedeln'deki çabaları onu daha geniş bir alana hazırlamıştı ve çok geçmeden bu alana girecekti. Orada üç yıl geçirdikten sonra Zürih katedralindeki vaizlik makamına çağrıldı. Burası o zamanlar İsviçre konfederasyonunun en önemli şehriydi ve burada uygulanan etki geniş çapta hissediliyordu. Ancak daveti üzerine Zürih'e geldiği din adamları her türlü yenilikten kaçınmak istiyorlardı ve ona görevleri konusunda talimat vermeye karar verdiler.

"En küçüğünü göz ardı etmeden, topluluktan sunu toplamak için tüm enerjinizi kullanacaksınız" dediler. Onları hem minberden hem de günah çıkarma kürsüsünden sadık olmaya, tüm ondalıkları ve sunuları ödemeye ve sunularıyla kiliseye duydukları özene tanıklık etmeye teşvik edeceksiniz. Hastalardan, kitlelerden ve genel olarak tüm dini törenlerden gelen katkıları artırmak için gayretli olacaksınız." Eğitimcileri şunu ekledi: "Ayinleri idare etmenin, vaaz vermenin ve sürüyle kişisel olarak ilgilenmenin yanı sıra, bunlar aynı zamanda rahibin görevleridir.

Ancak bunların yürütülmesi için sizin yerinize hareket edecek bir vekil çalıştırabilirsiniz.

- özellikle vaaz verirken. Özel olarak talep edildiğinde kutsal törenleri yalnızca seçkin kişilere uygulamalısınız; Bunları ayırım gözetmeksizin her sınıftan insana uygulamanıza izin verilmiyor."

Zwingli bu suçlamaları sessizce dinledi ve yanıt olarak bu önemli göreve çağrılmaktan duyduğu onurdan dolayı minnettarlığını ifade ettikten sonra, izlemeyi önerdiği yolu açıklamaya başladı. "İsa'nın hikayesi" dedi, "çok uzun zamandır kamuoyunun gözünden uzak tutuldu. Amacım, Aziz Matta'ya göre İncil'in tamamını, yalnızca Kutsal Yazıların kaynaklarından konuşarak, tüm derinliklerinden konuşarak, metni metinle karşılaştırarak ve hararetli ve aralıksız dualar kullanarak öğretmektir, böylece ne olduğunu keşfetmeme izin verilsin. Kutsal Ruh'un zihni. Hizmetimi Tanrı'nın yüceliği, O'nun biricik Oğlu'nun övgüsü, canların kurtuluşu ve onların gerçek iman konusunda eğitilmeleri için adamayı arzuluyorum." Her ne kadar din adamlarından bazıları onun planını onaylamasa ve onu caydırmaya çalışsa da Zwingli kayıtsız kaldı. Yeni bir yöntem getirmeyeceğini, bunun yerine kilisenin başlangıçta, saflık günlerinde kullandığı eski yöntemi tanıtacağını açıkladı.

Öğrettiği gerçekler zaten ilgi uyandırmıştı; ve halk onun vaazını dinlemek için çok sayıda toplandı. Dinleyicileri arasında uzun süredir ibadetlere katılmayı bırakan birçok kişi de vardı. Hizmetine İncilleri açarak ve Mesih'in yaşamı, öğretileri ve ölümüyle ilgili ilham verici öyküyü okuyup dinleyenlere açıklayarak başladı. Burada, Einsiedeln'de olduğu gibi, yanılmaz tek otorite olarak Tanrı'nın Sözü'nü ve tek eksiksiz kurban olarak Mesih'in ölümünü sundu. "Sizi kurtuluşun gerçek kaynağı olan Mesih'e götürmek istiyorum" dedi. Hükümet liderlerinden öğretmenlere, zanaatkarlardan köylülere kadar her sınıftan insan vaizin etrafında toplandı. Onun sözlerini derin bir ilgiyle dinlediler. O yalnızca karşılıksız kurtuluş teklifini duyurmakla kalmadı, aynı zamanda o zamanların aldatmacalarını ve yolsuzluklarını da korkusuzca kınadı. Birçoğu katedralden Tanrı'ya şükrederek döndü. "Bu adam" dediler, "gerçeğin vaizidir. O, bizi bu Mısır'ın karanlığından çıkaracak olan Musamız olacak."

Ancak çalışmalarını ilk başta büyük bir ilgiyle karşılanırsa da bir süre sonra muhalefet yükseldi. Rahipler onun çalışmalarını engellemek ve öğretilerini kınamak için yola çıktılar. Birçoğu ona alay ederek ve alay ederek saldırdı; diğerleri küstahlığa ve tehditlere başvurdu. Ancak Zwingli herkesi sabırla sıktı ve şöyle dedi: "Eğer İsa'nın canlarını kazanmak istiyorsak, yolumuza çıkan birçok şeye gözlerimizi kapatmayı öğrenmeliyiz."

Bu sırada reform çalışmasını ilerletecek yeni bir faktör ortaya çıktı. Lucian adında biri, Basel'deki Reform inancına mensup bir arkadaşı tarafından Luther'in bazı yazılarıyla birlikte Zürih'e gönderildi ve bu kitapların satışının ışığı yaymanın güçlü bir yolu olabileceğini öne sürdü. Zwingli'ye "Kontrol edin," diye yazdı, "bu Lucian'ın yeterli sağduyu ve beceriye sahip olup olmadığını; eğer öyleyse, onu şehirden şehre, köyden köye, köyden köye ve hatta evden eve, Luther'in yazılarını ve özellikle de Rab'bin duasını anlatan açıklamasını yanında taşıyarak tüm İsviçre'de taşıyın. meslekten olmayanlar için yazılmıştır. Ne kadar çok tanınırlarsa o kadar çok alıcı bulurlar." Bu şekilde ışık girişi buldu.

Tanrı, cehaletin ve hurafenin zincirlerini kırmaya hazırlanırken, Şeytan, insanları karanlığa gömmek ve zincirlerini daha da sıkı tutmak için daha büyük bir güçle çalışır. İnsanlara bağışlama ve bağışlama sunmak için farklı yerlerdeki insanlar nasıl ayaklanıyordu?

Mesih'in kanı yoluyla aklanmayı başaran Roma, yenilenen enerjiyle Hıristiyan âleminde pazarını açmaya başladı ve para karşılığında bağışlanma teklifinde bulundu.

Her günahın bir bedeli vardı ve kilisenin hazineleri dolu tutulursa insanlara suç işleme özgürlüğü garanti ediliyordu. Bu şekilde her iki hareket de ilerledi: Biri para karşılığında günahların affedilmesini teklif ediyordu; diğeri ise Mesih aracılığıyla bağışlanmadır. Roma günaha izin vererek onu gelir kaynağı haline getirdi; Reformcular günahı kınadılar ve Mesih'i yatıştırıcı ve Kurtarıcı olarak gösterdiler.

Almanya'da hoşgörü satışı Dominik rahiplerine sipariş edilmişti ve kötü şöhretli Tetzl tarafından yürütülüyordu. İsviçre'de kaçakçılık, İtalyan bir keşiş olan Sanção'nun kontrolü altındaki Fransiskanların eline verildi. Yaptırım, papalık hazinesini doldurmak için Almanya ve İsviçre'den muazzam meblağlar temin ederek kiliseye zaten iyi hizmet etmişti. Şimdi İsviçre'yi geçerek büyük kalabalıkları kendine çekiyor, fakir köylülerin yetersiz kazançlarını elinden alıyor ve zengin sınıflardan zengin bağışlar talep ediyordu. Ancak Reformasyon'un etkisinin, insan ticaretini önleyemese de kısıtladığı zaten hissediliyordu. Sanction, İsviçre'ye girdikten kısa bir süre sonra yasadışı ticaretiyle şehrin yakınlarına vardığında Zwingli hâlâ Einsiedeln'deydi. Görevi hakkında bilgi sahibi olan reformcu, hemen ona karşı çıktı. İkisi buluşmadı ama Zwingli rahibin niyetini açığa vurmadaki başarısını o kadar arttırdı ki, diğer bölgelere gitmek zorunda kaldı.

Zürih'te Zwingli af tacirlerine karşı hararetle vaaz verdi; ve Sanction oraya yaklaştığında, konseyin bir habercisi tarafından karşılandı ve gitmesi beklenen bir çağrı yapıldı. Sonunda bir stratejiyle içeri girmeyi başardı, ancak tek bir af dahi dile getirilmeden reddedildi ve kısa süre sonra İsviçre'yi terk etti.

1519 yılında İsviçre'yi kasıp kavuran vebanın, yani "büyük ölümün" ortaya çıkması, reforma güçlü bir ivme kazandırdı. İnsanlar bu şekilde yok ediciyle karşı karşıya getirildikçe, çoğu kişi yaptıklarının ne kadar kibirli ve anlamsız olduğunu hissetti. Değer, yakın zamanda edindikleri bağışlanmaydı; ve inançları için daha güvenli bir temelini özlemine çekiyorlardı. Zürih'teki Zwingli hastalandı; o kadar hastalandı ki, iyileşmesine dair tüm umutlar ortadan kalktı ve öldüğü haberi geniş çapta yayıldı. O duruşma saatinde umudu ve cesareti sarsılmazdı. Günahın tamamen affedileceğine güvenerek, inançla Golgota çarmihına baktı. Ölümün kapılarından döndüğünde amacı, müjdeyi her zamankinden daha büyük bir şevkle duyurmaktı; ve sözleri olağanüstü bir güce sahipti. Halk, mezarın kenarından kendilerine dönen sevgili çobanlarını sevinçle karşıladı. Kendileri hastalara bakmaktan gelmişlerdi ve

ölürken müjdenin değerini daha önce hiç olmadığı kadar hissettiler.

Zwingli onun gerçeklerini net bir şekilde anlamaya ulaşmıştı ve onun yenileyici gücünü kendi içinde daha kapsamlı bir şekilde deneyimlemişti. İnsanın düşüşü ve kurtuluş planı onun üzerinde düşündüğü konulardı. "Adem'de hepimiz öldük, yolsuzluk ve kınama yüzünden tamamen mahvolduk." "Ama Mesih bizim için sonsuz kurtuluşu satın aldı." "Onun tutkusu sonsuz bir fedakarlıktır ve sürekli bir etkiye sahiptir; O, kendisine sağlam ve sarsılmaz bir imanla güvenen herkesin lehine ilahi adaleti sonsuza kadar tatmin eder." Yine de insanların Mesih'in lütfu sayesinde günah işlemeye devam etmekte özgür olmadıklarını açıkça söyledi. "Nerede Tanrıya iman varsa, Tanrı da orada yaşar; ve Tanrı'nın olduğu yerde, insanları iyi işlere zorlayan ve yönlendiren, uyanmış bir şevk vardır."

Zwingli'nin, katedralin kendisini dinlemeye gelen kalabalığa yer vermeyecek kadar dolu olduğu yönündeki vaazlarına ilgi o kadar fazlaydı ki. Dayanabildikleri ölçüde yavaş yavaş gerçeği dinleyicilerine açtı. İlk etapta onları korkutacak, önyargıya yol açacak noktaları gündeme getirmemeye dikkat etti. İlk işi onların kalplerini Mesih'in öğretilerine kazanmak, onları O'nun sevgisiyle yumuşatmak ve O'nun örneğini önlerinde tutmaktır; İncil ilkelerini öğrendikçe batıl inanç ve uygulamalarından kaçınılmaz olarak vazgeçilecekti.

Reform Zürih'te adım adım ilerledi. Düşmanları alarma geçerek aktif muhalefete geçti. Bir yıl önce, Wittenberg keşişi Worms'ta papaya ve imparatora "hayır" demişti ve şimdi her şey Zürih'te papalık iddialarına karşı benzer bir direnişe işaret ediyor gibiydi. Zwingli'ye defalarca saldırılar yapıldı. Papalık kışlasında zaman zaman müjdenin öğrencileri kazığa bağlanarak yakıldı ama bu yeterli değildi; sapkınlıkların öğretmeni susturulmalıdır. Buna göre, Constância piskoposu Zürih Konseyine üç delege göndererek Zwingli'yi halka kilise yasalarını ihlal etmeyi öğretmekle ve böylece toplumun barışını ve iyi düzenini tehdit etmekle suçladı. Kilisenin otoritesi bir kenara bırakılırsa evrensel anarşinin ortaya çıkacağını savundu. Zwingli, dört yıldır sevindirici haberi Zürih'te öğrettiğini söyledi, "burası konfederasyondaki diğer şehirlerden daha sessiz ve daha huzurluydu." "O halde" dedi, "Hıristiyanlık genel güvenliğin en iyi koruyucusu değil mi?"

Delegeler danışmanlara kilisede kalmaları yönünde çağrıda bulundular ve kilisenin dışında kurtuluşun olmadığını ilan ettiler. Zwingli şu cevabı verdi: "Bu suçlamanın sizi etkilemesine izin vermeyin. Kilisenin temeli, Petrus'a sadakatle itiraf ettiği için adını veren aynı Kaya, aynı Mesih'tir. Her millette, Rab İsa'ya bütün yüreğiyle iman eden herkes, Tanrı tarafından kabul edilir. Burası gerçekten dışında hiç kimsenin kurtarılamayacağı kilisedir." Konferansın sonucunda piskoposluğun delegelerinden biri Reform inancını kabul etti.

Konsey Zwingli'ye karşı harekete geçmeyi reddetti ve Roma yeni bir saldırıya hazırlandı. Reformcu, düşmanlarının planları konusunda uyarıldığında şöyle haykırdı: "Gelsinler; Ben onlardan, çıkıntılı bir uçurumun ayaklarının dibinde gürleyen dalgalardan korktuğu gibi korkuyorum." Din adamlarının çabaları, yıkmaya çalıştıkları davayı yalnızca daha da ileriye taşıdı. Gerçek yayılmaya devam etti. Almanya'da, Luther'in ortadan kaybolmasıyla bunalıma giren yandaşları, müjdenin İsviçre'de ilerleyişini gördüklerinde cesaretlendiler.

Reformasyon Zürih'te yerleşir yerleşmez, onun meyveleri kötülüğün bastırılmasında ve düzen ve uyumun teşvik edilmesinde daha tam olarak görülmeye başlandı. Zwingli, "Barışın bizim şehrimizde yeri var" diye yazdı; "Anlaşmazlık yok, ikiyüzlülük yok, açgözlülük yok, anlaşmazlık yok. Böyle bir birlik, Rab'den ve bizi barış ve dindarlığın meyveleriyle dolduran öğretimizden değilse nereden gelebilir?"

Reformasyon'un kazandığı zaferler, Romanistleri kendi yıkımlarına yönelik daha kararlı çabalar göstermeye motive etti. Almanya'da Luther'in çalışmalarının bastırılmasında zulmün ne kadar az şey başardığını görünce, reformu kendi silahlarıyla karşılamaya karar verdiler. Zwingli ile aralarındaki anlaşmazlığı sürdürecekler ve meseleyi çözdükten sonra sadece çatışmanın yerini değil, aynı zamanda yarışmacılar arasında karar verecek olan hakemleri de kendileri seçerek zaferlerini kesinleştireceklerdi. Ve eğer Zwingli'yi bir kez ellerine alabilselerdi, onun kendilerinden kaçmamasına dikkat edeceklerdi. Lider susturulduğunda

hareket hızla bastırılabilir. Ancak bu amaç dikkatle gizlendi.

Tartışmanın Baden'de yapılması planlanmıştı; ancak Zwingli orada değildi. Papacıların planlarından şüphelenen ve müjdeyi itiraf edenler için papalık kışlasında yakılan ateşler konusunda uyarıda bulunan Zürih Konsili, papazlarının kendisini bu tehlikeye maruz bırakmasını engelledi. Zürih'te Roma'nın gönderebileceği tüm militanlarla buluşmaya hazır; ama yakın zamanda hakikat uğruna şehitlerin kanının döküldüğü Baden'e gitmek, kesin ölüme gitmek demekti. Oecolampadius ve Haller, Reformcuları temsil etmek üzere seçilirken, bir dizi bilgili doktor ve piskoposun desteklediği ünlü Doktor Eck, Roma'nın şampiyonuydu.

Zwingli konferansta bulunmasa da etkisi hissedildi. Sekreterlerin tümü papacılar tarafından seçiliyordu ve diğerlerinin ölüm cezasıyla not alması yasaklanmıştı. Yine de Zwingli, Baden'de söylenenlere dair her gün aslına sadık bir rapor alıyordu. Tartışmada hazır bulunan bir öğrenci, her gece o gün sunulan tartışmaları kaydetti. Diğer iki öğrenci bu kayıtları Oecolampadius'un günlük mektuplarıyla birlikte Zürih'teki Zwingli'ye teslim etti. Reformcu buna yanıt vererek tavsiye ve önerilerde bulundu. Mektupları geceleri yazıyordu ve öğrenciler sabah onlarla birlikte Baden'e dönüyorlardı.

Şehir kapılarında konuşlanmış muhafızların gözetiminden kaçmak için bu haberciler başlarının üzerinde kümes hayvanları sepetleri taşıyordu ve hiçbir engel olmadan geçmelerine izin veriliyordu.

Bu şekilde Zwingli kurnaz düşmanlarıyla savaşı sürdürdü. Myconius, "Düşmanlarının ortasında tartışarak yapabileceğinden daha fazla meditasyon yaparak, tartışmaya yardım ederek ve tavsiyelerini Baden'e ileterek" dedi.

Beklenen zaferle dolu Romanistler, zengin kıyafetleriyle ve mücevherlerle süslenmiş olarak Baden'e gelmişlerdi. Lüks içinde yaşıyorlardı, sofralarına en pahalı lezzetler ve seçkin şaraplar servis ediliyordu. Dini görevlerinin ağırlığı eğlence ve kutlamalarla hafifledi. Halk tarafından bir grup dilenciden biraz daha iyi görülen ve ılımlı beslenmeleri onları çok kısa bir süre masada tutan reformcular belirgin bir tezat oluşturdu. Oecolampadius'un ev sahibi, onu odasında gözlemleme fırsatını değerlendirerek onu her zaman ders çalışırken veya dua ederken buldu ve büyük hayranlık duydu. "Kafirin en azından çok dindar olduğunu" bildirdi.

Konferansta, "Eck kibirli bir şekilde muhteşem bir şekilde dekore edilmiş bir kürsüye çıkarken, mütevazı, mütevazı giyimli Oecolampadius kabaca inşa edilmiş bir platformda rakibinin karşısında oturuyordu." Eck'in güçlü sesi ve sınırsız özgüveni onu asla yanıltmadı. Onun gayreti şöhretin yanı sıra altın umuduyla da canlanıyordu; Çünkü inancın savunucusu cömert bir miktarla ödüllendirilmek üzereydi. En iyi argümanlar başarısızlığa uğradığında hakaretlere ve hatta küfürlere başvurdu.

Alçakgönüllü ve kendine güvenmeyen Oecolampadius, çatışmadan kaçınmış ve ciddi bir beyanla savaşa girmişti: "Tanrı'nın Sözü'nden başka adalet kuralı tanımıyorum." İşleminde nazik ve nazik olmasına rağmen, yetenekli ve kararlı olduğunu kanıtladı. Roma'nın temsilcileri kendi geleneklerine göre kilise geleneklerinin otoritesine başvururken, reformcu Kutsal Yazılara sıkı sıkıya bağlı kaldı. "Bizim İsviçre'mizde" dedi, "anayasaya uygun olmadığı sürece geleneklerin hiçbir geçerliliği yoktur; Artık inanç meselelerinde Kutsal Kitap bizim anayasamızdır."

İki tartışmacı arasındaki zıtlık etkisiz değildi. Reformcunun son derece nazik ve alçakgönüllü bir şekilde sunulan sakin ve net muhakemesi, Eck'in şiddetli ve kibirli ifadelerinden tiksinti duyan zihinlere hitap etti.

Tartışma on sekiz gün boyunca devam etti. Sonunda papacılar büyük bir özgüvenle zaferlerini ilan ettiler. Delegelerin çoğunluğu Roma'nın yanında yer aldı ve Diyet, reformcuların yenilgiye uğradığını ve liderleri Zwingli ile birlikte kiliseyle ilişkilerinin kesildiğini ilan etti. Ancak konferansın meyveleri avantajın hangi tarafta olduğunu ortaya çıkardı. Tartışma Protestan davasına büyük bir ivme kazandı ve çok geçmeden Bern ve Basel gibi önemli şehirler Reformasyon yanlısı olduklarını ilan ettiler.

Bölüm 10

Almanya'da Reformun İlerlemesi

Luther'in gizemli ortadan kaybolması tüm Almanya'da şaşkınlık yarattı. Luther hakkındaki sorular her yerde duyuldu. Reformcu hakkında çok çelişkili söylentiler dolaşıyordu ve birçok kişi onun öldürüldüğüne inanıyordu. Yalnızca arkadaşları olduğunu iddia eden kişiler için değil, aynı zamanda Reformasyon tarafında açıkça tavır almayan binlerce kişi için de büyük bir yas vardı.

Birçoğu onun ölümünün intikamını almak için ciddi bir yemin etti.

Romalı liderler, kendilerine karşı duyguların ne ölçüde uyandığını dehşetle gördüler. Her ne kadar ilk başta Luther'in sözde ölümünden dolayı çok sevinçli olsalar da, kısa süre sonra halkın gazabından saklanmak istediler. Düşmanları, Luther'in aralarında olduğu dönemdeki cesur eylemlerinden, ortadan kayboluşundaki kadar rahatsız olmamıştı. Cesur reformcuyu öfkeyle yok etmeye çalışanlar, artık çaresiz bir tutsak haline geldiği için korkuyla doldular. Onlardan biri şunları söyledi: "Kaçabilmemizin tek yolu meşalelerimizi yakmak ve Luther'i arzulayan ulusa gönderene kadar ülkenin her yerinde Luther'i aramaktır." İmparatorun fermanı güçsüz görünüyordu. Papalık elçileri, fermanın Luther'in kaderinden daha az dikkat çektiğini görünce öfkeyle doldular.

Tutuklu olmasına rağmen güvende olduğu haberi halkın korkularını yatıştırırken aynı zamanda onun lehine heyecan da uyandırdı. Yazıları her zamankinden daha büyük bir şevkle okundu. Giderek artan sayıda insan, böylesine korkunç bir savaşta Tanrı'nın Sözü'nü savunan bu cesur adamın davasına katıldı. Reformasyon sürekli güç kazanıyordu. Luther'in ektiği tohum her yerde filizlenmişti. Onun yokluğu, varlığının başaramayacağı bir görevi yerine getiriyordu. Büyük liderleri uzakta olduğundan diğer işçiler artık yeni bir sorumluluk hissettiler. Yenilenen inanç ve şevkle, böylesine asil bir şekilde başlatılan işin aksamaması için ellerinden gelen her şeyi yapmak üzere ilerlediler.

Ancak Şeytan boş durmadı. Şimdi diğer tüm reform hareketlerinde denediği şeyi yapmaya çalıştı: gerçek iş yerine sahtesini göstererek halkı kandırmak ve yok etmek. Hıristiyan kilisesinin birinci yüzyılında sahte Mesihler olduğu gibi, 16. yüzyılda da sahte peygamberler ortaya çıktı.

Dini dünyada yaşanan heyecandan derinden etkilenen bazı insanlar, Cennetten özel vahiyler aldıklarını hayal ettiler ve Luther tarafından henüz çekingen bir şekilde başlatıldığını ilan ettikleri Reformasyon'u sonuna kadar taşımak için ilahi olarak görevlendirildiklerini iddia ettiler. Aslında onun yaptığı işi geri alıyorlardı. Reformasyon'un temelini oluşturan büyük ilkeyi, yani Tanrı Sözü'nün inanç ve uygulama için fazlasıyla yeterli bir kural olduğu ilkesini reddettiler; ve kendi duygu ve izlenimlerinin değişken ve belirsiz normunun yerine bu şaşmaz kılavuzu koydular. Hata ve batılın büyük dedektörünün bu şekilde bir kenara bırakılmasıyla, Şeytan'ın zihinleri dilediği gibi kontrol etmesinin yolu açıldı.

Bu peygamberlerden biri Cebrail'in kendisine talimat verdiğini iddia ediyordu. Kendisine katılan bir öğrenci, kendisine Allah'ın bir hediye verdiğini söyleyerek okuldan ayrıldı.

Sözünü bilgece açıklamak için. Doğal olarak fanatizme yatkın olan başkaları da onlara katıldı. Bu meraklıların eylemi hiç de küçük bir heyecan yaratmadı. Luther'in vaazları dünyanın her yerindeki insanlar arasında reform ihtiyacına dair bir duygu uyandırmıştı ve şimdi gerçekten samimi olan bazı insanlar bu yeni peygamberlerin iddialarına aldanmışlardı.

Hareketin liderleri Wittenberg'e giderek Melanchthon ve müttetiklerini taleplerini kabul etmeye ikna etmeye çalıştı. Onlar şöyle dediler: "Biz insanlara öğretmek için Tanrı tarafından gönderildik; biz bizzat Rab'den özel vahiyler aldık ve bu nedenle ne olacağını biliyoruz. Biz havariyiz ve peygamberiz ve Dr.

Luther'in vaaz ettiği şeyin gerçeğinin yanı sıra."

Reformcular hayrete düştüler ve şaşkınlık içinde kaldılar. Bu henüz karşılaşmadıkları bir unsurdu ve hangi yolu izleyeceklerini bilmiyorlardı. Melanchthon şunları söyledi: "Bu adamlarda gerçekten olağandışı ruhlar var; ama hangi ruhlar?... Bir yandan Tanrı'nın Ruhunu üzmemeye, diğer yandan Tanrı'nın ruhu tarafından baştan çıkarılmamaya dikkat edelim. Şeytan."

Yeni öğretinin meyvesi çok geçmeden ortaya çıktı. İnsanlar İncil'i ihmal etmeye veya onu tamamen bir kenara bırakmaya yönlendirildi. Okullar kargaşaya sürüklendi. Öğrenciler tüm kısıtlamaları reddederek eğitimlerini bırakarak üniversiteden ayrıldılar. Reform çalışmalarını yeniden canlandırabilecek ve yönetebilecek kapasitede olduklarını düşünen adamlar, onu yalnızca yıkımın eşiğine getirdiler. Romanistler güvenlerini yeniden kazandılar ve sevinçle haykırdılar: "Bir çaba daha ve her şey bizim olacak."

Wartburg'da bulunan Luther olanları duydu ve derin bir pişmanlıkla şunları söyledi: "Her zaman Şeytan'ın bize bu belayı göndereceğini umuyordum." Bu sahte peygamberlerin gerçek karakterini anladı ve hakikat davasını tehdit eden tehlikeyi gördü. Papa ile imparatorun muhalefeti ona şu anda yaşadığı kadar büyük bir ıstırap ve şaşkınlık yaratmamıştı. Reformasyon'un sözde dostlarından en kötü düşmanları ortaya çıkmıştı. Ona bu kadar büyük neşe ve rahatlık veren gerçekler, kilisede çekişme yaratmak ve kafa karışıklığı yaratmak için kullanılıyordu.

Reformasyon çalışmasında Luther, Tanrı'nın Ruhunu tarafından ileriye doğru itildi ve kendisinin çok ötesine geçti. Kendisi bu tür pozisyonları üstlenmeyi teklif etmemişti. Sonsuz Gücün elindeki bir araçtan başka bir şey değildi.

Ancak çalışmalarının sonuçları karşısında sık sık sarsıldığını hissediyordu.

Reformcu bir keresinde şöyle demişti: "Eğer öğretimin ister mütevazı ister karanlık olsun tek bir insana, tek bir insana zarar vereceğini bilseydim - ki bu olamaz, çünkü bu müjdenin kendisidir - ölümle on kez yüzleşmeyi tercih ederim. vazgeç."

Ve böylece Reformasyonun gerçek merkezi olan Wittenberg, hızla fanatizmin ve kanunsuzluğun etkisi altına giriyordu. Bu korkunç durum Luther'in öğretilerinin sonucu değildi; ama Almanya'nın her yerindeki düşmanları onu her şeyin sebebi olmakla suçluyordu. Bazen yüreğinin acısıyla şunu sorardı: "Bu, bu büyük Reformasyon işinin sonu olabilir mi?" Bir kez daha Allah ile duada güreşirken, kalbine huzur aktı. "İş benim değil, senindir" dedi; "batıl inançlar ya da fanatizm yüzünden bozulmasına izin vermeyeceksin." Ancak böyle bir krizde artık çatışmadan uzak durma düşüncesi Luther için dayanılmaz hale geldi. Wittenberg'e dönmeye karar verdi.

Hiç vakit kaybetmeden riskli yolculuğa başladı. Kendini imparatorluğun yasağı altında buldu. Düşmanlar onun canını almakta özgürdü; arkadaşlarının ona yardım etmesi veya ona barınak sağlaması yasaklandı. İmparatorluk hükümeti yandaşlarına karşı en katı önlemleri alıyordu. Ancak reformcu şunu gördü:

Müjde tehlikedeydi ve Rab adına cesurca gerçek uğruna savaşmaya çıktı.

Luther, Saksonya Seçmenine yazdığı bir mektupta, Wartburg'dan ayrılma niyetini açıkladıktan sonra şunları söyledi: "Majesteleri bilinsin ki, Wittenberg'de bir Seçmenin korumasından çok daha güçlü bir koruma altında bulunuyorum. Sizden yardım istiyorum Majesteleri ve ben sizin korumanızı istemekten o kadar uzağım ki amacım sizi korumak. Majestelerinin savunmamı alabileceğini veya alacağını bilseydim, Wittenberg'e gitmezdim. Hiçbir seküler kılıç ilerleyemez Bu nedenle; Tanrı her şeyi insanın yardımı veya işbirliği olmadan yapmalıdır. En çok inanca sahip olan, en iyi savunmaya sahiptir."

Luther, Wittenberg'e giderken yazdığı ikinci mektubunda şunları ekledi: "Majestelerinin onaylamamasına ve tüm dünyanın gazabına katlanmaya hazırım. Wittenberg sakinleri benim koyunlarım değil mi? Tanrı onları bana emanet etmedi mi? Umurunda mı? Ve gerekirse senin uğruna canımı bile vermemeli miyim? Üstelik, korkarım ki, Almanya'nın her yerinde, Tanrı'nın ulusumuzu cezalandıracağı bir devrim görebiliriz."

Büyük bir özen ve alçakgönüllülükle, ancak kararlılıkla ve kararlılıkla görevine başladı. "Şiddetle kontrol ve kontrolü ele geçirenleri, Söz'ün sözüyle çürütmeli ve geri almamız. Batıl inançlılara ve inanmayanlara karşı zor kullanmayacağım... Kimse zorlanmasın. Ben vicdan özgürlüğü için çalıştım. Özgürlük imanın gerçek özüdür."

Kısa süre sonra Luther'in geri döndüğü ve vaaz vereceği söylentileri Wittenberg'de yayıldı. Her yönden insanlar toplanmıştı ve kilise aşırı kalabalıktı. Büyük bir hikmet ve nezaketle minbere çıkarak talimat verdi, öğüt verdi ve azarladı. Ayini ortadan kaldırmak için şiddet içeren yöntemlere başvuran bazı kişilerin davranışları hakkında şunları söyledi:

"Ayin kötü bir şeydir; Tanrı ona karşı çıkıyor. Kaldırılmalı ve onun yerine tüm dünyada müjde yemeğinin kurulmasını diliyorum. Ama kimse ondan zorla alınmasın. Gitmeliyiz. sonuçlar Tanrı ile.

Harekete geçmesi gereken biz değiliz, O'nun Sözü'dür. 'Peki neden böyle olmak zorunda?' diye soracaksınız. Çünkü insanların kalpleri çömlekçinin elindeki kil gibi benim ellerimde değil. Konuşma hakkımız var ama zorlama hakkımız yok. Vaaz verelim; gerisi Allah'a aittir. Eğer zora başvurursam ne kazanacağım? Yüz tavırları, adil görünüm, spazmodik tekdüzelik ve ikiyüzlülük. Ama kalpte samimiyet, inanç, sevgi olmazdı. Onların eksik olduğu yerde her şey eksiktir ve böyle bir zafer için zerre kadar ödün vermem. Tanrı, Sözünün basit gücüyle sizin, benim ve tüm dünyanın tüm çabalarımızın birleşimiyle yapabileceğinden çok daha fazlasını yapar. Allah kalbe bakar ve bunu yaparsan her şey kazanılır."

"Vaaz vermeye, tartışmaya ve yazmaya hazırım; ama kimseyi utandırmayacağım, çünkü inanç gönüllü bir eylemdir. Daha önce ne yaptığımı hatırlayın. Papaya, hoşgörülere ve papalık yanlılarına karşı çıktım, ancak şiddet veya isyan olmadan.

Tanrı Sözünü sundum; Vaaz verdim, yazdım ve sonra bıraktım. Ve ben uzanıp uyurken... vaaz ettiğim Söz papalığa öyle bir darbe indirdi ki, hiçbir prens ya da imparator ona bu kadar darbe indirmemişti. Kendi adıma neredeyse hiçbir şey yapmadım; Sözün gücü her şeyi başardı. Eğer zora başvursaydım, belki de tüm Almanya kana bulanacaktı. Peki sonuç ne olurdu? Ruhların ve bedenlerin mahvolması ve yok edilmesi. Sonuç olarak, hareketsiz kaldım ve Söz'ün dünyanın enine ve boyuna yayılmasına izin verdim."

Luther bir hafta boyunca günlerce bekleyen kalabalığa vaaz vermeye devam etti. Tanrı Sözü fanatik heyecanın büyüsunü bozdu. Müjdenin gücü, yoldan çıkmış insanları hakikat yoluna geri getirdi.

Luther'in, gidişatları bu kadar büyük zarara yol açan fanatiklerle tanışmak gibi bir arzusu yoktu. Onların çılgın yargılara ve disiplinsiz tutkulara sahip, Tanrı tarafından özel olarak aydınlandıklarını iddia etmelerine rağmen en ufak bir çelişkiye, hatta en nazik azarlamaya veya tavsiyeye bile tahammül etmeyecek insanlar olduklarını biliyordu. Kendilerinin en yüksek otoriteyi kullanma hakkına sahip olduklarına inanarak, herkesin hiçbir sorgulama olmaksızın iddialarını kabul etmesini talep ettiler.

Ancak Luther'le görüşme talep ettiklerinde, Luther onlarla görüşmeyi kabul etti ve onların sözde haklarını açığa vurmada o kadar başarılı oldu ki, sahtekarlar çok geçmeden Wittenberg'i terk etti.

Fanatizm bir süreliğine kontrol altına alındı; Ancak birkaç yıl sonra daha büyük şiddet ve daha korkunç sonuçlarla patlak verdi. Luther, bu hareketin liderleri hakkında şunları söyledi: "Onlar için Kutsal Yazılar ölü bir metinden başka bir şey değildi ve hepsi 'Ruh! Ruh!' diye haykırmaya başladılar. Ama elbette, ruhlarının onları götürdüğü yere kadar onları takip etmeyeceğim. Tanrı, merhametiyle beni, bu tür azizlerin bulunduğu bir kiliseden korusun. Mütevazı, zayıf ve alçakgönüllülerin yanında olmayı arzuluyorum. günahlarını bilen ve hisseden hastalardır ve O'ndan teselli ve destek almak için sürekli olarak kalplerinin derinliklerinden Tanrı'ya ah çekerler ve yakarırlar."

Fanatiklerin en aktifi olan Thomaz Münzer, doğru yönlendirilirse iyilik yapmasını sağlayacak oldukça yetenekli bir adamdı; ancak gerçek dinin temel ilkelerini öğrenmemişti. Kendisinin dünyayı ıslah etmek için Tanrı tarafından önceden belirlendiğini hayal etti ve diğer pek çok heveslinin yaptığı gibi, reformun kendisinden başlaması gerektiğini unuttu. O, mevki ve nüfuz kazanmayı arzuluyordu ve Luther'den sonra bile ikinci olmaya istekli değildi. Münzer, Reformcuların Kutsal Kitap'ın otoritesini Papa'nın otoritesiyle değiştirmekle, yalnızca farklı bir papalık biçimi oluşturmakta olduklarını ilan etti. Gerçek reformu gerçekleştirmek için ilahi olarak görevlendirildiğini iddia etti. Bir keresinde şöyle demişti: "Bu ruha sahip olan kişi, hayatı boyunca Kutsal Yazıları hiç görmemiş olsa da, gerçek imana sahiptir."

Fanatik ustalar, her düşünceyi ve dürtüyü Tanrı'nın sesi olarak anlayarak kendilerini izlenimlerin yönetimine teslim ettiler; sonuç olarak aşırı uçlara gittiler. Hatta bazıları "Mektup öldürür, ama Ruh hayat verir" diye bağıarak İncillerini bile yaktı. Münzer'in öğretisi, insanın muhteşem olana olan arzusuna hitap ederken, aynı zamanda insanların fikir ve görüşlerini neredeyse Tanrı Sözü'nün üstüne yerleştirerek onun gururunu tatmin ediyordu. Doktrinleri binlerce kişi tarafından kabul edildi. Çok geçmeden halka açık tapınmadaki tüm düzeni eleştirdi ve prenlere itaat etmenin hem Tanrı'ya hem de Belial'e hizmet etmek anlamına geldiğini ilan etti.

Papalığın boyunduruğundan artık vazgeçmeye başlayan halkın zihni, sivil iktidarın kısıtlamaları karşısında sabırsızlanmaya başlamıştı. Münzer'in ilahi onay talep eden devrimci öğretileri, onların her türlü kontrolden kurtulmalarına ve önyargılarını ve tutkularını özgür bırakmalarına yol açtı. Bunu en korkunç fitne ve çatışma sahneleri izledi ve Almanya'nın toprakları kana bulandı.

Luther'in bir süre önce Erfurt'ta yaşadığı ruhsal ıstırap, Reform'a atfedilen fanatizmin etkilerini gözlemledikçe, şimdi onu iki kat daha güçlü bir şekilde eziyordu. Papa prensleri, isyanın Luther'in öğretilerinin meşru meyvesi olduğunu ilan etti ve çoğu kişi bu beyana inanmaya hazırды. Bu suçlamanın en ufak bir temeli olmasa da,

reformcuya büyük acı yaşattı. Gerçeğin davasının bu şekilde lekelenmesi, en düşük fanatizm olarak sınıflandırılması onun kaldıramayacağı bir şey gibi görünüyordu. Öte yandan, isyanın liderleri Luther'den nefret ediyordu çünkü Luther sadece onların doktrinlerine karşı çıkıp ilahi ilham iddialarını reddetmiyordu, aynı zamanda onları sivil otoriteye karşı isyancılar olarak görüyordu. Misilleme olarak onu alçak bir bilgiç olmakla suçladılar. Hem prenslerin hem de halkın düşmanlığını kendine çekmiş görünüyordu.

Romanistler, Reformasyon'un hızlı düşüşüne tanık olmayı umarak sevindiler; ve düzeltmek için çok çabaladığı hatalardan dolayı bile Luther'i suçladılar. Kendisine büyük haksızlık yapıldığını yalan yere protesto eden fanatik parti, halkın büyük bir kısmının sempatisini kazanmayı başardı ve her zaman olduğu gibi yanlış tarafta yer alan kişiler şehit olarak görülmeye başlandı. Böylece, Reformasyona karşı çıkmak için var gücüyle çaba harcayanlar, zulüm ve baskının kurbanları olarak acınıyor ve övülüyordu. Bu, başlangıçta Cennette gösterdiği isyan ruhunun kışkırttığı Şeytan'ın işiydi.

Şeytan sürekli olarak insanları aldatmaya çalışarak günahı doğruluk, doğruluğu ise günah olarak adlandırmaya çalışır. Çalışması ne kadar başarılıydı! Hakikati kararlı bir şekilde savundukları için, Tanrı'nın sadık hizmetkarları ne kadar sık kınanıyor ve suçlanıyor! Şeytanın ajanlarından başka bir şey olmayan insanlar övülüyor, övülüyor, hatta şehit olarak görülüyor, Allah'a bağlılıklarından dolayı saygı duyulması ve desteklenmesi gerekenler ise şüphe ve güvensizlik altında yalnız bırakılıyor.

Sahte kutsallık hâlâ aldatma işini yapıyor. Pek çok biçimde Luther'in zamanındaki aynı ruhu sergiliyor, zihni Kutsal Yazılardan uzaklaştırıyor ve insanları Tanrı'nın yasasına itaat etmek yerine kendi duygu ve izlenimlerini takip etmeye yönlendiriyor. Bu, Şeytan'ın saflığı ve gerçeği lekelemek için yaptığı en başarılı icatlardan biridir.

Luther, müjdeyi her taraftan gelen saldırılara karşı içtenlikle savundu. Tanrı Sözü'nün her çatışmada güçlü bir silah olduğu ortaya çıktı. Bu Söz ile papanın gasp edilen otoritesine ve skolastiklerin rasyonalist felsefesine karşı savaşıırken, Reform ile ittifak kurmaya çalışan fanatizme karşı da kaya gibi sağlam durdu.

Bu karşıt unsurların her biri, kendi tarzında Kutsal Yazıları bir kenara bırakıyor ve insan bilgeliğini dini hakikat ve bilginin kaynağı olarak yüceltiyordu. Rasyonalizm akıllı putlaştırır ve onu dinin ölçütü haline getirir. Egemen papazı için havarilerden kesintisiz bir çizgiyle inen ve tüm zamanlar boyunca değişmez bir ilham olduğunu iddia eden Romanizm, her türlü israf ve yolsuzluğun havarisel komisyonun kutsallığı altında saklanması için bolca fırsat verir. Münzer ve işbirlikçilerinin amaçladığı ilham, hayal gücünün tuhafliklarından daha yüksek bir kaynaktan gelmiyordu ve etkisi, tüm insani veya ilahi otoriteyi altüst ediyordu.

Gerçek Hıristiyanlık, Tanrı'nın Sözü'nü ilham edilmiş gerçeğin büyük hazinesi ve tüm ilhamın kanıtı olarak kabul eder.

Luther, Wartburg'a döndüğünde Yeni Ahit çevirisini tamamladı ve böylece müjde, Alman halkının eline kendi ana dillerinde verildi. Bu çeviri, gerçeği seven herkes tarafından büyük bir sevinçle karşılandı, ancak insanların geleneklerini ve kurallarını tercih edenler tarafından küçümseyici bir şekilde reddedildi.

Rahipler, sıradan insanların artık kendileriyle Tanrı Sözü'nün emirlerini tartışabilecekleri ve böylece kendi bilgisizliklerinin ortaya çıkacağı düşüncesi karşısında paniğe kapıldılar. Onların bedensel akıl yürütmelerinin silahları, Ruh'un kılıcına karşı güçsüzdü. Roma, Kutsal Yazıların yayılmasını önlemek için tüm yetkisini topladı. Ancak kararnameler, aforozlar ve işkenceler de aynı derecede boşunaydı. İncil'i kınadıkça ve yasakladıkça, insanların Kutsal Kitabın gerçekte ne öğrettiğini bilme kaygısı da arttı. Okuma bilen herkes Tanrı'nın Sözü'nü kendisi incelemeye istekliydi. Onu yanlarına aldılar, okudular, tekrar okudular ve Kutsal Yazıların büyük bir kısmını hafızalarına kazıyana kadar tatmin olmadılar.

Yeni Ahit'in kabul edildiğini gören Luther, hemen Eski Ahit'i tercüme etmeye başladı ve tamamlamaz onu parçalar halinde yayınladı.

Luther'in yazıları hem şehirde hem de küçük kasabalarda iyi karşılandı. "Luther ve arkadaşlarının yazdığı her şey, diğerleri her yerde dolaştı. Manastır yükümlülüklerinin yasa dışı olduğunu görmeye yönlendirilen, tembel bir yaşamı faaliyet dolu bir yaşamla değiştirmeye istekli keşişler, reformcunun yazılarını ve arkadaşlarını satarak eyaletleri geçtiler. Almanya kısa sürede bu cesur kolportörlerin istilasına uğradı."

Bu yazılar zengin ve fakir, bilgili ve cahil herkes tarafından derin bir ilgiyle incelendi. Geceleri köy okullarındaki öğretmenler şömine başında toplanan küçük gruplara bunları yüksek sesle okuyor. Her çabada, bazı ruhlar hakikate ikna oldular ve bu sözü sevinçle kabul ederek diğerlerine de iyi haberi anlattılar.

İlham veren sözler kanıtlanmıştır: "Senin sözlerinin açıklanması ışık verir; basit olana anlayış verir." (Mezm. 119:130). Kutsal Yazıların incelenmesi insanların zihinlerinde ve yüreklerinde güçlü bir değişiklik yaratıyordu. Papalık yönetimi, tebaasını cehalet ve aşağılanma içinde tutan demir bir boyunduruk koymuştu. Biçimlere batıl inançla uyulması titizlikle sürdürüldü.

Ancak yaptığı tüm hizmetlerde kalbin ve aklın çok az payı vardı. Luther'in, Tanrı Sözü'nün açık gerçeklerini açıklayan vaazları ve ardından sıradan insanların ellerine verilen Söz'ün kendisi, onların uykuda olan yeteneklerini uyandırdı, yalnızca ruhsal doğayı arındırıp yüceltmekle kalmadı, aynı zamanda Tanrı Sözü'ne yeni güç ve canlılık kazandırdı. akıl.

Her sınıftan insanın ellerinde İncil'le Reform öğretilerini savunduğu görüldü. Kutsal Yazıların incelenmesini rahiplere ve keşişlere bırakan Papistler, şimdi onları öne çıkıp yeni öğretilere karşı çıkmaya çağırdılar. Ancak hem Kutsal Yazılardan hem de Tanrı'nın gücünden habersiz olan rahipler ve rahipler, daha önce eğitimsiz ve kafir olarak suçladıkları kişiler tarafından tamamen yenilgiye uğratıldılar. Bir Katolik yazar bir keresinde şöyle demişti: "Maalesef Luther, takipçilerini inançlarını yalnızca Kutsal Yazılardaki kehanetlere dayandırmaya ikna etti." Kalabalık, eğitim seviyesi düşük adamların savunduğu, hatta bilgili ve belagatli ilahiyatçılarla tartıştıkları gerçekleri dinlemek için toplandı. Bu büyük adamların utanç verici cehaletleri, onların iddiaları Tanrı Sözü'nün basit öğretileriyle çürütüldüğünde ortaya çıktı.

İşçiler, askerler, kadınlar ve hatta çocuklar Kutsal Kitap öğretilerine rahiplerden ve eğitimli doktorlardan daha aşınaydı.

Müjdenin öğrencileri ile Romanist batıl inancın savunucuları arasındaki zıtlık, okuryazar sınıflar arasında sıradan insanlar arasında olduğundan daha az belirgin değildi. "Dilleri incelemeyi ve edebiyat geliştirmeyi ihmal eden hiyerarşinin eski savunucularının karşısında, çoğu kendini Kutsal Yazıları incelemeye ve araştırmaya adanmış, açık fikirli genç erkekler vardı.

edebiyatın eski hazineleriyle. Çabuk öğrenme yetenekleri, yüce bir ruh ve cesur bir yürekle donatılmış bu genç adamlar, çok geçmeden öyle bir ustalık kazandılar ki, kimse onlarla rekabet edemezdi." "Böylece, halka açık toplantılarda, Reformasyon'un bu genç savunucuları, Romalı doktorlarla karşı karşıya geldiler ve onlara öyle bir kolaylıkla ve güvenle saldırdılar ki, düşmanlarının kalın kafalılığını utandırdılar ve onları herkesin önünde hak ettikleri aşağılamaya maruz bıraktılar."

Romalı din adamları cemaatlerinin azaldığını görünce yargıçlardan yardım istediler ve ellerindeki her yolu kullanarak eski dinleyicilerini yeniden kazanmaya çalıştılar. Ancak insanlar yeni öğretilerde ruhun ihtiyaçlarını karşılayan şeyleri keşfetmiş ve onları uzun süredir batıl inanç ayinleri ve insan geleneklerinin işe yaramaz samanlarıyla besleyenlerden yüz çevirmişlerdi.

Gerçeği öğretenlere karşı zulüm yeniden alevlendiğinde, onlar Mesih'in şu sözlerini dinlediler: "Bu şehirde size zulmettiklerinde, başka birine kaçın." (Mat. 10:23). Böylece ışık her yere nüfuz etti. Kaçaklar bazı yerlerde kendilerine açık olan misafirperver bir kapı buldular ve orada yaşayarak bazen kilisede veya bu ayrıcalık reddedilirse özel evlerde veya açık havada Mesih'i vaaz ettiler. İzleyici kazanabilecekleri her yer onlar için kutsanmış bir tapınaktı. Büyük bir enerji ve güvenle ilan edilen gerçek, karşı konulamaz bir güçle yayıldı.

Boşuna hem dini hem de sivil yetkililer sapkınlığı ezmeye çağrıldı. Boşuna zindana, işkenceye, ateşe ve kılıca başvurdular. Binlerce inanlı inançlarını kendi kanlarıyla mühürlediler ve yine de çalışma devam etti. Zulüm yalnızca gerçeğin yayılmasına hizmet etti; ve Şeytan'ın onunla birleştirmeye çalıştığı fanatizm, Şeytan'ın işi ile Tanrı'nın işi arasındaki karşıtlığın daha açık hale getirilmesi sonucunu doğurdu.

Bölüm 11

Prenslerin Protestosu

Reformasyon'un verdiği en asil tanıklıklardan biri, Almanya'nın Hıristiyan prenslerinin 1529'da Spira Diyeti'nde yaptıkları protestoydu. Bu Tanrı adamlarının cesareti, inancı ve kararlılığı, gelecek zamanlar için düşünce ve vicdan özgürlüğünü elde etti. . Onun protestosu Reform kilisesine Protestan adını verdi. Onun ilkeleri "Protestanlığın gerçek özüdür."

Reformasyon için karanlık ve tehditkar zamanlar gelmişti. Worms'un Luther'i kanun kaçağı ilan eden ve onun öğretilerine inanmayı veya öğretmeyi yasaklayan fermanına rağmen, imparatorlukta dinsel hoşgörü varlığını sürdürmüştü. İlahi takdir, gerçeğe karşı çıkan güçleri kontrol altında tutmuştu. V. Charles, Reformasyon'u ezmeye kararlıydı ama çoğu zaman ölümcül darbeyi indirmek için elini kaldırdığında, onu geri çevirmek zorunda kalıyordu. Çoğu zaman, Roma'ya karşı çıkmaya cesaret eden her şeyin derhal yok edilmesi kaçınılmaz görünüyordu. Ancak kritik anda doğu sınırında Türk orduları belirdi ya da Fransa kralı, hatta bizzat Papa, imparatorun artan büyüklüğünü kıskanarak ona karşı savaş açtı. Böylece ulusların çekişme ve kargaşasının ortasında Reformasyon güçlenip yayılmaya bırakıldı.

Ne de olsa Romalı hükümdarlar, derebeyliklerini reformculara karşı savaşmak için bir araya gelmeye zorladılar. 1526'daki Espira Diyeti, genel konsey toplantısına kadar her eyalete dini konularda geniş özgürlük vermişti. Ancak bu tavize yol açan tehlikeler geçer geçmez imparator, sapkınlığı yok etmek amacıyla 1529'da Espira'da ikinci bir meclis toplanması çağrısında bulundu. Prenslere mümkünse barışçıl yollarla Reform'a karşı çıkmaları yönünde baskı yapılmalıdır; ancak bunlar başarısız olursa Charles kılıcı almaya hazırды.

Papacılar çok sevinçliydi. Espira'da çok sayıda ortaya çıktılar ve reformculara ve onları destekleyen herkese karşı düşmanlıklarını açıkça dile getirdiler. Melanchthon şunları söyledi: "Bizler dünyanın laneti, nefreti ve anızıyız; ama Mesih yoksul halkına bakacak ve onları koruyacaktır." Diyete katılan Evanjelik prenslerin, evlerinde bile müjdeyi vaaz etmeleri yasaklandı. Ancak Espira halkı Tanrı Sözü'ne susamıştı ve yasağa rağmen binlerce kişi Saksonya Seçmeni'nin şapelinde düzenlenen ayinler için toplandı.

Bu da krizi hızlandırdı. Diyete gönderilen bir imparatorluk mesajında, vicdan özgürlüğü tanıyan kararın büyük karışıklıklara yol açması nedeniyle imparatorun bu kararın iptalini talep ettiği belirtiliyordu. Bu keyfi eylem öfkeye yol açtı ve Evanjelik Hıristiyanları alarma geçirdi. İçlerinden biri şöyle dedi: "Mesih yeniden Kayafa ve Pilatus'un eline geçti." Romanistler daha şiddetli hale geldi. Bağnaz bir papacı şunları söyledi: "Türkler Lutherçilerden daha iyidir; çünkü onlar oruç tutarlar ve Lutherçiler bu günleri ihlal ederler. Eğer Tanrı'nın Kutsal Yazıları ile kilisenin eski hataları arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydık, ilkin reddetmemiz gerekirdi." Melanchthon şunları söyledi: "Faber, her gün, tam toplantı halinde, Evanjeliklere karşı yeni bir taş atıyor."

Dini hoşgörü yasal olarak tesis edilmişti ve Evanjelik devletler haklarının ihlaline karşı çıkmaya karar vermişlerdi. Hala Worms fermanı nedeniyle yasak altında olan Luther'in Espira'da bulunmasına izin verilmedi; ancak onun yeri, iş arkadaşları ve Tanrı'nın bu acil durumda Kendi davasını savunmak için yetiştirdiği prensler tarafından sağlandı. Soylu Saksonyalı Frederick, eski koruyucu

Luther'in oğlu vefat etmişti, ancak kardeşi ve halefi Dük John, Reformasyonu sevinçle karşılamıştı ve barışın dostu olmasına rağmen, inancın çıkarlarıyla ilgili tüm sorularda büyük enerji ve cesaret göstermişti.

Rahipler, Reform'u kabul eden devletlerin dolaylı olarak Roma yargısına boyun eğmelerini talep ettiler. Reformcular ise daha önce kendilerine tanınan özgürlüğü talep ettiler. Tanrı'nın Sözü'nü büyük bir sevinçle kabul eden Devletlerin Roma'nın bir kez daha kontrolü altına almasına izin veremezlerdi.

Anlaşma yoluyla, sonunda Reform'un gerçektelemediği yerlerde Worms fermanının sıkı bir şekilde uygulanması önerildi; ve Evanjelik Devletlerde "ısyan tehlikesinin olduğu yerlerde yeni reformlar yapılmamalı, tartışmalı noktalarda vaaz verilmemeli; Ayinin kutlanması engellenmemeli ve hiçbir Roma Katolikinin Lutheranizmi benimsemesine izin verilmemelidir." Bu tedbir Diyet'te rahipleri ve papalık piskoposlarını büyük bir tatminle onayladı.

Bu ferman yerine getirilseydi, Reformasyon henüz bilinmeyen bir yerde yayılmaz, var olduğu yerde sağlam temeller üzerine kurulamazdı. İfade özgürlüğü yasaklanacak. Dönüşümlere izin verilmeyecektir. Ve Reformasyon dostlarının bu kısıtlamalara ve yasaklara derhal boyun eğmeleri gerekiyordu. Dünyanın umutları tükenmek üzere görünüyordu. Papalık kültünün yeniden kurulması kaçınılmaz olarak eski suiistimallerin yeniden canlanmasına yol açacaktır; ve zaten fanatizm ve ayrılıklarla şiddetle sarsılan bir eserin yıkımını derhal tamamlama fırsatı ortaya çıkacaktı.

Evanjelik parti istışare için bir araya geldiğinde herkesin cesareti kırılmış gibi görünüyordu. Birinden diğerine şu soru aktarıldı: "Ne yapılabilir?" Dünyanın büyük çıkarları tehlikedeydi. "Reform'un liderleri fermanı kabul edip boyun eğmeli mi? Reformcular bu muazzam krizde kendileriyle ne kadar kolay hatalı bir şekilde tartışabilirlerdi! Teslimiyeti haklı çıkarmak için ne kadar çok bahane ve makul neden sunabilirlerdi! Lutherci prensler dinlerini özgürce uygulama özgürlüğü garanti altına alındı. Aynı avantaj, tedbirin yürürlüğe girmesinden önce Reformasyon kavramlarını benimsemiş olan tüm tebaalara da veriliyordu. Bu onları sevindirmez mi? Teslimiyet ne kadar çok tehlikeyi önleyecektir! Hangi durumda? bilinmeyen tehlikeler ve çatışmalar Muhalefet bunları başlatır mı?

Geleceğin sahip olacağı fırsatları kim bilebilirdi? Barışı kucaklayalım; Roma'nın uzattığı zeytin dalına sarılalım, Almanya'nın yaralarını iyileştirelim. Reformcular, bunun gibi argümanlarla davalarının tamamen yıkılmasıyla sonuçlanacak bir davranış tarzının benimsenmesini haklı gösterebilirlerdi.

"Neyse ki, bu anlaşmanın dayandığı ilkeyi dikkate aldılar ve inançla hareket ettiler. İlke neydi? Vicdanı zorlamak ve özgür araştırmayı yasaklamak Roma'nın hakkıydı. Ama kendilerinin ve Protestan tebaalarının din özgürlüğüne sahip olmaları gerekmez mi? Evet, o anlaşmada özel olarak öngörölmüş bir iyilik olarak, ama bir hak olarak değil. Anlaşmanın ifade ettiği her şeyde, büyük otorite ilkesi geçerli olmalıydı; vicdan, yargı yetkisinin ötesindeydi. Roma, yanılmaz bir yargıdı ve ona itaat edilmesi gerekiyordu. önerilen anlaşma, dini özgürlüğün reformdan geçirilmiş Saksonya ile sınırlı olması gerektiğinin sanal bir kabulü olacaktı.

Hıristiyan âleminin geri kalanı için, özgür soruştırma ve Reform inancının açıklanması suç olacaktır ve zindan ve kazığa tabi tutularak cezalandırılmalıdır. Prensler din özgürlüğünü kısıtlamayı kabul edebilir mi? Reform'un son din değiştirdiği ve son toprak parçasını da ele geçirdiği yönündeki duyuruyu kabul edecekler miydi? Ve o dönemde Roma nüfuzunu nerede kullandıysa orada varlığını sürdürmelidir.

alanınız mı? Reformcular, bu anlaşmanın yerine getirilmesi için papalık topraklarında canlarını verecek olan yüzlerce ve binlerce kişinin kanından masum olduklarını ilan edebilirler miydi? Bunu yapmak, o kritik saatte müjdenin amacına ve Hıristiyan âleminin özgürlüklerine ihanet etmek olur." Aksi takdirde mülklerini, asil unvanlarını ve hatta hayatlarını feda edeceklerdi.

Prensler şöyle karar verdiler: "Bu kararı reddedelim. Vicdani konularda çoğunluğun yetkisi yoktur." Delegeler, Almanya'nın sahip olduğu barışı hoşgörü fermanına borçlu olduğunu ve bunun kaldırılmasının tüm imparatorluğu huzursuzluk ve bölünmelerle dolduracağını açıkladılar. Şunu belirttiler: "Diyabetin, Konsey toplanana kadar din özgürlüğünü korumaktan daha fazlasını yapma yetkisi yoktur." Vicdan özgürlüğünü korumak Devletin görevi olup, din konularındaki yetkisinin sınırı budur. Dini ibadetleri sivil otorite aracılığıyla düzenlemeye veya uygulamaya çalışan herhangi bir laik hükümet, Evanjelik Hıristiyanların uğrunda asilce mücadele ettiği prensibi feda ediyor demektir.

Papacılar "dizginsiz inatçılık" olarak sınıflandırdıkları duruma son vermeye karar verdiler. Reform'un destekçileri arasında bölünme yaratmaya ve kendilerini açıkça Reform'un lehine ilan etmeyen herkesi korkutmaya çalışarak başladılar. Özgür şehirlerin temsilcileri nihayet Meclis huzuruna çağrıldı ve onlardan teklifin şartlarını kabul edip etmeyeceklerini beyan etmeleri istendi.

Erteleme talebinde bulundular ama boşuna. Test edildiğinde neredeyse yarısı Reformu destekledi. Vicdan özgürlüğünü ve bireysel yargılama hakkını bu şekilde feda etmeyi reddedenler, konularının kendilerini eleştiriye, zulme ve kınamaya mahkum ettiğini çok iyi biliyorlardı. Delegelerden biri şunu söyledi: "Ya Tanrı'nın Sözü'nü inkar etmeliyiz ya da yakılmalıyız."

İmparatorun Meclis'teki temsilcisi Kral Ferdinand, prenslerin bunu kabul etmesi ve desteklemesi sağlanamadığı takdirde kararnamenin ciddi bölünmelere yol açacağını gördü. Bu amaçla, bu adamlara güç kullanmanın onları daha kararlı hale getireceğini çok iyi bilerek ikna sanatını denedi. Prenslerden fermanı kabul etmelerini istedi ve onlara böyle bir eylemin imparatoru çok memnun edeceğine dair güvence verdi.

Ancak bu sadık adamlar, dünyevi yöneticilerin otoritesinin üzerinde bir otoritenin olduğunu fark ettiler ve sakin bir şekilde şöyle cevap verdiler: "Tanrı'nın barışını ve onurunu korumaya katkıda bulunabilecek her konuda imparatora itaat edeceğiz."

Kral, meclisin huzurunda nihayet kararnamenin bir imparatorluk fermanı olarak yayınlanmak üzere olduğunu ve yalnızca seçmen ve arkadaşlarının çoğunluğa boyun eğmesinin kaldığını duyurdu. Bu şekilde konuştuğundan sonra, reformculara müzakere etme veya yanıt verme fırsatı vermeden toplantıdan çekildi. "Boş yere Ferdinand'a geri dönmesi için yalvaran elçiler gönderdiler." Bu dilekçeye basitçe şöyle cevap verdi: "Bu halledilmiş bir mesele; geriye kalan tek şey teslimiyettir."

İmparatorluk partisi, Hıristiyan prenslerin Kutsal Yazılara insan doktrinleri ve ilkelerinden üstün olduklarına inanıyordu ve aynı zamanda bu ilkenin kabul edildiği her yerde papalığın eninde sonunda yenilgiye uğratılacağını da biliyorlardı. Ancak o zamandan bu yana binlerce kişinin yaptığı gibi, yalnızca "görünen şeylere" baktılar ve imparatorun ve papanın davasının güçlü, reformcuların davasının ise zayıf olduğunu söyleyerek övündüler. Reformcular yalnızca insan yardımına bağlı olsalardı, papacıların sandığı kadar güçsüz olurlardı. Sayıları az olmasına ve Roma ile anlaşmazlıklarına rağmen güçlüydüler. Onlar, "Meclis'in kararından Hakikat Kutsal Yazılarına ve Almanya İmparatoru'ndan Cennetin ve Yerin Kralına" çağrıda bulundular.

Ferdinando vicdani kanaatlerini dikkate almayı reddettiği için, prensler onun yokluğuna aldırış etmemeye, onun yerine derhal görevine son vermeye karar verdiler.

Ulusal konsey önünde protesto. Ciddi bir bildiri hazırlandı ve Diyet'e sunuldu:

"Bu vesileyle, tek Yaraticımız, Destekleyicimiz, Kurtarıcımız ve Kurtarıcımız olan ve bir gün Yargıcımız olacak olan Tanrı'nın önünde, aynı zamanda tüm insanlar ve tüm yaratıklar önünde, kendimiz ve halkımız adına bu duruma rıza göstermediğimizi ve bu konuda hiçbir onay vermediğimizi protesto ediyoruz. Allah'a, O'nun sözüne, vicdan hakkımıza, nefsimizin kurtuluşuna aykırı olan herhangi bir konuda önerilen hükme uyuyor muyuz? Yüce Allah, bir insanı ilmine çağırdığında, bu ilahi bilgiyi kabul etmeye cesaret edemiyor... İlahi Söz'e uygun olanın dışında gerçek bir doktrin yoktur. Rab, başka herhangi bir inancın öğretilmesini yasaklar. Kutsal Yazılar, diğer daha açık metinlerle açıklanan bir metinle, Hıristiyan için her bakımdan gerekli, anlaşılması basit ve aydınlanmaya uygundur. Bu nedenle, ilahi lütuf sayesinde, O'nun kutsal Sözü'nün, Eski ve Yeni Ahit'in kutsal yazılarında yer alan saf vaazını, eklemeyen sürdürmeye kararlıyız. onlara herhangi bir şey. Bu Söz tek gerçektir. Bu, tüm doktrin ve yaşam için kesin kuraldır ve bizi asla başarısızlığa uğratamaz veya aldatamaz. Bu temel üzerine inşa eden kişi, kendisine karşı dizilmiş olan ve Tanrı'nın huzuruna düşecek olan tüm insani kibirlere rağmen, cehennemin tüm güçlerine karşı çıkacaktır. Bu nedenle üzerimize dayatılan boyunduruğu reddediyoruz. Aynı zamanda İmparator Majestelerinin bizimle Tanrı'yı her şeyden çok seven bir Hıristiyan prensi olarak ilgilenmesini bekliyoruz. Siz değerli soylular gibi size de adil ve meşru görevimiz olan tüm sevgi ve itaati vermeye hazır olduğumuzu beyan ederiz."

Diyet üzerinde derin bir etki yaratıldı. Diyetin çoğu üyesi Protestanların cesareti karşısında hayrete düştü ve paniğe kapıldı. Gelecek onlara fırtınalı ve belirsiz görünüyordu. Ayrılık, çatışma ve kan dökülmesi kaçınılmaz görünüyordu. Ancak davalarının adaletinden emin olan ve Her Şeye Gücü Yeten'in koluna güvenen reformcular cesaret ve kararlılıkla doluydu.

Protesto, sivil yöneticilerin ruh ve Tanrı ile ilgili konularda yasa yapma hakkına karşı çıktı ve peygamberler ve havarilerle birlikte şunları ilan etti: "İnsanlardan çok Tanrı'ya itaat etmeliyiz." Bu belge aynı zamanda kilisenin keyfi gücünü de reddetmiş ve tüm insan öğretisinin ilahi kehanetlere tabi olması gerektiği yönündeki şaşmaz prensibi tesis etmiştir. Protestanlar, insan üstünlüğünün boyunduruğunu bir kenara attılar ve Mesih'i kilisede en üstün kişi, O'nun Sözü'nü de minberde en yüksek otorite olarak yüceltiler. Vicdanın gücü Devletin gücünün, Kutsal Yazıların otoritesi ise görünür kilisenin üzerinde yer alıyordu. İsa'nın tacı, papalık tacının ve imparatorun tacının üzerinde yükseltilmişti. Üstelik Protestanlar hakikate dair inançlarını özgürce ifade etme haklarını da ileri sürmüşlerdi.

Onlar sadece inanıp itaat etmekle kalmadılar, aynı zamanda Tanrı Sözü'nün sunduğu şeyleri öğretiler ve yargıç ya da rahibin müdahale etme hakkını reddettiler. Espira Protestosu, dini hoşgörüsüzlüğe karşı ciddi bir tanıklıktı ve tüm insanların Tanrı'ya kendi vicdanlarının emirlerine göre ibadet etme hakkının doğrulanmasıydı.

Deklarasyon yapılmıştı. Binlerce kişinin anısına yazıldı ve hiçbir insan çabasının onu silemeyeceği Cennet kitaplarına kaydedildi. Evanjelik Almanya'nın tamamı protestoyu inancının ifadesi olarak benimsedi. Her yerde insanlar bu deklarasyonda yeni ve daha iyi bir çağın vadini düşünüyordu. Prenslardan biri Espira Protestanlarına şöyle dedi: "Kendisini enerjik, özgür ve korkusuzca itiraf etmeniz için size lütuf veren Yüce Tanrı, sizi bu Hıristiyan kararlılığında sonsuzluk gününe kadar korusun."

Eğer Reformasyon başarıya ulaştıktan sonra dünyanın gözüne girmek için uzlaşmaya razı olsaydı, Tanrı'ya ve kendine ihanet etmiş olacaktı ve böylece kendi yıkımını garanti altına almış olacaktı. Bu asil reformcuların deneyimi, sonraki tüm çağlar için bir ders içermektedir. Şeytan'ın Tanrı'ya ve O'nun Sözüne karşı hareket etme şekli değişmedi. Kendisi, tıpkı 16. yüzyılda yaptığı gibi, hâlâ Kutsal Yazıların yaşam için bir rehber olarak benimsenmesine karşı çıkıyor. Zamanımızda, İncil'deki öğretilerin ve kuralların açıkça terk edildiği ve büyük Protestan ilkesine - bir inanç ve uygulama kuralı olarak İncil'e ve yalnızca İncil'e - geri dönüşe ihtiyaç duyulduğu görülmektedir. Şeytan hâlâ din özgürlüğünü yok etmek için her yola başvurmaktadır. Espira Protestanlarının reddettiği Hıristiyanlık karşıtı güç, şimdi yenilenmiş bir güçle, kaybettiği üstünlüğünü yeniden kurmaya çalışıyor. Reformasyon krizinde ortaya çıkan Tanrı Sözü'ne olan aynı sarsılmaz bağlılık, bugün reform için tek umuttur.

Daha sonra Protestanlar için tehlike işaretleri ortaya çıktı. Ayrıca imanlıları korumak için ilahi elin uzatıldığına dair işaretler de vardı. İşte bu sırada Melanchthon, arkadaşı Grynaeus'u Spira sokaklarından geçerek aceleyle Ren Nehri'ne götürdü ve onu gecikmeden nehri geçmesi için teşvik etti. Şaşırın Grynaeus bu kadar ani kaçışının nedenini öğrenmek istedi. Melanchthon şunları söyledi: "'Ciddi ve ciddi görünüşlü, ancak tanımadığım yaşlı bir adam önüme çıktı ve şöyle dedi: 'Bir dakika içinde icra memurları Grynaeus'u tutuklamak için Ferdinando tarafından gönderilecek.'" Ren nehrinin kıyısında, Melanchthon nehrin suları sevgili dostuyla canına kıymak isteyenlerin arasına gelinceye kadar bekledi. Sonunda onu diğer tarafta görünce şöyle dedi: "Masum kana susamışların zalim çenelerinden kurtuldu. "

Grynaeus'un seçkin bir papalık doktoruyla bağlantısı vardı ama onun vaazlarından biri karşısında şoka uğrayarak yanına gitti ve artık gerçeğe karşı savaşmaması için ona yalvardı. Papalık öfkesini gizledi ama hemen kralın yanına gitti ve ondan Protestan'ın tutuklanması için emir aldı. Melanchthon evine döndüğünde, kendisi gittikten sonra memurların Grynaeus'u aramaya geldikleri ve evi baştan aşağı aradıkları kendisine bildirildi. Melanchthon daha sonra Rab'bin arkadaşını kurtardığını ve onu uyarmak için kutsal bir melek gönderdiğini gördü.

Reform, dünyanın kudretlilerinin önünde daha büyük bir öneme sahip olacaktı. Evanjelik prensler Kral Ferdinand tarafından dinlenmedi, ancak onlara davalarını imparatorun ve bir toplantı halinde toplanan Kilise ve Devlet ileri gelenlerinin huzurunda sunma fırsatı verilmeli. İmparatorluğu rahatsız eden anlaşmazlıkları yatıştırmak için V. Charles, Espira'nın protestosunu takip eden yıl Augsburg'da bir meclis topladı ve ona bizzat başkanlık etme niyetini açıkladı. Protestan prensler ortaya çıkmaya çağrıldı.

Büyük tehlikeler Reformu tehdit ediyordu; ama avukatları yine de davalarını Tanrı'ya emanet ettiler ve müjdenin yanında kararlı bir şekilde durmaya söz verdiler. Saksonya Seçmeni'ne danışmanları tarafından Diyet'e katılmaması tavsiye edilmişti. İmparatorun, onları tuzağa düşürmek için prenslerin varlığını talep ettiğini söylediler. "Bu, her şeyi riske atmak ve kendinizi güçlü bir düşmanın olduğu bir şehrin duvarları arasına kapatmak olmaz mı?" Ancak diğerleri asil bir şekilde şunu ilan ettiler: "Prensler sadece cesaretle davransınlar, o zaman Tanrı'nın davası kurtulur." Luther, "Tanrımız sadıktır ve bizi terk etmeyecektir" dedi. Seçmen ve çevresi Augsburg'a doğru yola çıktı. Herkes kendisini tehdit eden tehlikelerin farkındaydı ve birçoğu üzgün yüzlerle ve sıkıntılı kalplerle seyahat ediyordu. Ancak onlara Coburg'a kadar eşlik eden Luther, o dönemde bestelenmiş bir ilahiyi söyleyerek titreyen inançlarını teşvik etti.

gezi: "Güçlü bir kale bizim Tanrımızdır." Üzücü alametlerin çoğu ortadan kaldırıldı ve birçok sıkıntılı kalp, ilham verici melodilerin sesiyle rahatladı.

Reformdan geçen prensler, Kutsal Yazılardan alınan kanıtlarla desteklenen görüşlerini Diyet'e sunmak üzere sistematik bir şekilde açıklamaya karar verdiler; ve bunun detaylandırılması Luther, Melanchthon ve onların ortaklarına emanet edildi.

Bu İtiraf Protestanlar tarafından inançlarının bir açıklaması olarak kabul edildi ve önemli belgeye isimlerini eklemek için toplandılar. Bu ciddi ve test edici bir zamandı. Reformcular, davalarının siyasi meselelerle karıştırılmaması konusunda endişeliydi. Reformun, Tanrı Sözü'nden gelen etki dışında hiçbir etki yaratmaması gerektiğini düşünüyorlardı.

Hıristiyan prensler İtirafı imzalamak için toplandıklarında Melanchthon araya girerek şunları söyledi: "Bu şeyleri önermek ilahiyatçıların ve din adamlarının görevidir, oysa dünyanın kudretlisinin otoritesi başka meseleler için saklanmalıdır." Saksonyalı John, "Tanrı beni dışlamazı yasakladı" diye yanıtladı.

Tacımı düşünmeden görevimi yapmaya kararlıyım. Rabbime itiraf etmek istiyorum. Seçmen şapkam ve cübbem benim için İsa Mesih'in çarmıhı kadar değerli değil." Böyle konuştuğundan sonra imzasını attı. Bir başka prens, kalemi alırken şunları söyledi: "Rabbim İsa Mesih'in şerefi bunu gerektiriyorsa, mallarımı ve canımı arkamda bırakmaya hazırım." "Tebaamdan ve devletlerimden vazgeçmeyi tercih ederim; Bu İtirafın içerdiği öğretilerden başka bir öğretiyi almaktansa, atalarımın ülkesini elimde bir asayla terk etmeyi tercih ederim." Bu, Tanrı adamlarının imanı ve cesaretiydi.

Belirlenen zaman imparatorun huzuruna çıktı. Tahtta oturan ve etrafı seçmenler ve prenslerle çevrili olan V. Charles, sözü Protestan reformculara verdi. İmanın itirafı okundu. Bu ağustos toplantısında, müjdenin gerçekleri ve papalık kilisesinin hataları açıkça sunuldu. O gün haklı olarak "Reform'un en büyük günü ve Hıristiyanlık ve dünya tarihinin en görkemli günlerinden biri" olarak ilan edildi.

Ancak Wittenberg keşişinin Worms'ta ulusal konsey önünde tek başına durmasının üzerinden birkaç yıl geçmişti. Artık onların yerinde imparatorluğun en asil ve güçlü prensleri vardı. Luther'in Augsburg'da görünmesi yasaktı ama sözleri ve duaları için oradaydı. Şöyle yazdı: "Mesih'in böylesine muhteşem bir toplantıda böylesine ünlü itirafçılar tarafından herkesin önünde yüceltildiği bu saate kadar yaşamak için sevinçle titriyorum." Kutsal Yazıların söylediği şu söz yerine geldi: "Senin tanıklıkların kralların önünde anlatacağım." (Mezm. 119:46).

Pavlus'un zamanında, uğruna hapsedilmesine neden olan müjde, imparatorluk şehrinin prensleri ve soylularının önüne getiriliyordu. Yine o vesileyle, imparatorun minberden duyurulmasını yasakladığı vaazlar sarayda duyuruldu. Pek çok kişinin hizmetkarların duymasını uygunsuz bulduğu şeyler imparatorluğun yöneticileri ve lordları tarafından şaşkınlıkla duyuldu. Krallar ve büyük adamlar oditoryumdaydı; Taçlı prensler vaizlerdi ve vaaz kraliyetin ilahi gerçeğiydi.

Bir yazar şöyle diyor: "Havariler çağından bu yana, İsa Mesih'in bundan daha büyük bir eseri ya da bundan daha muhteşem bir itirafı olmamıştı."

Bir Papa piskoposu, "Lutherilerin söylediği her şey doğrudur; bunu inkar edemeyiz" dedi. Başka bir din adamı Dr. Eck'e, "Seçmen ve müttefikleri tarafından yapılan itirafı sağlam gerekçelerle çürütebilir misiniz?" diye sordu. Cevap "Havarilerin ve peygamberlerin yazılarıyla değil" oldu; "ama kilisenin ve konseylerin babaları için evet!" Soruyu soran kişi şu cevabı verdi: "Sizin de söylediğiniz gibi, Lutherilerin Kutsal Yazılarla birlikte olduğunu ve bizim onların dışında olduğumuzu anlıyorum." Alman prenslerinden bazıları Reform inancını kazanmıştı. İmparatorun kendisi kadim insanların

Protestanlar gerçeklerden başka bir şey değildi. İtiraf birçok dile çevrildi, Avrupa çapında dağıtıldı ve sonraki nesillerde milyonlarca kişi tarafından inançlarının bir ifadesi olarak kabul edildi.

Tanrı'nın sadık hizmetkarları yalnız çalışmıyorlardı. "Beylikler, güçler ve yüksek mevkilerdeki ruhsal kötülükler" onlara karşı bir araya toplanmış olsa da, Rab, halkını unutmadı. Seninki açılmış olsaydı gözleri olsaydı, eski peygamberlere verilen ilahi varlığın ve yardımın aynı güçlü kanıtını görürlerdi. Elişa'nın hizmetkarı, efendisine, kendilerini çevreleyen düşman ordusunu, her türlü kaçış olasılığını dışlayarak gösterdiğinde, peygamber şöyle dua etti: "Rab, sana yalvarıyorum, gözlerini aç da görebilsin." (II. Krallar 6:17). Ve işte, dağ savaş arabaları ve ateşten atlarla doluydu; Tanrı'nın adamını korumak için Cennetin ordusu orada konuşlanmıştı. Böylece melekler Reformasyon uğruna işçileri korudular.

Luther'in en sıkı şekilde savunduğu ilkelerden biri, Reformasyonu desteklemek için hiçbir seküler güce başvurulmaması ve onun savunulması için hiçbir silah çağrısında bulunulmamasıydı. Luther, müjdenin imparatorluğun prensleri tarafından duyurulmasından sevinç duyuyordu; ancak kendilerini bir savunma birliğinde birleştirmeyi teklif ettiklerinde, "müjde öğretisinin yalnızca Tanrı tarafından savunulacağını" ilan etti... İşe ne kadar az insan karışırsa, Tanrı'nın onun adına müdahalesi de o kadar şaşırtıcı olur. önerdi. Ona göre siyasi önlemler, değersiz korkuya ve günahkâr güvensizliğe atfedilebilirdi."

Güçlü düşmanlar Reform inancını çökertmek için bir araya geldiğinde ve binlerce kılıç ona karşı çekilmeye hazır görüldüğünde Luther şunları yazdı: "Şeytan öfkelenmiş; kötü rahipler kendi aralarında tartışıyorlar ve biz savaşla tehdit ediliyoruz. Tanrı'nın Ruhunun mağlup ettiği düşmanlarımızın barışa zorlanması için, halkı imanla ve duayla Rab'bin tahtı önünde cesurca mücadele etmeye teşvik edin. İhtiyaçlarımızın en acil olanı, yapmamız gereken ilk şey. Dua etmektir. İnsanlar bu saatte kılıçtan ve şeytanın gazabına maruz kaldıklarını bilsinler. Dua etsinler."

Yine daha sonraki bir tarihte, ıslah edilmiş prenslerin önerdiği ittifaka atıfta bulunarak, bu savaşta kullanılacak tek silahın "Ruh'un kılıcı" olması gerektiğini ilan etti. Saksonya seçmenine şunları yazdı: "Önerilen ittifakı vicdanımız olmadan onaylayamayız. Rabbimiz İsa Mesih yeterince güçlüdür ve bizi tehlikeden kurtarmanın ve kötü prenslerin düşüncelerini dağıtmanın yollarını ve yollarını pekala bulabilir... Mesih bize. O'nun Sözüne uymaya istekli olup olmadığımızı ve onun şaşmaz bir gerçek olduğunu kabul edip etmediğimizi görmek için test yapıyor. Müjdeyi kan dökülmesinin nedeni olarak görmekten veya herhangi bir eylemden dolayı yaralanmaktansa on kez ölmeyi tercih ederiz. Bize düşen. Bunun yerine, sabırla acı çekelim ve Mezmur yazarının dediği gibi, kesilecek koyunlar gibi sayılalım. Ve intikam almak ya da kendimizi savunmak yerine, ilahi gazabın işleyişine yer bırakalım. Mesih'in çarmıhı dikildi. Majesteleri korkmayın. Biz dualarımızla düşmanlarımızın övünerek yapacağından daha fazlasını yapacağız. Sadece elleriniz kardeşlerinizin kanına bulaşmasın. Eğer imparator bizi sarayına teslim etmemizi isterse, ortaya çıkmaya hazırız. İnanıcı savunamazsınız; Herkes riski kendisine ait olmak üzere inanmalıdır."

Büyük Reformasyon'da dünyayı sarsan güç, gizli dua yerinden geldi. Orada, Rab'bin hizmetkarları kutsal bir sükunetle ayaklarını O'nun vaatlerinin kayası üzerine kurdular. Augsburg'daki çatışmalar sırasında Luther, en az üç saatini duaya ayırmadan tek bir gün bile bırakmadı. Bu süre ders çalışmak için en uygun saatlerden ayrıldı. Odasının mahremiyetinde ruhunu döktüğü duyuldu

Sanki bir dostla konuşuyormuş gibi, hayranlık, korku ve umut dolu sözlerle Tanrı'nın huzurunda. "Senin bizim Babamız ve Tanrımız olduğunu biliyorum" dedi, "ve çocuklarına zulmedenleri dağıtacaksın; çünkü sen de bizimle birlikte tehlikesin. Bütün bu işler Senindir ve yalnızca Senin tarafından yürütülür." ona elimizi uzatalım. O halde bizi koru, ey Baba!" Kaygının ve korkunun ağırlığı altında ezilen Melanchthon'a şöyle yazdı: "Mesih'te lütuf ve esenlik! Mesih'te diyorum, dünyada değil. Amin! İnsanı tüketen bu aşırı kaygılardan tüm gücümle nefret ediyorum. Eğer dava haksızsa, vazgeçin; eğer dava haklıysa, neden bizi uyumaya korkmadan gönderen O'nun vaatlerine karşı çıkalım? Mesih adalet ve hakikat işinde başarısız olmayacaktır. O yaşıyor, O hüküm sürüyor O halde nasıl bir korkuya sahip olabiliriz?"

Tanrı kullarının çılgınlıklarını duydu. O, prenslere ve bakanlara, bu dünyanın karanlığının yöneticilerine karşı gerçeği savunmaları için lütuf ve cesaret verdi. Rab şöyle dedi: "İşte, seçilmiş ve değerli temel taşıyı Siyon'a koydum ve ona inanan kimse utanmayacak." (I Pet. 2:6). Protestan reformcular İsa'yı temel almışlardı ve cehennem kapıları onlara karşı galip gelemeyecekti.

Bölüm 12

Fransız Reformasyonu

Almanya'da Reformasyon'un zaferini simgeleyen Espira protestosunu ve Augsburg İtirafını yıllarca süren çatışma ve karanlık izledi. Taraftarları arasındaki bölünmeler nedeniyle zayıflayan ve güçlü düşmanların saldırısına uğrayan Protestanlığın tamamen yok edilmesi kaçınılmaz görünüyordu. Binlerce kişi tanıklıklarını kendi kanlarıyla mühürledi. İç savaş çıktı ve Protestan davası, ana destekçilerinden biri tarafından ihanete uğradı. En soylu ıslah edilmiş prensler imparatorun eline düştü ve esir olarak şehirden şehre sürüklendi. Ancak görünürdeki zafer anında imparator yenilgiye uğradı. Avin elinden alındığını gördü ve en sonunda, hayatının başarmayı amaçladığı doktrinlere hoşgörü göstermek zorunda kaldı. Sapkınlığı ezmek için krallığını, hazinelerini ve kendi hayatını riske atmıştı. Artık ordularının savaşta yıprandığını, hazinelerinin tükendiğini, birçok krallığın isyan tehdidi altında olduğunu ve boşuna bastırmaya çalıştığı inancının her yerde yayıldığını görüyordu. Charles V, Yüce Güç'e karşı savaş yürütüyordu. Tanrı "Işık olsun" demişti ama imparator karanlığa dokunulmamasını sağlamaya çalışmıştı. Amaçları başarısız olmuş, uzun mücadeleler nedeniyle erken yaşlanmış ve yıpranmıştı; tahttan feragat etti ve kendini bir manastıra gömdü.

Almanya'da olduğu gibi İsviçre'de de Reform için karanlık günler baş gösterdi. Birçok kanton Reform inancını kabul ederken, diğerleri Roma inancına kör bir azimle sarıldılar. Gerçeği öğrenmek isteyenlere yönelik zulmü en sonunda iç savaşa yol açtı. Ulrich Zwingli ve Reformasyon'da ona katılan birçok kişi Cappel'in kanlı alanına düştü. Bu korkunç tersliklerin üstesinden gelen Oecolampadius kısa süre sonra öldü. Roma zafer kazanmıştı ve pek çok yerde kaybettiği her şeyi yeniden kazanmaya hazır görünüyordu. Ama öğütleri ezelden gelen O, davasını ve halkını terk etmemiştir. Onun eli onlara kurtuluşu getirecekti. Başka ülkelerde Reformu gerçekleştirmek için işçileri uyandırdı.

Fransa'da, Luther'in adı bir reformcu olarak duyulmadan önce gün doğmaya başlamıştı. İşığa ilk tutunanlardan biri, geniş bilgili bir adam, Paris Üniversitesi'nde profesör, samimi ve gayretli bir papacı olan yaşlı Lefèvre'di. Antik edebiyat üzerine yaptığı araştırmada dikkatini İncil'e yöneltti ve onun çalışmalarını öğrencileri arasında tanıttı. Lefèvre azizlere coşkuyla tapan biriydi ve kilise efsanelerinde sunulduğu şekliyle azizlerin ve şehitlerin tarihinin hazırlanmasını üstlenmişti. Bu, çok emek gerektiren bir işti, fakat o, bu işte zaten kayda değer bir ilerleme kaydetmişti; Mukaddes Kitaptan çok yararlı bir yardım alabileceğini düşünerek, bu amaçla incelemeye başladı. Orada gerçekten de azizlere göndermeler buldu, ancak Roma takviminde temsil edildiği gibi değil. Zihninde ilahi bir ışık seli patladı.

Şaşırarak ve tiksinierek önerilen görevi bıraktı ve kendisini Tanrı'nın Sözüne adadı. Çok geçmeden keşfettiği değerli gerçekleri öğretmeye başladı. 1512'de, Luther ya da Zwingli Reform çalışmalarına başlamadan önce, Lefèvre şöyle yazmıştı: "İman yoluyla bize, lütufla sonsuz yaşamı haklı çıkaran doğruluğu veren Tanrı'dır." Kurtuluşun gizemleriyle uğraşırken şöyle haykırdı: "Ah! Bu ikame ne kadar tarif edilemez bir büyüklüktür; Masum olan mahkum edilir ve suçlu serbest kalır; Kutsanmış olan lanete maruz kalır ve lanetli olan kutsamayı alır; Hayat ölür ve ölümler yaşar ; Zafer karanlığa gömülmüştür ve kim

O, yüz karışıklığından başka bir şey bilmiyordu ve içsel görkemle, bedensel gözün göremediği o ihtişamla giyinmişti."

Ve kurtuluş izzetinin yalnızca Allah'a ait olduğunu öğretirken, aynı zamanda itaat görevinin de insana ait olduğunu ilan etti. Şöyle dedi: "Eğer Mesih'in kilisesinin bir üyesiyse, O'nun bedeninin bir üyesisiniz; eğer O'nun bedeninin bir üyesiyse, o zaman ilahi doğayla dolusunuz... Ah! Keşke insanlar bunu yapabilseydi Bu ayrıcalığı anlayacaklar, ne kadar saf, iffetli ve kutsal yaşayacaklar ve içlerindeki görkemle, tensel gözün göremediği o ihtişamla karşılaştırıldığında bu dünyanın tüm ihtişamını ne kadar iğrenç görecekler."

Lefèvre'in öğrencileri arasında onun sözlerini hevesle dinleyen ve öğretmenin sesi sustuktan çok sonra bile gerçeği duyurmaya devam eden bazıları vardı. Bunlardan biri Guilherme Farel'di. Dindar bir anne babanın oğlu olan ve kilisenin öğretilerini kesin bir inançla kabul etmeyi öğreten o, elçi Pavlus gibi kendisi hakkında şunu beyan edebilirdi: "Dinimizin en katı mezhebine göre, bir Ferisi olarak yaşadım." (Elçilerin İşleri 26:5). Sadık bir Romalı olarak, kiliseye karşı çıkmaya cesaret eden herkesi yok etme arzusuyla coşmuştu. Daha sonra hayatındaki o döneme atıfta bulunurken, "Öfkeli bir kurt gibi dişlerimi gıcırdattım" dedi, "birinin Papa aleyhinde konuştuğunu duyduğumda." Levèvre'le birlikte, Paris'teki kiliseleri dolaşırken, sunaklarda ibadet ederken ve kutsal emanetleri adaklarla süslerken, azizlere yorulmak bilmeden tapınıyordu. Ancak bu ibadetler ruha huzur getirmedi. Yaptığı tüm kefaretle eylemleri, ruhuna yük olan günah inancını ortadan kaldırmayı başaramadı. Sanki Cennetten gelen bir sesmiş gibi, Levèvre reformcunun şu sözlerini duydu: "Kurtuluş ücretsizdir. Masum olan mahkum edilir ve suçlu beraat eder. Cennetin kapılarını açan ve cehennemin kapılarını kapatan yalnızca İsa'nın çarmıhtır. "

Farel gerçeği büyük bir sevinçle kabul etti. Pavlus'un dönüşüm örneğini izleyerek, geleneğin esaretinden Tanrı'nın çocuklarının özgürlüğüne döndü. Dedi ki: "Kötü bir kurdun öldürücü yüreğine sahip olmak yerine, uysal ve zararsız bir kuzu gibi sakin bir şekilde, kalbimi Papa'dan tamamen uzaklaştırıp İsa Mesih'e teslim ederek geri döndüm."

Lefèvre öğrencileri arasında ışığı yaymaya devam ederken, Papa'nın davasında olduğu kadar İsa'nın davasında da gayretli olan Farel, gerçeği kamuoyuna duyurmak için dışarı çıktı. Kısa süre sonra kilisenin ileri gelenlerinden biri olan Meaux Piskoposu da ona katıldı. Becerileri ve bilgileri açısından yüksek ayrıcalıklara sahip diğer öğretmenler, zanaatkarların ve köylülerin evlerinden kraliyet sarayına kadar her sınıftan takipçi kazanarak müjdenin duyurulmasına katıldılar. O zamanlar hüküm süren hükümdar I. Francis'in kız kardeşi Reform inancını kabul etti. Kral ve kraliçe annenin kendileri de bir süre ona olumlu bakıyormuş gibi göründüler ve reformcular büyük umutlarla Fransa'nın müjdeyi kazanacağı zamanı sabırsızlıkla beklediler.

Ancak umutları gerçekleşmedi. Mesih'in öğrencilerini sıkıntılar ve zulümler bekliyordu. Ancak bu, merhametli bir şekilde onların gözlerinden gizlenmişti. Fırtınayla yüzleşmek için güç kazanabilmeleri için bir barış zamanı geldi; ve Reformasyon hızla ilerledi. Meaux Piskoposu, kendi piskoposluğunda hem din adamlarını hem de insanları eğitmek için gayretle çalıştı.

Cahil ve ahlaksız rahipler uzaklaştırıldı ve yerlerine mümkün olduğunca ilim ve dindar insanlar getirildi. Piskopos, halkının Tanrı Sözü'ne bizzat erişebilmesini çok istiyordu ve bu isteği kısa sürede gerçekleştirdi. Lefèvre Yeni Ahit'in tercümesini üstlendi ve aynı zamanda Luther'in Almanca İncil'i Wittenberg'de basılırken, Fransızca Yeni Ahit de Meaux'da yayınlandı. Piskopos bunun dolaşıma sokulması için hiçbir çabadan veya masraftan kaçınmadı

kendi mahallelerinde ve çok geçmeden Meaux köylüleri Kutsal Yazılara sahip oldular.

Susuzluktan ölen gezginlerin sevinçle diri su çeşmesini selamlamaları gibi, bu ruhlar da Cennet'ten gelen mesajı aldılar. Tarlalardaki işçiler ve atölyelerdeki zanaatkarlar, Kutsal Kitap'ın değerli gerçekleri hakkında konuşarak günlük çalışmalarında kendilerini cesaretlendirdiler. Geceleri meyhanelere gitmek yerine birbirlerinin evlerinde toplanıp Tanrı Sözü'nü okuyor, dua ve övgüde birleşiyorlardı. Bu topluluklarda çok geçmeden büyük bir değişim kendini gösterdi. En mütevazı sınıfa mensup olmalarına, çalışkan ve okuma yazma bilmeyen köylü olmalarına rağmen, ilahi lütfun dönüştürücü ve yüceltici gücü onların yaşamlarında görülüyordu. Alçakgönüllü, sevgi dolu ve kutsal olan bu kişiler, sevindirici haberin onu içtenlikle kabul edenler için neler yapabileceğinin tanıkları olarak kaldılar.

Meaux'da yanan ışık, ışınlarını çok uzaklara yaydı. Her gün din değiştirenlerin sayısı arttı. Hiyerarşinin öfkesi bir süre keşişlerin dar fanatizmini küçümseyen kral tarafından kontrol altına alındı; ama papalık şefleri sonunda galip geldi. Yangının payı arttı. Vazgeçmek ile vazgeçmek arasında seçim yapmak zorunda kalan Meaux Piskoposu daha kolay yolu kabul etti. Ancak liderin düşüşüne rağmen sürü sağlam kaldı. Birçoğu alevlerin ortasında gerçeğe tanıklık etti. Bu alçakgönüllü Hıristiyanlar, şehitlikteki cesaretleri ve sadakatleriyle, barış günlerinde onların tanıklıklarını hiç duymamış olan binlerce kişiye konuştular.

Acıların ve alayların ortasında Mesih'e tanıklık etmeye cesaret edenler yalnızca alçakgönüllüler ve yoksullar değildi. Kalenin ve sarayın asil salonlarında, gerçeğe zenginlikten, sosyal konumdan ve hatta hayattan daha fazla değer veren kraliyet ruhları vardı. Soyluların zırhı, piskoposun cübbesi ve gönyesinden daha yüce ve kararlı bir ruhu gizliyordu. Luis de Berquin doğuştan asildi; kendini çalışmaya adanmış, görgü kuralları ve tartışılmaz ahlaka sahip, cesur ve nazik bir şövalyeydi. Bir yazar şöyle diyor: "Papalık emirlerinin sadık bir takipçisiydi ve ayinlere ve vaazlara büyük bir eşlik ediyordu. Ve Lutherciliğe karşı özel bir nefreti olmasıyla tüm bu diğer erdemleri taçlandırdı." Ancak, Tanrı tarafından Kutsal Yazılara yönlendirilen pek çok kişi gibi o da orada papalığın öğretilerini değil, Luther'in öğretilerini bulunca hayrete düştü. O andan itibaren kendini tam bir bağlılıkla müjdenin amacına adadı.

"Fransız soylularının en kültürlüsü", dehası ve belagati, yılmaz cesareti, kahramanca gayreti ve kralın gözdesi olması nedeniyle saraydaki nüfuzu, birçok kişi tarafından ülkesinin reformcusu olarak kaderinde kabul edilmesini sağladı. : 'Berquin, I. Francis'te ikinci bir seçmen bulsaydı ikinci Luther olurdu.'" Papaclar, "O, Luther'den daha kötü" diye haykırdılar. Aslında Fransa'daki Romanistlerin en çok korktuğu kişiydi. Onu kafir olduğu gerekçesiyle hapse atıldılar ama kral tarafından serbest bırakıldı. Yıllarca kesintisiz bir mücadele sürdürdü.

Roma ile Reformasyon arasında bocalayan Francis, keşişlerin şiddetli gayretlerine bazen hoşgörülle bakıyor, bazen de onu dizginliyordu. Berquin, papalık yetkilileri tarafından üç kez hapsedildi, ancak dehasına ve karakterinin asilliğine hayran olan ve onu hiyerarşinin kötülüğüne kurban etmeyi reddeden hükümdar tarafından serbest bırakıldı.

Berquin, Fransa'da kendisini tehdit eden tehlike konusunda defalarca uyarıldı ve kendisine, bu tehlikeyi atlatanların ayak izlerini takip etmesi yönünde çağrıda bulunuldu. Gönüllü sürgünde güvenliği buldu. Bilgisinin tüm görkemine rağmen yaşamı ve onuru gerçeğin hizmetinde tutan ahlaki yücelikten yoksun olan utangaç ve geçici Erasmus, Berquin'e şöyle yazmıştı: "Yabancı bir ülkeye büyükelçi olarak gönderilmeyi iste; başka bir ülkeye seyahat et." Almanya: Bede'yi ve onun gibilerini bilirsiniz; o, insanlara zehir kusan bin başlı bir canavardır.

her yer. Düşmanlarınız lejyonlardır. Eğer davanız İsa Mesih'inkinden daha iyi olsaydı, sizi sefil bir şekilde yok edene kadar gitmenize izin vermezlerdi. Kralın korumasına çok fazla güvenmeyin. Ne olursa olsun beni ilahiyat fakültesine bağlamayın."

Ancak tehlikeler büyüdükçe Berquin'in gayreti daha da güçlendi. Böylece Erasmus'un politikasını ve itaatkâr tavsiyelerini benimsemek yerine, daha da cesur önlemler almaya karar verdi. O sadece gerçeği savunmakla kalmayacak, aynı zamanda hataya da saldıracaktı. Romancılardan ona karşı yönelmeye çalıştıkları sapkınlık suçlaması kendilerine karşı çıkacaktı. Rakipleri arasında en aktif ve sert olanlar, hem şehrin hem de ülkenin en yüksek dini otoritelerinden biri olan büyük Paris Üniversitesi'nin teoloji bölümünün bilgili doktorları ve rahipleriydi. Berquin, bu doktorların yazılarından "İncil'e aykırı ve dolayısıyla sapkın" olduğunu açıkça ilan ettiği on iki öneriyi aldı ve krala, hükümdarın bu tartışmada yargıç olarak hareket etmesi için çağrıda bulundu.

Rakip şampiyonların gücü ve keskinliğiyle karşı karşıya gelme fırsatından kendisini mahrum etmek istemeyen ve bu kibirli keşişlerin gururunu aşağılama fırsatından memnun olan hükümdar, Romanistleri davalarını İncil aracılığıyla savunmaya davet etti. Bu silahın onlara pek bir faydası olmayacağını çok iyi biliyorlardı. Hapishane, işkence ve yakma onların en iyi bildikleri silahlardı. Artık oyun değişmişti ve kendilerini Berquin'i atmayı umdukları çukura düşmek üzereyken buldular. Şaşkınlıkla etraflarına bakınarak bir kaçış yolu aradılar.

Tam da bu sırada sokaklardan birinin köşesinde Meryem Ana'nın parçalanmış bir resmi belirdi. Şehirde büyük bir tedirginlik yaşandı. Ağlama ve öfke ifadeleriyle olay yerinde toplanan kalabalıklar. Kral da oldukça tedirgindi. Burada keşişlerin yararlanabileceği bir durum vardı ve bunu yapmakta da hızlı davrandılar. "Bunlar Berquin'in öğretilerinin meyveleridir" diye bağırdılar. "Bu Lüteriyan komplosu yüzünden her şey -din, yasalar, taht- mahvolmak üzere."

Berquin tekrar hapsedildi. Kral Paris'i terk etti ve böylece keşişler istediklerini yapmakta özgür kaldı. Reformcu yargılandı ve ölüm cezasına çarptırıldı; Francisco'nun yine de onu kurtarmak için müdahale edeceğinden korkan ceza, açıklandığı gün infaz edildi. Öğle vakti Berquin infaz yerine götürüldü. Olaya tanık olmak için büyük bir kalabalık toplanmış, kurbanın Fransa'nın en iyi, en değerli ve asil aileleri arasından seçildiğini şaşkınlık ve endişeyle gören pek çok kişi vardı. O huzursuz kalabalığın yüzünde şaşkınlık, öfke, küçümseme ve acı nefret yazılıydı; ama tek bir yüzün üzerinde hiçbir gölge dolaşmıyordu. Şehidin düşünceleri o kargaşa sahnesinden çok uzaktaydı; yalnızca Rabbinin varlığının bilincindeydi.

Bindiği sefil araba, peşindekilerin asık suratlı bakışları, doğru gittiği korkunç ölüm, Berquin bunlara kulak asılmıyordu. Yaşayan, öldürülen ve sonsuza kadar diri olan, ölümün ve cehennemin anahtarlarını elinde bulunduran kişi onun yanındaydı. Berquin'in ifadesi Cennetin ışığı ve huzuruyla parlıyordu, kendisine hoş bir kıyafet giymişti, "kadife bir pelerin, saten ve şamdan bir ceket ve altın çoraplar" giymişti. Kralların Kralının ve bekleyen Evrenin huzurunda inancına tanıklık etmek üzereydi ve hiçbir yakınma belirtisi onun sevincini azaltamazdı.

Kafile kalabalık sokaklarda yavaş yavaş ilerlerken, halk, onun dingin huzurunu, bakışlarında ve görünümünde getirdiği neşeli zaferi hayranlıkla fark etti. "O," dediler, "tapınakta oturup kutsal şeyler üzerinde meditasyon yapan birine benziyor."

Berquin, alevlerin ortasında insanlarla birkaç kelime konuşmakta zorlandı; ama sonuçtan korkan keşişler bağırma, askerler silahlarını dövmeye başladılar ve gürültü şehidin sesini bastırdı. Böylece, 1529'da, kültürlü Paris'in en yüksek edebi ve dini otoritesi, "1793 halkına, ölmekte olan bir adamın kutsal sözlerini darağacında nasıl boğduklarının iğrenç örneğini verdi."

Berquin boğuldu ve vücudu alevler içinde kaldı. Ölüm haberi Fransa'nın her yerindeki Reform yanlılarını üzüntüye boğdu. Ancak onun örneği boşuna değildi. Gerçeğin tanıkları, "Biz de ölümlerle neşeye yüzleşmeye, gözlerimizi gelecek hayata dikmeye hazırız" dediler.

Meaux'daki zulüm sırasında Reform inancının öğretmenlerinin vaaz verme ruhsatları iptal edildi ve onlar başka alanlara yöneldiler. Lefèvre bir süre sonra Almanya'ya gitti. Farel, çocukluğunun geçtiği çevreye ışık saçmak amacıyla doğu Fransa'daki memleketine döndü. Meaux'da olup bitenlerle ilgili haberler çoktan alınmıştı ve korkusuz bir şevkle öğrettiği gerçek dinleyici buluyordu. Kısa süre sonra yetkililer onu susturmak için harekete geçti ve şehirden sürüldü. Artık kamuya açık bir şekilde çalışmamasına rağmen, ovaları ve köyleri geçerek özel evlerde, ıssız çayırlarda öğretmenlik yaptı, gençliğinde saklandığı yer olan ormanlarda ve kayalık mağaralarda sığınak buldu. Tanrı onu daha büyük sınavlara hazırlıyordu. "Şeytan'ın haçları, zulmü ve pusularına aşınayım" dedi Farel, "ve bunlar gerçekten de kendi gücümle kaldırmayacağım çok daha fazlası, ama Tanrı benim Babamdır; O bana yardım etti ve edecek gerekli güçle."

Havarilerin günlerinde olduğu gibi, zulüm "müjdenin daha fazla yarar sağlamasına" katkıda bulunmuştu (Filipililer 1:12). Paris ve Meaux'ya girmeleri yasaklandığından, "yurt dışına dağılmış olanlar, Söz'ü duyurarak her yere gittiler" (Elçilerin İşleri 8:4). Ve böylece Fransa'nın en uzak eyaletlerinin çoğuna ışık gönderildi.

Tanrı hâlâ Kendi davasını ilerletmek için işçileri hazırlıyordu. Paris'teki okullardan birinde, güçlü ve keskin bir zekanın belirtilerini gösteren, düşünceli, sessiz bir genç adam vardı; aynı zamanda olağanüstü yaşam doğruluğu, entelektüel şevk ve dini bağlılıkla da dikkat çekiyordu. Dehası ve uygulaması kısa sürede onu üniversitenin gururu haline getirdi ve John Calvin'in kilisenin en yetenekli ve onurlu savunucularından biri olacağı zaten bekleniyordu. Ancak ilahi bir ışık ışını, Calvin'in kendisini kapana kısılmış bulunduğu skolastisizm ve batıl inanç duvarlarına nüfuz etti. Yeni doktrinleri titreyerek duydu, sapkınların mahkum edildikleri ateşi hak ettiğinden şüphe duymuyordu. Ancak bilinçsizce sapkınlıkla karşı karşıya kaldı ve Protestan öğretisiyle mücadelede Roma teolojisinin gücünü test etmeye zorlandı.

Reformculara katılan Calvin'in kuzeni Paris'teydi. İki akraba sık sık buluşup Hıristiyan âlemini rahatsız eden konuları birlikte tartışıyorlardı. Protestan Olivetan, "Dünyada yalnızca iki din vardır" dedi. "Birinci tür din, insanların yarattığı ve bunların hepsinde insanı törenler ve iyi işlerle kurtaran dindir; diğeri ise İncil'de açıklanan ve insana kurtuluşu yalnızca Tanrı'nın karşılıksız lütfundan aramayı öğreten dindir. Tanrı." Calvin, "Yeni doktrinlerinizin hiçbirini istemiyorum" diye haykırdı. "Bütün günlerim boyunca hata içinde yaşadığımı mı sanıyorsun?"

Ama zihninde iradeyle defedilemeyecek düşünceler uyanıyordu. Odasında yalnız başına kuzeninin sözleri üzerinde düşündü. Günah inancı ona yapışmıştı. Calvin, adil ve kutsal bir Yargıcın huzurunda kendisini şefaatçiden yoksun buldu. Azizlerin aracılığı, iyi işler, kilisenin törenleri günahın kefareti ödeme konusunda güçsüzdü. Önünde sonsuz umutsuzluğun karanlığından başka hiçbir şey göremiyordu. Kilise doktorları onu rahatlatmaya boşuna çabaladılar.

onun mutsuzluğu. İtiraf ve kefarete boşunaydı çünkü ruhu Tanrı ile uzlaştıramadılar.

Calvin bu kısır mücadeleler sırasında şans eseri bir meydana ziyaret ederek orada bir kafirin yakılmasına tanık oldu. Şehidin yüzündeki huzur ifadesine hayran kaldı. O korkunç ölümün işkenceleri ve kilisenin en korkunç kınaması altında, o kadar inanç ve cesaret gösterdi ki, genç öğrenci, kiliseye en katı itaat içinde yaşamasına rağmen, kendi umutsuzluğu ve karanlığıyla acı bir şekilde tezat oluşturuyordu. Kafirlerin Kutsal Kitap'a olan inançlarını desteklediğini biliyordu. Onu incelemeye ve mümkünse sevincinin sırrını keşfetmeye karar verdi.

İncil'de İsa'yı keşfetti. Ve şöyle haykırdı: "Ey Baba, fedakarlığın gazabını yatıştırdı; Kanın kirlerimi temizledi; Haçın benim lanetimi taşıdı; Senin ölümün bana kefarete oldu. Biz kendimiz için birçok yararsız saçmalık yarattık, ama sen Sözü'nü bir meşale gibi önüme koydun ve kalbime dokundun ki, İsa'ninkiler dışında tüm diğer erdemlerden tiksinebileyim."

Calvin rahiplik için eğitim almıştı. Henüz on iki yaşındayken, küçük bir kilisenin papazı pozisyonuna atandı ve kilisenin kanonuna uygun olarak yerel piskopos tarafından başı şekillendirildi. Kutsama almadı ve bir papazın görevlerini yerine getirmede, ancak din adamlarının bir üyesi oldu, makamının unvanını korudu ve bunun altında bir harçlık aldı.

Artık asla bir rahip olamayacağını hissederek bir süre kanunları incelemeye yöneldi ama sonunda bu amacından vazgeçip hayatını müjdeye adamaya karar verdi. Ancak halka açık bir vaiz olma konusunda tereddütlüydü. Doğası gereği utangaçtı ve bu pozisyonun ciddi sorumluluklarının sezgisinden dolayı baskı altında hissediyordu ve kendini çalışmaya adanmıştı. Ancak arkadaşlarının hararetli çağrılarını sonunda rızasını almayı başardı. Şöyle dedi: "Bu kadar mütevazı bir kökene sahip bir kişinin bu kadar büyük bir haysiyete yükseltilmesi harika bir şey."

Calvin sakin bir şekilde işine başladı ve sözleri yeryüzüne düşen ferahlatıcı çiy gibiydi. Paris'ten ayrılmıştı ve şimdi bir taşra kasabasında; müjdeyi seven Prenses Margaret'in koruması altındaydı.

öğrencilerine koruma sağladı. Calvin hâlâ gençti, nazik ve gösterişsiz bir tavırdı. Çalışmaları halkın evlerinde başladı. Etrafı aile üyeleriyle çevriliyken Kutsal Kitabı okudu ve kurtuluşun gerçeklerini dinleyicilerinin anlayışına açtı. Mesajı duyanlar müjdeyi başkalarına da götürdüler ve çok geçmeden öğretmen şehirden en ücra kasaba ve köylere gitti. Hem kaleye hem de kulübeye erişimi vardı ve hakikate cesurca tanıklık etmesi gereken kiliselerin temellerini atmaya devam etti.

Birkaç ay sonra tekrar Paris'e gitti. Okuyazar ve bilgili adamların çevrelerinde alışılmadık bir heyecan vardı. Eski dillerin incelenmesi, insanları İncil'e yöneltmişti ve kalpleri onun gerçeklerinden etkilenmemiş olan birçok kişi, artık onları hevesle tartışıyor ve hatta Romanizm'in savunucularıyla savaşıyordu.

Calvin, dini tartışma alanlarında yetenekli bir savaşçı olmasına rağmen, o gürültücü ilahiyatçılardan çok daha yüksek bir misyona sahipti.

Erkeklerin zihinleri kargaşa içindeydi ve onlara gerçeği açıklamanın zamanı gelmişti.

Üniversite salonları teolojik tartışmaların yaygarasıyla doluyken, Calvin evden eve gitti, insanlara Kutsal Yazıları açtı, onlara İsa'yı ve O'nun çarmıha gerildiğini anlattı.

Tanrı'nın takdirine göre Paris, müjdeyi kabul etmesi için başka bir davet almalı. Lefèvre ve Farel'in çağrılarını reddedildi ama mesaj yine bu büyük başkent'in tüm sınıfları tarafından duyulmalıydı. Kral etkilendi

Siyasi çıkarlar henüz Reform'a karşı Roma'yı desteklememişti. Ancak Margaret, Protestanlığın Fransa'da zafer kazanacağı umudunu taşıyordu. Reform inancının Paris'te vaaz edilmesi gerektiğine karar verdi. Kralın yokluğunda, Protestan bir papazın şehrin kiliselerinde vaaz vermesini emretti. Bunun papalık ileri gelenleri tarafından yasaklanması üzerine prenses sarayın kapılarını açtı. Salonlardan biri şapel olarak hazırlanmış ve her gün belirli bir saatte vaaz verileceği ve her sınıftan ve her koşuldan vatandaşın davet edileceği duyurulmuştu. Kalabalık dini törene katılmak için toplandı. Sadece şapel değil, ön odalar ve koridorlar da insanlarla doluydu. Her gün binlerce kişi toplandı -

soylular, devlet adamları, avukatlar, tüccarlar ve zanaatkarlar. Kral bu toplantıları yasaklamak yerine Paris'teki iki kilisenin açılmasını emretti. Şehir daha önce hiç Tanrı'nın Sözü'nden bu kadar etkilenmemişti. Cennetten gelen yaşam ruhu, insanlara kutsamalarını yayıyor gibiydi. Sarhoşluğun, sefahatin, kavgaların ve tembelliğin yerini ölçülülük, saflık, düzen ve çalışma aldı.

Ancak hiyerarşi etkin değildi. Kral hâlâ vaazı durdurmak için müdahale etmeyi reddetti ve papacılar halka yöneldi. Cahil ve batıl inançlı kitlelerin korkularını, ön yargılarını ve fanatizmlerini uyandırmak için hiçbir imkandan kaçınılmadı. Sahte öğretmenlerine körü körüne teslim olan Paris, tıpkı eski Kudüs gibi, ne ziyaretinin zamanını ne de huzuruna ait şeyleri biliyordu. İki yıl boyunca başkentte Tanrı'nın Sözü vaaz edildi; ancak sevindirici haberi kabul edenlerin çoğu olmasına rağmen çoğu kişi onu reddetti.

Francis, yalnızca kendi amaçlarına hizmet etmek için hoşgörü göstermişti ve papacılar, hükümdar üzerindeki üstünlüklerini yeniden kazanmayı başardılar. Kiliseler yeniden kapatıldı ve şenlik ateşi yakıldı.

Calvin hâlâ Paris'teydi; çalışma, meditasyon ve dua yoluyla gelecekteki çalışmalarına ve ışığı yaymaya devam etmeye hazırlanıyordu. Ancak sonunda kendisine karşı şüphe uyandırıldı. Yetkililer onu alevlere mahkum etmeye karar verdi.

İnziva yerinde kendini güvende gören, tehlikenin farkında olmayan arkadaşları, polis memurlarının kendisini tutuklamak üzere yola çıktıkları haberiyle aceleyle odasına geldi. O sırada dış kapının yüksek bir vuruş sesi duyuldu.

Kaybedilecek bir an bile yoktu. Bazı arkadaşlar memurları kapıda durdururken, diğerleri reformcunun pencerelerden birinden aşağı inmesine yardım etti ve o da hızla şehrin banliyölerine kaçtı. Reformasyon'un bir işçi dostunun kulübesine sığınan Calvin, ev sahibinin cübbesini giydi ve omuzlarında bir çapa taşıyarak yolculuğuna çıktı. Güneye doğru giderken yine Margaret'in bölgesinde sığınak buldu.

Reformcu, birkaç ay boyunca orada, güçlü arkadaşlarının koruması altında, güvenlik içinde kaldı ve daha önce olduğu gibi kendini çalışmalarına adanmıştı. Ancak yüreği Fransa'yı müjdelemeye kararlıydı ve uzun süre hareketsiz kalamazdı. Fırtına dinlenmez Calvin, bir üniversitenin bulunduğu ve yeni fikirlerin zaten olumlu karşılandığı Poitiers'te yeni bir çalışma alanı aradı. Her sınıftan insan sevindirici haberi sevinçle duydu. Halka açık bir vaaz yoktu, ancak baş yargıcın evinde, kendi odalarında ve bazen de halka açık bir bahçede Calvin, sonsuz yaşamın sözlerini duymak isteyenlere açıkladı. Bir süre sonra dinleyici sayısı arttıkça şehir dışında toplanmanın daha güvenli olacağı düşünüldü. Buluşma yeri olarak derin ve dar bir boğazın yanındaki bir mağara seçildi; burada belirgin ağaçlar ve kayalar izolasyonu daha da tamamlıyordu. Farklı yollardan şehri terk eden küçük gruplar oraya doğru yöneldi. Bu izole yerde Kutsal Yazılar okundu ve açıklandı. Akşam yemeği ilk kez orada kutlandı.

Fransa Protestanları tarafından Rab'bin. Bu küçük kiliseden birçok sadık müjdecî çalışmak üzere gönderildi.

Calvin bir kez daha Paris'e döndü. O zaman bile Fransa'nın bir ulus olarak Reform'u kabul edeceği umudundan vazgeçemezdi. Ancak neredeyse tüm çalışma kapıları kapalıydı. Müjdeyi öğretmek doğrudan ateşe giden yolu seçmekti. Sonunda Almanya'ya gitmeye karar verdi. Fırtına Protestanların üzerine çöktüğünde Fransa'yı henüz terk etmişti; eğer ülkede kalsaydı, ülkeyi kesinlikle genel bir yıkıma sürükleyecekti.

Ülkelerinin Almanya ve İsviçre'ye yetişmesini isteyen Fransız reformcular, tüm ulusu uyandıracak olan Roma'nın hurafelerine ağır bir darbe indirmeye karar verdiler. Böylece kitlelere karşı mücadele veren posterler Fransa'nın her yerine dağıtıldı. Bu gayretli ama zamansız hareket, Reform'un ilerlemesini teşvik etmek yerine, yalnızca propagandaclarına değil, aynı zamanda Fransa'nın her yerinde Reform inancının dostlarına da yıkım getirdi. O, Roma yanlılarına uzun zamandır istediklerini verdi: tahtın istikrarı ve ulusun barışı için tehlikeli kışkırtıcılar olarak sapkınların tamamen yok edilmesi çağrısında bulunmak için bir bahane.

Posterlerden biri, gizli bir el tarafından - dikkatsiz bir arkadaşın mı yoksa kurnaz bir düşmanın mı olduğu asla bilinmiyordu - kralın özel odasının kapısına asıldı. Hükümdar dehşetle doluydu. Bu rolde, yüzyıllardır saygı duyulan batıl inançlara sert bir şekilde saldırıldı. Ve bu doğrudan ve korkutucu açıklamaları kraliyet huzuruna sunma konusundaki benzeri görülmemiş cüretkarlık, kralın gazabını uyandırdı. Şaşkınlık içinde kalan kral bir süre titreyerek ve suskun kaldı.

Daha sonra öfkesi şu korkunç sözlerle ifadesini buldu: "Hepsi tutuklansın ve Luthercilik tamamen yok edilsin." Kalıp atıldı. Kral tamamen Roma'nın yanında karar vermişti.

Paris'teki her Lüteriyan'ın tutuklanması için derhal adımlar atıldı. İnançlıları gizli toplantılara çağırmaya alışmış olan, yenilenmiş inancın bir taraftarı olan zavallı bir zanaatkâr yakalandı ve kazıkta anında ölüm tehdidi altında, papalık elçisini ülkedeki her Protestanın evine götürmek zorunda kaldı. şehir. Bu iğrenç teklif onu dehşete düşürdü ama alevlerin korkusu galip geldi ve kardeşlerine ihanet etmeyi kabul etti. Ev sahibinin önünde ve etrafı rahipler, buhurdanlar, keşişler ve askerlerden oluşan bir alayla çevrili olan kraliyet dedektifi Morin, hainle birlikte şehrin sokaklarında yavaş ve sessizce yürüdü. Bu gösteri, görünüşte Protestanların kitleye yaptığı hakaretin kefareti olan "kutsal tören" onuruna yapılıyordu. Ancak bu geçit töreninin altında ölümcül bir amaç yatıyordu. Bir Luthercinin evinin önüne vardıklarında hain bir işaret yaptı ama hiçbir şey söylenmedi. Geçit töreni durduruldu, ev basıldı, aile tutuklanıp kelepçelendi ve korkunç geçit töreni yeni kurbanlar aramaya devam etti. "İster büyük ister küçük hiçbir ev, hatta Paris Üniversitesi'nin kolejleri bile bağışlanmadı... Morin tüm şehri sarstı... Terörün saltanatı başlamıştı."

Kurbanlar, acılarını uzatmak için yangının azaltılması yönünde özel emirler alınarak acımasızca işkenceyle öldürüldü. Ancak bu inananlar kazanan olarak öldüler. Onun sadakati sarsılmazdı ve huzuru bozulmamıştı. Onları boyun eğmez kararlılıklarından vazgeçirmeye gücü yetmeyen takipçileri, kendilerini yenilgiye uğramış hissettiler. "Darağaçları Paris'in tüm mahallelerine dağıtıldı ve sapkınlık terörünü teşvik etmek amacıyla infazları yaymak amacıyla şenlik ateşleri birbirini takip eden günler boyunca yakıldı. Ancak avantaj müjdede kaldı. Tüm Paris ne olduğunu görebiliyordu. yeni görüşlerin yarattığı adamlar... Şehit kazığı gibi bir kürsü yoktu. İdam yerine yürürken bu adamların yüzlerini aydınlatan dingin sevinç, korkunç alevler içindeki kahramanlıkları, uysallıkları.

yaralanmaları affederek, birçoklarında öfkeyi acımaya ve nefreti sevgiye dönüştürdüler, müjde lehine karşı konulmaz bir belagatle yalvardılar."

Halkın öfkesini canlı tutmak isteyen rahipler, Protestanlara yönelik en korkunç suçlamaların yayılmasını teşvik ettiler. Katolikleri katletmek, hükümetin düşmesine neden olmak ve krala suikast düzenlemekle suçlandılar. İddiaları doğrulayacak tek bir delil bile eklenmedi. Ancak bu kötülük kehanetleri, çok farklı koşullar altında ve zıt nitelikteki nedenlerle yerine getirilecekti. Katoliklerin masum Protestanlara uyguladığı zulüm, ağır bir ceza biriktirdi ve yüzyıllar sonra, krala, onun hükümetine ve tebaasına yakın olacağını tahmin ettikleri aynı felaketi yarattı.

Ancak bu, kafirler ve papacıların kendileri tarafından üretildi. Üç yüzyıl sonra Fransa'nın başına bu korkunç felaketleri getirecek olan şey, Protestanlığın kurulması değil, ortadan kaldırılmasıydı.

Şüpheler, güvensizlik ve terör artık toplumun tüm sınıflarına nüfuz etmişti. Genel alarmın ortasında, Lutherci öğretinin eğitim, etki ve karakter mükemmelliği açısından en seçkin kişilerin zihinlerini ne kadar derinden etkilediği görüldü. Güven ve onur pozisyonları aniden boşaldı. Zanaatkarlar, matbaacılar, öğrenciler, üniversite profesörleri, yazarlar ve hatta saray mensupları ortadan kayboldu. Yüzlerce kişi Paris'ten kaçtı, gönüllü olarak kendilerini anavatanlarından sürdürdüler ve böylece birçok durumda Reform inancını kabul ettiklerinin ilk bildirimini verdiler. Papacılar, aralarında şüphelenmeyen sapkınlara hoşgörü gösterildiği düşüncesi karşısında şaşkınlıkla etraflarına baktılar. Öfkesi, ulaşabildiği çok sayıda mütevazı kurbanı yöneldi. Hapishaneler aşırı kalabalıklaştı ve müjdeyi itiraf edenler için yakılan yanan ateşlerin dumanıyla hava bile bulutlanmış gibiydi.

I. Francis, 16. yüzyılın başlangıcına damgasını vuran bilginin yeniden doğuşuna yönelik büyük hareketin lideri olmakla övünmüştüm. Tüm ülkelerden edebiyatçıları sarayında bir araya getirmekten büyük mutluluk duymuştum. Onun bilgiye olan sevgisi ve keşişlerin cehalet ve batıl inançlarına karşı duyduğu küçümseme, en azından kısmen Reform'a tanınan hoşgörü düzeyinden kaynaklanıyordu. Ancak sapkınlığı bastırma gayretinden ilham alan bu bilgi hamisi, Fransa'nın her yerinde basının kaldırıldığını ilan eden bir ferman yayınladı! Francis I, entelektüel kültürün dini hoşgörüsüzlük ve zulme karşı bir koruma olmadığını gösteren kayıtlı birçok örnekten birini sunuyor.

Fransa, görkemli bir halka açık törenle kendisini tamamen Protestanlığın yok edilmesine adanacaktı. Rahipler, kitlenin kınanmasıyla birlikte yüksek göklere yapılan hakaretin kanla telafi edilmesini ve kralın, halkının yararına, bu korkunç işe alenen onay vermesini talep ettiler.

Korkunç tören için 21 Ocak 1535 tarihi belirlendi. Bütün milletin batıl korkuları ve fanatik nefreti uyandı. Paris, çevredeki tüm bölgelerden gelen kalabalıklarla sokakları doldurmuştu. Gün, büyük ve heybetli bir geçit töreniyle başlayacaktı. "Rota boyunca evlerde kederli perdeler görünüyordu. Belirli aralıklarla sunaklar dikildi ve her kapının önünde "kutsal tören" şerefine birer meşale yakıldı. Şafaktan önce kralın sarayında bir geçit töreni düzenlendi.

Mahallelerin haç ve bayraklarının ardından ikişer ikişer yürüyen ve meşaleli vatandaşlar da geldi. Kendi tuhaf kostümleriyle dört keşiş tarikatı onları takip etti. Daha sonra ünlü emanetlerden oluşan geniş bir koleksiyon takip etti. Daha sonra asil din adamları, göz kamaştırıcı ve göz kamaştırıcı bir gösteri olan, mücevherlerle süslenmiş mor ve kırmızı cüppeleriyle atlarına bindiler.

Ev sahibi, dört yüksek rütbeli prens tarafından taşınan Paris Piskoposu tarafından muhteşem, taşınabilir bir gökyüzünün altında taşındı. Onlardan sonra hükümdar, tacı ve kraliyet pelerini olmadan, başı eğik, başı açık ve elinde ince bir mum taşıyarak geldi. Böylece Fransa Kralı, ruhunu kirleten ahlaksızlıklar nedeniyle ya da ellerine bulaşan masum kan nedeniyle değil, kitleyi kınamaya cesaret eden tebaasının ölümcül günahı nedeniyle herkesin önünde aşağılanmış görünüyordu. Ondan kısa süre sonra kraliçe ve devlet ileri gelenleri de ellerinde meşalelerle ikişer ikişer yürüyerek geldiler.

Günün gündeminin bir parçası olarak hükümdar, piskoposun sarayının ana salonunda krallığın üst düzey yetkililerine bizzat hitap etti. Yüzünde hüznü bir ifadeyle karşılıklarına çıktı ve dokunaklı sözlerle milletin başına gelen "suçtan, küfürden, üzüntü ve rezalet gününden" üzüntü duydu. Ve Fransa'yı yıkıma tehdit eden zararlı sapkınlığın ortadan kaldırılması için her sadık tebaayı yardıma çağırırdı. "Baylar, kralınız olduğum kadar gerçek" dedi, "eğer kendi uzuvlarımdan birinin bu iğrenç yolsuzlukla lekelendiğini veya kirlendiğini bilseydim, onu kesmeniz için size verirdim... Üstelik, eğer görürsem Çocuklarımdan birine bu hastalık bulaşmışsa, onu başılamayacağım... Onu kendim teslim edip Tanrı'ya kurban edeceğim." Gözyaşları sesini boğdu ve tüm topluluk ağladı ve tek bir sesle haykırdılar: "Katolik dini için yaşayacağız ve öleceğiz!"

Gerçeğin ışığını reddeden milletin karanlığı korkunç bir hal aldı. "Kurtuluş getiren lütf" tecelli etmişti, ancak Fransa, onun gücünü ve kutsallığını gördükten, binlerce kişiyi onun ilahi güzelliğine **kaptırdıktan**, şehirleri ve küçük köyleri onun ışıltısıyla aydınlattıktan sonra, onu reddetti ve yerine karanlığı tercih etti. Işık. Kendilerine sunulan göksel armağanı reddetmişlerdi. Kendi aldatmacalarının kurbanı oluncaya kadar iyiye kötü, kötüye iyi demişlerdi. Artık, O'nun halkına zulmederek Tanrı'ya hizmet ettiklerine gerçekten inansalar da, samimiyetleri onları masum kılmıyordu. Onları kan suçlarıyla ruhlarını kirletme aldanmasından kurtaracak olan ışığı kendiliklerinden reddetmişlerdi.

Sapkınlığı sona erdirmek için ciddi yemin, yaklaşık üç yüzyıl sonra, yaşayan Tanrı'yı unutmuş bir ulus tarafından "Akıl Tanrıçası"nın tahta çıkacağı büyük katedralde yapıldı. Bir kez daha geçit töreni düzenlendi ve Fransa'nın temsilcileri yapmaya yemin ettikleri işe başlamak üzere yola çıktılar. Kafirlerin idam edilmesi için alayın dönüş yolu boyunca düzenli aralıklarla darağaçları dikilmişti ve kral yaklaştığında, bu korkunç manzarayı seyredebilmesi için şenlik ateşinin yakılması planlanmıştı.

İsa'nın tanıklarının katlandığı işkencenin ayrıntıları anlatılmayacak kadar şok edicidir. Kurbanların hiçbir tereddütü yoktu. Geri dönmesi istendiğinde mahkumlardan biri şöyle cevap verdi: "Ben yalnızca daha önce peygamberlerin ve havarilerin vaaz ettiklerine ve tüm azizlerin inandıklarına inanıyorum. Benim inancım, cehennemden tüm güçlerine dayanabilecek bir Tanrı'ya güvendir."

Alay birkaç kez işkence yerlerinde durdu. Başlangıç noktaları olan kraliyet sarayına döndükten sonra kalabalık dağıldı ve kral ile piskoposlar, o günün olaylarından oldukça memnun bir şekilde evlerine döndüler ve yeni başlayan çalışmanın sapkınlığın tamamen yok edilinceye kadar devam edeceği konusunda kendilerini tebrik ettiler.

Fransa'nın reddettiği barış müjdesi etkili bir şekilde ortadan kaldırılacaktı ve sonuçları korkunç olacaktı. 21 Ocak 1793, Fransa'nın söz verdiği günden iki yüz elli sekiz yıl sonra.

Reformculara yönelik zulüm tamamen sona erdiğinde, çok farklı bir amacı olan başka bir geçit töreni Paris sokaklarını geçti. "Yine baş kahraman kraldı; yine isyanlar ve kargaşa vardı. Yine daha fazla kurban için çığlıklar duyuldu.

Bir kez daha kara darağacı dikildi ve günlük sahneler bir kez daha korkunç infazlarla sona erdi. Hapishanecileri ve cellatlarıyla kavga eden XVI. Louis, darağacına sürüklendi ve balta darbesine ve kesik kafası kürsüye düşene kadar zorla orada tutuldu." Tek kurban kral değildi. Onun idamından sonra terörün kanlı günlerinde 2 bin 800 insan giyotinle telef oldu.

Reformasyon, Tanrı'nın yasasının ilkelerini açıklayan ve insanların vicdanıyla ilgili iddialarında ısrar eden açık İncil'i dünyaya sundu. Sonsuz sevgi, Cennetin yasalarını ve ilkelerini insanların önünde ortaya çıkarmıştı. Tanrı şöyle demişti: "Bu nedenle, bunları koruyun ve yapın; çünkü bu, tüm bu yasaları duyacak ve anlayacak olan halkın gözleri önünde sizin bilgeliğiniz ve anlayışınız olacaktır." De ki: Bu büyükler ancak akıllı ve anlayışlı kimselerdir." (Tesniye 4:6). Fransa, Cennetin armağanını reddettiğinde anarşi ve yıkımın tohumlarını ekti ve sebep-sonuç yasasının şaşmaz işleyişi Devrim ve Terör Hükümdarlığıyla sonuçlandı.

Reklamların yol açtığı zulümden çok önce korkusuz ve ateşli Farel, memleketinden kaçmak zorunda kalmıştı. İsviçre'ye gitti ve çabalarıyla Zwingli'nin çalışmalarını destekleyerek dengenin Reformasyon lehine değişmesine yardımcı oldu. Son yıllarını bu ülkede geçirecekti, ancak Fransa'daki Reformasyon üzerinde kararlı bir etki yaratmaya devam etti. Sürgününün ilk yıllarında çabaları özellikle sevindirici haberi kendi ülkesinde yaymaya odaklanmıştı. Sınıra yakın bölgede yaşayan yurttaşları arasında vaaz vermek için hatırı sayılır bir zaman harcadı; burada yorulmak bilmeyen bir dikkatle çatışmayı izledi ve teşvik ve tavsiye sözleriyle yardım sağladı. Diğer sürgünlerin yardımıyla Alman reformcuların yazıları Fransızcaya çevrildi ve Galya İnciliyle birlikte büyük miktarlarda basıldı.

Kolportörlerin eylemiyle bu eserler Fransa'da geniş çapta satıldı. Kolportörlere düşük fiyatla tedarik ediliyordu ve böylece satışlardan elde edilen kar, onların çalışmaya devam etmelerini sağlıyordu.

Farel, İsviçre'deki işine mütevazı bir ilkokul öğretmeni kılığında girdi. İzole bir mahalleye giderek kendini çocukları eğitmeye adanmıştı. Yaygın öğretim konularına ek olarak, çocuklar aracılığıyla ebeveynlere ulaşmayı umarak Kutsal Yazıların gerçeklerini dikkatli bir şekilde tanıttı. İnananlar vardı ama rahipler müdahale ederek işi durdurdular ve batıl inançlı taşra halkı onlara karşı ayaklandı. Rahipler "Bu Mesih'in müjdesi olamaz" diye ısrar ettiler, "çünkü onun vaazı barış değil savaş getirir." İlk öğrencilere benzer şekilde o da bir şehirde zulüm gördüğünde diğerine kaçtı. Farel, köyden köye, şehirden şehre açılığa, soğuğa ve yorgunluğa katlanarak ve her yerde hayatı tehlikesiyle karşı karşıya kalarak yaya gitti. Pazarlarda, kiliselerde ve bazen de katedrallerin kürsülerinde vaaz verdi. Bazı durumlarda kiliseyi dinleyicilerin boş olduğunu gördüm; diğer zamanlarda vaazı bağırsızlar ve alaylarla kesintiye uğradı. Ve yine şiddetle minberden kaçırıldı. Birçok kez kalabalık tarafından yakalandı ve neredeyse ölene kadar dövüldü. Sık sık püskürtülmesine rağmen, yorulmak bilmez bir ısrarla saldırıya geri döndü. Ve papalığın kalesi olan kasaba ve şehirlerin birbiri ardına kapılarını müjdeye açtığını gözlemledi. Daha önce çalıştığı küçük mahalle, kısa sürede Reform inancını kabul etti. Morat ve Neuchatel şehirleri de Roma ayinlerinden vazgeçti ve kiliselerinden putperest resimleri kaldırdı.

Farel uzun süredir Cenevre'de Protestan yaşam standardını uygulamak istiyordu. Eğer bu şehir fethedilebilseydi Fransa, İsviçre ve İtalya'da Reformasyon'un merkezi olacaktı. Bu amaç doğrultusunda çevredeki birçok şehir ve köy fethedilinceye kadar çalışmalarına devam etti. Daha sonra tek arkadaşıyla birlikte Cenevre'ye girdi. Sadece iki vaaz vermesine izin verildi. Sivil yetkililer tarafından kınanmasını sağlamak için boşuna uğraşan rahipler, onu bir dini konsey huzuruna çağırdılar. Onu öldürmeye kararlı bir şekilde elbiselerinin altına gizledikleri silahlarla oraya gittiler. Salonun dışında, Farel'in konseyden kaçmayı başarması halinde öldürülmesini sağlamak için ellerinde sopalar ve kılıçlarla öfkeli bir kalabalık toplanmıştı. Ancak yargıçların ve silahlı gücün varlığı onu kurtardı. Ertesi sabah erkenden o ve arkadaşı gölün karşı kıyısına güvenli bir yere götürüldü. Böylece Cenevre'yi müjdelemeye yönelik ilk çabası sona erdi.

Bir sonraki deney için daha mütevazı bir enstrüman seçildi; görünüşü o kadar ılımlı olan genç bir adam ki, Reformasyon'un dostları olduğunu iddia eden kişiler tarafından bile ona soğuk davranıldı. Peki Farel'in reddedildiği yerde ne yapabilirdi? Cesareti ve deneyimi az olan biri, en güçlü ve en cesurların kaçmak zorunda kaldığı fırtınaya nasıl dayanabilirdi? "Güçle ya da kudretle değil, Benim Ruhum'la" diyor Rab. (Zek. 4:6). "Tanrı, güçlüleri şaşkırtmak için bu dünyanın zayıf şeylerini seçti." "Çünkü Tanrı'nın aptallığı insanlardan daha bilgedir ve Tanrı'nın zayıflığı insanlardan daha güçlüdür." (I Korintliler 1:27 ve 25).

Froment ilkokul öğretmeni olarak çalışmaya başladı. Okulda çocuklara öğrettiği gerçekler evde tekrarlandı. Kısa süre sonra ebeveynler Kutsal Kitabın açıklamasını dinlemeye gittiler, ta ki sınıf dikkatli dinleyicilerle dolana kadar. Yeni Ahit'in kopyaları ve broşürleri geniş çapta dağıtıldı ve yeni doktrinleri açıkça dinlemeye cesaret edemeyen birçok kişiye ulaştı. Bir süre sonra bu misyoner de kaçmak zorunda kaldı ama öğrettiği gerçekler insanların aklını ele geçirmişti. Reformasyon uygulandı ve güçlendirilip genişletilmeye devam edildi. Vaizler geri döndüler ve onların çabaları sayesinde Protestan ibadeti nihayet Cenevre'de kuruldu.

Calvin, çeşitli gezintiler ve sıkıntılardan sonra şehrin kapılarından geçtiğinde, şehir zaten Reformasyona taraf olduğunu ilan etmişti. Doğduğu şehre yaptığı son ziyaretten dönerken, Basel'e doğru yola çıkmıştı ki V. Charles'ın ordularının işgal ettiği doğrudan bir yol bulunca Cenevre'den dolambaçlı bir rota izlemek zorunda kaldı.

Farel bu ziyarette Tanrı'nın elini tanıdı. Cenevre Reform inancını kabul etmiş olsa da orada hâlâ yapılması gereken büyük bir iş vardı. İnsanlar topluluklar olarak değil, bireyler olarak Tanrı'ya yönelirler. Yenilenme işi, konsillerin kararlarıyla değil, Kutsal Ruh'un gücüyle yürekte ve vicdanda gerçekleştirilmelidir. Cenevre halkı Roma'nın otoritesini reddetmiş olmasına rağmen, onun yönetimi altında gelişen kötülüklerden vazgeçmeye o kadar da hazır değildi. Orada sevindirici haberin saf ilkelerini oluşturmak ve bu insanları, İlahi Takdir'in onları çağırmış gibi görüldüğü konumu değerli bir şekilde doldurmaya hazırlamak kolay bir iş değildi.

Farel, Calvino'da bu işte birleşebileceği birini bulduğundan emindi. Tanrı adına, ciddiyetle ve anında genç müjdeciye orada kalıp çalışması için yalvardı. Calvino korkarak geri çekildi. Utangaç ve barışsever biri olarak o Cenevrelinin cesur, bağımsız ve hatta şiddet yanlısı ruhuyla temas kurmaktan korkuyordu. Sağlığınızın inceliği, ders çalışma alışkanlıklarınızla birlikte,

onu geri çekilmeye yöneltti. Kalem aracılığıyla reform davasına daha iyi hizmet edebileceğine inanarak sessiz bir sığınak bulmak ve orada basın aracılığıyla kiliselere talimat vermek ve onları eğitmek istiyordu. Ancak Farel'in ciddi uyarısı ona Tanrı'dan gelen doğrudan bir çağrı olarak geldi ve bunu reddetmeye cesaret edemedi. Şunları söyledi: "Bana öyle geldi ki, Tanrı'nın eli gökten uzanıp onu tuttu ve onu, ayrılmak için sabırsızlandığı yere geri dönülmez bir şekilde sabitledi."

O dönemde Protestan davasını büyük tehlikeler sarmıştı. Papa'nın lanetleri Cenevre'ye yağdı ve güçlü uluslar onu yok etmekle tehdit etti. Bu küçük şehir, kralları ve imparatorları sıklıkla boyun eğmeye zorlayan güçlü hiyerarşiye nasıl direnebilirdi? Dünyanın büyük fatihlerinin ordularıyla nasıl yüzleşebilirdi?

Hıristiyanlık boyunca Protestanlık zorlu düşmanlar tarafından tehdit ediliyordu. Reformasyon'un ilk zaferlerinden sonra Roma, onu yok etmeyi umarak yeni güçler topladı. Bu sırada, papalığın tüm savunucuları arasında en acımasız, vicdansız ve en güçlü olan Cizvit tarikatı yaratıldı. Tüm dünyevi bağlardan ve insani çıkarlardan kopmuş, doğal sevgilerin çığlıkları karşısında kayıtsız, tüm akılları ve vicdanları dağlanmış bir halde, tarikatın kuralları dışında hiçbir kural ve bağlantı bilmiyorlardı; ve gücünü genişletmekten başka görevi yok. Mesih'in müjdesi, işkenceye, zindana ve kazığa karşı gerçeğin bayrağını yükseltmek için takipçilerinin tehlikeyle yüzleşmelerine ve soğuk, açlık, ağır çalışma ve yoksulluk yoluyla acılara korkusuzca dayanmalarına olanak tanıdı. Bu güçlerle mücadele etmek için Cizvitlik, takipçilerine benzer tehlikelere dayanmalarını, gerçeğin gücüne ve aldatmanın tüm silahlarına karşı çıkmalarını sağlayan bir fanatizmi ilham etti. Onlar için işleyebilecekleri kadar büyük bir suç, bu kadar aşağılık bir aldatmaca, bu kadar zor bir kılık değiştirme yoktu. Sürekli yoksulluk ve alçakgönüllülük yeminleri ederek, kendilerini Protestanlığın yok edilmesine ve papalık üstünlüğünün yeniden kurulmasına adamak için zenginlik ve güç elde etmek üzerinde çalışılan hedefleriydi.

Tarikatlarının üyeleri olarak ortaya çıktıklarında kutsallık kıyafetleri giydiler, hapishaneleri ve hastaneleri ziyaret ettiler, hasta ve yoksullarla ilgilendiler, dünyadan vazgeçtiklerini iddia ettiler ve iyilik yapmaya devam eden İsa'nın kutsal adını taşıdılar. Ancak bu masum dış görünüşün altında en canı ve ölümcül amaçlar gizliydi. Amaçların araçları haklı çıkarması düzenin temel ilkesiydi. Bu kurala göre yalan söylemek, hırsızlık yapmak, yalancı şahitlik yapmak ve cinayet sadece affedilebilir değil aynı zamanda kilisenin çıkarlarına hizmet ettiğinde övgüye değerdi. Çeşitli kılıklara bürünerek devlet görevleri için yol hazırladılar, kralların danışmanı oldular ve ulusların siyasetini şekillendirdiler. Efendilerine casusluk yapmak için hizmetkar oldular. Şehzadelerin ve soyluların çocukları için okullar, halk içinse okullar açtılar. Protestan ebeveynlerin çocukları da papalık ayinlerine uymaya zorlandı. Roma ibadetinin tüm dışsal debdebesi ve gösterişi, akli karıştırmak, hayal gücünü körleştirmek ve cezbetmek amacıyla sunuldu.

Böylece ebeveynlerin uğruna savaştığı ve kan döktüğü özgürlük, çocukları tarafından ihanete uğradı. Cizvitler hızla Avrupa'ya yayıldı ve gittikleri her yerde papalık yeniden canlandı.

Onlara daha fazla güç vermek için Engizisyonun yeniden kurulmasını öngören bir papalık fermanı çıkarıldı. Katolik ülkelerde bile genel olarak görülen nefrete rağmen, bu iğrenç mahkeme papalık liderleri tarafından yeniden kuruldu ve gün yüzüne çıkmayacak kadar korkunç olan vahşet, gizli zindanlarında tekrarlandı. Pek çok ülkede milletin en nadide ve en saf, en asil, en entelektüel ve yüksek eğitilmiş, dindar ve binlerce binlerce insanı var.

Kendini adanmış papazlar, çalışkan ve vatansever vatandaşlar, parlak akademisyenler, yetenekli sanatçılar ve zanaatkarlar öldürüldü veya başka topraklara kaçmak zorunda kaldı.

Roma'nın Reformasyon'un ışığını söndürmek, İncil'i insanlardan almak ve Karanlık Çağların cehaletini ve batıl inançlarını yeniden canlandırmak için başvurduğu yöntemler bunlardı. Ancak Tanrı'nın bereketi ve Luther'in halefi olarak yetiştirdiği soylu adamların çabaları sayesinde Protestanlık yıkılmadı. Güç kazanması prenslerin desteği ya da silahları sayesinde olmadı. En küçük ülkeler, en mütevazı ve en az güçlü uluslar onun kalesi haline geldi. Bu, onu yok etmeyi planlayan en güçlü düşmanların ortasındaki küçük Cenevre'ydı; o zamanların en büyük ve en zengin ülkesi olan İspanya'nın zulmüne karşı savaşan, Kuzey Denizi boyunca uzanan kumlu kıyılarıyla Hollanda'ydı; Reformasyon adına zaferler kazanan soğuk ve kısır İsveç'ti.

Calvin yaklaşık otuz yıl boyunca Cenevre'de çalıştı; önce orada İncil ahlakını benimseyen bir kilise kurdu, ardından Reformasyon'u Avrupa çapında ilerletti. Bir kamu lideri olarak davranışları ne suçsuz ne de doktrinleri hatasızdı.

Ancak kendi döneminde özel önem taşıyan gerçeklerin duyurulmasında, papalığın hızlı akıntısına karşı Protestanlık ilkelerinin sürdürülmesinde ve Reform kiliselerinde gurur ve yozlaşma yerine sadelik ve saflığın teşvik edilmesinde etkili oldu. Romanist öğretiyi.

Yenilenen doktrinleri yaymak için Cenevre'den yayınlar ve öğretmenler çıktı. Bu noktaya kadar tüm ülkelerden zulüm görenler talimat, tavsiye ve cesaret arayışına yöneldiler. Calvin'in şehri, Batı Avrupa'nın dört bir yanından zulüm gören reformcular için bir sığınak haline geldi. Yüzyıllardır süren korkunç fırtınalardan kaçan firariler, Cenevre kapılarına ulaştı.

Aç, yaralı, evlerinden ve akrabalarından yoksun olan bu kişiler, içtenlikle ve hoş bir şekilde karşılandılar ve şefkatle davranıldılar. Ve orada bir yuva bularak evlat edindikleri şehri becerileri, bilgelikleri ve dindarlıkları ile kutsadılar. Oraya sığınanların çoğu, Roma'nın zulmüne direnmek için kendi ülkelerine döndü. Cesur İskoç reformcusu John Knox, İngiliz Püritenlerinden, Hollanda ve İspanya Protestanlarından ve Fransa Huguenotlarından birkaçı, kendi memleketlerinin karanlığını aydınlatmak için Cenevre'den hakikat meşalesini taşıdı.

Bölüm 13

Hollanda ve İskandinavya'da Reformasyon

Hollanda'da papanın zulmü çok erken bir zamanda kararlı bir protestoya yol açtı. Luther'in zamanından yedi yüz yıl önce, Romalı papaz, Roma'ya bir elçilikle gönderilmiş olan ve "Papalık"ın gerçek karakterini bilen iki piskopos tarafından korkusuzca eleştirilmişti. "Tanrı, kiliseyi kendi kraliçesi ve karısı olarak, ailesi için asil ve ebedi bir geçim kaynağı yaptı; ona çürümez ya da bozulmayan bir çeyiz verdi ve ona sonsuz bir taç ve asa verdi. Faydalı olan her şeyi bir hırsız gibi kesiyorsunuz. Tapınakta Tanrı gibi oturuyorsun. Çoban olmak yerine koyunların kurdu oldun. Bir tirandan başka bir şey değilken, yüce piskopos olduğuna inanmamızı istiyorsun... Her ne kadar hizmetkarların hizmetkârı olman gerekse de, kendi deyimimle, lordların efendisi olmak için entrika çeviriyorsun... Aşağılama getiriyorsun Tanrı'nın emirleri üzerine... Kutsal Ruh, yeryüzüne kadar tüm kiliselerin Kurucusu'dur... Vatandaş olduğumuz Tanrımız'ın şehri, tüm göksel bölgelere ulaşır ve adı verilen şehirden daha büyüktür. Kutsal peygamberler tarafından ilahi ve Cennete eşit olduğuna iddia eden, bilgeliğinin ölümsüz olmasıyla övünen Babil. Ve son olarak, sebepsiz de olsa, hiçbir zaman hata yapmadığını, hatta hata yapamayacağını söylüyor."

Diğerleri bu protestoyu yankılamak için yüzyıldan yüzyıla ayaklandılar. Ve çeşitli isimlerle anılan ve farklı ülkelerden geçen bu ilk öğretmenler, müjde bilgisini her yere yayan Valdocu misyonerlerin özelliklerini taşıyarak Hollanda'ya nüfuz ettiler. Doktrinleri hızla yayıldı. Valdocu İncil'i Felemenkçeye tercüme ettiler. Dediler ki: "Bunda büyük bir avantaj var. Şakalardan, masallardan, önemsiz şeylerden, hatalardan uzaktır, ancak gerçeğin sözlerini içerir. Aslında orada burada sert bir kabuk var, ama orada bile iyi ve kutsal olanın özü ve tatlılığı kolaylıkla keşfedilebilir." On ikinci yüzyıldaki kadim inancın dostları böyle yazıyordu.

Bu arada Roma zulümleri başladı; ancak alevlerin ve işkencelerin ortasında, İncil'in din meselelerinde tek yanılmaz otorite olduğunu ve "hiç kimsenin inanmaya zorlanmaması gerektiğini, bunun yerine vaaz vererek kazanılması gerektiğini" kesin bir şekilde ilan eden inananlar çoğalmaya devam etti.

Luther'in öğretileri Aşağı Ülkelerde uygun bir zemin buldu ve gayretli ve sadık adamlar müjdeyi vaaz etmek için ayağa kalktı. Hollanda'nın eyaletlerinden birinden Menno Simons geldi. Bir Roma Katoliği olarak yetiştirilen ve rahipliğe atanan o, Kutsal Kitap hakkında tamamen bilgisizdi ve sapkınlığın cazibesine kapılma korkusuyla onu okumak istemiyordu. Zihninde dönüşüm doktrini ile ilgili bir şüphe ağırlaştığında, bunu Şeytan'ın bir ayartması olarak anladı ve dua ve itiraf yoluyla ondan kurtulmaya çalıştı, ancak boşuna. Sefahat sahnelerine girerek vicdanın suçlayıcı sesini susturmaya çalıştı; ancak başarıya ulaşmadan.

Bir süre sonra Yeni Ahit'i incelemeye yönlendirildi. Bu inceleme, Luther'in yazılarıyla birlikte Reform inancını kabul etmesini sağladı. Kısa bir süre sonra, komşu bir köyde, yeniden vaftiz edildiği için mahkum edilen bir adamın kafasının kesildiğine tanık oldu. Bu onu bebek vaftizi konusunda Kutsal Kitabı incelemeye yöneltti. Kutsal Yazılarda bunu haklı çıkaracak hiçbir kanıt bulamadı ama vaftiz olmak için gerekli olan tek şeyin tövbe ve iman olduğunu gördü.

Menno Roma kilisesinden ayrıldı ve hayatını aldığı gerçekleri öğretmeye adanmıştı. Almanya'da ve ayrıca Hollanda'da saçma ve kışkırtıcı doktrinleri savunan, düzen ve ahlaki çığneyen, şiddet ve isyan üreten bir fanatikler sınıfı ortaya çıkmıştı. Menno, bu hareketin kaçınılmaz olarak getireceği feci sonuçları gördü ve fanatiklerin hatalı öğretilerine ve barbar planlarına var gücüyle karşı çıktı. Ancak bu fanatikler tarafından yoldan çıkarılan ama onların zararlı öğretilerinden vazgeçen pek çok kişi vardı.

Valdocu öğretilerin meyveleri olan eski Hıristiyanların soyundan gelen pek çok kişi hâlâ varlığını sürdürüyordu. Menno bu sınıflar arasında büyük bir şevk ve başarıyla çalıştı.

Yirmi beş yıl boyunca eşi ve çocuklarıyla birlikte büyük zorluklar ve yoksunluklar çekerek ve çoğu zaman hayatı tehlikesiyle karşı karşıya kalarak seyahat etti. Çoğunlukla daha mütevazı sınıflar arasında çalışarak, ancak geniş bir nüfuzla sahip olarak Hollanda ve Kuzey Almanya'yı geçti. Doğal olarak belagat sahibi, sınırlı bir eğitime sahip olmasına rağmen, değişmez bir dürüstlük, alçakgönüllülük ve yumuşak davranışlara sahip, samimi ve ateşli bir dindarlık sahibi, öğrettiği ilkeleri kendi hayatında örnekleyen ve böylece halkın güvenini kazanan bir adamdı. Takipçileri dağıldı ve ezildi. Münster'in fanatik takipçileriyle karıştırılmaktan büyük acı çektiler. Her şeye rağmen onun eserleri sayesinde çok sayıda kişi din değiştirdi.

Reform doktrinleri hiçbir yerde Aşağı Ülkelerdeki kadar acımasızca reddedilmedi. Destekçileri çok az ülkede bu kadar korkunç bir zulme maruz kaldı. Almanya'da V. Charles Reform'u yasaklamıştı ve tüm destekçilerini memnuniyetle yakacaktı; ama prensler onun zulmüne karşı bir engel olarak ayağa kalktı. Alçak Ülkelerde gücü daha büyüktü ve zulmedici fermanlar hızla birbirini takip ediyordu. İncil'i okumak, [dinlemek](#), vaaz etmek, hatta onun hakkında konuşmak, alevlerle ölüme layık bir suç işlemektir. Tanrı'ya gizlice dua etmek, heykellerin önünde eğilmemek veya mezmur söylememek de ölümlü cezalandırılıyordu. Hatta sözde hatalarından vazgeçenler bile kınandı. Eğer erkek olsalardı kılıçla ölürlerd; kadınlar olsaydı diri diri gömülürlerdi. Sadık kalanlar da aynı cezaya çarptırıldı. Charles ve II. Philip'in hükümdarlığı döneminde binlerce kişi öldü.

Bir keresinde bütün bir aile, ayine katılmamak ve evde ibadet etmekle suçlanarak engizisyon mahkemelerinin önüne çıkarıldı. Gizli uygulamalarının araştırılması sırasında en küçük oğul şu cevabı verdi: "Diz çöküp Tanrı'nın zihinlerimizi aydınlatması ve günahlarımızı bağışlaması için dua ediyoruz. Hükümdarımız için krallığının refah ve hayatının mutlu olması için dua ediyoruz; Yöneticilerimiz aracılığıyla dua edin ki Tanrı onları korusun." Yargıçlardan bazıları derinden etkilendi; ancak baba ve oğullarından biri kazığa bağlanarak yakılmaya mahkum edildi.

Zalimlerin öfkesi şehitlerin imanıyla eşleşti. Sadece erkekler değil, narin hanımlar ve genç kadınlar da kararlı bir cesaret gösterdi. "Kadınlar ateşin başında kocalarının yanında duruyorlardı ve alevler tarafından yanarken teselli sözleri fısıldadılar ya da onları cesaretlendirmek için ilahiler söylediler. Genç bakireler, sanki gece uykusu için odalarına giriyorlarmış gibi canlı mezarlarında yatıyorlardı. ya da en güzel kıyafetlerini giyerek, sanki kendi düğünlerine gidiyormuş gibi darağacına ve ateşe doğru gidiyorlardı."

Paganizmin müjdeyi yok etmeye çalıştığı günlerde olduğu gibi, "Hıristiyanların kanı tohumdu." Zulüm, hakikate şahit olanların sayısının artmasına hizmet etti. Yıllar geçtikçe, halkın yenilmez kararlılığı yüzünden çılgına dönen hükümdar, acımasız işinde ısrar etti, ancak boşuna. Soyluların altında

Orange'lı William, Devrim sonunda Hollanda'ya Tanrı'ya ibadet etme özgürlüğünü getirdi.

Piedmont dağlarında, Fransa ovalarında ve Hollanda sahillerinde müjdenin ilerleyişi, öğrencilerinin kanıyla işaretlendi. Ancak kuzey ülkelerine barışçıl bir giriş buldu. Wittenberg'deki öğrenciler evlerine dönerek Reform inancını İskandinavya'ya götürdüler. Luther'in yazılarının yayınlanması da bu konuya ışık tuttu. Kuzey'in sade ve güçlü insanları, Roma'nın yozlaşmasından, gösterişinden ve batıl inançlarından vazgeçerek Kutsal Kitabın saflığını, sadeliğini ve hayat veren gerçeklerini memnuniyetle karşıladılar.

"Danimarka Reformcusu" Tausen bir köylünün oğluydu. Çocuk, küçük yaşlardan itibaren güçlü bir zekanın belirtilerini gösterdi; Bilgiye susamıştı; ancak ebeveynlerinin içinde bulunduğu koşullar nedeniyle bu ona engel oldu ve bir manastıra girdi. Orada, hayatının saflığı, çalışkanlığı ve sadakati, amirinin takdirini kazandı. Bir analiz onun gelecekte kiliseye iyi hizmet vaat eden bir yeteneğe sahip olduğunu gösterdi. Kendisine Almanya ya da Hollanda'daki üniversitelerden birinde eğitim verilmesine karar verildi. Genç öğrenciyi Wittenberg olmaması şartıyla kendisi için bir okul seçme izni verildi. Akademisyeni sapkınlığın zehrine maruz bırakmak tavsiye edilmezdi. Rahipler böyle söyledi.

Tausen, bugün olduğu gibi o zamanlar da Romanizmin kalelerinden biri olan Köln şehrine gitti. Orada kısa süre sonra öğretmenlerin mistisizminden tiksinemeye başladı. Bu sıralarda Luther'in yazılarının kopyalarını aldı.

Reformcudan kişisel eğitim almanın zevkini büyük bir arzu duyarak, onları merakla ve keyifle okudu. Ancak bunu başarmak için manastır amirini gücendirme ve desteğini kaybetme riskini göze alması gerekiyordu. Kısa sürede kararını verdi ve kısa süre sonra Wittenberg'e öğrenci olarak kaydoldu.

Danimarka'ya dönerek manastırına döndü. Şimdilik hiç kimse onun Lüteriyan sempatisini olduğundan şüphelenmedi. Tausen sırrını açıklamadı ama ashabinın önyargılarını uyandırmadan onları daha saf bir inanca ve daha kutsal bir hayata yönlendirmek için çabaladı. Onlara Kutsal Kitabı açtı ve onun gerçek anlamını açıkladı, sonunda onlara günahkarın doğruluğu ve tek kurtuluş umudu olarak Mesih'i vaaz etti. Roma'nın korkusuz bir avukatı olarak Tausen'e olağanüstü umutlar bağlayan başrahabin gazabı büyüktü. Hemen bir manastırdan diğerine nakledildi ve sıkı gözetim altında hücrelerine kapatıldı.

Yeni koruyucularının dehşetine rağmen, keşişlerin çoğu kısa sürede Protestanlığa geçtiklerini ilan ettiler. Tausen, hücresinin parmaklıkları arasından arkadaşlarına gerçeğin bilgisini aktarmıştı. Eğer o Danimarkalı rahipler kilisenin sapkınlıkla mücadele planında yetenekli olsaydı, Tausen'in sesi bir daha asla duyulamayacaktı. Ancak onu bir yer altı zindanına gömmek yerine manastırdan kovdular. Artık güçsüzlerdi.

[Yakın zamanda yayınlanan](#) bir kraliyet fermanı, yeni doktrin'in öğretmenlerine koruma sağlıyordu. Tausen vaaz vermeye başladı. Kiliseler ona açıldı ve insanlar [onu dinlemek için akın etti](#). Diğerleri de Tanrı'nın Sözü'nü vaaz ediyorlardı. Dancaya tercüme edilen Yeni Ahit geniş bir tiraja sahipti. Papistlerin eseri yok etme çabaları eserin en büyük genişlemesiyle sonuçlandı ve çok geçmeden Danimarka Reformcuları kabul ettiğini itiraf etti.

İsveç'te de Wittenberg'deki çeşmeden içen gençler, hayat suyunu vatandaşlarına getirdiler. İsveç Reformu'nun liderlerinden ikisi, Orebro'lu bir demircinin oğulları olan Olaf ve Laurentius Petri, Luther ve Melanchthon'la çalıştı.

ve öğrendikleri gerçekleri öğretme konusunda gayretli davrandılar. Büyük bir reformcu olan Olaf, gayreti ve belagati ile insanları uyandırırken, Laurentius da Melanchthon gibi sakin ve düşünceli bir mizaca sahip bir entelektüeldi. Her ikisi de hararetli bir dindarlığa, derin teolojik yeteneklere ve gerçeği yayma konusunda sarsılmaz bir cesarete sahip insanlardı. Papalık muhalefeti eksik olamazdı. Katolik rahipler cahil ve batıl inançlı insanları kışkırtıyordu. Olaf Petri sık sık mafya tarafından soyuldu ve bazı durumlarda zar zor canlı kurtuldu. Ancak bu reformcular kral tarafından destekleniyor ve korunuyordu. Roma Kilisesi'nin yönetimi altında halk yoksulluğa sürüklenmiş, baskı altında ezilmişti. Kutsal kitaplardan mahrum kalan, akla ışık tutmayan, salt şekil ve törenlerden oluşan bir dine sahip olan bu insanlar, pagan atalarının batıl pagan inanış ve uygulamalarına geri dönüyorlardı. Ulus, sürekli mücadelesi herkesin sefaletini artıran birbiriyle çatışan gruplara bölünmüştü. Kral, devlette ve kilisede reform yapmaya kararlıydı ve Roma'ya karşı savaşta bu yetenekli yardımcılarını memnuniyetle kabul etti.

Olaf Petri, hükümdarın ve İsveç'in önde gelen adamlarının huzurunda, büyük bir yetenekle, Romalı şampiyonlara karşı Reform inancının doktrinini savundu. Kilise babalarının öğretilerinin yalnızca Kutsal Yazılara uygun olduklarında alınması gerektiğini ilan etti; inancın temel öğretilerinin İncil'de açık ve basit bir şekilde sunulması, böylece tüm insanların bunları anlayabilmesi. Mesih şöyle dedi: "Benim öğretim Benim değil, Beni [gönderenindir](#)" (Yuhanna 7:16); ve Pavlus, aldığı müjdeden başka bir müjdeyi vaaz ederse lanetleneceğini bildirdi (Gal. 1:8). "O halde" dedi reformcu, "başkaları kendi istekleri doğrultusunda dogmaları kendi zevklerine göre yaymaya ve onları kurtuluş için gerekli şeyler olarak kabul ettirmeye nasıl cesaret edecekler?" Kilisenin kararlarının, Tanrı'nın emirlerine karşı çıktığı zaman hiçbir geçerliliğinin olmadığını gösterdi ve "sadece İncil ve İncil'in inanç ve uygulamanın kuralı olduğu yönündeki büyük Protestan ilkesini destekledi.

Bu tartışma, nispeten belirsiz bir aşamada gerçekleştirilmesine rağmen, "bize reformcular ordusunun sınıfını ve saflarını oluşturan adamların kalitesini göstermeye hizmet ediyor. Wittenberg ve Zürih gibi parlak merkezlere ve Luther ve Melanchthon, Zwingli ve Oecolampadius gibi ünlü isimlere dikkat ettiğimizde bunların hareketin liderleri olduğunu ancak astlarının onlar gibi olmadığını duyabiliyoruz. Peki, İsveç'in karanlık tiyatrosuna ve ustalardan müritlerine kadar mütevazı Olaf ve Laurentius Petri isimlerine dönelim, ne bulacağız? Cahil, mezhepçi ve gürültücü polemikçiler değil; ne münasebet! Tanrı'nın Sözü'nü incelemiş ve İncil'deki cephaneliğin onlara sağladığı silahları nasıl kullanacaklarını çok iyi bilen adamları görüyoruz. Okulların sofistlerine ve Roma'nın ileri gelenlerine karşı kolay bir zafer kazanan bilim adamları ve ilahiyatçılar."

Bu anlaşmazlığın sonucunda İsveç kralı Protestan inancını kabul etti ve çok geçmeden ulusal meclis de onun lehine olduğunu ilan etti. Yeni Ahit Olaf Petri tarafından İsveççe'ye tercüme edilmişti ve kralın isteği üzerine iki kardeş tüm İncil'in tercümesini üstlendi. Böylece İsveç halkı ilk kez Tanrı Sözü'nü kendi ana dillerinde aldı. Diyet, krallık çapındaki bakanların Kutsal Yazıları açıklamasını ve okullarda çocuklara Kutsal Kitabı okumanın öğretilmesini emretmişti.

Cehalet ve hurafe karanlıkları, müjdenin mübarek nuruyla kesintisiz ve emin bir şekilde kovuldu. Roma baskısından kurtulan ulus, daha önce hiç ulaşamadığı bir güce ve büyüklüğe kavuştu. İsveç Protestanlığın kalelerinden biri haline geldi. Bir asır sonra, yoğun bir tehlike anında, bu küçük ve şimdiye kadar zayıf olan ulus, Avrupa'da özgürlüğe yardım eli uzatmaya cesaret eden tek ülkeydi.

Otuz Yıl Savaşları'nın korkunç mücadelelerinde Almanya. Kuzey Avrupa'nın tamamı yeniden Roma'nın zulmü altına girecekmiş gibi görünüyordu. Almanya'nın Papalık'ın başarı dalgasına karşı koymasını, Protestanlara (Kalvinistler ve aynı zamanda Lutherciler) hoşgörü kazanmasını ve Reform'u kabul eden ülkelerde vicdan özgürlüğünü yeniden tesis etmesini sağlayan İsveç ordularıyla.

Bölüm 14

Diğer İngiliz Reformcular

(Tyndale, Latimer, Wishart, Knox, Cranmer ve Ridley)

Luther, o zamana kadar kapalı olan İncil'i Alman halkına açarken, Tyndale, Tanrı'nın Ruhunu tarafından aynısını İngiltere için yapmaya sevk edildi. Wycliffe'in İncil'i birçok hata içeren Latince metinden çevrilmişti.

Daha önce hiç basılmamıştı ve el yazmasının kopyalarının maliyeti o kadar yüksekti ki, bunları yalnızca birkaç zengin adam veya soylu elde edebildi; Dahası, kilise tarafından kesinlikle yasaklanan Kutsal Cilt nispeten az yayıldı. 1516'da, Luther'in tezlerinin ortaya çıkmasından bir yıl önce, Erasmus, Yeni Ahit'in Greko-Latin versiyonunu yayınladı. Şimdi ilk kez Tanrı'nın Sözü orijinal dilinde basıldı. Bu çalışmada önceki versiyonlardaki birçok hata düzeltilerek anlam daha net hale getirildi. Bu, eğitilmiş sınıflar arasında birçok kişinin hakikati daha iyi bilmesine yol açtı ve Reform çalışmalarına yeni bir ivme kazandırdı. Ancak sıradan insanların hâlâ büyük ölçüde Tanrı Sözü'ne sahip olmaları engelleniyordu. Tyndale, Wycliffe'in İncil'i vatandaşlarına verme işini tamamlayacaktı.

Çalışkan bir öğrenci ve gerçeğin ateşli bir arayıcısı olarak, Erasmus'un Yunan Ahitindeki müjdeyi aldı. Tüm doktrinin Kutsal Yazılar tarafından kanıtlandığını yineleyerek inançlarını korkusuzca duyurdu. Papa'nın kilisenin İncil'i verdiği ve bunu yalnızca kendisinin açıklayabileceği yönündeki iddiasına Tyndale şöyle cevap verdi: "Kartallara avlarını bulmayı kimin öğrettiğini biliyor musunuz? Aynı Tanrı, aç çocuklarına Kendi Sözünde Babayı bulmayı öğretir. Uzak Bize Kutsal Yazıları verdiğinizde göre, onları bizden gizleyen sizsiniz. Onları öğretenleri siz yakıyorsunuz; elinizden gelse Kutsal Yazıları da yakarsınız."

Tyndale'in vaazı büyük ilgi uyandırdı. Birçoğu gerçeği kabul etti. Ancak rahipler tetikteydi ve o sahayı terk eder etmez tehdit ve iftira yoluyla eserini yok etmeye çalıştılar. Tekrar tekrar işlerinde başarılı oldular. "Ah!" diye haykırdı Tyndale, "ne yapılabilir? Ben tek bir yere ekerken, düşman az önce bıraktığım tarlayı yok ediyor. Her yerde olamam. Ah! Eğer Hıristiyanların Kutsal Yazıları kendi dillerinde olsaydı, kendileri bu sofistlere karşı çıkıyorlar. İncil olmadan sıradan bir insanın hakikati kabul etmesi imkansızdır."

Daha sonra yeni bir amaç zihnini ele geçirir. Şöyle dedi: "Yehova'nın tapınağında mezmurlar İsrail dilinde söyleniyordu; ve İngiltere'nin dili aramızda müjdeyi konuşmayacak mı?... Öyle vakti kilisenin ışığı şafak vaktinden daha mı az olmalı?... Hıristiyanlar Yeni Ahit'i ana dillerinde okumalıdır." Kilisenin doktorları ve öğretmenleri kendi aralarında fikir ayrılıkları vardı. İnsanlar gerçeğe ancak İncil aracılığıyla ulaşabilirdi. "Biri bu doktora inanıyor, diğeri buna... Şimdi bu yazarların her biri diğeriyle çelişiyor. O halde şunun veya bunun doğru mu yanlış mı söylediğini nasıl bilebiliriz?... Nasıl?... Kesinlikle Tanrı'nın Sözü'nden."

Kısa bir süre sonra, kendisiyle tartışmaya giren bilgili bir Katolik doktor şunu haykırdı: "Bizim için Papa'nın kanunları olmadan Tanrı'nın kanunları olmadan yaşamak daha iyi olurdu." Tyndale şöyle cevap verdi: "Papaya ve onun tüm kanunlarına meydan okuyorum; ve eğer Tanrı hayatımı bağışlarsa, yakında sabanı kullanan bir gencin Kutsal Yazılar hakkında senden daha fazla bilgi sahibi olmasını sağlayacağım."

Tyndale'in insanlara Yeni Ahit Kutsal Yazılarını kendi dillerinde vermek için geliştirmeye başladığı amaç artık doğrulandı ve kendisini hemen bu işe adadı. Zulüm nedeniyle evinden kovuldu ve Londra'ya gitti ve orada bir süre rahatsız edilmeden çalışmalarına devam etti. Ancak papacıların şiddeti onu bir kez daha kaçırmaya zorladı. Bütün İngiltere ona yaklaşıyor gibiydi; bu yüzden Almanya'ya sığınmaya karar verdi. Orada Yeni Ahit'in İngilizce basımına başladı. İki kez iş kesintiye uğradı; ancak bir şehirde matbaa yapması yasaklanınca diğerine taşındı. Sonunda, Luther'in birkaç yıl önce Diyet'ten önce müjdeyi savunduğu Worms'a doğru yola çıktı. O eski şehirde Reformasyon'un pek çok dostu vardı ve Tyndale hiçbir engelle karşılaşmadan çalışmalarına devam etti. Yeni Ahit'in üç bin nüshası kısa sürede tamamlandı ve aynı yıl bir başka baskısı hazırlandı.

Büyük bir kararlılık ve azimle çalışmalarına devam etti. İngiliz yetkililerin limanlarını sıkı bir gözetim altında tutmalarına rağmen, Tanrı'nın Sözü çeşitli yollarla gizlice Londra'ya taşınmış ve oradan da tüm ülkeye dağıtılmıştı. Papacılar gerçeği gizlemeye çalıştı ama boşuna. Durham Piskoposu bir zamanlar Tyndale'in arkadaşı olan bir kitapçıdan tüm İncil stoğunu yok etmek amacıyla satın almıştı, böylece işi büyük ölçüde engelleyeceğini düşünüyordu. Ancak tam tersine, bu şekilde sağlanan para ile, aksi takdirde yayınlanamayacak olan yeni ve daha iyi bir baskı için malzeme elde edildi. Daha sonra Tyndale tutuklandığında, İncillerinin basım masraflarını karşılamasına yardım edenlerin isimlerini açıklaması koşuluyla kendisine özgürlük teklif edildi . Durham Piskoposunun herkesten daha fazlasını yaptığını, çünkü elinde kalan kitaplara yüksek bir bedel ödeyerek onların iyi bir ruh hali içinde ilerlemelerini sağladığını söyledi.

Tyndale ihanete uğradı ve düşmanlarının eline teslim edildi ve aylarca hapiste kaldı. Sonunda şehit olarak acı çekerek imanına tanıklık etti; ancak hazırladığı silahlar, diğer askerlerin yüzyıllar boyunca, hatta günümüzde bile savaşmaya devam etmesini sağladı.

Latimer kürsüden İncil'in halkın dilinde okunması gerektiğini savundu. Şöyle diyordu: "Kutsal Yazıların Yazarı Tanrı'nın kendisidir ve bu Kutsal Yazı, Yazarının gücüne ve sonsuzluğuna katılır. Buna uymaktan muaf olan hiçbir kral, imparator, yargıç veya vali yoktur. İnsanlık geleneğinin taşlarla, çalılarla ve kökünden sökülmüş ağaçlarla dolu kestirme yollarından sakınalım. Sözün doğru yolunu takip edelim. Ebeveynlerin ne yaptıklarıyla değil, ne yapmaları gerektiğiyle ilgilenmeliyiz."

Tyndale'in sadık dostları Barnes ve Frith gerçeği savunmak için ayağa kalktı. Arkalarından Ridley'ler ve Cranmer geliyordu. İngiliz Reformunun bu liderleri bilgili adamlardı ve çoğu, Roma kardeşliğindeki gayretleri ve dindarlıkları nedeniyle oldukça takdir edilmişti. Papalığa karşı muhalefeti, "Papalığın" hataları hakkındaki bilgisinden kaynaklanıyordu. Babil'in gizemlerine olan aşinalığı, ona karşı tanıklıklarına daha büyük bir güç kazandırdı.

"Biliyor musun," dedi Latimer, "İngiltere'deki en çalışkan piskopos kimdir? Onun adını vermem gerektiğini duyduğunu ve duyduğunu görüyorum. Sana şunu söyleyeyim: o şeytandır. Piskoposluğunu asla terk etmez. Sen onu asla bırakma." boş bulacaktır.

Ne zaman istersen onu ara; o her zaman evinde, her zaman sabanı ile birlikte olacaktır. Onu asla ihmalkar bulmayacaksın, seni temin ederim. Şeytanın ikamet ettiği yer şöyledir: Kitapların dışında ve mumların yanında; İncillerden vazgeçip tespihlere; müjdenin ışığıyla dışarı çıkın ve mum ışığında gelin, evet öğle vakti! İsa'nın çarmıhının altında, yaşasın Araf Araf; çıplakların, yoksulların ve yoksulların giydirilmesinden vazgeçildi

geçersiz; ve resimlerin süslenmesini, taşların ve ahşabın neşeli süslemelerini yaşayın; Kahrolsun Tanrı ve O'nun en Kutsal Sözü, gelenekler, insan konseyleri ve duyarsız bir Papa. Ah! Şeytan'ın delice ektiği gibi, din adamlarımız da iyi öğreti ekinlerini ekme konusunda gayretli olsunlar!"

Bu reformcular tarafından savunulan büyük prensip, Valdocular, Wycliffe, John Huss, Luther, Zwingli ve onların takipçileri tarafından savunulan aynı prensip, bir inanç ve uygulama kuralı olarak Kutsal Yazıların şaşmaz otoritesiydi.

Papaların, konseylerin, kilise babalarının ve kralların din meselelerinde vicdanı kontrol etme haklarına karşı çıktılar. Kutsal Kitap onların otoritesiydi ve onun öğretileriyle tüm doktrinleri ve iddiaları sınıdılar.

Tanrı'ya ve O'nun Sözü'ne olan inanç, hayatlarını tehlikeye atarken bu kutsal adamlara destek oldu. Alevler seslerini susturmak üzereyken Latimer, şehitlik arkadaşına şunları söyledi: "Rahat olun; bugün İngiltere'de, Tanrı'nın lütfuyla asla sönmeyecek bir ışık yakacağız."

İskoçya'da Columba ve işbirlikçileri tarafından ekilen hakikat tohumları hiçbir zaman tamamen yok edilmedi. Yüzylerce yıl boyunca, İngiltere'deki kiliseler Roma'ya teslim olduktan sonra, İskoçya'dakiler özgürlüklerini korudular.

Ancak 12. yüzyılda papalık burada yer edindi ve başka hiçbir ülkede bu kadar mutlak bir hakimiyet kurmadı. Karanlık hiçbir yerde daha derin değildi. Ancak karanlığı delip gelecek günün vaadini getiren ışık ışınları orada belirdi. İngiltere'den İncil ve Wycliffe'in öğretileriyle gelen Lollard'lar, müjde bilgisini korumak için çok şey yaptılar ve her yüzyılın kendi tanıkları ve şehitleri vardı.

Büyük Reformasyon'un başlamasıyla birlikte Luther'in yazıları ve ardından Tyndale'in İngilizce Yeni Ahit'i geldi. Hiyerarşinin fark edemediği bu elçiler, dağları ve vadileri sessizce geçerek İskoçya'da neredeyse sönmek üzere olan hakikat meşalesini yaktılar ve Roma'nın dört yüzyıllık baskı altında yaptığı işi söndürdüler.

Ardından şehitlerin kanı harekete yeni bir ivme kazandırdı. Davalarını tehdit eden tehlikenin birdenbire farkına varan papalık liderleri, İskoçya'nın en asil ve en şerefli evlatlarından bazılarını yaktılar. Ölmekte olan tanıkların sözlerinin ülke çapında duyulacağı bir minber dikmekten başka bir şey yapmıyorlardı; Roma'nın zincirlerinden kurtulma kararlılığıyla halkın ruhunu coşturuyorlardı.

Hem karakter olarak hem de doğuştan asil olan Hamilton ve Wishart, çok sayıda mütevazı müritle birlikte hayatlarını tehlikeye attılar. Ancak Wishart'ın yanan odun yığınınından, alevlerin susturmaması gereken, Tanrı'nın izniyle İskoçya'daki papalık yönetimine öldürücü darbeyi vuracak biri çıktı.

John Knox, Tanrı Sözü'nün hakikatleriyle beslenmek için kilisenin geleneklerinden ve mistisizmlerinden uzaklaşmıştı; ve Wishart'ın öğretileri onun Roma birliğini terk etme ve zulüm gören reformculara katılma konusundaki kararlılığını doğrulamıştı.

Arkadaşları tarafından vaizlik görevini üstlenmeye ikna edildikten sonra sorumluluğundan kurtuldu ve ancak günlerce inzivaya çekilip kendisiyle acı dolu çatışmalar yaşadktan sonra bunu kabul etti. Ancak görevi kabul ettikten sonra, hayatı boyunca boyun eğmez bir kararlılık ve sarsılmaz bir cesaretle ilerledi.

Bu sadık ve gerçek reformcu, insan yüzünden korkmuyordu. Etrafında yanan şehadet ateşi, onun şevkini daha da artırıyordu. Celladın baltası tehditkar bir şekilde başının üzerinde asılıyken,

Putperestliği yıkmak için sağa ve sola güçlü darbeler indirerek pozisyonunu korudu.

John Knox, huzurunda pek çok Protestan liderin gayretinin zayıfladığı İskoç Kraliçesi ile karşı karşıya getirildiğinde, gerçeğe dair sarsılmaz bir ifade verdi. Şımartılarak kazanılmaz; tehditlere boyun eğmeyecekti.

Kraliçe onu sapkınlıkla suçladı. Onun, halka Devlet tarafından yasaklanan bir dini kabul etmeyi öğrettiğini ve böylece Tanrı'nın tebaasına prenslerine itaat etmesini emreden emrini çiğnediğini ilan etti. Knox kesin bir şekilde yanıtladı: "Gerçek din prenslerden kaynaklanmadığı ve yetkisini onlardan almadığı, yalnızca ebedi Tanrı'dan geldiği için, tebaa dinlerini prenslerin zevkine uydurmak zorunda değildir. diğerleri ise Allah'ın hak dininden en cahil olanlardır... Eğer İbrahim'in soyunun tamamı, uzun süre tabi oldukları Firavun'un dininden olsaydı, size soruyorum hanımefendi, hangi dini seçerdiniz? Dünyada hangi din olurdu?... Ve böylece, onlara şeref verilmesi tavsiye edilmesine rağmen, tebaanın prenslerinin dinini benimsemek zorunda olmadığını görüyorsunuz."

Kraliçe Mary şunları söyledi: "Kutsal Yazıları bir şekilde yorumluyorsunuz ve onlar [Öte yandan Romalı ustalar. Kime inanmalıyım ve yargıç kim olacak?"

Reformcu, "Sözünü açıkça söyleyen Tanrı'ya inanmalısınız" diye yanıtladı; "ve Söz'ün öğrettiklerinin ötesinde, bunlardan birine veya diğerine inanmamalısınız. Tanrı'nın Sözü kendi içinde açıktır; ve herhangi bir yerde karanlık varsa, Kendisiyle asla çelişmeyen Kutsal Ruh, konuyu daha da fazla açıklar. Başka yerlerde açıkça görülüyor. Dolayısıyla inatla cahil olanlar dışında hiçbir şüphe kalmaz." Bunlar cesur reformcunun hayatını tehlikeye atarak kraliyet ailesinin kulaklarına söylediği gerçeklerdi. Aynı yılmaz cesaretle, İskoçya kendisini papalıktan kurtarana kadar dua ederek ve Tanrı'nın savaşlarında savaşarak amacını sürdürdü.

İngiltere'de Protestanlığın ulusal din olarak kuruluşu yavaşladı ancak zulmü tamamen durdurmadı. Her ne kadar Roma doktrinlerinin çoğu terk edilmiş olsa da, biçimlerinin pek azı hâlâ korunuyordu. Papanın üstünlüğu reddedildi ama onun yerine kilisenin başı olarak hükümdar tahta çıktı. Kilise ibadet hizmetinde, müjdenin saflığından ve sadeliğinden hâlâ büyük bir sapma vardı. Dini hoşgörünün büyük ilkesi henüz anlaşılmamıştı. Her ne kadar Roma'nın sapkınlığa karşı uyguladığı korkunç zulümler Protestan yöneticiler tarafından nadiren uygulanmış olsa da, her insanın Tanrı'ya kendi vicdanının emirlerine göre ibadet etme hakkı henüz tanınmamıştı. Herkesin öğretileri kabul etmesi ve yerleşik kilisenin öngördüğu ibadet biçimlerine uyması gerekiyordu. Muhalifler yüzlerce yıl boyunca az ya da çok zulme maruz kaldılar.

17. yüzyılda binlerce papaz görevden alındı. Ağır para cezaları, hapis ve sürgün cezasıyla halkın, kilisenin izin verdiği durumlar dışında herhangi bir dini toplantıya katılması yasaklandı. Allah'a ibadet etmek için bir araya gelmekten kaçınamayan imanlı ruhlar, karanlık sokaklarda, kasvetli çatı katlarında ve belirli mevsimlerde gece yarısı ormanda toplanmak zorunda kalıyorlardı. Ormanın davetkar derinliklerinde, bizzat Tanrı tarafından inşa edilen bir tapınakta, Rab'bin dağılmış ve zulüm gören çocukları, dua ve övgüyle ruhlarını dökmek için toplandılar.

Ancak tüm önlemlere rağmen birçok kişi inançları uğruna acı çekti. Hapishaneler aşırı kalabalıktı. Aileler ayrıldı. Birçoğu yabancı topraklara sürüldü.

Ancak Tanrı halkının yanındaydı ve zulüm onların tanıklıklarını susturamıyordu. Birçoğu okyanusu geçerek Amerika'ya göç etmek zorunda kaldı ve orada, o ülkenin kalesi ve ihtişamı olan sivil ve dini özgürlüğün temellerini attılar.

Bir kez daha, havarilerin günlerinde olduğu gibi, zulüm müjdenin lehineydi. Çapkınlar ve suçlularla dolu mide bulandırıcı bir zindanda John Bunyan, Cennetin gerçek atmosferini soludu; ve orada bir hacının yıkım diyarından göksel şehre yolculuğunu anlatan harika alegorisini yazdı. Yaklaşık iki yüz yıldır Bedford Hapishanesinden gelen o ses canlı bir güçle insanların kalplerine hitap ediyor. Bunyan'ın yazdığı Yolcunun İlerlemesi ve Günahkarların Şefine Bol Lütuf , birçok ayağı yaşam yoluna yönlendirdi.

Baxter, Flavel, Alleine ve diğer yetenekli, eğitilmiş ve derin Hıristiyan deneyimine sahip insanlar, bir zamanlar azizlere bağlı olan inancı cesurca savunmak için ayağa kalktılar. Bu dünyanın yöneticileri tarafından kınanan ve reddedilen bu adamların yürüttüğü çalışmalar asla yok olamaz. Flavel tarafından yazılan Yaşam Çeşmesi ve Lütuf Yöntemi , binlerce kişiye ruhlarının bakımı konusunda Mesih'e güvenmeyi öğretti. Baxter'ın Reformcu Papaz'ı, Tanrı'nın işinin yeniden canlanmasını isteyen birçok kişi için bir lütuf olduğunu kanıtladı ve Azizlerin Ebedi Dinlenme Yeri , ruhları "Tanrı'nın halkı için kalan geri kalan yere" yönlendirme konusunda işini yaptı.

Yüz yıl sonra, ruhsal karanlığın büyük olduğu bir dönemde, Whitefield ve Wesley kardeşler Tanrı'nın ışık taşıyıcıları olarak ortaya çıktılar. Yerleşik kilisenin yönetimi altında İngiltere halkı, paganizmden pek ayırt edilemeyecek bir dinsel gerilemenin içine düştü. Doğal din, din adamlarının en sevdiği çalışmaydı ve onların teolojilerinin çoğunu içeriyordu. Üst sınıflar dindarlığı küçümsediler ve fanatizm dedikleri şeyin üstünde olmakla övündüler. Alt sınıflar büyük ölçüde cahildi ve ahlaksızlığa terk edilmişti; kilisenin ise artık parçalanmış hakikat davasını destekleyecek cesareti veya inancı yoktu.

Luther tarafından açıkça öğretilen büyük inanç yoluyla aklanma doktrini neredeyse tamamen gözden kaybolmuştu; ve kurtuluş için iyi işlere güvenme şeklindeki Roma ilkesi yerini almıştı. Yerleşik kilisenin üyeleri olan Whitefield ve Wesley kardeşler, ilahi lütfun samimi dilencileriydi ve onlar bunun erdemli bir yaşam ve dini törenlere uymakla elde edileceğini öğrettiler.

Charles Wesley bir keresinde hastalanıp ölümün yaklaştığını hissettiğinde yaklaşırken kendisine sonsuz yaşam umudunu neyin desteklediği soruldu. Cevabı şu oldu: "Tanrı'ya hizmet etmek için elimden gelen çabayı gösterdim." Soruyu soran arkadaşı verdiği cevaptan pek tatmin olmamış gibi görüldüğü için Wesley şöyle düşündü: "Ne! Çabalarım umut için yeterli bir temel değil mi? Beni çabalarımından mahrum eder mi? Güvenebileceğim hiçbir şey kalmadı." Kilisenin üzerine çöken, kefareti gizleyen, Mesih'in yüceliğini çalan ve insanların zihinlerini tek kurtuluş umudundan, çarmıha gerilmiş Kurtarıcı'nın kanından uzaklaştıran koyu karanlık böyleydi.

Wesley ve arkadaşları, gerçek dinin kalpte oluştuğunu ve Tanrı'nın yasaının sözler ve eylemler kadar düşüncelere de yayıldığını görmeye yönlendirildiler. Dışsal davranışların doğruluğu kadar, kalbin saflığına da inanarak kendilerini yeni bir hayat sürmeye şevkle adadılar.

En gayretli ve dindar çabalarla kendilerini doğal kalbin kötülüklerini kontrol etmeye adadılar. Onlar, en çok arzuladıkları şeyi, yani Tanrı'nın lütfunu garanti edecek kutsallığı elde edebileceklerine inandıkları her önlemleri büyük bir titizlik ve doğrulukla gözlemleyerek, fedakarlık, hayırseverlik ve aşağılanma dolu bir hayat yaşadılar. Ama ulaşamadılar

ulaşmak için yola çıktıkları hedefidir. Kendilerini günahın kınamasından kurtarma veya onun gücünü kırma çabaları boşunaydı. Bu, Luther'in Erfurt'taki hücrelerinde yaşadığı mücadelenin aynısıydı. Ruhuna işkence eden aynı soru: "İnsan kendini Tanrı'nın önünde nasıl haklı gösterebilir?" (Eyub 9:2).

Protestanlığın sunaklarında neredeyse sönmüş olan ilahi hakikatin alevleri, Bohem Hıristiyanlar tarafından çağlar boyunca aktarılan eski meşalede yeniden alevlenecekti. Reformdan sonra Bohemya'daki Protestanlık, Roma orduları tarafından ayaklar altına alınmıştı. Gerçeği reddetmeyi reddeden herkes kaçmak zorunda kaldı. Bunlardan bazıları Saksonya'ya sığınarak kadim inançlarını orada sürdürdüler. Wesley ve arkadaşları için ışık bu Hıristiyanların torunlarından parlıyordu.

John ve Charles Wesley, bakanlığa atandıktan sonra Amerika'ya bir göreve gönderildi. Gemide bir grup Moravyalı vardı. Geçiş sırasında üzerlerine şiddetli fırtınalar koptu ve John Wesley ölümle karşı karşıya kaldığında, Tanrı ile barışacağına dair hiçbir güvencesinin olmadığını hissetti. Almanlar ise hiç bilmedikleri bir sakinlik ve özgüven sergiliyorlardı.

"Uzun zaman önce" dedi, "davranışlarının büyük ciddiyetini gözlemlemiştim. Diğer yolcular için hiçbir İngiliz'in üstlenmeyeceği sıradan görevleri yerine getirerek alçakgönüllü olduklarının sürekli kanıtını verdiler; ve bunu istemeden veya almadan. bunun gururlu kalplerine iyi geldiğini, sevgilileri Kurtarıcı'nın onlar için çok daha fazlasını yaptığını ve onlara her gün hiçbir hakaretin etkileyemeyeceği bir uysallık gösterme fırsatı verdiğini söyleyerek ödeme yaptı.

İtilseler, vurulsalar ya da yere yıkılsalar tekrar ayağa kalkıp uzaklaşıyorlardı. Ağzından hiçbir şikayet çıkmadı. O zaman korku, gurur, öfke ve intikamın yanı sıra ruhtan da özgür olup olmadıklarını kanıtlama fırsatı vardı. İbadetlerine başladıkları mezmurun ortasında deniz, sanki büyük uçurum bizi yutmuş gibi, ana yelkeni paramparça ederek gemiyi kapladı ve güverteye yayıldı. İngilizler arasında korkunç bir isyan çıktı. Almanlar sakince şarkı söylemeye devam etti. Daha sonra içlerinden birine sordum: 'Korkmadın mı?' Cevap verdi: 'Tanrıya şükür, hayır!' Ben şunu sordum: 'Peki kadınlarınız ve çocuklarınız korkmadı mı?' Yumuşak bir cevap verdi: 'Hayır, kadınlarımız ve çocuklarımız ölmekten korkmuyorlar.'

Wesley, Savannah'a vardığında bir süre Moravyalıların yanında kaldı ve onların Hıristiyan davranışlarından derinden etkilendi. İngiltere Kilisesi'nin resmi ibadet hizmetiyle çarpıcı bir tezat oluşturan dini törenlerinden biri hakkında şunları yazdı: "Tüm bunların büyük sadeliği ve ciddiyeti bana neredeyse aradan geçen on yedi yüzyılı unutturdu. ve kendimi hiçbir biçimin veya aygıtın olmadığı, ancak Ruh'un ve gücün sergilendiği toplantılardan birinde hayal edin."

İngiltere'ye döndükten sonra Wesley, Moravyalı bir vaizin talimatıyla İncil inancını daha net bir şekilde anladı. Kurtuluş için kendi işlerine olan tüm güveninden vazgeçmesi ve "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu"na tamamen inanması gerektiğine ikna oldu. Londra'daki Moravya Cemiyeti'nin bir toplantısında, Luther'in, Tanrı'nın Ruhunun inanlının kalbinde işlediği değişikliği anlatan bir açıklaması okundu. Wesley onu duyduğunda ruhunda inanç alevlendi.

"Kalbimin garip bir şekilde ısındığını hissettim" dedi. "Kurtuluş için Mesih'e ve yalnızca O'na güvendiğimi hissettim; ve O'nun benim günahlarımı, hatta benimkini bile sildiği ve beni günah ve ölüm yasasından kurtardığına dair güvence aldım."

Wesley, yorucu ve ıssız yıllar süren çabalar, sert feragatler, suçlamalar ve aşağılamalarla geçen uzun bir dönem boyunca, tek amacı olan Tanrı'yı aramaya odaklanmıştı. Artık O'nu bulmuştu ve

dualar, oruçlar, zekatlar ve fedakarlıklar yoluyla elde etmeye çalıştığı lütfun "parasız ve bedelsiz" bir hediye olduğunu keşfetmişti.

Bir kez Mesih'e iman edince, tüm ruhu, Tanrı'nın karşılıksız lütfunun görkemli müjdesinin bilgisini her yere yayma arzusuyla yandı. Şöyle dedi: "Ne olursa olsun, tüm dünyayı kendi cemaatim olarak görüyorum. Dinlemeye istekli olan herkese kurtuluşun müjdesini duyurmayı adil ve kutsal görevim olarak görüyorum."

Ağır ve özverili yaşamını artık inancın temeli olarak değil, ürünü olarak sürdürdü; kök olarak değil, kutsallığın meyvesi olarak. Tanrı'nın Mesih'teki lütfu, Hıristiyan'ın umudunun temelidir ve bu lütuf itaatte kendini gösterecektir. Wesley'in hayatı, aldığı büyük gerçekleri vaaz etmeye adanmıştı: Mesih'in kefareti eden kanına ve kalpteki Kutsal Ruh'un yenileyici gücüne olan inanç yoluyla aklanma, Mesih'in örneğine uygun bir yaşamda meyve üretme.

Whitefield ve Wesley kardeşler, kendi kayıp durumlarıyla ilgili uzun ve derin kişisel inançlarla çalışmalarına hazırlandılar. Ve Mesih'in iyi askerleri olarak zorluklara dayanabilmeleri için hem Üniversitede hem de hizmete başlarken ateşli alay, alay ve zulme maruz kaldılar. Onlar ve onlara sempati duyan diğer bazı kişiler, inananmayan meslektaşları tarafından alaycı bir şekilde Metodist olarak adlandırıldılar; bu, şu anda İngiltere ve Amerika'daki en büyük mezheplerden biri tarafından onurlu kabul edilen bir isimdir.

İngiltere Kilisesi'nin üyeleri olarak ibadet biçimlerine sıkı sıkıya bağlıydılar, ancak Rab, Sözünde onlara daha yüksek bir standart koymuştu. Kutsal Ruh onları Mesih'i ve O'nun çarmıha gerildiğini duyurmaya teşvik etti. En Yüce Olan'ın gücü onların çalışmalarına eşlik ediyordu. Binlerce kişi ikna oldu ve gerçekten din değiştirdi. Bu koyunların yiyici kurtlardan korunması gerekiyordu.

Wesley yeni bir dini mezhep kurmayı düşünmedi, ancak onları Metodist Birliği adını verdiği bir oluşum halinde organize etti.

Bu vaizlerin yerleşik kiliseden karşı karşıya kaldıkları muhalefet gizemli ve acı vericiydi. Ancak Tanrı, kendi bilgeliğiyle olayları, Reformasyon'un kilisenin kendi içinde başlayabileceği şekilde yönetti. Tamamen dışarıdan ilerleseydi, en çok ihtiyaç duyulan yere nüfuz edemezdi. Ancak yeniden doğuşun vaizleri kilisenin üyeleri olduğundan ve fırsat buldukları her yerde kilisenin çerçevesi içinde çalıştıklarından, gerçek, normalde kapıların kapalı kalacağı yerlere nüfuz etti.

Din adamlarından bazıları ahlaki sersemliklerinden uyandılar ve kendi mahallelerinde gayretli vaizler haline geldiler. Formalizmin taşıdığı kiliseler yeniden dirildi.

Wesley'in zamanında, kilise tarihinin her döneminde olduğu gibi, görevlendirildikleri işi farklı yeteneklere sahip adamlar yürütüyordu. Doktrinin tüm noktaları üzerinde hemfikir değillerdi, fakat hepsi Tanrı'nın Ruhu tarafından harekete geçmiş ve ruhları Mesih'e kazanma şeklindeki her şeyi tüketen hedefte birleşmişlerdi. Whitefield ve Wesley kardeşler arasındaki anlaşmazlıklar bir zamanlar ayrılık yaratma tehlikesi taşıyordu; ama İsa'nın okulunun öğrencileri oldukları için sabır ve sevgi sayesinde barıştılar. Hata ve kötülük her yerde çoğalırken ve günahkarlar mahvolmaya koşarken, onların tartışacak zamanları yoktu.

Tanrı'nın hizmetkarları zorlu bir yolda yürüdüler. Etki sahibi ve bilgili insanlar güçlerini onlara karşı kullandılar. Bir süre sonra birçok din adamı onlara kasıtlı olarak düşmanlık göstermeye başladı ve kiliselerin kapıları kapatıldı.

saf inanç ve onu ilan edenler için. Din adamlarının onları kürsüden kınama davranışı karanlık, cehalet ve kötülük unsurlarını harekete geçirdi. John Wesley defalarca Tanrı'nın merhametinin bir mucizesi sayesinde ölümden kurtuldu. Kalabalığın öfkesi ona karşı uyandığında ve hiçbir kaçış yolu kalmadığında, insan biçiminde bir melek yanına geldi ve kalabalık geri çekildi. Böylece Mesih'in hizmetkarı tehlike yerini zarar görmeden terk etti.

Wesley böyle bir olayda öfkeli insanlardan kurtulduğunu şöyle anlattı: "Şehre giden kaygan bir yoldan tepeden inerken pek çok kişi beni itmeye çalıştı. İnanıyorum ki düşersem bir daha ayağa kalkmam. Ama ben tökezlemedim." Sonuçta, onların ulaşamayacağı bir yere gelinceye kadar en ufak bir kayma bile yaşamadım... Birçoğu beni yakamdan ve kıyafetlerimden yakalayıp yere atmaya çalışsa da başaramadılar. 'Beni hiçbir şekilde tutmayın. Saldırganlardan biri, kısa süre sonra eline geçen yeleğimin kanat kısmından beni sıkıca tuttu. Cebinde banknot bulunan diğer kapak ise sadece yarıya kadar yırtılmıştı...' Hemen arkamda duran kuvvetli bir adam, meşeden yapılmış kocaman bir copla defalarca bana vurmaya çalıştı. Bir kere kafama vursa daha fazla rahatsızlık vermektense kurtulacaktı. darbeler yön değiştirdi, nasıl olduğunu bilmiyorum, ne sağa ne de sola hareket edemiyordum... Bir başkası kalabalığın arasından koşarak geldi ve bana saldırmak için kolunu kaldırdı, aniden indirdi ve hafifçe üzerime dokundu. Kafasına şöyle dedi: 'Ne? Yumuşak saçları var!'... Kalplerini değiştiren ilk insanlar şehrin kahramanları, halkın her zaman liderleriydi ve içlerinden biri ödüllü bir dövüşçüydü.

"Tanrı bizi ne kadar yumuşak adımlarla kendi iradesine hazırlıyor! İki yıl önce bir tuğla parçası omzumun üzerinden geçti. Gözlerimin arasına taş düşeli bir yıl oldu. Geçen ay bir darbe aldım ve bu gece iki, bir Şehre varmadan önce ve ayrıldıktan sonra bir başkası; ama her ikisi de boşa çıktı; sanki bir adam tüm gücüyle göğsüme, bir başkası da ağızma öyle bir kuvvetle vurmuştu ki, hemen kan fışkırdı. Bu darbelerden dolayı bana samanla vurulmuşumdakinden daha büyük bir acı hissetmedim."

O ilk günlerin Metodistleri, hem halk hem de vaizler, hem kilisedekilerin hem de sağladıkları bilgilerden öfkelenen açıkça dinsiz olanların alaylarına ve zulmüne maruz kaldılar. O zamanın hukuk mahkemelerinde adalet nadir olduğundan, sadece ismen adli mahkemeler olan adalet mahkemelerinde yargıldılar. Sık sık kendilerine zulmedenlerin şiddetine maruz kaldılar. Çeteler evden eve giderek mobilyaları ve eşyaları yok ediyor, istedikleri her şeyi yağmalıyor ve erkek, kadın ve çocuklara acımasızca tacizde bulunuyordu. Bazı durumlarda, camların kırılmasına ve Metodistlerin evlerinin yağmalanmasına yardım etmek isteyenlere öne çıkma çağrısında bulunan kamuya açık duyurular asıldı.

belirli bir gün, saat ve yerde buluşuyoruz. Hem insani hem de ilahi kanunların bu apaçık ihlalleri cezasız kaldı. Tek suçu günahkarların ayaklarını yıkım yollarından kutsallık yoluna çevirmek olan bir halka karşı sistematik bir zulüm yapıldı.

John Wesley, kendisine ve müttefiklerine yöneltilen suçlamalara atıfta bulunarak şunları söyledi: "Bazıları bu adamların öğretilerinin yanlış, hatalı ve çoukulu olduğunu; bunların yeni ve son zamanlara kadar duyulmamış olduğunu iddia ediyor. Bunlar Quakerizm, bağınazlık ve Papalıktır. . Artık tüm bu fantezi köklerine kadar kesilmiştir; bu öğretinin her dalının, kendi kilisemiz tarafından yorumlandığı şekliyle Kutsal Yazıların açık öğretisi olduğu yeterince kanıtlanmıştır. Bu nedenle, Kutsal Yazılar doğru olduğuna göre, bu ne yanlış ne de hatalı olabilir. Diğerleri şunu iddia ediyor: 'Doktrinleriniz çok katı; Onlar

Cennete giden yolu çok daraltıyorlar.' Aslında bu, bir süredir neredeyse tek itiraz olduğu ve çeşitli biçimlerde ortaya çıkan diğer binlerce itirazın da altında gizlice yer aldığı için asıl itirazdır. Peki Cennete giden yolu Rabbimiz ve O'nun elçilerinin yaptığından daha dar mı yapıyorlar? Doktrininiz İncil'inkinden daha katı mı? Sadece birkaç açık ayeti ele alalım: 'Tanrının Rabbi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin!' 'İnsanlar söylediği her boş sözün hesabını kıyamet gününde verecektir.' 'İster yerseniz, ister içerseniz, ne yaparsanız yapın, her şeyi Allah'ın izzeti için yapın.'

"Eğer öğretileri bundan daha katıysa suçludurlar; ama siz vicdanınızda bunun böyle olmadığını biliyorsunuz. Ve Tanrı'nın Sözü'nü bozmadan kim bir nebze daha az katı olabilir? Tanrı'nın gizemlerinin bir koruyucusu bulunabilir mi? İnanlı kutsal emanetin herhangi bir kısmını değiştiremez mi? Hayır, o hiçbir şeyi azaltamaz, hiçbir şeyi azaltamaz. O, tüm insanlara şöyle demek zorunda kalır: "Kutsal Yazıları sizin zevkinize göre azaltamam. Ya onlara yükseleceksiniz ya da sonsuza kadar yok olacaksınız." Halkın feryadı şu: Bu adamların hayırseverliği yok! Hayırseverlikleri yok mu?! Ne anlamda? Açları doyurmuyorlar mı, çıplakları giydirmiyorlar mı? Hayır, durum böyle değil. Bunda onların suçu yok. . Ama yargılamak konusunda acımasızlar! Kendi yollarına gidenler dışında kimsenin kendilerini kurtaramayacağını düşünüyorlar."

O dönemden hemen önce İngiltere'de meydana gelen manevi gerileme Wesley'in öğretisi büyük ölçüde antinomik öğretinin sonucuydu. Birçoğu, İsa'nın ahlak yasasını kaldırdığını ve bu nedenle Hıristiyanların buna uymak zorunda olmadığını iddia etti; inanlının "iyi işlerin esaretinden" özgür olduğu. Diğerleri, yasanın kalıcılığını kabul etmelerine rağmen, Tanrı'nın kurtuluş için seçtikleri kişilerin "ilahi lütfun karşı konulamaz dürtüsü sayesinde uygulamaya yönlendirilecekleri" için, bakanların insanları bu emirlere uymaya teşvik etmelerinin gerekli olmadığını ilan ettiler. "dindarlık ve erdem", sonsuz lanetlenmeye mahkum olanlar ise "kendi içlerinde ilahi kanuna itaat etme gücüne sahip değillerdi".

Yine de, "seçilmiş olanın lütuftan düşemeyeceği ya da ilahi lütfu kaybedemeyeceği" tezini savunan diğerleri, "onların işlediği dinsiz eylemlerin gerçekten günah olmadığı ve bunların ilahi yasanın ihlali olarak değerlendirilmemesi gerektiği" şeklinde daha da iğrenç bir sonuca varmışlardır. Dolayısıyla ne günahlarını itiraf etmeleri, ne de tövbe ederek onlardan yüz çevirmeleri gerekiyor." Bu nedenle, "evrensel olarak ilahi yasanın büyük bir ihlali olarak kabul edilen en aşağılık günahlardan birinin bile, seçilmişlerden biri tarafından işlenmesi durumunda, Tanrı katında bir günah olmadığını", çünkü "bunun temel günahlardan biri olduğunu" ilan ettiler. ve seçilmişlerin ayırt edici özellikleri, Tanrı'nın hoşuna gitmeyen ve O'nun kanununun yasakladığı hiçbir şeyi yapamayacaklarıdır." , veya

Bu canavarca doktrin, esas itibarıyla Romanistlerin öğrettiği öğretinin aynısıdır; "Papanın yasaları düzeltip değiştirerek yasaya uymaktan kurtarabileceğini ve yanlış olanı düzeltebileceğini" ileri sürer; "Tanrı'nın ve insanların kanunlarıyla çelişen hükümler ve kararlar verebilir." Bütün bunlar, aynı üstün ruhun, evet, Cennetin günahsız sakinleri arasında, Tanrı'nın yasanının adil kısıtlamalarını ortadan kaldırma arayışına başlayan aynı kişinin ilhamını ortaya koyuyor.

İnsanların karakterlerini değiştirilemez bir şekilde belirleyen ilahi hükümler doktrini, birçok kişinin Tanrı yasasını fiilen reddetmesine yol açmıştı. Wesley, antinomist ilahiyatçıların hatalarına ısrarla karşı çıktı ve antinomist duruşa yol açan doktrin Kutsal Yazılara aykırı olduğunu gösterdi. "Allah'ın lütfu

tüm insanlara kurtuluş getirerek ortaya çıktı . " "Bu, tüm insanların kurtulmasını ve gerçeğin bilgisine ulaşmasını isteyen Kurtarıcımız Tanrı'nın gözünde iyi ve sevindiricidir . Çünkü tek Tanrı ve Tanrı ile insanlar arasında tek Aracı, kendini herkes için fidiye olarak veren İsa Mesih vardır ." (Titus 2:11; I Tim. 2:3-6). Tanrı'nın Ruhü özgürdür. tüm insanların kurtuluş araçlarına sahip olmalarını sağlamak için bahşedilmiştir. Böylece, "gerçek Işık" olan Mesih, "dünyaya gelen her insanı aydınlatır" (Yuhanna 1:9). yaşam armağanını inatla reddetmek.

İsa'nın ölümüyle tören yasasıyla birlikte On Emir'in hükümlerinin de yürürlükten kaldırıldığı iddiasına yanıt olarak Wesley şunları söyledi: "On Emir'in içerdiği ve peygamberler tarafından uygulanan ahlaki yasa, Mesih tarafından iptal edilmedi. Onun herhangi bir kısmını iptal etmek için gelişinin amacı değildi. Hiçbir zaman iptal edilemeyecek, 'Cennette sadık tanık olarak değişmeden kalan' bir kanundur... Dünyanın başlangıcından bu yana var olan, 'taş levhalara değil, bütün insanların gönüllerine yazılan' bir kanundur. insan çocukları, Yaratıcının elinden çıktıklarında. Ve bir zamanlar Tanrı'nın parmağıyla yazılan harflerin büyük bir kısmı günah nedeniyle bozulmuş olsa da, iyi ve kötü konusunda bir miktar bilinçli olduğumuz sürece, bunlar tamamen silinemez. Bu yasanın her bir kısmı tüm insanlık için ve her zaman yürürlükte kalmalıdır. Bu, zamana, mekana ya da değişime tabi herhangi bir duruma değil, Tanrı'nın doğasına, insanın doğasına ve ikisi arasındaki değişmez ilişkiye bağlıdır."

'Ben yok etmeye değil, tamamlamaya geldim'... Hiç şüphe yok ki, İsa'nın bununla kastettiği şey (önceki ve sonraki her şeyle tutarlı olarak): 'Bunu sizin doluluğunuza yerleştirmeye geldim. İnsanların tüm yanlış yorumlarına rağmen, içindeki karanlık ya da bulanık ne varsa onu tam ve açık bir perspektife oturtmaya geldim. Onun her parçasının tam ve gerçek amacını ilan etmeye; uzunluğunu, tam genişliğini ve tümünü göstermeye geldim. Burada yer alan her emrin uzunluğu ve tüm kısımlarındaki yükseklik ve derinlik, akıl almaz saflık ve maneviyat."

Wesley, yasa ile müjde arasındaki mükemmel uyumu doğruladı. "Dolayısıyla yasa ile müjde arasında düşünülebilecek en yakın bağlantı vardır. Bir yandan yasa bize sürekli olarak müjdeye giden yolu açar ve bizi ona doğru yönlendirir; diğer yandan müjde sürekli olarak bize müjdeye giden yolu açar. bizi yasanın tam olarak yerine getirilmesine yönlendirir. Örneğin yasa, Tanrı'yı ve komşularımızı sevmemizi, yumuşak huylu, alçakgönüllü ve kutsal olmamızı gerektirir. Bunları başarmak için yeterli olmadığımızı hissederiz. Evet, 'bu insan için imkansızdır'. Ama Tanrı'nın bize bu sevgiyi vereceği ve bizi alçakgönüllü, uysal ve kutsal yapacağı vaadini görüyoruz. Biz de bu müjdeden, bu mübarek haberlerden faydalanıyoruz. Bu da bize inancımıza göre yapılıyor; ve 'Yasanın doğruluğu Mesih İsa'ya olan imanımız sayesinde içimizde yerine geldi."

Wesley, "Mesih'in müjdesinin düşmanlarının en üst sıralarında" dedi, "açıkça ve açıkça 'yasayı yargılayanlar', 'yasayı kötüleyenler', insanlara kırmayı (geri almayı, gevşetmeyi, serbest bırakmayı) öğretenler vardır" yükümlülükten)) sadece en küçük değil, aynı zamanda en büyük emirlerin hepsi aynı anda... Bu büyük aldatmacaya eşlik eden tüm koşullar arasında en şaşırtıcı olanı, bunu kabul edenlerin gerçekten de onu yıkarak Mesih'i onurlandırdıklarına inanmalarındır. O'nun yasası ve gerçekte O'nun öğretisini yok ederken O'nun hizmetini yüceltenler Evet, tıpkı Yahuda'nın 'Seni selamlıyorum, Üstadım ve Seni öptüm' derken yaptığı gibi onlar O'nu onurlandırıyorlar. Ve O, her birine eşit derecede adil bir şekilde şöyle diyebilir: 'İnsanoğlu'na bir öpücükle mi ihanet ediyorsunuz?' Bu O'na ihanet etmekten başka bir şey değildir.

öpün, O'nun kanından bahsedin ve O'nun tacını kaldırın. Sevindirici haberin ilerlemesini teşvik etme bahanesi altında O'nun yasının herhangi bir bölümünü göz ardı etmek. Gerçekte, doğrudan veya dolaylı olarak herhangi bir itaat maddesini marjinalleştirme eğiliminde olan bu tür bir inancı vaaz eden veya bir şekilde Tanrı'nın emirlerinden en azını geçersiz kılmak veya zayıflatmak amacıyla Mesih'i vaaz eden hiç kimse. Bu suçlamadan kaçamayacak."

Wesley, "Müjdenin vaaz edilmesinin yasanın tüm amaçlarını karşıladığını" iddia edenlere şu yanıtı verdi: "Bunu kesinlikle reddediyoruz. Bu, yasanın kendisinin ilk amacına, yani insanları günaha ikna etmeye karşılık gelmiyor. Hala cehennemin kenarında uyuyanları uyandırmak için." Elçi Pavlus "günahın bilgisi yasa aracılığıyla gelir" diye beyan eder; "ve insan günaha mahkum edilmeden önce, Mesih'in kefaretilerine kanına gerçek anlamda ihtiyaç hissetmeyecektir... Rabbimiz'in bizzat belirttiği gibi, 'Sağlıklı olanların doktora ihtiyacı yoktur, ancak hasta olanların doktora ihtiyacı vardır' "Bu nedenle sağlıklı olanlara ya da en azından öyle olduğunu düşünenlere doktor önermek saçmalaktır. Önce onları hasta olduklarına inandırmalısınız; aksi takdirde yaptığınız iş için size minnettar olmayacaklardır. Kalpleri sağlıklı olan ve henüz alçakgönüllü olmayanlara Mesih'i sunmak da aynı derecede saçma."

Böylece, Wesley, Tanrı'nın lütfunun müjdesini vaaz ederken, Efendisi gibi, yasayı yüceltmeye ve onu yüceltmeye çalıştı. Tanrı'nın kendisine emanet ettiği işi sadakatle yerine getirdi ve düşünmesine izin verilen sonuçlar muhteşemdi. Seksen yıldan fazla süren uzun yaşamının sonunda, gezici hizmette yarım yüzyıldan fazla zaman geçirmiş olan, beyan edilen takipçilerinin sayısı yarım milyondan fazlaydı. Ancak, emekleriyle günahın yıkımından ve alçalmasından daha saf ve daha yüksek bir yaşama yükseltile kalabalık ve onun öğretisi sayesinde daha derin ve daha zengin bir deneyim kazananların sayısı, kurtarılanların tüm ailesi bulununcaya kadar asla bilinmeyecek. Tanrı'nın krallığında yeniden bir araya geldik. Hayatı her Hıristiyana paha biçilmez bir ders veriyor. Mesih'in bu hizmetkarının imanı ve alçakgönüllülüğü, yorulmak bilmez gayreti, özveriliği ve bağlılığı günümüz kiliselerine yansısın!

Bölüm 15

İncil ve Fransız Devrimi

16. yüzyılda halka açık bir İncil gösteren Reformasyon, tüm Avrupa ülkelerinde tanıtılmaya çalışıldı. Bazı uluslar onu Cennetten gelen bir elçi olarak sevinçle karşılarken, diğer ülkelerde papalık onun girişini büyük ölçüde engellemeyi başardı; ve yüceltici etkileriyle birlikte Kutsal Kitap bilgisinin ışığı neredeyse tamamen ortadan kaldırıldı. Bir ülkede ışık içeri girse de yoğun karanlıktan dolayı anlaşılamadı. Yüzyıllar boyunca doğruluk ve yanlış egemenlik için savaştı. Sonuçta kötülük kazandı ve göksel gerçek reddedildi.

"Bu, ışığın dünyaya geldiğine ve insanların ışıktan ziyade karanlığı sevdiğine dair bir kınamadır." (Yuhanna 3:19). Millet, yaptığı seçimin sonuçlarını almak zorunda kaldı. Tanrı'nın Ruhu'nun kısıtlaması, O'nun lütfunun armağanını küçümseyen bir halktan kaldırıldı. Kötülüğün olgunlaşma noktasına ulaşmasına izin verildi. Ve tüm dünya, ışığın gönüllü olarak reddedilmesinin meyvelerini gördü.

Fransa'da yüzyıllardır süren Kutsal Yazılara karşı mücadele, Devrim sahnelerinde doruğa ulaştı. Bu korkunç yangın, Kutsal Yazıların ortadan kaldırılmasının amansız sonucundan başka bir şey değildi. Bu, dünyaya papalık politikasının işleyişinin en dikkate değer örneğini gösterdi; Roma öğretisinin bin yılı aşkın süredir üretme eğiliminde olduğu sonuçların bir göstergesi.

Papalığın üstünlüğü döneminde Kutsal Yazıların yasaklanması peygamberler tarafından önceden bildirilmişti; Vahiyçi ayrıca "günah adamı"nın hakimiyetinin özellikle Fransa'da ortaya çıkacak korkunç sonuçlara da işaret ediyor.

Rab'bin meleği şöyle dedi: "Kutsal şehri kırk iki ay boyunca ayaklar altına alacaklar. Ve iki Tanığımıza yetki vereceğim ve onlar çullara bürünmüş olarak bin iki yüz altmış gün boyunca peygamberlik edecekler... Ve tanıklıklarını bitirdikleri zaman, uçurumdan çıkan canavar onlarla savaşacak, onları yenecek ve onları öldürecek. Ve onların cesetleri ruhen Sodom denilen büyük şehrin caddesinde yatacak. Rablerinin de çarmıha gerildiği Mısır... Ve yeryüzünde yaşayanlar bunlara sevinecekler, sevinecekler ve birbirlerine hediyeler gönderecekler, çünkü bu iki peygamber, yeryüzünde yaşayanlara eziyet etmişti. bu üç buçuk gün boyunca Tanrı'nın yaşam ruhu içlerine girdi ve onlar ayakları üzerinde durdular ve onları görenlerin üzerine büyük bir korku çöktü." (Va. 11:2-11).

Burada bahsedilen "kırk iki ay" ve "bin iki yüz altmış gün" dönemleri aynı zaman dilimine atıfta bulunmaktadır ve aynı zamanda İsa'nın kilisesinin Roma'nın baskısına maruz kalacağı dönemi de temsil etmektedir. 1.260 yıllık papalık üstünlüğü, MS 538'de papalığın kurulmasıyla başladı ve dolayısıyla 1798'de sona erecekti. Bu süre zarfında Fransız ordusu Roma'yı işgal etti ve sürgünde ölen papayı esir aldı. Kısa bir süre sonra yeni bir papa seçilmesine rağmen, papalık hiyerarşisi bir zamanlar sahip olduğu gücü hiçbir zaman kullanamadı.

Kiliseye yönelik zulüm 1.260 yıllık dönemin tamamı boyunca devam etmedi. Tanrı, halkına olan merhametinden dolayı, onların ateşli denemesinin süresini kısalttı. Kilisenin başına gelecek "büyük sıkıntı" hakkında kehanette bulunan Kurtarıcı şöyle dedi: "Eğer o günler kısaltılmamış olsaydı, hiç kimse kurtulamazdı; ama seçilmişlerin uğruna o günler kısaltılacak." (Mat. 24:22). Reformasyon'un etkisiyle zulüm 1798'den önce sona erdi.

Peygamber, iki tanıkla ilgili olarak şunu ekler: "Bunlar, bütün dünyanın Tanrısının önünde bulunan iki zeytin ağacı ve iki kandilliktir." Mezmur yazarı, "Sözün adımlarım için çerağ, ve yolum için ışıktır" diyor. (Va. 11:4; Mez.

119:105). İki tanık Eski ve Yeni Ahit'in Kutsal Yazılarını temsil ediyor. Her ikisi de Tanrı'nın yasasının kökenine ve sürekliliğine dair önemli tanıklardır. İkisi de kurtuluş planının tanıklarıdır. Eski Ahit türleri, kurbanlar ve kehanetler gelecek bir Kurtarıcıya işaret eder. Yeni Ahit'in müjdeleri ve mektupları, tür ve kehanetin tam olarak öngördüğü şekilde gelen bir Kurtarıcı'dan söz eder.

"Bin iki yüz altmış gün boyunca çullara bürünmüş olarak peygamberlik edecekler." Bu dönemin büyük bölümünde Tanrı'nın tanıkları karanlıkta kaldı. Papalık gücü, gerçeğin Sözünü halktan saklamaya ve onların ifadeleriyle çelişmeleri için önelerine yalancı tanıklar koymaya çalıştı. İncil dini ve laik otorite tarafından yasaklandığında; tanıklıkları çarpıtıldığında ve insanların zihinlerini Kitap'tan uzaklaştırmak için insanlar ve şeytanlar tarafından her türlü çaba gösterilince; Kutsal gerçeklerini ilan etmeye cesaret edenler yakalandığında, ihanete uğradığında, işkenceye uğradığında, zindan hücrelerine gömüldüğünde, inançları uğruna şehit edildiğinde ya da dağların kalelerine, dünyanın çukurlarına ve mağaralarına kaçmak zorunda kaldıklarında, o zaman sadık tanıklar çulla kehanet edildi.

Ancak 1.260 yıllık süre boyunca tanıklık etmeye devam ettiler.

En karanlık zamanlarda, Tanrı'nın Sözünü seven ve ilahi onuru kıskanan sadık adamlar vardı. Bu sadık hizmetkarlara başından beri O'nun hakikatini ilan etmeleri için bilgelik, güç ve yetki verilmiştir.

"Kim onlara zarar vermek isterse, ağızından ateş çıkacak ve düşmanlarını yok edecektir; eğer biri onlara zarar vermek isterse öldürülmelidir." (Kıyamet.

11:5). İnsanlar ceza görmeden Tanrı'nın Sözünü ayaklar altına alamayacaklar. Bu korkunç suçlamanın anlamı Vahiy kitabının son bölümünde sunulmaktadır: "Bu kitaptaki peygamberlik sözlerini duyan herkese tanıklık ederim ki, eğer biri bunlara bir şey katarsa, Tanrı onun üzerine Kutsal Kitap'ta yazılı olan belaları getirecektir. ve eğer bir kimse bu peygamberlik kitabından herhangi bir kelimeyi çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı olan hayat ağacından ve kutsal şehirden kendi payına düşeni alacaktır." (Kıyamet 22:18 ve 19).

Bunlar, Allah'ın, insanların indirdiği veya emrettiği şeyleri herhangi bir şekilde değiştirmelerini engellemek için yaptığı uyarılardır. Bu ciddi suçlamalar, etkileriyle insanları Tanrı'nın yasasını hafife almaya yönlendiren herkes için geçerlidir. Bunlar, Tanrı'nın kanununa uyup uymamanın pek de önemli olmadığını saygısızca iddia edenlerde titremeye yol açmalıdır. Kendi görüşlerini ilahi vahyin üstünde tutanlar, Kutsal Yazıların açık anlamını kendi çıkarlarına ya da dünyaya uyum sağlamak için değiştiren herkes, büyük bir sorumluluk üstleniyorlar. Tanrı'nın kanunu olan yazılı Söz, her insanın karakterini ölçecek ve bu şaşmaz sınavda yetersiz olduğunu iddia edenleri kınayacaktır.

"Şahitliklerini bitirdikleri zaman." İki tanığın çul giyerek kehanet yapması gereken dönem 1798'de sona erdi. Karanlıktaki çalışmalarının tamamlanması yaklaşırken, "uçurumdan yükselen canavar" olarak temsil edilen iktidar için onlara karşı bir savaş açılması gerekiyordu. Avrupa uluslarının çoğunda, Kilise ve Devlete hakim olan güçler, yüzyıllar boyunca papalık aracılığıyla Şeytan tarafından kontrol ediliyordu. Ancak burada şeytani gücün yeni bir tezahürü ortaya çıkar.

İncil'e saygı duyan Roma'nın politikası, onu bilinmeyen bir dilde kilitli ve insanlardan gizli tutuyordu. Onun yönetimi altında tanıklar "çul içinde" kehanetlerde bulundular. Fakat başka bir güç, uçurumdan gelen canavar ortaya çıkıp Tanrı'nın Sözü'ne karşı savaş açmalı ve ilan etmelidir.

Sokaklarında tanıkların öldürüldüğü ve cesetlerinin yattığı "büyük şehir", "ruhsal olarak Sodom ve Mısır olarak adlandırılır." Kutsal Kitap tarihinde anlatılan tüm uluslar arasında Mısır, yaşayan Tanrı'nın varlığını inkar etti ve O'nun emirlerine direndi. , son derece cesur bir şekilde. Hiçbir hükümdar, Cennetin otoritesine karşı Mısır kralı kadar kibirli bir isyana cesaret edemedi. Musa tarafından, Rab'bin adına mesaj iletildiğinde, Firavun gururla şöyle cevap verdi: "Rab kimdir? İsrail'in gitmesine izin vermek için kimin sesini duyacağım? Rab'bi tanımıyorum ve İsrail'in gitmesine izin vermeyeceğim." (Çık. 5:2). Bu ateizmdir ve Mısır'ın temsil ettiği ulus, yaşayan Tanrı'nın iddialarını benzer bir şekilde reddedecek ve benzer bir ruh sergileyecektir. "Büyük şehir" aynı zamanda "ruhsal" olarak da Sodom'la karşılaştırılmaktadır. Sodom'un Tanrı'nın yasasını ihlal etmesindeki yozlaşması, özellikle ahlaksızlıkta kendini göstermiştir. Ve bu günah, aynı zamanda, gelecek olan milletin de önde gelen bir özelliği olmalıdır. Kutsal metnin özelliklerini yerine getirin.

Peygamber'in sözlerine göre, 1798 yılından kısa bir süre önce, şeytani kökenli ve karakterli bir güç, İncil'e savaş açmak için ayaklanacaktı. Ve Tanrı'nın iki tanığının tanıklığının bu şekilde sürdürülmesi gereken topraklarda, Firavun'un ateizmi ve Sodom'un ahlaksızlığı ortaya çıkacaktı.

Bu kehanet, Fransa tarihindeki en kesin ve etkileyici gerçekleşmeye sahipti. 1793 Devrimi sırasında, "Dünya ilk kez, uygarlık içinde doğmuş ve eğitilmiş ve Avrupa'nın en büyük uluslarından birini yönetme hakkını üstlenen bir insan topluluğunun, hep birlikte, şu en ciddi gerçeği inkar etmek için seslerini yükselttiklerini duydu: insan ruhu Tanrı'ya olan inancı ve ibadeti kabul eder ve oybirliğiyle reddeder." "Fransa, dünya üzerinde, bir millet olarak Evrenin Yaratıcısı'na karşı açığı elini kaldırdığına dair sahipsiz kayıtların tutulduğu tek millettir. Çok fazla kâfir, sayısız kafir vardı ve hala da var olmaya devam ediyor." İngiltere'de, Almanya'da, İspanya'da ve diğer topraklarda var; ancak Fransa, evrensel tarihte Yasama Meclisi kararıyla Tanrı'nın olmadığını ilan eden ve başkentinin tüm nüfusunun ve bir topluluğun içinde bulunduğu tek Devlet olarak öne çıkıyor. Diğer birçok yerde hem kadınlar hem de erkekler bu rezil beyanı duyunca sevinçle dans edip şarkı söylediler.

Fransa ayrıca Sodom'u daha da öne çıkaran özellikler sergiledi. Devrim sırasında, o vadeli şehirlerin yıkımına yol açana benzer, açık bir ahlaki bozulma ve yozlaşma durumu yaşandı. Ve tarihçi, kehanetin vahyine göre Fransa'nın ateizmi ile ahlaksızlığını bir arada sunuyor: "Dini ilgilendiren bu kanunlarla yakından bağlantılı olan şey, insanoğlunun oluşturabileceği en kutsal ilişki olan evlilik birliğini azaltan şeydi ve kalıcılığı toplumun sağlanmasıyla daha güçlü bir şekilde sonuçlanır - iki kişiden herhangi birinin kendi zevkine göre katılabileceği ve geri alabileceği, geçici nitelikteki salt bir sivil sözleşme durumuna... Eğer şeytanlar kendilerini keşfetmeye adanmıştı... Ev yaşamında saygıdeğer, zarif ve kalıcı olanı yok etmenin ve aynı zamanda yaratmayı amaçladıkları kötülüğün bir nesilden diğerine devam edeceğinden emin olmanın daha etkili bir yolunu elde edemezlerdi. daha etkili bir plan yaptı, evliliğin bozulmasından daha etkili... Espirili sözleriyle ünlü oyuncu Sophie Arnould, cumhuriyetçi evliliği 'zinanın kutsallığı' olarak tanımladı."

"Rabbimizin de çarmıha gerildiği yer." Bu kehanet niteliğindeki spesifikasyon Fransa tarafından da yerine getirildi. Başka hiçbir ülkede Mesih'e karşı düşmanlık ruhu bu kadar belirgin bir şekilde ortaya çıkmamıştır. Gerçek hiçbir ülkede bu kadar sert ve sert bir muhalefetle karşılaşmadı. Fransa, müjdeyi ilan edenlere karşı uyguladığı zulümde, Mesih'i öğrencilerinin şahsında çarmıha gerdi.

Yüzyıllar boyunca azizlerin kanı dökülmüştü. Valdocular, "Tanrı'nın sözü ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna" Piedmont dağlarında hayatlarını feda ederken, kardeşleri Fransa'daki Albigenliler tarafından da gerçeğe ilişkin benzer bir ifade verildi. Reformasyon günlerinde öğrencileri korkunç işkencelerle öldürüldü. Kral ve soylular, soylu hanımlar ve narin bakireler, ulusun gururu ve asaleti, gözlerini İsa'nın şehitlerinin acılarıyla ziyafet çekmişlerdi. İnsan kalbinin en kutsal saydığı haklar için mücadele eden cesur Huguenot'lar, birçok zorlu savaş alanında kanlarını döktüler. Protestanlar kanun kaçağı olarak görülüyordu ve başlarına bir ödül konuldu; vahşi hayvanlar gibi avlanıyorlardı.

18. yüzyıl Fransa'sında hayatta kalan ve güney dağlarında saklanan eski Hıristiyanların az sayıdaki soyundan gelen "çöldeki kilise", hâlâ babalarının inancına değer veriyordu. Geceleri dağ yamaçlarında veya ıssız bataklıklarda toplanma riskini göze alarak süvari askerleri tarafından avlandılar ve kadirgamlarda sürekli köleliğe sürüklendiler. "Fransızların en saf, en kültürlü ve zeki olanları, hırsızların ve katillerin ortasında korkunç işkencelerle zincirlendi." Daha fazla merhametle davranılan diğerleri ise soğukkanlılıkla vuruldu, dizlerinin üstüne çöküp dua etti, savunmasız ve terk edildi. Yüzlerce yaşlı erkek, savunmasız kadın ve masum çocuk öldürüldü ve tam da toplandıkları yerde gömülmeden bırakıldı. Bir zamanlar toplandıkları dağların veya ormanların kenarlarını geçerken, "her adımda çimenlere dağılmış veya ağaçlara asılı cesetler" bulmak alışılmadık bir durum değildi. "Kılıç, balta ve ateşlerle harap olan tarlaları geniş ve kasvetli hale geldi".

"Bu vahşet Karanlık Çağlarda değil, bilimin geliştirildiği ve edebiyatın geliştiği, saray ve başkentten din adamlarının uysallığın zarafetini büyük ölçüde sergileyen okuyucu ve güzel konuşan insanlar olduğu tam ve parlak bir çağda işlendi." ve hayırseverlik."

Ancak kara suçlar listesinin en iğrenç olanı, korkunç yüzyılların şeytani eylemlerinin en korkunç olanı, Aziz Bartholomew katliamıydı. Dünya o son derece korkak ve zalim saldırının sahnelerini hâlâ dehşetle tir tir titreyerek hatırlıyor. Romalı rahipler ve piskoposlar tarafından ikna edilen Fransa kralı, bu korkunç işe onay verdi. Gecenin kör saatlerinde çalan büyük saray çanı katliamın sinyaliydi. Krallarının tehlikeye atılan onuruna güvenerek evlerinde huzur içinde uyuyan binlerce Protestan, hiçbir uyarı yapılmadan sürüklendi ve soğukkanlılıkla öldürüldü.

Romalı fanatiklerin şahsında Şeytan sorumluydu. Nasıl ki Mesih, halkının Mısır esaretinden kurtuluşunda görünmez Lideri idiyse, Şeytan da, şehitleri çoğaltmaya yönelik bu uğursuz işte tebaasının görünmez başıydı.

Paris'teki katliam yedi gün boyunca devam etti; akıl almaz vahşetin ilk üçü. Ve katliam sadece şehirle sınırlı kalmayıp, kralın özel emriyle Protestanların bulunduğu tüm il ve şehirlere yayıldı. Ne yaşa ne de cinsiyete saygı gösterilmiyordu. Ne masum küçük çocuk ne de kır saçlı adam. Soylular ve köylüler, yaşlılar ve gençler, anneler ve çocuklar birlikte yok edildi. Katliam Fransa genelinde iki ay sürdü. Milletin güzel çiçeklerinden yetmiş bini telef oldu.

"Papa Gregory XIII, Huguenot'ların kaderiyle ilgili haberi sınırsız bir sevinçle aldı. Kalbinin arzusu tatmin oldu ve Charles IX artık onun en sevdiği oğluydu.

Roma sevinçten coştı. Santo Angelo kalesinin topları şenlikli bir selamla gürlledi. Her kulede çanlar şingirdadı. Şenlik ateşleri bütün gece yandı. Ve Gregory, kardinalleri ve rahiplerinin yardımıyla, Lorraine kardinali'nin Te'yi söylediği São Luís kilisesine doğru muhteşem bir geçit törenini takip etti.

Deum... Acı çeken kalabalığın çığlığı, Roma sarayı için yumuşak bir uyumdu. Görkemli katliamın anısına madalya basıldı. Halen Vatikan'da bulunan, Aziz Bartholomew'un ana olaylarını temsil eden bir tablo yapıldı. İtaatkar davranışından dolayı Charles'a minnettarlığını göstermek isteyen papa, ona Altın Gül'ü gönderdi. Ve Roma kürsülerinden güzel vaizler Charles'ı, Catherine'i ve askeri liderleri papalık kilisesinin yeni kurucuları olarak övdüler."

Aziz Bartholomeos katliamını kışkırtan aynı şeytani ruh, Devrim sahnelerini de yönetti. İsa Mesih'in sahtekar olduğu ilan edildi ve Fransız kafirlerin alaycı çığlığı şuydu: "Zalimi ezin!", yani İsa'yı kastediyordu. Cennete meydan okuyan küfür ve iğrenç dinsizlik el ele gidiyordu ve insanların en aşağısı, zalimliğin ve ahlaksızlığın en aşağılık canavarları, en yüceleriydi. Bütün bu yüce hürmet Şeytan'a gösterilirken, Mesih hakikat, saflık ve fedakar sevgi özellikleriyle çarmıha gerildi.

"Uçurumdan çıkacak canavar onlarla savaşıyor, onları yenecek ve onları öldürecek." Devrim ve Terör Dönemi'nde Fransa'da hüküm süren ateist güç, Allah'a ve O'nun kutsal sözüne karşı dünya çapında görülmemiş bir savaş açmıştır. Tanrı'nın Sözü ulusal meclis tarafından yasaklandı. Olası ve akla gelebilecek tüm alaycılık tezahürlerinin ortasında İnciller toplandı ve halkın önünde yakıldı. Tanrı'nın kanunu ayaklar altında çiğnendi. İncil kurumları kaldırıldı. Haftalık dinlenme günü bir kenara bırakıldı ve onun yerine her onuncu gün şenlik ve küfüre ayrıldı. Vaftiz ve cemaat yasaklandı. Mezarlıklara ölümün bir rüya olduğunu belirten duyurular asıldı.

Sonsuz.

Allah korkusunun bilgeliğin başlangıcı olmaktan çok uzak olduğu, aptallığın başlangıcı olduğu söyleniyordu. Özgürlük ve ülke dışında tüm dini kültler yasaklandı. "Paris'in anayasal piskoposu, ulusal bir temsil önünde şimdiye kadar sahnelenen en küstah ve skandal komedide başrol oynamaya zorlandı... Tam bir alay halinde sunuldu ve Konvansiyon'a bu kadar yıldır öğrettiğini beyan etmek zorunda kaldı. , her bakımdan, ne Tarihte ne de kutsal hakikatte temeli olmayan bir rahip taktiğiydi. Kendini tapınmaya adanmış Tanrı'nın varlığını ciddi ve açık ifadelerle reddetti ve ardından kendisini özgürlüğe, eşitliğe, erdeme ve ahlaka saygı göstermeye adadı. Daha sonra piskoposluk süslerini masanın üzerine koydu ve Konvansiyon başkanından kardeşçe kucaklaştı. Birçok mürted rahip bu piskoposun örneğini izledi."

"Ve yeryüzünde yaşayanlar, onlara sevinecekler, sevinecekler ve birbirlerine hediyeler gönderecekler; çünkü bu iki peygamber, yeryüzünde yaşayanlara eziyet etmişti." Pagan Fransa, Tanrı'nın iki tanığının sitem dolu sesini susturmuştu. Gerçeğin Sözü sokaklarda ölü yatıyordu ve Tanrı'nın yasasının kısıtlamalarından ve iddialarından nefret edenler sevinç içindeydi. Erkekler

Cennetin Kralına alenen meydan okudu. Eskinin günahkarları gibi onlar da şöyle haykırdılar: "Tanrı nasıl biliyor? Veya Yüceler Yücesi'nde bilgi var mı?" (Mezmun 73:11).

Yeni düzenin rahiplerinden biri, neredeyse inancın ötesinde, küfür niteliğinde bir çüretkarlıkla şunları söyledi: "Tanrım, eğer Rab varsa, O'nun kırgın isminin intikamını al. Ona meydan okuyorum! Rab sessiz kalır; O'nun gök gürültüsünü başlatmaya cesaret edemezsin. Bundan sonra O'nun varlığına kim inanacak? "Firavun'un şu sorusunun tam bir yankısı bu: "Rab kimdir ki, O'nun sözünü dinleyeyim?" "Rab'bi tanımıyorum!"

"Aptal içinden şöyle dedi: Tanrı yoktur." (Mezm. 14:1). Ve Rab, gerçeği çarpıtanlar için şunu bildiriyor: "Onların ahmaklıkları herkese açık olacak." (II Tim. 3:9). Fransa, yaşayan Tanrı'ya, "sonsuzlukta ikamet eden Yüce ve Yüce"ye tapmaktan vazgeçtikten sonra, çok geçmeden, çapkın bir kadının şahsında Akıl tanrıçasına tapınma yoluyla aşağılayıcı putperestliğe sürüklendi. Ve bu, ülkenin temsili meclisinde ve en yüksek sivil ve yasama otoritelerinin huzurunda! Tarihi şöyle diyor: "O vahşi zamanın törenlerinden biri, dinsizlikle birleşen saçmalık nedeniyle rakipsiz kalıyor. Kongrenin kapıları bir bandoya açıldı, ardından belediye organı üyeleri, bir şarkı söyleyerek ciddi bir geçit törenine girdiler. Özgürlüğü öven ve gelecekteki ibadetlerinin nesnesi olarak, Akıl Tanrıçası dedikleri peçeli bir kadına eşlik eden ilahi. Yetkililerin huzuruna çıkarılan peçe, büyük bir törenle üzerinden kaldırılarak sağ tarafına yerleştirildi. cumhurbaşkanının opera dansçısı olarak tanınması... Fransız Ulusal Konvansiyonu, hayran olduğu davanın en meşru temsilcisi olarak bu kişiye saygı duruşunda bulundu. Bu dinsiz ve gülünç gösteri, moda dönüştü. ve Akıl Tanrıçası'nın atanması ülke çapında, halkın Devrim'e uygun yaşamak istediği yerlerde tekrarlandı ve taklit edildi."

Akil kültünü tanıtan konuşmacı şunları söyledi: "Yasama fanatizmi etkisini yitirdi, yerini akıl aldı. Onun tapınaklarını terk ettik. Bunlar yenilendi. Bugün, ilk kez gerçeğin sesini yankılayacak olan Gotik çatısı altında muazzam bir kalabalık toplanmış durumda. Orada Fransızlar gerçek Özgürlük ve Akıl kültünü kutlayacaklar. Orada Cumhuriyet ordularına refah dileklerinizi sunacağız. Orada, Aklın peşinden gitmek için cansız putlara tapmayı bırakacağız - bu canlandırılmış görüntü, yaratılışın şaheseri." Tanrıça Kongre'ye sunulduğunda, konuşmacı onu elinden tuttu ve topluluğa dönerek şunları söyledi: "Ölümlüler Kendi korkularınızın yarattığı Tanrı'nın zararsız gök gürültüsü karşısında titremeyi bırakın. Bundan sonra Akil'dan başka ilah tanımayınız. Sana en asil ve en saf imajını sunuyorum. Eğer putlara ihtiyacınız varsa, sadece bunun gibilerini feda edin... Aklın perdesi olan aziz özgürlük senatosunun önünde yıkılın."

"Tanrıça, başkan tarafından kucaklandıktan sonra muhteşem bir arabaya bindirildi ve büyük bir kalabalığın ortasında, İlahiyat'ın yerini almak üzere Notre Dame Katedrali'ne götürüldü. Orada ana sunağa yükseltildi ve herkesin hayranlığını kazandı. Sunmak."

Bunu çok geçmeden İncil'in halkın önünde yakılması izledi. Ve "Müzenin Halk Topluluğu belediye binasına girerek haykırdı: "Vive la Raison!" Ve aralarında Eski ve Yeni Ahit'in yoğunlaştırılmış baskıları da bulunan, başkanın dediği gibi "büyük bir yangında kefareti ödenen" birçok kitabın yarı yanmış kalıntılarını bir sopanın üzerinde taşımak, "insan ırkına yapılan tüm budalalıkların kefareti" işlemek."

Ateizmin şu anda tamamlamakta olduğu işi başlatan da papalıktı. Roma'nın politikası, sosyal, politik ve dini koşulları yaratmıştı.

Fransa'yı hızla yıkıma sürüklüyorlardı. Devrimin dehşetinden bahseden bir yazar şunu söyledi: "Bu aşırılıklar aslında taht ve kiliseye atfedilmelidir." Katı bir adaletle bunların kiliseye atfedilmesi gerekir. Papalık, tahtın düşmanı ve ulusun barışı ve uyumu için ölümcül olabilecek bir uyumsuzluk unsuru olarak, reformasyona karşı kralların zihinlerini zehirlemişti. En korkunç zulme ve en işkenceci baskıya ilham veren, Roma'nın dehasıydı.

taht.

Özgürlük ruhu İncil'e eşlik etti. Müjdenin alındığı her yerde insanların zihinleri uyandı. Kendilerini cehaletin, ahlaksızlığın ve hurafelerin kölesi haline getiren prangaları parçalamaya başladılar. Erkek gibi düşünmeye ve davranmaya başladılar. Bunu gören hükümdarlar kendi despotluklarından korktular.

Roma, hükümdarların hararetli korkularını alevlendirmekte yavaş davranmadı. Papa, 1525'te Fransa'nın naibine şöyle demişti: "Bu çılgınlık [Protestanlık] sadece dini yok etmeyecek, aynı zamanda tüm beylikleri, soyluları, yasaları, tarikatları ve sınıfları da yok edecek." Birkaç yıl sonra, bir papalık ileri gelenleri kralı uyardı: "Egemenlik haklarınızı olduğu gibi korumak istiyorsanız; ulusları majestelerine huzur içinde boyun eğdirmek istiyorsanız, Katolik inancını cesurca savunun ve tüm düşmanlarınıza boyun eğdirin. güç." İlahiyatçılar da Protestan doktrininin "insanları yeniliklere ve aptallığa teşvik ettiğini; kraldan tebaasının sadık sevgisini gasp ediyor ve hem Kilise'yi hem de Devleti mahvediyor." Bu şekilde Roma, Fransa'yı Reformasyon'a düşman etmeyi başardı. "Tahtı korumak, soyluları korumak ve yasaları korumaktı; Zulmün kılıcı ilk kez Fransa'da çekildi."

Ülkeyi yönetenler bu felaket politikanın sonuçlarını zar zor tahmin edebiliyorlardı. Kutsal Yazıların öğretilmesi, ulusun refahının temel taşı olan adalet, ölçülülük, doğruluk, hakkaniyet ve yardımseverlik ilkelerini insanların zihinlerine ve yüreklerine aşılacaktı. "Doğruluk ulusları yüceltir." Bu şekilde "taht adaletle kurulur" (Özd. 14:34; 16:12). "Doğruluğun sonucu barış olacak ve doğruluğun işleyişi sonsuza dek huzur ve güvenlik olacaktır." (Yeşaya 32:17). Kim ilahi kanunlara uyarsa, ülkesinin kanunlarına gerçekten saygı duyacaktır. Tanrı'dan korkan kişi, her türlü adil ve meşru yetkiyi kullanırken krala saygı duyacaktır. Ancak talihsiz Fransa İncil'i yasakladı ve öğrencilerini sürgüne gönderdi. Yüzyıllar boyunca, ilkeli ve dürüst insanlar, entelektüel keskinlik ve ahlaki güce sahip, inançlarını ifade etme cesaretine sahip ve gerçek uğruna acı çekecek inanç sahibi insanlar, yüzyıllar boyunca kadırgalarda köle olarak çalıştılar, kazığa bağlanarak telef oldular. ya da zindan hücrelerinde çürümüş. Binlerce kişi kaçarken güvenliği buldu; ve bu durum Reformasyon'un başlangıcından sonra iki yüz elli yıl boyunca devam etti.

"Bu uzun dönem boyunca, İncil'in öğrencilerinin, zulmün çılgın öfkesinden kaçmak için zekayı, sanatı, endüstriyi ve düzeni yanlarında götürerek kaçmalarına tanık olmayan neredeyse bir Fransız nesli yoktu. Normalde büyük bir gelişme gösterdiler, sığındıkları toprakların zenginleşmesi için ve diğer ülkeleri bu hassas hediyelerle doldurdukları oranda, kendi ülkelerini de bunlardan mahrum ettiler. Fransa'da korunmuş olsaydı; eğer bu üç yüz yıl boyunca sürgünlerin endüstriyel kapasitesi topraklarını işleyseydi; eğer bu üç yüz yıl boyunca onların sanatsal yetenekleri, üretimlerini mükemmelleştirmek için kullanılmış olsaydı; eğer bu üç yüzyıl boyunca, eğer yaratıcı dehalari ve analitik güçleri edebiyatlarını zenginleştiriyor ve bilimini geliştiriyordu; eğer bilgeliği konseylerine rehberlik ediyorsa, cesareti savaşlarında savaşıyor ve adaleti kanunlarını koyuyordu ve eğer İncil'in dini

halkının aklını güçlendirmek ve vicdanını yönetmek, bugün Fransa'yı ne büyük bir zafer saracaktır! Ne kadar büyük, müreffeh ve mutlu bir millet, diğer ülkelere örnek olurdu!

"Fakat kör ve amansız fanatizm, her erdem öğretmenini, her düzen savunucusunu, tahtın her dürüst savunucusunu kendi topraklarından kovdu ve ülkeye 'şan ve şeref' verecek adamlara yeryüzünde şunu söyledi: 'Ne istersen seç. : şenlik ateşi ya da sürgün.' Sonunda devletin çöküşü tamamlandı; yasaklanacak vicdan kalmadı, kazığa sürüklenecek din kalmadı, sürgün edilecek vatanseverlik kalmadı." Ve Devrim, tüm dehşetiyle birlikte vahim sonuçtu.

"Huguenot'ların kaçıyla Fransa'da genel bir düşüş başladı. Müreffeh imalat şehirleri çürümeye yüz tuttu; verimli bölgeler doğal tarım dışı durumlarına geri döndü; Olağandışı bir ilerleme döneminin ardından entelektüel donukluk ve ahlaki gerileme geldi. Paris büyük bir yoksullar evine dönüştü ve Devrim'in başlangıcında iki yüz bin yoksulun kraldan yardım dilendiği tahmin ediliyor. Yalnızca Cizvitler, çökmekte olan bu ulusun ortasında zenginleştiler ve kiliseler, okullar, hapisaneler ve kadirgalar üzerinde korkunç bir tiranlıkla hüküm sürdüler."

Müjde, Fransa'nın din adamlarının, kralının ve yasa koyucularının yetkilerini şaşırtan ve sonunda ülkeyi anarşiye ve yıkıma sürükleyen siyasi ve sosyal sorunlara çözüm bulmasına olanak tanıyacaktı. Ancak Roma'nın yönetimi altında halk, Kurtarıcı'nın fedakarlık ve bencil olmayan sevgi hakkındaki kutsanmış derslerini kaybetmişti. Başkalarının iyiliği için kendilerini inkar etme uygulamasından saptırılmışlardı. Zenginler, yoksullara uyguladıkları baskıdan dolayı azarlanmamıştı; yoksullar, kölelikleri ve aşağılanmaları nedeniyle hiçbir yardım alamadı. Zengin ve güçlülerin bencilliği giderek daha belirgin ve baskıcı hale geldi. Yüzyıllar boyunca soyluların açgözlülüğü ve sefahati, köylülerin baskıcı gasplarıyla sonuçlandı. Zenginler fakirleri sömürüyor, fakirler zenginlerden nefret ediyordu.

Birçok ilde mülkler soyluların elindeydi ve işçi sınıfı yalnızca kiracıydı. Kendilerini mülk sahiplerinin insafına kalmış halde buldular ve onların fahiş taleplerine boyun eğmek zorunda kaldılar. Hem Kiliseyi hem de Devleti desteklemenin yükü, sivil otoriteler ve din adamları tarafından ağır vergilere tabi tutulan orta ve alt sınıfların omuzlarındaydı. "Soyluların zevki en yüksek yasa olarak görülüyordu; çiftçiler ve köylüler, zalimlerin bu konuda endişelenmesine gerek kalmadan açlıktan ölebilerlerdi... Halk, her zaman sahibinin özel çıkarlarını gözetmek zorundaydı. Tarım işçilerinin yaşamı, aralıksız çalışma ve çalışma yaşamıydı. dinmeyen bir sefalet; şikayet etmeye cesaret etseler bile, şikayetleri küstahça göz ardı ediliyordu. Adalet mahkemeleri davayı her zaman köylü yerine asilzadeye veriyordu. Rüşvetler yargıçlar tarafından açıkça kabul ediliyordu ve aristokrasinin en ufak bir isteği bile Bu evrensel yolsuzluk sistemi nedeniyle kanun gücüne sahipti. Bir yanda laik kodamanlar, diğer yanda din adamları tarafından sıradan vatandaşlardan yağmalanan vergilerin yarısı bile kraliyet ya da piskoposluk hazinesine tahsis edilmiyordu. Ve geri kalanı sefahat ahlakıyla heba edildi. Ve vatandaşlarını bu şekilde yoksullaştıran adamlar vergiden muaf tutuldu ve yasa veya gelenek gereği Devletteki tüm makamlara atandılar. Ayrıcalıklı sınıfların sayısı yaklaşık yüz elli bin kişiydi ve onların Memnuniyet milyonlarca kişi aşağılanma ve umutsuzluk dolu bir hayat sürmeye mahkum edildi."

Mahkeme şehvet ve sefahate teslim edildi. Halkla yöneticiler arasında çok az güven vardı. Hükümetin tüm önlemlerine ilişkin olarak kazuistik ve bencil olduğu yönünde şüpheler ortaya çıktı. Devrimden yarım yüzyıldan fazla bir süre önce taht, o kötü zamanlarda bile, Louis XV tarafından işgal edilmişti.

Tembel, anlamsız ve şehvetli bir hükümdar olarak dikkate değeri. Ahlsız ve zalim bir aristokrasi, fakir ve cahil bir alt sınıf, mali açıdan sarsılmış bir Devlet ve öfkeli bir halk varken, korkunç ve yakın bir ayaklanmayı öngörmek için bir peygamberin gözüne sahip olmak gerekli değildi. Kral, danışmanlarının uyarılarına şu cevabı veriyordu: "Ben yaşadığım sürece her şeyin devam etmesi için çalışın; ölümünden sonra ne olursa olsun." Kralın reform ihtiyacı konusunda ısrar etmesi boşunaydı. Kötülükleri gördü ama onlarla yüzleşecek ne cesareti ne de enerjisi vardı. Ancak Fransa'yı bekleyen yıkım, onun tembel ve bencil tepkisinde gerçekten şekillenmişti: "Benden sonra sel!"

Kralların ve yönetici sınıfların kıskançlığından yararlanan Roma, devletin zayıflayacağını çok iyi bildiğinden, bu yolla hem prensleri hem de halkı esaret altına almayı planlayarak, halkı köle altında tutmak için onları etkilemişti. Çok kurnaz bir politikayla, insanları etkili bir şekilde köleleştirmek için ruhlarına prangaların uygulanması gerektiğini ve onların kölelikten kurtulmalarını engellemenin en emin yolunun, onları kendilerini özgürleştiremez hale getirmek olduğunu fark etti. Onun politikasının yol açtığı fiziksel acıdan bin kat daha korkunç olanı, ahlaki çöküntüyüdü. Kutsal Yazılardan arındırılan, bağınazlık ve bencilik öğretilerine terk edilen halk, cehalete, hurafelere, ahlaksızlığa gömülmüş, öyle ki kendi kendini yönetme yeteneğinden tamamen yoksun kalmıştır.

Ancak tüm bunların sonucu Roma'nın planladığından tamamen farklı oldu. Çalışmaları, kitleleri kendi dogmalarına körü körüne boyun eğdirmek yerine, onların inançsız ve devrimci olmasına yol açtı. Romantizmi din adamlarının siyaseti olarak küçümsediler. Din adamlarını baskıcı bir parti olarak görüyorlardı. Bildikleri tek tanrı Roma'nın tanrısıydı; onun öğretisi tek dindi. Hırslarını ve zalimliklerini İncil'in meşru meyvesi olarak görüyorlardı ve bununla hiçbir şey yapmak istemiyorlardı.

Roma, Tanrı'nın karakterini yanlış tanıtmış ve O'nun iddialarını çarpıtmıştı ve şimdi insanlar hem Kutsal Kitabı hem de Yazarını reddetti. Kutsal Yazıların sözde onayı altında, kendi dogmalarına körü körüne inanmayı talep etmişti. Buna tepki olarak Voltaire ve dindaşları, Tanrı Sözü'nü tamamen bir kenara bırakarak her yere inançsızlık zehrini yaydı. Roma, demirden zulmüyle halkı ayaklar altına almıştı; artık aşağılanmış ve gaddarlaştırılmış kitleler, tiranlıktan koparak tüm kısıtlamaları kaldırdılar. Uzun zamandır şereflendirdikleri apaçık sahtekarlığa öfkelenerek, hakkı ve batılı birlikte reddettiler; ve ahlaksızlığı özgürlükle karıştıran kötülüğün köleleri, hayali özgürlükleriyle övünüyorlardı.

Devrimin başlangıcında, kralın verdiği bir imtiyazla, halkın soylular ve din adamlarının toplamından daha fazla temsile sahip olmasına izin verildi. Yani güç dengesi onun elindeydi. Ancak bunu akıllıca ve tutumlu bir şekilde kullanmaya hazır değillerdi. Uğradıkları kötülükleri onarma isteğiyle toplumu yeniden inşa etmeye karar verdiler. Zihinleri uzun süredir beslenmiş acı anılarla dolu olan kötü muameleye maruz kalan kalabalık, bu dayanılmaz sefalet durumunu kökten değiştirmeye karar verdi ve çektikleri acıların kaynağı olduğunu düşündükleri kişilerden intikam almaya karar verdi. Mazlumlar, tiranlıktan aldıkları dersi uygulamaya koydular, kendilerini ayaklar altına alanların zalimleri oldular.

Talısız Fransa ektiği hasadı kanla biçti. Roma'nın boyun eğdirici gücüne boyun eğmelerinin sonuçları korkunçtu. Fransa nerede, altında

Romanizmin etkisiyle Reform'un başlangıcında ilk şenlik ateşi yakıldı, Devrim ilk giyotini monte etti. 16. yüzyılda Protestan inancının ilk şehitleri nasıl yakıldıysa, 18. yüzyılda da ilk kurbanlar giyotinle idam edildi. Fransa, kendisini iyileştirecek müjdeyi reddederek, inançsızlığın ve yıkımın kapısını açmıştı. Tanrı'nın yasasının sınırlamaları bir kenara bırakıldığında, insan yasalarının insan tutkusunun güçlü dalgalarını durdurmada yetersiz olduğu görüldü ve böylece ulus isyana ve anarşiye sürüklendi. İncil'e karşı yapılan savaş, dünya tarihinde "Terör Hükümdarlığı" olarak kalan bir dönemi başlattı. Huzur ve mutluluk insanların evlerinden ve kalplerinden sürgün edildi. Kimse kendini güvende hissetmiyordu. Bugün başarılı olan yarın şüphe ve kınamanın hedefi olacaktı. Şiddet ve açgözlülük yadsınamaz bir kontrol sağladı.

Kral, din adamları ve soylular, heyecanlı ve çılgın bir halkın zulmüne boyun eğmek zorunda kaldı. İntikam susuzluğu ancak kralın idam edilmesiyle söndürüldü; ve onun ölümüne karar verenler kısa süre sonra darağacında onu takip etti. Devrime düşman olduğundan şüphelenilen herkesin genel olarak infaz edilmesi emredildi. Hapishaneler aşırı kalabalıktı ve iki yüz binden fazla mahkûm vardı. Krallığın şehirleri dehşet sahneleriyle doluydu. Devrimcilerin bir partisi diğerine karşıydı ve Fransa, tutkularının öfkesi tarafından kontrol edilen karşıt kitleler için geniş bir çekişme alanı haline geldi. "Paris'te isyanlar birbirini takip etti ve vatandaşlar, akıllarında karşılıklı yok etmekten başka bir şey yokmuş gibi görünen karmakarışık hiziplere bölündü." Ve genel sefaletin daha da kötüleşmesi için ulus, Avrupa'nın büyük güçleriyle uzun süreli ve yıkıcı bir savaşa girdi. "Ülke neredeyse iflas etmişti, ordu ücretlerin geç ödenmesini protesto ediyordu, Parisliler açlıktan ölüyordu, eyaletler haydutların etkisi altındaydı ve uygarlık anarşi ve ahlaksızlık yüzünden neredeyse yok olmuştu."

Halk, Roma'nın özenle öğrettiği zulüm ve işkence derslerini çok iyi öğrenmişti. Nihayet intikam günü gelip çatmıştı. Artık zindanlarda oturan ve işkenceye maruz kalanlar İsa'nın öğrencileri değildi. İnananlar uzun zaman önce yok olmuş ya da sürgüne gönderilmişti. Roma artık kana susamış eylemlerden zevk almak için eğittiği kişilerin acımasız gücünü hissediyordu. "Fransız din adamlarının yüzyıllardır gösterdiği zulüm örneği şimdi muazzam bir güçle kendi aleyhine dönmüştü. Darağaçlar rahiplerin kanından kırmızıya dönmüştü. Bir zamanlar Huguenot'larla dolu olan kadirgalar ve hapishaneler artık kalabalıktı. Sıraya zincirlenmiş veya küreklerde çalışan Roma Katolik din adamları, kiliselerinin barışçıl sapkınlara özgürce yaşattığı tüm talihsizlikleri yaşadılar."

"Ardından, tüm kanunların en vahşisinin, en barbar mahkemeler tarafından uygulandığı, hiç kimsenin komşularını selamlayamadığı veya dua edemediği, ölümcül bir suç işleme tehlikesi olmadan, casusların her köşede gizlendiği günler geldi. Giyotinin her sabah hızlı ve kesintisiz çalıştığı, hapishanelerin bir köle gemisinin ambarı kadar dolu olduğu, oluklardan köpüklü kanın Seine Nehri'ne aktığı yer...

Faytonlar dolusu kurban Paris sokaklarında ölümcül varış yerlerine götürülürken, egemen komisyonun eyaletlere gönderdiği prokonsüller, başkentte bile görülmemiş bir zulüm çılgınlığının sevincini yaşıyorlardı. Ölümcül makinenin bıçağı, öldürme işi için çok yavaş bir şekilde yükselip alçalıyordu. Makineli tüfek ateşiyle mahkûmların uzun kuyrukları kesildi. İnsanlarla dolu teknelerin altlarında delikler vardı. Lyon çöle döndü. Arras'ta hızlı ölümün acımasız merhameti bile mahkûmlara esirgenmişti. Şuna:

Loire boyunca, Saumur'dan denize kadar büyük karga ve uçurtma sürüleri, iğrenç kucaklaşmalarla birbirine dolanmış çıplak cesetlerle ziyafet çekiyordu. Cinsiyete ya da yaşa merhamet gösterilmedi. Bu iğrenç hükümet tarafından öldürülen on yedi yaşındaki kız ve erkek çocukların sayısı yüzlerce olarak hesaplanmalıdır. Annelerinden şiddetle ayrılan küçük çocuklar, Jakoben saflarında mızraktan mızrağa atıldı." On yıl gibi kısa bir sürede milyonlarca insan öldürüldü.

Bütün bunlar Şeytan'ın istediği gibi oldu. İşte bu nedenle yüzyıllarca çalışmıştı. Politikası başından sonuna kadar aldatmadır ve kesin amacı insanlara talihsizlik ve sefalet getirmek, Tanrı'nın eserini çirkinleştirmek ve kirliletmek, iyilik ve sevgi gibi ilahi amaçları saptırmak ve böylece dünyada keder yaratmaktır. Sonra aldatıcı sanatlarıyla insanların zihinlerini kör eder ve sanki tüm bu sefalet, Yaratıcı'nın planının sonucuymuş gibi, yaptıklarının kötülükleri için onları Tanrı'ya suçlamaya yönlendirir. Aynı şekilde, onun zalim gücüyle aşağılanan ve zulme uğrayanlar özgürlüklerine kavuştuklarında, onları aşırılıklara ve zulümlere teşvik eder. İşte bu dizginsiz ahlaksızlığın tablosu, zorbalar ve zalimler tarafından özgürlüğün sonuçlarının bir örneği olarak gösteriliyor.

Kılık değiştirmedeki bir hata fark edildiğinde, Şeytan bunu yalnızca farklı bir görünüm altında maskeler ve kalabalıklar bunu ilk günkü kadar hevesle karşılar. Halk, Romanizmin bir aldatmaca olduğunu ve Şeytan'ın artık onları bu ajan aracılığıyla Tanrı'nın yasasını çiğnemeye yönlendiremeyeceğini anlayınca, onları tüm dinleri bir oyun ve Kutsal Yazıları bir masal olarak görmeye kışkırttı; ve ilahi kanunları marjinalleştirerek kendilerini yaygın kötülüğe teslim ettiler.

Fransa'da yaşayanlara bu kadar talihsizlik getiren ölümcül hata, şu tek ve büyük gerçeğin göz ardı edilmesi idi: Meşru özgürlük, Tanrı'nın kanununun emirleri dahilindedir. "Ah! Eğer emirlerimi dinleseydin! O zaman barışınız ırmak gibi, doğruluğunuz denizin dalgaları gibi olur." "Kötülerin huzuru yoktur, dedi Rab." "Fakat beni dinleyen güvenlik içinde yaşayacak ve korkudan kurtulacaktır. kötülüğün." (Yeşaya 48:18 ve 22; Özdeyiş 1:33).

Ateistler, inanmayanlar ve mürtedler Allah'ın kanununa karşı çıkar ve onu suçlarlar; ancak bunların etkilerinin sonuçları, insanın refahının ilahi kanunlara itaatle bağlantılı olduğunu kanıtıyor. Allah'ın Kitabındaki bu dersi okumamış olanlar, milletlerin tarihindeki bu dersi okumaya davet edilmektedir.

Şeytan, insanları itaatten uzaklaştırmak için Roma kilisesi aracılığıyla çalıştığı anda, onun faaliyetinin gizlenmesine neden oldu ve işi o kadar gizlendi ki, sonuçta ortaya çıkan bozulma ve sefalet, günahın meyvesi olarak görülmedi. Ve onun gücü, Tanrı'nın Ruh'u'nun işleyişi nedeniyle o kadar büyük ölçüde etkisiz hale getirildi ki, amaçlarının tam olarak gerçekleşmesi engellendi. İnsanlar sebebe bağlı olarak sonucu düşünmediler ve sefaletlerinin kaynağını keşfedemediler. Ancak Devrim'de Tanrı'nın kanunu Ulusal Konsey tarafından açıkça göz ardı edildi. Ve bunu takip eden terör döneminde herkes neden-sonuç ilişkisini görebiliyordu.

Fransa, İncil'i açıkça yasakladığında, kötü adamlar ve karanlık ruhlar, uzun zamandır arzuladıkları hedefin gerçekleşmesinden sevinç duydular: Tanrı'nın kanununun kısıtlamalarından kurtulmuş bir krallık. Kötü işe karşı verilen hüküm hemen uygulanmadığından, insan çocuklarının yürekleri "kötülük yapmaya tamamen hazır" (Eccl. 8:11). Ancak adil ve dürüst bir yasanın çiğnenmesi kaçınılmaz olarak sefalet ve yıkıma sonuçlanmalıdır. Her ne kadar hemen hüküm verilirse de, insanların dinsizliği yine de kınanmasını geliştiriyordu. Yüzyıllardır süren irtidat ve suç, intikam günü için gazap biriktiriyordu. Ve kötülüklerinin kadehi dolduğunda, onları küçümseyenler

Tanrı, ilahi sabrı tüketmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu çok geç öğrendi. Şeytan'ın acımasız gücüne sınırlar koyan Tanrı'nın ılımlı Ruhu büyük ölçüde ortadan kaldırıldı ve tek zevki insanın talihsizliği olan kişi, iradesini yerine getirmekte özgür bırakıldı. İsyanın hizmetini seçenler, dünya kalemin tarif edemeyeceği kadar korkunç suçlarla dolana kadar isyanın meyvelerini toplamak zorunda kaldılar. Harap olmuş eyaletlerden ve harap olmuş şehirlerden korkunç bir çığlık, acı bir ıstırap çığlığı duyuldu. Fransa depremlerle sarsılmış gibi sarsıldı. Din, yasalar, sosyal düzen, aile, Devlet ve Kilise, her şey, Tanrı'nın yasasına karşı ayaklanan kötü el tarafından yok edildi. Bilge adam gerçekten şöyle dedi: "Kötü kişi, kendi kötülüğü yüzünden düşecek." "Günahkar yüz defa kötülük yapsa ve ömrü uzaysa bile, biliyorum ki, Allah'tan korkanların ve O'ndan korkanların durumu iyidir. Ama kötülerin durumu iyi değildir." (Vadi 8:12 ve 13).

"Bilgiden nefret ediyorlardı ve Rab korkusunu tercih etmiyorlardı"; "Bu nedenle yollarının meyvesini yiyecekler ve kendi öğütleriyle yetinecekler." (Özdeyişler 1:29 ve 31).

"Uçurumdan" yükselen küfür gücü tarafından öldürülen Tanrı'nın sadık tanıkları daha fazla sessiz kalmamalıdır. "Bu üç buçuk günden sonra Allah'tan gelen hayat ruhu onlara girdi; ayakları üzerinde durdular ve onları görenlerin üzerine büyük bir korku çöktü." (Va. 11:11). İncil'i yürürlükten kaldıran kararname 1793'te Fransız meclisinden geçti. Üç buçuk yıl sonra, aynı yasama organı, kararnameyi yürürlükten kaldıran ve Kutsal Yazılara hoşgörü tanıyan bir karar kabul etti. Dünya, Kutsal Kehanetlerin reddedilmesinden kaynaklanan suçun büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştü ve insanlar, erdem ve ahlakın temeli olarak Tanrı'ya ve O'nun Sözüne olan inancın gerekliliğini kabul ettiler. Rab şöyle diyor: "Kime karşı çıktın ve küfrettin? Ve kime karşı sesini yükselttin ve gözlerini yukarı kaldırdın? İsrail'in Kutsalı'na karşı." (Yeşaya 37:23).

"Bu nedenle işte, onlara bu kez elimi ve gücümü tanıtacağım; ve adımın Rab olduğunu anlayacaklar." (Yer. 16:21).

Peygamber iki tanıkla ilgili olarak şunları da bildirdi: "Ve gökten büyük bir ses duyular, onlara: Buraya gelin. Ve bir bulut içinde göğe çıktılar ve düşmanları onları gördü." (Va. 11:12). Fransa, Tanrı'nın iki tanığına savaş açtığından beri, onlara daha önce hiç olmadığı kadar saygı duyuldu. 1804'te İngiliz ve Yabancı İncil Topluluğu kuruldu. Daha sonra Avrupa kıtasında çok sayıda şubesi bulunan benzer kuruluşlar geldi. 1816'da Amerikan İncil Topluluğu kuruldu. Britanya Topluluğu kurulduğunda İncil elli dilde basılmış ve dağıtılmıştı. O tarihten bu yana iki yüzden fazla dile ve lehçeye çevrildi. İncil Derneklerinin çabaları sayesinde 1804'ten bu yana İncil'in 187.000.000'den fazla kopyası dağıtıldı.

1792'den önceki elli yıl boyunca yabancı misyonların çalışmalarına çok az ilgi gösterildi. Yeni bir toplum kurulmamıştı ve pagan topraklarında Hıristiyanlığı yaymak için çaba gösteren yalnızca birkaç kilise vardı. Ancak 18. yüzyılın sonlarına doğru büyük bir değişim yaşandı. İnsanlar rasyonalizmin sonuçlarından memnun değildi ve ilahi vahiy ile deneysel dinin gerekliliğini anladılar. 1793'te Hindistan'a giden ilk İngiliz misyoneri olan sadık Carey, İngiltere'deki misyonerlik çabalarının ateşini yeniden alevlendirdi. Yirmi yıl sonra Amerika'da, aralarında Adoniram Judson'un da bulunduğu bir öğrenci topluluğunun gayreti, Judson'un himayesi altında Amerika Birleşik Devletleri'nden Burma'ya bir misyoner olarak seyahat eden Amerikan Yabancı Misyonlar Kurulu'nun kurulmasıyla sonuçlandı. O zamandan bu yana yabancı misyonların çalışmaları benzeri görülmemiş bir büyüme yaşadı.

Matbaacılıktaki gelişmeler Kutsal Kitap'ın dağıtılması işine ivme kazandırdı. Farklı ülkeler arasında artan iletişim kolaylığı, eski önyargı ve ulusal dışlayıcılık engellerinin yıkılması ve Roma papazının laik gücü kaybetmesi, Tanrı Sözü'nün girişinin yolunu açtı. Birkaç yıldır İncil Roma sokaklarında hiçbir engel olmadan satıldı ve şimdi dünyanın yaşanabilir her yerine taşınıyor.

İnançsız Voltaire bir zamanlar kibirli bir şekilde şöyle demişti: "İnsanların Hıristiyan dinini on iki adamın kurduğunu duymaktan bıktım. Bu dinin sona ermesi için tek bir adamın yeterli olduğunu kanıtlayacağım." Ölümünün üzerinden iki yüz yıldan fazla zaman geçti. Milyonlarca kişi Kutsal Kitap'a karşı savaşa katıldı. Ama yok edilmekten o kadar uzak ki, Voltaire'in zamanında yüz tane olan Tanrı'nın Kitabı'nın bugün on bin, daha doğrusu yüz bin nüshası var. Eski bir reformcunun Hıristiyan kilisesiyle ilgili sözleriyle: "İncil, birçok çekici aşındırmış bir örstür." Rab şöyle dedi: "Sana karşı hazırlanan her araç işe yaramayacak; ve yargılamak için sana karşı çıkan her dili mahkûm edeceksin." (Yeşaya 54:17).

"Tanrımızın Sözü sonsuza dek kalıcıdır." "O'nun tüm emirleri sadıktır. Sonsuza kadar kalırlar; doğrulukla ve doğrulukla yerine getirilirler." (Mezm. 111:7 ve 8). İnsanın yetkisi üzerine inşa edilen her şey yıkılacak; ama Tanrı'nın değişmez Sözü'nün kayası üzerine kurulan şey sonsuza dek kalacaktır.

Bölüm 16

Hacı Babalar

İngiliz reformcuları, Romanizmin doktrinlerinden vazgeçmelerine rağmen, Romanın birçok biçimini korumuşlardı. Böylece, Roma'nın otoritesi ve inancı reddedilirken, onun gelenek ve törenlerinden pek azı Anglikan Kilisesi'nin ibadetine dahil edildi. Bu olayların vicdani meseleler içermediği ileri sürüldü. Her ne kadar Kutsal Yazılarda emredilmese ve dolayısıyla gerekli olmasa da, doğası gereği kötü bir şey içermedikleri için yasaklanmamalıdır. Onların ibadetleri, Roma'nın Reform kiliselerini ayıran uçurumu daraltma eğilimindeydi. Protestan inancının Romanistler tarafından kabulünü teşvik edecekleri sonucuna varıldı.

Bu argümanlar muhafazakarlar ve uzlaşmacılar için kesin görünüyordu. Ancak bu şekilde düşünmeyen başka bir sınıf daha vardı. Onun görüşüne göre, bu geleneklerin Roma ile Reform arasındaki uçurumu kapatma eğiliminde olması, bunların korunmasına karşı reddedilemez bir argümandı. Bu biçimleri, kurtuldukları ve geri dönme eğilimi hissetmedikleri köleliğin ayırt edici özellikleri olarak görüyorlardı. Onlar, Tanrı'nın, Kendi Sözü'nde, Kendisine tapınmanın yönü için kurallar koyduğunu ve insanların bunlara ekleme veya çıkarma yapma özgürlüğüne sahip olmadığını düşündüler. Büyük sapıklığın başlangıcı, kilisenin otoritesini Tanrı'nın otoritesine ek hale getirmekten ibaretti. Roma, Tanrı'nın yasakladıklarını dayatmaya başladı ve sonunda O'nun açıkça emrettiğini yasakladı.

Birçoğu ilk kiliseyi karakterize eden saflığa ve sadeliğe dönmeyi hararetle arzuluyordu. Anglikan Kilisesi tarafından tesis edilen geleneklerin çoğunu putperestliğin anıtları olarak görüyorlardı ve vicdanen onun tarikatına katılamıyorlardı. Ancak sivil otoritenin desteğiyle kilise, biçimleri konusunda hiçbir ayrılığa izin vermedi. Törenlere katılım kanunen zorunluymuştu ve izinsiz toplantılar hapis, sürgün ve ölüm cezasıyla yasaklanmıştı.

17. yüzyılın başlarında, İngiltere'nin yeni hükümdarı, Püritenlerin "uyum sağlamaları ya da etkilenmeleri - ülke dışına çıkmaları ya da daha kötüsü" yapma kararını açıkladı. Zulüm görmüş ve hapsedilmişlerdi, gelecekte daha iyi günlerin olacağına dair hiçbir ipucu göremiyorlardı ve Tanrı'ya kendi vicdanlarının emirlerine göre hizmet etmek isteyenler için "İngiltere'nin yaşanabilir bir yer olmaktan sonsuza dek çıktığı inancına teslim oldular." " Sonuçta bazıları Hollanda'ya sığınmaya karar verdi. Orada zorluklarla, kayıplarla ve hapislerle karşılaştılar. Amaçları boşa çıkarıldı, ihanete uğradılar ve düşmanlarının eline teslim edildiler. Ancak katı kararlılık sonunda zafer kazandı ve Hollanda Cumhuriyeti'nin dost canlısı kıyılarına sığındılar.

Kaçarken evlerini, mallarını ve geçim kaynaklarını bıraktılar. Yabancı bir ülkede, farklı dillere ve geleneklere sahip bir halkın arasında yabancıydılar. Ekmeklerini kazanmak için alışık olmadıkları yeni ve farklı mesleklere başvurmak zorunda kaldılar. Hayatlarını toprağı işlemeye harcayan orta yaşlı erkekler artık mekanik işleri öğrenmek zorundaydı. Ama durumu memnuniyetle kabul ettiler ve tembellikle ya da sızlanmakla vakit kaybetmediler. Çoğu zaman yoksulluktan dolayı baskı altında olmalarına rağmen, kendilerine bahşedilen nimetler için Tanrı'ya şükrediyorlar ve kesintisiz manevi birlikteliğin mutluluğunu buluyorlardı. "Biliyorlardı

Onlar hacıydı ve bu şeylere pek fazla bakmazlardı, ama gözlerini en sevgili ülkeleri olan Cennete kaldırdılar ve ruhlarını susturdular."

Sürgün ve zorlukların ortasında sevgisi ve inancı güçlendi. Rab'bin vaatlerine güvendiler ve O, ihtiyaç anında onları asla boşa çıkarmadı. Melekleri onları cesaretlendirmek ve desteklemek için yanlarındaydı. Ve Tanrı'nın eli onlara denizin ötesinde, kendilerine bir Devlet kurabilecekleri ve çocuklarına değerli bir din özgürlüğü mirası bırakabilecekleri bir ülkeyi işaret ediyormuş gibi görüldüğünde, onlar, İlahi Takdir'in onlara gösterdiği yolda tereddüt etmeden ilerlediler. .

Tanrı, Kendi lütufkar amacının gerçekleşmesine hazırlanmak için halkının başına sınavların gelmesine izin vermişti. Kilise yüceltilsin diye alçaltılmıştı. Rab, dünyaya [Kendisine](#) güvenenleri yüzüstü bırakmayacağına bir başka gösterisini vermek üzere onun adına gücünü açığa çıkarmak üzereydi . Şeytan'ın gazabının ve kötü adamların komplolarının O'nun yüceliğine katkıda bulunmasını ve kendi yüceliğine yol açmasını sağlamak için olaylar üzerinde kontrol sahibi olmuştu.

Halkınızı güvenli bir yere getirin. Zulüm ve sürgün özgürlüğün yolunu açıyordu.

Başlangıçta Anglikan Kilisesi'nden ayrılmak zorunda kaldıklarında Püritenler, Rab'bin özgür halkı olarak "O'nun bilinen veya bilinecek tüm yollarında yürümek" üzere ciddi bir antlaşmayla birleştiler. Protestanlığın hayati ilkesi olan Reform'un gerçek ruhu buradaydı. Bu amaçla hacılar Yeni Dünya'da bir yuva arayışı içinde Hollanda'yı terk ettiler. Kendilerine eşlik etmesi tesadüfen engellenen papazları John Robinson, sürgünlere yaptığı veda konuşmasında şunları söyledi:

"Kardeşler, ayrılmak üzereyiz ve Rab, yüzlerinizi tekrar görece kadar yaşayıp yaşamayacağımı biliyor. Ama Rab izin verse de vermese de, Tanrı'nın ve O'nun kutsal meleklerinin önünde, benim Mesih'i takip ettiğimden daha fazla beni takip etmemenizi rica ediyorum. Eğer Tanrı, Kendi aracıyla size herhangi bir şey açıklarsa, hizmetim aracılığıyla her zaman herhangi bir gerçeği aldığınız gibi, onu da almaya hazır olun; çünkü Rab'bin, Sözü'nden yayılacak daha fazla hakikate ve ışığa sahip olduğuna eminim."

"Kendi adıma, dinlerinde bir noktaya ulaşmış ve reform araçlarından öteye gidememiş olan reform kiliselerinin durumuna yeterince üzülemiyorum. Lutherçiler, Luther'in gördüklerinin ötesine geçmeye ikna edilemezler ve Kalvinistler, anlayacağınız, her şeyi görmemiş olan o büyük Tanrı adamının bıraktığı yerde durdular. Bu, pişman olacağımız çok şey olan bir sefalettir; çünkü kendi zamanlarında parlayan ışıklar olmalarına rağmen, yine de Tanrı'nın öğüdünün tamamına nüfuz edemediler. Ancak bugün hayatta olsalardı, ilk aldıkları ışık kadar ek ışığı da kucaklamaya istekli olurlardı."

"Rab'bin bilinen veya bilinmeyen tüm yollarında yürümeyi kabul ettiğiniz kilisenizin antlaşmasını hatırlayın. Her türlü ışığı ve sevgiyi memnuniyetle karşılamak için Tanrı'yla ve birbirinizle yaptığınız vaadi ve antlaşmayı hatırlayın. O'nun yazılı Sözü'nden size bildirilen gerçek. Ama ayrıca, size yalvarıyorum, gerçek olarak aldığınız şeyden sakının. Onu inceleyin, düşünün, onlar onu almadan önce onu diğer hakikat ayetleriyle karşılaştırın; çünkü bu mümkün değildir. Hıristiyan dünyası, ağır manevi karanlıktan çok yakın bir zamanda çıkmalı ve bilginin mükemmelliğine bir an önce ulaşmalıdır."

Hacılara, denizdeki uzun yolculuğun tehlikeleriyle yüzleşme, zorluklara katlanma ve zorluklara katlanma konusunda ilham veren şey, vicdan özgürlüğü arzusuydu.

ormanların tehlikeleri ve Tanrı'nın lütfuyla Amerika sahillerinde güçlü bir ulusun temelleri atılıyor. Samimi ve Allah'tan korkan hacılar, dini hoşgörünün büyük ilkesini henüz anlamamışlardı. Uğruna o kadar çok fedakarlık yaptıkları özgürlüğü, başkalarına vermeye aynı derecede hazır değillerdi. "On yedinci yüzyılın en seçkin düşünürleri ve ahlakçıları arasında bile çok az kişi, Tanrı'yı insan inancının tek yargıç olarak tanıyan Yeni Ahit'in öğretilerinden kaynaklanan büyük ilkeye ilişkin doğru bir anlayışa sahipti." Tanrı'nın kiliseye vicdanı yönetme ve sapkınlığı tanımlama ve cezalandırma hakkını emanet ettiği doktrini, papalığın en köklü hatalarından biridir.

Reformcular Roma'nın öğretisini reddetmiş olsalar da, onun hoşgörüsüz ruhundan tamamen kurtulmuş değillerdi. Papalığın yüzyıllar süren hakimiyeti boyunca tüm Hıristiyan alemi sardığı yoğun karanlık henüz tamamen dağılmamıştı. Massachusetts Körfezi Kolonisi'nin önde gelen bakanlarından biri şunu söyledi: "Dünyayı Hıristiyan karşıtı yapan hoşgörüyü; ve kilise, sapkınların cezalandırılmasından hiçbir zaman zarar görmedi." Sömürgeciler sivil yönetime yalnızca kilise üyelerinin katılabileceğini belirten bir düzenlemeyi kabul ettiler.

Bir tür devlet kilisesi oluşturuldu ve tüm halk, din adamlarının geçimine katkıda bulunmak zorunda kaldı; Yargıçlara sapkınlığın kökünü kazıma yetkisi verildi. Böylece laik güç kilisenin elinde kaldı. Bu önlemlerin kaçınılmaz bir sonucu yol açması çok uzun sürmedi: zulüm.

İlk koloninin kuruluşundan on bir yıl sonra Roger Williams Yeni Dünya'ya gitti. İlk hacılar gibi o da dini özgürlüğün tadını çıkarmak için geldi; ama onlardan farklı olarak, kendi zamanında pek az kişinin gördüğü bir şeyi gördü: bu özgürlük, inancı ne olursa olsun, herkesin devredilemez bir hakkıydı. O, gerçeğin ateşli bir arayıcısıydı ve Robinson gibi, Tanrı'nın Sözü'nün tüm ışığının alınmış olmasının imkansız olduğunu savunuyordu.

Williams "modern Hıristiyan dünyasında vicdan özgürlüğü doktrinini, kanun önünde görüşlerin eşitliğini bütünüyle onaylayan ilk kişiydi." Sulh yargıcının görevinin suç sınırlamak olduğunu ancak vicdanı kontrol etmek olmadığını açıkladı. "Halk ya da yargıçlar" dedi, "insandan insana ne yapılması gerektiğine karar verebilir; ancak insanın Tanrı'ya karşı görevlerini emretmeye kalkıştıklarında yerlerini kaybederler ve hiçbir güvenlik olamaz; çünkü bu Eğer yargıç bu yetkiye sahipse, İngiltere'de farklı krallar ve kraliçeler ve Roma Kilisesi'ndeki farklı papalar ve konseyler tarafından yapıldığı gibi, bugün bir fikir veya inanç dizisine ve yarın başka bir dizi görüşe veya inanca karar verebilir. Kafa karıştırıcı bir yığın olurdu."

Resmi kilise ayinlerine katılım, para cezası veya hapis cezasıyla zorunlu kılındı. "Williams yasayı kınadı; İngiliz yasasındaki en kötü yasa, kiliseye zorunlu katılımı zorunlu kılan yasaydı. Erkekleri farklı bir inanca sahip olanlara katılmaya zorlamanın onların doğal haklarının açık bir ihlali olduğunu düşünüyordu; erkekleri ibadete sürüklemek Kamu dinsiz ve bunu yapmaya istekli olmayanlar, ikiyüzlülük talep etmek gibi görünüyordu. Ayrıca, "kimsenin iradelerine karşı bunu sağlamak veya ödemek zorunda kalmaması veya ödemeye zorlanmaması. 'Ne?', Rakiplerini haykırdı, onun tarafından dehşete düştü. doktrinler, 'İşçi ücretine layık değil mi?' 'Evet' diye yanıtladı, 'onu işe alacak olanlardan.'

Roger Williams, sadık bir papaz ve ender yeteneklere sahip, boyun eğmez dürüstlük ve gerçek yardımseverliğe sahip bir adam olarak saygı duyuldu ve sevildi; yine de onun sivil yargıçların kilise üzerinde yetki sahibi olma hakkını değişmez bir şekilde reddetmesi ve dini özgürlük talebi hoşgörüsüyle karşılanamazdı. Bu yeni doktrin uygulanmasının "ülkenin temel devletini ve hükümetini çökerteceği" konusunda ısrar edildi.

soğuk ve kış fırtınalarının ortasında keşfedilmemiş bir ormana kaçmak zorunda kaldı.

Kendisi şunları söyledi: "On dört hafta boyunca, ekmek mi yatak mı olduğunu bilmeden, sert hava koşullarından dolayı acı verici bir şekilde dövüldüm. Ama çölde kuzgunlar beni besledi." Ve içi boş bir ağaç genellikle onun sığınağı olarak hizmet ediyordu. Böylece Roger Williams, müjdenin gerçeklerini öğretmeye çalışırken güvenini ve sevgisini kazandığı bir Kızılderili kabilesine sığınmaya kadar kar ve keşfedilmemiş ormanlar arasındaki acılı uçuşuna devam etti.

Aylar süren değişiklikler ve gezintilerden sonra nihayet Narragansett Körfezi sahillerine doğru yola çıkan Williams, orada, geniş anlamda dini özgürlük hakkını tanıyan, modern zamanların ilk Devletinin temellerini attı. Roger Williams kolonisinin temel ilkesi, "her insanın kendi vicdanının öğütlerine göre Tanrı'ya ibadet etme özgürlüğüne sahip olması gerektiği" idi. Küçük eyaleti Rhode Island, ezilenlerin sığınağı haline geldi ve temel ilkeleri olan sivil ve dini özgürlükler elde edilinceye kadar büyüdü ve zenginleşti.

Amerikan Cumhuriyeti'nin temel taşları haline geldiler.

Atalarımızın kendi hak sözleşmeleri olarak oluşturdukları asil ve kadim belgede - Bağımsızlık Bildirgesi - şunu ilan ettiler: "Bu gerçekleri, tüm insanların eşit yaratıldığına ve Yaratıcıları tarafından belirli yeteneklerle donatıldığına dair apaçık bir gerçek olarak kabul ediyoruz. Devredilemez haklar arasında yaşama hakkı, özgürlük ve mutluluk arayışı da yer almaktadır." Anayasa da en açık ifadeyle vicdanın dokunulmazlığını garanti ediyor: "Amerika Birleşik Devletleri'nde kamu güvenini gerektiren herhangi bir görev için hiçbir zaman dini bir önkoşul aranmayacaktır." "Kongre, bir dinin kuruluşuna saygı duyan veya dinin özgürce uygulanmasını yasaklayan hiçbir yasa çıkarmayacaktır."

"Anayasanın yazarları, insanın Tanrısıyla ilişkisinin insan yasalarının üstünde olduğu ve vicdan hakkının devredilemez olduğu şeklindeki ebedi ilkeyi kabul ettiler. Bu gerçeği ortaya koymak için ayrıntılı bir akıl yürütmeye gerek yoktu. Biz de bunun derinlerimizde farkındayız. İnsan kanunlarını hiçe sayarak bu kadar çok kişinin işkence ve ateşte şehit olmasına neden olan da bu vicdandır.

Tanrı'ya karşı görevlerinin insan kararlarından üstün olduğunu ve hiç kimsenin onların vicdanları üzerinde yetki sahibi olamayacağını düşünüyorlardı. Bu hiçbir şeyin ortadan kaldıramayacağı doğuştan gelen bir prensiptir."

Herkesin kendi emeğinin meyvesini yiyebileceği, vicdanının kanaatlerine kulak verebileceği bir topraktan söz eden haber Avrupa ülkelerine yayıldığında, binlerce kişi Yeni Dünya kıyılarına akın etti. Koloniler hızla çoğaldı. "Massachusetts, özel bir kanunla, Atlantik'i geçerek 'savaştan, kıtlıktan veya onlara zulmedenlerin baskısından kaçmak' için kaçan her milletten Hristiyanı memnuniyetle karşıladı ve Devlet pahasına yardım sağladı. Hukuk, topluluğun misafirleri." Plymouth'a ilk çıkarmadan yirmi yıl sonra binlerce Hacı New England'a yerleşmişti.

Aradıkları amaca ulaşmak için, "Cimrilik ve sıkı çalışmayla dolu bir yaşam karşılığında sınırlı bir gelir elde etmekle yetindiler. Kendi emeklerinin makul karşılığının dışında topraktan hiçbir şey talep etmediler. Hiçbir altın vizyon, yanıltıcı bir yanıltıcılık yaratmadı." yollarına ışık... Sosyal politikalarının yavaş ama emin adımlarla ilerlemesiyle yetindiler, işlenmemiş bölgelerin yoksunluklarına sabırla katlandılar, özgürlük ağacını gözyaşlarıyla ve alın terleriyle suladılar, ta ki derinleşene kadar. kökleri topraktadır."

İncil imanının temeli, bilgeliğin kaynağı ve özgürlük sözleşmesi olarak kabul edildi. Onun ilkeleri evde, okulda ve kilisede özenle öğretiliyordu ve meyveleri tutumluluk, zeka, saflık ve ölçülülükte açıkça görülüyordu.

Püriten yerleşim yerlerinde yıllarca ikamet edilebilir, "bir ayyaş görmeden, bir küfür duymadan veya bir dilenciyle karşılaşmadan." Kutsal Kitap ilkelerinin ulusal büyüklüğün en kesin güvencesi olduğu kanıtlanmıştır. Zayıf ve izole koloniler, güçlü devletlerin konfederasyonu haline geldi ve dünya, "papası olmayan bir kilisenin ve kralı olmayan bir devletin" barış ve refahını hayranlıkla kaydetti.

Ancak kalabalıklar sürekli olarak Amerika'nın sahillerine çekiliyordu; bu sahiller, ilk hacıları harekete geçiren motivasyonların tamamen zıttı motivasyonlarla hareket ediyordu. İnanç ve ilkel saflık geniş ve şekillendirici bir güce sahipken, yalnızca dünyevi çıkar peşinde koşanların sayısı arttıkça bunların etkisi giderek azaldı.

İlk sömürgeciler tarafından kabul edilen ve yalnızca kilise üyelerinin oy kullanma ve kamu görevlerinde bulunma hakkına sahip olmasına izin veren yasa, en feci sonuçları doğurdu. Bu tedbir, devletin saflığını korumanın bir yolu olarak kabul edilmiş, ancak kilisenin yozlaşmasıyla sonuçlanmıştır. Dini meslek, oy verme ve kamu görevinde bulunma hakkının koşulu olduğundan, pek çok kişi, yalnızca dünyevi çıkarlar nedeniyle, fikirlerinde bir değişiklik yaşamadan kiliseye katıldı. Böylece kiliseler önemli ölçüde din değiştirmemiş insanlardan oluşmaya başladı. Hizmette bile sadece öğretisel hatalara sahip olmakla kalmayıp, aynı zamanda Kutsal Ruh'un yenileyici gücünden de habersiz olanlar vardı. Böylece, Konstantin günlerinden günümüze kadar kilise tarihinde sıklıkla tanık olunan, kiliseyi devletin yardımıyla inşa etme girişiminin, laik iktidara başvurarak kiliseyi destekleme girişiminin kötü sonuçları bir kez daha ortaya çıktı. "Benim krallığım bu dünyaya ait değildir" diyen O'nun müjdesi. (Yuhanna 18:36). Kilise ve Devletin birliği, ne kadar küçük olursa olsun ve dünyayı kiliseye yaklaştırıyor gibi görünse de, gerçekte onu yalnızca dünyaya yaklaştırmaktadır.

Robinson ve Roger Williams tarafından soylu bir şekilde savunulan büyük prensip, yani hakikatin ilerici olduğu ve Hıristiyanların Tanrı'nın Kutsal Sözü'nden parlayacak tüm ışığı kabul etmeye hazır olmaları gerektiği, onların torunları tarafından gözden kaçırılmıştır. Amerika'daki ve Avrupa'daki Protestan kiliseleri, Reformasyon'un kutsalalarını alarak büyük bir ayrıcalık elde etmiş olsalar da, belirlenen yolda ilerlemeyi başaramadılar. Her ne kadar yeni gerçeği ilan etmek ve bu kadar uzun süredir değer verilen hatayı açığa çıkarmak için sadık adamların kavgası zaman zaman ortaya çıksa da, İsa'nın zamanındaki Yahudiler veya Luther'in zamanındaki Papacılar gibi çoğunluk, inandıkları gibi inanmakla yetiniyordu. ve onlar nasıl yaşadıysa öyle yaşasınlar.

Sonuç olarak din yeniden şekilliliğe doğru yozlaştı ve eğer kilise Tanrı Sözü'nün ışığında yürümeye devam etseydi bir kenara bırakılacak olan hatalar ve batıl inançlar kalpte kaldı. Böylece, Protestan kiliselerinde de Luther'in zamanındaki Roma kilisesinde olduğu kadar büyük bir reform ihtiyacı ortaya çıkana kadar, Reform'un ilham verdiği ruh yavaş yavaş ortadan kayboldu. Aynı dünyevilik ve ruhsal uyumsuzluk, insanların görüşlerine aynı saygı ve Tanrı Sözü'nün öğretilerinin yerine insan teorilerinin ikame edilmesi vardı.

On dokuzuncu yüzyılın başlarında Kutsal Yazıların geniş çapta yayılmasını ve bu şekilde dünyaya saçılan büyük ışığı, vahyedilmiş hakikatin bilgisinde ve deneysel dinde buna karşılık gelen bir ilerleme takip etmedi. Şeytan, önceki yüzyıllarda olduğu gibi, insanları Tanrı Sözü'nden mahrum bırakamadı. Bu yerleştirildi

herkesin ulaşabileceği yerde. Ancak yine de amacına ulaşma niyetiyle birçok kişinin bunun pek de önemli olmadığını düşünmesine neden oldu. İnsanlar Kutsal Yazıları araştırmayı ihmal ettiler ve bu nedenle yanlış yorumları kabul etmeye ve Kutsal Kitapta hiçbir temeli olmayan öğretilere değer vermeye devam ettiler.

Zulüm yoluyla gerçeği ezme çabalarının başarısızlığını gören Şeytan, uzlaşma planını yeniden kullandı ve bu, büyük bir sapkınlığa ve Roma Kilisesi'nin oluşumuna yol açtı. Hıristiyanları putperestlerle değil, bu dünyanın işlerine bağlılıklarıyla, oyma putlara tapanlar kadar gerçek putperestler olduklarını kanıtlamış olanlarla ittifak kurmaya ikna etti. Ve bu birliğin sonuçları o zamanlar önceki yüzyıllardakilerden daha az zararlı değildi: din kisvesi altında gurur ve israf teşvik edildi ve kiliseler yozlaştı. Şeytan Kutsal Yazıların öğretilerini saptırmaya devam ediyordu ve milyonlarca insanı mahveden gelenekler derinlere kök salmaya başlamıştı. Kilise, "bir zamanlar azizlere verilen inanç" için mücadele etmek yerine, bu gelenekleri destekledi ve savundu. Böylece reformcuların uğruna bu kadar çaba harcadığı ve bu kadar acı çektiği ilkeler bozuldu.

Bölüm 17

Sabah Müjdecileri

Kutsal Kitapta açıklanan en ciddi ve en görkemli gerçeklerden biri, Mesih'in büyük kurtuluş işini tamamlamak üzere ikinci gelişiyi ilgili olmasıdır. Uzun süredir "ölüm bölgesi ve gölgesinde" dolaşan Tanrı'nın halkına, "diriliş ve yaşam" olan O'nun ortaya çıkışı vaadiyle değerli ve sevinç veren bir umut verilmiştir. çocukları tekrar eve sürgün etti. İkinci geliş doktrini gerçekten de Kutsal Yazıların ana fikridir.

İlk çiftin Aden'e sırt çevirdiği günden bu yana iman çocukları, yok edicinin gücünü kırmak ve onları yeniden kayıp Cennet'e geri döndürmek için Vaat Edilen'in gelişini beklediler. Eskinin kutsal adamları, umutlarının tamamlanması olarak Mesih'in ihtişamlı gelişini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Cennet Bahçesi'nde yaşayanların yalnızca yedinci torunu olan ve üç yüzyıl boyunca Dünya'da Tanrı ile birlikte yürüyen Enoch'un, Kurtarıcı'nın gelişini uzaktan düşünmesine izin verildi. "İşte, Rab binlerce aziziyle birlikte herkesi yargılamak için geliyor" diye ilan etti. (Yahuda 14 ve 15). Ata Eyüp, acı çektiği gecede sarsılmaz bir güvenle şöyle haykırdı: "Kurtarıcımın yaşadığını ve sonunda Dünya üzerinde yükseleceğini biliyorum... yine de Tanrı'yı bedenimde göreceğim. Onu göreceğim. Benim aracılığım, benim gözlerimle ve başka hiç kimse O'nu göremeyecek." (Eyüp 19:25-27).

Mesih'in doğruluğun krallığını müjdelemek üzere geliş, kutsal yazarların en yüce ve etkileyici ifadelerine ilham kaynağı olmuştur. İncil'in şairleri ve peygamberleri göksel ateşle alevlenen sözlerle bu konuda ısrar ettiler. Mezmur yazarı, İsrail Kralı'nın gücü ve görkeminden söz etti: "Tanrı, güzelliğin mükemmelliği olan Siyon'dan parladi. Tanrımız gelecek ve susmayacak... Halkını yargılamak için yukarıdan gökleri ve yeri çağırarak." (Mezm. 50:2-4). "Gökler sevin sin ve mutlu olsun. eğer dünya... Rabbin huzurunda olursa, çünkü o gelir, çünkü o dünyayı yargılamaya gelir: dünyayı doğrulukla ve insanları kendi hakikatiyle yargılayacaktır." (Mezm. 96:11-) 13).

Yeşaya peygamber şöyle dedi: "Ey toprakta yaşayanlar, uyanın ve sevinin, çünkü sizin çiyiniz otlardaki çiy gibi olacak ve toprak ölülerini dışarı atacak." "Ölümlerinizi yaşayacak, ölümlerinizi dirilecek." "Ölümü sonsuza dek ortadan kaldıracak ve Rab Yehova bütün yüzlerden gözyaşlarını silecek ve halkının utancını tüm dünyadan kaldıracak; çünkü bunu Rab söyledi. Ve o gün şöyle denilecek: , İşte, beklediğimiz Tanrımız budur ve bizi kurtaracaktır; beklediğimiz Rab budur; O'nun kurtuluşundan sevinç duyacağız ve sevineceğiz." (Yeşaya 26:19; 25:8 ve 9).

Ve Habakkuk kutsal bir görüntüye kapılıp O'nun ortaya çıkışını gördü. "Tanrı Teman'dan ve Kutsal Olan Paran Dağı'ndan geldi. Onun görkemi gökleri kapladı ve yeryüzü O'nun övgüsüyle doldu. Ve O'nun parlaklığı ışık gibiydi." "O hareketsiz durdu ve dünyayı ölçtü; baktı ve ulusları ayırdı; sonsuz dağlar parçalandı, sonsuz tepeler eğildi; sonsuz yürüyüş O'nundur." "Atlarının ve kurtuluş arabalarının üzerinde yürüdün." "Dağlar Seni gördü ve titredi:... derinler sesini verdi, ellerini yukarı kaldırdı. Güneş ve Ay evlerinde kıpırdamadan durdular; Senin oklarının ışığında, şimşeklerin parlaklığında yürüdüler. Mızrağın." "Halkınızı kurtarmak için, Kutsanmış Kişinizi kurtarmak için dışarı çıktınız." (Hab. 3:3-13).

Kurtarıcı öğrencilerinden ayrılmak üzereyken, tekrar geleceği güvencesiyle onları üzüntü içinde teselli etti: "Kalpleriniz sıkılmasın... Babamın evinde birçok konak vardır... Size yer hazırlayacağım. Ve eğer ben gidersem ve sen

yer hazırlayın, tekrar geleceğim ve sizi Kendime götüreceğim." (Yuhanna 14:1-3). "Ve İnsanoğlu kendi görkemiyle ve tüm kutsal meleklerle birlikte gelince, o zaman oturacak O'nun ihtişamının tahtında. Ve bütün milletler O'nun önünde toplanacak ." (Matta 25:31 ve 32).

Mesih'in göğe yükselişinden sonra Zeytin Dağı'nda duran melekler, öğrencilerine O'nun geri döneceği vaadini tekrarladılar: "Aranızdan göğe alınan bu İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde gelecektir. ." (Elçilerin İşleri 1:11).

Ve elçi Pavlus, ilham veren Ruh aracılığıyla şunu ifade etti: "Rab'bin kendisi, bir haykırıyla, Başmeleğin sesiyle ve Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek." (Ben Thess. 4:16). Patmos peygamberi şöyle diyor: "İşte, bulutlarla geliyor ve her göz O'nu görecek." (Va. 1:7).

O'nun gelişi etrafında, "Tanrı'nın başlangıçtan beri tüm kutsal peygamberlerinin ağzından söylediği, her şeyin onarılması"nın görkemleri toplanıyor. (Elçilerin İşleri 3:2). Daha sonra kötülüğün uzun süren egemenliği, "dünyanın krallıkları Rabbimiz'in ve O'nun Mesih'inin krallıkları olacak ve O, sonsuza dek egemenlik sürecektir" (Va. 11:15). "Rab'bin görkemi ortaya çıkacak ve tüm insanlık onu hep birlikte görecek (...). Rab Yehova tüm uluslar arasında doğruluğu ve övgüyü ortaya çıkaracak (...). O, görkemli bir taç ve güzel bir çelenk olacak. halkının geri kalanı" (Yeşaya 40:5; 61:11; 28:5).

İşte o zaman Mesih'in barışçıl ve uzun zamandır beklenen krallığı tüm göklerin altında kurulacak. "Rab Sion'u teselli edecek; onun bütün ıssız yerlerini teselli edecek ve onun çöllerini Aden gibi, ve çöllerini Rabbin bahçesi gibi yapacak." "Lübnan'ın ihtişamı ona, Carmel ve Sharon'un ekselansları verildi." "Sana bir daha asla: Terkedilmiş, ne de ülkene: İssiz denecek, ama sana: Benim zevkim ve ülkene: Beulah diyecekler." "Güvey gelin için sevindiği gibi, Tanrınız da sizin için sevinecektir." (Yeşaya 51:3; 35:2; 62:4 ve 5).

Rab'bin gelişi her çağda O'nun gerçek takipçilerinin umudu olmuştur. Kurtarıcı'nın Zeytin Dağı'nda tekrar geleceğine dair veda vaadi, öğrencilerinin geleceğini aydınlattı, kalplerini üzüntünün söndüremediği ve denemelerin karartmadığı sevinç ve umutla doldurdu. Acı ve zulmün ortasında, "büyük Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in ortaya çıkışı" "kutsanmış umut"tu. Selanikli Hıristiyanlar, Rab'bin gelişine tanık olmak için yaşamayı umut eden sevgili ölümlerini gömerken üzüntüyle dolduğunda, öğretmenleri Pavlus onlara, Kurtarıcı'nın gelişi sırasında gerçekleşecek dirilişi işaret etti. Sonra Mesih'teki ölümler yeniden dirilecek ve yaşayanlarla birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere götürüleceklerdi. "Ve böylece" dedi, "her zaman Rab'bin yanında olacağız. Bu nedenle bu sözlerle birbirimizi teselli edelim." (I Selanikliler 4:16-18).

Kayalık Patmos adasında sevgili mürit, "Elbette yakında geleceğim" vaadini duyar ve onun özlem dolu yanıtı, kilisenin hac yolculuğu boyunca yaptığı duayı özetler: "Amin. Şimdi gel, Rab İsa." (Va. 22:20).

Azizlerin ve şehitlerin hakikate tanıklık ettiği zindandan, kazıktan, darağacından yüzyıllar boyunca onların iman ve umudunun tecellileri çıkar. Bu Hıristiyanlardan biri şöyle diyor: "Mesih'in kişisel dirilişinden ve dolayısıyla İsa'nın gelişiyse kendilerinin dirilişinden emin olduklarından, ölümü küçümsediler ve kendilerinin ondan üstün olduklarını düşündüler." "Tekrar özgür olarak dirilebilirler." "Rab'bin Göklerden, Babasının yüceliğiyle bulutlar üzerinden gelmesini" ve "krallığın zamanlarını erdemlilere getirmesini" beklediler. Valdocular da aynı inancı beslediler. Wycliffe bekledi Kurtarıcı'nın kilisenin umudu olarak ortaya çıkışı.

Luther şöyle beyan etti: "Ben gerçekten eminim ki, kıyamet gününe üç yüz yıldan fazla bir süre uzakta olmayacak. Tanrı bu dünyayı istemiyor ve buna dayanamaz."

çok daha uzun süre boyunca kötülüğe devam edeceksin." "İğrençlerin krallığının yıkılacağı büyük gün yaklaşıyor."

Melanchthon, "Bu eski dünyanın sonu çok uzakta değil" dedi. Calvin, Hıristiyanları "Mesih'in geliş gününün tüm olayların en hayırlısı olmasını şevkle arzularak tereddüt etmemeye" davet ediyor ve "tüm inananların ailesinin o günü göz önünde bulunduracağını" ilan ediyor. "Mesih'e aç olmalıyız, O'nu aramalıyız, O'na bakmalıyız" diyor, "Rabbimizin Krallığının görkemini bolca göstereceği o büyük günün şafağı gelene kadar."

İskoç reformcu Knox, "Rabbimiz İsa bedenlerimizi cennete götürmedi mi?" dedi, "ve geri dönmeyecek mi? O'nun hemen geri döneceğini biliyoruz."

Gerçek uğruna hayatlarını feda eden Ridley ve Latimer, imanla Rab'bin gelişini beklediler. Ridley şunları yazdı: "Hiç şüphesiz dünyanın sonunun geleceğine inanıyorum.

Tanrı'nın hizmetkarı Yuhanna ile birlikte Kurtarıcımız Mesih'e yüreklerimizde haykırılım: Gel, Rab İsa, gel."

Baxter şöyle dedi: "Rab'bin gelişiyile ilgili düşünceler benim için çok tatlı ve sevinç verici." "O'nun zuhurunu sevmek ve kutlu umudu aramak O'nun azizlerinin imanının ve karakterinin eseridir. Eğer ölüm, yeniden dirilişte yok edilecek son düşmansa, imanlıların ikinci gelişini ne kadar hararetle özlemeleri gerektiğini bilebiliriz. Tam ve nihai zaferin gerçekleşeceği gün, Mesih'e dua edin ve onun gerçekleşmesi için dua edin. Bu, tüm imanlıların özleyip beklemeleri gereken gün, tüm kurtuluş işinin ve onların tüm arzu ve çabalarının yerine getirilmesidir. ruhlar." "Acele et ya Rabbi, bu mübarek günde!" Havarisel kilisenin, "çöldeki kilisenin" ve reformcuların umudu buydu.

Peygamberlik yalnızca Mesih'in gelişinin şeklini ve amacını önceden bildirmekle kalmaz, aynı zamanda insanların onun yakınlığını bilebilecekleri işaretleri de sunar. İsa şöyle dedi: "Güneşte, ayda ve yıldızlarda belirtiler olacak." (Luka 21:25). "Güneş karacak, Ay ışık vermeyecek. Ve yıldızlar gökten düşecek, gökteki güçler sarsılacak. Ve sonra İnsanoğlu'nun bulutlar içinde geldiğini görecekler. büyük bir güç ve ihtişamlı."

(Markos 13:24-26). Vahiyçi Yuhanna, ikinci gelişten önceki alametlerden ilkinin şöyle anlatıyor: "Büyük bir deprem oldu; güneş çul gibi karardı ve ay kan gibi oldu." (Va. 6:12).

Bu işaretlere 19. yüzyılın başlarından önce tanık olunmuştu. Bu kehanetin gerçekleşmesi olarak 1755 yılında tarihin kayıtlara geçmemiş en korkunç depremi meydana geldi. Genel olarak Lizbon depremi olarak bilinmesine rağmen, Avrupa, Afrika ve Kuzey Amerika'nın çoğuna yayıldı. Grönland, Batı Hint Adaları, Madeira Adası, Norveç ve İsveç, Büyük Britanya ve İrlanda'da da hissedildi. On milyon kilometrekareden fazla bir genişlemeye ulaştı. Afrika'daki şok neredeyse Avrupa'daki kadar yoğundu. Cezayir'in büyük bir kısmı yok edildi; ve Fas'tan kısa bir mesafede, sekiz ila on bin kişinin yaşadığı bir köy yutuldu. Büyük bir dalga İspanya ve Afrika kıyılarını süpürdü, şehirleri sular altında bıraktı ve büyük yıkıma neden oldu.

Şokun en şiddetli noktasına ulaştığı yer İspanya ve Portekiz'di. Cádiz'de denizin geri akışının 20 metre yüksekliğe ulaştığı söyleniyor. "Portekiz'in en büyüklerinden bazıları olan dağlar, sanki temellerinden itibaren hızla sarsıldı; bazılarının zirveleri şaşkırtıcı bir şekilde çatladı ve yarıldı ve bunlardan muazzam kütleler alttaki vadilere atıldı.

Hatta bu dağların alev çıkardığına bile tanık olundu."

Lizbon'da "yerin altından gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu ve hemen ardından şehrin büyük bir kısmını yok eden şiddetli bir sarsıntı yaşandı. Yaklaşık altı dakika içinde altmış bin kişi öldü. Önce deniz çekildi."

çubuğu kuru bırakmak; sonra normal seviyesinin yaklaşık on beş metre üzerine çıkararak geri döndü." "Felaket sırasında Lizbon'da meydana gelen en olağanüstü durum, tamamen mermerden yapılmış yeni iskelenin büyük bir maliyetle batmasıydı. Düşen enkazlardan korunabilecekleri bir yer olduğu için çok sayıda insan güvenlik için orada toplanmıştı; Ancak aniden iskele üzerindeki tüm insanlarla birlikte battı ve hiçbir ceset yüze çıkmadı."

Depremin şokunu "anında tüm kilise ve manastırların, hemen hemen tüm büyük kamu binalarının ve evlerin dörtte birinin çökmesi takip etti. Yaklaşık iki saat içinde farklı mahallelerde yangınlar çıktı ve bu şekilde Neredeyse üç gün boyunca kent tamamen ıssız kaldı. Deprem kutsal bir günde meydana geldi, kiliseler ve manastırlar insanlarla doluydu ve çok az kişi kurtuldu." "Halkın dehşeti tarif edilemeyecek kadar büyüktü. Kimse ağlamadı, trajedi gözyaşlarının ötesindeydi. Dehşet ve şaşkınlıkla hezeyan içinde bir o yana bir bu yana koşuyorlar, yüzlerini, göğüslerini dövüyorlar ve 'Merhamet! dünyanın sonu!' Anneler çocuklarını unuttular ve haç taşıyarak dehşet içinde kaçtılar. Ne yazık ki birçoğu korunmak için kiliselere koştu; fakat kutsal tören boşuna açığa çıktı; zavallı yaratıklar boşuna sunakları kucakladılar; resimler, rahipler ve insanlar ortak bir yıkıma gömüldü."

O vahim günde doksan bin kişinin öldüğü tahmin ediliyordu.

Yirmi beş yıl sonra, kehanette bahsedilen bir sonraki alamet ortaya çıktı: Güneş ve Ay'ın kararması... Bu gerçeği daha da etkileyici kılan şey, gerçekleşme zamanının kesin olarak belirlenmiş olmasıydı. Kurtarıcı, Zeytin Dağı'nda öğrencileriyle yaptığı konuşmada, kilisenin uzun deneme dönemini -kısaltmayı vaat ettiği 1.260 yıllık papalık zulmünü- anlattıktan sonra, O'nun gelişinden önce gerçekleşecek bazı olaylardan söz etti ve Bunlardan ilkinin yaşandığı zamandır: "O günlerde, o beladan sonra Güneş kararacak, Ay da ona ışık vermeyecektir." (Markos 13:24). 1.260 gün veya yıl 1798'de sona erdi. Çeyrek yüzyıl önce zulüm neredeyse tamamen durmuştu. Bu iki tarih arasında İsa'nın sözlerine göre Güneş'in kararması gerekir. 19 Mayıs 1780'de bu kehanet gerçekleşti.

"Çok gizemli ve hâlâ açıklanamayan bir olay olarak türünün neredeyse tek örneği... 19 Mayıs 1780'in karanlık gününde meydana geldi; New England'da görülebilen tüm gökyüzünü ve atmosferi kaplayan en açıklanamaz karanlık." Karanlığın tutulmadan kaynaklanmadığı Ay'ın dolunay olmasından anlaşılıyor. Karanlığın etkilediği bazı yerlerde gökyüzü yıldızların görülebileceği kadar açık olduğundan, bulutlar veya atmosferik yoğunluktan kaynaklanmıyordu. Bilimin bu tezahür için tatmin edici bir neden gösterememesiyle ilgili olarak gökbilimci Herschel şunları söyledi: "Kuzey Amerika'nın karanlık günü, felsefenin açıklamaya çalışırken kafasını karıştırdığı, Doğanın o harika olaylarından biriydi."

"Karanlığın genişliği de dikkate değerdi. En çok gözlemlendi New England'ın doğu bölgeleri; batıya doğru Connecticut ve Albany, New York'un en uzak bölgelerine; güneyde, olay tüm kıyı boyunca gözlemlendi; kuzeyde, Amerikan yerleşimlerinin uzandığı yere kadar. Negror muhtemelen bu sınırları aşmıştı, ancak kesin terimler hiçbir zaman kesin olarak bilinmiyordu. Süresine gelince, Boston civarında en az on dört ya da on beş saat sürdü."

"Sabah açık ve güzeldi, ancak saat sekiz civarında Güneş'te alışılmadık bir şey gözlemlendi. Bulut yoktu, ancak hava ağırdı ve alışılmadık bir görünüme sahipti.

dumanlıydı ve Güneş soluk sarı bir renk tonuna sahipti ve çok geçmeden giderek daha da karardı ve tamamen gözden kayboldu. "Öğle vaktinde gece yarısı karanlığı" vardı.

"Olanlar kalabalıklarda yoğun bir alarma ve sıkıntıya neden olduğu kadar, tüm yaratılmışlarda da dehşete neden oldu. Evcil kuşlar şaşkınlık içinde tüneklerine, kuşlar da yuvalarına çekildiler; sığırlar ahırlarına döndü." Kurbağalar vıraklamaya ve gece şahinleri gılgılamaya başladı. Horozlar şafak vakti gibi ötüyordu. Çiftçiler tarlalarda işlerini bırakmak zorunda kaldı. Tüm işyerleri kapatıldı, evlerde mumlar yakıldı. "Connecticut Yasama Meclisi Hartford şehrinde oturum halindeydi ancak çalışmalarına devam edemedi. Her şey gecenin görünümüne ve karanlığına sahipti."

Günün yoğun karanlığını, akşam karanlığından bir veya iki saat önce, kısmen açık bir gökyüzü izledi ve yoğun siyah sis tarafından gizlenmiş olmasına rağmen güneş ortaya çıktı. Ancak bu aradan sonra, gecenin ilk yarısını muhtemelen milyonlarca insanın yaşadığı deneyimin ötesinde korkunç derecede karanlık hale getiren çok yakın bir karanlık geri döndü. Gün batımından gece yarısına kadar ne Ay'dan ne de yıldızlardan gelen ışık ışınları atmosfere girmedi. Buna "tüm karanlıkların karanlığı" deniyordu. Olay yerine gelen bir görgü tanığı şunları söyledi: "O zamanlar, Evrendeki tüm parlak cisimler aşılmaz bir karanlıkla kaplanmış olsaydı veya varoluştan uzaklaştırılmış olsaydı, karanlığın bu kadar eksiksiz olmayacağını yalnızca hayal edebiliyordum." gece dolunay görüldüğünde, "mezar gölgelerini dağıtacak en ufak bir etki yaratmadı." Gece yarısından sonra karanlık kayboldu ve Ay görünür hale geldiğinde kan görünümüne büründü.

Şair Whittier bu unutulmaz günü şöyle anlattı:

"Uzak bir yılın Mayıs ayında bir gündü
Düşen bin yedi yüz seksen kişiden,
Baharın çiçek açan tatlı hayatı hakkında,
Serin dünyanın ve gece gökyüzünün üzerinde,
Büyük karanlığın dehşeti
Erkekler dua etti, kadınlar ağladı
Bütün kulaklar dikkatliydi
Trompetin yıkım patlamasını duymak
Karanlık gökyüzünü sallayın."

19 Mayıs 1780 tarihi, Tarihe "Karanlık Gün" olarak geçmiştir. Musa'nın zamanından bu yana, aynı yoğunluk, genişlik ve süreye sahip hiçbir karanlık dönemi kaydedilmemiştir. Şair ve tarihçi tarafından verilen bu olayın açıklaması, Rab'bin Yoel peygamber tarafından, gerçekleşmesinden iki bin beş yüz yıl önce kaydedilen sözlerinin bir yankısından başka bir şey değildir: "Güneş karanlığa dönüşecek, ve Ay'ın içine Rabbin büyük ve korkunç günü gelmeden önce kan dökülecek." (Yoel 2:31).

Mesih, halkına Kendi gelişinin işaretlerini gözlemlemelerini ve gelecek Krallarının işaretlerini gördüklerinde sevinmelerini emretmişti: "Bu şeyler olmaya başladığında" dedi, "kurtuluşunuz için yukarıya bakın ve başlarınızı kaldırın. yakın." Takipçilerine baharda çiçek açan ağaçları işaret etti ve şöyle dedi: "Onlar çiçek açtığında, yazın yaklaştığını onları görerek kendiniz anlarsınız. Aynı şekilde siz de, bu olayların gerçekleştiğini gördüğünüzde, Tanrı'nın krallığının olduğunu bilin. yakınında." (Luka 21:28, 30 ve 31).

Ancak kilisede alçakgönüllülük ve bağlılık ruhu yerini gurur ve formalizme bıraktıkça, Mesih'e olan sevgi ve O'nun gelişine olan inanç soğudu. Materyalizme ve zevk arayışına kapılmış olan, Tanrı'nın olduğunu iddia eden halk, Kurtarıcı'nın, O'nun ortaya çıkışının işaretleriyle ilgili talimatlarına karşı kör oldu. doktrini

ikinci geliş ihmal edilmişti; ona atıfta bulunan metinler, yanlış yorumlar nedeniyle büyük ölçüde göz ardı edilecek ve unutulacak kadar karartıldı. Bu özellikle Amerika'daki kiliselerde geçerliydi. Toplumun tüm sınıflarının sahip olduğu özgürlük ve rahatlık; para kazanmaya yönelik sürükleyici bir bağlılık yaratan zenginlik ve lükse yönelik hırslı arzu; Herkesin erişebileceği gibi görünen popülerlik ve güç arayışı, insanların ilgilerini ve umutlarını bu yaşamdaki şeylere odaklamasına ve mevcut düzenin sona ereceği o kutsal günü çok uzak bir geleceğe yerleştirmesine yol açtı.

Kurtarıcı, takipçilerinin dikkatini Kendi dönüşünün işaretlerine çektiğinde, ikinci gelişinden hemen önce var olacak ruhsal bozulma durumunu önceden bildirdi. Nuh'un günlerinde olduğu gibi, dünyevi işlerin faaliyet ve koşuşturması ve zevklerin peşinde koşmak (satın alma, satma, ekme, inşa etme, evlenme, evlendirme) ile birlikte Tanrı'yı ve gelecek hayatı unutacaktı. O dönemde yaşayanlar için Mesih'in öğüdü şudur: "Kendinize dikkat edin, öyle ki, kalpleriniz oburlukla, sarhoşlukla ve yaşamın kaygılarıyla dolmasın ve o gün karşınıza ansızın gelmesin." "Bu nedenle, olacak tüm bu şeylerden kaçınmaya ve İnsanoğlu'nun önünde durmaya layık sayılmanız için her zaman dua ederek uyanık olun." (Luka 21:34 ve 36).

Kilisenin o andaki durumu, Kurtarıcı'nın Vahiy'de kayıtlı şu sözleriyle belirtilmektedir: "Bir ismin var, yaşıyorsun ve öldün." Ve bu dikkatsiz güvenlik duygusundan uyanmayı reddedenlere şu ciddi uyarı yapılıyor: "Eğer dikkat etmezseniz, üzerinize bir hırsız gibi geleceğim ve üzerinize hangi saatte geleceğimi bilemezsiniz." (Kıyamet 3:1 ve 3).

İnsanların kaçacakları tehlikeye karşı uyanık olmaları gerekiyordu; duruşma zamanının kapanışıyla ilgili ciddi olaylara hazırlanmak niyetiyle ayağa kalkmak. Tanrı'nın peygamberi şunu beyan eder: "Rab'bin günü büyük ve çok korkunçtur; buna kim katlanabilir?" "Gözleri şerri göremeyecek ve darlığı göremeyecek kadar temiz olan" iken kim ayakta duracak? (Yoel 2:11; Hab. 1:13). "Allah'ım! Biz..."

Seni tanıyoruz", ama yine de O'nun antlaşmasını bozdular ve başka bir tanrının peşinden koşular (Hoş. 8:2 ve 1; Mez. 16:4), kötülüğü yüreklerinde gizleyerek ve haksızlığın yollarını severek. Rab'bin günü ışık değil, karanlıktır; "parlaklığı olmayan tam bir karanlıktır." (Amos 5:20) "Ve o zaman gerçekleşecek" diyor Rab, "Yeruşalim'i fenerlerle arayacağım ve cezalandıracağım. gübrelere üzerinde oturup yüreklerinde şöyle diyorlar: Rab ne iyilik ne de kötülük yapar." (Zef. 1:12). "Dünyadaki kötülüğü ve kötülerin kötülüğünü ziyaret edeceğim; ve cesurların kibrine son vereceğim, ve zorbalara gururunu yerle bir edeceğim."

(Yeşaya 13:11). "Ne gümüşleri, ne de altınları onları kurtarabilecekler"; "Çiftlikleri yağmalanacak ve evleri harap edilecek." (Sof. 1:18 ve 13).

Bu korkunç zamanı öngören peygamber Yeremya şöyle haykırdı: "Yüreğimden yaralandım!" "Sessiz kalamam; çünkü sen, ey ruhum, borazan sesini ve savaşın gürültüsünü duydun. Kırılma üzerine kırılma ilan ediliyor." (Yer. 4:19 ve 20).

"O gün gazap günüdür, acı ve özlem günüdür, kargaşa ve ıssızlık günüdür, kasvet ve kasvet günüdür, bulutlar ve koyu karanlık günüdür, borazan ve haykırış günüdür." (Sof. 1:15 ve 16). "İşte, Rab'bin günü geliyor... dünyayı ıssızlaştıracak ve günahkarları yok edecek." (Yeşaya 13:9).

Bu büyük gün karşısında, Tanrı Sözü, en ciddi ve etkileyici dille, halkını ruhsal uyuşukluktan uyanmaya ve tövbe ve aşağılanmayla O'nun yüzünü aramaya çağırıyor: "Siyon'da borazan çalın ve yüksek sesle ağlayın. kutsallığının dağında ses ver, Rabbin günü için yeryüzünde yaşayanların tümü sıkıntılı olsun

gelin, o yaklaşıyor." "Orucu kutsayın, bir yasak günü ilan edin. Halkı toplayın, cemaati kutsayın, büyükleri toplayın, küçük çocukları toplayın... Damat odasından, gelin de odasından çıksın. Rahipler, Rab'bin hizmetkarları verandayla sunak arasında ağlasın."

"Bütün yüreğinizle bana dönün; oruç tutarak, ağlayarak ve yas tutarak. Ve giysilerinizi değil, yüreğinizi parçalayın ve Tanrınız Rab'be dönün; çünkü O, merhametlidir, şefkatlidir, tez öfkelenmez." ve hayırları boldur." (Yoel 2:1, 15-17, 12 ve 13).

Bir halkı Tanrı'nın gününde ayakta durmaya hazırlamak için büyük bir reform çalışması yapılmalıdır. Tanrı, halkının birçoğunun sonsuzluk için inşa etmediğini gördü ve merhametiyle, onları şaşkınlıklarından uyandırmak ve onlara yol göstermek üzere tasarlanmış bir uyarı mesajı göndermek üzereydi.

Rablerinin gelişine hazırlanmak için.

Bu uyarı Vahiy 14'te kayıtlıdır. Orada üç katlı mesaj göksel varlıklar tarafından duyurulduğu şekilde temsil edilir ve hemen ardından İnsanoğlu'nun "yeryüzünün hasadını getirmek için" gelişi gelir. Bu uyarılardan ilki yaklaşmakta olan hükmün habercisidir. Peygamber, "yeryüzünde yaşayanlara, her millete, akrabaya, dile ve halka bunu duyurmak ve yüksek sesle şöyle diyerek, sonsuz müjdeyi taşımak üzere, göğün ortasında uçan bir melek üzerinde düşünüyor: Korku" Tanrım, ve O'na yücelik ver; çünkü O'nun hükmünün saati geldi. Ve göğü, yeri, denizi ve su pınarlarını yaratana tapın." (Vahiy 14:6 ve 7).

Bu mesajın "sonsuz müjdenin" bir parçası olduğu ilan edildi. Müjdeyi vaaz etme işi meleklerle değil insanlara emanet edildi. Bu işin yapılmasında kutsal melekler görevlendirilmiştir; insanların kurtuluşu için yapılan büyük hareketlerin sorumluluğunu üstlendiler; ama müjdenin gerçek duyurusu Mesih'in yeryüzündeki hizmetkarları tarafından gerçekleştirilir.

Tanrı'nın Ruhunun uyarılarına ve Sözü'nün öğretilerine itaat eden sadık adamlar, bu uyarıyı dünyaya duyurmalıydı. Onlar, "peygamberlerin sözünü", "gün ağarınca ve sabah yıldızı görününceye kadar karanlık yerde parlayan ışığı" (II Pet. 1:19) dinleyenlerdi. Onlar, Tanrı'nın bilgisini tüm gizli hazinelerin üzerinde arıyorlardı; O'nun "gümüş ticaretinden ve gelirinin saf altından daha iyi" olduğunu düşünüyorlardı (Özdeyişler 3:14). Ve Rab onlara krallığın büyük şeylerini açıkladı. "Rabbin sırrı kendisinden korkanlar içindir; O, onlara antlaşmasını açıklayacaktır." (Mezmun 25:14).

Bu gerçeği anlayan ve kendilerini bunu ilan etmeye adanmış kilise liderleri değildi. Eğer onlar Kutsal Yazıları gayretle ve dua ederek araştıran sadık bekçiler olsalardı gecenin saatini bilirlerdi; kehanetler onlara gerçekleşmek üzere olan olayları açıklayacaktı. Ancak onlar yerlerini işgal etmediler ve mesaj başka bir sınıf tarafından verildi. İsa şöyle dedi: "Karanlık sizi ele geçirmesin diye, ışığınız varken yürüyün." (Yuhanna 12:35). Allah'ın kendilerine verdiği ışıktan yüz çevirenler veya ulaşabilecekleri yerde onu aramayı ihmal edenler karanlıkta kalırlar. Ancak Kurtarıcı şunu beyan eder: "Beni takip eden, karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur." (Yuhanna 8:12). Basit bir amaç doğrultusunda, zaten alınmış olan ışığa içtenlikle katılan kişi, daha fazla ışık alacaktır. O ruha, onu tüm gerçeğe yönlendirmek için göksel parlaklıkta bir yıldız gönderilecek.

Mesih'in ilk gelişi sırasında, Tanrı'nın kehanetlerinin kendilerine emanet edildiği kutsal şehrin rahipleri ve yazıcıları, zamanın işaretlerini fark edip Vaat Edilen'in gelişini ilan edebilirlerdi. Mika'nın kehaneti O'nun doğduğu yeri doğru bir şekilde gösteriyordu (Mik. 5:2); Daniel gelişinin zamanını belirtti (Dan. 9:25). Tanrı bu kehanetleri İbrani liderlerin gözetimine emanet etmişti. Onlar olurdu

Eğer Mesih'in gelişinin yakın olduğunu bilmeselerdi ya da halka duyurmasalardı, hiçbir mazeretleri olmayacaktı. Onların cehaleti günahkâr ihmalin sonucuydu. Yahudiler ölü peygamberler için anıtlar dikiyorlar, bir yandan da dünyanın büyük adamlarına duydukları saygıdan dolayı Şeytan'ın hizmetkarlarına saygılarını sunuyorlardı. İnsanlar arasında mevki ve hakimiyet için verdikleri hırslı mücadelelerden soyutlanmış olduklarından, Cennetin Kralı tarafından kendilerine sunulan ilahi onurları gözden kaçırdılar.

İsrail'in ileri gelenleri, dünya tarihindeki en büyük olayın, yani Tanrı'nın Oğlu'nun insanın kurtuluşunu gerçekleştirmek üzere gelişinin yerini, zamanını ve koşullarını derin ve saygılı bir ilgiyle incelemeliydiler. Tüm insanların kendilerini dünyanın Kurtarıcısını ilk karşılayanlar arasında bulmalarını izleyip beklemeleri gerekiyordu.

Ama sonra! Beytullahim'de, Nasıra tepelerinden gelen iki yorgun gezgin, şehrin doğu ucuna kadar uzanan dar caddenin tamamını geçerek geceyi geçirecek bir dinlenme ve sığınma yeri boşuna arıyordu. Onları karşılayacak hiçbir kapı açılmadı. Sonunda sığırlar için hazırlanmış sefil bir kulübenin altına sığınır ve orada dünyanın Kurtarıcısı doğar.

Göksel melekler, Tanrı'nın Oğlu'nun Baba ile paylaştığı yüceliği, dünya var olmadan önce görmüşler ve tüm insanlar için büyük bir sevinçle dolu bir olay olarak, O'nun Dünya'da ortaya çıkmasını yoğun bir ilgiyle arzulamışlardı.

Melekler, bu sevindirici haberi, onu almaya hazırlanan ve yeryüzünde yaşayanlara memnuniyetle duyuracak olanlara iletmek üzere görevlendirildi.

Mesih, insan doğasını Kendi üzerine alarak Kendisini alçaltmıştı. Ruhunu günah için bir sunu haline getirirken, talihsizliğin sonsuz ağırlığına katlanmak zorundadır.

Ancak melekler, Yüceler Yücesi'nin Oğlu'nun, aşağılanmış durumdayken bile, kendi karakterine yakışan saygınlık ve görkemle insanların karşısına çıkmasını arzuladılar.

Dünyanın büyük adamları O'nun gelişini karşılamak için İsrail'in başkentinde mi toplanacaklardı? Meleklerden oluşan bir ordu O'nu bekleyen kalabalığa tanıtacak mıydı?

Bir melek, İsa'yı kimin selamlamaya hazır olduğunu görmek için Dünya'yı ziyaret eder. Ancak herhangi bir beklenti belirtisini ayırt edemiyor. Mesih'in gelişinin yaklaştığını söyleyen hiçbir övgü ve zafer sesi duymuyor. Melek, yüzyıllardır ilahi varlığın kendini gösterdiği seçilmiş şehrin ve tapınağın üzerinde bir süre dolaşır; ama orada bile aynı kayıtsızlığı fark ediyor. Rahipler gösteriş ve gururlarıyla tapınakta kirli kurbanlar sunuyorlar.

Ferisiler insanlarla yüksek sesle konuşuyor ya da sokak köşelerinde küstahça dualar ediyor. Kraliyet saraylarında, filozofların toplantılarında, hahamlık okullarında, hepsi, tüm Cenneti neşe ve övgüyle dolduran, insanların Kurtarıcısının Dünya'da ortaya çıkmak üzere olduğu harika gerçeğine aynı şekilde kayıtsızlar.

Mesih'in beklendiğine dair hiçbir kanıt yoktur ve Yaşam Prensi için hiçbir hazırlık yapılmamıştır. Şaşkınlıkla göksel haberci utanç verici bir haberle Cennete dönmek üzereyken, bazı çobanların geceleri sürülerini gözetlediklerini, yıldızlı gökyüzünü seyrettiklerini, Mesih'in Dünya'ya geleceği kehanetini düşündüklerini, İsa'nın gelişini özlediklerini keşfeder. Dünyanın kurtarıcısı.

Göksel mesajı almaya hazırlanan bir grup var. Ve birdenbire Rabbin meleği belirerek büyük sevinci müjdeliyor. Göksel ihtişam tüm ovayı sular altında bırakır; Sayısız sayıda melek ortaya çıkıyor ve sanki sevinç tek bir elçinin onu Cennetten getiremeyeceği kadar büyümüş gibi, çok sayıda ses, kurtarılan tüm ulusların bir gün söyleyeceği bir ilahiye dönüştü: "Tanrı'ya şükürler olsun." yükseklikler, yeryüzünde barış, insanlara karşı iyi niyet." (Luka 2:14).

Ah! Belém'in bu harika hikayesi ne büyük bir ders veriyor! İnançsızlığımızı, gururumuzu ve kendimize yetmemizi nasıl da azarlıyor! Cezai ihmalimiz nedeniyle böyle bir olayın yaşanmaması için bize dikkatli olmamızı ne kadar tavsiye ediyor?

biz de zamanın işaretlerini fark edemeyelim ve bu nedenle ziyaretimizin gününü bilelim!

Melekler, Mesih'in gelişini bekleyen insanları yalnızca Yahudiye tepelerinde ya da alçakgönüllü çobanlar arasında bulmadı. Yahudi olmayanların topraklarında da O'nu bekleyenler vardı. Bunlar Doğu'nun bilge, zengin ve asil filozoflarıydı. Doğa öğrencileri olan sihirbazlar Tanrı'ya işlerinde görmüşlerdi. İbranice Kutsal Yazılardan, Yakup'tan doğacak Yıldız öğrenmişlerdi ve O'nun, yalnızca "İsrail'in Tesellisi" değil, aynı zamanda "Yahudi olmayanları aydınlatacak Işık" olacak olanın gelişini büyük bir arzuyla beklediler. "Dünyanın dört bir yanına kadar kurtuluş" (Luka 2:25 ve 32; Elçilerin İşleri 13:47). Onlar ışığı arıyorlardı ve Tanrı'nın tahtından gelen ışık onların ayakları için yolu aydınlatıyordu. Gerçeğin atanmış koruyucuları ve açıklayıcıları olan Kudüs'ün rahipleri ve hahamları karanlığa gömülmüşken, Cennetten gönderilen yıldız Yahudi olmayan yabancıları yeni doğan Kralın doğum yerine yönlendirdi.

Mesih'in ikinci kez günahsız olarak görünmesi "Kurtuluş için O'nu bekleyenlere" (İbr. 9:28) aittir. Kurtarıcı'nın doğum haberine benzer şekilde, ikinci geliş mesajı da onlara emanet edilmemiştir. halkın dini liderleri.

Tanrı ile bağlarını korumayı başaramadılar ve Cennetten gelen ışığı reddettiler.

Bu nedenle onlar, resul Pavlus'un tarif ettiği kişiler arasında sayılmadı: "Fakat siz kardeşler, o gün sizi bir hırsız gibi ele geçirmek için artık karanlıkta değilsiniz; çünkü hepimiz ışığın çocukları ve gündüzün çocuklarıyız; Biz ne geceye ne de karanlığa aitiz." (I Selanikliler 5:4 ve 5).

Kurtarıcı'nın geliş haberini ilk anlayanlar, O'nun yakınlığı konusunda seslerini ilk yükseltenler, O'nun gelişine hazırlanabilmeleri için insanları ilk uyaranlar Zion'un duvarlarındaki bekçiler olmalıydı. Ancak halk günahlarının içinde uyuklarken bunlar aylıklık ediyor, barış ve güvenliğin hayalini kuruyorlardı. İsa kilisesini, gösterişli yapraklarla kaplı, ancak değerli meyvelerden yoksun, çorak bir incir ağacı olarak gördü. Gerçek alçakgönüllülük, tövbe ve iman ruhu (Allah'a hizmeti kabul edilebilir kılacak tek şey) eksikken, dinsel biçimlere övünge bir şekilde uyulması mevcuttu. Ruh'un lütufları yerine gurur, şekilcilik, kibir, bencillik ve baskı ortaya çıktı. Mürted bir kilise zamanın işaretlerine gözlerini kapadı. Ancak Tanrı onları terk etmedi ve sadakatinin onları yarı yolda bırakmasına da izin vermedi; ama onlar Rab'den yüz çevirdiler ve kendilerini O'nun sevgisinden ayırdılar. Sanki şartları yerine getirmeyi reddetmişler gibi, ilahi vaatler de onlar için yerine getirilmedi.

Bu, Allah'ın verdiği ışık ve ayrıcalıkları ihmal etmenin ve tadını çıkaramamanın kesin sonucudur. Kilise, İlahi Takdir'in kendisine açtığı yolu takip etmedikçe, her ışık ışınını kabul etmedikçe, kendisine gösterilen her görevi yerine getirmedikçe, din kaçınılmaz olarak formlara uyma yönünde yozlaşacak ve yaşamsal dindarlık ruhu yok olacaktır. Bu gerçek kilise tarihinde defalarca gösterilmiştir.

Tanrı, halkından, kendisine verilen bereketlere ve ayrıcalıklara karşılık gelen iman ve itaat işlerini talep eder. İtaat fedakarlık gerektirir ve çarmıh gerektirir; bu nedenle Mesih'in takipçisi olduğunu iddia eden pek çok kişi Cennetin ışığını almayı reddediyor ve eski Yahudiler gibi O'nun ziyaret zamanını bilmiyor (Luka.

19:44). Gururları ve inançsızlıkları nedeniyle Rab onları bir kenara bırakır ve Beytullahim çobanları ve Doğu'nun bilgeleri gibi aldıkları tüm ışığa kulak verenlere Kendi hakikatini açıklar.

Bölüm 18

Amerikalı Reformcu

Kutsal Yazıların ilahi otoritesinden şüphe etmeye sevk edilen, ancak gerçeği bilmeyi içtenlikle arzulayan onurlu ve dürüst bir çiftçi, Mesih'in ikinci gelişini duyurmaya başlamak için Tanrı tarafından özel olarak seçilmiş adamdı. Birçok reformcu gibi William Miller da yaşamının erken dönemlerinde yoksullukla mücadele etti, böylece faaliyet ve özverinin büyük derslerini öğrendi. Ait olduğu ailenin üyeleri, bağımsız ve özgürlüğü seven bir ruhla, direniş kapasitesiyle ve ateşli vatanseverlikle karakterize ediliyordu; bunlar aynı zamanda karakterlerinde de üstün olan özelliklerdi. Babası Devrim sırasında orduda yüzbaşıydı ve Miller'in yaşamının ilk yıllarındaki zor koşullar, o ıstıraplı dönemdeki mücadeleler ve acılar sırasında yaptığı fedakarlıklara bağlanabilir.

Miller sağlıklı bir fiziksel yapıya sahipti ve daha çocukluğunda üstün bir entelektüel güç göstermişti. Büyüyüp geliştikçe, bu bağış daha da dikkat çekici hale geldi. Zihni aktif ve iyi gelişmişti ve Miller'ın bilgiye karşı şiddetli bir susuzluğu vardı. Her ne kadar akademik eğitimin avantajlarından yararlanamasa da, çalışma sevgisi, dikkatli düşünme alışkanlığı ve keskin eleştiri duygusu, onu sağduyulu ve geniş görüşlü bir adam haline getirdi. Kusursuz bir ahlaki karaktere ve imrenilecek bir üne sahipti; genel olarak dürüstlüğü, cimriliği ve yardımseverliğiyle saygı görüyordu. Çok fazla enerji ve uygulama pahasına, bir yandan çalışma alışkanlıklarını korurken, bir yandan da başlangıçta yeterlilik kazanmayı başardı. Miller birçok sivil ve askeri görevi onurla üstlendi ve zenginlik ve şerefe giden yol ona sonuna kadar açık görünüyordu.

Annesi dindarlığıyla ünlü bir kadındı ve çocukluğunda dini izlenimlerin etkisi altında kalmıştı. Bununla birlikte, erken yetişkinliğe ulaştığında, güçlü nüfuzu genellikle iyi vatandaşlar ve cömert ve yardımsever insanlar olmalarından kaynaklanan deistlerle ilişki kurmaya başladı. Hıristiyan kurumlarının ortasında yaşadığı için karakteri bir dereceye kadar çevresi tarafından şekillenmişti. Onlara saygı ve güven kazandıran iyi armağanlar Kutsal Yazıların etkisinden kaynaklanıyordu, ancak bu iyi armağanlar Tanrı Sözü'ne karşı saptırılmıştı. Miller bu adamlarla ilişki kurarak onların duygularını benimsemeye yönlendirildi. Zamanın kutsal metin yorumları ona aşilamaz görünen zorluklar sunuyordu; ancak yeni inancı, İncil'i bir kenara bıraksa da, onun yerini alacak daha iyi bir şey sunmuyordu ve onu tatmin etmekten uzaktı. Her şeyde rağmen yaklaşık on iki yıl boyunca bu görüşlerini sürdürmeye devam etti.

Ancak otuz dört yaşındayken Kutsal Ruh, onun bir günahkar olarak durumuna ilişkin bir duyguyu yüreğine yerleştirdi. Eski inancında mezarın ötesinde bir mutluluk garantisi görmüyordu. Gelecek karanlık ve trajikti.

Daha sonra o dönemdeki duygularına değinerek şunları söyledi:

"Yok olmak soğuk, bunaltıcı bir düşünceydi ve sorumluluk herkes için kesin bir yıkım anlamına geliyordu. Başımın üstünde gökyüzü bronz gibiydi ve ayaklarımın altında toprak demir gibiydi. Sonsuzluk, neydi o? Ve ölüm neden vardı? Ne kadar çok olursam olayım. Düşündükçe çözümden uzaklaştım. Düşündükçe sonuçlarım daha da dağıldı. Düşünmeyi bırakmaya çalıştım ama düşüncelerimi kontrol edemiyordum. Gerçekten hissettim

çok kötü ama sebebini anlamadım. Kim olduğunu bilmeden mırıldandım ve şikayet ettim. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama doğruyu nerede ve nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Üzgünüm ama umudum kalmadı."

Miller bu durumda birkaç ay daha devam etti. "Birdenbire" diyor, "Bir Kurtarıcı'nın karakteri zihnimde canlı bir şekilde etkilendi. Öyle görünüyordu ki, günahlarımıza kefaret edecek, böylece bizi günahın cezasına maruz kalmaktan kurtaracak kadar iyi ve şefkatli bir Varlık olabilir. Hemen bu Kurtarıcı'nın ne kadar nazik olması gerektiğini hissettim ve kendimi O'nun kollarına atıp O'nun merhametine güvenebileceğimi hayal ettim. Ama şu soru ortaya çıktı: Bu Varlığın varlığı nasıl kanıtlanabilir? İncil dışında şunu da buldum: Böyle bir şeye, Salvador'a, hatta gelecekteki duruma dair hiçbir kanıt elde edemedim.

"İncil'in tam olarak ihtiyacım olan Kurtarıcı'yı ortaya çıkardığını gördüm ve ilhamsız bir kitabın, düşmüş bir dünyanın ihtiyaçlarına bu kadar mükemmel bir şekilde uyarlanmış ilkeleri nasıl geliştirdiğini keşfetmek beni şaşırttı. Kutsal Yazıların bir vahiy olması gerektiğini kabul etmek zorunda kaldım. Tanrıdan. Onlar benim zevkim oldular ve İsa'da bir arkadaş buldum. Kurtarıcı benim için on bin arasında birinci oldu ve bir zamanlar karanlık ve çelişkili olan Kutsal Yazılar şimdi ayaklarım için bir lamba ve benim için bir ışık oldu. ruh.yol.Zihnim sakinleşti ve tatmin oldum.Rab Tanrı'nın yaşam okyanusunun ortasında bir Kaya olduğunu keşfettim.

Kutsal Kitap benim asıl çalışmam oldu ve onu büyük bir zevkle incelediğimi gerçekten söyleyebilirim. Yarısının bile bana söylenmediğini gördüm. Onun güzelliğini ve ihtişamını daha önce görmediğime hayret ettim; ve bunu reddetmeme şaşırdım. Onda vahyedilen her şeyin, kalbimin arzu edebileceği şeyler olduğunu ve ruhun her türlü hastalığına çare olduğunu gördüm. Diğer okumalara karşı tüm zevkimi kaybettim ve kalbimi Tanrı'nın bilgeliğini kazanmaya adadım."

Artık küçümsediği dine olan inancını açıkça ilan ediyordu. Ancak inanmayan arkadaşlarının tüm argümanları hatırlaması ve Miller'in bizzat Kutsal Yazıların ilahi otoritesine karşı yarattığı tüm kavramları ortaya koymasına uzun sürmedi. O zamanlar onlara cevap vermeye hazır değildi, ancak eğer İncil Tanrı'dan gelen bir vahiy ise, kendisiyle tutarlı olması, insanın eğitimi için verilmiş olması ve dolayısıyla onun anlayışına uyarlanmış olması gerektiğini düşündü. Kutsal Yazıları kendisi incelemeye ve görünürdeki çelişkilerin uyumlu hale getirilip getirilemeyeceğini bulmaya karar verdi.

Tüm önyargılı görüşleri bir kenara bırakmaya ve yorumlara danışmayı bırakmaya çabalayarak, ayeti ayetle karşılaştırdı, marjinal referanslardan ve İncil'le uyumluluktan yardım istedi. Çalışmalarına sistematik ve metodik bir şekilde devam etti. Yaratılış kitabından başlayarak ve ayet ayet okuyarak, Miller birçok pasajın anlamını açıklığa kavuşturmasına ve kendisini tüm zorluklardan kurtarmasına izin verecek kadar hızlı ilerlemedi. Belirsiz bir şey bulduğunda, onu incelenen konuyla bir ilişkisi varmış gibi görünen diğer tüm metinlerle karşılaştırmak onun geleneğiydi. Her kelimenin metnin temasıyla kendi ilişkisini kurmasına izin verdi ve pasaja ilişkin bakış açısı her paralel metinle uyumlu olursa zorluk çözülmüyordu. Böylece ne zaman anlaşılması zor bir pasaja karşılaşırsa, açıklamasını Kutsal Yazıların başka bir yerinde buluyordu. İlahi aydınlanmayı elde etmek için hararetle bir dua ile çalışırken, daha önce anlayışına kafa karıştırıcı görünen şeyler artık netleşti. Mezmur yazarının şu sözlerinin doğruluğunu deneyimledi: "Senin Sözlerinin açıklanması ışık verir; basit kişilere anlayış verir." (Mezm. 119:130).

Daniel ve Vahiy kitaplarını yoğun bir ilgiyle inceledi ve İncil'in diğer bölümlerini incelerken kullanılan aynı yorum ilkelerini kullandı.

Kutsal Yazılar'ı keşfetti ve kehanet sembollerinin anlaşılabilirliğini büyük bir sevinçle keşfetti. Gerçekleştikleri sürece kehanetlerin kelimenin tam anlamıyla olduğunu gördü; tüm çeşitli figürlerin, metaforların, benzetmelerin, benzetmelerin vb. doğrudan bağlamlarıyla açıklandığı veya ifade edildikleri terimlerin diğer kutsal metinlerde tanımlandığı; ve bu şekilde açıklandığında, kelimenin tam anlamıyla anlaşılmalıdır. Şunları söyledi: "Böylece Mukaddes Kitabın vahiy edilmiş bir hakikat sistemi olduğuna ikna oldum; o kadar açık ve basit bir şekilde sunulmuş ki, aptal olsa da yolcunun hata yapmasına gerek yok." Hakikat zincirindeki halkalar onun çabalarını ödüllendirdi. Büyük peygamberlik dizelerini adım adım araştırdığı gibi, göksel melekler onun zihnine rehberlik ediyor ve Kutsal Yazıları onun anlayışına açıyorlardı.

Geçmişteki kehanetlerin gerçekleşme biçimini, hâlâ gelecekte olanları analiz etmek için bir kriter olarak benimseyerek, Mesih'in ruhani krallığına ilişkin popüler görüşün - dünyanın sonundan geçici bir bin yıl önce - gerçekleştiğine ikna oldu. Tanrı Sözü tarafından desteklenmedi. Rab'bin kişisel gelişimden önceki bin yıllık doğruluk ve barışa işaret eden bu öğretisi, Tanrı'nın gününün dehşetini uzaklaştırır. Ancak bu ne kadar hoş olsa da, dünyanın sonu olan hasada kadar buğday ve delicelerin birlikte büyümesi gerektiğini söyleyen Mesih'in ve havarilerinin öğretilerine aykırıdır (Mat. 13:30, 38-41.)); "kötü ve aldatıcı adamlar daha da kötüye gidecek"; "son günlerde sıkıntılı zamanlar gelecektir" (II Tim. 3:13 ve 1); ve karanlığın krallığı, Rab'bin gelişine kadar, O'nun ağzının ruhu tarafından yok edilecek ve O'nun gelişinin parlaklığıyla yok edilecek (II Selanikliler 2:8).

Dünyanın din değiştirmesi ve Mesih'in manevi krallığına ilişkin doktrin, havarisel kilise tarafından savunulmadı. 18. yüzyılın başlarına kadar Hıristiyanlar tarafından genel olarak kabul edilmedi. Diğer tüm hatalar gibi sonuçları da olumsuzdu. İnsanlara Rab'bin çok uzak bir gelecekte gelişini beklemeyi öğretti ve onların O'nun yakınlığını bildiren işaretleri dinlemelerini engelledi. Bu, onlarda sağlam temellere dayanmayan bir güven ve emniyet duygusu yarattı ve birçok kişinin Rableriyle karşılaşmak için gerekli hazırlığı ihmal etmesine yol açtı.

Miller, Mesih'in gerçek ve kişisel gelişiminin Kutsal Yazılarda tam olarak öğretildiğini keşfetti. Pavlus şöyle diyor: "Rab'bin kendisi bir haykırıyla, Başmeleğin sesiyle ve Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek." (I Selanikliler 4:16). Ve Kurtarıcı şöyle bildirir: "İnsanoğlu'nun gökteki bulutlar üzerinde güç ve büyük görkemle geldiğini görecekler." "Şimşek nasıl Doğu'dan gelip Batı'ya ulaşıyorsa, İnsanoğlu'nun gelişi de öyle olacaktır." (Mat. 24:30 ve 27). Ona tüm göksel ev sahipleri eşlik etmelidir. "İnsanoğlu ve tüm kutsal melekler O'nunla birlikte kendi görkemiyle gelecekler." (Matta 25:31). "Meleklerini yüksek bir borazan sesiyle gönderecek ve onlar O'nun seçtiklerini bir araya toplayacaklar." (Matta 24:31).

O'nun gelişyle, adil ölümler diriltilecek ve doğru yaşayanlar dönüştürülecek. Pavlus, "Hepimiz uyumayacağız" diyor, "ama hepimiz son borazan çalınca göz açıp kapayıncaya kadar değişeceğiz; çünkü borazan çalacak ve ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz Çünkü bu, bozulabilir olana, bozulmazlık takıyorsa, ölümlü olana da ölümsüzlük giydirilmelidir." (I Korintliler 15:51-53).

Elçi, Selanikliler'e yazdığı mektupta, Rab'bin gelişini anlattıktan sonra şöyle der: "Önce Mesih'te ölümler dirilecek. Sonra biz, hayatta olanlar ve hayatta kalanlar, onlarla birlikte bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Rab havadadır ve bu yüzden her zaman Rab'bin yanında olacağız." (I Selanikliler 4:16 ve 17).

Tanrı'nın halkı, Mesih'in kişisel gelişinden önce krallığı alamayacak. Kurtarıcı şöyle dedi: "Ve İnsanoğlu, tüm kutsal meleklerle birlikte kendi görkemiyle geldiğinde, o zaman O, kendi yücelik tahtına oturacak; ve bütün uluslar O'nun önünde toplanacak ve O, birini onlardan ayıracak. diğeri, bir çobanın koyunları keçilerden ayırması gibi; koyunları sağ eline, keçileri ise soluna koyacak. Sonra Kral sağındakilere şöyle diyecek: Gelin, Babamın kutsadığı sizler. , dünyanın kuruluşundan bu yana sizin için hazırlanan krallığı miras alın." (Mat. 25:31-34). Daha önce alıntıladığımız metinlerden İnsanoğlu geldiğinde ölümlerin çürümez olarak diriltileceğini, yaşayanların ise dönüştürüleceğini görmüştük. Bu büyük dönüşümle onlar krallığı almaya hazırlanıyorlar, çünkü Pavlus şunları söylüyor: "Et ve kan, Tanrı'nın krallığını miras alamaz, ne de yolsuzluk, çürümezliği miras alamaz." (I Korintliler 15:50). İnsan şu anki durumunda ölümlü ve bozulabilir, ancak Tanrı'nın krallığı bozulmaz olacak ve sonsuza dek sürecek. Bu nedenle insan şu anki haliyle Tanrı'nın krallığına giremez. Fakat İsa geldiğinde halkına ölümsüzlük bahşedecek; ve sonra onları, o zamana kadar yalnızca mirasçı oldukları krallığı ele geçirmeye çağırarak.

Bunlar ve diğer metinler, evrensel barışın hüküm sürmesi ve Tanrı'nın yeryüzünde hüküm sürmesi gibi genellikle Mesih'in gelişinden önce gerçekleşmesi beklenen olayların, Miller'in aklına açıkça geldiğini gösteriyordu. İkinci gelişinden sonra gerçekleşmelidir. Dahası, zamanların tüm işaretleri ve dünyanın koşulları, son günlerin peygamberlik açıklamasına tekabül ediyordu. Yalnızca Kutsal Yazıların incelenmesinden, Dünya'nın mevcut haliyle varlığını sürdürmesi için belirlenen dönemin sona ermek üzere olduğu sonucuna varıldı.

Miller şöyle diyor: "Aklımı hayati derecede etkileyen bir başka kanıt da Kutsal Yazıların kronolojisiydi. Tahmin edilen olayların gerçekleşmiş olduğunu keşfettim." Geçmişte yerine getirilen, çoğunlukla belirli bir süre içinde gerçekleşen eylem. Tufanın yüz yirmi yılı (Yaratılış 6:3), ondan önceki yedi gün, tahmin edilen kırk günlük yağmur (Yaratılış 7:4), İbrahim'in soyunun dört yüz yıllık geçici ikametleri (Yar. 7:4. 15:13), baş saki ve baş fırcının üç günlük rüyası (Yaratılış 40:12-20); Firavun'un yedi yılı (Yaratılış 41:28-54), çölde geçen kırk yıl (Say. 14:34), üç buçuk yıllık kıtlık (I. Krallar 17:1; bkz. Luka 4:25) ; yetmiş yıllık esaret (Yer. 25:11), Nebukadnessar'ın yedi zamanı (Dan. 4:13-16) ve Yahudiler için belirlenen yedi hafta, altmış iki hafta ve yetmiş haftayı oluşturan hafta. (Dan. 9:24-27), o dönemlerle sınırlı olan ve peygamberlik niteliğinde olan olaylar, daha sonra onların kehanetlerine göre gerçekleşti."

Bu nedenle, Kutsal Kitap üzerinde yaptığı incelemede, kendi anlayışına göre, Mesih'in ikinci gelişine kadar uzanan çeşitli kronolojik dönemler bulunduğunda, bunları, Tanrı'nın Sizin Kutsal Kitabınıza açıkladığı "zaten belirlenmiş zamanlar" olarak düşünmekten kendini alamadı. hizmetçiler. Musa şöyle dedi: "Gizli şeyler Tanrımız Rab'be aittir, fakat açıklananlar sonsuza kadar bizim ve çocuklarımız içindir" (Tesniye 29:29); Rab, Amos peygamber aracılığıyla "Sırrını kulları olan peygamberlere açıklamadıkça hiçbir şey yapmayacağını" bildirir (Amos 3:7). Bu nedenle, Tanrı'nın Sözü'nü inceleyenler, hakikatin Kutsal Yazılarında belirtildiği gibi, insanlık tarihindeki en muhteşem olayların gerçekleşmesini güvenle bekleyebilirler.

Miller şöyle diyor: "Kutsal Yazıların tamamının ilahi ilhamla yazıldığına" tamamen ikna olmuştu; bu, hiçbir zaman insanın iradesinden kaynaklanmadı, kutsal adamlar Kutsal Ruh tarafından harekete geçirildiğinde yapıldı (II Pet. 1). :21) ve 'öğretmemiz için', 'Kutsal Yazıların sabrı ve tesellisi sayesinde umut sahibi olabilelim diye' yazılmıştır, İncil'in kronolojik bölümlerini, herhangi bir ciddi değerlendirmemize yönelik olanlar dışında değerlendirmeden geçemedik. diğer kısım

o. Bu nedenle, Tanrı'nın merhametiyle bize neyi açıklamayı seçtiğini anlamaya çalışırken, peygamberlik dönemlerini göz ardı etmeye hakkım olmadığını hissettim."

İkinci gelişin zamanını en açık şekilde ortaya koyan kehanet Daniel 8:14'teki kehanetti: "İki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek." Kutsal Yazıları kendi tercümanı yapma kuralını izleyen Miller, sembolik kehanetlerde bir günün bir yılı temsil ettiğini keşfetti (Sayılar 14:34; Hezekiel 4:6); 2.300 peygamberlik gününün veya gerçek yılın döneminin Yahudi döneminin sonunun çok ötesine uzanacağını gördü, bu nedenle zaman, bu dönemin kutsal alanına atıfta bulunamaz. Miller, Hıristiyanlık döneminde Dünya'nın kutsal alan olduğu şeklindeki genel kabul görmüş görüşe katılıyordu ve bu nedenle Daniel 8:14'te öngörülen kutsal alanın temizlenmesinin, Mesih'in ikinci gelişinde Dünyanın ateşle temizlenmesini temsil edeceğini anlamıştı. . Miller, eğer 2.300 gün için doğru başlangıç noktasını bulmak mümkün olsaydı, ikinci gelişin zamanını da kolaylıkla belirlemenin mümkün olacağı sonucuna vardı. Böylece, o büyük tamamlanmanın zamanı ortaya çıkacaktı: "Tüm gururu ve gücüyle, debdebesi ve kibiriyle, kötülüğü ve baskısıyla mevcut devletin sona ereceği zaman... lanetin tüm dünyadan kaldırılacağı zaman." Allah'ın kulları, peygamberleri, evliyaları ve O'nun isminden korkanlar mükafatlandırıldığında, ölüm yok olacak ve yeryüzünü yok edenler helak olacaktır."

Miller kehanetleri incelemeye yeni ve daha derin bir şevkle devam etti; bütün günlerini ve gecelerini şimdi ona bu kadar muazzam bir önem ve ilgi çekici görünen şeyleri incelemeye adadı. Daniel kitabının 8. bölümünde bunu yapmıyor 2.300 günün başlangıç noktasına dair hiçbir ipucu bulunamadı. Melek Cebrail, Daniel'in rüyeti anlamasını sağlaması emredilmesine rağmen ona yalnızca kısmi bir açıklama yaptı. Kilisenin üzerine gelecek olan korkunç zulüm peygamberin vizyonunun önüne getirildiğinde, fiziksel gücü onu terk etti. Artık dayanamadı ve melek bir süreliğine onu terk etti. Daniel bayıldı ve birkaç gündür hastaydı. "Görüntü karşısında hayrete düştüm" dedi, "ve onu anlayan kimse yoktu."

Ancak Allah, elçisine şöyle emretmiştir: "Bu adama anlayacak bir vizyon ver." Bu komisyonun karşılanması gerekiyor. Melek, ona itaat ederek bir süre sonra Daniel'e dönerek şöyle dedi: "Şimdi senin mantığını anlamayı sağlamak için dışarı çıktım"; "Kelimenin tam anlamını anlayın ve vizyonu anlayın." (Dan. 9:22 ve 23). 8. bölümün vizyonunda açıklanmayan tek bir nokta vardı, o da zamanla ilgiliydi: 2.300 günlük dönem. Daha sonra açıklamaya devam eden melek, esas olarak zaman konusunu vurguladı:

"Halkınız ve kutsal şehriniz için yetmiş hafta belirlendi... Bilin ve anlayın: Kudüs'ü yeniden kurma ve inşa etme emrinin ortaya çıkışından, Prenses Mesih'e kadar, yedi hafta ve altmış iki hafta; Sokaklar ve sokaklar, ancak sıkıntı zamanlarında yeniden inşa edilecek ve altmış iki hafta sonra Mesih götürülecek ve artık olmayacak... Ve birçoqlarıyla bir hafta süreyle bir antlaşma yapacak; ve hafta ortasında kurbanı ve ekmek sunusunu sunacak."

(Dan. 9:24-27).

Melek, Daniel'e 8. bölümdeki görüntüde anlayamadığı noktayı açık bir şekilde açıklamak amacıyla gönderilmişti: zamanla ilgili ifade: "İki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek" "Peygamber Daniel'i "olay üzerinde düşünmeye ve görüşü anlamaya" davet ettikten sonra meleğin ilk sözleri şu oldu: "Senin kavmin ve senin kutsal şehrin için yetmiş hafta belirlendi." Burada "belirlenmiş" olarak tercüme edilen kelime, kelimenin tam anlamıyla "kesilmiş" veya "ayrılmış" anlamına gelir. Melek, 490 yılı temsil eden yetmiş haftanın özellikle Yahudilere ait olduğunu iddia ediyor. Ama neyden ayrı?

8. bölümde bahsi geçen tek süre 2.300 gün olduğundan yetmiş haftanın ayrıldığı dönem olmalıdır. Bu nedenle yetmiş haftanın 2.300 günün bir kısmını oluşturması ve iki dönemin aynı anda başlaması gerekir. Melek, yetmiş haftanın Kudüs'ün yeniden inşası ve onarılması emrinin yayınlandığı tarihten itibaren olması gerektiğini ilan etti. Bu emrin tarihi bulunabilseydi, 2.300 günlük sürenin başlangıç noktası bulunmuş olacaktı.

Ezra'nın 7. bölümünde ferman kayıtlıdır (Ezr. 7:12-26). En eksiksiz haliyle Pers kralı Artaxerxes tarafından MÖ 457'de yayımlandı. Fakat Ezra 6:14'te Rab'bin Yeruşalim'deki evinin "Kyrus'un emrine [ya da fermanına] göre" inşa edildiği söylenir. , Darius ve Pers kralı Artaxerxes'in." Bu üç kral, fermanı çıkararak, onaylayarak ve tamamlayarak, 2.300 yılın başlangıcını işaret eden kehanetin gerektirdiği şekilde onu mükemmelleştirdi. Fermanın tamamlandığı tarih olan M.Ö. 457 yılını emir tarihi olarak alırsak, peygamberlik vasfının tamamının tam olarak yerine getirildiği görülmektedir.

"Kudüs'ü yeniden kurma ve kurma emrinin çıkışından Prens Mesih'e kadar yedi hafta altmış iki hafta" - yani altmış dokuz hafta veya 483 yıl. Artaxerxes'in fermanı MÖ 457 sonbaharında yürürlüğe girdi. Bu tarihten MS 27 yılının sonbaharına kadar 483 yıl uzanıyor. O dönemde bu kehanet gerçekleşmiş oldu. "Mesih" kelimesi "Meshedilmiş Olan" anlamına gelir. MS 27 sonbaharında Mesih, Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edildi ve Ruh'un meshedilmesini aldı. Elçi Petrus, "Tanrı, Nasıralı İsa'yı Kutsal Ruh ve kudretle meshetti" diye tanıklık ediyor.

(Elçilerin İşleri 10:38). Ve Kurtarıcı'nın Kendisi şöyle ilan etti: "Rab'bin Ruhu üzerimdedir, çünkü O beni yoksullara müjdeyi vaaz etmem için meshetti." (Luka 4:18). Vaftizinden sonra İsa, "Tanrı'nın krallığının müjdesini vaaz ederek ve: Zaman doldu" diyerek Celile'ye gitti. (Markos 1:14 ve 15).

"Ve birçoklarıyla bir hafta süreyle antlaşma yapacak." Burada sözü edilen "hafta" yetmişin sonucusudur; Bunlar özellikle Yahudilere ayrılan sürenin son yedi yılıdır. MS 27 yılından 34 yılına kadar uzanan bu süre zarfında Mesih, önce bizzat, sonra da öğrencileri aracılığıyla müjde davetini özellikle Yahudilere ulaştırdı. Elçiler krallığın iyi haberiyle ayrılırken, Kurtarıcı'nın talimatı şuydu: "Halkın yollarına girmeyin, Samiriyelilerin şehirlerine girmeyin; İsrail evinin kaybolmuş koyunlarına gidin." (Mat. 10:5 ve 6).

"Hafta ortasında kurbanı ve et sunusunu sona erdirecek."

MS 31 yılında, vaftizinden üç buçuk yıl sonra Rabbimiz çarmıha gerildi. Golgota'da sunulan büyük kurbanla, 4000 yıldır Tanrı Kuzusu'na işaret eden sunu sistemine son verdi. Tip antitiple buluştu ve tören sisteminin tüm fedakarlıkları ve adakları sona erdi.

Yahudilere özel olarak verilen yetmiş hafta veya 490 yıl, gördüğümüz gibi, MS 34 yılında sona erdi. O dönemde, Yahudi Sanhedrin'in eylemiyle, İstefanos'un şehit edilmesinin bir sonucu olarak ulus, müjdeyi reddettiğini mühürledi. ve Mesih'in takipçilerine yapılan zulüm. Böylece artık seçilmiş halkla sınırlı olmayan kurtuluş mesajı dünyaya verildi. Zulüm nedeniyle Yeruşalim'den kaçmak zorunda kalan öğrenciler "Söz'ü duyurarak her yere gittiler."

"Filipus, Samiriye şehrine giderek onlara Mesih'i vaaz etti." (Elçilerin İşleri 8:5). İlahi rehberlik alan Petrus, müjdeyi Tanrı'dan korkan bir adam olan Kayserya'nın yüzbaşı Kornelius'a açtı; ve Hıristiyan inancını benimseyen gayretli Pavlus, sevinçli haberi Yahudi olmayanlara uzaktan iletmekle görevlendirildi (Elçilerin İşleri 8:4 ve 5; 22:21).

Şimdiye kadar kehanetin her özelliği tam olarak yerine getirildi ve yetmiş haftanın başlangıcı tüm tartışmaların ötesinde MÖ 457'de belirlendi.

MS 34'te bitiyor Bu verilere dayanarak 2.300 günün sonunu bulmakta herhangi bir zorluk yok. Yetmiş hafta veya 490 günü 2.300 günden ayırdığımızda geriye 1.810 gün kalıyordu. 490 günün sonunda 1.810 günün tamamlanması gerekiyordu. Çağımızın 34. yılından itibaren 1.810 yıl 1844 yılına kadar uzanacaktır. Sonuç olarak Daniel 8:14'teki 2.300 gün 1844'te sona erdi. Tanrı'nın meleğinin tanıklığına göre bu büyük peygamberlik döneminin sonunda "kutsal yer temizlenecek." Böylece, neredeyse evrensel olarak Mesih'in ikinci gelişi sırasında gerçekleşeceğine inanılan kutsal alanın arınma zamanı kesin olarak belirlendi.

Miller ve arkadaşları ilk başta 2.300 günün 1844 baharında biteceğine inanırken , kehanet o yılın sonbaharına işaret ediyordu. Bu noktanın yanlış yorumlanması, ilk tarihi Rabbin geliş zamanı olarak belirleyenlerde hayal kırıklığı ve şaşkınlık yarattı. Ancak bu, 2.300 günün 1844 yılında sona erdiği ve kutsal alanın arınmasıyla temsil edilen büyük olayın o zaman gerçekleşmesi gerektiği yönündeki iddianın gücünü hiç etkilemedi.

Kutsal Yazıların ilahi bir vahiy olduğunu kanıtlamak amacıyla kendisini Kutsal Yazıları incelemeye adanmış Miller, ilk başta ulaştığı sonuca ulaşmak konusunda en ufak bir beklentiye sahip değildi. Kendisi soruşturmasının sonuçlarına pek itibar edemiyordu. Ancak kutsal metinlerdeki kanıtlar bir kenara bırakılmayacak kadar açık ve güçlüydü.

Zaten iki yılını Kutsal Kitabı incelemeye adanmıştı ve 1818'de, yaklaşık yirmi beş yıl içinde Mesih'in halkının kurtuluşu için ortaya çıkacağına dair ciddi sonuca vardı. Miller bunu şu şekilde ifade etti: "Kalbimi dolduran sevinçten, hoş bir beklentiden ya da ruhumun, kurtarılanların sevinçlerine katılmaya yönelik ateşli arzusundan bahsetmeye gerek yok. O zaman İncil benim içindi." , yeni bir kitap. Bu gerçekten de bir mantık şöleniydi. Öğretilerinde benim için karanlık, mistik veya belirsiz olan her şey, şimdi kutsal sayfalarından parıldayan berrak ışık karşısında aklımdan silinip gitmişti. Ve , ah!, gerçek bana ne kadar parlak ve muhteşem göründü! Söz'de daha önce bulduğum tüm çelişkiler ve tutarsızlıklar ortadan kayboldu ve henüz tatmin edici bir anlayışa sahip olmadığım birçok kısım olmasına rağmen, yine de çok fazla ışık var. daha önce karanlık olan zihnimi aydınlatmak için ondan kaynaklanmıştı, Kutsal Yazıları incelemekten zevk aldım, daha önce onların öğretilerinden alabileceğimi asla düşünmediğim bir tatmin hissettim."

"Kutsal Yazılarda önceden bildirilen bu önemli olayların yakında gerçekleşeceğine dair ciddi bir inançla, kendi zihnimi etkileyen kanıtlar göz önüne alındığında, dünyaya karşı görevime ilişkin büyük bir soru önümde büyük bir güçle ortaya çıktı." Miller Aldığı ışığı başkalarıyla paylaşmanın kendi görevi olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Kötülerin muhalefetiyle karşılaşmayı bekliyordu ama tüm Hıristiyanların, iddia ettikleri Kurtarıcı'yı görme umuduyla sevineceklerine güveniyordu. Onun tek korkusu, yakında gerçekleşecek görkemli kurtuluş beklentisiyle büyük sevinç içinde olan birçok kişinin, Kutsal Yazıları onun doğruluğunun kanıtı olarak yeterince incelemeyen öğretiyi kabul etmesiydi.

Bu nedenle hataya düşme ve başkalarını saptırmaya araç olma korkusuyla onu sunmaktan çekiniyordu. Böylece ulaştığı sonuçları destekleyen kanıtları gözden geçirmeye ve aklına gelen her zorluğu dikkatle değerlendirmeye yönlendirildi. Güneş ışınlarının önündeki sis gibi, Tanrı Sözü'nün ışığı önünde itirazların ortadan kaybolduğunu gördü. Bu şekilde geçirdiği beş yıl, onu görüşlerinin doğruluğu konusunda tamamen ikna etti.

Ve şimdi Kutsal Yazılarda bu kadar açık bir şekilde öğretildiğine inandığı şeyleri başkalarına duyurma görevi ona yeni bir güçle baskı yapıyordu. Miller şunu itiraf etti: "İşimle ilgiliyken kulaklarımda çınlayıp duruyordu: 'Git ve dünyaya içinde bulunduğu tehlikeyi anlat.' Aklıma sürekli gelen metin şuydu: 'Kötüye, Ey kötü adam, kesinlikle öleceksin dersem ve kötü adamı yolundan döndürmek için konuşmazsan, o kötü adam kendi kötülüğü nedeniyle ölecektir; Onun kanını senin elinden isteyeceğim. ..Ama sen kötüyü yolundan döndürmek için söylediğinde, o yoldan dönsün ve o da yolundan dönmezse, kendi kötülüğü içinde ölecek, ama sen kendini kurtardın. ruh.' (Hezekiel 33:8, 9). Kötülerin etkili bir şekilde uyarılması durumunda birçoklarının tövbe edeceğini ve eğer uyarılmazlarsa kanlarının benden istenebileceğini hissettim."

Kendisine bir fırsat sunulduğunda görüşlerini özel olarak sunmaya başladı ve bazı papazların onların gücünü hissetmesi ve kendisini bunların ilanına adanması için dua etti. Ancak Miller, uyarıda bulunarak yerine getirmesi gereken kişisel bir görevi olduğu inancını ortadan kaldıramadı. Aklında hep şu sözler çınlıyordu: "Gidin ve bunu dünyaya anlatın; onların kanını sizden isteyeceğim."

Dokuz yıl boyunca, ruhuna baskı yapan bir yükü, 1831'de ilk kez inancının gerekçelerini açıkça açıklayana kadar bekledi.

Tıpkı Elişa'nın tarlada öküzlerini sürerken peygamberlik görevine adanma unvanını almak için çağırıldığı gibi, William Miller da sabanı bırakıp Tanrı'nın krallığının gizemlerini anlayışa açmaya davet edildi. insanlardan. Korkuyla işine başladı ve dinleyicilerine Mesih'in ikinci ortaya çıkışına kadar olan peygamberlik dönemlerini adım adım anlattı. Her çabasında sözlerinin uyandırdığı büyük ilgiyi görerek güç ve cesaret kazandı.

Miller, ancak sözleriyle Tanrı'nın çağrısını duyduğu kardeşlerinin isteği üzerine görüşlerini kamuoyuna sunmayı kabul etti.

O zamanlar elli yaşındaydı ve topluluk önünde konuşmaya alışık değildi.

Önündeki iş için yetersiz olduğu duygusuyla bunaldığını hissetti. Ancak başlangıçtan itibaren ruhların kurtuluşu için yaptığı çabalar dikkate değer bir şekilde kutsandı. İlk konferansını, iki kişi dışında otuz ailenin tamamının din değiştirdiği bir dini uyanış izledi. Hemen başka yerlerde konuşmaya ikna oldu ve çalışmaları neredeyse her yerde Tanrı'nın işinin yeniden canlanmasıyla sonuçlandı. Günahkarlar din değiştirdi, Hıristiyanlar daha büyük bir kutsamaya uyandılar ve deistler ve inanmayanlar İncil'in ve Hıristiyan dininin hakikatini tanıdılar. Aralarında çalıştığı kişilerin şahitliği şuydu: "Başka insanların etkisi altında olmayan bir sınıfa ulaştı." Onun vaazları, kamuoyunu dinin büyük temalarına uyandırmak ve zamanın büyüyen dünyeviliğini ve duygusallığını kontrol altına almak için hesaplanmıştı.

Onun vaazları sonucunda neredeyse her şehirde çok sayıda, hatta yüzlerce kişi din değiştirdi. Pek çok yerde hemen hemen tüm mezheplerden Protestan kiliseleri ona kapılarını açtı ve çalışma davetleri genellikle çeşitli cemaatlerin papazlarından geliyordu. Miller, davet edilmediği hiçbir yerde çalışmamayı değişmez bir kural haline getirdi; ancak çok geçmeden kendisine yapılan taleplerin yarısını karşılamının imkansız olduğunu gördü.

Onun ikinci gelişinin kesin zamanı ile ilgili görüşlerini kabul etmeyen birçok kişi, Mesih'in gelişinin kesinliğine ve yakınlığına ve hazırlık yapılması gerektiğine ikna olmuştu. Bazı büyük şehirlerde çalışmaları belirgin bir etki yarattı. İçki satıcıları ticaretten vazgeçerek mağazalarını toplantı odalarına dönüştürdüler; Kumarhaneler kapatıldı.

İnançsızlar, deistler, evrenselciler ve en çapkınlar dönüşüme uğradı, bazıları

yıllardır bir ibadethaneye girmemişti. Günün hemen her saatinde farklı mahallelerde çeşitli mezhepler tarafından dua toplantıları yapılıyordu; İşadamları öğle vakti dua ve övgü için bir araya geldi. İnsanların zihninde garip bir heyecan yoktu, aksine neredeyse evrensel bir ciddiyet vardı. Onun çalışmaları, ilk reformcularınki gibi, yalnızca duyguları harekete geçirmekten çok, anlayışı ikna etme ve vicdanı uyandırma eğilimindeydi.

1833'te Miller, ait olduğu Baptist Kilisesi'nden vaaz verme ruhsatı aldı. Onun mezhebinin çok sayıda papazı da onun çalışmalarını onayladı. Ve bu resmi onayla çalışmalarına devam etti.

Kişisel çalışmaları esas olarak New England ve Orta Amerika ile sınırlı olmasına rağmen, durmadan seyahat etti ve vaaz verdi. Uzun yıllar masrafları tamamen kendi kaynaklarından karşılandı. Daha sonra davet edildiği yerlere seyahat masraflarını karşılayacak kadar para alamadı. Bu nedenle bayındırlık işleri, maddi bir fayda sağlamak şöyle dursun, hayatının bu döneminde giderek azalan mal varlığı üzerinde ağır bir yük oluşturuyordu. Miller'ın geniş bir ailesi vardı; ama oradaki herkes ekonomik ve çalışkan olduğundan çiftliği herkesi geçindirmeye yetiyordu.

1833'te, Miller'ın Mesih'in yakında gelişiyle ilgili kanıtları kamuya sunmaya başlamasından iki yıl sonra, Kurtarıcı'nın O'nun ikinci gelişinin göstergesi olarak vaat ettiği alametlerin sonuncusu ortaya çıktı. İsa, "Yıldızlar gökten düşecek" dedi. (Mat. 24:29). Ve Yuhanna, Kıyamet'te, Tanrı'nın gününü bildiren sahneleri görünümde düşünürken şunları söyledi: "Ve bir incir ağacının güçlü bir rüzgarla sarsılarak olgunlaşmamış incirlerini fırlatması gibi, gökteki yıldızlar da Dünya'ya düştü."

(Va. 6:13). Bu kehanet, 13 Kasım 1833'teki büyük göktaşı yağmurunda şaşırtıcı bir şekilde gerçekleşti. Bu, tarihte kaydedilen en kapsamlı ve muhteşem kayan yıldız gösterisiydi. "Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm gökkubbesi saatlerce ateşli bir kargaşa içindeydi. Bu ülkede sömürgeleştirmenin ilk aşamalarından bu yana, bir sınıfın bu kadar hayranlıkla, bir başka sınıfın ise bu kadar korku ve endişeyle karşıladığı hiçbir gök olayı meydana gelmedi." "Yüceliği ve korkunç güzelliği hâlâ akıllarda yer ediyor... Hiçbir zaman meteorların Dünya'ya düşmesi kadar yoğun bir sağanak yağmadı. Doğu, Batı, Kuzey, Güney, her şey aynıydı.

Tek kelimeyle tüm gökyüzü hareket halindeymiş gibiydi... Prof. Silliman, Kuzey Amerika'nın her yerinde görüldü... Saat ikiden gün ışığına kadar, gökyüzü son derece sakin ve bulutsuz olduğundan, göz kamaştırıcı ışıkların aralıksız oyunu gökkubbe boyunca sürdürülüyordu."

"Hiçbir dil bu muhteşem sunumun görkemini gerçek anlamda anlatamaz... Ona tanık olmayan hiç kimse onun görkemini yeterli bir şekilde kavrayamaz. Sanki tüm yıldızlı gökyüzü zirveye yakın bir noktada toplanmış gibiydi ve yıldızlar aynı anda şimşek hızıyla ufkun her yerine dağıldılar ama yine de tükenmediler.

Binlerce kişi, sanki bu durum için yaratılmış gibi, hızla binlerce kişinin peşinden gitti." "Güçlü bir fırtınanın etkisiyle incirlerini salan bir incir ağacının bundan daha doğru bir görüntüsünü düşünmek mümkün olamazdı."

Gösterinin ertesi günü Henry Dana Ward bu harikulade olguyu şöyle tanımladı: "Sanırım hiçbir filozof ya da bilim adamı dün sabahki olaya benzer bir olaydan bahsetmedi ya da kaydetmedi. Bin sekiz yüz yıl önce bir peygamber bunu tam olarak önceden bildirmişti; eğer kayan yıldızların, kayan yıldızlar anlamına geldiğini anlamakta zorluk çekmiyorsak, bunun kelimenin tam anlamıyla doğru olmasının mümkün olduğu tek anlamda."

Böylece, İsa'nın öğrencilerine bildirdiği gelişinin son alametleri öğrenildi: "Bütün bunları gördüğünüzde, bilin ki O yakındır, kapılardadır." (Mat. 24:33). Bu işaretlerden sonra Yuhanna yaklaşmakta olan bir sonraki büyük olayı gördü: gökler parşömen gibi düdüldü, yer sarsıldı, dağlar ve adalar yerlerinden alındı ve dehşete kapılan kötüler, Tanrı'nın huzurundan kaçmaya çalıştı. Adamın oğlu.

Yıldızların düşüşüne tanık olan birçok kişi bunu yaklaşan kıyametin habercisi olarak gördü - "korkunç bir tür, kesin bir haberci, büyük ve korkunç günün merhametli bir işareti." Bu şekilde insanların dikkati kehanetin gerçekleşmesine yönlendirildi ve birçok kişi ikinci gelişle ilgili uyarıyı dikkate almaya yönlendirildi.

1840 yılında bir başka dikkat çekici kehanet gerçekleşmesi genel ilgiyi uyandırdı. İki yıl önce, İkinci Geliş'i vaaz eden önde gelen bakanlardan biri olan Josiah Litch, Vahiy 9'un bir açıklamasını yayınlayarak Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünü öngördü ve bunun sadece yılını değil aynı zamanda gerçekleşeceği kesin günü de belirtti. Sadece Kutsal Kitap'taki peygamberlik dönemlerinin hesaplanmasından ibaret olan açıklamasına göre, Türk hükümeti 11 Ağustos 1840'ta bağımsızlığından vazgeçecekti. Bu tahmin geniş çapta duyuruldu ve binlerce kişi olayların gidişatını yoğun bir ilgiyle takip etti.

Belirlenen tarihte Türkiye, elçileri aracılığıyla Avrupa'nın müttefik güçlerinin korumasını kabul etmiş ve böylece kendisini Hıristiyan ulusların kontrolüne bırakmıştı. Olay kehaneti tam olarak yerine getirdi. Bu öğrenildiğinde, çok sayıda kişi Miller ve arkadaşları tarafından benimsenen kehanet yorumu ilkelerinin doğruluğuna ikna oldu ve Advent hareketine muhteşem bir ivme kazandırıldı. Bilgili ve saygın insanlar, hem vaaz verme hem de görüşlerini yayınlama konusunda Miller'la birleşti ve 1840'tan 1844'e kadar çalışma hızla yayıldı.

Guilherme Miller'ın derinlemesine düşünme ve çalışmayla disipline edilen büyük entelektüel yetenekleri vardı. Bu yeteneklerine Cennetin bilgeliğini de ekleyerek kendisini bilgeliğin Kaynağı ile birleştirdi. Miller çok değerli bir adamdı; karakter bütünlüğünün ve ahlaki mükemmelliğin göz önünde bulundurduğu her yerde saygı ve saygıyı hak ediyordu. Gerçek kalp nezaketini Hıristiyan alçakgönüllülüğü ve özdenetim gücüyle birleştirerek, herkese karşı dikkatli ve nazikti, başkalarının fikirlerini dinlemeye ve onların argümanlarını tartmaya hazırdu. Tutku ya da heyecan olmadan, tüm teorileri ve doktrinleri Tanrı Sözü ile kanıtladı. Sağlam muhakemesi ve Kutsal Yazılar hakkındaki derin bilgisi, onun hatayı çürütmesine ve yalanı ortaya çıkarmasına olanak sağladı.

Ancak çalışmalarını sert bir muhalefetle karşılaşmadan yürütmedi. İlk reformcularda olduğu gibi onun sunduğu gerçekler popüler din öğretmenleri tarafından olumlu karşılanmadı. Konularını Kutsal Yazılar aracılığıyla desteklemedikleri için, kilise babalarının geleneklerinden, insanlardan alıntılar ve doktrinler kullanmak zorunda kaldılar. Ancak Tanrı'nın Sözü, İsa'nın gelişiyile ilgili hakikate dair vaizler tarafından kabul edilen tek tanıklıktı. Onun parolası "İncil ve yalnızca İncil"di. Muhaliflerin kutsal metinlere dayalı argümanlarının eksikliği, alay ve alaycılıkla telafi ediliyordu. Tek suçları Rablerinin dönüşünü sevinçle beklemek, kutsal hayatlar yaşamaya çalışmak ve başkalarını O'nun gelişine hazırlanmaya teşvik etmek olan kişilere iftira atmak için zaman, araç ve yetenekler harcadı.

İnsanların zihinlerini ikinci geliş meselesinden uzaklaştırmak için çaba sarfedildi. Mesih'in gelişiy ve dünyanın sonu ile ilgili kehanetleri incelemek, insanların utanması gereken bir günah gibi gösterildi. Böylece halk hizmeti Tanrı Sözü'ne olan inancı baltalamaya çalıştı. Öğretmeniniz

Bu, insanları imansız yaptı ve birçoğu, kendi tanrısız arzularına göre hareket etme hakkına sahip olduğunu hissetti. Yani yazarlar tüm bu kötülüğü Adventistlere atfettiler.

Dikkatli ve zeki dinleyicilerin evlerini doldurmasına rağmen, Miller'in adı dini basında suçlama ve alay amaçları dışında nadiren anıldı. Din öğretmenlerinin konumlarından cesaret alan dikkatsiz ve dinsizler, onu ve eserlerini gücendirmek için küçük düşürücü ifadelere, küfürlü ve kaba şakalara başvurdular. Rahat bir evden ayrılıp masrafları kendisine ait olmak üzere şehirden şehre, köyden köye seyahat eden, dünyaya yaklaşan kıyametin ciddi uyarısını ulaştırmak için aralıksız çalışan gri saçlı adam, bir bağınaz, bir yalancı olmakla alçakça kınandı. ve bir alçak..

Kendisine yöneltilen alay, yalan ve hakaret, laik basında bile öfkeli protestolara yol açtı. Böylesine muazzam bir heybet ve vahim sonuçlara sahip bir konuyu hafiflik ve alaycılıkla ele almanın, dünyevi insanlar tarafından yalnızca savunucularının duygularıyla eğlenmek değil, aynı zamanda "kıyamet gününü alaya almak, Tanrı'nın Kendisiyle alay etmek, ve O'nun sarayının dehşetiyle alay etmek."

Tüm kötülüklerin kışkırtıcısı yalnızca geliş mesajının etkisini ortadan kaldırmaya değil, aynı zamanda habercinin kendisini de yok etmeye çalıştı. Miller, Kutsal Yazılardaki hakikati dinleyenlerin yüreklerine pratik bir şekilde uyguladı, onların günahlarını azarladı ve kişisel tatminlerini bozdu. Açık ve keskin sözleri düşmanlığı uyandırdı. Kilise üyelerinin onun mesajına karşı dile getirdiği muhalefet, alt sınıfları daha da ileri gitmeye teşvik etti. Toplantı yerini terk ettiğinde düşmanlar onun canını almak için komplo kurdu. Ama Tanrı'nın melekleri kalabalığın arasındaydı ve içlerinden biri, insan biçiminde, Rab'bin bu hizmetkarının kolundan tuttu ve onu öfkeli kalabalıktan güvenli bir şekilde uzaklaştırdı. Onun işi henüz tamamlanmamıştı ve Şeytan ile elçileri, planlarının başarısızlıkla sonuçlanması nedeniyle hayal kırıklığına uğradılar.

Tüm muhalefete rağmen Adventist hareketine olan ilgi artmaya devam etti. Onlarca ve yüzlerce cemaat artık binlerce kişiye ulaştı. Çeşitli kiliselere geniş erişim imkanı vardı, ancak bir süre sonra bu din değiştirenlere karşı muhalefet ruhu kendini gösterdi ve kiliseler, Miller'in görüşlerini benimseyenlere karşı disiplin önlemleri almaya başladı. Bu eylem, kaleminin tüm mezheplerden Hıristiyanlara hitaben, eğer öğretileri yanlışsa, hatalarının Kutsal Yazılar tarafından onlara gösterilmesini talep eden bir yanıtı neden oldu.

Şöyle dedi: "İnancınızın ve uygulamanızın kuralı, tek kuralı olduğunu kendiniz kabul ettiğiniz Tanrı Sözü'nün bize emretmediği neye inandık? kürsüden ve basından bizi bu kadar çok mu aldınız ve bizi (Adventistleri) kiliselerinizden ve cemaatinizden dışlamanız için size haklı nedenler verdi mi?" "Eğer hatalıysak, sizden hatamızın nelerden oluştuğunu bize göstermenizi rica ediyorum. Bize hatalı olduğumuzu Tanrı'nın Sözü'nden gösterin. Yeterince alay edildik. Bu bizi asla hata yaptığımızı ikna edemez. Yalnızca Tanrı Sözü görüşlerimizi değiştirebilir.

Sonuçlarımızı Kutsal Yazılarda gördüğümüz gibi, üzerinde düşünüp dua ederek çıkardık."

Allah'ın kulları aracılığıyla dünyaya gönderdiği uyarılar her çağda benzer bir küfür ve küfürle karşılanmıştır. Tufan öncesi insanların kötülüğü Rab'bi yeryüzüne tufan getirmeye zorladığında, kötü yollarından dönme fırsatına sahip olabilmeleri için, ilk olarak onlara amacını bildirdi. Yüz yirmi yıl boyunca o neslin kulaklarında, Tanrı'nın gazabının kendini göstermesinin cezası olarak tövbe etmeleri yönündeki uyarı çınladı.

onları yok etmek için. Ancak mesaj onlara boş bir hikaye gibi geldi ve buna inanmadılar. Kendi dinsizliklerinden cesaret alarak, Allah'ın elçisiyle alay ettiler, onun ricalarını hafife aldılar ve hatta onu küstahlıkla suçladılar. Bir adam dünyadaki tüm büyüklere karşı nasıl ayaklanmaya cesaret edebilir? Eğer Nuh'un mesajı doğruysa neden bütün dünya bunu görmedi ve inanmadı? Binlerce kişinin bilgeliğine karşı bir adamın sözü! Uyariya itibar etmek istemediler, sığınmak istemediler

gemide.

Scoffers Doğa'daki şeylere işaret etti - mevsimlerin değişmez ardışıklığı, hiç yağmur yağmayan mavi gökyüzü, gecenin hafif çiyinin tazelediği yemyeşil tarlalar - ve şöyle bağırdı: "Mesellerle konuşmuyor mu?"

Adalet vaizinin çılgın bir hevesli olduğunu alaycı bir şekilde ilan ettiler; ve kötü yollarında her zamankinden daha kararlı bir şekilde zevk aramaya devam ettiler. Ancak onların inançsızlığı, kehanet edilen olayı engellemedi. Tanrı onların dinsizliklerine uzun süre katlandı ve onlara tövbe etmeleri için bolca fırsat verdi. Ancak belirlenen zamanda, Rab'bin yargıları O'nun merhametini reddedenlerin üzerine düştü.

Mesih, ikinci gelişiyi ilgili olarak da aynı inançsızlığın olacağını bildiriyor. Nuh'un zamanındaki insanlar onu tanımadıkları için, Kurtarıcımızın sözleriyle "Tufan gelip hepsini götürünceye kadar, öyle olacak", "İnsanoğlu'nun gelişi" (Mat. 24:39) . Allah'ın kulları dünyayla birleşip, dünyalılar gibi yaşarken, yasak zevklerde onlarla birleşirken; dünyanın lüksü kilisenin lüksüne dönüştüğünde; Evlilik çanları çaldığında ve herkes uzun yıllar sürecek dünyevi refah beklentisiyle geleceğe baktığında, birdenbire, göklerden çakan şimşekler gibi, parlak vizyonları ve aldatıcı umutlarının sonu gelecektir.

Tanrı, kulunu dünyayı yaklaşan tufan konusunda uyarmakla görevlendirdiği gibi, aynı zamanda nihai hükmün yakınlığını bildirmek için seçilmiş elçiler de gönderdi. Ve Nuh'un çağdaşlarının doğruluk vaizinin kehanetleriyle alay etmek için gülmeleri gibi, Miller'in zamanında da Tanrı'nın olduğunu iddia eden halk arasında bile birçok kişi uyarı sözleriyle alay ediyordu.

Ve Mesih'in ikinci gelişiyi ilgili doktrin ve vaaz neden kiliseler tarafından bu kadar az karşılandı? Kötüler için Rab'bin gelişi sefalet ve yıkım getirirken, doğrular için sevinç ve umutla doludur. Bu büyük gerçek, her çağ boyunca Allah'a inananlara teselli olmuştur. Yazarı gibi o da neden O'nun insanları için "tökezleme taşı ve güvenme taşı" haline geldi?

Öğrencilerine şöyle söz veren Rabbimiz'in kendisiydi: "Gidip size yer hazırlarsam, tekrar gelip sizi Kendime alacağım." (Yuhanna 14:3). Takipçilerinin yalnızlığını ve üzüntüsünü önceden tahmin ederek, melekleri onları teselli etmeleri için görevlendiren ve ardından Kendisinin tıpkı Cennete yükseldiği gibi şahsen tekrar geleceğinin güvencesini veren merhametli Kurtarıcıydı. Sevdikleri [Kişi'nin](#) son bir sahnesini yakalamak için dikkatleri şu sözlere çekildi: "Ey Celileliler, neden göğe bakıyorsunuz? Aranızdan göğe alınan bu İsa, tıpkı sizin gibi gelecek." Cennete gittiğini gördüm." (Elçilerin İşleri 1:11). Meleklerin mesajıyla umut yeniden alevlendi. Öğrenciler "Büyük bir sevinçle Yeruşalim'e döndüler. Ve her zaman tapınaktaydılar, Tanrı'yı övüp kutsuyorlardı" (Luka 24:52 ve 53). İsa kendilerinden ayrıldığı ve dünyanın denemeleri ve ayartmalarıyla mücadele etmek zorunda kaldıkları için değil, O'nun tekrar geleceğine dair meleğin verdiği güvence nedeniyle sevindiler.

Mesih'in gelişinin duyurulması, melekler tarafından Beytlehem çobanlarına yapıldığı gibi, büyük sevincin müjdesi olmalıdır. olanlar

Kurtarıcı'yı gerçekten sevenler, Tanrı'nın Sözü'nde bulunan, sonsuz yaşam umutlarının merkezinde yer aldığı O'nun, ilk gelişinde olduğu gibi hakarete uğramamak, küçümsenmemek ve reddedilmemek üzere yeniden geleceğine dair duyuruyu sevinçle karşılamaktan başka bir şey yapamazlar. , ama halkını kurtarmak için güç ve görkemle. Kurtarıcı'nın gelmemesini dileyenler, onu sevmeyenlerdir. Ve kiliselerin Tanrı'dan yüz çevirdiğine dair, Tanrı'nın gönderdiği bu mesajın uyandırdığı öfke ve düşmanlıktan daha kesin bir kanıt olamaz.

Advent doktrinini kabul edenler, tövbe etme ve Tanrı'nın önünde aşağılanma ihtiyacının farkına vardılar. Birçoğu, Mesih ile dünya arasında uzun süre tereddüt etmişti; Artık tavır alma zamanının geldiğini anladılar. Sonsuzluğa ait şeyler onlar için alışılmadık bir gerçekliğe büründü. Cennet yakındı ve kendilerini Tanrı'nın önünde suçlu hissediyorlardı. Hıristiyanlar yeni bir manevi hayata uyandılar. Zamanın kısa olduğunu ve hemcinsleri için yapmaları gereken şeyin bir an önce tamamlanması gerektiğini düşünüyorlardı. Dünya geri çekildi ve önlerinde sonsuzluk açılıyor gibiydi; ve ruh, sonsuz mutluluk veya talihsizliğine bağlı olan her şeyle birlikte, tüm dünyevi amaçların gölgede kaldığını hissetti. Tanrı'nın Ruhu onların üzerine dayandı ve kardeşlerine ve günahkarlara Tanrı'nın gününe hazırlanmaları için yapılan hararetli çağrılara güç verdi. Günlük yaşamının sessiz tanıklığı, resmi, kutsanmamış kilise üyelerine yönelik sürekli bir azarlamaydı. Bunlar, zevk peşinde koşmalarında, menfaate bağlılıklarında ve dünya şerefi hırslarında rahatsız edilmek istemezlerdi. Bu nedenle Adventist inancına ve onu savunanlara karşı düşmanlık ve muhalefet ortaya çıktı.

Peygamberlik dönemlerine ilişkin argümanların reddedilemezliği ortaya çıkınca muhalifler, kehanetlerin mühürlü olduğunu öğreterek bu konunun araştırılmasını engellemeye çalıştılar. Böylece Protestanlar Romanistlerin izinden gittiler. Papalık kilisesi insanların İncil'e sahip olmasını engellerken, Protestan kiliseleri Kutsal Söz'ün önemli bir kısmının - özellikle çağımıza uygun gerçekleri sunan kısmının - anlamadığı fikrini savundu.

Bakanlar ve insanlar Daniel ve Vahiy peygamberliklerinin anlaşılmasız gizemler olduğunu ilan ettiler. Fakat Mesih öğrencilerinin dikkatini Daniel peygamberin kendi zamanlarında meydana gelecek olaylarla ilgili sözlerine çekti ve şöyle dedi: "Okuyan anlasın ." (Mat. 24:15). Kıyametin anlaşılması güç bir sır olduğu iddiası da kitabın başlığıyla çelişiyor: "Tanrı'nın yakında gerçekleşmesi gereken şeyleri kullarına göstermesi için kendisine verdiği İsa Mesih'in vahyi... Peki - Ne mutlu bu peygamberliği okuyana, duyana ve orada yazılanları saklayana; çünkü zamanı yaklaştı." (Va. 1:1-3).

Peygamber şöyle der: "Ne mutlu okuyana." Okumayanlar var; nimet bunlar için değildir. "Ve duyanlar." Kehanetlerle ilgili herhangi bir şey duymayı reddeden bazıları da var; nimet o sınıfa göre değil. "Ve içinde yazılanları saklıyorlar." Birçoğu Vahiy'deki uyarılara ve talimatlara uymayı reddediyor. Bunların hiçbiri vaat edilen nimete sahip olamaz.

Kehanetin konularıyla alay eden, orada ciddiyetle sergilenen sembollerle alay eden herkes; Yaşamlarını düzeltmeyi ve İnsanoğlu'nun gelişine hazırlanmayı reddedenlerin hiçbiri kutsanmayacak.

İlhamın tanıklığı karşısında insanlar nasıl kıyametin insan anlayışının ötesinde bir gizem olduğunu öğretmeye cesaret edebilir? O, ortaya çıkan bir gizemdir, açık bir kitaptır. Vahiy çalışması zihni şuna yönlendirir:

Daniel'in kehanetleri ve her ikisi de Tanrı'nın insana verdiği ve bu dünya tarihinin sonunda gerçekleşecek olaylarla ilgili en önemli talimatı sunmaktadır.

John'a kilise deneyimine derin ve heyecan verici ilgi gösteren sahneler gösterildi. Tanrı'nın halkının durumunu, tehlikelerini, çatışmalarını ve nihai kurtuluşunu gördü. İster göksel ambar için demetler olsun, isterse yıkım ateşleri için demetler olsun, Dünya'nın hasadını olgunlaştıracak son mesajları kaydeder. Hatadan gerçeğe dönenlerin karşılaşacakları tehlikeler ve çatışmalar konusunda eğitilebilmesi için, özellikle ikinci kilise için çok önemli konular ona açıklandı. Hiç kimsenin Dünya'ya ne geleceği konusunda karanlıkta kalmasına gerek yok.

Peki Kutsal Yazıların önemli bir kısmı hakkındaki bu yaygın cehalet neden? Öğretilerini araştırma konusundaki bu genel isteksizliğin nedeni nedir? Bu, karanlığın prensinin, hatalarını açıkça gösteren şeyleri insanlardan gizlemek için gösterdiği çabanın sonucudur. Bu nedenle Vahiyçi İsa, Kıyametin incelenmesine karşı verilecek mücadeleyi önceden tahmin ederek, kehanetin sözlerini okuyan, duyan ve gözlemleyen herkese bir bereket diledi.

Bölüm 19

Karanlığın İçinden Gelen Işık

Tanrı'nın Dünya üzerindeki çalışmaları, her büyük reform veya dini harekette, yüzyıllar boyunca çarpıcı bir benzerlik göstermektedir. Tanrı'nın insanlarla ilişkilerindeki ilkeler her zaman aynıdır. Günümüzdeki önemli hareketler geçmiştekilerle paralellik göstermektedir ve kilisenin ilk zamanlardaki deneyimi, zamanımız için büyük değer taşıyan dersler içermektedir.

Kutsal Kitap'ta hiçbir gerçek, Tanrı'nın, Kutsal Ruh aracılığıyla, özellikle yeryüzündeki hizmetkarlarına, kurtuluş işini ilerleten büyük hareketlerde yönlendirdiğinden daha açık bir şekilde öğretilmez. İnsanlar, Tanrı'nın elinde, O'nun lütuf ve merhamet amaçlarını gerçekleştirmek için kullandığı araçlardır. Herkesin oynayacak bir rolü vardır; herkese, zamanının ihtiyaçlarına uygun ve Tanrı'nın kendisine verdiği işi yapmasına yetecek miktarda ışık verilir. Ancak, Tanrı tarafından onurlandırılmasına rağmen hiçbir insan, büyük kurtuluş planını tam olarak anlayamamış, hatta kendi zamanı için belirlenen işteki ilahi amacı mükemmel bir şekilde takdir edememiştir. Sen

İnsanlar Tanrı'nın kendilerine verdiği iş aracılığıyla neyi başarmak istediğini tam olarak anlamıyorlar. O'nun adıyla duyurdukları mesajı tüm açılardan anlayamazlar.

"Tanrı'nın yollarını mı elde edeceksiniz, yoksa Yüce Allah'ın mükemmelliğine mi ulaşacaksınız?" "Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değildir, sizin yollarınız da benim yollarım değildir" diyor Rab. "Ben Tanrıyım ve başka bir tanrı yoktur, Sonu baştan bildiren ve henüz gerçekleşmemiş şeyleri kadim zamanlardan beri bildiren Benim gibisi yoktur." (Eyub 11:7; Yeşaya 55:8 ve 9; 46:9 ve 10).

Ruh'un özel aydınlatmasıyla lütfedilen peygamberler bile kendilerine emanet edilen vahiylerin anlamını tam olarak kavrayamadılar. Anlam, zaman geçtikçe açıklığa kavuşturulmalı ve Tanrı'nın halkı burada yer alan talimatlara ihtiyaç duymalıdır.

Müjdenin gün ışığına çıkardığı kurtuluş hakkında yazan Petrus şunları söylüyor: "Size verilen lütuf hakkında peygamberlik eden peygamberler, bu kurtuluş hakkında özenle araştırılıp ele alındılar; Ruh'un hangi zaman ya da hangi olayla ilgili olduğunu sordular. İçlerinde bulunan Mesih, Mesih'e gelecek acılara ve onları takip edecek yüceliğe tanıklık etmeden önce işaret etti. Onlara, kendilerine değil, bize hizmet ettikleri açıklandı." (I Pet. 1:10-12).

Her ne kadar peygamberlere, kendilerine vahyedilen şeyler hakkında tam bir anlayış verilmemiş olsa da, onlar, Tanrı'nın göstermekten memnuniyet duyduğu ışığın tamamını elde etmek için hararetle çabaladılar. "İçlerinde bulunan Mesih Ruhunun hangi zamanı veya zamanı gösterdiğini araştırarak" "soruşturdular ve özenle davrandılar." Bu peygamberliklerin hizmetkarlarına yararı için verildiği Hıristiyanlık döneminde Tanrı'nın halkı için ne büyük bir ders! "Onların kendilerine değil bize hizmet ettikleri ortaya çıktı." Tanrı'nın kutsal adamlarının gelecek nesiller için kendilerine verilen vahiyleri nasıl "soruşturduklarını ve özenle ele aldıklarını" gözlemleyin. Kutsal gayretinizi, içinde bulunduğunuz kayıtsız kayıtsızlıkla karşılaştırın.

Son zamanların sevilen insanları bu cennetsel armağanı değerlendiriyor. Kehanetlerin anlaşılamayacağını söylemekle yetinen, kendi zevkine düşkün, dünyayı seven kayıtsızlığa karşı ne büyük bir azarlama!

Her ne kadar insanın sonlu aklı, Sonsuz'un öğütlerine nüfuz etme veya O'nun amaçlarının işleyişini tam olarak anlama becerisine sahip olmasa da, yine de sıklıkla, kendi tarafındaki bir hata veya ihmal nedeniyle, Cennetin mesajlarını bu kadar belirsiz bir şekilde kavrarlar. İnsanların ve hatta Tanrı'nın hizmetkarlarının zihinleri, insanların görüşleri, gelenekleri ve yanlış öğretileri yüzünden öylesine körleşir ki, O'nun Sözünde açıkladığı büyük şeyleri yalnızca kısmen kavrayabilirler. Kurtarıcı kişisel olarak onlarla birlikteyken bile, Mesih'in öğrencilerinin durumu da böyle oldu. Zihinleri, İsrail'i evrensel bir imparatorluğun tahtına yükseltecek geçici bir prens olarak Mesih'in popüler fikriyle o kadar doluydu ki, O'nun acılarını ve ölümünü önceden bildiren sözlerinin anlamını kavrayamadılar.

Mesih'in kendisi onlara şu mesajı göndermişti: "Zaman doldu ve Tanrı'nın krallığı yaklaşıyor. Tövbe edin ve müjdeye inanın." (Markos 1:15).

Bu mesaj Daniel 9'daki kehanete dayanıyordu. Melek, altmış dokuz haftanın "Prens Mesih'e kadar uzatılacağını ilan etmişti ve öğrenciler, büyük umutlar ve sevinçli beklentilerle, Mesih'in krallığının kurulmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı. Kudüs'te, tüm dünyaya hükmetmek için.

Anlamını anlamasalar da, Mesih'in kendilerine emanet ettiği mesajı vaaz ettiler. Duyuruları Daniel 9:25'e dayanmasına rağmen, aynı bölümün bir sonraki ayetinde Mesih'in götürüleceğini görmediler. Doğumlarından itibaren, öğrencilerin kalpleri dünyevi bir imparatorluğun beklenen ihtişamına yönelmişti ve bu, onları kehanetin ayrıntılarını ve Mesih'in sözlerini anlamaktan kör etmişti.

Yahudi milletine merhamet davetini sunarak görevlerini yerine getirdiler ve sonra, Rab'bin Davud'un tahtına çıkmasını bekledikleri sırada, O'nun bir suçlu gibi ele geçirildiğini, kırbaçlandığını, alay edildiğini, kınandığını ve Tanrı'nın çarmıhında yükseltilmiş Golgota. Rablerinin mezarda uyuduğu günlerde havarilerin yüreklerine ne büyük bir ümitsizlik ve ıstırap çöktü!

Mesih tam zamanında ve kehanette öngörülen şekilde gelmişti. Kutsal Yazıların tanıklığı O'nun hizmetinin her ayrıntısında yerine gelmişti. Kurtuluş mesajını vaaz etmişti ve "Sözün yetkiyle idi." Onu dinleyenlerin kalpleri O'nun Cennetten olduğuna tanıklık etmişti. Tanrı'nın Sözü ve Ruhu, Oğlunun ilahi görevine tanıklık ediyordu.

Öğrenciler hâlâ sevgili Üstatlarına şaşmaz bir sevgiyle bağlıydılar. Buna rağmen zihinleri belirsizlik ve şüpheyle örtülmüştü. O halde, acıları içinde, Mesih'in, O'nun acılarına ve ölümüne önceden işaret eden sözlerini hatırlamadılar. Eğer Nasıralı İsa gerçek Mesih olsaydı, acıya ve hayal kırıklığına mı sürüklenirdi? Kurtarıcı mezarda yatarken, O'nun ölümü ile dirilişi arasında geçen Şabat'ın umutsuz saatlerinde ruhlarına işkence eden şüphe buydu.

İsa'nın bu takipçilerinin üzerine ıstırap gecesi karanlık getirirse de, onlar terk edilmediler. Peygamber şöyle der: "Eğer karanlıkta kalırsam, Rab benim ışığım olacaktır... Beni ışığa çıkaracak ve O'nun doğruluğunu göreceğim." "Karanlık beni senden gizlemiyor henüz, ama gece gündüz gibi parlıyor; karanlık ve ışık senin için birdir." Tanrı şöyle dedi: "Doğrulara karanlıkta ışık doğar." "Ve ben körlere hiç bilmedikleri bir yolda yol göstereceğim, onları bilmedikleri yollarda yürüteceğim; önlere karanlığı aydınlığa çevireceğim ve eğri büğrü şeyleri düzelteceğim. Bunlar

Onlar için bir şeyler yapacağım ve onları asla bırakmayacağım." (Mik. 7:8 ve 9; Mez. 139:12; 112:4; Yeşaya 42:16).

Öğrenciler tarafından Rab adına yapılan duyuru her yönüyle doğrudu ve işaret ettiği olaylar şu anda gerçekleşiyordu. Onun mesajı şuydu: "Zaman doldu, Tanrı'nın krallığı yaklaşıyor." "Zaman"ın sonunda Daniel 9'un altmış dokuz haftası

bunlar Mesih'e, yani "Mesih Edilmiş Olan"a kadar uzanmalıdır; Mesih, Vaftizci Yahya tarafından Ürdün Nehri'nde vaftiz edildikten sonra Ruh'un meshetmesini almıştı. Ve yaklaşmakta olduğunu ilan ettikleri "Tanrı'nın krallığı", Mesih'in ölümüyle kuruldu. Bu krallık, kendilerine öğretildiği gibi, dünyevi bir imparatorluk değildi. "Tüm göklerin altındaki krallıkların krallığı, egemenliği ve görkeminin Yüceler Yücesi'nin azizlerinin halkına verildiği" zaman kurulacak olan gelecek, ölümsüz krallık da değildi; sonsuz bir krallıktı. hangi "tüm egemenliklerde O'na hizmet edecekler ve O'na itaat edecekler" (Dan. 7:27). Kutsal Kitap'ta kullanıldığı şekliyle "Tanrı'nın krallığı" ifadesi hem lütuf krallığı hem de yücelik krallığı için kullanılır. Lütuf krallığı Pavlus tarafından İbranilere yazılan mektupta gösterilmektedir. Elçi, "zayıflıklarımıza ortak olabilen" şefkatli Şefaatçi Mesih'e işaret ettikten sonra şöyle der: "Bu nedenle, merhamete kavuşalım ve lütuf bulalım diye, lütuf tahtına güvenle gelelim." (İbraniler 4:16).

Lütuf tahtı lütuf krallığını temsil eder; çünkü bir tahtın varlığı bir krallığın varlığını ima eder. Mesih, benzetmelerinin çoğunda, insanların yüreklerindeki ilahi lütfun eserini belirtmek için "Cennetin Krallığı" ifadesini kullanır.

Böylece ihtişam tahtı, ihtişam krallığını temsil eder; ve bu krallığa Kurtarıcı'nın şu sözleriyle değinilmektedir: "İnsanoğlu kendi görkemiyle ve tüm kutsal melekler O'nunla birlikte geldiğinde, o zaman O, kendi izzet tahtına oturacak; ve tüm uluslar toplanacak" ondan önce." (Mat. 25:31 ve 32). Bu krallık hâlâ gelecekte. İsa'nın ikinci gelişine kadar kurulmayacaktır.

Lütuf krallığı, insanın düşüşünden kısa bir süre sonra, suçlu ırkın kurtarılması için bir plan tasarlandığında kuruldu. O zaman O, Tanrı'nın amacı ve O'nun vaadi uyarınca vardı ve iman aracılığıyla insanlar onun tebaası olabiliyordu.

Ama aslında İsa'nın ölümüne kadar kurulmamıştı. İnsanların inatçılığından ve nankörlüğünden bıkan Kurtarıcı, dünyevi hizmetine başladıktan sonra bile Golgota kurbanından vazgeçebilirdi. Gethsemane'de ıstırap kadehi O'nun elinde sallanıyordu. O zaman alınındaki kanlı teri silebilir ve suçlu ırkı kendi kötülükleri içinde yok olmaya bırakabilirdi. Eğer bunu yapmış olsaydı, düşmüş adamın kurtuluşu olmayacaktı. Ancak Kurtarıcı hayatını teslim ettiğinde ve son nefesinde "Tamamlandı" diye haykırdığında, kurtuluş planının gerçekleşmesi o zaman garantilenmiş oldu. Aden'de günahkâr çifte verilen kurtuluş vaadi onaylandı. Daha önce Tanrı'nın vaadiyle var olan lütuf krallığı artık kurulmuştu.

Böylece, öğrencilerin umutlarının nihai yıkımı olarak gördükleri olay olan Mesih'in ölümü, onları sonsuza kadar doğrulayan şeydi. Bu onlara korkunç bir hayal kırıklığı yaşatsa da, inançlarının doğru olduğunun en büyük kanıtıydı. Onlara gözyaşı ve umutsuzluk getiren olay, Adem'in her çocuğuna umut kapısını açan ve tüm zamanların tüm Tanrı'ya inananların gelecekteki yaşamının ve sonsuz mutluluğunun merkezinde yer alan olaydı.

Sonsuz merhametin amaçları, her ne kadar öğrencilerde hayal kırıklığı yaratsa da, amacına ulaşıyordu. Her ne kadar kalpleri ilahi lütuf ve şimdiye kadar hiç kimsenin konuşmadığı şekilde konuşan Kişi'nin öğretilerinin gücüyle kazanılmış olsa da, yine de İsa'ya olan sevgilerinin saf altınıyla insani gururun ve hırsların karışımı karışmıştı.

bencil. Üst kattaki odada bile, Efendileri Gethsemane'nin gölgesine girmek üzereyken, "hangisinin en büyük olduğu konusunda aralarında çekişme" vardı (Luka 22:24). Görüşleri taht, taç ve ihtişamlı doluydu; tam karşılarında ise bahçenin, avlunun ve Golgota'nın haçının utancı ve ıstırapı vardı. Onları, zamanlarının sahte öğretisine bu kadar inatla tutunmaya ve O'nun krallığının gerçek doğasını gösteren ve O'nun ıstırapına ve ölümüne işaret eden Kurtarıcı'nın sözlerini görmezden gelmeye yönlendiren şey, yüreklerindeki gurur ve dünyevi zafere olan susuzluklarıydı. . Ve bu hatalar, keskin ama gerekli bir testle sonuçlandı.

düzeltebilir. Öğrenciler O'nun mesajının anlamını yanlış anlamış olmalarına ve beklentilerinin boşa çıktığını görmelerine rağmen, yine de Tanrı'nın kendilerine verdiği uyarıyı vaaz etmişlerdi ve Rab onların imanlarını ödüllendirecek ve itaatlerini onurlandıracaktı. Dirilen Rab'bin görkemli müjdesini tüm uluslara duyurma görevi onlara emanet edildi. Onlara bu kadar acı gelen deneyime, onları bu işe hazırlamak amacıyla izin verildi.

Dirilişinden sonra İsa, Emmaus yolunda öğrencilerine göründü ve "Musa ve tüm peygamberlerden başlayarak onlara tüm Kutsal Yazılarda [kendisiyle](#) ilgili şeyleri açıkladı " (Luka 24:27). Öğrencilerin yürekleri duygulandı. İnancı uyanmıştı. İsa Kendisini onlara açıklamadan önce bile, "yaşayan bir umut için" yeniden dünyaya geldiler (1Pe. 1:3). Onların anlayışını aydınlatmak, "peygamberliğin kesin sözüne" olan inançlarını güçlendirmek O'nun amacıydı. O, yalnızca Kendi kişisel tanıklığıyla desteklediği için değil, aynı zamanda törensel yasanın sembolleri ve gölgeleri ile Eski Ahit'in kehanetlerinin sunduğu tartışılmaz kanıtlar nedeniyle gerçeğin onların zihinlerinde derin kök salmasını istiyordu. Mesih'in takipçilerinin sadece kendi yararları için değil, aynı zamanda Mesih'in bilgisini dünyaya getirebilmeleri için akıllı bir inanca sahip olmaları gerekliydi. Ve bu bilgiyi aktarmanın ilk adımı olarak İsa öğrencilerini "Musa ve peygamberlere" yönlendirdi. Bu, dirilen Kurtarıcı'nın Eski Ahit Kutsal Yazılarının değeri ve önemi hakkında verdiği ifadeydi.

Üstadın sevgili çehresini bir kez daha gördüklerinde öğrencilerin kalplerinde ne büyük bir değişiklik oldu! (Luka 24:32). Daha önce olduğundan daha tam ve daha mükemmel bir anlamda, "Musa'nın yasada yazdığı Kişiyi ve peygamberleri bulmuşlardı." Belirsizlik, ıstırap ve umutsuzluk yerini mükemmel bir güvenliğe ve aydınlanmış bir inanca bıraktı. Rab'bin göğe yükselişinden sonra öğrencilerin "her zaman tapınakta olup Tanrı'yı övüp kutsalmaları" şaşırtıcı değildir. Yalnızca Kurtarıcı'nın rezil ölümünü bilen halk, onun yüzünde üzüntü, kafa karışıklığı ve yenilgi ifadesini görmeye çalıştı ama orada sevinç ve zafer gördüler. Bu öğrenciler, önlerinde uzanan iş için ne kadar hazırlıklı oldular! Onlar, deneyimlemeleri mümkün olan en korkunç sınavdan geçmişlerdi ve insan anlayışı için her şeyin kaybolduğu bir anda, Tanrı Sözü'nün nasıl muzaffer bir şekilde yerine geldiğini görmüşlerdi. O andan itibaren onların inançlarını sarsabilecek, aşklarının coşkusu ne söndürebilirdi? En şiddetli üzüntüde bile "sağlam bir teselli" ve "ruhun sağlam ve sağlam bir çapası" olan bir umutları vardı (İbraniler 6:18 ve 19). Onlar Tanrı'nın bilgeliğine ve gücüne tanık olmuşlardı ve "ne ölümün, ne yaşamın, ne meleklerin, ne yönetimlerin, ne güçlerin, ne mevcut olanın, ne gelecek olanın, ne yüksekliğin, ne derinliğin ne de başka bir yaratığın" olduğuna ikna olmuşlardı. ", onları "Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden" ayırabilecekti. "Bütün bu şeylerde bizi sevenin aracılığıyla galiplerden üstünüz" dediler. (Romalılar 8:38, 39 ve 37). "Rab'bin Sözü sonsuza kadar kalır." (I Pet. 1:25). Ve "onları kim mahkûm edecek? Çünkü ölen, daha doğrusu ölümden dirilen, Tanrı'nın sağında olan ve bizim için aracılık eden Mesih'tir" (Romalılar 8:34).

Rab şöyle diyor: "Halkım sonsuza kadar utanmayacak." (Yoel 2:26). "Ağlamak bir gece sürebilir ama sevinç sabah gelir." (Mezmun 30:5).

Diriliş gününde bu öğrenciler Kurtarıcı ile karşılaştıklarında ve O'nun sözlerini duyduklarında yürekleri yandığında; aşklarından yaralanmış başlarına, ellerine, ayaklarına baktıklarında; İsa göğe çıkmadan önce onları Beytanya'ya götürüp kutsamak için ellerini kaldırdığında, onlara şunu emretti: "Tüm dünyaya gidin, müjdeyi duyurun" ve şunu ekledi: "İşte, ben her zaman sizinleyim." Markos 16:15; Matta 28:20); Pentekost gününde, vaat edilen Tesellici indiğinde ve onlara yukarıdan güç verildiğinde ve inananların ruhları, Cennete yükselen Rab'bin bilinçli varlığı karşısında titrediğinde - o zaman, yolları İsa'nın isteği gibi, fedakarlık ve şehitlik yoluyla, O'nun lütfunun müjdesini duyurma hizmetini, önceden kurulmuş olan dünyevi tahtın yüceliği için, Mesih'in gelişinde alınacak "doğruluk tacı" ile değiştirmek. ilk öğrencilerinin umudu? ? "İstedüğümüzden ya da düşündüğümüzden çok daha fazlasını yapmaya gücü yeten", onlara kendi acılarının paylaşılmasının yanı sıra, Kendi sevincinin de paylaşılmasını vermişti -

"Birçok oğulu yüceliğe kavuşturmanın" sevinci, anlatılamaz bir sevinç - "Yüceliğin sonsuz ağırlığı"; Pavlus'un dediği gibi, "bir anlık hafif sıkıntımız" bununla karşılaştırılmaz.

Mesih'in ilk gelişinde "krallığın müjdesini" vaaz eden öğrencilerin deneyiminin, O'nun ikinci gelişinin mesajını ilan edenlerin deneyiminde karşılığı vardır. Öğrenciler "Zaman doldu, Tanrı'nın krallığı yaklaşıyor" diye vaaz vermeye giderken, Miller ve arkadaşları İncil'de sunulan en uzun ve son peygamberlik döneminin sona ermek üzere olduğunu, hükmün yaklaştığını ve sonsuz krallığın kurulması gerektiğini. Öğrencilerin zamanla ilgili vaazları Daniel 9'un yetmiş haftasına dayanıyordu. Miller ve arkadaşları tarafından sunulan mesaj, yetmiş haftanın bir kısmını oluşturduğu Daniel 8:14'teki 2.300 günün kapandığını duyurdu. Her birinin tebliği aynı büyük peygamberlik döneminin farklı bir bölümünün gerçekleşmesine dayanıyordu.

İlk müritlere benzer şekilde William Miller ve arkadaşları da yaydıkları mesajın anlamını tam olarak anlamadılar. Kilisede uzun zamandır yerleşik olan ve değer verilen hatalar, kehanetin çok önemli bir noktasının doğru yorumuna ulaşmamızı engelledi.

Dolayısıyla Allah'ın kendilerini dünyaya vermekle görevlendirdiği mesajı tebliğ etmelerine rağmen, bu mesajın anlamını yanlış anladıkları için hayal kırıklığına uğradılar.

Daniel 8:14'ü açıklarken, "İki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek", daha önce de belirtildiği gibi, Miller, dünyanın bir kutsal yer olduğuna dair genel olarak kabul edilen görüşü benimsedi ve onun kutsal yer olduğuna inanmaya başladı. arınma, Rab'bin gelişinde Dünyanın ateşle arınmasını temsil ediyordu. Dolayısıyla 2.300 günlük sürenin kesin olarak tahmin edildiğini keşfettiğinde, bunun ikinci geliş zamanını ortaya çıkardığı sonucuna vardı. Onun hatası, kutsal alanın ne olduğuna dair popüler anlayışı kabul etmekten kaynaklanıyordu.

Mesih'in fedakarlığının ve rahipliğinin gölgesi olan tipik sistemde, kutsal alanın temizlenmesi, uygulanan yıllık tören döngüsünde baş rahip tarafından gerçekleştirilen son hizmetti. Bu, kefaretin son işiydi; İsrail'in günahının ortadan kaldırılması ya da silinmesiydi. Bu, Baş Rahibimizin cennetteki hizmetinin, göksel kayıtlara sadık bir şekilde kaydedilen halkının günahlarının ortadan kaldırılması veya silinmesi yönündeki son çalışmasını temsil ediyordu. Bu hizmet, araştırma çalışmasını ve denemeyi içerir; ve bu, gelişinden hemen önce gelir

Mesih göğün bulutlarında büyük bir güçle ve büyük bir görkemle, çünkü O geldiğinde tüm davalar zaten karara bağlanmış olacak. İsa şunu söylüyor: "Herkes yaptığı işe göre vermek üzere benim ödülüm yanımdadır." (Va. 22:12). Vahiy 14:7'deki birinci meleğin mesajında açıklanan, ikinci gelişten hemen önceki bu yargılama işidir: "Tanrı'dan korkun ve O'nu yüceltin; Çünkü O'nun hüküm saati geldi."

Bu uyarıyı yapanlar doğru zamanda doğru mesajı vermiş oldular. Fakat tıpkı ilk öğrencilerin Daniel 9'daki kehanete dayanarak "Zaman doldu ve Tanrı'nın krallığı yaklaştı" dedikleri gibi, aynı metinde Mesih'in ölümünün önceden bildirildiğini fark edemediler, Miller ve arkadaşları da Daniel 8:14 ve Vahiy 14:7'ye dayanan mesajı vaaz ettiler ve Vahiy 14'te açıklanan ve Rabbin gelişinden önce sunulması gereken başka mesajların da olduğunu göremediler. Nasıl ki öğrenciler yetmiş haftanın sonunda kurulacak krallık konusunda yanıldırsa, Adventistler de 2.300 günün sonunda gerçekleşecek olay konusunda yanıldılar. Her iki durumda da, zihinlerini gerçeğe bulandıran popüler hataları kabul etme veya bunlara bağlılık vardı. Her iki sınıf da Tanrı'nın kendilerinden vermelerini istediği mesajı sunarak Tanrı'nın iradesini yerine getirdi ve her ikisi de kendi mesajlarını yanlış anlamaları nedeniyle hayal kırıklığına uğradılar.

Buna rağmen Tanrı, hüküm uyarısının olduğu gibi verilmesine izin vererek merhametli amacını yerine getirdi. Büyük gün yaklaşmıştı ve ilahi takdir sayesinde insanlar, kalplerinde olanı onlara açığa çıkarmak için belirlenen zamana göre test edildi. Mesajın amacı kiliseyi sınamak ve arındırmaktı. İnsanlara, sevgilerinin bu dünyaya mı yoksa Mesih'e ve cennete mi yönelik olduğunu görmeleri gerekiyordu. Onlar Kurtarıcı'yı sevdiklerini itiraf ettiler; şimdi aşklarını kanıtlamaları gerekiyor. Rabbin gelişini sevinçle selamlayarak dünyevi umutlardan ve tutkularından vazgeçmeye hazır mıydılar? Mesaj onların gerçek ruhsal durumlarını ayırt etmelerini sağlamayı amaçlıyordu.

Tövbe ve aşılanma ile Rab'bi aramaları için onları uyandırmak için merhametle gönderildi.

Üstelik, ilettikleri mesajı yanlış anlamalarından kaynaklansa da, hayal kırıklıkları onlara iyi gelmeliydi. Uyarı aldığını iddia edenlerin kalbini deneyecekti. Yaşadıkları hayal kırıklığı karşısında, Tanrı'nın Sözüne olan güvenlerini terk ederek deneyimlerini aceleyle reddedecekler mi? Yoksa dua ederek ve alçakgönüllülükle kehanetin anlamını anlayamadıkları yeri mi bulmaya çalışacaklardı? Kaç kişi korkudan, dürtüden ya da heyecandan etkilenmişti? Kaç kişi kararsız ve inançsızdı?

Birçok kişi Rab'bin ortaya çıkışını sevdiğini iddia etti. Dünyanın küçümsemesine ve kınamasına, gecikme ve hayal kırıklığı sınavına katlanmaya çağırıldıklarında inançlarından vazgeçecekler mi? Başlangıçta Tanrı'nın kendilerine karşı eylemlerini anlamadıkları için, ilahi Söz'ün en açık tanıklığıyla desteklenen gerçekleri reddedecekler mi?

Bu test, Tanrı'nın Sözü ve Ruh'un öğretisi olduğuna inandıkları şeye gerçek imanla itaat edenlerin gücünü ortaya çıkaracaktı. Onlara, İncil'i kendi tercümanları yapmak yerine, insanların teorilerini ve yorumlarını kabul etmenin tehlikesini - yalnızca bu deneyimin yapabileceği şeyi - öğretecekti.

İman evlatları için, hatalarından kaynaklanan şaşkınlık ve üzüntü, gerekli islahı sağlayacaktır. Peygamberlik sözünün daha derinlemesine incelenmesine yönlendirileceklerdi. İmanlarının temelini daha dikkatli incelemeyi ve her şeyi reddetmeyi öğreneceklerdi.

Hıristiyan dünyası tarafından geniş çapta kabul edilmesine rağmen bu, hakikatin Kutsal Yazılarına dayanmıyordu.

Bu inananlar için, tıpkı ilk havariler için olduğu gibi, imtihan zamanında anlaşılmasız görünen şeyler, daha sonra netleşecektir. "Rab'bin sonunu" (Yak. 5:11) gördüklerinde, hatalarından kaynaklanan zorluklara rağmen, kendilerine yönelik sevginin ilahi amaçlarının kesin olarak yerine getirildiğini anlayacaklardı. Kutsanmış deneyimler yoluyla O'nun "çok merhametli ve lütufkar" olduğunu öğreneceklerdi; O'nun tüm yolları "O'nun antlaşmasına ve tanıklıklarına uyanlar için merhamet ve gerçektir."

Bölüm 20

Büyük Bir Dini Uyanış

Mesih'in yakında geri döneceğinin ilanıyla büyük dini uyanış Vahiy 14'teki ilk meleğin mesajındaki kehanetlerde önceden bildirilmektedir. Bir meleğin "göklerin ortasında" uçtuğu görülüyor ve yeryüzünde yaşayanlara ve her millete bunu duyurmak için sonsuz müjdeyi taşıyordu. akraba, dil ve insanlar." "Yüksek sesle" şu mesajı duyuruyor: "Tanrı'dan korkun ve O'nu yüceltin; çünkü O'nun hükmünün saati geldi. Ve göğü, yeri, denizi ve su pınarlarını yaratana tapın." (Vahiy 14:6 ve 7).

Bu uyarının habercisi olan bir meleğin belirtilmesi manidardır. İlahi hikmet, semavî elçinin saflığı, izzeti ve kudreti ile, mesajın yapacağı işin yüce karakterini ve ona yardımcı olması gereken kudret ve izzeti temsil etmeyi uygun görmüştür. Ve meleğin "göğün ortasından" uçuşu, uyarının dile getirildiği "büyük ses" ve bunun "yeryüzünde yaşayan herkese... her millete, akrabaya, dile ve insanlara duyurulması" ", hareketin hızını ve dünya çapındaki yayılımını gösteriyor.

Mesajın kendisi bu hareketin gerçekleşmesi gereken zamana ışık tutuyor. "Sonsuz müjdenin" bir parçası olduğu ilan edilir ve hükmün açıldığını duyurur. Kurtuluş mesajı tüm yüzyıllar boyunca vaaz edilmiştir; ancak bu mesaj, ancak son günlerde duyurulabilecek müjdenin bir parçasıdır, çünkü ancak o zaman yargı saatinin geldiği doğru olacaktır. Kehanetler, hükmün başlamasına yol açan bir dizi olayı sunar. Bu özellikle Daniel kitabı için geçerlidir. Ancak peygamberliğinin son günlerle ilgili bu kısmında Daniel'e kitabı "sonun vaktine" kadar kapatıp mühürlemesi emredildi. Bu peygamberliklerin gerçekleşmesine dayanarak, hüküm zamanı gelinceye kadar hükümle ilgili mesaj duyurulamazdı. Ancak peygamber, sonun zamanında "birçokları bir yerden diğerine koşacak ve bilgi çoğalacak" diyor (Dan. 12:4).

Elçi Pavlus kiliseyi, Mesih'in kendi günlerinde gelişini beklememeleri konusunda uyardı. "Çünkü öyle olmayacak" dedi, "öncelikle irtidat gelmedikçe ve günah işleyen adam ortaya çıkmadıkça." (II Selanikliler 2:3). Büyük sapkınlık ve "günah adamı"nın uzun saltanat dönemi bitene kadar Rabbimizin gelişini bekleyemeyeceğiz. Aynı zamanda "kötülüğün gizemi", "cehennemin oğlu" ve "kanunsuz kişi" olarak da anılan "günah adamı", peygamberlerin önceden bildirdiği gibi 1.260 yıl boyunca üstünlüğünü sürdürecektir olan papalığı temsil eder. yıllar. Bu dönem 1798 yılında sona erdi. İsa'nın gelişinin bu tarihten önce gerçekleşmesi mümkün değildi. Pavlus, uyarısıyla birlikte 1798 yılına kadar olan tüm Hristiyan muafiyetini kapsar. Mesih'in ikinci gelişiyi ilgili mesajın bu dönemde duyurulması gerekir.

Geçtiğimiz yüzyıllarda böyle bir mesaj ilan edilmedi. Gördüğümüz gibi Pavlus bunu vaaz etmedi. Kardeşlerine Rab'bin gelişinin çok uzak bir gelecekte gerçekleşeceğini belirtti. Reformcular bunu vaaz etmediler. Martin Luther, hükmün kendi zamanından itibaren yaklaşık 300 yıl sonra gerçekleşeceğini düşünüyordu. Ancak 1798'den beri Daniel kitabı açıldı ve kehanetlere ilişkin bilgi arttı; Pek çok kişi yakında gerçekleşecek olan hükmün ciddi mesajını duyurdu.

16. yüzyıldaki büyük reform gibi, Advent hareketi de Hristiyan âleminin farklı ülkelerinde eş zamanlı olarak ortaya çıktı. Hem Avrupa'da hem de

Amerika, iman ve dua adamları kehanetleri incelemeye yönlendirildiler ve ilhamla yazılan raporu inceleyerek her şeyin sonunun yakın olduğuna dair ikna edici kanıtların bulunduğunu gördüler. Farklı ülkelerde, yalnızca Kutsal Yazıları inceleyerek Kurtarıcı'nın gelişinin yakın olduğunu keşfeden izole edilmiş Hıristiyan grupları vardı.

1821'de, Miller'ın kıyamet zamanına işaret eden kehanetlere ilişkin yorumuna ulaşmasından üç yıl sonra, "dünya misyoneri" Dr. Joseph Wolff, Rab'bin yakında gelişini duyurmaya başladı. Wolff, Almanya'da Yahudi kökenli olarak doğdu ve babası Yahudi bir hahama sahipti. Henüz çok gençken Hıristiyan dininin doğruluğuna ikna oldu. Sorgulayan ve aktif bir zihne sahip olan o, dindar Yahudilerin her gün bir araya gelerek halklarının umutlarını ve beklentilerini, gelecek Mesih'in ihtişamını ve İsrail'in yeniden kuruluşunu anlatmak için babasının evinde gerçekleşen konuşmaları doyumuz bir dinleyiciydi. . Bir gün Nasıralı İsa hakkında konuşulanları duyan çocuk, O'nun kim olduğunu sordu.

Cevap "Eşsiz yeteneklere sahip bir Yahudi" oldu; "ama Mesih olduğunu iddia ettiği için Yahudi mahkemesi O'nu ölüm cezasına çarptırdı." "O halde neden Kudüs hâlâ yıkılmış durumda ve biz esaret altındayız?" diye yanıtladı soruyu soran. "Yazıklar olsun bize! Yazıklar olsun bize!" diye yanıtladı babası, "çünkü Yahudiler peygamberleri öldürdüler." Hemen çocuğun aklına bir düşünce geldi: "Belki de Nasıralı İsa bir peygamberdi ve Yahudiler, masum olmasına rağmen O'nu öldürdüler." Bu duygu o kadar güçlüydü ki, bir Hıristiyan kilisesine girmesine izin verilmemesine rağmen, vaazı dinlemek için sık sık dışarıda kalıyordu.

Henüz yedi yaşındayken Wolff, yaşlı bir Hıristiyan komşusuna İsrail'in Mesih'in gelişile elde edeceği gelecekteki zaferle övünürken, yaşlı adam nazikçe şunları söyledi: "Sevgili oğlum, sana gerçek Mesih'in kim olduğunu söyleyeceğim. O, İsa'ydı. Atalarınızın eski peygamberlere yaptığı gibi çarmıha gerdiği Nasıra'yı. Eve gidin ve İşıya'nın 53. bölümünü okuyun, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğuna ikna olacaksınız." Küçük Wolff hemen güçlü bir kanaate kapıldı. Eve gitti, metni okudu ve bunun Nasıralı İsa'da nasıl mükemmel bir şekilde yerine getirildiğine hayret etti. Yaşlı Hıristiyan doğruyu mu söylüyordu? Küçük çocuk babasından bu olayla ilgili bir açıklama istedi. Ancak o kadar sert bir sessizlikle karşılaştı ki konuya dönmeye cesaret edemedi, ancak bu onun Hıristiyan dini hakkında daha fazla bilgi edinme arzusunu daha da artırdı.

Aradığı bilgi, Yahudi evinde titizlikle ulaşamayacağı bir yerde tutuldu; ancak Wolff henüz on bir yaşındayken ailesinin evini terk etti ve kendini eğitmek, dinini ve mesleğini seçmek için dünyaya çıktı. Akrobalarının arasında geçici bir yuva buldu, ancak çok geçmeden bir mürted olarak oradan sürüldü ve yalnız ve meteliksiz olarak yabancılar arasında kendi yolunu çizmek zorunda kaldı. Bir yerden bir yere gitti, özenle çalıştı ve İbranice öğretmekle desteğini kazandı. Katolik bir profesörün etkisiyle Roma inancını kabul etti. Daha sonra kendi halkı arasında misyoner olmaya karar verdi. Bu hedefi göz önünde bulundurarak birkaç yıl sonra Roma'daki Propaganda Koleji'nde çalışmalarına devam etti. Orada, bağımsız düşünme alışkanlığı ve konuşmasında açık sözlülüğü ona sapkınlık olarak atfedildi.

Wolff, kilisenin suiistimallerine açıkça saldırdı ve reform ihtiyacı konusunda ısrar etti. Her ne kadar ilk başta papalık ileri gelenleri ona özel bir iltifat gösterse de, bir süre sonra onu Roma'dan uzaklaştırdılar. Kilisenin gözetimi altında bir yerden bir yere gitti, ta ki Roma köleliğine asla boyun eğmeyeceği açıkça ortaya çıkana kadar. Asi ilan edildi ve bulunduğu yere gitmekte serbest bırakıldı.

daha iyi. Daha sonra İngiltere'ye gitti ve Protestan inancını itiraf ederek Anglikan Kilisesi'ne katıldı. İki yıllık eğitimin ardından 1821 yılında görevine başladı.

Wolff, Mesih'in "acıların adamı ve emekleriyle tanışmış bir adam" olarak ilk gelişiyile ilgili büyük gerçeği kabul ettiğinde, aynı zamanda kehanetlerin de O'nun güç ve ihtişamla ikinci gelişini eşit açıklıkla sunduğunu gördü. Ve o, halkını Vaat Edilen Kişi olarak Nasıralı İsa'ya yönlendirmeye çalışırken ve onlara O'nun insanların günahları için bir kurban olarak aşağılanarak ilk gelişini işaret ederken, aynı zamanda onlara kral ve kurtarıcı olarak ikinci gelişini de öğretti.

"Nasıralı İsa, gerçek Mesih" dedi, "elleri ve ayakları delinmişti; bir kuzu gibi mezbahaya götürülen; acıların adamı olan ve emek konusunda deneyimli olan; Asası Yahuda'dan alındıktan ve yasa koyma gücü ilk kez ayaklarının arasından alındıktan sonra, ikinci kez göklerin bulutları içinde ve baş meleğin borazanıyla gelecek ve Tanrı Dağı'nda duracak. Zeytin"; "ve bir zamanlar Adem'e verilen ve onun tarafından kaybedilen yaratılış üzerindeki egemenlik (Yaratılış 1:26; 3:17), İsa'ya verilecek. O, tüm dünyanın kralı olacak. Yaratılışın inilteleri ve ağıtları sona erecek ve övgü ve şükran şarkıları duyulacak... İsa, Babasının görkemi içinde, kutsal meleklerle birlikte geldiğinde... ilk önce ölü imanlılar dirilecek (I Selanikliler 4: 16; I Korintliler 15:23). Biz Hıristiyanlar buna ilk diriliş diyoruz. Daha sonra hayvanlar alemi doğasını değiştirecek (Yeşaya 11:6-9) ve İsa'ya teslim olacak (Mezmunur 8). Evrensel barış hakim olacak... Rab bir kez daha yeryüzüne bakacak ve şöyle diyecek: İşte, her şey çok güzel."

Wolff, Rab'bin gelişinin yakın olduğuna inanıyordu ve kehanet dönemlerine ilişkin yorumu, Miller'in belirttiği sürenin birkaç yılı içinde büyük tamamlanmayı sağladı. "O günü ve saati kimse bilmez" ayetinde ısrar edenlere, insanların gelişin yakınlığı konusunda hiçbir şey bilmek istememeleri gerektiğini belirten Wolff, şu cevabı verdi: "Rabbimiz o gün ve saatin asla yaşanmaması gerektiğini mi söyledi? Hayır O bize zamanların işaretlerini verdi ki, en azından O'nun gelişinin yaklaştığını bilelim, tıpkı incir ağacının yapraklarından yazın habercisi olduğunu bildiğimiz gibi (Matta 24:32)? hatta bize öğüt bile verdi. sadece peygamber Daniel'i okumak değil, aynı zamanda onu anlamak için mi? Ve sözlerin kıyamete kadar kapalı olacağı söylenen Daniel kitabında (onun zamanında olduğu gibi) şöyle yazıyor: 'Birçok kişinin bir yerden diğerine koşacağını' (İbranice ifade, zamanı gözlemlemek ve düşünmek anlamına gelir) ve 'bilginin' (zamanla ilgili olarak) 'çoğalacağını' (Dan. 12:4) bildirmiştir. zamanın yakınlığının bilinmeyeceğini, ancak tam gün ve saatin insanların bilgisi dahilinde olmayacağını söylemek niyetinde değildir. Tıpkı Nuh'un gemiyi hazırladığı gibi, bizi de O'nun gelişine hazırlanmaya teşvik etmek amacıyla, Kendisinin zamanların işaretleri tarafından yeterince tanınacağını söyledi."

Kutsal Yazıların popüler yorumlanması veya yanlış yorumlanması sistemiyle ilgili olarak Wolff şunları yazdı: "Hıristiyan kilisesinin büyük bir kısmı Kutsal Yazıların açık anlamından uzaklaştı ve Budistlerin hayali sistemine yöneldi. Onlar geleceğin geleceğine inanıyorlar. insanlığın mutluluğu uçmaktan ibaret olacak ve varsayalım ki Yahudileri okuduklarında Yahudi olmayanları anlamalı ; ve Kudüs'ü okuduklarında kiliseyi anlamaları gerekir . Dünya denildiğinde Cennet anlamına gelir ; ve Rab'bin gelişiyile misyoner toplumlarının ilerleyişini anlamalılar ; ve Rab'bin evinin dağına çıkmak, Metodistlerin muazzam bir şekilde toplanması anlamına gelir."

Wolff, 1821'den 1845'e kadar yirmi dört yıl boyunca Afrika'da yoğun bir şekilde seyahat etti, Mısır ve Etiyopya'yı ziyaret etti; Asya üzerinden Filistin, Suriye, İran, Özbekistan ve Hindistan'ı geçti. Ayrıca Amerika Birleşik Devletleri'ni de ziyaret etti ve gezisi sırasında

Saint Helena adasında vaaz verdi. Ağustos 1837'de New York'a geldi ve o şehirde konuştuktan sonra Philadelphia ve Baltimore'da vaaz verdi ve sonunda Washington'a gitti. Orada, şöyle dedi: "Eski başkan John Quincy Adams'ın Kongre binalarından birinde bulunduğu bir öneriyle, yasama organı bana Cumartesi günü verdiğim bir konferans için Kongre salonunu kullanma izni verdi. tüm Kongre üyeleri, Virginia piskoposu, din adamları ve Washington vatandaşları. Aynı onur, huzurunda Asya'daki araştırmalarımın ve aynı zamanda Amerika'daki araştırmalarımın bahsettiğim New Jersey ve Pennsylvania hükümet üyeleri tarafından da bana verildi. İsa Mesih'in kişisel krallığı."

Dr. Wolff, hiçbir Avrupalı otoritenin koruması olmadan, birçok zorlukla karşı karşıya kalarak ve sayısız tehlikeyle çevrelenerek, en barbar ülkeleri dolaştı. Dövüldü, aç bırakıldı, köle olarak satıldı ve üç kez ölüm cezasına çarptırıldı. Soyguncuların kurbanı oldu ve bazen neredeyse susuzluktan ölüyordu. Bir keresinde soyuldu ve sahip olduğu her şey elinden alındı. Yüzüne kar yağarken, ayakları çıplak ve buzlu zeminle temastan donmuş halde dağlarda yüzlerce kilometre yürüyerek gitmek zorunda kaldı.

Vahşi ve düşman kabilelerin ortasına silahsız gitmemesi konusunda uyarıldığında, duayla, Mesih için şevkle ve O'nun yardımına güvenerek silahlandığını ilan etti. Şöyle dedi: "Benim de kalbimde Allah'ın ve komşumun sevgisi, elimde de İncil var." Gittiği her yere yanında İbranice ve İngilizce İncil'i taşıyordu. Son yolculuklarından birinde şunları söyledi: "İncil'i elimde açık tuttum. Gücümün Kitap'ta olduğunu ve onun gücünün beni ayakta tutacağını hissettim."

Böylece o, hükmün mesajı yaşanabilir yer kürenin büyük bir kısmına taşınmaya kadar çabalarına azimle devam etti. Yahudiler, Türkler, Persler, Hindular ve diğer birçok millet ve ırk arasında Tanrı Sözü'nü bu çeşitli dillerde dağıttı ve her yerde Mesih'in yaklaşmakta olan krallığını ilan etti.

Özbekistan'a yaptığı seyahatlerde, uzak ve izole bir halk tarafından dile getirilen, Rab'bin yakında geri döneceği öğretisiyle karşılaştı. Yemen Arapları hakkında şunları söyledi: "Ellerinde, Mesih'in ve O'nun krallığının ihtişamla ikinci gelişi hakkında bilgi içeren 'Seera' adlı bir kitap var ve 1840 yılında büyük olayların gerçekleşmesini bekliyorlar." "Yemen'de Rekhabililerle altı gün geçirdim. Şarap içmiyorlar, bağ dikmiyorlar, tohum ekmiyorlar, çadırda yaşıyorlar; Rechab oğlu Yonadab'ın sözlerini hatırlıyorlar. Aralarında çocuklar da vardı. İsrail'in Dan kabilesinden ... Rehab'ın oğullarıyla birlikte Mesih'in gökteki bulutlar içinde yakında gelişini bekleyenler."

Benzer bir inanç Tataristan'daki başka bir misyoner tarafından da bulundu. Bir Tatar rahip misyonere İsa'nın ikinci kez ne zaman geleceğini sordu. Misyoner bu konuda hiçbir şey bilmediğini söylediğinde rahip, Kutsal Kitap öğretmeni olduğunu iddia eden birinin bu kadar bilgisiz olmasına çok şaşırması gibi görüldü ve kehanete dayanarak Mesih'in 1844 yılında geleceğine dair kendi inancını ilan etti.

1826 gibi erken bir tarihte Advent mesajı İngiltere'de vaaz edilmeye başlandı. Oradaki hareket Amerika'daki gibi belirli bir biçime bürünmedi. Advent'in kesin zamanı genellikle çok fazla öğretilmiyordu, ancak Mesih'in yakın zamanda iktidara ve ihtişama kavuşacağına dair büyük gerçek yüksek sesle ilan edildi. Ve bu sadece muhalifler ve kurallara uymayanlar arasında geçerli değil. İngiliz yazar Mourante Brock, Anglikan Kilisesi'nin yaklaşık yedi yüz papazının bu "krallığın müjdesini" vaaz etme işine katıldığını belirtiyor. Rabbin geliş zamanı olarak 1844'e işaret eden mesaj Büyük Britanya'da da verildi. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Adventist yayınları geniş çapta yayıldı. İngiltere'de kitaplar ve dergiler yeniden basıldı. VE

Doğuştan bir İngiliz olan ve Amerika'da Adventist inancını benimsemiş olan Robert Winter, 1842'de, Rab'bin gelişini duyurmak için kendi ülkesine döndü. Pek çok kişi bu çalışmada ona katıldı ve hüküm mesajı İngiltere'nin çeşitli yerlerinde duyuruldu.

Güney Amerika'da, rahiplerin barbarlığı ve kötü niyetinin ortasında, İspanyol Cizvit Lacunza, Kutsal Yazıları öğrendi ve böylece Mesih'in dönüşünün yakınlığı hakkındaki gerçeği aldı. Uyarıda bulunmak zorunda kalan ve Roma'nın kınamalarından kaçmak isteyen o, görüşlerini "Haham Ben-İsrail" takma adı altında yayınladı ve kendisini din değiştirmiş bir Yahudi olarak temsil etti. Lacunza 18. yüzyılda yaşadı, ancak kitabının Londra şehrine nüfuz etmesi 1825 civarında İngilizce diline çevrildi. Yayınlanması, İngiltere'de ikinci geliş temasına karşı halihazırda uyanmakta olan ilginin derinleşmesine hizmet etti.

18. yüzyılda Lutherci bir papaz, ünlü bir bilim adamı ve İncil eleştirmeni olan Bengel, Almanya'da öğretiyi öğretti. Bengel, eğitimini tamamladıktan sonra kendisini teoloji çalışmalarına adanmıştı; "ruhunun ciddi ve dini karakteri, eğitim ve disiplinle derinleşip güçlenmiş ve doğal olarak onu bu alana yöneltmişti. Kendisinden önce ve sonra gelen düşünceli yapıdaki diğer gençler gibi o da dini nitelikteki şüpheler ve zorluklarla yüzleşmek zorunda kaldı. Ve büyük bir duyguyla, 'zavallı kalbini delip geçen ve gençlik zamanlarına katlanılması çok zor hale getiren birçok ok'tan söz ediyor.'" Wuerttemberg konseyinin bir üyesi olarak yemin ettikten sonra, din özgürlüğü, "vicdan zoruyla yerleşik kiliseden çekilmek zorunda kalanlara makul her türlü özgürlüğün verilmesi" konusunda ısrar ediyor. Bu politikanın olumlu etkileri memleketinde hâlâ hissediliyor.

Bengel'in zihninde, Mesih'in ikinci gelişinin ışığı, "Advent Sunday" için Vahiy 21'e ilişkin bir vaaz hazırladığı sırada doğdu. Kıyamet kehanetleri onun anlayışına daha önce hiç olmadığı kadar açıklanmıştı.

Peygamber tarafından sunulan sahnelerin muazzam önemi ve olağanüstü ihtişamı duygusuyla baskı altında kaldığından, bir süreliğine temayı düşünmekten uzaklaşmak zorunda kaldı. Minberde bu konu tüm gücü ve canlılığıyla yeniden karşısına çıktı. O zamandan beri kendisini kehanetleri, özellikle de Kıyametle ilgili kehanetleri incelemeye adanmış ve çok geçmeden bunların Mesih'in gelişinin yakınlığına işaret ettiği sonucuna vardı ve inandı. İkinci geliş zamanı olarak belirlediği tarih, daha sonra Miller tarafından ileri sürülecek olan tarihten yalnızca birkaç yıl farklıydı.

Bengel'in yazıları Hıristiyan âleminin her yerine yayıldı. Onun kehanet konusundaki görüşleri genel olarak memleketi Wuerttemberg'de ve bir dereceye kadar Almanya'nın diğer bölgelerinde iyi karşılandı. Hareket onun ölümünden sonra da devam etti ve Advent mesajı Almanya'da duyulurken diğer ülkelerdeki insanların da ilgisini çekti. İlk başta bazı müminler Rusya'ya giderek orada koloniler kurdular. Dolayısıyla İsa'nın yaklaştığı inancı bu ülkedeki Alman kiliselerinde hâlâ sürdürülmektedir.

Işık Fransa ve İsviçre'de de parladı. Farel ve Calvin'in reformun gerçeklerini yaydığı Cenevre'de Gausson ikinci gelişin mesajını duyurdu. Bir öğrenci olarak Gausson, 18. yüzyılın sonları ve 19. yüzyılın başlarında tüm Avrupa'yı istila eden rasyonalist ruhla karşılaştı. Hizmete girdikten sonra sadece gerçek inanç konusunda bilgisiz değildi, aynı zamanda şüpheciliğe de meyilliydi. Gençliğinde kehanetlerin incelenmesiyle ilgilenmişti.

Rollin'in Antik Tarih kitabını okuduktan sonra dikkati Daniel'in ikinci bölümüne çekildi ve Gausson, tarihçinin anlatımında kendisinin de gördüğü gibi, kehanetin olağanüstü doğrulukla yerine getirilmesine şaşırı. Orada

bu, son yılların tehlikeleri arasında ona dayanak noktası olarak hizmet eden Kutsal Yazıların ilhamının bir kanıtıydı. Rasyonalizmin öğretileriyle yetinemedi ve İncil'i inceleyerek ve daha net bir ışık arayarak belli bir süre sonra olumlu bir inanca yöneldi.

Kehanetleri incelemeye devam ederken Rab'bin gelişinin yakın olduğunu anladı. Bu büyük gerçeğin ciddiyetinden ve öneminden etkilenerek bunu halka duyurmak istedi; ancak Daniel'in kehanetlerinin gizemli olduğuna ve anlaşılamayacağına dair yaygın inanç onun yolunda ciddi bir engeldi. Farel'in geçmişte yaptığı gibi sonunda kararını verdi.

Ebeveynlerin ilgisini çekmeyi umduğu çocuklardan başlayarak Cenevre'nin müjdelenmesi.

Bu görevdeki hedeflerinden bahsederek şunları söyledi: "Onu küçük bir önem taşıdığım için değil, tam tersine büyük değeri nedeniyle sunmak istediğim anlaşılmamasını isterim. tanıdık bir şekilde ve çocuklara hitap ettim.

Sesimi duyurmak istiyordum ve önce yetişkinlere hitap edersem duyulmayacağımdan korkuyordum. Bu nedenle gençlere gitmeye karar verdim. Çocuklardan oluşan bir izleyici kitlesi topluyorum; grup büyürse; ilgiyle dinlediklerini ve memnun olduklarını görürseniz; Konuyu anlar ve açıklarlarsa, yakında ikinci bir oturuma geçebileceğimden emin oluyorum ve yetişkinler de bunun oturup çalışmaya değer olduğunu görecekler.

Bu yapıldığında dava kazanılmış olur."

Çaba başarılı oldu. Çocuklarla konuşurken büyükler dinlemeye gelirdi. Kilisesinin galerileri dikkatli dinleyicilerle doluydu. Bunların arasında sosyal statüsü ve bilgisi yüksek adamlar vardı, ayrıca Cenevre'yi ziyaret eden yabancılar ve yabancılar da vardı. Böylece mesaj başka yerlere de götürüldü.

Başarısından cesaret alan Gausson, Fransızca konuşulan kiliselerde kehanet kitaplarının incelenmesini teşvik etme umuduyla derslerini yayınladı. Gausson, "Çocuklara verilen talimatları yayınlamak," dedi, "bu tür kitapları çoğu zaman anlaşılmaz oldukları yönündeki sahte bahaneyle ihmal eden yetişkinlere şunu söylemek demektir: 'Çocuklarımız bunları anlarken bunları anlamak nasıl zor olabilir?'" diye ekliyor : "Mümkünse, kehanetlerin bilgisini sürülerimiz arasında yaygınlaştırmak için büyük bir arzum vardı." "Aslında bana zamanın ihtiyaçlarını daha iyi karşılayabilecek bir çalışma yok." "Yaklaşan sıkıntıya onun aracılığıyla hazırlanmalı ve İsa Mesih'i izleyip beklemeliyiz."

Gausson, Fransız dilinin en seçkin ve sevilen vaizlerinden biri olmasına rağmen, bir süre sonra, gençlere eğitim verirken sıkıcı ve akılcı bir el kitabı olan kilise ilmihi yerine İncil'i kullanma ana suçu nedeniyle bakanlıktan uzaklaştırıldı. neredeyse olumlu inançtan yoksun. Daha sonra bir ilahiyat okulunda öğretmen oldu ve Pazar günleri din görevlisi olarak çalışmalarına devam ederek çocuklara hitap etti ve onlara Kutsal Yazılar konusunda eğitim verdi. Peygamberlik konusundaki çalışmaları da yoğun ilgi uyandırdı. Profesörlüğünden basına ve çocuk öğretmeni olarak en sevdiği mesleğine kadar Gausson uzun yıllar boyunca büyük bir etki yaratmaya devam etti ve birçok kişinin dikkatini Tanrı'dan söz eden kehanetlerin incelenmesine çekmede bir araç olarak hizmet etti. Rabbin bir sonraki gelişi.

İskandinavya'da da geliş mesajı vaaz edildi ve büyük ilgi uyandırdı. Birçoğu, Mesih adına başışlanma dileyerek günahlarını itiraf etmek ve onlardan vazgeçmek için dikkatsiz güvenliklerinden uyandı. Ancak devlet kilisesinin din adamları harekete karşı çıktılar ve onların etkisiyle mesajı vaaz edenlerden bazıları hapse atıldı. Rabbin yaklaşmakta olan gelişini vaaz edenlerin bu şekilde susturulduğu birçok yerde, Tanrı, mesajı bir şekilde göndermeyi uygun görmüştür.

küçük çocuklar aracılığıyla mucizevi bir şekilde. Reşit olmadıkları için Eyalet kanunları onlara herhangi bir yasak getiremiyordu ve bu nedenle tacize uğramadan konuşmalarına izin veriliyordu.

Hareket esas olarak en mütevazı sınıflar arasında gerçekleşti ve insanlar uyarıyı duymak için en basit işçi evlerinde toplandı.

Çocuk vaizlerin çoğu yoksul kulübe sakinleriydi.

Bazıları altı ya da sekiz yaşından büyük değildi; ve hayatları Kurtarıcı'yı sevdiklerine ve Tanrı'nın kutsal emirlerine itaat ederek yaşamaya çalıştıklarına tanıklık etse de, genel olarak yalnızca o yaştaki çocuklarda görülen yetenek ve zekayı gösteriyorlardı. Ancak halkın huzuruna çıktıklarında, onların doğal yeteneklerinin ötesine geçen bir etkiden etkilendikleri açıktı. Ses tonları ve tavırları değişti ve Kutsal Yazıların şu sözlerini kullanarak ciddi bir güçle yargı uyarısını verdiler: "Tanrı'dan korkun ve O'nu yüceltin; çünkü O'nun yargı saati geldi." Sadece ahlaksızlığı ve ahlaksızlığı kınamakla kalmayıp, aynı zamanda dünyeviliği ve dinden dönmeyi kınayarak ve dinleyicilerine gelecek gazaptan aceleyle kaçmalarını tavsiye ederek insanların günahlarını azarladılar.

İnsanlar titreyerek dinlediler. Tanrı'nın ikna edici Ruhu onların yüreklerine konuştu. Birçoğu Kutsal Yazıları yeni ve daha derin bir ilgiyle araştırmaya yönlendirildi; aşırı ve ahlaksızlar hayatlarını düzeltti; diğerleri dürüst olmayan uygulamalarından vazgeçtiler. Öyle bir çalışma yapıldı ki, Devlet kilisesinin papazları bile harekette Tanrı'nın elinin olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Kurtarıcı'nın geliş haberinin İskandinav ülkelerinde verilmesi ilahi bir iradeydi; ve hizmetkarlarının sesi sustuğunda, işin tamamlanabilmesi için Ruhunu çocukların üzerine koydu. İsa, zafer sesleriyle ve palmye dallarını sallayarak Kendisini Davut'un Oğlu olarak alkışlayan coşkulu kalabalığın eşliğinde Yeruşalim'e yaklaştığında, kıskanç Ferisiler O'ndan kendilerini susturmasını istediler. Ancak İsa onlara, tüm bunların kehanetin gerçekleşmesi olduğunu ve bu sesler sustuğu takdirde taşların haykıracağını söyledi. Rahiplerin ve prenslerin tehditlerinden korkan halk, Yeruşalim'in kapılarından girerken sevinçli duyurularını bıraktı; ama sonra çocuklar tapınağın avlusunda palmye dallarını sallayarak koroyu söylediler ve şöyle bağırdılar: "Davut Oğlu'na Hosanna!" (Mat. 21:8-16). Ferisiler derin bir hoşnutsuzlukla O'na şöyle dediler: "Bu insanların ne dediğini duyuyor musun?" Tanrı, Mesih'in ilk gelişi sırasında çocuklar aracılığıyla çalıştığı gibi, ikinci gelişinin mesajını iletmek için de onlar aracılığıyla çalıştı. Kurtarıcı'nın gelişinin ilanının tüm halklara, dillere ve uluslara duyurulması için Tanrı Sözü yerine getirilmelidir.

Guilherme Miller ve işbirlikçilerine bu uyarıyı Amerika'da duyurma görevi verildi. Bu ülke büyük Advent hareketinin merkezi haline geldi.

İlk meleğin mesajına ilişkin kehanetin en doğrudan gerçekleşmesi orada gerçekleşti.

Miller ve arkadaşlarının yazıları uzak diyarlara götürüldü. Misyonerlerin nüfuz ettiği her yerde, tüm dünyaya, Mesih'in yakında geri döneceğine dair sevinçli haber gönderildi. Sonsuza dek sürecek olan müjdenin mesajı her yerde yayıldı: "Tanrı'dan korkun ve O'nu yüceltin; çünkü O'nun hüküm saati geldi."

İsa'nın 1844 baharında gelişine işaret ediyor gibi görünen kehanetlerin tanıklığı insanların zihninde derin bir etki yarattı. Mesaj eyaletten eyalete giderken her yerde büyük ilgi vardı.

Birçoğu, peygamberlik dönemlerinden alınan delillerin doğru olduğuna ikna olmuş ve kendi fikirlerinin gururunu feda ederek gerçeği memnuniyetle kabul etmişlerdi. Bazı

Papazlar mezhepçi fikir ve duygularını bir kenara bırakıp maaşlarından ve kiliselerinden vazgeçerek İsa'nın gelişini ilan etmede birleştiler. Ancak bu mesajı kabul eden nispeten az sayıda papaz vardı. Böylece büyük ölçüde mütevazı sıradan insanların eline geçti. Çiftçiler tarlalarını, tamirciler aletlerini, tüccarlar mallarını, profesyoneller pozisyonlarını terk etti. Bütün bunlara rağmen yapılacak işe göre işçi sayısı azdı. Tanrısız bir kilisenin ve kötülük içinde yatan bir dünyanın durumu, gerçek bekçilerin ruhları üzerinde ağır bir yükü ve onlar, insanları kurtuluşa tövbeye çağırabilmek için zahmete, yoksunluğa ve acıya isteyerek katıldılar. Şeytan'ın karşı çıkmasına rağmen çalışma istikrarlı bir şekilde devam etti ve geliş gerçeği binlerce kişi tarafından kabul edildi.

Hem dünyevi hem de kilise günahkarlarını gelecek gazaptan kaçmaları konusunda uyarın keskin tanıklık her yerde duyuldu. Vaizler, Mesih'in öncüsü Vaftizci Yahya gibi, baltayı ağacın köküne dayadılar ve herkesi tövbeye layık meyve vermeye teşvik ettiler. Onların heyecan verici çağrılarını, popüler kürsülerden duydukları barış ve güvenlik güvenceleriyle belirgin bir tezat oluşturuyordu; ve mesaj nereye iletiliyse insanları etkiledi. Kutsal Ruh'un gücüyle ruha ulaşan Kutsal Yazıların basit, doğrudan tanıklığı, çok az kişinin tamamen karşı koyabileceği bir inanç ağırlığını beraberinde taşıyordu. Dindar olduklarını iddia edenler sahte güvenliklerinden sarsıldılar. Onun mürtedliğini, dünyeviliğini ve inançsızlığını, gururunu ve bencilliğini gördüler. Birçoğu tövbe ederek ve aşağılanarak Rab'bi aradı. Uzun zamandır dünyevi şeylere yapışan sevgiler artık cennette sabitlenmişti. Tanrı'nın Ruhu onların üzerine dayandı ve yumuşamış ve bastırılmış kalplerle şu haykırışı seslendirmede birleştiler: "Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun hükmünün saati geldi."

Günahkarlar gözyaşları içinde sordular: "Kurtulmak için ne yapmalıyım?" Hayatları sahtekârlıkla damgalanmış olanlar, bu durumu telafi etmeye istekliydiler. Mesih'te huzuru bulan herkes, başkalarının da bu bereketten pay almasını istedi. Anne babaların kalpleri çocuklarına, çocukların kalpleri ise anne babalarına çevrildi. Gurur ve çekingenlik engelleri yıkıldı. Samimi itiraflar yapıldı ve aile üyeleri, kendilerine en yakın olanların ve sevdiklerinin kurtuluşu için çalıştı. Ateşli şefaatin sesi sık sık duyuldu. Her yerde derin acı çeken, Tanrı'ya yalvaran ruhlar vardı. Birçoğu, günahlarının bağışlanacağından emin olmak veya akrabalarının ya da komşularının din değiştirmesi için bütün gece dua ederek savaştı.

Tüm sınıflar Adventist toplantılarına odaklanmıştı. Zenginler ve fakirler, büyükler ve alçakgönüllüler, çeşitli nedenlerden ötürü, ikinci geliş öğretisini kendileri duymaya can atıyorlardı. Rab, kulları imanlarının nedenlerini açıklarken, muhalefet ruhunu kontrol altında tuttu. Bazen enstrüman zayıftı; ama Tanrı'nın Ruhu kendi gerçeğine güç verdi. Bu toplantılarda kutsal meleklerin varlığı hissediliyordu ve her gün birçok kişi imanlılara katılıyordu. Mesih'in yakında geleceğini gösteren deliller tekrarlanırken, büyük kalabalıklar bu ciddi sözleri tam bir sessizlik içinde dinlediler. Cennet ve Dünya birbirine yaklaşıyor gibiydi. Tanrı'nın gücü yaşlı, genç ve orta yaşlılarda aynı şekilde hissedildi. Erkekler dudaklarında övgülerle evlerine gittiler ve neşeli ses sessiz gece havasında yankılandı. Bu toplantılara katılan hiç kimse derin ilgi uyandıran sahneleri unutamadı.

Mesih'in gelişinin kesin bir zamanının ilan edilmesi, kürsüdeki papazdan kürsüye kadar her sınıftan birçok insanda büyük bir muhalefet uyandırdı.

en cesur günahkar. Peygamberliğin sözleri yerine geldi: "Son günlerde kendi tutkularının peşinden yürüyen alaycılar gelecek ve şöyle diyecekler: O'nun gelişinin vaadi nerede? Çünkü atalar uykuya daldığından beri her şey dünyanın başlangıcından beri olduğu gibi kalacak. yaratılış." (II Pet. 3:3 ve 4). Kurtarıcı'yi sevdiğini iddia edenlerin çoğu, ikinci geliş öğretisine karşı olmadıklarını beyan ettiler. Bunlar ancak belirlenmiş bir zaman ayarına aykırıydı. Ama Tanrı'nın araştıran gözleri onların kalplerini okuyordu. Mesih'in dünyayı adaletle yargılamak için geleceğini duymak istemiyorlardı. Sadakatsiz hizmetkarlardı; onların işleri, kalpleri araştıran Allah'ın imtihanına dayanamıyordu ve Rab'be kavuşmaktan korkuyorlardı. Mesih'in ilk gelişindeki Yahudiler gibi onlar da O'nu selamlamaya hazır değillerdi. Sadece İncil'in açık argümanlarını dinlemeyi reddetmekle kalmadılar, aynı zamanda Rab'bi bekleyenlerle de alay ettiler.

Şeytan ve melekleri, Mesih'in ve kutsal meleklerin yüzüne övündüler ve hakaretler savurdular, çünkü O'nun olduğunu iddia eden insanlar O'na karşı o kadar az sevgi duyuyorlardı ki, O'nun ortaya çıkmasını arzulamıyorlardı.

Advent inancını reddedenlerin en sık öne sürdüğü argüman "Kimse o günü ve saati bilmiyor" idi.

Kutsal metin şöyle diyor: "O günü ve saati ne Cennetteki melekler ne de Oğul biliyor, yalnızca Babam biliyor." (Mat. 24:36). Bu pasajın Rabbi bekleyenler tarafından net ve uyumlu bir açıklaması yapılmış, muhalifler tarafından ise yanlış kullanıldığı açıkça ortaya konmuştur. Bu sözler Mesih tarafından, tapınağı son kez terk ettikten sonra Zeytin Dağı'nda öğrencileriyle yaptığı unutulmaz konuşmada söylendi. Öğrenciler şu soruyu sormuşlardı: "Senin gelişinin ve dünyanın sonunun alameti ne olacak?" İsa onlara işaretler verdi ve şöyle dedi: "Bütün bunları gördüğünüzde, bilin ki, O kapılarda yakındadır." (Mat. 24:3 ve 33). Rab'bin bir sözü değerini yok etmek için söylenmez. O'nun gelişinin gününü veya saatini hiç kimse bilmeseydi de, bize bu konuda talimat veriliyor ve ne zaman yaklaştığını bilmemiz gerekiyor. Üstelik bize, uyarıya kayıtsız kalmanın, bunu bilmeyi reddetmenin ya da O'nun gelişinin yaklaştığını bilmeyi ihmal etmenin, Nuh'un zamanında yaşayanlar için olduğu kadar bizim için de ölümcül olacağı öğretildi. Tufanın ne zaman geleceğinden habersiz. Aynı bölümde kaydedilen benzetme, sadık kul ile sadakatsizi karşılaştırıyor ve kalbinden "Rabbim geç gelecek" diyene lanet ediyor. Mesih'in gelişini izlerken ve vaaz ederken bulunduğu kişileri ve bunu inkar edenleri hangi ışıktaki gözlemleyeceğini ve ödüllendireceğini açıklar. "Öyleyse izleyin" diyor; "Rab'bin geldiğinde bu şekilde hizmet ederken bulunduğu o hizmetçiye ne mutlu!" (Mat. 24:42-

51). "Eğer izlemezsen, hırsız gibi üzerinize gelirim ve hangi saatte üzerinize geleceğimi bilemeyeceksiniz." (Va. 3:3).

Pavlus, Rab'bin gelişinin beklenmedik olacağı bir sınıftan söz ediyor: "Rab'bin günü, gece hırsız gibi gelecek; çünkü, 'Esenlik ve güvenlik var' dedikleri zaman, üzerlerine ani bir yıkım gelecek. ..ve hiçbir şekilde kaçamayacaklar." Ve Kurtarıcı'nın uyarısına kulak verenler için şunu ekliyor: "Siz kardeşler, o gün sizi bir hırsız gibi yakalayacak diye artık karanlıkta değilsiniz; çünkü hepimiz ışığın çocuklarıyız ve gündüzün çocuklarıyız; biz ne geceye ne de karanlığa." (I Selanikliler 5:2-5).

Böylece Kutsal Yazıların, Mesih'in gelişinin yakınlığı konusunda bilgisiz kalan insanlara hiçbir garanti vermediği kanıtlandı. Ancak gerçeği reddetmek için sadece bahane arayanlar bu açıklamaya kulaklarını tıkadılar; ve "O gün ve saati kimse bilmiyor" sözleri cesur alaycılar ve hatta Mesih'in vaizleri olduğunu iddia edenler tarafından tekrarlanmaya devam etti.

İnsanlar uyanıp kurtuluş yolunu sormaya başlayınca,

Din öğretmenleri, Tanrı Sözü'nü yanlış yorumlayarak korkularını gidermeye çalışarak onlarla gerçek arasına girdiler. Sadakatsiz bekçiler, Tanrı barıştan bahsetmemişken "Barış, Barış!" diye bağırarak büyük aldatıcının işine katıldılar. Mesih'in zamanındaki Ferisiler gibi, birçok kişi Cennetin Krallığına girmeyi reddetti ve girenleri engelledi. Bu ruhların kanına ihtiyacınız olacak.

Kiliselerdeki en alçakgönüllü ve kutsanmış olanlar genellikle mesajı ilk alan kişilerdi. İncil'i kendileri araştıranlar, peygamberlik hakkındaki popüler görüşlerin Kutsal Yazılara aykırı karakterini görmekten kaçınmazlardı ve insanların din adamlarının etkisi altında olmadığı her yerde, kendileri için Tanrı'nın Sözü'nü aradıkları her yerde, geliş öğretisi İlahi otoritesini kanıtlamak için yalnızca Kutsal Yazılarla karşılaştırılması gerekiyordu.

Birçoğu iman etmeyen kardeşleri tarafından zulme uğradı. Bazıları kilisedeki konumlarını korumak için umutları hakkında hiçbir şey söylememeyi kabul etti. Ancak diğerleri, Tanrı'ya olan sadakatin, O'nun kendilerine emanet ettiği gerçekleri gizlemekten kendilerini alıkoymadığını hissettiler. Sadece Mesih'in gelişine olan inançlarını ifade etme nedeniyle kilise kardeşliğinden ayrılanların sayısı çok azdır. İman sınavına katılanlar için peygamberin şu sözleri çok değerliydi: "Sizden nefret eden ve benim adım uğruna sizi sizden uzaklaştıran kardeşleriniz, şöyle deyin: Rab yücelsin; ama o sizin sevinciniz için görünecektir." ve şaşkına dönecekler." (Yeşaya 66:5).

Tanrı'nın melekleri uyarının sonucunu büyük bir ilgiyle izlediler. Mesajın kiliseler tarafından genel olarak reddedilmesi üzerine melekler büyük bir üzüntüyle geri çekildiler. Ancak, Advent'in hakikati konusunda henüz sınanmamış birçok kişi vardı. Pek çok insan kocaları, karıları, ebeveynleri veya çocukları tarafından aldatıldı ve Adventistlerin vaaz ettiği sapkınlıkları dinlemenin bile günah olduğuna inandırıldı. Melekler bu ruhları sadakatle korumaları emredildi; çünkü Tanrı'nın tahtından gelen başka bir ışık hâlâ üzerlerinde parlamalı.

Mesajı alanlar tarifsiz bir arzuyla Kurtarıcıların gelişini beklediler. O'nunla karşılaşmayı bekledikleri zaman yaklaşıyordu. Bu saati sakın bir ciddiyet içinde beklediler. Parlak gelecekte sahip olmaları gereken barışın garantisi olan Tanrı ile tatlı bir birliktelikte dinlendiler. Bu umudu ve güveni yaşayan hiç kimse o değerli beklenti saatlerini unutamaz. Belirlenen zamandan birkaç hafta önce laik meslekler büyük ölçüde bir kenara bırakıldı. Samimi müminler, adeta ölüm döşeğindeymiş ve dünya sahnelerine gözlerini kapatmalarına dakikalar kalmış gibi, kalplerindeki her düşünce ve duyguyu dikkatle incelerler.

"Yükseliş kıyafetleri" yapılmamıştı ama herkes Kurtarıcıyla buluşmaya hazır olduklarına dair içsel kanıtlara ihtiyaç duyuyordu; beyaz giysileri ruhun saflığıydı; Mesih'in kefareten kanıyla günaha arındırılmış karakterlerdi. Keşke Tanrı'nın sözde halkında hâlâ aynı iç gözlem ruhu, aynı kararlı ve ateşli inanç olsaydı! Eğer Rab'bin huzurunda alçakgönüllü olmaya devam etselerdi ve ısrarla dileklerini merhamet koltuğuna göndermeye devam etselerdi, şu anda sahip olduklarından çok daha zengin bir deneyime sahip olacaklardı.

Çok az dua vardır, günaha dair gerçek inanç çok azdır ve yaşayan bir iman eksikliği, birçok kişiyi Kurtarıcımız tarafından bu kadar zengin bir şekilde sağlanan lütuftan mahrum bırakır.

Tanrı, halkını sınamayı amaçladı. Eli peygamberlik dönemlerinin hesabındaki bir hatayı gizledi. Adventistler bu hatayı keşfetmedikleri gibi, rakiplerinin en bilgilileri tarafından da keşfedilmedi. Bunlar şöyle dediler: "Peygamberlik dönemleri sayınız doğrudur. Büyük bir olay gerçekleşmek üzeredir.

yer; ama Bay Miller'ın öngördüğü şey bu değil; İsa'nın ikinci gelişi değil, dünyanın din değiştirmesi."

Beklenti zamanı geçti ve Mesih, halkının kurtuluşu için ortaya çıkmadı. Kurtarıcı'yı samimi inanç ve sevgiyle bekleyenler acı bir hayal kırıklığı yaşadılar. Ancak Tanrı'nın amaçları gerçekleşti. O'nun gelişini beklediklerini iddia edenlerin kalplerini sınıyordu. Aralarında korkudan başka bir nedenden ötürü harekete geçmeyen pek çok kişi vardı. İmanlarını dile getirmeleri kalplerini ve hayatlarını etkilememişti. Beklenen olay gerçekleşmeyince hayal kırıklığına uğramadıklarını açıkladılar. İsa'nın geleceğine hiçbir zaman inanmamışlardı. Bunlar gerçek imanlıların üzüntüsünü ilk alay edenler arasındaydı.

Fakat İsa ve tüm göksel ordu, hayal kırıklıklarına rağmen, denenmiş ve sadık olanlara sevgi ve anlayışla baktı. Görüneni görünmezden ayıran perde kalksaydı, o sadık ruhlara meleklerin yaklaştığı ve onları şeytanın oklarından koruduğu görülürdü.

Bölüm 21

Reddedilen Uyarı

İkinci geliş doktrinini vaaz ederken, William Miller ve arkadaşları, yalnızca insanları, kendilerini yargıya hazırlamak için uyandırmak amacıyla çalışmışlardı. Dindar olduğunu iddia eden kişilerin gözlerini kilisenin gerçek umuduna ve daha derin Hıristiyan deneyimine olan ihtiyaca açmaya çalışmışlardı. Ayrıca, derhal tövbe etmeyi ve Tanrı'ya dönmeyi empoze etmek için din değiştirmemiş olanları uyandırmaya da çalıştılar. "İnsanları bir tarikata, partiye dönüştürmeye çalışmadılar. Bu nedenle onların teşkilatına, disiplinine karışmadan, bütün parti ve mezheplerin içinde çalıştılar."

Miller şunları söyledi: "Tüm çalışmalarım boyunca mevcut mezheplerin çıkarlarından ayrı bir çıkar oluşturma veya birine diğerinin zararına fayda sağlama isteği veya düşüncesi hiçbir zaman olmadı. Hepsini kayırmayı düşündüm. Varsayalım ki tüm Hıristiyanlar sevinin - Mesih'in gelişi perspektifindeydim ve olayları benim gördüğüm gibi görmeyenlerin, bu öğretiyi kabul edenleri daha az sevmeyeceklerini düşünerek, ayrı toplantılar düzenlemeye gerek olduğunu düşünmedim. Arzu, ruhları Tanrı'ya döndürmek, dünyaya yaklaşan yargıyı bildirmek ve hemcinslerimi, Tanrıları ile huzur bulmalarını sağlayacak kalp hazırlığını yapmaya ikna etmekte mevcut çeşitli kiliseler."

Çalışmaları kiliseleri yeniden inşa etme eğiliminde olduğundan, bir süre olumlu karşılandı. Ancak bakanlar ve dini liderler geliş doktrinine karşı karar verdiklerinde ve konuyla ilgili tüm ajitasyonu bastırmak istediklerinde, sadece kürsüden buna karşı çıkmakla kalmadılar, aynı zamanda üyelerinin ikinci gelişinde vaazlara katılma ayrıcalığını da reddettiler, hatta kilise toplantılarında böyle bir umuttan bahsetmek. Böylece müminler kendilerini büyük bir sıkıntı ve şaşkınlık içinde buldular.

Kiliselerini seviyorlardı ve onlardan ayrılmayı reddediyorlardı. Ancak Tanrı'nın Sözü'ndeki tanıklığın bir kenara bırakıldığını ve kehanetleri araştırma haklarının reddedildiğini gördüklerinde, Tanrı'ya olan bağlılıklarının boyun eğmelerine izin vermediğini hissettiler. Tanrı Sözü'nün tanıklığını engellemeye çalışanlar, "gerçeğin direği ve temeli" olan Mesih'in kilisesinin bir parçası olarak görülemezdi. Sonuç olarak onlarla bağlarını koparmayı haklı buldular. 1844 yazında yaklaşık elli bin üye kiliselerini terk etti.

Bu dönemde Amerika Birleşik Devletleri'ndeki çoğu kilisede dikkate değer bir değişiklik gözlemlendi. Uzun yıllar boyunca dünyevi uygulamalara ve geleneklere kademeli fakat değişmez bir uyum ve buna bağlı olarak gerçek manevi yaşamda bir gerileme kaydedildi. Ancak o yıl ülkedeki hemen hemen her kilisede ani ve belirgin bir düşüş olduğuna dair kanıtlar ortaya çıktı. Kimse sebebini tam olarak belirleyemese de, gerçek hem basında hem de kürsüde geniş çapta yorumlandı ve not edildi.

Philadelphia papaz evinin bir toplantısında, çok kullanılan bir yorumun yazarı ve o şehrin önde gelen kiliselerinden birinin papazı olan Bay Barnes, "yirmi yıldır hizmette olduğunu ve son cemaate kadar asla, yönetmeliği daha fazla veya daha az sayıda din değiştirmeden uygulaydı. Ancak şimdi Hıristiyan olduğunu iddia eden kişilerde hiçbir uyanış, dönüşüm, lütufta gözle görülür bir artış yok ve kimse onun ofisine gelmiyor.

ruhlarının kurtuluşu hakkında konuşmaya çalışın. İş dünyasının artması, ticaret ve sanayinin parlak geleceğiyle birlikte, dünyeviliğe yönelme de artıyor. Bu her mezhepte yaşanıyor."

Aynı yılın Şubat ayında Prof. Oberlin Koleji'nden Finney şunları söyledi: "Ülkemizdeki Protestan kiliselerinin genel olarak çağın neredeyse tüm ahlaki reformlarına karşı hem ilgisiz hem de düşman olduğuna dair gerçekler önümüzdeydi. Bazı istisnalar var ama bu durum için yeterli değil. Durumun yaygınlaşmasının sona ermesi. Ayrıca bunu doğrulayan başka bir gerçek daha var: kiliselerde canlandırıcı etkinin neredeyse evrensel yokluğu. Ruhsal ilgisizlik neredeyse her şeyi istila eder ve son derece derindir; Ülke çapındaki dini basının tanıklık ettiği şey budur. Kilise üyeleri büyük ölçüde moda aşık oluyor; zevk kutlamalarında, danslarda ve şenliklerde vb. kötülerle el ele veriyorlar. Ancak bu acı verici konu üzerinde durmamıza gerek yok. Genel olarak kiliselerin ne yazık ki yozlaştığını göstermek için kanıtların biriktiğini ve üzerimize yoğun bir şekilde düştüğünü bilmek yeterlidir. Onlar Rab'den uzaklaştılar, O da onlardan uzaklaştı."

Ve Religious Telescope'un editörlerinden biri şu ifadeyi verdi: "Şu anki kadar dinsel bir düşüğe hiç tanık olmadık. Gerçekten kilise uyanmalı ve kendisini rahatsız eden şeyin nedenini aramalı, çünkü Sion'u seven herkes bunu yapmalıdır. Gerçek dönüşüm vakalarının ne kadar az ve ara sıra olduğunu hatırladığımızda ve günahkarların neredeyse karşılaştırılmaz tövbesizlik ve katlıklarından dolayı, neredeyse istemsizce haykırırız: 'Tanrı merhametli olmayı unuttu mu?; veya: merhamet kapısı kapalı mı?'"

Kilisede sebepsiz böyle bir durum asla söz konusu olamaz. Ulusların, kiliselerin ve bireylerin başına gelen manevi karanlık, Tanrı'nın ilahi lütfunun yardımının keyfi olarak geri çekilmesinden değil, insanların ilahi ışığı ihmal etmesinden veya reddetmesinden kaynaklanmaktadır. Bu gerçeğin çarpıcı bir örneğini İsa Mesih'in zamanındaki Yahudi halkının tarihinde görüyoruz. Dünyaya bağlılıkları, Tanrı'yı ve O'nun Sözü'nü unutmaları nedeniyle anlayışları karardı ve kalpleri dünyevi ve şehvetli hale geldi. Böylece Mesih'in gelişi konusunda bilgisizdiler ve gururları ve inançsızlıkları nedeniyle Kurtarıcı'yı reddettiler. O zaman bile Tanrı, Yahudi milletinden kurtuluş bereketlerine ilişkin bilgiyi veya bunlara katılımı geri çekmedi. Ancak gerçeği reddedenler göksel armağana olan tüm arzularını yitirdiler. İçlerindeki ışık karanlığa dönüşene kadar "karanlığı ışıkla, ışığı karanlıkla değiştirdiler"; ve bu karanlık ne kadar büyüktü!

Hayati dindarlık ruhu tamamen yok olsa da, insanların dinin şekillerini korumalarını sağlamak Şeytan'ın politikasının bir parçasıdır. Müjdeyi reddettikten sonra Yahudiler eski ayinlerini gayretle sürdürmeye devam ettiler; Tanrı'nın varlığının artık aralarında olmadığını kabul etmemelerine rağmen, ulusal dışlayıcılığı titizlikle korudular. Daniel'in kehaneti, Mesih'in geliş zamanına o kadar açık bir şekilde işaret ediyordu ve O'nun ölümünü o kadar doğrudan tahmin ediyordu ki, bunun incelenmesini engellemek için her şeyi yaptılar ve sonunda hahamlar, zamanı hesaplamaya çalışan herkese laneti ilan ettiler. İsrail halkı bin dokuz yüz yıl boyunca körlüklerinde ve pişmanlık duymamalarında kaldı; lütfkâr kurtuluş teklifine kayıtsız kaldılar, müjdenin bereketlerini unutup Cennetin ışığını reddetme tehlikesine dair ciddi ve korkunç bir uyarı olarak kaldılar.

Böyle bir nedenin olduğu her yerde aynı etkiler de ortaya çıkacaktır. Eğilimlerine müdahale ettiği için görev inançlarını kasıtlı olarak bastıran kişi, eninde sonunda doğru ile yanlış ayırt etme yeteneğini kaybedecektir. Anlayış kararır, vicdan duyarsızlaşır, kalp katılaştır ve

ruh Tanrı'dan ayrılmıştır. İlahi hakikatin mesajının küçümsendiği ve hafife alındığı yerde kilise karanlıkla kuşatılır; iman ve sevgi soğur, ayrılık ve yabancılaşma girer. Kilise üyeleri ilgilerini ve enerjilerini dünyevi çabalara odaklarlar ve günahkarlar pişmanlık duymama konusunda katılaşırlar.

Vahiy 14'ün ilk meleğinin ilahi yargı saatini duyuran ve insanları Tanrı'dan korkmaya ve Tanrı'ya tapınmaya çağıran mesajı, Tanrı'nın olduğunu iddia eden insanları dünyanın yozlaştırıcı etkilerinden ayırmak ve onları kendi durumlarının farkındalığına uyandırmak için tasarlanmıştır. gerçek benlik, dünyeviliğin ve dinden dönmenin durumu. Bu mesajda Tanrı, kiliseye, eğer kabul edilmiş olsaydı, kendisini Kendisinden ayıran kötülükleri düzelterek dair bir uyarı gönderdi. Eğer onlar Cennetten gelen mesajı alsalardı, kalplerini Rab'bin önünde alçakgönüllü tutsalardı ve O'nun huzurunda durmayı ciddiyetle arasalardı, Tanrı'nın Ruhü ve gücü aralarında açıkça ortaya çıkacaktı. Kilise, inanlıların "tek yürek ve ruhta" olduğu ve "Tanrı'nın Sözü'nü cesurca ilan ettiği", "Rab'bin sözlerine" katkıda bulunduğu, havariyel günlerde var olan kutlu birlik, iman ve sevgi durumuna yeniden ulaşmış olacaktır. kurtarılacak olanları kiliseye götürün" (Elçilerin İşleri 4:32 ve 31; 2:47).

Eğer Tanrı'nın halkı olduğunu iddia edenler O'nun Kutsal Sözü'nden üzerlerinde parlayan ışığı almış olsaydı, Mesih'in dua ettiği ve elçinin "barış bağı içinde Ruh'un birliği" olarak tanımladığı birliğe ulaşırlardı. "Çağrınıza ilişkin tek bir umutla çağırıldığınız gibi, beden bir, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz birdir" diyor. (Efesliler 4:3-5).

Geliş mesajını kabul edenlerin yaşadığı kutlu sonuçlar bunlardı. Onlar "farklı mezheplerden geliyorlardı ve mezhep bariyerleri yerle bir ediliyordu; Çatışan inançlar atomlara indirgenmişti. Yeryüzünde bir milenyumun Kutsal Yazılara dayanmayan ümidi bir kenara bırakıldı ve ikinci gelişle ilgili yanlış görüşler düzeltildi; gurur ve dünyaya uygunluk ortadan kalktı. Hatalar düzeltildi. Kalpler tatlı bir dostlukta birleşti, sevgi ve neşe hakim oldu. Bu doktrin bunu, onu kabul eden birkaç kişi için yaptıysa, eğer onlar da onu kabul etmiş olsaydı, herkes için aynıısını yapardı.

Ancak kiliseler genel olarak bunu reddetti. "İsrail evinin bekçileri" olarak İsa'nın gelişinin işaretlerini ilk fark edenlerin olması gereken hizmetkarları, ne peygamberlerin tanıklıklarından ne de zamanın işaretlerinden gerçeği öğrenmeyi başaramadılar. Dünyevi umutlar ve hırslar kalplerini doldurdukça, Allah'a olan sevgileri ve O'nun Sözüne olan inançları soğudu; ve geliş doktrini sunulduğunda, bu onların yalnızca önyargılarını ve inançsızlıklarını uyandırdı. Mesajın büyük ölçüde sıradan insanlar tarafından vaaz edilmesi buna karşı bir argüman olarak sunuldu. Geçmişte olduğu gibi, Tanrı'nın Sözü'nün açık tanıklığı şu soruya karşı çıkıyor: "Prenslerden ya da Ferisilerden biri iman etti mi?" Ve peygamberlik dönemlerinden alınan argümanları çürütme görevini zor bulan birçok kişi, kehanet kitaplarının mühürlü olduğunu ve anlaşılması gerektiğini öğreterek kehanetlerin incelenmesini engelledi. Papazlarına dolaylı olarak güvenen çok sayıda kişi bu uyarıyı dinlemeyi reddetti; ve diğerleri, gerçeğe ikna olmalarına rağmen, "sinagogdan atılma" korkusuyla bunu itiraf etmeye cesaret edemediler. Tanrı'nın kiliseyi sınamak ve arındırmak için gönderdiği mesaj, Mesih'ten ziyade bu dünyaya sevgi duyanların sayısının ne kadar çok olduğunu kesin olarak ortaya koyuyordu. Onları Dünya'ya bağlayan bağlar göksel çekimlerden daha güçlüydü. Dünyevi hikmetin sesini dinlemeyi tercih ettiler ve hakikatin araştırmacı mesajından yüz çevirdiler.

İlk meleğin uyarısını reddederek, Tanrı'nın kendilerini yenilemek için sağladığı araçları küçümsediler. Kendilerini Tanrı'dan ayıran kötülükleri düzeltecek olan merhametli elçiye meydan okudular ve daha büyük bir şevkle bir kez daha dünyanın dostluğunu aradılar. 1844'te kiliselerde var olan dünyeviliğin, dinden dönmenin ve ruhsal ölümün korkunç durumunun nedeni buydu.

Vahiy 14'te, ilk meleği ikinci meleğin takip ettiği ve şu duyuruyu yaptığı söyleniyor: "Babil düştü, o büyük şehir yıkıldı, ki bu da tüm uluslara kendi zinasının gazabının şarabını içirtti." (Va. 14:8). "Babil" terimi "Babil" kelimesinden türemiştir ve karışıklık anlamına gelir. Kutsal Yazılarda sahte ya da sapkın dinin çeşitli biçimlerini belirtmek için kullanılır. Vahiy kitabının 17. bölümünde Babil, İncil'de kilisenin simgesi olarak kullanılan bir görüntü olan bir kadın tarafından temsil edilmektedir; saf kiliseyi temsil eden erdemli bir kadın, mürted kiliseyi temsil eden aşağılık bir kadın.

İncil'de Mesih ile O'nun kilisesi arasındaki ilişkinin kutsal ve kalıcı karakteri evlilik birliğiyle temsil edilir. Rab, halkını ciddi bir antlaşma aracılığıyla Kendisine birleştirdi, onların Tanrısı olacağına söz verdi ve onlar da yalnızca O'nun ve O'nun olacağına söz verdiler. Rab şöyle dedi: "Ve seni sonsuza dek kendime nişanlayacağım; seni doğrulukla, yargıyla, iyilik ve merhametle kendime nişanlayacağım." (Hoş. 2:19). Ve yine: "Seninle evleneceğim." (Yer. 3:14). Ve Pavlus Yeni Ahit'te şunu söylerken aynı figürü kullanıyor: "Çünkü seni saf bir bakire olarak tek bir kocaya, hatta Mesih'e sunmaya hazırladım." (II Korintliler 11:2).

Kilisenin Mesih'e olan sadakatsizliği, güveninin ve sevgisinin O'ndan uzaklaşmasına ve dünyevi şeylere olan sevginin ruhu meşgul etmesine izin vermesi, evlilik yemininin ihlaliyle karşılaştırılır. İsrail'in Rab'be sırt çevirerek işlediği günah bu tasvirin altında sunulmaktadır; ve onların küçümsediği harika Tanrı sevgisi dokunaklı bir şekilde tasvir edilmiştir: "Sana yemin ettim ve seninle bir antlaşma yaptım, diyor Rab Yehova ve sen benim oldun." "Ve sen kraliçe olana kadar son derece güzel ve başarılıydın. Ve güzelliğinin nedeniyle şöhretin uluslar arasında yayıldı; çünkü sana verdiğim yüceliğim nedeniyle mükemmeldin..."

Ama sen güzelliğine güvendin ve şöhretin yüzünden kendini yozlaştırdın." "Bir kadın hain bir şekilde arkadaşından ayrılırsa, sen de bana hain bir şekilde günah işledin, ey İsrail evi, Rab diyor"; "zina eden bir kadın gibi, kocasının yerine yabancıları kabul ediyor." (Hez. 16:8, 13-15 ve 32; Yer. 3:20).

Yeni Ahit'te, dünyanın dostluğunu arayan ve bunu Tanrı'nın lütfundan üstün tutan Hıristiyan olduğunu iddia edenlere karşı çok benzer bir dil kullanılıyor. Elçi Yakup şöyle diyor: "Siz zina yapanlar ve zina yapanlar, dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Bu nedenle, dünyanın dostu olmak isteyen, kendisini Tanrı'nın düşmanı haline getirir."

Vahiy 17, Babil'deki kadın, "mor ve kırmızı giysiler içinde, altınla, değerli taşlarla ve incilerle süslenmiş ve elinde iğrenç şeyler ve pisliklerle dolu altın bir kase" olarak tanımlanıyor... ve üzerinde alnında şu isim yazılıydı: Gizem, büyük Babil, fahişeliğin anası." Peygamber şöyle der: "Kadının azizlerin kanıyla ve İsa'nın tanıklarının kanıyla sarhoş olduğunu gördüm." Aynı zamanda Babil'in "Dünyanın krallarına hükmeden büyük şehir" olduğunu da bildirir (Vahiy 17:4-6 ve 18). Yüzyıllardır Hıristiyan âleminin hükümdarları üzerinde despotik kontrolü sürdüren güç Roma'dır. Mor ve kırmızı renk, altın, inciler ve değerli taşlar, kibirli Roman See'nin sergilediği ihtişamı ve kraliyet ihtişamını canlı bir şekilde tasvir ediyor. Ve başka hiçbir güç, Mesih'in takipçilerine bu kadar acımasızca zulmeden kilise kadar "azizlerin kanıyla sarhoş" ilan edilemez. Babil ayrıca "Dünyanın kralları" ile yasa dışı bağlantı kurma günahıyla da suçlanıyor. Bu, Rabbin uzaklaştırılmasından kaynaklandı ve

Yahudi kilisesinin fahişe olduğu paganlarla ittifak; ve benzer şekilde dünya güçlerinden destek arayarak kendini yozlaştıran Roma da aynı şekilde kınanıyor.

Babil'in "fahişelerin annesi" olduğu söyleniyor. Kızları, dünyayla yasadışı bir ittifak oluşturmak için Tanrı'nın hakikatini ve onayını feda etme örneğini takip ederek, kendi doktrinlerine ve geleneklerine bağlı kalan kiliseleri sembolize etmelidir. Vahiy 14'ün Babil'in düşüşünü bildiren mesajı, bir zamanlar saf olan ve daha sonra sapkın hale gelen dinsel örgütler için geçerli olmalıdır. Bu mesaj, kıyametle ilgili uyarının ardından geldiğinden, son günlerde duyurulması gerekir; bu nedenle sadece Roma Kilisesi'ne atıfta bulunamayız çünkü o kilise yüzyıllardır yıkılmış bir durumdadır.

Ayrıca Vahiy kitabının 18. bölümünde hâlâ gelecekte olan bir mesajda Tanrı'nın halkı Babil'i terk etmeye davet ediliyor. Kutsal Yazılardaki bu metne göre, Tanrı'nın halkının birçoğunun hâlâ Babil'de olması gerekir. Peki bugün İsa'nın takipçilerinin çoğunluğu hangi dini kurumlarda bulunuyor? Şüphesiz Protestan inancını savunan çeşitli kiliselerde. Bu kiliseler ortaya çıktıkları dönemde Allah'ın ve hakikatin yanında asil bir konum üstleniyorlardı ve O'nun bereketi kendileriyle birlikteydi. İman etmeyen dünya bile sevindirici haber ilkelerinin kabul edilmesinin ardından gelen yararlı sonuçları kabul etmek zorunda kaldı. Peygamberin İsrail'e söylediği şu sözlerle: "Ve güzelliğiniz nedeniyle şöhretiniz uluslar arasında yayıldı; çünkü üzerinize koyduğum yüceliğim sayesinde kusursuzdunuz, Rab Yehova diyor."

(Hez. 16:14). Ancak İsrail'in laneti ve yıkımı olan aynı arzuya düştüler; uygulamaları taklit etme ve kötülerin dostluğunu arama arzusu. "Güzelliğine güvendin ve şöhretin yüzünden kendini bozdun."

Protestan kiliselerinin çoğu, "dünyanın kralları" ile kötü ittifak içinde Roma örneğini takip ediyor. Devlet kiliseleri laik hükümetlerle ve diğer mezheplerle olan ilişkileri aracılığıyla dünyanın lütfunu ararlar. Ve "Babil" terimi -karışıklık- bu kurumlara uygun bir şekilde uygulanabilir; hepsi öğretilerini İncil'den aldıklarını iddia ediyorlar, ancak tamamen birbiriyle çelişen inanç ve teorilerle sayısız mezhebe bölünmüşler.

Dünyayla günahkar birliğin yanı sıra, Roma'dan ayrılan kiliselerin başka özellikleri de var. Bir Roma Katolik eseri -Catholic Christian Instructed- şu suçlamayı yapıyor: "Eğer Roma Kilisesi azizlerle ilgili olarak putperestlik suçu işlemişse, kızı Anglikan Kilisesi de aynı suçu işliyor; çünkü Meryem'e adanmış on kilisesi var ve biri Meryem'e adanmış. Mesih'e." Ve Bay Hopkins, Milenyumla ilgili bir incelemesinde şunu beyan ediyor: "Hıristiyanlık karşıtı ruhu ve uygulamaları, şu anda Roma Kilisesi olarak adlandırılan kiliseyle sınırlı olarak düşünmek için hiçbir neden yok. Protestan kiliselerinin içinde deccal'in büyük bir kısmı vardır ve yolsuzluk ve kötülükten tamamen arındırılmış olmaktan çok uzaktırlar."

Presbiteryen Kilisesi'nin Roma Kilisesi'nden ayrılmasıyla ilgili olarak Dr. Guthrie: "Üç yüz yıl önce kilisemiz, pankartında açık bir İncil ve kayıt defterinde 'Kutsal Yazıları Arayın' sloganıyla Roma'nın kapılarından dışarı yürüdü." Sonra anlamlı bir soru sorar: "Babil'den temiz mi çıktılar?"

Charles Spurgeon şunları söyledi: "Anglikan Kilisesi tamamen kutsallık tarafından yutulmuş gibi görünüyor; ancak uyumsuzluk, felsefi sadakatsizlik tarafından neredeyse kötü niyetli bir şekilde parçalanmış gibi görünüyor. Kendilerinden daha iyi şeyler beklediğimiz kişiler, birer birer inancın temellerinden sapıyorlar. ... Sanırım İngiltere'nin kalbi, hala kürsüye çıkıp kendisine Hıristiyan adını vermeye cesaret eden içler acısı sadakatsizlik yüzünden aşınmış durumda."

Bu büyük dinden dönmenin kökeni nedir? Kilise müjdenin sadeliğinden ilk olarak nasıl ayrıldı? Paganizmin uygulamalarına uyararak, Hıristiyanlığın paganlar tarafından kabulünü kolaylaştırmak. Elçi Pavlus, kendi zamanında bile "haksızlık gizeminin etkin olduğunu" bildirdi (II Selanikliler 2:7). Elçilerin yaşamı boyunca Kilise nispeten saf kaldı. "Fakat ikinci yüzyılın sonuna doğru" yüzyılda, kiliselerin çoğu yeni bir biçime büründü. İlkel sadelik ortadan kalktı ve eski müritler mezara indikten sonra, onların çocukları, yeni din değiştirenlerle birlikte, fark edilmeden... liderliği ele geçirdi ve davayı yeniden şekillendirdi." Yeni din değiştirenlerin gelmesini sağlamak için Hıristiyan inancının yüce standardı düşürüldü ve bunun sonucunda "pagan bir sel kiliseyi istila ederek geleneklerini, uygulamalarını ve putlarını da beraberinde getirdi." Hıristiyan dini laik yöneticilerin desteğini ve desteğini güvence altına aldığı için sözde kalabalıklar tarafından kabul edildi, ancak Hıristiyan görünümü taşımasına rağmen pek çok kişi "özellikle putlarına gizli tapınma konusunda özünde pagan olarak kaldı."

Kendine Protestan diyen kiliselerin hemen hemen hepsinde aynı süreç tekrarlanmadı mı? Kurucuları öldüğünde, gerçek reform ruhuna sahip olanlar, onların torunları görevi devralır ve davaya yeni bir model kazandırır. Reformcuların çocukları, babalarının itikadına körü körüne bağlı kalırken ve her türlü gerçeği peşinen kabul etmeyi reddederken, babalarının çizdiği tevazu, fedakarlık ve dünyadan feragat örneğinden son derece uzaklaşırlar. Böylece ilkel sadelik ortadan kalkıyor. Kiliseyi bir dünyevilik seli basıyor ve geleneklerini, uygulamalarını ve putlarını da beraberinde götürüyor.

Orada! Mesih'in takipçisi olduğunu iddia eden kişiler arasında "Tanrı'ya karşı düşmanlık" anlamına gelen dünya dostluğuna ne kadar korku verici bir değer veriliyor! Hıristiyan âlemindeki popüler kiliseler, Mukaddes Kitabın alçakgönüllülük, özveri, sadelik ve dindarlık standardından ne kadar da büyük oranda uzaklaşırlar! John Wesley, paranın doğru kullanımından bahsederken bunu şu şekilde ifade etti: "Böylesine değerli bir yeteneğin hiçbir parçasını, sadece gözlerin arzusunu tatmin etmek için, gereksiz veya pahalı giysilere veya gereksiz süs eşyalarına harcamayın. Harcamayın. evinizin dekorasyonunda, gereksiz veya pahalı mobilyalarda, pahalı resimlerde, tablolar ve tezhiplerde." "Hiçbir şeyi, yaşam tutkusunu tatmin etmek, insanların hayranlığını ya da övgüsünü kazanmak için planlamayın." "Kendinize iyilik yaptığınız sürece, insanlar sizin hakkınızda iyi konuşacaktır." "Mor ve ince keten giyindiğiniz ve her gün gösterişli bir şekilde yaşadığınız sürece, hiç şüphe yok ki pek çok kişi sizin zarif zevklerinizi, cömertliğinizi ve misafirperverliğinizi alkışlayacaktır. Ama erkeklerin alkışını bu kadar yüksek bir fiyata satın almayın. Aksine, Allah'tan gelen şerefle yetin." Ancak onun zamanının birçok kilisesinde bu tür öğretilere kayıtsız kalınıyordu.

Din mesleği dünyada popüler hale geldi. Yöneticiler, politikacılar, avukatlar, doktorlar, tüccarlar toplumun saygısını ve güvenini güvence altına almak ve kendi dünyevi çıkarlarını desteklemek için kiliseye katılırlar. Böylece haksız işlemlerini Hıristiyanlık bahanesiyle örtmeye çalışıyorlar. Vaftiz edilmiş dünyevi insanların zenginliği ve nüfuzuyla desteklenen çeşitli dini mezhepler, daha fazla popülerlik ve himaye elde etmek için daha da fazlasını yapar. En bilinen caddelerde, en abartılı biçimde süslenmiş muhteşem kiliseler inşa ediliyor. İbadet edenler pahalı ve moda uygun kıyafetler giyerler. Halkı eğlendirmek ve etkilemek için yetenekli papaza yüksek maaş ödeniyor. Vaazları popüler günahlardan söz edemez, ancak akıcı ve bilgili kulaklar için hoş olmalıdır. Bu şekilde dinsiz moda tutkunları kilise kitaplarına kaydedilir ve günahları dindarlık mesleği altında gizlenir.

Başlıca laik gazetelerden biri, Hıristiyan olduğunu iddia edenlerin dünyaya karşı mevcut tutumu hakkında yorum yaparken şöyle diyor: "Kilise, fark edilmeden çağın ruhuna boyun eğmiş ve ibadet biçimlerini modern ihtiyaçlara uyarlamıştır." "Kilise artık dini çekici kılmaya gerçekten katkıda bulunan her şeyi kendi aracı olarak kullanıyor." Ve New York Independent'in bir yazarı bugünkü Metodizm ile ilgili olarak şunu söylüyor: "Dindar ile dinsiz arasındaki ayrım çizgisi bir tür alacakaranlıkta kayboluyor ve her iki taraftaki gayretli adamlar, sizin yaşam tarzınız arasındaki tüm farklılığı ortadan kaldırmaya kararlılar. oyunculuk ve eğlence." "Dinin popüleritesi, görevlerini dürüstçe yerine getirmeden, dinin faydalarını güvence altına almak isteyenlerin sayısını büyük ölçüde artırma eğilimindedir."

Howard Crosby şöyle diyor: "Tanrı'nın kilisesi bugün dünyaya kur yapıyor. Üyeleri onu dinsizlerin seviyesine getirmeye çalışıyor. Balolar, tiyatro, çıplaklar ve şehvetli sanatlar, tüm liberal ahlaklarıyla sosyal lüksler kutsal sınırları ihlal ediyor Hıristiyanlar da tüm dünyeviliklerini tatmin etmek için oruç ve Paskalya dönemleri ve kilisenin süslenmesi konusunda büyük anlaşmalar yapıyorlar.Yahudi kilisesi o kayanın üzerinde battı.Roma kilisesi de aynı şekilde battı. Protestanlar da hızla aynı yıkımı yaşama noktasına yaklaşıyor."

Bu dünyevilik ve zevk arayışı dalgasında, özveri ve Mesih'in sevgisi için fedakarlık neredeyse tamamen kaybolmuştur. "Şu anda kiliselerimizde aktif olan bazı erkek ve kadınlar, çocukken, kendilerinin Mesih için bir şeyler verebilmesini veya bir şeyler yapabildiğini sağlamak için fedakarlık yapmak üzere eğitildiler." Ancak "şu anda fona ihtiyaç duyuluyorsa... kimseden vermesi istenmemeli. Ah hayır!

Bir panayır düzenleyin, oyunlar oynayın, komediler yapın, eski moda akşam yemekleri ya da yiyecek bir şeyler, insanları eğlendirecek bir şeyler düzenleyin."

Wisconsin Valisi Washburn, yıllık mesajında şunları söyledi: "Kilise sergileri, hayır amaçlı çekilişler, hayır amaçlı ve diğer amaçlara yönelik piyangolar, ödül paketleri ve diğer ödül dağıtım türleri, karşılıksız bir şey vaat ettikleri göz önüne alındığında, gerçek bir suç yuvasıdır. ; onlar tarafından oynanan şans oyunlarıdır." Kumarın zararlı ruhunun bu kurumlar tarafından, iyi vatandaşların neredeyse bilmediği bir derecede teşvik edildiğini, canlandırıldığını ve canlı tutulduğunu söylüyor.

Dünyaya uyum ruhu Hıristiyan âleminin her yerinde kiliseleri istila ediyor. Robert Atkins, Londra'da verdiği bir vaazda, İngiltere'de yaygın olan manevi gerilemenin kasvetli bir resmini çiziyor: "Gerçek dürüstler yeryüzünden kayboluyor ve kimse bunu onların kalbine almıyor. Bugün, her kilisede, dindar olduğu iddia edilenler var." Onlar dünyayı severler ve O'na uyarlar, aynı zamanda teselli severler ve saygı duyulan nesnelere olmayı arzularlar, Mesih'le birlikte acı çekmeye çağırılırlar, fakat onlar her türlü suçlamadan geri çekilirler... Dinden dönme, dinden dönme, dinden dönme, bu Her kilisenin cephesine kazanmıştır. Bunu fark etseler, bunu hissetseler umut olabilir ama o zaman 'Zenginim, zenginim, hiçbir eksikim yok' diye bağırırlar."

Babil'in ilan edilen büyük günahı, "zinasının gazabının şarabını bütün milletlere içirmesidir." Dünyaya sunduğu bu sarhoş edici fincan, Dünya'nın büyükleriyle olan yasadışı bağlantısının bir sonucu olarak benimsediği sahte doktrinleri temsil ediyor. Dünyayla dostluk onun inancını yozlaştırır ve o da, Kutsal Yazıların en açık iddialarına karşı çıkan doktrinleri öğreterek, dünya üzerinde yozlaştırıcı bir etki yapar.

Roma, halkın Kutsal Yazılarını bastırdı ve tüm insanların Kutsal Kitap yerine onların öğretilerini kabul etmesini talep etti. Tanrı Sözü'nü insanlara geri getirmek Reform'un işiydi. Ama aynı zamanda kiliselerde de doğru değil mi?

Zamanımızda insanlara Kutsal Yazılar yerine kendi inançlarına ve mezheplerinin öğretilerine güvenmeleri öğretiliyor mu? Protestan kiliselerinden bahseden Charles Beecher şunları söyledi: "İnsanlar, inançlarına karşı söylenen herhangi bir kaba sözden geri çekilirler; tıpkı kutsal babaların, azizlere ve şehitlere duyulan saygıya karşı söylenen saldırgan bir sözden kaçındıkları gibi. Kendileri beslendi... Protestan Evanjelik mezhepleri böylece kendi elleri gibi birbirlerinin de elini kolunu bağlamış oldular ki, aralarında İncil'in yanı sıra bazı kitapları da kabul etmeden bir kişi kesinlikle hiçbir yerde vaiz olamaz. ... İnançın gücünün artık Kutsal Yazıları yasaklamaya başladığına dair beyanda, Roma'nın yaptığı kadar gerçek, ama çok daha incelikli bir şekilde, hayali hiçbir şey yok."

Sadık öğretmenler Tanrı Sözü'nü açıkladığında, Kutsal Yazıları anladıklarını iddia eden, sağlam öğretiyi sapkınlık olarak suçlayan ve böylece hakikati arayanları uzaklaştıran bilgili adamlar, papazlar ortaya çıkar. Eğer dünya Babil şarabıyla umutsuzca sarhoş olmasaydı, kalabalıklar Tanrı Sözü'nün açık ve kesin gerçekleri tarafından ikna edilip din değiştirirdi. Ancak dini inanç o kadar karışık ve uyumsuz görünüyor ki insanlar neye gerçek olarak inanacaklarını bilmiyorlar. Dünyanın tövbe etmeme günahı kilisenin kapısında yatıyor.

Vahiy 14'teki ikinci meleğin mesajı ilk olarak 1844 yazında duyurulmuştu ve daha sonra, hüküm uyarısının en geniş çapta duyurulduğu ve genel olarak reddedildiği ve dinin çürüdüğü Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kiliselere daha doğrudan uygulanabilir hale geldi. Kiliseler daha hızlıydı. Ancak ikinci meleğin mesajı 1844'te tam anlamıyla gerçekleşmedi. O dönemin kiliseleri, geliş mesajının ışığını reddetmenin bir sonucu olarak ahlaki bir gerileme yaşadılar; ancak bu sonbahar tamamlanmadı. Bu zamana özel gerçekleri reddetmeye devam ederek, giderek alçaldılar. Ancak "Zinasının gazabının şarabını bütün milletlere içirten ... Babil düştü" denilemez henüz. Henüz bütün uluslara bu şarabı içirmedi. Dünyaya uyum sağlama ve çağımızın sınayan gerçeklerine karşı kayıtsızlık ruhu vardır ve bu ruh, Hıristiyanlığın tüm ülkelerinde Protestan inancına sahip kiliselerde zemin kazanmaktadır. Ve bu kiliseler, ikinci meleğin ciddi ve korkunç kınanmasına dahildir. Ancak irtidat işi henüz doruğa ulaşmadı.

Kutsal Söz, Rab'bin gelişinden önce Şeytan'ın "tüm gücüyle, belirtileriyle, yalancı harikalarıyla ve haksızlığın tüm aldatıcılığıyla" çalışacağını bildirir; ve "kurtulmak için gerçeğin sevgisini kabul etmeyenler", "yanılma operasyonunun insafına bırakılacak ve böylece yalana inanacaklar" (II Selanikliler 2:9-11). Bu duruma ulaşılan ve Hıristiyan âleminde kilisenin dünyayla birliği tam olarak tamamlanana kadar Babil'in tamamen yıkılması gerçekleşmeyecektir. Değişim giderek ilerlemektedir ve Vahiy 14:8'in kusursuz şekilde gerçekleşmesi hâlâ gelecektir.

Kiliselerde var olan ruhsal karanlığa ve Tanrı'ya yabancılaşmaya rağmen Babil'i oluşturan bölgelerde, Mesih'in gerçek takipçilerinin büyük çoğunluğu hâlâ onun cemaatindedir. Bu zamana özel gerçekleri hiç duymamış olanların çoğu var. Şu andaki durumlarından memnun olmayan ve daha net bir ışık arzulayanların sayısı çok az değil. Bağlı oldukları kiliselerde İsa'nın resmine boş yere bakıyorlar. Bu mezhepler hakikatten uzaklaştıkça ve dünyayla daha sıkı ittifak kurdukça, iki sınıf arasındaki farklar derinleşecek ve bu da sonuçta ayrılığa yol açacaktır. Tanrı'yı son derece sevenlerin artık "Tanrı'yı sevmekten ziyade zevkleri seven, bir tür dindarlığa sahip olan ama onun gücünü inkar eden" kişilerle bağlantılı kalmayacağı zaman gelecek.

Vahiy kitabının 18. bölümü, Vahiy 14:6-12'deki üçlü uyarının reddedilmesinin bir sonucu olarak kilisenin ikinci meleşin önceden bildirdiği duruma tam olarak ulaşacağı ve Tanrı'nın hâlâ Babil'de bulunan halkının Tanrı'ya çağrılacağı zamana işaret eder. ayrı- onların cemaatinden. Bu mesaj dünyaya verilecek son mesajdır ve işini tamamlayacaktır. "Gerçeğe inanmayıp kötülükten zevk alanlar" (II Sel. 2:12) büyük aldatmacayı kabul edip yalana inandıklarında, gerçeğin ışığı yürekleri açık olan herkesin üzerinde parlayacaktır. Onu kabul edecekler ve Rab'bin Babil'de kalan tüm çocukları, "Halkım, ondan çıkın" çağrısına kulak verecekler. (Va. 18:4).

Bölüm 22

Gerçekleşen Kehanetler

1844 baharında, Rab'bin gelişinin ilk kez beklendiği zaman geçtiğinde, O'nun gelişini imanla bekleyenler bir süreliğine şüphe ve belirsizliğin kurbanı oldular. Her ne kadar dünya onları tamamen mağlup olarak görse ve bir yanılsamaya değer verdiklerini hissetse de, onların teselli kaynağı hâlâ Tanrı'nın Sözü'ydü. Birçoğu daha fazla ışık elde etmek için kehanetleri dikkatle inceleyerek Kutsal Yazıları araştırmaya devam etti. İncil'in onun görüşünü destekleyen ifadesi açık ve kesin görünüyordu. Yanlış yorumlanamayacak işaretler, Mesih'in gelişinin tartışılmaz yakınlığına işaret ediyordu. Rab'bin hem günahkarların din değiştirmesi hem de Hıristiyanlar arasında ruhsal yaşamın yeniden canlanması konusundaki özel kutsaması, mesajın gökten geldiğine tanıklık ediyordu. Ve inanlılar hayal kırıklıklarını açıklayamasalar da, Tanrı'nın onları doğru yola yönlendirdiğinden emindiler. geçmiş deneyiminiz.

İkinci geliş zamanı için geçerli olduğunu düşündükleri kehanetlerin arasına, onların belirsizlik ve belirsizlik durumlarına özel olarak uyarlanmış bir talimat serpiştirilmişti ve onları, şu anda anlamaları için belirsiz olan şeyin yerine getirileceği güvencesi içinde sabırla beklemeye teşvik ediyordu. zamanı gelince.

Bu kehanetler arasında Habakkuk'un 2:1-4 bölümündeki kehanetler de vardı: "Korumalarım altında olacağım ve kalede durup benimle konuşanı görmek ve suçlandığımda ne cevap vereceğimi görmek için nöbet tutacağım. Sonra Rab bana cevap verdi ve dedi: Görümü yaz ve onu tabletlere açık bir şekilde yaz ki, oradan geçenler okuyabilsin; çünkü görüntü belirlenmiş bir süre içindir ve sonuna kadar konuşacak ve konuşmayacaktır. Yalan. Gecikirse onu bekleyin, çünkü mutlaka gelecektir, gecikmeyecektir. Ve işte, onun ruhu şişer, onda doğru değildir; fakat doğru kişi imanı sayesinde yaşayacaktır."

Zaten 1842'de, kehanette vizyonun yazılması ve oradan geçen herkesin okuyabilmesi için tabletlere açıkça okunabilir hale getirilmesi yönünde verilen rehberlik, Charles Fitch'e vizyonları açıklamak amacıyla bir kehanet şeması hazırlamasını önermişti. Daniel ve Vahiy. Bu açıklayıcı resmin yayınlanması Habakkuk'un verdiği emrin yerine getirilmesi olarak değerlendirildi. O zamanlar hiç kimse, aynı kehanette rüyetin gerçekleşmesinde bariz bir gecikmenin, yani bir gecikme süresinin sunulduğunu fark etmedi. Hayal kırıklığının ardından şu metin çok anlamlı göründü: "Vizyon hâlâ belirlenen süreye ait ve sonuna kadar konuşacak ve yalan söylemeyecek. Eğer oyalanırsa onu bekleyin, çünkü kesinlikle gelecektir, asla gelmeyecektir." oyalanmak... Doğru kişi imanı sayesinde yaşayacaktır."

Hezekiel'in peygamberliğinin bir kısmı da inanlılar için bir güç ve teselli kaynağıydı. "Ve bana Rabbin şu sözü geldi: İnsanoğlu, İsrail diyarında, 'Günler uzun olacak ve bütün görümler yok olacak' diyen bu söz nedir? Bu yüzden onlara de ki: Öyle olsun. Rab Yehova şöyle diyor: ... Günler geldi ve her görümün sözü... Konuşacağım ve söylediğim söz gerçekleşecek, ertelenmeyecek." "İsrail evinden diyorlar ki: Bu adamın gördüğü görüntü günlerce sürüyor ve uzak zamanlar hakkında peygamberlik ediyor; Bu nedenle onlara deyin: Rab Yehova şöyle diyor: Artık sözlerimden hiçbiri ertelenmeyecek. , ve söylediğim söz yerine gelecektir." (Hez. 12:21-25, 27 ve 28).

Bekleyen inananlar, sonunu başından beri bilen Tanrı'nın çağlar boyunca aşağıya baktığına inanarak ve hayal kırıklıklarını önceden görerek sevindiler.

onlara cesaret ve umut dolu sözler vermişti. Sabırla beklemeleri ve Tanrı Sözüne sıkı bir şekilde güvenmeleri konusunda onları uyaran Kutsal Yazıların bu bölümleri olmasaydı, o deneme saatinde imanları başarısızlığa uğrayacaktı.

Matta 25'teki on bakire benzetmesi de Adventist halkının deneyimlerini göstermektedir. Matta 24'te, öğrencilerinin gelişinin ve dünyanın sonunun işaretleri hakkındaki sorularına yanıt olarak Mesih, ilk gelişinden ikinci gelişine kadar dünya ve kilise tarihindeki en önemli olaylardan bazılarını işaret etti. Örneğin: Kudüs'ün yıkılması, pagan ve papalık zulmü altında kilisenin büyük sıkıntıya girmesi, Güneş ve Ay'ın kararması ve yıldızların düşmesi.

Bundan sonra, Krallığına gelişinden bahsetti ve O'nun ortaya çıkmasını bekleyen iki sınıf hizmetçiyi anlatan bir benzetme önerdi. 25. Bölüm şu sözlerle açılıyor: "O zaman cennetin krallığı on bakire gibi olacak." Burada, 24. bölümün sonunda belirtilen, son günlerde yaşayan kiliseye dikkat çekilmektedir. Bu benzetmede kilisenin deneyimi, bir Doğu düğününde yaşanan olaylarla anlatılmaktadır.

"O zaman Cennetin Krallığı, kandillerini alıp damatlarını karşılamaya çıkan on kıza benzeyecek. Ve bunlardan beşi bilge, beşi aptaldı.

Çılgın kadınlar lambalarını alarak yanlarına yağ almadılar. Ama bilgeler kandillerle birlikte kaplarına yağ aldılar. Damat geç kalınca hepsi uykuya daldılar ve gece yarısı bir çığlık duyuldu: İşte damat geliyor, onu karşılamaya çıkın."

İlk meleğin mesajıyla duyurulan Mesih'in gelişi, damadın gelişini temsil ettiği anlaşıldı. O'nun yakında geleceğini duyuran kapsamlı reform, bakirelerin ayrılışıyla paralellik taşıyordu. Bu benzetmede Matta 24'te olduğu gibi iki sınıf temsil edilmektedir. Hepsi kandillerini, Kutsal Yazıları almışlardı ve onun ışığı altında damadı karşılamaya çıktılar. Ancak "aptallar kandillerini aldılar ve yanlarına yağ almadılar", "bilgeler ise kandilleriyle birlikte kaplarına yağ aldılar". Son sınıf, Tanrı'nın lütfunu ve O'nun Sözüne ayaklar için bir lamba ve yol için bir ışık haline getiren Kutsal Ruh'un yenileyici, aydınlatıcı gücünü almıştı. Tanrı korkusuyla gerçeği öğrenmek için Kutsal Yazıları incelediler ve büyük bir şevkle kalp ve yaşam saflığını aradılar. Hayal kırıklığı ve gecikmeyle yıkılamayacak kişisel deneyime, Tanrı'ya ve O'nun Sözüne imana sahiplerdi. Diğerleri "lambalarını alarak yanlarına yağ almadılar." Bunlar dürtüyle taşınmıştı. Korkuları ciddi mesaj tarafından harekete geçirilmişti, ancak kardeşlerinin imanına güvenmişlerdi ve iyi duyguların titrek ışığıyla tatmin olmuşlardı, gerçeğin daha kapsamlı bir anlayışından ve Tanrı'daki gerçek lütuf çalışmasından yoksunlardı. kalp. Hemen bir ödül alma umuduyla dolu bir umutla Rab'bi karşılamaya gitmişlerdi; ancak gecikmeye ve hayal kırıklığına hazırlıklı değillerdi. İmtihanlar geldiğinde imanları boşa çıktı ve nurları karardı.

"Ve damat geç kalınca hepsi uyuyakaldı ve uykuya daldılar." Damadın gecikmesi, Rab'bin beklendiği zamanın geçişini, hayal kırıklığını ve görünürdeki gecikmeyi temsil eder. Bu belirsizlik zamanında, yüzeysel ve ilgisiz olanın ilgisi, Kayıtsız olanlar çok geçmeden parçalanmaya başladı ve çabaları zayıfladı, ancak inançları kişisel Kutsal Yazı bilgisine dayananların ayaklarının altında, hayal kırıklığı dalgalarının sarsamayacağı bir kaya vardı. "Hepsi uyuyakaldı ve uykuya daldı"; Bir sınıf ilgisiz ve inançlarından vazgeçmiş, bir başka sınıf kendilerine daha net bir ışık gelinceye kadar sabırla beklemiş, ancak sonuncusu çile gecesinde bir ölçüde kaybetmiş gibi görünüyordu.

nokta, onun gayreti ve bağlılığı. Havai ve kayıtsız kişiler artık kardeşlerinin inancına sadık kalamazlardı. Herkesin kendi başına ayakta durması ya da düşmesi gerekiyordu.

Bu noktada fanatizm ortaya çıkmaya başladı. Mesaja gayretli inananlar olduklarını iddia edenlerden bazıları, yanılmaz tek rehber olarak Tanrı Sözü'nü reddettiler ve Ruh tarafından yönlendirildiklerini iddia ederek kendilerini kendi duygularının, izlenimlerinin ve hayal güçlerinin kontrolüne verdiler. Kör ve fanatik bir gayret sergileyen, prosedürlerini onaylamayan herkesi kınayanlar vardı. Onların fanatik fikirleri ve eylemleri, Adventistlerin büyük cemaati arasında sempati bulmadı, ancak hakikat davasına leke sürmeye hizmet ettiler.

Şeytan bu yollarla Tanrı'nın işine karşı çıkıp onu yok etmeye çalışıyordu. İnsanlar Adventist hareketten büyük ölçüde etkilenmiş ve binlerce günahkar din değiştirmişti. Sadık adamlar, gecikme zamanlarında bile kendilerini hakikati duyurma işine adanmışlardı. Kötülüğün prensi, tebaasını kaybediyordu ve Allah'ın davasına hakaretler yağdırmak için, dini ikrar eden bazıları aldatmaya çalıştı ve onları aşırılıklara sürükledi. Ajanları her hatayı, kusuru ve uygunsuz eylemi tespit etmeye ve bunları Adventistleri ve inançlarını iğrenç kılmak için en abartılı görüşlerle yayınlamaya hazırды.

Böylece, gücü onların kalplerini kontrol ederken, ikinci gelişinde inanç beyanında bulunmaya yönlendirdiği sayı ne kadar fazla olursa, tüm inananlar topluluğunun temsilcileri olarak onlara dikkat çekmekte o kadar büyük bir avantaj elde edecekti.

Şeytan, "kardeşlerimizi suçlayandır" ve insanlara, Rab'bin halkının hatalarını ve kusurlarını gözetleme ve onları gün ışığına çıkarma, oysa onların iyi işleri göz ardı edilme konusunda ilham veren onun ruhudur. Tanrı ruhların kurtuluşu için çalıştığında O her zaman aktiftir. Tanrı'nın çocukları Rab'bin huzuruna çıktığında Şeytan da onların arasına girer. Her yeniden dirilişte, kalpteki kutsanmış olmayan ve akıldaki dengesizliği ortaya çıkarmaya hazırdır. Bunlar bazı hakikat noktalarını kabul edip müminler arasında yer edince, bunların üzerinden geçerek, dikkatsizleri aldatacak teoriler ortaya koyar. Hiç kimse, Tanrı'nın çocuklarıyla birlikte bulunarak, hatta ibadet evinde ve Rabbin masasının etrafında bulunarak kendisinin gerçek bir Hıristiyan olduğunu kanıtlayamaz. Şeytan genellikle en ciddi durumlarda, ajanları olarak kullanabileceği kişiler şeklinde orada bulunur.

Kötülüğün prensi, Tanrı'nın halkının göksel şehre doğru yolculuklarında ilerlediği her santimetrekare alana karşı çıkıyor. Kilisenin tüm tarihi boyunca hiçbir reform ciddi engellerle karşılaşmadan gerçekleştirilmemiştir. Yani Paul'un günündeydi.

Elçinin bir kilise inşa ettiği her yerde, imanı kabul ettiklerini iddia eden, ancak kabul edilirse eninde sonunda hakikate olan sevgiyi söndürecek olan sapkınlıklara sızmış olan bazı kişiler vardı. Luther ayrıca, Tanrı'nın doğrudan sözcüsü olduklarını iddia eden ve bu nedenle kendi fikir ve görüşlerini Kutsal Yazıların tanıklığının üstünde tutan fanatik kişilerin davranışları nedeniyle de büyük bir şaşkınlık ve acı çekti. İnanç ve deneyimden yoksun, ancak kayda değer bir özgüvene sahip olan ve bazı haberleri duymayı veya anlatmayı sevenlerin çoğu, yeni öğretmenlerin iddialarına aldandılar ve Tanrı'nın Luther'e yükselttiği şeyi yıkma işlerinde Şeytan'ın ajanlarına katıldılar. Ve nüfuzları ve inançlarıyla dünyayı kutsayan Wesley'ler ve diğerleri, her adımda dengesiz, aşırı ve kutsal olmayan insanları her türlü fanatizme sürükleyen Şeytan'ın aldatmacalarıyla karşı karşıya kaldılar.

Guilherme Miller'in fanatizme yol açan etkilere karşı herhangi bir sempatisi yoktu. Luther gibi o da her ruhun Tanrı Sözü tarafından sınanması gerektiğini ilan etti. "Günümüzde şeytan bazılarının zihinleri üzerinde büyük bir güce sahiptir. Peki onların hangi ruhtan olduklarını nasıl bileceğiz? Kutsal Kitap şöyle yanıt verir: 'Onları meyvelerinden tanıyacaksınız.'" dünya ve biz emrolunduk

Onları dene. Günümüz dünyasında bizi ayık, doğru ve Tanrı yolunda yaşamaya yönlendirmeyen ruh, Mesih'in Ruhu değildir. Bu düzensiz hareketlerde Şeytan'ın payının olduğuna giderek daha fazla inanıyorum." "Aramızda tamamen kutsal olduğunu iddia edenlerin çoğu, insanların geleneklerini takip ediyor ve görünüşe göre bu tür iddialarda bulunmayan diğerleri kadar hakikatten habersizler." "Yanlışlık ruhu bizi hakikatten uzaklaştıracak ve Tanrı'nın Ruhu da bizi hakikate götürecektir. Ama diyelim ki, bir adam yanılıyor olabilir ve hakikate sahip olduğunu düşünebilir. Peki o zaman ne olacak?

Cevap veriyoruz: Ruh ve Söz aynı fikirdedir. Eğer bir kişi kendisini Tanrı Sözü'ne göre yargılıyorsa ve Söz'ün tamamında mükemmel bir uyum buluyorsa, o zaman kendisinin hakikatte olduğuna inanabilir; ancak kendisini yönlendiren ruhun yasanın veya Tanrı Kitabının tüm içeriğiyle uyumlu olmadığını keşfederse, o zaman şeytanın tuzaklarına kapılmamak için dikkatli yürümesine izin verin." "İşsel dindarlığın kanıtını çoğu zaman Hristiyan aleminin tüm gürültüsünden çok, aydınlanmış bir bakıştan, ağlamaklı bir yüzdən, kırık bir sözden elde ettim."

Reformasyon günlerinde düşmanları, fanatizmin tüm kötülüklerini onunla mücadele etmek için en gayretli şekilde çalışanlara yüklediler. Benzer bir tutum Adventist hareketinin karşıtları tarafından da benimsendi. Aşırıların ve fanatiklerin hatalarını çarpıtmak ve tahmin etmekle yetinmediler, gerçeğe en ufak bir benzerlik göstermeyen olumsuz söylentiler yaydılar. Bu insanlar önyargı ve nefret tarafından yönlendiriliyordu. Mesih'in kapıda olduğunun duyurulması onların huzurunu bozdu. Bunun doğru olabileceğinden korkuyorlardı ve öyle olmadığını umuyorlardı; Adventistlere ve onların inançlarına karşı savaşlarının nedeni de buydu.

Bazı fanatiklerin Adventistlerin saflarına sızmış olması, Pavlus ve Luther'in zamanlarında kilisede fanatiklerin ve aldatıcıların varlığı göz önüne alındığında, hareketin Tanrı'dan gelmediğine karar vermek için daha büyük bir neden değildi ki bu da bir mazeret değildi. çalışmalarını kınamak için yeterli. Tanrı'nın halkının uykudan uyanmasını ve tövbe ve ıslah çalışmalarına hararetle başlamasını dilerim; İsa'daki gerçeği öğrenmek için Kutsal Yazıları araştırmasına izin verin; Tamamen Tanrı'ya adanırsanız, Şeytan'ın hala aktif ve tetikte olduğuna dair hiçbir kanıt eksik olmayacaktır. Mümkün olan her türlü aldatmacayla, krallığının düşmüş meleklerini yardımına çağırarak gücünü ortaya koyacaktır.

Bağnazlığı ve bölünmeyi yaratan ikinci gelişin ilanı değildi. Bunlar, Adventistlerin gerçek konumları konusunda şüphe ve şaşkınlık içinde oldukları 1844 yazında ortaya çıktı. İlk meleğin mesajının vaaz edilmesi ve "gece yarısı çılgılığı" doğrudan fanatizmi ve ayrılığı bastırmaya yönelikti. Bu ciddi hareketlere katılanlar uyum içindeydi.

Kalpleri birbirlerine ve yakında görmeyi umdukları İsa'ya karşı sevgiyle doluydu. Tek bir inanç, tek bir kutsanmış umut, onları her türlü insan etkisinin kontrolünden kurtardı ve Şeytan'ın saldırılarına karşı bir kalkan olduğunu kanıtladı.

"Ve damat oyalandığında hepsi uykuya daldılar ve uykuya daldılar. Ama gece yarısı bir çılgılık duyuldu: İşte damat geliyor; onu karşılamaya çıktım. Sonra bütün bakireler kalktılar ve lambalarını söndürdüler." (Mat. 25:5-7). 1844 yazında, 2.300 günün sonu olarak kabul edilen zaman ile aynı yılın sonbaharı arasında, daha sonra keşfedildiği kadarıyla bu sürenin uzanması gereken sürenin ortasında, mesaj şu şekildeydi: Kutsal Yazılardaki şu sözlere göre ilan edildi: "İşte Damat geliyor!"

Bu hareketi harekete geçiren şey, Artaxerxes'in, dönemin başlangıç noktasını oluşturan Kudüs'ün restorasyonu yönündeki fermanın keşfedilmesiydi.

2.300 gün, başlangıçta düşünül­düğü gibi yılın başında değil, MÖ 457 yılının sonbaharında yürürlüğe girdi. Sayıma 457 sonbaharından başlayarak 2.300 yıl 1844 sonbaharında sona eriyor.

Eski Ahit sembollerine dayanan argümanlar aynı zamanda "kutsal alanın arınması" ile temsil edilen olayın gerçekleşmesi gereken zaman olarak sonbaharı da gösteriyordu. Dikkatler Mesih'in ilk gelişiy­le ilgili simgelerin nasıl yerine geldiğine çevrildiğinde bu durum çok açık hale geldi.

Fısıh kuzusunun kurbanı Mesih'in ölümünün gölgesiydi. Pavlus şöyle diyor: "Fısıhımız olan Mesih bizim için kurban edildi." (I Korintliler 5:7). Paskalya zamanında Rab'bin önünde sallanan ilk ürün demetleri, Mesih'in dirilişini simgeliyordu. Pavlus, Rab'bin ve O'nun tüm halkının dirilişi hakkında şunları söyler: "İlk ürünler Mesih'tir, sonra O'nun gelişinde Mesih'in olanlar olacaktır." (I Korintliler 15:23). Hasattan önceki ilk olgun tahıl hasadı olan dalgalı demet gibi, Mesih de gelecekte dirilişte ilahi ambarda toplanacak olan kurtarılmışların ölümsüz hasadının ilk meyvesidir.

Bu türler sadece olay itibarıyla değil, zaman itibarıyla de yerine getirildi. Birinci Yahudi ayının on dördüncü gününde, yani on beş yüzyıl boyunca Fısıh kuzusunun kesildiği gün ve ayda, Mesih, öğrencileriyle birlikte Fısıh Bayramını paylaşarak, Kendisinin anısına bir bayram düzenledi. ölüm "Dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu" olarak. Aynı gece kötü eller tarafından çarmıha gerilmek ve öldürülmek üzere hapsedildi. Ve dalgalanan demetlerin antitipi olarak Rabbimiz, "uyuyanların ilk ürünleri" olarak (1 Korintliler 15:20) üçüncü günde ölümden dirildi; "öldürülen bedeni" olan tüm dirilen doğruların bir örneği. "Dönüşecek, "O'nun görkemli bedenine uyacak"

(Filipililer 3:21).

Benzer şekilde ikinci geliş ifade eden türlerin de sembolik hizmetin gösterdiği zamanda yerine getirilmesi gerekir. Musa sisteminde, mabedin temizlenmesi ya da büyük kefaret günü, yedinci Yahudi ayının onuncu gününde (Lev. 16:29-34) başkâhinin tüm İsrail için kefaret yaptığı ve böylece gerçekleştiği zaman gerçekleşti. günahlarını kutsal yerden kaldırdı, dışarı çıktı ve insanları kutsadı. Böylece Baş Rahibimiz Mesih'in günahları ve günahkarları yok ederek dünyayı arındıracağına ve bekleyen halkını ölümsüzlükle ödüllendireceğine inanılıyordu. Yedinci ayın onuncu günü, büyük kefaret günü, mabedin arınma zamanı olan 1844 yılı Ekim ayının yirmi ikisine denk gelen, Rab'bin geliş zamanı olarak anlaşıldı. Bu, 2.300 günün sonbaharda sona ereceğine dair daha önce sunulan kanıtlarla uyumluydu ve bu sonuç karşı konulamaz görünüyordu.

Matta 25'teki benzetmede bekleme ve uyku zamanını Damadın gelişini takip eder. Bu, hem kehanetlerden hem de türlerden sunulan argümanlarla uyumluydu. Kendilerinin doğruluğuna dair güçlü bir inancı aktardılar; ve "gece yarısı çığılı" binlerce inanan tarafından ilan edildi.

Hareket denizin dalgaları gibi tüm ülkeye yayıldı. Tanrı'nın bekleyen halkı tamamen uyanıncaya kadar şehir şehir, köy köy ve milletin en ücra köşelerine gitti. Bu bildiriden önce fanatizm, yükselen güneşten önceki sabah ayazı gibi ortadan kaybolmuştu. İnananlar şüphe ve şaşkınlıklarının ortadan kalktığını, umut ve cesaretin kalplerini canlandır­dığını gördüler.

Eser, Tanrı'nın Sözü ve Ruhunun kontrol edici etkisi olmadan, insan heyecanı olduğunda her zaman kendini gösteren aşırılıklardan uzaktı.

Karakter olarak bu, eski İsrail'de O'nun hizmetkarlarından gelen uyarı mesajlarını takip eden aşağılanma ve Rab'be dönüş dönemlerine benziyordu. Her çağda Tanrı'nın eserine damgasını vuran özellikleri beraberinde getirdi. Oradaydı

biraz coşkulu sevinç, ama daha derin bir yürek arayışı, günahların itirafı ve dünyayı terk etme. Rab ile buluşmaya hazırlanmak ölmekte olan ruhların yüküydü. Sürekli dua ve Tanrı'ya kayıtsız şartsız adanma vardı.

Miller, bu çalışmayı anlatırken şunları ifade etti: "Hiçbir sevinç ifadesi yok; sanki tüm Cennetin ve Dünyanın birlikte, ihtişamla dolu, anlatılamaz bir zevkle sevineceği gelecek bir zamana ertelenmiş gibi. Hiçbir alkış yok: onlar da Cennete ayrılmıştır. Şarkıcılar suskun; melekler topluluğuna, göksel koroya katılmayı bekliyorlar. Duygu çatışması yok; hepsi aynı kalpte ve aynı fikirde." Hareketin bir başka katılımcısı şunu ifade etti: "Her yerde kalbin en derin arayışını ve ruhun alçakgönüllülüğünü doğurdu... Bu dünya şeylerine karşı küçümsemeyi, tartışmalardan ve düşmanlıklardan izolasyonu, hataların itirafını, Tanrı önünde üzüntüyü ve yakarıları besledi. tövbe eden kalplerin bağışlanma ve kabul için O'na yönelmelerine neden oldu. Vaaz, daha önce hiç tanık olmadığımız bir şekilde ruhun kendini alçaltmasına ve secdeye düşmesine neden oldu. Tanrı, Joel peygamber aracılığıyla emrettiği gibi, Tanrı'nın büyük günü yaklaştığında, Tanrı'nın büyük günü yaklaşırken, giysilerle değil yüreklerle ve oruçla, gözyaşlarıyla ve ağıtlarla Rab'be dönüş. Tanrı'nın peygamber Zekeriya aracılığıyla söylediği gibi, çocuklarının üzerine lütuf ve yakarış ruhu döküldü; onlar deldikleri O'na baktılar; Dünya üzerinde büyük bir ağıt yakıldı... ve Rab'bi bekleyenler O'nun önünde ruhlarına acı çektirdiler."

Havarilerin günlerinden bu yana gerçekleşen tüm büyük dini hareketler arasında hiçbiri insanın kusurlarından ve Şeytan'ın aldatmacalarından 1844 sonbaharındaki kadar özgür olmamıştır. Aradan uzun yıllar geçtikten sonra bugün bile bu hareketin parçası olan herkes Hakikat kürsüsünde dimdik duranlar, o kutlu eserin kutsal etkisini hâlâ hissediler ve onun Tanrı'dan geldiğine tanıklık ederler.

Bekleyen kişi, "İşte Damat geliyor; O'nu karşılamaya çıkın" çılgılığı üzerine "ayağa kalktı ve lambalarını onardı"; Tanrı'nın Sözü'nü daha önce görülmemiş bir ilgiyle incelediler. Cesareti kırılmış olanları uyandırmak ve onları mesajı almaya hazırlamak için Cennetten melekler gönderildi. Bu iş insanların bilgeliği ve bilgisiyle değil, Tanrı'nın gücüyle gerçekleştirildi. Çağırıcı ilk duyan ve ona uyanlar en yetenekli olanlar değil, en alçakgönüllü ve kendini adanmış kişilerdi. Çiftçiler mahsullerini tarlada bıraktı, tamirciler aletlerini bıraktı ve gözyaşları ve sevinçle uyarıda bulunmak için dışarı çıktı.

Başlangıçta davayı yönetenler bu harekete en son katılanlar arasındaydı. Kiliseler genel olarak bu mesaja kapılarını kapattılar ve mesajı alanların büyük bir kısmı aralarından çekildi. Tanrı'nın takdiriyle bu bildiri ikinci meleğin mesajıyla birleşti ve çalışmaya güç verdi.

Kutsal Yazıların kanıtı açık ve kesin olmasına rağmen, "İşte Damat geliyor" mesajı o kadar da tartışma konusu değildi. Ruha dokunan etkileyici bir güç ona eşlik ediyordu. Hiçbir şüphe ya da sorgulama yoktu. Mesih'in Kudüs'e muzaffer girişi vesilesiyle, dünyanın her yerinden festivale katılmak için toplanan insanlar Zeytin Dağı'na akın etti ve İsa'ya eşlik eden kalabalığa katılarak bu olayın heyecanına kapıldılar. saat ve şu çılgılığın artmasına yardımcı oldu: "Rab'bin adıyla gelen mübarektir." (Mat. 21:9). Benzer şekilde, Adventist toplantılarında bir araya gelen inanmayanlar da -bazıları meraktan, bazıları sadece alay etmek amacıyla- şu mesajın ikna edici gücünü hissettiler: "İşte Damat geliyor!"

O zamanlar duaya cevap veren bir inanç vardı; ödülü amaçlayan bir inanç. Kurak toprak üzerine sağanak yağmur gibi, Lütuf Ruhu indi

O'nu hararetle arayanların üzerine. Yakında Kurtarıcılarıyla yüz yüze gelmeyi ümit edenler ciddi ve anlatılamaz bir sevinç duydular. Kutsal Ruh'un harekete geçiren gücü, O'nun bereketleri sadık inanlılara bol miktarda bahşedildiğinde kalpleri yumuşattı.

Dikkatli ve ciddi bir şekilde, mesajı alanlar Rablerine kavuşmayı umdukları zamana ulaştılar. Her sabah, Tanrı'nın gözünde kabul edildiklerinden emin olmanın ilk görevleri olduğunu hissediyorlardı. Kalpleri birleşmişti ve birbirlerine çok dua ediyorlardı. Tanrı ile iletişim kurmak için sık sık ıssız yerlerde toplanıyorlardı ve tarlalardan ve ormanlardan şefaati sesi Cennete yükseltirdi. Kurtarıcı'nın onayının kesinliği onlar için günlük yiyeceklerden daha gerektirdi ve eğer ruhlarını karartan bir şey varsa, o ortadan kayboluncaya kadar dinlenmediler. Bağışlayıcı lütfun tanıklığını hissederek, ruhlarının sevdiği Kişiyi görmeyi özlediler.

Ama yine hayal kırıklığına uğramaya mahkumlardı. Beklenti zamanı geçti ve Kurtarıcı ortaya çıkmadı. Sarsılmaz bir güvenle O'nun gelişini beklemişlerdi ve şimdi Meryem'in Kurtarıcı'nın mezarına gelip orayı boş bulması ve gözyaşları içinde şöyle haykırması gibi hissettiler: "Rabbimi aldılar ve O'nu nereye koyduklarını bilmiyorum." (Yuhanna 20:13).

Mesajın doğru olabileceğine dair korku duygusu, bir süreliğine inanmayan dünyayı dizginlemeye hizmet etti. Bir süre sonra bu duygu bir anda kaybolmadı. İlk başta hayal kırıklığına uğrayanlara karşı zafer kazanmaya cesaret edemediler. Ancak Allah'ın gazabına dair hiçbir iz görünmeyince korkularından kurtulup, sitem ve alaycı tavırlarına devam ettiler.

Rab'bin yakında geleceğine inandığını iddia eden büyük bir sınıf, inançlarından vazgeçti. Kendine güvenen bazılarının gururları o kadar derinden yaralanmıştı ki, sanki dünyaya yabancılaşmış gibiydiler. Yunus gibi onlar da şikâyetinde bulundular Tanrı yaşam yerine ölümü tercih etti. İmanlarını Tanrı'nın Sözü'ne değil de başkalarının görüşlerine dayandıranlar artık fikirlerini değiştirmeye yeniden hazırıldılar. Alaycılar zayıfları ve korkakları safalarına kattılar ve bunların hepsi birleşerek artık korkuların ve beklentilerin kalmayacağını ilan ettiler. Zaman geçmiş, Rab gelmemişti ve dünya binlerce yıl aynı kalabilirdi.

Ateşli ve samimi inananlar her şeyi Mesih için terk etmişler ve O'nun varlığını daha önce hiç olmadığı kadar hissetmişlerdi. İnanırları gibi, dünyaya son uyarıyı iletmişlerdi ve yakında ilahi Efendinin ve göksel meleklerin arasına alınmayı bekliyorlardı. Mesajı almayanlardan büyük ölçüde ayrılmışlardı. Yoğun bir arzuyla dua etmişlerdi: "Gel, Rab İsa, çabuk gel." Ama O gelmemişti. Ve şimdi, hayatın kaygılarının ve şaşkınlıklarının ağır yükünü yeniden taşımak, alaycı bir dünyanın alaycılığına ve küçümsemesine katlanmak, korkunç bir inanç ve sabır sınavıydı.

Ancak bu hayal kırıklığı, Mesih'in ilk gelişi sırasında öğrencilerin yaşadığı hayal kırıklığı kadar büyük değildi. İsa muzaffer bir şekilde Kudüs'e girdiğinde, takipçileri Onun Davut'un tahtına çıkıp İsrail'i zalimlerden kurtarmak üzere olduğuna inanıyorlardı. Umut ve sevinç dolu bir beklentiyle, Krallarını onurlandırma şansı için birbirleriyle yarıştılar. Birçoğu dış giysilerini Mesih'in yolu boyunca bir halı gibi serdi ya da O'nun önüne yapraklı palmye dalları koydu. Coşkulu bir sevinçle, sevinçli alkışlara katıldılar: "Davut Oğlu'na Hozana!" Bu sevinç patlamasından rahatsız olan ve öfkelenen Ferisiler, İsa'dan öğrencilerini azarlamasını istediklerinde, O şu cevabı verdi: "Eğer sessiz kalırlarsa, taşlar da bağırarak." (Luka 19:40). Kehanet şöyle olmalı

yerine getirilmiştir. Öğrenciler ilahi amaca hizmet ediyorlardı. Ancak acı bir hayal kırıklığı yaşayacaklardı. Birkaç gün içinde Kurtarıcı'nın acı veren ölümüne tanık olacaklar ve O'nu mezara koyacaklardı. Beklentileri tek bir noktada bile gerçekleşmemişti ve umutları İsa ile birlikte yok oldu.

Rableri mezardan muzaffer bir şekilde dirilinceye kadar, her şeyin önceden peygamberlikte bildirildiğini ve "Mesih'in acı çekip ölümden dirilmesi gerektiğini" (Elçilerin İşleri 17:3) fark edemediler.

Beş yüzyıl önce Rab, peygamber Zekeriya aracılığıyla şunu bildirmişti: "Çok sevin, ey Siyon kızı; sevin, ey Yeruşalim kızı; işte, doğru ve Kurtarıcı, yoksul ve eşek üzerinde Kralın sana gelecek. eşek, eşeğin oğlu." (Zek. 9:9).

Öğrenciler Mesih'in yargısına ve ölümüne doğru ilerlediğini anlasaydı, bu kehaneti yerine getiremezlerdi.

Benzer şekilde William Miller ve arkadaşları da kehaneti yerine getirerek İlah'ın dünyaya vereceğini tahmin ettiği mesajı duyurdular, ancak kehanetleri tam olarak anlasalardı hayal kırıklığını ortaya çıkaracaklardı ve tüm uluslara başka bir mesajın duyurulması gerekiyordu. Rab gelmeden önce bu işi yapmazlardı. Birinci ve ikinci meleklerin mesajları zamanında verildi ve Allah'ın kendilerinden yapmalarını istediği işi gerçekleştirdiler.

Dünya, eğer zaman geçerse ve İsa gelmezse tüm Adventizm sisteminin terk edileceğini umarak izliyordu. Ancak birçok kişi büyük ayartmalara maruz kalarak imanlarına teslim olurken, bazıları da sadık kaldı. Adventist hareketin meyveleri: çalışmaya eşlik eden alçakgönüllülük ve ruhsal arayış ruhu, dünyadan feragat ve yaşamın yeniden düzenlenmesi, bunun Tanrı'ya ait olduğuna tanıklık etti. Kutsal Ruh'un gücünün ikinci gelişin vaaz edilmesine tanıklık ettiğini inkar etmeye cesaret edemediler ve peygamberlik dönemlerini hesaplarken herhangi bir hata bulamadılar. Rakiplerinin en yeteneklisi onun kehanet yorumu sistemini yıkmayı başaramadı. Kutsal Kitap'ta yer alan kanıtlar olmadan, Tanrı'nın Ruhu tarafından aydınlanmış zihinler ve O'nun yaşayan gücüyle parlayan kalpler tarafından üstlenilen, Kutsal Yazıların hararetli ve adanmış bir çalışmasıyla ulaşılan konulardan vazgeçemezlerdi; Bu dünyanın popüler dini öğretmenlerinin ve bilgelerinin en sert eleştirilerine ve en sert muhalefetine direnen ve bilim ile belagatin birleşik güçleri ve ünlü kişilerin ve ünlülerin hakaretleri ve küçümsemeleri karşısında sağlam duran pozisyonlar. mütevazı sınıf.

Gerçekten beklenen olayla ilgili bir yanlışlık vardı ama bu bile onun Tanrı Sözü'ne olan inancını sarsamadı. Yunus, Ninova sokaklarında şehrin kırk gün içinde yıkılacağını ilan ettiğinde, Rab Ninovalıların aşağılanmasını kabul etti ve lütuf sürelerini uzattı. Ancak Yunus'un mesajı Tanrı'dan geldi ve Ninova O'nun iradesine göre sınılandı. Adventistler, Tanrı'nın kendilerini kıyamet uyarısını vermek üzere gönderdiğine aynı şekilde inanıyorlardı. Onlar şöyle dediler: "Rab'bin ortaya çıkması için arzu uyandırarak ya da az ya da çok açık bir nefret yaratarak, ancak O'nun gelişini Tanrı'nın bildiğini duyarak, kendisini duyan herkesin kalplerini denedi. Bir çizgi çizdi, böylece onu inceleyenler Eğer o zaman Rab gelseydi, kendi yürekleri hangi tarafta olacaklarını bilebilirdi: 'İşte, bu bizim beklediğimiz Tanrımızdır ve bizi kurtaracak' diye mi bağıracaklardı, yoksa kayalara ve dağlara bağırıp üzerlerine düşmelerini, onları tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklamalarını isterlerdi. Böylece Tanrı'nın insanları ve onların imanlarını sınıadığına inanıyoruz. ve geri çekilip çekilemeyeceklerini gördüler.

onu yerleştirmeyi uygun gördüğü konum; ve Tanrı'nın işine kesin bir güven duyarak bu dünyayı terk edeceklerdi."

Tanrı'nın kendi deneyimlerinde onlara rehberlik ettiğine hala inananların duyguları, William Miller'ın şu sözlerinde ifade edilmektedir: "Eğer hayatımı, o zamanlar Tanrı'ya ve insanlara karşı dürüst olduğumla ilgili sahip olduğum aynı kanıtla yeniden yaşamak zorunda kalsaydım, Her şeyi yaptığım gibi yapardım." "Umarım elbiselerimi ruhların kanından arındırmışımıdır. Mümkün olduğu kadar onların kınanmasından kaynaklanan tüm suçluluk duygusundan uzak olduğumu hissediyorum." Bu Tanrı adamı şöyle yazdı: "İki kez hayal kırıklığına uğradım ama henüz yıkılmadım ya da cesaretim kırılmadı." "Mesih'in gelişine dair umudum her zamanki kadar sağlam. Yalnızca, yıllar süren ciddi değerlendirmelerden sonra yerine getirmeyi kutsal görevim olarak hissettiğim şeyi yaptım. Eğer hata yaptıysam, bu hayırseverlik adına olmuştur. , hemcinslerime olan sevgim ve Tanrı'ya karşı görev inancım." "Bir şeyi biliyorum: Ben inandığımı dışında hiçbir şey vaaz etmedim ve Tanrı'nın eli bana eşlik etti. O'nun gücü, yaptığım işte kendini gösterdi ve büyük miktarda iyilik başarılı." "Görünüşe göre binlerce kişi o dönemdeki kehanetler sayesinde Kutsal Yazıları incelemeye yönlendirilmiş ve bu sayede imanla ve Mesih'in kanının serpilmesiyle Tanrı'yla barışmışlardı." "Hiçbir zaman gururluların onaylayıcı gülümsemesine boyun eğmedim ve dünya bize küçümseyerek baktığında cesaretim kırılmadı. Bugün onların iyiliklerini satın almayacağım, nefretlerini yatıştırmak için görev çağrısının ötesine geçmeyeceğim. Onlardan asla hayatımı bağışlamalarını istemeyeceğim ve geri çekilmeyeceğim. Eğer Tanrı takdiriyle bunu gerektiriyorsa, onu tahttan indirmeye hazır olacağım."

Tanrı, halkını terk etmedi. Onun Ruhu, aldıkları ışığı pervasızca reddetmeyen veya Adventist hareketi kınamayanlarla hâlâ birlikteydi. İbranilere Mektup'ta, bu krizde sınananlar ve beklenti içinde olanlar için teşvik ve uyarı sözleri vardır: "Büyük ve büyük bir ödülü olan güveninizi bir kenara atmayın. Çünkü sabırlı olmanız gerekir, öyle ki, bunu yaptıktan sonra, Tanrı'nın iradesi, vaadini yerine getir. Çünkü hâlâ çok az zaman var ve gelecek olan da gelecek ve gecikmeyecek. Ama doğru kişi imanla yaşayacak ve eğer geri çekilirse, Canım bundan hiç hoşlanmaz. Ama biz, cehenneme gidenlerden değil, nefsin korunması için iman edenlerdeniz." (İbraniler 10:35-39).

Bu uyarının son günlerin kilisesine yönelik olduğu, Rab'bin gelişinin yakınlığına işaret eden şu sözlerden açıkça anlaşılmalıdır: "Çünkü henüz çok az zaman var ve gelecek olan gelecek ve gecikmeyecektir." Açıkça bir gecikme olacağı, Rabbin de geciktiriyor görüneceği açıkça belirtiliyor. Burada verilen talimat, o dönemdeki Adventistlerin deneyimlerine mükemmel bir şekilde uymaktadır. Burada adı geçen kişiler imanlarının batması tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Onlar, O'nun Ruhu'nun ve Sözü'nün rehberliğini takip ederek Tanrı'nın isteğini yerine getirmişlerdi. Ancak O'nun geçmiş deneyimlerindeki amacını anlayamadılar ve önlerindeki yolu göremediler. Daha sonra Tanrı'nın onlara gerçekten yol gösterip göstermediğinden şüphe duymaya başladılar. O zamanlar şu sözler uygulanıyordu: "Ama adil olan imanla yaşar." Yollarında parlayan "gece yarısı çılgınlığının" göz kamaştırıcı ışığına rağmen, kehanetlerin mühürlerinin açıldığını ve Mesih'in yakında gelişini bildiren alametlerin hızla gerçekleştiğini görmelerine rağmen, sanki gözle görülür bir şekilde yürümüşlerdi. . Ama şimdi, hayal kırıklığına uğrayan umutlarının baskısıyla, yalnızca Tanrı'ya ve O'nun Sözüne iman ederek direnebilirlerdi. Alaycı dünya, "Aldatıldınız. İnancınızı bırakın ve Adventist hareketin Şeytan'dan geldiğini söyleyin" diyordu. Ancak Tanrı'nın Sözü şunu bildirdi: "Eğer geri çekilirse, Canım ondan hoşlanmaz." Şimdi inancınızdan vazgeçmek ve mesajı destekleyen Kutsal Ruh'un gücünü inkar etmek, cehenneme doğru geri çekilmek anlamına gelir. Pavlus'un şu sözleri onları kararlı kalmaya teşvik etti: "Güveninizi boşa çıkarmayın"; "sabıra ihtiyacın var", "çünkü hâlâ biraz sabır var

Gelecek olan da gelecektir ve gecikmeyecektir." Onların tek kesin yolu, Tanrı'dan aldıkları ışığa tutunmak, O'nun vaatlerine sıkı sıkıya sarılmak ve Kutsal Yazıları incelemeye devam etmek, gözlemlemek ve gözlemlemektir. daha fazla ışık alabilmek için sabırla bekliyorum.

Bölüm 23

Kutsal Alan nedir?

Adventist inancının hem temeli hem de temel direği haline gelen metin, diğerlerinin ötesinde şu ifadeydi: "İki bin üç yüz akşam ve sabaha kadar; ve kutsal alan temizlenecektir." (Dan. 8:14). Bu sözler, Rab'bin yakında geleceğine inanan tüm inananlara aşınaydı. Bu kehanet binlerce kişinin ağzından inançlarının şifresi olarak tekrarlandı. Herkes, en parlak beklentilerinin ve değerli umutlarının, içinde tahmin edilen olaylara bağlı olduğunu hissetti. Bu kehanet günlerinin 1844 sonbaharında sona ereceği gösterildi. Hıristiyan dünyanın geri kalanı gibi Adventistler de bu dönemde dünyanın veya onun bir kısmının kutsal alan olduğuna inanıyorlardı. Kutsal alanın arınmasını, Dünyanın son büyük günün ateşleri altında arınması olarak anladılar ve bu, ikinci geliş zamanında gerçekleşecekti. Buradan Mesih'in 1844'te Dünya'ya döneceği sonucu çıkıyor.

Ancak önerilen süre geçti ve Rab gelmedi. İnanlılar Tanrı Sözü'nün başarısız olamayacağını biliyorlardı; kehanete ilişkin yorumunuz hatalı olmalı. Peki hata neredeydi? Birçoğu, 2.300 günün 1844'te sona erdiğini inkar ederek, hikmetsizce zorluk düğümünü çözdü. Bunun için Mesih'in beklenen zamanda gelmemiş olması dışında hiçbir neden gösterilemez. Peygamberlik günleri 1844'te sona ermiş olsaydı, Mesih'in Dünya'yı ateşle temizleyerek kutsal alanı arındırmak için geri döneceğini savundular; ve O ortaya çıkmadığına göre günler sona eremezdi.

Bu sonucu kabul etmek, önceki peygamberlik dönemlerinin sayımından vazgeçmekle aynı şeydi. 2.300 günün, Artaxerxes'in MÖ 457 sonbaharında Kudüs'ün restorasyonu ve inşası emrinin yürürlüğe girmesiyle başladığı, bu tarihten yola çıkılarak uygulamada mükemmel bir uyumun olduğu tespit edildi. Öngörülen olayların tümü Daniel 9:25-27'nin açıklamasında yer almaktadır. 23 asırlık büyük dönemin ilk 483 yılı olan altmış dokuz hafta, meshedilmiş olan Mesih'e ulaşacaktı. Çağımızın 27. yılında Mesih'in Kutsal Ruh tarafından vaftiz edilmesi ve meshedilmesi bu spesifikasyonu tam olarak yerine getirmiştir. Yetmişinci haftanın ortasında Mesih götürülecekti. Vaftizinden üç buçuk yıl sonra; 31 yılının baharında İsa çarmıha gerildi. Yetmiş hafta veya 490 yıl özellikle Yahudilere atıfta bulunmalıdır. Bu dönem sona erdiğinde ulus, öğrencilerine uyguladığı zulüm yoluyla Mesih'i reddettiğini mühürledi ve 34 yılında havariler işlerini Yahudi olmayanlara yönelttiler. İlk 490 yılın sonunda, 2.300 yıllık büyük dönemden ayrılmış olarak, hâlâ 1.810 yıl kalmıştı. Çağımızın 34. yılına göre 1.810 yıl 1844'e ulaşıyor. Ve melek şöyle dedi: "Sonra kutsal yer temizlenecek." Kehanetin önceki tüm özellikleri, belirlenen zamanda tartışılmaz bir şekilde yerine geldi. Her şey açık ve uyumlu hale geldi. Bu hesaplamanın tek istisnası o dönemde 1844'te yapılacak mabedin arınmasını sağlayacak bir olay görülmemesiydi. O dönemde sona eren günlerin inkar edilmesi, tüm meseleyi karışıklığa sürüklemek ve görüşlerden vazgeçmek anlamına geliyordu. Kehanetin şaşmaz bir şekilde yerine getirilmesiyle kurulmuştu.

Ancak Tanrı, büyük Adventist hareketinde halkına liderlik ediyordu. İşin gücü ve görkemi yanındaydı ve işin karanlık ve hayal kırıklığıyla bitmesine, sahte ve fanatik bir heyecan olarak karalanmasına izin vermeyecekti. Sözü'nü şüphe ve belirsizlik içinde bırakmazdı. Birçoğunun sahip olduğu gerçeğine rağmen

Peygamberlik dönemlerine ilişkin önceki hesaplamaları bir kenara bırakıp, bunun üzerine kurulan hareketin kesinliğini inkar eden diğerleri, Kutsal Yazılar ve Tanrı'nın Ruhu'nun tanıklığı tarafından desteklenen inanç ve deneyim noktalarından vazgeçme eğiliminde değildiler. Kehanetlerin incelenmesinde meşru yorum ilkelerini benimsediklerine ve halihazırda keşfedilen gerçeklere bağlı kalmanın ve aynı İncil araştırma kriterlerini sürdürmenin görevleri olduğuna inanıyorlardı. Hararetli dualarla durumlarını gözden geçirdiler ve hatalarını keşfetmek için Kutsal Yazıları incelediler. Peygamberlik dönemlerinin hesabında bir hata göremedikleri için, mabet konusunu daha detaylı incelemeye yöneldiler.

Araştırmaları sırasında, Dünya'nın bir sığınak olduğuna dair popüler yorumu destekleyecek hiçbir kutsal metin kanıtının bulunmadığını öğrendiler. Ancak Mukaddes Kitapta kutsal alanın konusu, doğası, konumu ve hizmetleri hakkında eksiksiz bir açıklama buldular. Kutsal yazarların tanıklığı o kadar açık ve genişti ki, meseleyi her türlü şüphenin ötesine taşıyordu. Elçi Pavlus, İbranilere Mektup'ta şunları söylüyor: "Birincisinin de Tanrısal tapınma törenleri ve yeryüzünde bir tapınağı vardı. Çünkü bir çadır hazırlandı; içinde şamdan, masa ve sunak vardı. Ancak ikinci perdeden sonra, kutsalların kutsalı olarak adlandırılan, altın buhurdanlık ve her tarafı altınla kaplı ahit sandığı bulunan ve içinde bir kap bulunan bir çadır vardı. içinde man bulunan altın ve Harun'un filizlenen asası ve ahit masaları ve sandığın üzerinde kefarete örtüsünü gölgeleyen izzet kerubileri vardı."

(İbraniler 9:1-5).

Pavlus'un burada bahsettiği kutsal yer, Yüceler Yücesi'nin yeryüzündeki meskeni olarak Tanrı'nın emriyle Musa tarafından dikilen çadırdı. Dağda Tanrı ile birlikteyken Musa'ya verilen talimat, "Ve Beni bir sığınak yapacaklar ve ben de onların arasında yaşayacağım" (Çık. 25:8). İsraililer çölde yolculuk ediyorlardı ve çadır bir yerden başka bir yere taşınabilecek şekilde inşa edilmişti. Ancak yapısı çok muhteşemdi. Duvarlar, zengin bir şekilde altınla kaplanmış ve taban donanımları gümüşten yapılmış dikey tahtalardan yapılmıştır. Çatısı bir dizi perde veya örtüden oluşuyordu; dıştakiler deriden, içtekiler ise güzel bir şekilde melek figürleriyle işlenmiş ince ketenden yapılmıştı. Yakmalık sunu sunağının bulunduğu dış avluya ek olarak, çadırın kendisinde de kutsal yer ve en kutsal yer olarak adlandırılan, zengin ve güzel bir perde veya peçeyle ayrılmış iki bölme vardı; benzer bir örtü birinci bölmenin girişini kapatıyordu.

Kutsal yerde, çadırın güney tarafında, mabedi hem gündüz hem de gece aydınlatacak yedi kandille birlikte bir kandillik vardı. Kuzey tarafında mevcudiyetin ekmek masası vardı; Kutsal yeri en kutsal yerden ayıran perdenin önünde, İsrail'in dualarıyla birlikte güzel kokulu bulutun her gün Tanrı'nın huzuruna yükseldiği altın bir tütsü sunağı vardı.

En kutsal yerde sandık, altınla kaplı değerli ahşaptan bir sandık ve Tanrı'nın On Emir yasasını yazdığı iki taş tabletin saklandığı yer vardı. Sandığın üstünde, kutsal alanın örtüsünü oluşturan Kap, her iki yanında tamamen som altından yapılmış iki Kerubinin yer aldığı muhteşem bir sanat eseri olan bağışlanma örtüsüydü. Bu bölmede, ilahi mevcudiyet, Kerubiler arasında görünen bir görkem bulutunda tezahür ediyordu.

İbranilerin Kenan'a yerleşmesinden sonra çadırın yerini, kalıcı bir yapı ve daha büyük ölçekte olmasına rağmen aynı oranlara sahip olan ve benzer şekilde sağlanan Süleyman tapınağı aldı.

öncesi. Kutsal alan bu haliyle, Daniel'in zamanındaki harabeler dışında, M.Ö. 70'te Romalılar tarafından yıkılıncaya kadar varlığını sürdürdü.

Burası Dünya üzerinde var olan ve Kutsal Kitabın bize hakkında bazı bilgiler verdiği tek kutsal yerdir. Pavlus burayı ilk antlaşmanın tapınağı olarak ilan etti. Peki yeni antlaşmanın sığınağı yok mu?

Tekrar İbraniler kitabına dönecek olursak, hakikati arayanlar ikinci bir mabedin -ya da yeni ahit mabedinin- varlığının Pavlus'un yukarıda belirtilen sözlerinde ima edildiğini buldular: "Şimdi ilkinin de ilahi tapınma törenleri ve bir mabet alanı vardı." Ve "ayrıca" kelimesinin kullanılması, Pavlus'un daha önce bu mabetten bahsettiğini gösteriyor. Önceki bölümün başlangıcına dönerek şunları okudular: "Şimdi söylediklerimizin özeti şudur ki, cennette, mabedin bakanı, Majestelerinin tahtının sağında oturan böyle bir baş rahibimiz var. ve insanın değil, Rab'bin kurduğu gerçek çadırın." (İbraniler 8:1 ve 2).

Burada yeni antlaşmanın kutsal alanı ortaya çıkıyor. İlk antlaşmanın kutsal alanı Musa tarafından inşa edilmiş, insan tarafından inşa edilmiştir. İkincisi insan tarafından değil, Rab tarafından inşa edilmiştir. O kutsal alanda dünyevi rahipler hizmetlerini yerine getiriyorlardı; bunda yüce Başrahibimiz Mesih, Tanrı'nın sağında hizmet eder. Bir sığınak Dünya'da, diğeri ise Cennet'teydi.

Ayrıca çadır Musa tarafından bir modele göre inşa edilmiştir.

Rab ona şu emri verdi: "Meskenin modeli ve tüm kaplarının modeli için sana gösterdiğim her şeye göre öyle yapacaksın." Ve yine emir verildi: "Öyleyse bunu yaparken dikkatli ol." dağda sana gösterilen modele göre." (Çık. 25:9 ve 40) Ve Pavlus, ilk çadırın "hediyelerin ve kurbanların sunulduğu şimdiki zaman için bir mecaz" olduğunu söylüyor. ; kutsal yerlerinin "gökteki bazı şeyler" olduğu; yasaya göre hediyeler sunan rahiplerin "göksel şeylerin örneği ve gölgesi" olduğu ve "Mesih'in elle yapılmış bir tapınağa girmediği, gerçek olanın bir örneği, ama aynı Cennette, şimdi bizim için Tanrı'nın huzuruna çıkacak" (İbraniler 9:9 ve 23; 8:5; 9:24).

İsa'nın bizim adımıza hizmet ettiği göksel tapınak, Musa tarafından inşa edilen tapınağın bir kopyası olan büyük orijinaldir. Tanrı, Ruhunu dünyevi tapınağı inşa edenlerin üzerine koydu. Yapımında kullanılan sanatsal beceri, ilahi bilgeliğin bir tezahürüydü. Duvarlar, altın şamdandaki yedi lambanın ışığını her yöne yansıtan som altın görünümündeydi. Gösteri ekmeği masası ve tütsü sunağı cilalı altın gibi parlıyordu. Tavanı oluşturan mavi, mor ve kırmızı melek figürleriyle süslenmiş güzel perde, manzaranın güzelliğini artırıyor. Ve ikinci perdenin arkasında , başrahibin dışında kimsenin girip yaşayamayacağı, Tanrı'nın yüceliğinin görünür tezahürü olan kutsal şekinah vardı. Dünyevi çadırın eşsiz görkemi, Öncümüz Mesih'in Tanrı'nın tahtı önünde bizim için hizmet ettiği göksel tapınağın görkemini insan gözüne yansıtıyordu. Binlerce kişinin O'na hizmet ettiği ve milyonlarca kişinin O'nun önünde durduğu, kralların Kralının meskeni (Dan. 7:10); Ebedi tahtın ihtişamıyla dolu olan ve onun parlak koruyucuları olan yüksek meleklerin, hayranlıkla yüzlerini örttükleri bu tapınak, şimdiye kadar insan eliyle inşa edilmiş herhangi bir muhteşem yapıda, onun büyüklüğünün ve ihtişamının soluk bir yansımasından başka bir şey bulamazdı. Bununla birlikte, göksel mabedle ve orada insanın kurtuluşu için üstlenilen büyük çalışmayla ilgili önemli gerçekler, dünyevi mabet ve onun hizmetleri tarafından öğretildi.

Göksel tapınağın kutsal yerleri, dünyevi tapınağın iki bölmesiyle temsil edilir. Elçi Yuhanna'ya Tanrı'nın Cennetteki tapınağına ilişkin bir görüntü verildi. Orada tahtın önünde yanan yedi ateş lambası gördü (Va. 4:5). "Altın bir buhurdanı olan ve tahtın önündeki altın sunağa bütün kutsalların dualarıyla birlikte koyması için kendisine çok sayıda buhur verilen" bir melek gördü (Va. 8:3). Peygamberin göksel tapınağın ilk bölümünü düşünmesine izin verildi. Orada "yedi ateş kandili"ni ve dünyevi tapınağın altın şamdanı ve buhur sunağıyla temsil edilen "altın sunağı" gördü.

Yine "Tanrı'nın gökteki tapınağı açıldı" (Va. 11:19) ve o, iç perdenin içindeki en kutsal yere baktı. Orada, Tanrı'nın yasasını barındırmak için Musa tarafından inşa edilen kutsal kapla temsil edilen "O'nun antlaşma sandığını" gözlemledi.

Böylece konuyu araştıranlar, Cennette bir mabedin varlığına dair tartışılmaz deliller bulmuş oldular. Musa, yeryüzü mabedini kendisine gösterilen modele göre yaptı. Pavlus bu modelin Cennetteki gerçek tapınak olduğunu öğretiyor ve Yuhanna da onu Cennette gördüğünü ifade ediyor.

Tanrı'nın meskeni olan göksel tapınakta O'nun tahtı adalet ve yargı üzerine kuruludur. En kutsal yerde, tüm insanlığın sınıdığı büyük adalet kuralı olan O'nun yasası vardır. Yasa levhalarını barındıran sandığın üzeri, önünde Mesih'in kanı aracılığıyla günahkar adına dua ettiği başışlanma örtüsüyle örtülmüştür. İnsanlığın kurtuluş planında adalet ve merhamet birliği bu şekilde temsil edilmektedir. Bu birliği ancak sonsuz bilgelik tasarlayabilir ve bunu yalnızca sonsuz güç sağlayabilir. Bu, tüm Cenneti hayret ve hayranlıkla dolduran bir bağlantıdır. Başışlanma koltuğuna saygıyla bakan dünyevi mabedin kerubileri, göksel ordunun kurtuluş işini gözleme konusundaki ilgiyi temsil eder. Bu, meleklerin ilgilenmek istediği merhamet gizemidir: Tanrı, tövbe eden günahkarı aklarken ve düşmüş ırkla ilişkisini yenilerken adil olabilir; Mesih, sayısız kalabalığı yıkım uçurumundan kurtarmak ve [onlara kendi doğruluğunun lekesiz giysilerini giydirmek](#) için Kendisini alçaltabilir, böylece onlar asla düşmeyen meleklerle katılabilirler ve sonsuza kadar Tanrı'nın huzurunda yaşayabilirler.

Mesih'in insanın şefaatchisi olarak yaptığı iş, Zekeriya'nın "adı Dal olan" Kendisi hakkındaki güzel kehanetinde ortaya konmuştur. Peygamber şöyle diyor: "Rab'bin tapınağını kendisi inşa edecek, yücelik kazanacak, O'nun tahtına oturup yönetecek, O'nun tahtında kâhin olacak ve ikisi arasında barış anlaşması olacak." (Zek. 6:13).

"Rab'bin tapınağını kendisi inşa edecek." Mesih, fedakarlığı ve aracılığıyla Tanrı'nın kilisesinin hem temeli hem de kurucusudur. Elçi Pavlus O'na "tüm binanın bir araya gelerek Rab'de kutsal bir tapınak haline geldiği temel köşe taşı" olarak işaret ediyor. Şöyle diyor: "Siz de orada Tanrı'nın konutu olmak üzere hep birlikte onda inşa ediliyorsunuz." Ruh" (Ef. 2:20-22).

O, "zaferi alacak." Düşmüş ırkın kurtuluşunun yüceliği Mesih'e aittir. Sonsuz çağlar boyunca, fidyeye kurtarılanların şarkısı şöyle olacaktır: "Bizi seven ve bizi kendi kanıyla günahlarımızdan yıkayan Tanrı'ya... O'nun yüceliği ve gücü sonsuza dek sonsuza dek." (Kıyamet 1:5 ve 6).

"Ve O, tahtına oturacak ve hüküm sürecek ve tahtında bir rahip olacak." O henüz "O'nun görkemini tahtında" değildir; zafer krallığı henüz kurulmamıştır. Tanrı, ancak arabuluculuk görevinin sona ermesinden sonra O'na "sonu olmayacak" bir krallık olan "babası Davut'un tahtını" verecektir (Luka 1:32 ve 33). Bir rahip olarak Mesih şimdi Babasıyla birlikte tahtında oturuyor (Va. 3:21). Tahtta, ebedi ve kendi kendine var olan Varlık ile birlikte, "zayıflıklarımızı ve

"Bizim acılarımızı taşıdı"; "her bakımdan denendi, ama günah işlemedi"; böylece "ayartılanlara yardım edebilsin." "Bir kimse günah işlerse, Baba'nın yanında bir Avukatımız vardır." (Yeşaya 53:4); İbraniler 4:15; 2:18; I Yuhanna 2:1). O'nun şefaati yaralı ve yumuşamış bir beden, tertemiz bir yaşamın şefaatidir. Yaralı eller, delinmiş taraf, delinmiş ayaklar düşmüş adam için yalvarıyor itfasi sonsuz maliyetle satın alınan.

"Ve esenlik öğüdü ikisi arasında olacaktır." Baba'nın sevgisi, Oğul'un sevgisinden daha az olmamak üzere, kayıp ırkın kurtuluşunun kaynağıdır. İsa bu dünyayı terk etmeden önce öğrencilerine şöyle dedi: "Ben sana senin için Baba'ya dua edeceğimi söyleme; çünkü Babanın Kendisi sizi seviyor." (Yuhanna 16:26 ve 27). "Tanrı, Mesih'te dünyayı Kendisiyle barıştıyordu." (II Korintliler 5:19). Ve yukarıdaki kutsal yer hizmetinde, "öğüt ikisi arasında barış olacak." "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlunu verdi; öyle ki, O'na iman eden herkes yok olmasın, sonsuz yaşama sahip olsun." (Yuhanna 3:16).

"Kutsal yer nedir?" sorusunun yanıtı Kutsal Yazılarda açıkça verilmiştir. Kutsal Kitapta kullanılan "kutsal yer" terimi, ilk olarak Musa tarafından gökteki şeylerin bir modeli olarak inşa edilen çadıra ve ikinci olarak da dünyevi tapınağın işaret ettiği Cennetteki "gerçek çadıra" atıfta bulunur. , tipik hizmet sona erdi. Cennetteki "gerçek çadır" yeni antlaşmanın mabedidir. Ve Daniel 8:14'ün kehaneti bu dönemde yerine geldiği için, burada atıfta bulunulan mabet yalnızca yeni ahdin mabedi olabilir. 2.300 günün sonunda, yüzyıllar boyunca Dünya üzerinde hiçbir sığınak kalmamıştı. Böylece, "İki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar; ve mabet temizlenecek" sözü tartışmasız olarak göksel mabedi işaret etmektedir.

Ancak en önemli soru henüz cevaplanmadı: Kutsal alanın temizliği nedir? Dünyevi tapınakla bağlantılı olarak böyle bir hizmetin olduğu Eski Ahit Kutsal Yazılarında belirtilmektedir. Peki Cennette arınacak bir şey olabilir mi? İbraniler 9'da hem dünyevi hem de göksel tapınağın arıtılması tam olarak öğretilir. "Yasaya göre hemen hemen her şey kanla arıtılmıştır; kan dökülmeden bağışlanma olmaz. Dolayısıyla Cennetteki nesnelere figürlerinin bu şekilde [kanla] arıtılması oldukça gerektiydi. hayvanlar]; fakat göksel şeyler bunlardan daha iyi kurbanlarla" (İbraniler 9:22 ve 23), yani Mesih'in değerli kanıyla.

Hem tipik hem de fiili hizmette arınma kanla gerçekleştirilecekti. İlkinde hayvanların kanıyla, sonuncusunda ise İsa'nın kanıyla. Pavlus, bu arınmanın neden kanla yapılması gerektiğinin nedenini, kan dökülmeden bağışlanmanın olmayacağı gerçeğini veriyor. Bağışlanma veya günahattan arınma eylemi, başarılması gereken bir iş. Fakat cennette ya da yerde olsun, kutsal alanla bağlantılı bir günah nasıl olabilir? Bu, sembolik ibadete atıfta bulunularak anlaşılabilir; Çünkü Dünya'da görev yapan kâhinler "göksel şeylerin örneği ve gölgesi" olarak hizmet ediyorlardı (İbraniler 8:5).

Dünyevi tapınağın hizmeti iki bölümden oluşuyordu: Rahipler her gün kutsal yerde hizmet ederken, başkâhin de yılda bir kez en kutsal yerde, tapınağın arıtılması için özel bir kefarete işi gerçekleştiriyordu. Tövbe eden günahkar her gün sunusunu çadırın kapısına götürdü ve elini kurbanın başına koyarak günahlarını itiraf etti, böylece onları kendi figürüne dönüştürerek masum kurbanı aktardı. Daha sonra hayvan öldürüldü. Elçi, "Kan dökülmeden günahın bağışlanması olmaz" diyor. "Etin hayatı kandadır." (Lev. 17:11). Tanrı'nın çiğnenen yasası, çiğnenenin yaşamını talep eder. Suçluluğu kabul edilen günahkarın kayıp yaşamını temsil eden kan

kurban tarafından üstlenilen bu şarap, rahip tarafından kutsal yere götürüldü ve arkasında günahkarın çiğnediği yasayı içeren sandığın bulunduğu perdenin önüne serildi.

Bu tören aracılığıyla günah mecazi anlamda tapınağa aktarıldı. Bazı durumlarda kan kutsal yere götürülmüyordu; ama Musa'nın Harun'un oğullarına şöyle buyurduğu gibi, kurbanın eti daha sonra kâhin tarafından yenecekti: "Rab bunu size cemaatin kötülüğünü taşıyasınız diye verdi." (Lev.

10:17). Her iki tören de tövbe eden kişinin günahının tapınağa nakledilmesini eşit derecede simgeliyordu.

Bu, yıl boyunca her gün devam eden çalışmaydı. Böylece İsrail'in günahları tapınağa aktarıldı ve bunların ortadan kaldırılması için özel bir çalışma zorunlu hale geldi. Allah, kutsal bölmelerin her biri için kefarete yapılmasını emretti. "İsrailoğullarının kirlilikleri ve suçları için, tüm günahlarına göre kutsal yerde kefarete edecek; ve bunu, kirliliklerinin ortasında onlarla birlikte yaşayan cemaatin çadırı için yapacak. "

Ayrıca, "İsrail oğullarının pisliklerinden, isyanlarından ve bütün günahlarından" dolayı onu temizlemek için sunak için de bir kefarete yapılacaktı.

(Lev. 16:16 ve 19).

Yılda bir kez, büyük kefarete gününde, rahip mabedi arındırmak için en kutsal yere girerdi. Burada yapılan çalışmalar bakanlığın yıllık döngüsünü tamamladı. Kefarete gününde, çadırın kapısına iki keçi getirildi ve onlar için kura çekildi; "bir kura Rab'be, diğer kura da günah keçisine" (Lev. 16:8). Rab'bin payına düşen keçi, halka günah sunusu olarak kesilecekti. Ve kâhin keçinin kanını perdenin içine getirecek ve onu kefarete örtüsüne ve bu merhamet nesnesinin önüne serpecekti. Kan ayrıca perdenin önündeki tütsü sunağının üzerine de serpilmelidir.

"Ve Harun iki elini canlı keçinin başına koyacak ve İsrail oğullarının bütün suçlarını, ve onların bütün günahlarına göre onların bütün suçlarını onun üzerine itiraf edecek; ve onları tekenin başına koyacaktır. keçiyi gönderecek ve bu amaç için görevlendirilmiş bir adamın eliyle onu çöle götürecektir. Böylece o keçi, onların bütün kötülüklerini ıssız ülkeye taşıyacak." (Lev. 16:21 ve 22). Günah keçisi artık İsrail kampına dönemezdi ve ona liderlik eden adamın kampa dönmeden önce kendisini ve kıyafetlerini yıkaması gerekiyordu.

Bu törenin tamamı, İsrailoğullarını Tanrı'nın kutsallığı ve O'nun günaha karşı nefreti konusunda etkilemeyi amaçlıyordu. Üstelik kendilerini kirliletmeden günahla temas geçemeyeceklerini onlara gösterin. Kefarete işi devam ederken her erkeğin kendi canını acıtması gerekiyordu. Tüm ortak faaliyetler bir kenara bırakılacaktı ve tüm İsrail cemaati, günü Tanrı'nın önünde ciddi bir aşılamayla, duayla, oruçla ve yüreğin derin incelemesiyle geçirmeye çağrılacaktı.

Kefaretle ilgili önemli gerçekler tipik törende öğretildi. Günahkarın yerine başkası kabul edildi; ama günah kurbanın kanıyla silinmedi. Bu şekilde onun mabede nakledilmesinin bir yolu sağlanmış oldu. Günahkar, kanı sunarak yasanın otoritesini tanıdı, günahından dolayı suçunu itiraf etti ve gelecek Kurtarıcıya iman yoluyla bağışlanma arzusunu ifade etti. Ama yine de yasanın kınamasından tamamen kurtulmuş değildi. Kefarete gününde, başkâhin cemaatten bir sunu aldı, bu sunudaki kanla en kutsal yere girdi ve taleplerini karşılamak için onu bağışlanma örtüsünün üzerine, doğrudan yasanın üzerine serpti. Daha sonra arbulucu rolüyle günahları üzerine aldı ve onları mabetten uzaklaştırdı.

Ellerini günah keçisinin başına koyarak tüm bu günahları itiraf etti

mecazi olarak onları kendisinden keçiye aktarıyor. Daha sonra onları çok uzaklara götürdü ve halktan sonsuza kadar ayrılmış sayıldılar.

Bu, "semavi varlıkların örneği ve gölgesi" olarak yapılan bir hizmetti. Ve dünyevi mabedin hizmetinde örnek olarak yapılanlar gerçekte göksel mabedin hizmetinde gerçekleştirildi. Yükselişinden sonra Kurtarıcımız Başrahibimiz olarak görevine başladı. Pavlus şöyle diyor: "Mesih, gerçek bir figür olan ellerle yapılmış bir tapınağa değil, şimdi bizim için Tanrı'nın yüzünün önünde görünmek üzere bizzat Cennete girdi." (İbraniler 9:24).

Yıl boyunca, kapıyı oluşturan ve kutsal mekanı dış avludan ayıran "perdenin içindeki" kutsal alanın ilk bölümündeki rahiplik hizmeti, Mesih'in Cennete yükselerek başlattığı hizmet işini temsil eder. Günah sunusunun kanını ve İsrail'in dualarıyla yükselen buhuru Tanrı'nın huzuruna sunmak için günlük hizmette kâhin. Böylece Mesih, Baba'nın önünde ve kendi kanı aracılığıyla günahkarlar adına yalvarır ve tövbe eden inanlıların dualarını kendi doğruluğunun değerli kokusuyla O'nun huzuruna sunar. Bu, göksel tapınağın ilk dairesindeki hizmetin işiydi.

Orada öğrencilerinin imanı, İsa onların gözleri önünde göğe çıktığında ona eşlik etti. O zaman umutları oraya odaklanmıştı ve Pavlus şöyle diyor: "Bizim için bu umut, canımızın sağlam ve sağlam bir dayanağıdır ve Öncümüz İsa'nın bizim için girdiği perdenin iç kısmına kadar uzanır, sonsuza dek yapılır. Başrahip."

"O, keçilerin ve buzağuların kaniyle değil, kendi kaniyle, sonsuz kurtuluşu gerçekleştirerek tapınağa bir kez girdi." (İbraniler 6:19 ve 20; 9:12).

On sekiz yüzyıl boyunca bu bakanlık işi kutsal alanın ilk bölümünde devam etti. Tövbe eden inanlılar adına sunulan Mesih'in kanı, onlara Baba'nın önünde bağışlanma ve kabul edilme güvencesi verdi; ama onların günahları hâlâ kayıt defterlerinde duruyor. Tipik hizmette olduğu gibi, her yılın sonunda bir kefaret işi yapılırdı; aynı şekilde, Mesih'in insanın kurtuluşu için yaptığı iş tamamlanmadan önce, günahı tapınaktan kaldırmak için de bir kefaret işi yapılır. Bu, 2.300 gün sona erdiğinde başlayan hizmettir. Bu vesileyle, peygamber Daniel'in önceden bildirdiği gibi, Başrahibimiz, ciddi işinin son aşamasını gerçekleştirmek için en kutsal yere girdi:

kutsal alanı arındırın.

Nasıl ki bir zamanlar halkın günahları iman yoluyla günah sunusu üzerine yerleştirildiyse ve kurbanın kanı simgesel olarak dünyevi tapınağa nakledildiyse, aynı şekilde yeni antlaşmanın muafiyetinde de tövbe edenlerin günahları iman yoluyla yerleştirilmiştir. Mesih'e verildi ve aslında göksel tapınağa nakledildi. Ve dünyevi mabedin tipik arınması, onu kirleten günahların ortadan kaldırılmasıyla tamamlandığı gibi, göksel mabedin fiili arınması da orada kaydedilen günahların ortadan kaldırılması veya silinmesiyle gerçekleştirilmelidir. .

Ancak bunun gerçekleştirilebilmesinden önce, kimin günahlardan tövbe ederek ve Mesih'e iman ederek O'nun kefaretinin yararlarından yararlanma hakkına sahip olduğunu belirlemek için kayıt defterlerinin incelenmesi gerekir. Bu nedenle mabedin temizlenmesi bir soruşturmayı, yani bir hükmü gerektirir. Bu iş, Mesih halkını kurtarmaya gelmeden önce yapılmalıdır, çünkü O geldiğinde, herkese yaptıklarına göre verilecek ödülü O'nun yanında olacaktır (Va. 22:12).

Bu nedenle peygamberlik sözünün ışığını takip edenler, 2.300 günün sonunda, 1844 yılında İsa'nın Dünya'ya gelmesi yerine, Rabbimizin, Tanrı'nın işini yürütmek üzere göksel mabedin en kutsal yerine girdiğini gördüler. kefaretin kapanışı, O'nun gelişine hazırlık.

Günah sunusu, kurban olarak Mesih'e işaret ederken ve başkâhin O'nu aracı olarak temsil ederken, günah keçisi, günahın yazarı ve gerçek tövbe edenlerin günahlarının nihai olarak üzerine yükleneceği Şeytan'ı temsil ediyordu. Başkâhin, suç sunusunun kanı sayesinde günahları kutsal yerden kaldırdığında, onları günah keçisine yükledi. Mesih, kendi kanının erdemi ve erdemi sayesinde, hizmetinin sonunda halkının günahlarını göksel mabetten kaldırdığında, onları, hükmün infazı sırasında nihai cezayı üstlenmek zorunda olan Şeytan'ın üzerine koyacaktır. . Günah keçisi, İsrail cemaatine bir daha dönmek üzere ıssız bir ülkeye gönderildi. Böylece Şeytan, Tanrı'nın ve O'nun halkının huzurundan sonsuza kadar kovulacak ve günahın ve günahkarların nihai yok edilişyle varoluştan silinecektir.

Bölüm 24

Kutsalların Kutsalında

Kutsal alanın teması, 1844'teki hayal kırıklığının gizemini ortaya çıkaran anahtardı. İlahi elin büyük Adventist hareketi yönlendirdiğini, mevcut görevi ortaya çıkardığını ve Kutsal Kitabı gün ışığına çıkardığını gösteren, birbirine bağlı ve uyumlu gerçeklerden oluşan eksiksiz bir sistemi ortaya çıkardı. Halkın konumu ve işi. Acı ve hayal kırıklığıyla dolu korkunç gecenin ardından İsa'nın öğrencileri gibi, Adventistler de "Rab'bi gördüklerinde çok sevindiler" ve imanla O'nun ikinci gelişini bekleyenler de sevindiler. Hizmetkarlarını ödüllendirmek için O'nun görkemle ortaya çıkmasını beklemişlerdi. Umutları boşa çıkınca İsa'yı gözden kaybettiler ve mezardaki Meryem gibi ağıt yaktılar: "Rabbimi aldılar ve O'nu nereye koyduklarını bilmiyorum." Şimdi, Kutsalların Kutsalında, şefkatli Baş Rahipleri O'nu, Kralları ve Kurtarıcıları olarak görünmeye hazır olarak bir kez daha gördüler. Kutsal mekandan gelen ışık geçmişi, bugünü ve geleceği aydınlatıyordu.

Tanrı'nın onları yanılmaz takdiriyle yönlendirdiğini biliyorlardı. Her ne kadar ilk öğrenciler gibi onlar da taşıdıkları mesajı anlayamamış olsalar da, bu birçok açıdan doğrudu. Bunu ilan ederek ilahi amacı yerine getirmişlerdi ve işleri Rab'bin önünde boşa gitmemişti .

"Yaşayan bir umutla" yeniden canlandılar ve "anlatılamaz ve ihtişam dolu bir sevinçle" coştular.

Hem Daniel 8:14'teki kehanet: "İki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek" ve ilk meleğin mesajı: "Tanrı'dan korkun ve O'nu yüceltin; çünkü O'nun hüküm saati geldi" cümlesi, Mesih'in halkın kurtuluşu ve kötülerin yok edilmesi için gelişine değil, Mesih'in en kutsal yerdeki hizmetine, Soruşturma Yargısına işaret ediyordu. Peygamberlik dönemlerinin sayılmasında ancak 2.300 günün sonunda gerçekleşmesi durumunda, bu hata nedeniyle inananlar hayal kırıklığına uğramış, ancak kehanetin öngördüğü her şey ve İncil metinlerinin onlara güvence verdiği her şey olmuştur. Umutlarının hüsrana uğramasından yakındıkları sırada, mesajda önceden tahmin edilen ve Rab'bin hizmetkarlarını ödüllendirmek üzere ortaya çıkmasından önce gerçekleşmesi gereken bir olay gerçekleşti.

Mesih beklendiği gibi Dünya'ya değil, tipik hizmette önceden bildirildiği gibi Tanrı'nın göksel tapınağının en kutsal yerine gelmişti. Daniel peygamber tarafından onun o sırada Günleri Eski Olan'a geldiği anlatılır: "Gece görümlerine baktım ve işte, İnsanoğlu'na benzer biri gökteki bulutlar içinde geldi; ve O, Dünya'ya doğru değil" gitti. , ama "Günleri Eski Olan'a ve O'na yaklaştırdı." (Dan. 7:13).

Bu geliş aynı zamanda peygamber Malaki tarafından da önceden bildirilmektedir: "Aradığınız Rab, arzu ettiğiniz antlaşma meleği, aniden tapınağına gelecektir; işte, geliyor, diyor orduların Rabbi." (Mal. 3:1). Rab'bin tapınağına geliş halkı için ani ve beklenmedik bir olaydı. Onu orada aramadılar. Rab'bin "Tanrıyı tanımayanlardan ve müjdeye uymayanlardan intikamını alarak" bir ateş gibi yeryüzüne dönmesini bekliyorlardı (II Selanikliler 1:8).

Ancak insanlar Rableriyle buluşmaya hazır değildi. Halen onların yapması gereken bir hazırlık çalışması vardı. Zihinlerini Tanrı'nın cennetteki tapınağına yönlendirmek için ışık tutulmuştu ve onlar, Başkâhin'i imanla takip ederken

Oradaki bakanlıkları, onlara yeni görevler açıklanıyordu. Kiliseye bir uyarı ve talimat mesajı daha verilecekti.

Peygamber şöyle diyor: "Fakat O'nun geleceği güne kim dayanabilir? Ve O ortaya çıktığında kim hayatta kalabilecek? Çünkü O, kuyumcunun ateşi gibidir, ve tokmakçının potası gibidir. Gümüşün eritici ve artıcısı olarak oturacak; Levi'nin oğullarını arındıracak, onları altın ve gümüş gibi arıtacak; Rab'be doğru sunuları getirecekler." (Mal. 3:2 ve 3). Mesih'in göksel tapınaktaki şefaati sona erdiğinde, yeryüzünde yaşayanlar, aracısız, kutsal bir Tanrı'nın huzurunda durmalıdırlar. Giysileri lekesiz olmalı, karakteri serpilen kanla günahtan temizlenmiş olmalıdır. Tanrı'nın lütfu ve kendi gayretli çabaları sayesinde kötülüğe karşı savaşta galip gelmeleri gerekir. Cennette Soruşturmacı Yargı devam ederken, tövbe eden inanlıların günahları mabetlerden kaldırılırken, Tanrı'nın yeryüzündeki halkı arasında özel bir arınma veya günahtan ayırma çalışması olmalıdır. Bu çalışma en açık şekilde Vahiy 14'ün mesajlarında sunulmaktadır.

Bu iş tamamlandığında, Mesih'in takipçileri O'nun ortaya çıkışına hazır olacaklar. "O zaman Yahuda ve Yeruşalim'in sunuları, eski günlerde ve ilk yıllarda olduğu gibi Rab'bin hoşuna gidecek." (Mal. 3:4). Bu nedenle, Rabbimizin gelişinde Kendisi için alması gereken kilise, "lekesi, buruşukluğu ya da buna benzer şeyleri olmayan, ancak kutsal ve kusursuz, görkemli bir kilise" olmalıdır. (Efesliler 5:27). O zaman şafak gibi, ay gibi güzel, güneş gibi saf, sancaklı bir ordu gibi heybetli doğacak mı?" (Şarkı. 6:10).

Malaki, Rab'bin tapınağına gelişinin yanı sıra, O'nun ikinci gelişini, hükmü infaz etmek için gelişini de şu sözlerle önceden bildirir: "Ve ben de yargıya yaklaşıcağım; size karşı hızlı bir tanık olacağım. büyüclere, zina yapanlara, yalan yere yemin edenlere, ücretli hizmetçiyi dolandıranlara, dul kadının, yetimin ve yabancının haklarını çiğneyenlere ve benden korkmayanlara karşı, orduların Rabbi diyor " (Mal. 3:5). Yahuda aynı sahneye atıfta bulunarak şöyle diyor: "İşte, Rab binlerce aziziyle birlikte, herkesi yargılamak ve aralarındaki tüm günahkarları yaptıkları tüm kötü işlerden dolayı kınamak için geliyor." (Yahuda 14 ve 15). Bu geliş ve Rabbin mabedine geliş farklı ve ayrı olaylardır.

Hem Mesih'in başrahibimiz olarak kutsal alanın arıtılması için en kutsal yere gelmesi ve Daniel peygamberin 8. bölüm 14. ayette bahsettiği; ayrıca Daniel 7:13'te kaydedildiği gibi, İnsanoğlu'nun Eski Günlere geliş; Malachi'nin öngördüğü Rab'bin tapınağına geliş de aynı olayın tanımlarıdır. Bu aynı zamanda Matta'nın 25. bölümünde sunulan on bakire benzetmesinde Mesih tarafından anlatılan kocanın düğüne gelişle de temsil edilir.

1844 yazında ve sonbaharında şu duyuru yapıldı: "İşte Damat geliyor!" Daha sonra bilge bakireler ve aptal bakirelerin temsil ettiği iki sınıf geliştirildi. Bir sınıf sevinçle Rab'bin ortaya çıkmasını bekledi ve O'nunla buluşmaya özenle hazırlandı. Korkudan etkilenen ve dürtülerle hareket eden, hakikat teorisiyle yetinen bir başka sınıf, kendilerini Tanrı'nın lütfundan mahrum buldu. Benzetmede, Damadın geliş gerçekleştiğinde, "hazır olanlar O'nunla birlikte düğüne girdiler". Burada bahsedilen damadın geliş düğünden önce gerçekleşir. Düğün, krallığın Mesih tarafından kabulünü temsil eder. Krallığın başkenti ve temsilcisi olan kutsal şehir Yeni Kudüs'e "Kuzu'nun gelini, karısı" denir. Melek Yahya'ya, "Gel, sana Kuzunun karısını, karısını göstereceğim" dedi. Peygamber şöyle der: "Ve beni ruhla götürdü ve bana gökten Tanrı'dan inen büyük şehri, kutsal Yeruşalim'i gösterdi." (Kıyamet 21:9 ve 10). İçinde

Bu nedenle gelin çok açık bir şekilde kutsal şehri temsil eder ve Damat'ı karşılamaya çıkan bakireler de kilisenin sembolüdür. Vahiy'de Tanrı'nın halkının düğün şölenine davet edildiği yazılıdır (Va. 19:9). Misafir oldukları için gelin olarak da temsil edilemezler. Daniel peygamber tarafından bildirildiği gibi, Mesih, Cennetteki Günlerin Eskisi'nden egemenliği, onuru ve krallığı alacaktır"; "kocası için süslenmiş bir gelin gibi hazırlanmış", krallığının başkenti Yeni Kudüs'ü alacaktır (Dan. 7). :14; Vahiy 21:2) Krallığı aldıktan sonra, kralların Kralı ve rablerin Rabbi olarak görkemle gelecek ve halkının kurtuluşu için "İbrahim, İshak ve Yakup ile birlikte" oturacak. Kuzu'nun evlilik yemeğine katılmak için krallığındaki masası (Matta 8:11; Luka 22:30).

1844 yazında yapılan "İşte Damat geliyor!" ilanı, binlerce kişinin Rab'bin hemen gelişini beklemesine yol açtı. Belirlenen zamanda Damat, insanların beklediği gibi Dünya'ya değil, Cennetteki Eski Günlere, düğüne, O'nun krallığının kabulüne geldi. "Hazır olanlar O'nunla birlikte düğüne girdiler ve kapı kapatıldı." Düğünde bizzat bulunmamalıdır; çünkü bunlar Cennette, Dünya'dayken oluyor. Mesih'in takipçileri "Rablerinin düğünden dönmesini" beklemelidir (Luka 12:36). Ancak O'nun işini anlamalı ve O Tanrı'ya yaklaşırken O'nu imanla takip etmelidirler. Bu anlamda düğüne gidecekleri söyleniyor.

Benzetmede düğüne girenler kaplarında yağ olan ve kandilleri olanlardı. Kutsal Yazılardan elde edilen hakikat bilgisine sahip olanlar, aynı zamanda Tanrı'nın Ruhuna ve lütfuna da sahip olanlar ve acı deneme gecelerinde sabırla bekleyip Kutsal Kitap'ta bu konu hakkında daha net bir ışık arayanlar, bunlar göksel tapınakla ilgili gerçeği ve Kurtarıcı'nın hizmetindeki değişikliği fark ettiler ve imanla O'nun bu tapınaktaki işinde O'nu takip ettiler.

Ve Kutsal Yazıların tanıklığı üzerine aynı gerçekleri kabul edenler, Mesih son arabuluculuk işini gerçekleştirmek için Tanrı'nın huzuruna girerken ve sonunda O'nun krallığını alırken imanla onu takip edenler, bunların hepsi şu şekilde temsil edilir: düğüne gidiyorum.

Matta 22'de verilen benzetmede de aynı düğün görüntüsü sunuluyor ve Soruşturma Kararı'nın düğünden önce gerçekleştiği temsil ediliyor. Düğünlerden önce kral, konukları gözlemlemeye gelir (Mat. 22:11) ve herkesin düğün giysileriyle, yani Kuzu'nun kanıyla yıkanmış ve beyaza boyanmış tertemiz karakterli giysilerle süslenip süslenmediğine bakar (Va. 7: 14). Kim bu elbiseler olmadan bulunursa atılır, ancak muayeneden sonra düğün elbisesini giyen herkes Tanrı tarafından kabul edilir ve O'nun krallığına katılmaya ve O'nun tahtına oturmaya layık görülür. Kimin Tanrı'nın krallığına hazırlandığını belirlemeye yönelik bu karakter inceleme işi, göksel tapınağın son işi olan Soruşturma Yargısının işidir.

Soruşturma işi sona erdiğinde, yüzyıllar boyunca Mesih'in takipçisi olduğunu iddia eden herkesin davaları incelendiğinde, ancak o zaman denetimli serbestlik süresi kapatılacak, merhamet kapısı kapatılacaktır. Böylece, kısa bir cümleyle: "Hazır olanlar O'nunla evliliğe girdiler ve kapı kapatıldı", Kurtarıcı'nın son hizmetinden, insanın kurtuluşu için yapılan büyük işin gerçekleştiği zamana götürüyoruz. tamamlanacak.

Gördüğümüz gibi göksel tapınakta gerçekleştirilen hizmetin bir türü olan dünyevi tapınak hizmetinde, başkâhin kefaret gününde en kutsal yere girdiğinde, birinci bölümün hizmeti durduruldu. . Tanrı şöyle emretmişti: "Ve hiç kimse, mabedde kefaret etmek için çadıra girdiğinde, dışarı çıkana kadar, toplanma çadırında olmayacak." (Lev. 16:17). Yani Mesih içeri girdiğinde

Kefareti kapatma işini yürütmek için en kutsal yerde, hizmetini ilk kompartımanda tamamladı. Ancak birinci kompartımanın bakanlığı bitince hemen ikinci kompartımanın bakanlığı başladı. Tipik bir hizmet sırasında başkâhin, kefaret gününde kutsal yerden ayrıldığında, günahlarından gerçekten tövbe eden her İsraili adına günah sunusunun kanını sunmak üzere Tanrı'nın huzuruna çıktı. Bu şekilde Mesih, Şefaatchimiz olarak işinin yalnızca bir kısmını tamamlamış, bir başkasına başlamış ve yine de günahkarlar adına Baba'nın önünde kanını savunmuştur.

Bu konu 1844 yılında Adventistler tarafından anlaşılmamıştı. Kurtarıcı'nın beklendiği zamanın geçmesine rağmen onlar hâlâ O'nun gelişinin yakın olduğuna inanıyorlardı. Önemli bir krize girdiklerini ve İsa'nın, insanın Tanrı önünde Şefaatchisi olarak çalışmasının sona erdiğini savundular. Onlara, Kutsal Yazılar tarafından, insana tanınan deneme süresinin, Rab'bin gökteki bulutlar içinde gelişinden kısa bir süre önce sona ereceği öğretilmiş gibi görünüyordu. Bu doktrinin, insanların lütuf kapısını arayacakları, çalacakları ve ağlayacakları, ancak kapının açılmayacağı zamana işaret eden pasajlarda açıkça görüldüğünü düşünüyorlardı. Aralarında, Mesih'in gelişini bekledikleri tarihin, O'nun gelişinden hemen önceki dönemin başlangıcı olup olmadığı konusunda bir soru vardı. Kıyametin yaklaştığı uyarısını verdikten sonra, dünya için işlerinin bittiğini hissettiler ve günahkarların kurtuluşu için çalışma yükünü ruhlarında yitirdiler, bu arada kötülerin cesur ve küfürlü küçümsemesi onlara daha da kötü göründü. bu, Tanrı'nın Ruhunun, O'nun lütfunu reddedenlerden geri çekildiğinin bir başka kanıtıdır. Bütün bunlar, denetimli serbestlik süresinin sona erdiği inancını doğruladı ya da kendilerinin söylediği gibi: "Denetimli serbestlik kapısı kapanmıştı."

Ancak kutsal alanla ilgili soruşturmanın ardından daha net bir ışık doğdu. Daha sonra, 1844'teki 2.300 günün sonunun büyük bir krize işaret ettiğine inanmakta haklı olduklarını gördüler. İnsanların on sekiz yüzyıl boyunca Tanrı'ya erişebildiği umut ve lütuf kapısının kapatıldığı doğru olmasına rağmen, başka bir kapı açıldı ve bu kapı aracılığıyla Mesih'in şefaati aracılığıyla insanlara günahların bağışlanması sunuldu. kutsal. Hizmetinin bir bölümünü bitirmişti, ancak yerini bir başkasına bırakmıştı. Mesih'in günahkar adına hizmet ettiği göksel tapınağa hâlâ "açık bir kapı" vardı.

Artık Mesih'in Kıyamet'te aynı zamanda kiliseye hitaben söylediği sözlerin uygulaması anlaşılmıştı: "Bu diyor ki, kutsal olan, gerçek olan, Davut'un anahtarına sahip olan; açan ve kimse kapatmayandır. ve kapanıyor, kimse açmıyor. Senin yaptıklarını biliyorum; ve işte, senin önüne açık bir kapı koydum ve onu kimse kapatamaz." (Kıyamet 3:7 ve 8).

Büyük kefaret işinde imanla İsa'yı takip edenler, O'nun onlar adına yaptığı aracılığın yararlarından yararlanırlar; Bu şefaathizmetinin sunduğu nurdan inkar edenler ise bundan faydalanamazlar. Mesih'in ilk gelişinde verilen ışığı reddeden ve [O'nun dünyanın Kurtarıcısı olduğuna](#) inanmayı reddeden Yahudiler, O'nun aracılığıyla bağışlanma alamadılar. Göğze alındıktan sonra, İsa kendi aracılığının kutsamalarını öğrencilerine dökmek için kendi kanının erdemleriyle göksel tapınağa girdiğinde, Yahudiler zifiri karanlıkta kaldılar ve gereksiz kurbanlar ve sunular sunmaya devam ettiler. Türler ve gölgeler bakanlığı sona ermişti. Eski zamanlarda insanların Tanrı'ya erişim sağladığı kapı artık açık değildi. Yahudiler, O'nu bulmanın tek yolu olarak göksel tapınaktaki hizmet yoluyla O'nu aramayı reddetmişlerdi. Sonuç olarak, Tanrı ile hiçbir birliğe ulaşamadılar. Onlar için kapı kapalıydı. HAYIR

Mesih'in gerçek kurban ve Tanrı'nın önündeki tek aracı olduğu bilgisine sahiplerdi; dolayısıyla O'nun aracılığının faydalarından yararlanamazlar.

İman etmeyen Yahudilerin durumu, merhametli Baş Rahibimizin çalışmalarını isteyerek görmezden gelen Hıristiyan olduğunu iddia edenlerin arasındaki dikkatsiz ve inançsızların durumunu göstermektedir. Tipik bir hizmette, başkâhin en kutsal yere girdiğinde, tüm İsrail'in kutsal yerin etrafında toplanması ve günahlarının bağışlanmasını alabilmeleri ve yok edilmemeleri için ruhlarını Tanrı'nın önünde en ciddi biçimde alçakgönüllü hale getirmeleri gerekiyordu. cemaatten. Bu anti-tipik kefaret gününde Baş Rahibimizin işini anlamamız ve bizden hangi görevlerin beklendiğini bilmemiz ne kadar da önemli.

İnsanlar, Tanrı'nın merhametiyle onlara gönderdiği uyarıları cezasız kalarak reddedemezler. Mesaj Nuh'un günlerinde dünyaya Cennet tarafından gönderildi ve insanların kurtuluşu onun bu konuya nasıl davrandığına bağlıydı. Uyarıyı reddettikleri için Tanrı'nın Ruhu günahkâr ırktan çekildi ve insanlar tufanın sularında yok oldu. İbrahim'in günlerinde merhamet, Sodom'un suçlu sakinlerine yalvarmaktan vazgeçti ve Lut, karısı ve iki kızı dışında hepsi gökten gelen ateş tarafından yok edildi. Mesih'in günlerinde de durum böyleydi. Tanrı'nın Oğlu o neslin inanmayan Yahudilerine şunu bildirmişti: "Eviniz size ıssız bırakılacak." (Mat. 23:38). Aynı sonsuz Güç, son günlere bakıldığında, "kurtulmak için gerçeğin sevgisini kabul etmeyenler" hakkında şunu beyan etmektedir: "Bu nedenle Allah, yalana inansınlar diye onlara sapıklık operasyonunu gönderecektir. gerçeğe inanmayan ve kötülükten zevk alan herkesi yargıladı."

(II Selanikliler 2:10-12). Kendi Sözü'nün öğretilerini reddettikleri için Tanrı, Ruhunu geri çeker ve onların çok sevdikleri aldatmacaların tuzağına düşmelerine izin verir.

Ancak Mesih hâlâ insan adına aracılık ediyor ve onu arayanlara ışık verilecek. Başlangıçta bu durum Adventistler tarafından anlaşılmasa da daha sonra onların gerçek konumunu tanımlayan kutsal metinlerin önlerinde açılmaya başlamasıyla netleşti.

1844'teki zamanın geçişini, hâlâ Adventist inancını koruyanlar için büyük bir sınav dönemi izledi. Gerçek konumları söz konusu olduğunda onların tek kurtuluşu, zihinlerini göksel tapınağa yönlendiren ışıktı. Bazıları önceki peygamberlik dönemlerine olan inancından vazgeçti ve Adventist hareketine eşlik eden Kutsal Ruh'un güçlü etkisini insan güçlerine veya şeytani kuruluşlara bağladı. Başka bir sınıf, Rab'bin kendilerine geçmiş deneyimlerinde rehberlik ettiği öğretilerine inatla bağlı kaldı ve Tanrı'nın iradesini öğrenmek için beklerken, izlerken ve dua ederken, büyük Baş Rahiplerinin O'nun hizmetinin başka bir bölümüne başladığını gördüler ve İmanla O'na eşlik ederek kilisenin son işini de görmeye yönlendirildiler. Birinci ve ikinci meleklerin mesajları hakkında daha net bir anlayışa sahiplerdi ve Vahiy 14'teki üçüncü meleğin ciddi uyarısını alıp dünyaya vermeye hazırdılar.

Bölüm 25

Allah'ın Değişmez Kanunu

"Tanrı'nın gökteki tapınağı açıldı ve O'nun tapınağında O'nun antlaşma sandığı görüldü." (Va. 11:19). Tanrı'nın antlaşma sandığı, kutsalların kutsalında ya da en kutsal yerde, tapınağın ikinci bölümünde bulunur. "Göksel şeylerin örneği ve gölgesi" olarak hizmet eden dünyevi çadırın hizmetinde olan bu bölme, mabedin artırılması için yalnızca büyük kefaret gününde girilebiliyordu.

Bu nedenle, Tanrı'nın tapınağının Cennette açıldığı ve O'nun antlaşma sandığının orada görüldüğüne dair duyuru, Mesih'in Tanrı'nın işini yürütmek için oraya girdiği 1844 yılında göksel tapınağın en kutsal yerinin açılışına işaret etmektedir. kefareti kapatmak. Büyük Baş Rahip en kutsal yerde hizmetine başladığında imanla ona eşlik edenler, O'nun antlaşma sandığını gördüler. Kutsal yer konusunu inceledikten sonra, Kurtarıcı'nın hizmetinde meydana gelen değişimi anlamaya başladılar ve O'nun şimdi Tanrı'nın sandığı önünde görev yaptığını, günahkarlar adına kanını adadığını gördüler.

Yeryüzündeki çadırın sandığı, üzerinde Tanrı'nın yasasının emirlerinin yazılı olduğu iki taş levhayı içeriyordu. Sandık yalnızca kanun tablolarının bulunduğu bir kaptı, fakat bu ilahi emirlerin varlığı ona değer ve kutsallık kazandırıyor. Göksel tapınak açıldığında antlaşma sandığı görülebiliyordu. Kutsalların Kutsalında, göksel mabette, ilahi yasa kutsal bir şekilde korunur; Sina'nın gökgürültüleri ortasında bizzat Tanrı tarafından bildirilen ve kendi parmağıyla taş tabletlere yazılan yasa.

Tanrı'nın göksel tapınaktaki yasası, Musa tarafından Pentateuch'ta kaydedilen, taş levhalara yazılan kuralların şaşmaz bir kopyası olan büyük orijinaldir. Bu önemli noktayı anlayanlar böylece ilahi kanunun kutsal ve değişmez karakterini görmüş oldular. Kurtarıcı'nın şu sözlerinin gücünün daha önce hiç olmadığı kadar farkına vardılar: "Gök ve yer yok olana kadar, yasadaki tek bir zerre ya da tek bir başlık bile geçmeyecek." (Matta 5:18). Tanrı'nın iradesinin açığa çıkışı ve karakterinin bir tercümesi olan Tanrı'nın yasası, "Cennette sadık bir tanık olarak" sonsuza kadar dayanmalıdır. Hiçbir emir iptal edilmedi; ne bir nokta ne de başlık değiştirildi. Mezmur yazarı şunu söylüyor: "Sonsuza dek, ya Rab, Sözün göklerde kalır." "O'nun tüm emirleri doğrudur. Sonsuza dek kalırlar" (Mezm. 119:89; 111:7 ve 8).

On Emir'in tam kalbinde, ilk kez ilan edildiği gibi dördüncü emir yer alır: "Şabat gününü kutsal tutmak için hatırlayın. Altı gün çalışacak ve tüm işlerinizi yapacaksınız, ancak yedinci gün Tanrınız Rabbin Şabat'ıdır; ne sen, ne oğlun, ne kızın, ne kölen, ne cariye, ne hayvanın, ne de kapılarında olan yabancı, hiçbir iş yapmayacaksın.

Çünkü Rab gökleri, yeri, denizi ve içlerinde olanların hepsini altı günde yarattı ve yedinci günde dinlendi; bu nedenle Rab Şabat gününü kutsadı ve onu kutsal kıldı." (Çık. 20:8-11).

Tanrı'nın Ruhu, O'nun Sözü'nü inceleyenlerin yüreklerini etkiledi. Yaradan'ın dinlenme gününe saygısızlık ederek bu emri cahilce çiğnediklerine dair akıllarına ikna geldi. Daha sonra Tanrı'nın kutsadığı gün yerine haftanın ilk gününü kutlamanın nedenlerini incelemeye başladılar. Dosyada hiçbir delil bulamadılar

Dördüncü emrin kaldırıldığını veya Şabat'ın değiştirildiğini belirten kutsal yazılar. İlk başta yedinci günü kutsayan kutsama hiçbir zaman ortadan kaldırılmamıştı. Onlar içtenlikle ilahi iradeyi bilmeye ve yerine getirmeye çalışmışlardı.

Şimdi kendilerini O'nun yasasını çiğneyen kişiler olarak görerek yüreklerini üzüntü doldurdu ve O'nun kutsal Şabatı'nı kutlayarak Tanrı'ya olan bağlılıklarını gösterdiler.

İnançlarına son vermek için sayısız ve muazzam çabalar sarf edildi.

Eğer dünyevi tapınak göksel olanın bir şekli veya modeli ise, dünyevi gemiye bırakılan yasanın göksel gemide bulunan yasanın tam bir kopyası olduğunu hiç kimse görmemezlikten gelemezdi; ve göksel tapınak gerçeğinin kabulü, Tanrı'nın yasasının taleplerinin ve dördüncü emrin Şabat yükümlülüğünün tanınmasını içeriyordu. Mesih'in göksel tapınaktaki hizmetini ortaya koyan Kutsal Yazıların uyumlu açıklamasına karşı sert ve kararlı muhalefetin sırrı burada yatıyordu.

İnsanlar Tanrı'nın açtığı kapıyı kapatmaya ve kapattığı kapıyı açmaya çalıştılar. Fakat "Açan ama kimse kapanmayan; ve kapanan ama kimse açamayan" şöyle demişti: "İşte, önünüze açık bir kapı koydum ve onu kimse kapatamaz." (Kıyamet 3:7 ve 8).

Mesih en kutsal yerin kapısını veya hizmetini açmıştı. Göksel tapınağın bu açık kapısından ışık parlıyordu ve orada kutsanan yasanın içerdiği dördüncü emir gösteriliyordu. Allah'ın kurduğunu hiç kimse yok edemez.

Mesih'in aracılığı ve Tanrı'nın yasasının kalıcılığıyla ilgili ışığı kabul edenler, bunların Vahiy kitabının 14. bölümünde ortaya konan gerçekler olduğunu keşfettiler. Bu bölümdeki mesajlar, Dünya sakinlerini Rab'bin ikinci gelişine hazırlaması gereken üçlü bir uyarıdır. "O'nun hüküm saati geliyor" duyurusu, Mesih'in insanların kurtuluşu için yaptığı hizmetin kapatılmasına işaret ediyor. Kurtarıcı'nın şefaati sona erene ve O, halkını aramak için Dünya'ya dönene kadar ilan edilmesi gereken bir gerçeği ilan eder. 1844'te başlayan yargılama işi, hem yaşayanlar hem de ölüler olmak üzere herkesin davası karara bağlanana kadar devam etmelidir. Buradan, bunun, insanlar için lütuf zamanının sonuna kadar süreceği sonucu çıkar. İnsanların hazırlıklı olabilmeleri ve yargıya varabilmeleri için mesaj, Tanrı'dan korkmayı ve O'na yücelik vermeyi, "gökleri, yeri, denizi ve su pınarlarını yaratana tapınmayı" emreder. Bu mesajların kabul edilmesinin sonucu şu sözlerle verilmektedir: "İşte onlar, Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını yerine getirenlerdir." Yargıya hazırlanmak için insanların Tanrı'nın kanununa uymaları gerekir. Bu yasa, kararda karakter standardı olacaktır. Elçi Pavlus şunu bildiriyor: "Yasa uyarınca günah işleyen herkes, yasaya göre yargılanacak... Tanrı'nın, insanların sırlarını İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı günde." Ayrıca şöyle diyor: "Yasayı uygulayanlar aklanacak" (Romalılar 2:12-16). Tanrı'nın kanununa uymak için iman şarttır; çünkü "iman olmadan O'nu memnun etmek imkansızdır." "Ve imanla ilgisi olmayan her şey günahıdır." (İbraniler 11:6; Romalılar 14:23).

İlk meleğin mesajı aracılığıyla insanlar Tanrı'dan korkmaya, O'nu yüceltmeye ve göğün ve yerin Yaratıcısı olarak O'na ibadet etmeye çağrılıyor. Bunu yapmak için O'nun kanununa uymaları gerekir. Bilge adam şöyle der: "Allah'tan korkun ve O'nun emirlerini yerine getirin; çünkü bu her insanın görevidir." (Vadi 12:13). O'nun emirlerine uymayan hiçbir ibadet, Allah'ın hoşuna gitmez. "Tanrı'nın sevgisi, O'nun emirlerini yerine getirmemizdir." "Kim kanunu duymaktan kulağını çevirirse, onun duası bile iğrenç olacaktır." (1 Yuhanna 5:3; Özd. 28:9).

Allah'a ibadet etme görevi, O'nun Yaratıcı olması ve diğer tüm varlıkların varlığını O'na borçlu olması gerçeğine dayanmaktadır. Ve İncil'de, O'nun kafirlerin tanrılarına saygı duyma ve tapınma hakkının sunulduğu her yerde, O'nun yaratıcı gücünün kanıtlarından bahsedilir. "Halkın bütün tanrıları boş şeylerdir; ama Rab gökleri yarattı." (Mezm. 96:5). "O halde beni kime benzeteceksin ki,

benzer mi? diyor Aziz. Gözlerinizi yukarı kaldırın ve bu şeyleri kimin yarattığına bakın." "Gökleri yaratan, yeryüzüne biçim veren ve onu yaratan Tanrı şöyle diyor; ...Ben Rab'yim, başkası yoktur." (Yeşaya 40:25 ve 26; 45:18). Mezmur yazarı şunu söylüyor: "Bilin ki, Rab Tanrı'dır; O'ydu, biz değil. bizi senin ümmetin kıldı." "Gelin, ibadet edelim, secdeye kapanalım; bizi yaratan Rabbin önünde diz çökelim." (Mezm. 100:3; 95:6). Ve Cennette Tanrı'ya tapınan kutsal varlıklar, neden O'na bağlılık göstermeleri gerektiğini açıklıyorlar: "Sen, Rab, kabul edilmeye layıksın. şan, şeref ve güç; Çünkü her şeyi Sen yarattın." (Va. 4:11).

Vahiy 14'te insanlar Yararıcıya tapınmaya çağrılıyor; ve kehanet, üçlü mesajın bir sonucu olarak Tanrı'nın emirlerini yerine getiren bir sınıfın altını çiziyor. Bu emirlerden biri doğrudan Yararıcı olarak Tanrı'ya işaret etmektedir. Dördüncü kural şöyle der: "Yedinci gün, Tanrınız RAB'bin Şabatıdır... çünkü Rab gökleri, yeri, denizi ve içlerinde olanların hepsini altı günde yarattı ve yedinci günde dinlendi; bu nedenle Rab'be Şabat gününü kutsadı ve onu kutsadı." (Örn. 20:10 ve 11). Rab, Şabat günüyle ilgili olarak bunun aynı zamanda "Benim Tanrınız Rab olduğumu bilmeniz için... bir işaret" olduğunu söylüyor (Hez. 20:20). Ve gösterilen sebep şudur: "Çünkü Rab gökleri ve yeri altı günde yarattı ve yedinci günde dinlenip tazeleni." (Çık. 31:17).

"Cumartesi gününün yaratılış anısı olarak önemi, Tanrı'ya ibadet etmenin gerçek nedenini her zaman mevcut tutmasıdır", çünkü O, Yararıcıdır ve biz de O'nun yaratıklarıyız. "Dolayısıyla Şabat, ilahi ibadetin temelinde yatar, çünkü bu büyük gerçeği en etkileyici şekilde öğretir ve başka hiçbir kurum bunu yapmaz. İlahi ibadetin gerçek temeli, yalnızca yedinci günde yapılan ibadet değildir. , ama tüm ibadetlerin arasında Yararıcı ile O'nun yaratıkları arasındaki ayrım yatmaktadır. Bu önemli gerçek asla geçerliliğini yitiremez ve asla unutulmamalıdır." Tanrı'nın Aden'de Şabat'ı kurması, bu gerçeği her zaman insanların zihninde tutmak içindi; ve O'nun Yararıcımız olduğu gerçeği, O'na ibadet etmemizin nedeni olmaya devam ettiği sürece, Şabat onun işareti ve anıtı olarak kalacaktır. Eğer Şabat evrensel olarak uygulanmış olsaydı, insanların düşünceleri ve sevgileri bir saygı ve ibadet nesnesi olarak Yaradan'a yönlendirilirdi ve hiçbir zaman putperest, ateist ya da inançsız olmazdı. Şabat Günü'ne uymak, "Gökleri, yeri, denizi ve su pınarlarını yaratan" gerçek Tanrı'ya bağlılığın bir işaretidir. İnsanlara Allah'a ibadet etmelerini ve O'nun emirlerini yerine getirmelerini emreden mesajın, onları özellikle dördüncü emre itaat etmeye çağırdığı ortaya çıktı.

Üçüncü melek, Tanrı'nın emirlerini yerine getiren ve İsa'ya iman edenlerin tersine, başka bir insan sınıfına işaret eder ve onların hatalarına karşı ciddi ve korkutucu bir uyarıda bulunur: "Eğer bir kimse canavara ve onun heykeline tapar ve alnında ya da elinde işaret varsa, o da Tanrı'nın gazap şarabından içecek." (Kıyamet 14:9 ve 10). Bu mesajda kullanılan simgelerin doğru yorumlanması gereklidir. Canavar, heykel ve işaret neyi temsil ediyor?

Bu sembollerin yer aldığı kehanetler zinciri, Vahiy kitabının 12. bölümünde, Mesih'i doğduğunda yok etmeye çalışan ejderhayla başlar. Ejderhanın Şeytan olduğu bildirilir (Va. 12:9); Kurtarıcı'yı öldürmek için Hirodes'e saldıran oydu. Ancak Hıristiyanlık çağının ilk yüzyıllarında Şeytan'ın Mesih'e ve O'nun halkına karşı yürüttüğü savaşta baş ajanı, paganizmin baskın din olduğu Roma İmparatorluğu'ydu. Bu nedenle, ejderha öncelikle Şeytan'ı temsil etse de, ikincil anlamda pagan Roma'nın bir sembolüdür.

13. bölümde, ejderhanın "gücünü, tahtını ve büyük gücünü" verdiği "leopard benzeri" başka bir canavar anlatılıyor. Bu sembol, çoğu gibi

Protestanlar, bir zamanlar antik Roma İmparatorluğu'nun sahip olduğu gücün, tahtın ve otoritenin halefi olan papalığı temsil ettiğine inanırlar. Leopar benzeri canavar hakkında şunlar bildiriliyor: "Ona büyük şeyler söylemesi ve küfürler söylemesi için bir ağız verildi... Ve Tanrı'ya, O'nun adına, çadırına ve orada yaşayanlara küfretmek için ağızını açtı. Ve ona kutsallarla savaşması ve onları yenmesi verildi; ve ona her oymak, dil ve ulus üzerinde yetki verildi." Daniel 7'de küçük ipucu olarak anlatılan kehanetin hemen hemen aynı olan bu kehanet, tartışmasız olarak papalığa işaret etmektedir.

"Ona kırk iki ay devam etme yetkisi verildi." Peygamber de şöyle buyuruyor: "Başlarından birini sanki yaralanmış gibi gördüm." Ve yine: "Bir kimse esir alırsa esir düşer; kim kılıçla öldürürse kılıçla öldürülmelidir." Kırk iki ay, Daniel 7'deki üç buçuk yıl veya 1.260 gün olan "zaman, zamanlar ve yarım zaman" ile aynıdır; bu süre zarfında papalık gücü, Tanrı'nın halkına baskı yapacaktır. Bu dönem, önceki bölümlerde de belirtildiği gibi, MS 538 yılında papalığın kurulmasıyla başlamıştır. C. ve 1798'de sona erdi. O sırada papalık kaldırılıp, papa Fransız ordusu tarafından esir alınınca, papalık iktidarı ölümcül bir yara aldı ve şu kehanet gerçekleşti: "Bir kimse esir alınırsa, esir alınacaktır. "

Bu noktada başka bir sembol devreye giriyor. Peygamber şöyle buyuruyor: "Yerden başka bir canavarın çıktığını gördüm; onun kuzuya benzer iki boynuzu vardı." (Va. 13:11). Bu canavarın hem görünüşü hem de ortaya çıkış şekli, temsil ettiği milletin, önceki sembollerle tanımlananlardan farklı olduğunu göstermektedir. Dünyayı yöneten büyük krallıklar, Daniel peygambere "göklerin dört rüzgârı büyük denizde çarpıştığında" ortaya çıkan yırtıcı hayvanlar olarak sunuldu (Dan. 7:2). Vahiy 17'de bir melek, suların "halkları, kalabalıkları, milletleri ve dilleri" (15. ayet) temsil ettiğini açıkladı. Rüzgarlar çatışmaların sembolüdür.

Büyük denizde savaşan göğün dört rüzgârı, krallıkların güç kazandığı korkunç fetih ve devrim sahnelerini temsil eder.

Ancak kuzuya benzeyen boynuzlu canavarın "yerden yükseldiği" görüldü. Kendini kurmak için diğer güçleri yok etmek yerine, bu şekilde temsil edilen ulus, daha önce ıssız topraklarda ortaya çıkmalı, yavaş yavaş ve barışçıl bir şekilde büyümelidir. Bu nedenle, Eski Dünya'nın yoğun nüfusu ve savaşçı uluslarından, yani "halkların, kalabalıkların, ulusların ve dillerin" çalkantılı denizinden kaynaklanamazdı. Bu ülkenin Batı Kıtasında aranması gerekiyor.

Hangi Yeni Dünya ülkesi 1798'de kendisini iktidara yükselirken, güç ve büyüklük göstergeleri sergilerken ve dünyanın dikkatini çekerken buldu? Sembolün uygulanmasında şüphe yoktur. Kesin olarak Kuzey Amerika Birleşik Devletleri'ne işaret eden bu kehanetin özelliklerini yalnızca bir ulus karşılamaktadır.

Kutsal yazarın neredeyse aynı sözleri olan bu düşünce, konuşmacı ve tarihçi tarafından bu milletin ortaya çıkışını ve gelişimini anlatmak için bilinçsizce tekrar tekrar kullanılmış gibi görünüyor. Canavarın "yeryüzünden yükseldiği" görüldü; ve çevirmenlere göre, burada "yükselmek" olarak çevrilen sözcük, kelimenin tam anlamıyla "bir bitki gibi büyümek veya filizlenmek" anlamına gelir. Ve daha önce de görme fırsatına sahip olduğumuz gibi, milletin daha önce kimsenin yaşamadığı bir bölgede ortaya çıkması gerekir. Seçkin bir yazar, Amerika Birleşik Devletleri'nin ortaya çıkışını anlatırken, "onun kökeninin boşluktan gelen gizeminden" söz ediyor ve şöyle diyor: "Sessiz bir tohum gibi, bir imparatorluğa dönüştük." 1850'de bir Avrupa gazetesi Amerika Birleşik Devletleri'nden, "dünyanın sessizliğinin ortasında, gücü ve gururu her geçen gün büyüyen" muhteşem bir imparatorluk olarak söz ediyordu. Karanlık ve karanlık olması nedeniyle zararsız olan تنها bir yer aramayın.

Despotların zulmüne mesafeyle korunan küçük Leyden kilisesi nerede vicdan özgürlüğünün tadını çıkarabilir? Barışçıl bir fetihle üzerine haç köşkerlerini diktikleri güçlü bölgelere bakın!"

"Ve kuzu gibi iki boynuzu vardı." Kuzuya benzeyen boynuzlar gençliği, masumiyeti ve uysallığı gösterir ve 1798'de peygambere "yükselen" olarak sunulduğunda Amerika Birleşik Devletleri'nin karakterini uygun bir şekilde temsil eder. Amerika'ya ilk kaçan sürgündeki Hıristiyanlar, kraliyet baskısından ve rahiplerin hoşgörüsüzlüğünden sığınma talebinde bulundular ve Sivil ve dini özgürlüklerin geniş temeli üzerine bir hükümet kurmaya kararlı. Bağımsızlık Bildirgesi, "tüm insanların eşit yaratıldığı" ve devredilemez "yaşam, özgürlük ve mutluluk arayışı" hakkına sahip olduğu şeklindeki büyük gerçeği ortaya koyuyor. Anayasa da halkın özerk bir hükümet kurma hakkını garanti altına alıyor ve halk oylamasıyla seçilen temsilcilerin kanunları hazırlayıp yönetmesini sağlıyor. Herkesin vicdanının emirlerine göre Tanrı'ya ibadet etmesine izin verilerek dini inanç özgürlüğü de garanti altına alındı.

Cumhuriyetçilik ve Protestanlık milletin temel ilkeleri haline geldi.

Bu ilkeler gücünüzün ve refahınızın sırrıdır. Hıristiyanlık dünyasındaki mazlumlar ve çaresizler ilgi ve umutla bu topraklara yöneldiler. Milyonlarca kişi kıyılarına ulaştı ve Amerika Birleşik Devletleri dünyadaki en güçlü uluslar arasında seçkin bir yer edindi.

Fakat kuzuya benzeyen boynuzları olan canavar "bir ejderha gibi konuştu. Ve onun huzurunda ilk canavarın tüm gücünü kullandı ve yeryüzünün ve orada yaşayanların, ölümcül yarası iyileşen ilk canavara tapmalarını sağladı. ...yeryüzünde yaşayanlara, kılıç yarası alıp hayatta kalan canavarın heykelini yapmalarını söylüyorum" (Kıyamet 13:11-14).

Bu sembolün kuzuya benzeyen boynuzları ve ejderhaya benzeyen sesi, bu şekilde temsil edilen ulusun söyledikleriyle uygulamaları arasındaki çarpıcı çelişkiye işaret ediyor. Bir milletin "konuşması", onun yasama ve yargı makamlarının eylemidir. Böyle bir eylemle, politikasının temeli olarak belirlediği liberal ve barışçıl ilkelere aykırı olacaktır. Onun "bir ejderha gibi" konuşacağı ve "ilk canavarın tüm gücünü" kullanacağı öngörüsü, ejderha ve leopar benzeri canavar tarafından temsil edilen uluslarda ortaya çıkan hoşgörüsüz ve zulmeden bir ruhun gelişimini açıkça öngörmektedir. iki boynuzlu canavarın "yeryüzünün ve orada yaşayanların ilk canavara tapınmasına" neden olduğuna dair beyan, o ulusun otoritesinin, papalığa bir saygı eylemi olan bazı ibadetlerin yerine getirilmesini sağlamak için kullanılması gerektiğine işaret eder.

Böyle bir tutum, bu hükümetin ilkelerine, onun özgür kurumlarının niteliğine, Bağımsızlık Bildirgesi'nin ve Anayasa'nın doğrudan ve ciddi beyanlarına doğrudan aykırı olacaktır. Ulusun kurucuları, kilisenin laik gücü kullanmasının kaçınılmaz sonucu olan hoşgörüsüzlük ve zulümden akıllıca kaçınmaya çalıştılar. Anayasa, "Kongre, bir dinin yerleşmesine saygı duyan veya bu dinin özgürce uygulanmasını yasaklayan hiçbir yasa yapamayacaktır" ve "Amerika Birleşik Devletleri'nde kamu güvenini gerektiren herhangi bir görev için hiçbir zaman dini nitelikli hiçbir kanıt aranmayacaktır" demektedir. " Sivil makamlar tarafından herhangi bir dini ibadet ancak ulusun özgürlüğüne ilişkin bu güvencelerin bariz bir şekilde ihlal edilmesi halinde uygulanabilir. Ancak böyle bir duruşun tutarsızlığı, sembolün temsil ettiğiinden daha büyük değildir. Bu, kuzuya benzer boynuzlara sahip, saf, yardımsever ve zararsız olduğunu iddia eden ve ejderha gibi konuşan canavardır.

"Yeryüzünde yaşayanlara canavarın heykelini yapmalarını söylüyorum." Yasama yetkisinin halktan alındığı yönetim şekli burada açıkça sunulmaktadır; Amerika Birleşik Devletleri'nin kehanette belirtilen ulus olduğuna dair en ikna edici kanıt.

Peki "canavarın görüntüsü" nedir? Peki nasıl oluşturulmalı? Bu görüntü iki boynuzlu canavar tarafından yapılmıştır ve ilk canavarın görüntüsüdür. Aynı zamanda canavarın görüntüsü olarak da adlandırılır. Bu nedenle, görüntünün ne olduğunu ve nasıl oluştuğunu bilmek için canavarın, yani papalığın özelliklerini incelememiz gerekir. İlk kilise, sevindirici haberin basitliğinden uzaklaşıp pagan ayinlerini ve geleneklerini kabul ederek yozlaştığında, Tanrı'nın Ruhunu ve gücünü kaybetti. Ve halkın vicdanını kontrol edebilmek için laik iktidardan destek istedi. Bu tutumun sonucu, Devletin gücünü kontrol eden ve onu kendi amaçları doğrultusunda, özellikle de "sapkınlığın" cezalandırılmasında kullanan bir kilise olan papalık oldu. Amerika Birleşik Devletleri'nin bir canavar imajı oluşturması için, dinsel gücün sivil gücü kontrol etmesi gerekiyor, böylece devlet otoritesi kilise tarafından kendi hedeflerine ulaşmak amacıyla kullanılıyor.

Kilise ne zaman seküler güç kazansa, bunu kendi doktrinlerine karşı çıkanları cezalandırmak için kullandı. Seküler güçlerle ittifaklar kurarak Roma'nın izinden giden Protestan kiliseleri de vicdan özgürlüğünü kısıtlama yönünde aynı arzuyu gösteriyor. Bunun bir örneğini Anglikan Kilisesi'nin muhaliflere yönelik uzun süreli zulmünde görmek mümkündür. 16. ve 17. yüzyıllarda binlerce uyumsuz papaz kiliselerini terk etmek zorunda kaldı ve hem papazlar hem de halk para cezalarına, hapselere, işkenceye ve şehitliğe maruz kaldı.

İlk kilisenin yardım için sivil hükümete başvurmasına yol açan şey irtidattı ve bu da papalığın, yani canavarın gelişiminin yolunu açtı. Pavlus "irtidat"ın geleceğini ve "günah işleyen adamın" ortaya çıkacağını söyledi (II Selanikliler 2:3). Böylece kilisede irtidat, canavarın suretinin oluşmasına zemin hazırlayacaktır. Ve İncil, Rab'bin gelişinden önce, ilk yüzyıllardakine benzer bir dinsel gerileme durumunun yaşanacağını bildiriyor. "Son günlerde tehlikeli zamanlar gelecek. Çünkü kendilerini seven, açgözlü, övünen, kibirli, kafir, anne ve babasına itaat etmeyen, nankör, dinsiz, doğal sevgiden yoksun, uzlaşmaz, iftiracı, kendini tutamayan, zalim insanlar olacak. iyilere karşı sevgisi olmayan, hain, inatçı, kibirli, zevkleri Allah'tan çok seven, bir nevi dindarlık sahibi olan ama onun gücünü inkar eden." (II Tim. 3:1-5). "Fakat Ruh, daha sonraki zamanlarda bazılarının aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak vererek imandan ayrılacaklarını açıkça söylüyor." (I Tim. 4:1). Şeytan "tüm gücüyle, belirtileriyile, yalan harikalarıyla ve haksızlığın tüm aldatıcılığıyla" çalışacak. Ve "kurtulmak için gerçeğin sevgisini kabul etmeyenler", "yalanlara inansınlar diye yanlış operasyonunu" kabul etmekte özgür bırakılacaklar (II Selanikliler 2:9-11). Böyle bir dinsizlik durumuna ulaşıldığında ilk asırlardaki sonuçların aynısı ortaya çıkacaktır.

Protestan kiliselerindeki geniş inanç çeşitliliği, pek çok kişi tarafından, zorunlu tekdüzeliğin sağlanmasına yönelik hiçbir çabanın hiçbir zaman üstlenilemeyeceğinin kesin kanıtı olarak görülüyor. Ancak yıllardır Protestan inancına sahip kiliselerde, ortak doktrin noktalarına dayalı bir birlik yönünde güçlü ve büyüyen bir duygu vardır. Böyle bir bağlılığı sağlamak için, Kutsal Kitap açısından önemine rağmen, üzerinde anlaşmaya varılmayan konulardaki her türlü tartışmadan kaçınılmalıdır.

Charles Beecher, 1846'da verdiği bir vaazda, "Evanjelik Protestan mezheplerinin" bakanlığının "yalnızca korkunç koşullar altında kurulmadığını" ilan etti.

Basit insan korkusunun baskısı, ama aynı zamanda kökten yozlaşmış şeylerin olduğu bir ortamda yaşıyor, hareket ediyor ve nefes alıyor ve gerçeği saklamak ve dinden dönmenin gücüne diz çökmek için her an doğasının en düşük unsurlarına başvuruyor. Roma'da işler böyle gitmemiş miydi? Bir kez daha onun yolunda yürümüyor muyuz? Peki önümüzde ne görebiliriz? Bir genel kurul daha! Bir dünya kongresi! Evanjelik bir antlaşma ve evrensel bir inanç!" Bu başarılı olduğunda, tam bir tekdüzelik sağlama çabası içinde, güce başvurmak için yalnızca bir adım kalmış olacak. Amerika Birleşik Devletleri'nin başlıca kiliseleri, aralarında ortak doktrinsel noktalarda birleştiğinde, Eğer Devleti kendi kararlarını uygulaması ve kurumlarını desteklemesi konusunda etkilerse, o zaman Protestan Amerika Roma hiyerarşisinin bir imajını oluşturacak ve bunun sonucunda muhaliflere para cezası uygulanması kaçınılmaz olacaktır.

İki boynuzlu canavar "küçük ve büyük, zengin ve fakir, özgür ve köle herkesin sağ eline veya alnına bir işaret koymasını sağlar; böylece bu işareti taşıyan kişi dışında hiç kimse satın alamaz veya satamaz. ya da canavarın adı ya da adının numarası" (Kıyamet 13:16 ve 17). Üçüncü meleğin uyarısı şudur: "Eğer bir kimse canavara ve onun heykeline taparsa ve onun işaretini alnına ya da eline alırsa, o da Tanrı'nın gazap şarabını içecektir." Bu mesajda bahsi geçen ve tapınması iki boynuzlu canavar tarafından emredilen "canavar", Vahiy 13. bölümdeki ilk ya da leopar benzeri canavar olan papalıktır. "Canavar imgesi", Protestan kiliselerinin kendi dogmalarını kabul ettirmek için sivil gücün yardımını aradığında gelişecek olan mürted Protestanlık biçimini temsil eder. "Canavarın işareti" henüz tanımlanmadı.

Canavara ve onun heykeline tapınmaya karşı uyarının ardından peygamberlik şunu bildirir: "İşte, Tanrı'nın emirlerini ve İsa'nın imanını tutanlar." Tanrı'nın emirlerini yerine getirenlerin, canavara ve onun suretine tapan ve onun işaretini alan kişilerle bu şekilde zıt konumda olduğu göz önüne alındığında, bir yanda Tanrı'nın yasasına uyulması, diğer yanda onun ihlalinin olduğu sonucu çıkar. Tanrı'ya tapanlarla canavara tapanları birbirinden ayırmalıdır.

Canavarın ve dolayısıyla suretinin özel özelliği, Tanrı'nın emirlerinin çiğnenmesidir. Küçük boynuz, yani papalık hakkında peygamber Daniel şöyle diyor: "Zamanı ve kanunu değiştirmeye çalışacak." (Dan. 7:25). Ve Pavlus, aynı gücü, kendisini Tanrı'nın üstüne çıkardığını iddia eden "günah adamı" olarak nitelendirdi. Bir kehanet diğerinin tamamlayıcısıdır. Papalık, yalnızca Tanrı'nın yasasını değiştirerek kendisini Rab'bin üstüne çıkarabilirdi. Bu şekilde değiştirilmiş bir yasaya titizlikle uyan kişi, değişikliğin gerçekleştirildiği güce en büyük şerefi vermiş olacaktır. Papalık yasalarına böyle bir itaat eylemi, Tanrı'dan ziyade papaya bağlılığın bir işareti olacaktır.

Papalık Tanrı'nın yasasını değiştirmeye çalıştı. Tasvirlerle tapınmayı yasaklayan ikinci emir kanundan çıkarıldı ve dördüncüsü, Şabat olarak yedinci gün yerine birinci günün kutlanmasına izin verecek şekilde değiştirildi. Ancak Papistler, ikinci emrin çıkarılmasının bir nedeni olarak, birinci emrin içinde yer alması nedeniyle bunun gereksiz olduğu ve yasaya tam olarak Tanrı'nın insanların anlamasını amaçladığı şeyi verdikleri konusunda ısrar ediyorlar. Bu peygamberin öngördüğü değişim olamaz. Kasıtlı, kasıtlı bir değişiklik sunulmaktadır. "Zamanı ve kanunu değiştirmeye özen gösterecek." Dördüncü emirdeki değişiklik kehaneti tam olarak yerine getiriyor. Bu konuda iddia edilen tek otorite Kilise'dir. Burada papalık gücü kendisini açıkça Tanrı'nın üstünde görüyor.

Tanrı'ya tapanlar özellikle dördüncü emre olan saygılarıyla ayırt edileceklerdir, çünkü bu O'nun yaratıcı gücünün bir işaretidir ve

İnsana saygı ve hürmet hakları olan canavara tapanlar, Yaratıcı'nın anıtını yıkmayı ve bir Roma kurumunu yüceltmeyi amaçlayan çabalarıyla öne çıkacaklar. Papalık, Pazar günü lehine tutumu nedeniyle kibirli iddialarda bulunmaya başladı. Devlet gücünden talep ettiği ilk kaynak, Pazar gününün "Rab'bin günü" olarak kutlanmasını dayatmaktı. Ancak Kutsal Kitap Rabbin günü olarak birinci günü değil yedinci günü işaret eder. Mesih şöyle dedi: "İnsanoğlu Şabat gününün de Rabbidir." Dördüncü emir şöyle der: "Yedinci gün, Rab'bin Şabatıdır." Ve Rab, Yeşaya peygamber aracılığıyla bu günü şöyle adlandırır: "Kutsal günüm." (Deniz.

2:28; İsa. 58:13).

Mesih'in Şabat'ı değiştirdiği yönünde sık sık dile getirilen iddia, Kendi sözleriyle çürütülmektedir. Dağdaki vaazında şöyle dedi: "Yasa'yı ya da peygamberleri yok etmeye geldiğimi sanmayın; ben onu ortadan kaldırmaya değil, yerine getirmeye geldim. Doğrusu size söylüyorum, gök ve yer yok olana kadar, Her şey yerine getirilmeden kanundan tek bir zerre veya tek bir başlık bile eksik kalmayacak. Bu nedenle, bu en küçük emirlerden birini kim ihlal ederse ve insanlara bu şekilde öğretirse, Cennetin Krallığında en küçük olarak anılacaktır; ama kim bunları yerine getirir ve öğretirse Cennetin Krallığında büyük denilecek." (Mat. 5:17-19).

Kutsal Yazıların hiçbir yerde Şabat gününün değiştirilmesine izin vermediği Protestanlar tarafından genel olarak kabul edilen bir gerçektir. Bu, American Tract Society ve American Sunday School Union tarafından yayınlanan yayınlarda açıkça ifade edilmektedir. Bu çalışmalardan biri, "Yeni Ahit'in Pazar günü için açık bir emir veya bu emre uyulmasına ilişkin kesin kurallar konusunda tamamen sessizliğini" kabul ediyor.

Bir başkası şöyle diyor: "Mesih'in ölümüne kadar günde hiçbir değişiklik yapılmamıştı"; ve, "kayıtların gösterdiği kadarıyla, onlar [havariler] yedinci gün Şabatı'nın terk edilmesini ve haftanın ilk günü ona uyulmasını emreden açık bir emir vermediler."

Roma Katolikleri Şabat değişikliğinin kendi kiliseleri tarafından yapıldığını kabul ediyor ve Protestanların Pazar gününü kutlayarak Roma kilisesinin gücünü tanıdıklarını ilan ediyorlar. Hıristiyan Dininin Katolik İlmihali'nde, dördüncü emre itaat ederek kutlanacak günle ilgili bir soruya yanıt olarak şu açıklama yapılıyor: "Eski yasaya göre Şabat kutsal gündü, ancak kilise, İsa Mesih tarafından ve Tanrı'nın Ruhu tarafından yönlendirilen Cumartesi yerine Pazar günü getirildi; bu yüzden şimdi yedinci günü değil, birinci günü kutsuyoruz. Pazar artık Rabbin günü anlamına geliyor."

Katolik Kilisesi'nin otoritesinin bir işareti olarak, Papist yazarlar "Şabat gününü Pazar gününe değiştirme eylemini, Protestanların da kabul ettiğini... çünkü Pazar gününe sıkı sıkıya bağlı kalarak kilisenin bayramlar düzenleme ve bayramları dayatma yetkisinin farkına vardıklarını" belirtiyorlar. günah işleyen suçlunun cezası altında." O halde Şabat'taki değişiklik, Roma Kilisesi'nin otoritesinin işareti ya da "canavarın işareti" değilse nedir?

Roma kilisesi üstünlük iddiasından vazgeçmedi. Ve ne zaman dünya ve Protestan kiliseleri yaratılışlarından bir günlük dinlenmeyi kabul ediyorlar, ancak İncil'deki Şabat'ı reddetmelerine rağmen bu iddiaları neredeyse kabul ediyorlar. Değişim için geleneğin ve kilise babalarının otoritesine başvurabilirler, ancak bunu yaparken kendilerini Roma'dan ayıran ilkeyi göz ardı ederler: "İncil ve yalnızca İncil, Protestanların dinidir." Papistler, davayla ilgili gerçeklere kendiliğinden gözlerini kapatarak kendilerini kandırdıklarını görebiliyorlar. Pazar hareketi destek kazandıkça kendilerini tebrik ediyorlar ve tüm Protestan dünyasını Roma'nın bayrağı altında toplayacağına inanıyorlar.

Romanistler, "Protestanların Pazar gününü kutlamasının, her şeye rağmen, [Katolik] Kilisesi'nin otoritesine ödedikleri bir haraç olduğunu" beyan ederler. Pazar gününün Protestan kiliseleri tarafından dayatılması, papalık kültürünün, yani canavarın dayatılmasıdır. Dördüncü emrin gereklerini anlayanlar, gerçek Şabat yerine sahte Şabat'ı gözlemlemeyi seçenler, böylece onu emreden tek güce saygı göstermiş oluyorlar. Ancak laik güç aracılığıyla dini bir görevi empoze etme eylemiyle kiliseler bir canavar imajı oluşturmuş olacaktırlar. Bu nedenle, Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar kutlamasının dayatılması, canavara ve onun heykeline tapınma zorunluluğudur.

Ancak önceki nesillerin Hıristiyanları, Kutsal Kitap'ta geçen Şabat'ı yerine getirdiklerini varsayarak Pazar gününü kutladılar. Bugün her kilisede, Pazar gününün ilahi olarak belirlenmiş Şabat olduğuna içtenlikle inanan Roma Katolik topluluğu hariç, gerçek Hıristiyanlar vardır. Tanrı, amaçtaki samimiyeti ve bütünlüğü kabul eder. Ancak Pazar gününün kutlanması zorunlu hale geldiğinde ve dünya meşru Şabat yükümlülüğü konusunda aydınlandığında, o zaman kim Tanrı'nın, Roma'ninkinden daha üstün olmayan bir emre itaat etme emrini çiğnerse, papalığı Tanrı'nın üzerinde onurlandırmış olacaktır. Roma'ya ve Roma'nın emrettiği bir kurumu dayatan güce saygınızı sunacaksınız. Canavara ve onun heykeline tapınacaksınız. İnsanlar, Roma'nın kendi üstünlüğünün bir işareti olarak seçtiği kurum yerine, Tanrı'nın kendi otoritesinin ve onurunun bir işareti olarak ilan ettiği bir kurumu reddettiklerinde, böylece Roma'ya bağlılık işaretini, yani "canavarın işaretini" kabul etmiş oluyorlar. Bu soru halkın önüne açıkça sorulduğunda ve insanlar Tanrı'nın emirleri ile insanların emirleri arasında seçim yapmaya zorlandığında, o zaman kendi ihlallerine devam edenler "canavarın işaretini" alacaklardır.

Ölümlülere yöneltilen en korkunç tehdit, üçüncü meleğin mesajında yer alıyor. Allah'ın rahmetiyle karışmamış gazabını çekecek büyük bir günah olacaktır. Erkekler bu önemli konuda karanlıkta bırakılmamalı; Böyle bir günaha karşı uyarı, ilahi hükümler gelmeden önce dünyaya verilmelidir ki, herkes bu cezaların neden verildiğini bilsin ve onlardan kaçma fırsatına sahip olsun. Kehanet, ilk meleğin "her millete, her soya, dile ve halka" duyuruda bulunacağını bildirir. Üçlü mesajın bir parçası olan üçüncü meleğin uyarısı da daha az yaygın olmamalıdır. Kehanette bu, göğün ortasında uçan ve dünyanın dikkatini çeken bir meleğin yüksek sesle ilan edilmesi şeklinde temsil edilir.

Bu anlaşmazlığın sonucunda tüm Hıristiyan âlemi iki büyük sınıfa bölünecek: Tanrı'nın emirlerini ve İsa'nın imanını tutanlar ve canavara ve onun heykeline tapanlar ve onun işaretini alanlar. Her ne kadar kilise ve Devlet, "küçük-büyük, zengin-fakir, özgür ve köle herkesi" "canavarın işaretini" (Kıyamet 13:16) almaya zorlamak için güçlerini birleştirse de, Allah onu kabul etmeyecektir. Patmos peygamberi "canavara, onun heykeline, işaretine ve adının sayısına karşı galip gelenler, camdan denizin yanında duran ve Tanrı'nın çenlerine sahip olanlar" üzerinde düşünür. Ve Musa'nın şarkısını ve Kuzu'nun şarkısını söylediler" (Kıyamet 15:2 ve 3).

Bölüm 26

Bir Reform Çalışması

Son günlerde gerçekleştirilecek Şabat reformu işi, Yeşaya'nın peygamberliğinde önceden bildirilmektedir: "Rab şöyle diyor: Yargıyı sürdürün ve doğruluk yapın; çünkü kurtuluşum gelmeye hazır ve doğruluğum açıklanacak." ... Bunu yapan adama ve bunu tutan, Şabat'ı kirlletmekten ve kötülük yapmaktan elini alıkoyan insanoğluna ne mutlu." "Rab'be hizmet etmek ve Rab'bin adını sevmek için gelen ve bu nedenle O'nun hizmetkarları olan, Şabat'ı tutan, ona saygısızlık etmeyen ve antlaşmamı kucaklayan yabancıların çocuklarına, ayrıca I. Onları kutsal dağıma götüreceğim ve onları dua evimde kutlayacağım." (Yeşaya 56:1, 2, 6 ve 7).

Bu sözler bağlamdan da anlaşılacağı üzere Hıristiyan dini dönemi için geçerlidir: "İsrail'in dağılmışlarını bir araya toplayan Rab Yehova şöyle diyor: Ben de kendi yanında toplanan diğerlerini onlara toplayacağım." (Yeşaya 56:8). Burada, sevindirici haberin teşvik ettiği Yahudi olmayanların bir araya gelişinin habercisidir. Ve Şabat'ı onurlandıranlara bereket duyurulur. Böylece, dördüncü emrin yükümlülüğü, Mesih'in çarmıha gerilmesi, dirilişi ve göğe yükselişinin ötesine geçerek, hizmetkarlarının müjde mesajını tüm uluslara duyurması gereken zamana kadar uzanacaktır.

Rab aynı peygamber aracılığıyla şunu emreder: "Şahitliği bağlayın, öğrencilerim arasında yasayı mühürleyin." (Yeşaya 8:16). Tanrı'nın yasaının mührü dördüncü emirde bulunur. On tanesi arasında yalnızca bu, Yasa Koyucunun yalnızca adını değil aynı zamanda unvanını da kaydeder. Kendisini göklerin ve yerin Yaratıcısı ilan ederek, her şeyden önce O'nun hürmet ve ibadet hakkını göstermektedir. Bu kural dışında on emirde kanunun kimin yetkisiyle verildiğini gösteren hiçbir şey yoktur. Şabat günü papalık yetkisiyle değiştirildiğinde, yasanın mührü kaldırıldı. İsa'nın öğrencileri, dördüncü emrin Şabat gününü Yaradan'ın bir anısı ve O'nun otoritesinin bir işareti olarak yeniden kurmaya ve hak ettiği konuma yükseltmeye çalıştı.

"Yasaya ve Tanıklığa!" Birbiriyle çelişen doktrinler ve teoriler çok olsa da, Tanrı'nın kanunu tüm görüşlerin, doktrinlerin ve teorilerin test edilmesi gereken tek şaşmaz kuraldır. Peygamber şöyle der: "Bu söze göre konuşmadıkça şafağı asla göremezler." (Yeşaya 8:20).

Yine şu emir veriliyor: "Yüksek sesle ağlayın, geri durmayın, sesinizi borazan gibi yükseltin ve halkıma isyanlarını, Yakup soyuna da günahlarını bildirin." Günahlarından dolayı azarlanması gerekenler, kötü dünya değil, Rab'bin "Halkım" olarak belirlediği kişilerdir. Ayrıca şunları da beyan ediyor: "Yine de, doğruluk yapan ve Tanrıların düzenini terk etmeyen bir halk olarak Beni her gün arıyorlar, Yollarımı bilmekten zevk alıyorlar." (Yeşaya 58:1 ve 2). Burada kendini erdemli gören ve Allah'ın hizmetine büyük ilgi gösteren bir sınıf öne çıkıyor; fakat kalpleri imtihan edenin şiddetli ve ciddi suçlamaları, onların ilahi emirleri ayaklar altına aldıklarını ispat etmektedir.

Peygamber unutulmuş fermanı şöyle açıklamaktadır: "Nesilden nesile temelleri yükselteceksin; onlar da seni gediklerin onarıcısı, oturulacak yolları onarıcı diyecekler. Şabat ve benim kutsal günümde isteğinizi yerine getirmekten ve Şabat gününü zevkli, Rab'bin kutsal günü olarak adlandırırırsanız ve onu onurlandırırırsanız, kendi yollarınızı izlemezseniz ve kendi isteğinizi yapıyormuş gibi yapmazsanız, kendi sözlerinizi söylemezseniz, o zaman Rab'den hoşnut olursunuz."

(Yeşaya 58:12-14). Bu kehanet zamanımız için de geçerlidir. Tanrı'nın kanunundaki ihlal, Şabat'ın Roma gücü tarafından değiştirilmesiyle gerçekleşti. Ancak ilahi kurumun yeniden kurulmasının gerektiği zaman geldi. Bu gedik onarılmalı ve birçok neslin temeli atılmalıdır.

Yaradan'ın dinlenmesi ve kutsaması ile kutsallaştırılan Şabat, Adem tarafından kutsal Cennet Bahçesi'nde masumiyetiyle tutuldu; Adem'in düşüşünden ve tövbe etmesinden sonra, mutlu meskeninden kovulduktan sonra. Habil'den dürüst Nuh'a ve İbrahim'den Yakup'a kadar tüm patrikler tarafından korunuyordu. Seçilmiş insanlar Mısır esaretindeyken, pek çok kişi, hüküm süren putperestliğin ortasında, Tanrı'nın kanunu hakkındaki bilgilerini kaybetti. Fakat Rab İsrail'i kurtardığında, O'nun isteğini bilsinler, O'ndan korksunlar ve O'na sonsuza kadar itaat etsinler diye, yasasını korkunç bir görkemle bir araya toplanmış kalabalığa duyurdu.

O günden bugüne, Tanrı'nın kanununun bilgisi yeryüzünde korunmuş ve dördüncü emrin Şabatı tutulmuştur. Her ne kadar "günah adamı" Tanrı'nın kutsal gününü ayaklar altına almayı başarmış olsa da, Deccal'in üstünlüğü döneminde bile ıssız yerlerde saklanan ve kutsal emirlere saygı duyan sadık ruhlar vardı. Reformdan bu yana her nesilde bu kurala uymayı sürdürenler olmuştur. Her ne kadar çoğu zaman suçlamalar ve zulmün ortasında olsa da, Tanrı'nın yasasının kalıcılığı ve Yaratılış Şabatı'nın kutsal yükümlülüğü konusunda sürekli bir tanıklık yapılmıştır.

Vahiy 14'te "sonsuz müjde" ile bağlantılı olarak ortaya konan bu gerçekler, Mesih'in ortaya çıktığı zamandaki kilisesini ayırt edecektir. Çünkü üç katlı mesajın sonucunda şu duyuru yapılıyor: "İşte onlar, Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını yerine getirenlerdir." Ve bu mesaj Rabbin gelişinden önce verilecek son mesajdır. Bu duyurunun hemen ardından İnsanoğlu'nun görkemle gelip yeryüzünün hasadını biçmek üzere peygamber tarafından görülür.

Kutsal mekana ve Tanrı'nın yasasının değişmezliğine ilişkin ışığı alanlar, anlayışlarına açıklanan hakikatler sisteminin güzelliğini ve uyumunu gördüklerinde sevinç ve coşkuyla doldular. Kendilerine bu kadar kıymetli görünen ışığın tüm Hıristiyanlara iletilmesini dilediler. Ve sadece onun mutlu bir şekilde kabul edileceğine inanabiliyorlardı. Ancak onları dünyayla anlaşmazlığa düşürecek gerçekler, Mesih'in takipçisi olduğunu iddia eden birçok kişi tarafından pek hoş karşılanmadı. Dördüncü emre itaat etmek fedakarlık gerektiriyordu ve çoğu insan bundan geri adım atıyordu.

Sebt gününün talepleri sunulduğunda birçok kişi dünyevi bir bakış açısıyla mantık yürüttü. Onlar şöyle dediler: "Biz Pazar gününü hep kutladık, babalarımız da onu tuttu ve birçok iyi ve dindar adam bunu yaparken mutlu bir şekilde öldüler. Onlar haklıysa, biz de öyleyiz. Bu yeni yedinci gün Şabatı'nı kutlamak bizi pazar gününün dışında bırakırdı." dünyayla uyum içinde olsaydık onun üzerinde hiçbir etkimiz olmazdı. Yedinci gün bekçilerinden oluşan küçük bir grup, Pazar gününü tutan tüm dünyaya karşı ne yapabilir?" Yahudiler de benzer argümanlarla Mesih'i reddetmelerini haklı çıkarmaya çalıştılar. Anne ve babası, kurban sunuları sunarak Tanrı tarafından kabul edilmişti; ve neden çocuklar aynı yolu izleyerek kurtuluşa kavuşamadılar? Aynı şekilde, Luther'in zamanında da Papistler, gerçek Hıristiyanların Katolik inancına göre öldüğünü ve dolayısıyla dinin kurtuluş için yeterli olduğunu ileri sürüyorlardı. Böyle bir akıl yürütmenin, dini inanç veya uygulamalardaki her türlü ilerlemenin önünde etkili bir engel olduğu ortaya çıktı.

Birçoğu, Pazar gününün yüzyıllar boyunca yerleşik bir doktrin ve yaygın bir kilise geleneği olduğu konusunda ısrar etti. Bu iddiaya karşı Şabat'ın ve ona uyulmasının daha eski ve daha eski olduğu gösterildi.

yayılr, hatta dünya kadar eskidir ve hem Tanrı'nın hem de meleklerin onayını taşır. Dünyanın temelleri atıldığında, sabah yıldızları birlikte şarkı söylediğinde ve Tanrı'nın tüm çocukları sevdiğinde Şabat'ın temeli atılmıştı (Eyüp 38:6 ve 7; Yaratılış 2:1-3). Bu kurum saygımızı talep etmeye layıktır. Herhangi bir insan otoritesi tarafından emredilmemiştir ve insan geleneklerine dayanmamaktadır. Zamanların Eskisi tarafından kurulmuş ve O'nun ebedi Sözü tarafından emredilmiştir.

Halkın dikkati Şabat reformu konusuna çekildiğinde, popüler din adamları yorumlarını meraklı zihinleri susturacak şekilde yerleştirerek Tanrı'nın Sözü'nü saptırdılar. Ve Kutsal Yazıları kendi başlarına araştırmayanlar, arzularıyla uyumlu sonuçları kabul ederek tatmin oldular. Tartışmalar ve safsatalarla, babaların ve kilise yetkililerinin gelenekleriyle, birçok kişi gerçeği yok etmeye çalıştı. İncil hakikatinin savunucuları dördüncü emrin geçerliliğini savunmak için Kutsal Yazılara yöneldiler. Yalnızca Hakikat Sözüyle donanmış alçakgönüllü insanlar, şaşkınlık ve öfkeyle, kendi belagatli safsatalarının, Kutsal Yazıları skolastik inceliklerden daha iyi bilenlerin basit ve doğrudan akıl yürütmeleri karşısında güçsüz olduğunu keşfeden bilgili adamların saldırılarıyla karşılaştılar. .

Kutsal Kitap'ın kendi lehlerine olan tanıklığının yokluğunda, birçokları, yorulmak bilmez bir ısrarla, aynı mantığın Mesih'e ve O'nun havarilerine karşı nasıl kullanıldığını unutarak iddialarında ısrar ettiler: "Neden bizim seçkin adamlarımız Şabat'la ilgili bu soruyu anlamıyorlar? Çok az kişi var." sadece senin gibi inan. Sen haklı olamazsın ve dünyadaki bütün okur yazar erkekler yanılıyor olabilir."

Böyle bir mantığı çürütmek için yalnızca Kutsal Yazıların öğretilerini ve Rab'bin her çağda halkıyla olan ilişkilerinin tarihini alıntulamak yeterliydi. Tanrı, sesini duyan ve ona itaat edenler, gerekirse hoş olmayan gerçekleri söyleyen ve halkın günahlarını kınamaktan korkmayanlar aracılığıyla çalışır. Rab'bin reform hareketlerine liderlik etmek için bilgili ve yüksek itibarlı adamları daha sık seçmemesinin nedeni, onların kendi inançlarına, teorilerine ve teolojik sistemlerine güvenmeleri ve Tanrı tarafından öğretilme ihtiyacını hissetmemeleridir. Yalnızca bilgeliğin Kaynağıyla kişisel bir bağlantısı olanlar Kutsal Yazıları anlayabilir veya açıklayabilir. Akademik eğitimi az olan erkekler bazen gerçeği duyurmaya çağrılır; okuma yazma bilmedikleri için değil, Tanrı tarafından eğitilme konusunda kendi kendilerine yeterli olmadıkları için. Mesih'in okulunda öğrenirler ve alçakgönüllülükleri ve itaatleri onları büyük kılar. Allah, Kendi hakikatinin bilgisini onlara emanet ederek, onlara dünyevi ihtişamın ve insan büyüklüğünün önemsiz kaldığı bir şeref bahşeder.

Adventistlerin çoğu, Tanrı'nın kutsal alanı ve yasasıyla ilgili gerçekleri reddetti ve birçoğu, bu esere uygulanan kehanetler hakkında hatalı ve çelişkili görüşler benimseyerek Adventist hareketine olan inançlarından da vazgeçti.

Bazıları, Mesih'in gelişi için sürekli olarak belirli bir zaman belirleme hatasına sürüklendi. Kutsal mekân olayından şimdi parlayan ışık onlara, ikinci gelişe kadar hiçbir peygamberlik döneminin devam etmediğini gösterecekti; bu olayın kesin zamanının tahmin edilmediğini söyledi. Ancak ışığa sırtlarını dönerek Rab'bin geliş zamanını tekrar tekrar işaretlemeye devam ettiler ve çoğu zaman hayal kırıklığına uğradılar.

Selanik'teki kilise, Mesih'in gelişiyile ilgili asılsız fikirler duyduğunda, elçi Pavlus onlara umutlarını ve beklentilerini Tanrı'nın Sözü aracılığıyla dikkatle sınamalarını öğütledi. Onlara, Mesih gelmeden önce gerçekleşecek olayları açıklayan kehanetleri aktardı ve kendi günlerinde Rab'bi beklemenin hiçbir temeli olmadığını onlara gösterdi. "Kimsenin sizi hiçbir şekilde aldatmasına izin vermeyin" (II Selanikliler).

2:3), onun uyarı sözleridir. Eğer Kutsal Yazılar tarafından onaylanmayan beklentilere boyun eğerse, yanlış bir davranış tarzına sürükleneceklerdi; hayal kırıklığı onları inanmayanların küçümsemesine maruz bırakacak ve cesaretlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacak, kurtuluşları için gerekli olan gerçeklerden şüphe etmeye ayarılacaklardı. Elçinin Selanikilere verdiği öğüt, son günlerde yaşayanlar için önemli bir ders içermektedir. Birçok Adventist, imanlarını Rab'bin gelişi için belirli bir zamana bağlamadıkça, hazırlık işinde gayretli ve gayretli olamayacaklarını hissetmişlerdir. Ancak umutları defalarca heyecanlanıp yok olduğundan imanları öyle bir sarsılır ki, kehanetlerin büyük gerçeklerinden etkilenmeleri neredeyse imkansız hale gelir.

İlk mesajın duyurulmasında, yargı için belirli bir zamanın duyurulması Tanrı tarafından emredildi. Bu mesajın dayandığı peygamberlik dönemlerinin hesaplanması, 2.300 günün sonunun 1844 sonbaharına dayanması hâlâ engelsizdir. Peygamberlik dönemlerinin başlangıcı ve sonu için yeni tarihler bulmaya yönelik sürekli çabalar ve bu tür görüşleri desteklemek için gerekli olan yanlış akıl yürütmeler, zihinleri yalnızca mevcut gerçeklerden uzaklaştırmakla kalmamış, aynı zamanda kehanetleri açıklamaya yönelik tüm çabaları da küçümsemiştir. İkinci geliş için kesin bir zaman ne kadar sık belirlenirse ve ne kadar yaygın şekilde öğretilirse, Şeytan'ın amaçlarına o kadar iyi hizmet eder. Zaman geçtikten sonra, savunucularıyla alay etmeyi ve onları küçümsemeyi teşvik eder ve böylece 1843 ve 1844'teki büyük Adventist hareketi küçümsemeye başlar. Bu hatada ısrar edenler, sonuçta Mesih'in gelişi için çok uzak bir gelecekte bir tarih belirleyeceklerdir. Böylece sahte bir güvenceye sürüklenecekler ve çok geç olana kadar sahteliği keşfedemeyecekler.

Eski İsrail'in tarihi, Adventist grubunun geçmiş deneyimlerinin çarpıcı bir örneğidir. Tanrı, İsrail çocuklarını Mısır'dan çıkardığı gibi, Adventist hareketinde de halkına rehberlik etti. Büyük hayal kırıklığıyla onun imanı, tıpkı İbranilerin Kızıldeniz'de sınıdığı gibi sınıandı. Daha önceki deneyimlerinde yanlarında olan yol gösterici ele hâlâ güvenmiş olsalardı, Tanrı'nın kurtuluşunu görebilirlerdi. Eğer 1844'te bu çalışmada birlikte çalışan herkes üçüncü meleğin Kutsal Ruh'un gücündeki mesajını kabul edip duyurmuş olsaydı, Rab onların çabalarıyla kudretli bir şekilde çalışmış olurdu. Dünyaya bir ışık seli saçılırdı. Yeryüzünde yaşayanlar yıllar önce uyarılacak, kapatma işi tamamlanmış ve Mesih, halkının kurtuluşu için gelecekti.

İsrail'in kırk yıl boyunca çölde dolaşması Tanrı'nın isteği değildi. Onları doğrudan Kenan ülkesine [götürmek](#) ve orada kutsal ve mutlu bir halk olarak yerleştirmek istiyordu. Fakat "inançsızlıklarından dolayı içeri giremediler" (İbr. 3:19). Acecilikleri ve dinden dönmeleri nedeniyle çölde telef oldular ve başkaları da Vaat Edilmiş Topraklara girmek üzere diriltildiler. Benzer şekilde, Mesih'in gelişinin bu kadar gecikmesi ve halkının bu günah ve üzüntü dünyasında bu kadar uzun yıllar kalması ilahi bir irade değildi. Ancak inançsızlık onları Tanrı'dan ayırdı. Sanki onlara işaret ettiği işi yapmayı reddediyormuş gibi, diğerleri mesajı duyurmak için ayağa kalktılar. İsa dünyaya merhamet ederek, günahkarların uyarıyı duyma ve Tanrı'nın gazabı dökülmeden önce [O'na](#) sığınma fırsatına sahip olabilmeleri için gelişini erteledi.

Geçmiş çağlarda olduğu gibi bugün de, zamanın günahlarını ve hatalarını kınayan bir hakikatin ortaya konulması muhalefet uyandıracaktır. "Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıklarının kınanmasını diye ışığa yaklaşmaz." (Yuhanna 3:20). Erkekler Kutsal Yazılara göre konularını koruyamayacaklarını gördüklerinde, birçokları

her ne pahasına olursa olsun onu desteklemeye karar verirler ve kötü niyetli bir ruhla, sevilmeyen gerçeği savunanların karakterlerine ve amaçlarına saldırırlar. Bu, her dönemde izlenen politikanın aynısıdır. İlyas'ın İsrail'in baş belası olduğu ilan edildi, Yeremya hain olmakla, Pavlus ise tapınağa saygısızlık etmekle suçlandı. O günlerden bugüne, hakikate sadık kalmak isteyenler fitneci, sapkın ve hizipçi olmakla itham ediliyor. Kesin kehanet sözünü kabul edemeyecek kadar inançsız olan kalabalıklar, modern günahları kınamaya cesaret edenlere yönelik suçlamaları sorgusuz sualsiz bir saflıkla karşılayacaktır. Bu ruh hali giderek artacaktır. Ve Kutsal Kitap açıkça, Devletin yasalarının Tanrı'nın yasasıyla o kadar çatışacağı ve Tanrı'nın tüm emirlerine itaat etmek isteyen herkesin kötü bir kişi olarak kınama ve cezayla karşı karşıya kalacağı bir zamanın yaklaştığını açıkça öğretiyor.

Buna göre hakikat elçisinin görevi nedir? Pek çok durumda gerçeğin tek sonucunun insanların gerçeğin taleplerinden kaçmasına veya direnmesine neden olması nedeniyle gerçeğin sunulmaması gerektiği sonucuna varacak mı? HAYIR; Muhalefet uyandırdığı için Tanrı Sözü'nün tanıklığını saklamak için ilk reformculardan daha büyük bir nedeni yok. Azizlerin ve şehitlerin iman ikrarları sonraki nesillerin faydalanması için kayıt altına alındı. Kutsallığın ve sarsılmaz bütünlüğün bu canlı örnekleri, bugün Tanrı'nın şahitleri olarak durmaya çağrılanlara cesaret ilham etmek üzere bize kadar gelmiştir.

Onlar lütfu ve gerçeği yalnızca kendileri için değil, Tanrı'nın bilgisinin onlar aracılığıyla dünyayı aydınlatması için aldılar. Allah bu nesildeki kullarına ışık tuttu mu? Bu yüzden dünyaya parlamasına izin vermeliler.

Eski zamanlarda Rab, Kendi adına konuşan birine şöyle demişti: "İsrail evi seni dinlemeyecek çünkü beni dinlemiyorlar." Ancak O, "İşitseler de duymasalar da, sen onlara benim sözlerimi anlatacaksın" dedi. (Ezek.

3:7; 2:7). Bu sefer Tanrı'nın hizmetkarına şu emir gönderiliyor: "Sesini bir borazan gibi yükselt ve halkıma isyanlarını, Yakup soyuna da günahlarını bildir."

Gerçeğin ışığını almış olan herkes, imkanları elverdiği ölçüde, Rabbin şu sözünün geldiği İsrail peygamberi gibi aynı ciddi ve korkunç sorumluluk altındadır: "Bundan dolayı sana ey Allah'ın oğlu." Ey adam, İsrail evi üzerine bir bekçi atadım; bu yüzden sözü benim ağızımdan işiteceksin ve bunu onlara benden bildireceksin; eğer kötüye: Ey kötü adam, dersem, mutlaka ölürsün; ve yaparsın Kötüyü yolundan çevirmek için konuşma, o kötü adam kendi suçu içinde ölecek, ama onun kanını senden isteyeceğim. Ama sen kötüyü yolundan çevirmek için söylediğin zaman o yoldan dönsün. ve yolundan dönmezse, kendi fesadında ölecektir; fakat sen canını kurtardın." (Hez. 33:7-9).

Gerçeğin kabulü ve ilanının önündeki en büyük engel, rahatsızlık ve utanç içermesidir. Bu, gerçeğe karşı savunucularının hiçbir zaman çürütemediği tek argümandır. Ancak bu, Mesih'in gerçek takipçilerini sarsmaz. Bunlar gerçeğin popüler olmasını beklemiyorlar. Görevlerine ikna olduklarından, elçi Pavlus'la aynı fikirde olarak, "hafif ve anlık acılarımızın bizim için çok daha büyük ve sonsuz bir yücelik ağırlığı oluşturduğunu" (II Korintliler 4:17) düşünerek çarmıhı kasten kabul ederler. ", eskilerden biri olarak, "Mesih'in aşağılanması Mısır'ın hazinelerinden daha büyük bir zenginliktir" (İbraniler 11:26).

Mesleği ne olursa olsun, ancak kalben dünyaya hizmet edenler, dini konularda prensipten ziyade siyasetle hareket ederler. Doğruyu, doğru olduğu için seçmeli, sonucunu Allah'a bırakmalıyız. Dünya, ilkeleri, inancı ve cesareti olan insanlara borçludur.

reformlar. Bu zamandaki reform çalışmaları bu tür adamlar aracılığıyla ilerletilmelidir.

Rab şöyle diyor: "Ey doğruluğu bilenler, beni dinleyin,
Benim kanunum yrektendir: İnsanların sitemlerinden korkmayın, ve onların hakaretlerinden rahatsız olmayın, çünkü güve sizi elbise gibi yiyecek ve haşarat yn gibi yiyecek; ama benim doğruluğum ve kurtuluşum kuşaktan kuşağa sonsuza dek sürecek" (Yeşaya 51:7 ve 8).

Bölüm 27

Modern Uyanışlar

Tanrı Sözü'nün sadakatle vaaz edildiği her yerde, onun ilahi kökenini doğrulayan sonuçlar ortaya çıkmıştır. Tanrı'nın Ruhu, hizmetkarlarının mesajına eşlik etti ve söz, kudretle duyuruldu. Günahkarlar vicdanlarının uyandığını hissettiler. "Dünyaya gelen her insanı aydınlatan ışık" onların ruhlarının gizli odalarını aydınlattı ve karanlığın gizli şeyleri ortaya çıkardı. Derin inanç onların zihinlerini ve kalplerini ele geçirdi. Günahın, doğruluğun ve gelecek yargının varlığına ikna olmuşlardı. Yehova'nın adalet duygusuna sahiplerdi ve kalpleri Arayan'ın huzuruna suçluluk ve kirlilik içinde çıkmanın dehşetini hissediyorlardı. Acı içinde haykırdılar: "Beni bu ölümün bedeninden kim kurtaracak?" İnsanların günahları için sonsuz kurban sunan Golgota çarmıhı ortaya çıktığında, Mesih'in erdemlerinden başka hiçbir şeyin kendi günahlarının kefareti için yeterli olmayacağını gördüler; yalnızca bunlar insanı Tanrıyla uzlaştırabilirdi. İman ve alçakgönüllülikle dünyanın günahlarını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusunu kabul ettiler. İsa'nın kanı sayesinde "geçmişteki tüm günahların bağışlanmasına" sahip oldular.

Ruhlar tövbeye layık meyveler verdi. İman ettiler, vaftiz edildiler ve yeni bir yaşam, yani Mesih İsa'daki yeni yaratıklar içinde yürümek üzere dirildiler. Önceki arzularına uymak için değil, Tanrı'nın Oğlu'na iman ederek, O'nun izlerini takip ederek, O'nun karakterini yansıtarak ve O'nun saf olduğu gibi kendilerini arındırarak. Bir zamanlar nefret ettikleri şeyleri artık seviyorlardı; ve bir zamanlar sevdikleri şeylerden artık nefret ediyorlardı. Gururlu ve kibirli olanın yüreği uysal ve alçakgönüllü oldu. Kibirli ve kibirli olanlar ciddi ve mütevazı hale geldi. Kâfirler saygılı oldu, sarhoşlar ayık oldu ve ahlaksızlar saf oldu. Dünyanın boş modaları bir kenara bırakıldı. Hıristiyanlar "kıvrık saçlar, altın takılar, giysiler gibi dışsal olanı" aramadılar; ama bu, Tanrı'nın önünde çok değerli olan, yumuşak ve sakin bir ruhun bozulmaz giysisiyle birleşmiş, yüreğin içindeki adam olsun" (I Pet. 3:3 ve 4).

Yeniden canlanmalar derin bir yürek arayışı ve tevazu yarattı. Günahkâra ciddi ve hararetle çağrılarda bulunmaları ve Mesih'in kanının kazanılması için şefkatli bir şefkat göstermeleri ile karakterize edildiler. Erkekler ve kadınlar ruhların kurtuluşu için Tanrı'ya dua etti ve onunla savaştı. Bu tür uyanışların meyveleri, kendini inkar etmekten ve fedakarlıktan çekinmeyen, ancak Mesih uğruna utanç ve denemelere katlanmaya layık bulunmanın sevincini yaşayan ruhlarda görüldü. İnsanlar, İsa'nın adını ananların hayatlarının dönüşümü üzerinde düşündüler. Toplum onun etkisinden yararlandı. Sonsuz yaşam biçmek için Mesih'le birlikte toplandılar ve Ruh'ta tohum ektiler.

Bunlardan şöyle denebilir: "Tövbe ettiğiniz için üzüldünüz... Çünkü Tanrısal üzüntü, kurtuluşa giden tövbeyi doğurur, bu da kimseye keder getirmez; ama dünyanın üzüntüsü ölüme yol açar. Çünkü bu, Tanrı'ya göre kederli olan sizlerde ne kadar kaygı uyandırdı! Bu ne savunma, bu ne öfke, bu ne korku, bu ne özlem, bu ne şevk, ne intikam! Bütün bu deliller senin bu konuda masum olduğunu gösteriyor." (II Korintliler 7:9-11).

Bu, Tanrı'nın Ruhu'nun çalışmasının sonucudur. Bir reform yapmadığı sürece gerçek bir tövbenin olduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Günahkar verdiği sözü geri verirse, çaldığını geri verirse, günahlarını itiraf ederse ve Tanrı'yı ve insan kardeşlerini seviyorsa, yapabilir mi?

Tanrı ile huzur bulduğunuzdan emin olun. Dini uyanışları takip eden ilk yıllardaki etkiler böyleydi. Meyvelerine göre değerlendirilen bu bitkiler, insanların kurtuluşunda ve insanlığın yükselişinde Tanrı'nın kutsadığı kişiler olarak biliniyordu.

Ancak modern canlanmaların çoğu, ilk günlerde Tanrı'nın hizmetkarlarının emeklerine eşlik eden ilahi lütfun tezahürleriyle belirgin bir tezat oluşturdu. Geniş bir ilginin uyandırıldığı, pek çoğunun din değiştirdiği ve kiliselere büyük bir katılımın olduğu doğrudur; Ancak sonuçlar manevi hayata karşılık gelen ve gerçek bir ilginin olduğunu garanti etmez. Bir süre yanan ışık kısa sürede sönerken karanlığın eskisinden daha yoğun olmasını sağlar.

Popüler canlanmalar genellikle hayal gücüne hitap edilmesi, duyguların heyecandırılması ve yeni ve şaşırtıcı olana duyulan sevginin tatmini ile sağlanır. Bu şekilde kazanılan din değiştirenlerin İncil'deki gerçekleri duyma konusunda çok az istekleri vardır, peygamberlerin ve havarilerin tanıklıklarına ise çok az ilgi gösterirler. Din hizmetinin sansasyonel bir niteliği olmadığı sürece onlar için hiçbir çekiciliği yoktur. Tarafsız akla hitap eden mesaj hiçbir yanıt getirmez. Tanrı'nın Sözü'nün O'nun sonsuz çıkarlarıyla ilgili açık uyarıları,

duyulmuş.

Gerçekten dönüşmüş her ruh için, Tanrı ile ve sonsuz şeylerle olan ilişki, yaşamın en büyük teması olacaktır. Peki günümüzün popüler kiliselerinde Tanrı'ya adanma ruhu nerededir? Din değiştirenler gururlarından ve dünyaya olan sevgilerinden vazgeçmezler. Onlar, kendilerini inkar etmeye, çarmihini yüklenmeye ve uysal ve alçakgönüllü İsa'yı takip etmeye, dönüşümden önce olduğundan daha fazla istekli değiller. Din, kafirlerin ve şüphecilerin sporu haline geldi çünkü onun adını taşıyan birçok kişi onun ilkelerinden habersizdir. Tanrısallığın gücü birçok kiliseden neredeyse tamamen yok oldu. Piknikler, tiyatrolar ve kiliselerdeki sergiler, şık evler, kişisel gösteriler düşüncelerimizi Tanrı'dan uzaklaştırdı. Topraklar, mülkler ve dünyevi meslekler zihni büyüler ve ebedi ilgiye konu olan şeyler bir an bile dikkat çekmez.

İman ve dindarlıktaki yaygın düşüşe rağmen, bu kiliselerde Mesih'in gerçek takipçileri var. İlahi yargıların Dünya üzerindeki son ziyaretinden önce, Rab'bin halkı arasında, havari zamanlardan bu yana hiç görülmemiş bir ilkel dindarlık yeniden canlanacaktır. Tanrı'nın Ruhü ve gücü çocuklarının üzerine dökülecek. O zaman birçok kişi, Tanrı ve O'nun Sözü sevgisinin yerini bu dünya sevgisinin aldığı kiliselerden ayrılacak. Hem bakanlar hem de insanlar, Tanrı'nın, bir halkı Rab'bin ikinci gelişine hazırlamak için kendi zamanlarında duyurulmaya karar verdiği büyük gerçekleri memnuniyetle kabul edeceklerdir. Ruhların düşmanı bu işi engellemek istiyor; ve böyle bir hareketin zamanından önce, sahte bir ürün piyasaya sürerek bunu engellemeye çalışacaktır. Aldatıcı gücünün altına alabileceği kiliselerde sanki çok özel bir bereket yağıymış gibi gösterecek; birçok kişinin büyük bir dini ilgi olacağını düşündüğü şey gerçekleşecek. Başka bir ruhun işi olduğunda, Tanrı onlar için harikalar yarattığı için kalabalıklar sevinecek. Şeytan, dinsel kamuflaj altında nüfuzunu Hıristiyan dünyası üzerinde genişletmeye çalışacak.

Son yarım yüzyılda meydana gelen canlanmaların çoğunda aynı etkiler az ya da çok iş başındaydı ve bunlar gelecekte daha büyük hareketlerde kendini gösterecek. Aldatmaya çok uygun, doğru ve yanlışın bir karışımı olan duygusal bir heyecan vardır. Ancak kimsenin aldanmasına gerek yok. Tanrı Sözü'nün ışığında bu hareketlerin doğasını belirlemek zor değildir. Erkekler şahitliğini ihmal ettiğinde

İncil'de, benliği inkar etmeyi ve dünyadan feragat etmeyi gerektiren açık ve kanıtlayıcı gerçeklerden uzaklaşarak, orada Tanrı'nın lütfunun bahşedilmediğinden emin olabiliriz. Ve bizzat Mesih'in verdiği "onları meyvelerinden tanıyacaksınız" (Mat. 7:16) kuralından, bu hareketlerin Tanrı'nın Ruhunun işi olmadığı açıktır.

Tanrı, Sözü'nün hakikatlerinde insanlara Kendi vahyini vermiştir ve bunları kabul eden herkes için bunlar Şeytan'ın aldatmacalarına karşı bir kalkandır. Din dünyasında artık çok yaygın olan kötülüklerin kapısını açan da bu gerçeklerin göz ardı edilmesidir. Tanrı'nın yasanının doğası ve önemi büyük ölçüde gözden kaçırılmıştır. İlahi yasanın karakteri, sürekliliği ve zorunlu doğası hakkında hatalı bir anlayış, din değiştirme ve kutsanmayla ilgili hatalara yol açmış ve kilisede dindarlık standardının düşmesine yol açmıştır.

Zamanımızın yeniden canlanışlarında Ruh'un yokluğunun ve Tanrı'nın gücünün sırrı budur.

Çeşitli mezheplerde dindarlıklarıyla dikkat çeken ve bu gerçeğin kabul edildiği ve üzüldüğü kişiler vardır. Prof. Edward Park, günümüzün dini tehlikelerini sunarken yerinde bir şekilde şöyle diyor: "Tehlikenin kaynaklarından biri, ilahi yasayı uygulama kürsüsündeki ihmaldir. İlk zamanlarda minber vicdanın sesinin yankısıydı...

En meşhur vaizlerimiz, Üstatlarının örneğini takip ederek ve kanuna, onun emirlerine ve tehditlerine önem vererek konuşmalarına karşı konulmaz bir heybet verdiler. Yasanın ilahi mükemmelliklerin bir kopyası olduğu ve yasayı sevmeyen insanın sevindirici haberi de sevmediği şeklindeki iki büyük düsturu tekrarladılar; çünkü hem yasa hem de müjde, Tanrı'nın gerçek karakterini yansıtan bir aynadır. Bu tehlike, günahın kötülüğünü, büyüklüğünü ve kusurunu küçümseme tehlikesine yol açar.

Emrin adaleti oranında, ona uymamanın adaletsizliği vardır."

"Daha önce bahsedilen tehlikelerle bağlantılı olarak, Tanrı'nın adaletinin değer kaybetmesi de söz konusudur. Modern minberin eğilimi, ilahi adaleti ilahi hayırseverlikten ayırmak, onu bir ilkeye yüceltmek yerine bir duyguya boğmaktır. Yeni teolojik prizma, Tanrı'nın bir araya getirdiği şeyleri ayırıyor. İlahi kanun iyi midir yoksa kötü mü? Bu iyi bir şey.

Yani adalet iyidir çünkü yasaya uyma isteğidir. İnsanlar, ilahi yasayı ve adaleti ve insan itaatsizliğinin kapsamını ve kusurunu küçümseme alışkanlığından kolaylıkla, günahın kefareti sağlayan lütfü değersizleştirme alışkanlığına kapılabilirler." Böylece sevindirici haber, kısa sürede kendilerini İncil'i bir kenara bırakmaya hazır bulan insanların zihninde değerini ve önemini yitiriyor.

Pek çok din profesörü, Mesih'in ölümüyle yasayı kaldırdığını ve insanların bundan böyle yasanın iddialarından özgür olduğunu iddia ediyor. Bunu utanç verici bir boyunduruk olarak temsil eden ve yasanın köleliğinin aksine, sevindirici haberin tadını çıkardığı özgürlüğü sunan bazıları var.

Fakat peygamberler ve havariler Tanrı'nın kutsal kanunu konusunda bunu yapmadılar. Davut, "Özgürlük içinde yürüyeceğim, çünkü senin buyruklarını aradım" dedi. (Mezm. 119:45) Mesih'in ölümünden sonra yazan elçi Yakup, On Emir'den "kraliyet yasası" ve "özgürlüğün kusursuz yasası" olarak söz eder (Yakup 2:8; 1:25). Ve vahiyçi, çarmıha gerilmeden yarım yüzyıl sonra, "hayat ağacında güce sahip olsunlar ve kapılardan şehre girebilsinler diye O'nun emirlerini yerine getirenleri" kutsadığını bildirir (Kıyamet 2:12).

22:14-Revize Edilmiş ve Düzeltilmiş Amerikan Versiyonu).

Mesih'in ölümüyle Babasının yasanını kaldırdığı iddiası temelsizdir. Eğer yasanın değiştirilmesi ya da yürürlükten kaldırılması mümkün olsaydı, o zaman Mesih'in insanı günahın cezasından kurtarmak için ölmesine gerek kalmazdı. Mesih'in ölümü yasayı ortadan kaldırmak şöyle dursun, onun değişmez olduğunu kanıtladı. Tanrı'nın Oğlu "yasayı yüceltmek ve onu yüceltmek" için geldi (Yeşaya 42:21). "Şeriatı veya Peygamberleri ortadan kaldırmaya geldiğimi sanmayın..." dedi, "gök ve yer yok olup gidene kadar, tek bir zerre veya tek bir zerre bile yok."

asla Kanunun dışına çıkmayacak" (Mat. 5:17 ve 18). Ve Kendisiyle ilgili olarak şöyle diyor: "Senin isteğini yerine getirmek hoşuma gidiyor, ey Tanrım; Yüreğimde Senin kanunun var." (Mezm. 40:8)

Tanrı'nın kanunu doğası gereği değişmezdir. Bu, Yazarının iradesinin ve karakterinin bir ifşasıdır. Tanrı sevgidir ve O'nun yasası sevgidir. Onun iki büyük ilkesi Allah sevgisi ve insan sevgisidir. "Yasalara uymak sevgidir." (ROM.

13:10). Tanrı'nın karakteri adalet ve gerçektir; O'nun yasasının doğası budur. Mezmur yazarı şunu söylüyor: "Senin kanunun hakikatin ta kendisidir... Bütün emirlerin doğruluktur." (Tuz.

119:142, 172). Elçi Pavlus da şöyle diyor: "Yasa kutsaldır; ve emir kutsaldır, adildir ve iyidir." (Romalılar 7:12). Tanrı'nın düşüncesinin ve iradesinin bir ifadesi olan yasa, Yazarı kadar kalıcı olmalıdır.

İnsanları Tanrı ile barıştırmak, onları O'nun yasasının ilkeleriyle uyumlu hale getirmek bir dönüşüm ve kutsallaştırma işidir. İnsan başlangıçta Tanrı'nın suretinde yaratıldı. O, Tanrı'nın doğası ve yasasıyla mükemmel bir uyum içindeydi; Adaletin ilkeleri onun kalbinde yazılıydı. Fakat günah onu Yaratıcısına yabancılaştırdı. Artık ilahi imajı yansıtmıyordu. Yüreği Tanrı'nın yasasının ilkelerine karşı savaşa tutuştu. "Nefis akıl Allah'a düşmanlıktır, çünkü Allah'ın kanununa tabi değildir ve olamaz da." (Romalılar 8:7) Ancak, "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlunu verdi." Böylece insan Tanrı'yla barışabilirdi. Mesih'in erdemleri sayesinde Yaratıcısıyla yeniden uyumlu hale getirilebilir. Kalbinizin ilahi lütufla yenilenmeye ihtiyacı var; yukarıdan yeni bir hayata ihtiyacı var. Bu değişiklik, İsa'nın söylediğine göre, yeni doğumdur;

Tanrı'nın krallığını göremiyorum."

Tanrı ile barışmanın ilk adımı günaha inanmaktır. "Günah, yasanın çiğnenmesidir." (I Yuhanna 3:4) "Günahın bilgisi yasa aracılığıyla gelir." (Romalılar 3:20). Suçluluğunun farkına varmak için günahkarın karakterini büyük ilahi adalet standardına göre sınaması gerekir. O, salih bir karakterin mükemmelliğini gösteren ve insanın kendi kusurlarını fark etmesini sağlayan bir aynadır.

Yasa insana günahlarını açıklar ama onlara herhangi bir çare sağlamaz. İtaatkarlara hayat vaat ederken, zalimlerin kaderinin ölüm olduğunu ilan eder. Yalnızca Mesih'in sevindirici haberi sizi günahın kınanmasından veya kirlenmesinden kurtarabilir. İnsan, yasası çiğnenen Tanrı'nın önünde tövbe etmeli ve Mesih'e ve O'nun kefaret edici kurbanına iman etmelidir. Böylece "geçmiş günahların başışlanması" elde eder ve ilahi doğanın bir parçası haline gelir. O artık Tanrı'nın bir çocuğudur ve evlat edinme ruhunu almış olup bu ruh aracılığıyla "Abba, Baba!" diye bağırır.

Artık Tanrı'nın kanununu çiğnemekte özgür mü? Pavlus şöyle diyor: "Öyleyse biz yasayı imanla geçersiz mi sayıyoruz? Hayır, hiç de değil! Ondan önce yasayı onaylıyoruz." "Günahın uğruna ölen bizler hâlâ nasıl günah içinde yaşayacağız?" (Romalılar 3:21 ve 6:2). Ve Yuhanna şunları söylüyor: "Çünkü Tanrının sevgisi, O'nun emirlerini yerine getirmemizdir; Artık O'nun emirleri ağır değildir." (I Yuhanna 5:3). Yeni doğumda kalp, O'nun kanununa uygun hale getirildiği gibi Tanrı ile de uyumlu hale getirilir. Günahkarda bu güçlü dönüşüm gerçekleştiğinde ölümden yaşama, günahtan kutsallığa, isyan ve isyandan itaat ve sadakate geçer. Tanrı'dan ayrı kaldığımız eski yaşamın sonu vardır; Uzlaşma, inanç ve sevgiyle dolu yeni bir hayat başlıyor. O zaman "yasanın doğruluğu" "benliğe göre değil, Ruh'a göre yürüyen bizlerde" yerine gelir (Romalılar 8:4). Ve ruhun dili şöyle olacaktır: "Yasanı ne kadar seviyorum! Bu benim tüm gün boyunca meditasyonum!" (Mezm. 119:97).

"Rabbin kanunu mükemmeldir ve canı yeniler." (Mezm. 19:7). Yasa olmadan, insanlar Tanrı'nın saflığı ve kutsallığı ya da kendi suçlulukları ve kirlilikleri hakkında doğru bir anlayışa sahip olmazlar. Günah konusunda gerçek bir inançları yoktur ve buna da ihtiyaç duymazlar.

pişmanlıktan. Kayıp durumlarını Tanrı'nın yasasını çiğneyen kişiler olarak görmedikleri için, Mesih'in kefareti edici kanına olan ihtiyaçlarını anlamıyorlar. Kurtuluş umudu, yürekte köklü bir değişiklik olmadan veya yaşamda reform yapılmadan kabul edilir. Bu nedenle, yüzeysel dönüşümler çoktur ve birçok kişi Mesih'e katılmadan kiliseye katılır.

Ayrıca ilahi hukukun ihmal edilmesi veya reddedilmesinden kaynaklanan kutsallaştırmaya ilişkin hatalı teoriler, modern dini hareketlerde önemli bir yere sahiptir. Bu teoriler doktrin açısından yanlış, pratik sonuçları açısından ise tehlikelidir; ve bunların genellikle anlayışla karşılanması gerçeği, herkesin Kutsal Yazıların bu noktada ne öğrettiği konusunda net bir anlayışa sahip olmasını iki kat önemli kılmaktadır.

Gerçek kutsallaştırma İncil'de yer alan bir doktrindir. Elçi Pavlus Selanik'teki kiliseye yazdığı mektupta şöyle diyor: "Çünkü Tanrı'nın isteği, sizin kutsallığınız budur." Ve şöyle yalvarıyor: "Esenlik veren Tanrı sizi her konuda kutsal kılsın" (I Selanikliler 4:3 ve 5:23). Kutsal Kitap kutsal kılınmanın ne olduğunu ve nasıl elde edilebileceğini açıkça öğretir. Kurtarıcı öğrencileri için dua etti:

"Onları gerçeğe kutsallaştırın; senin sözün gerçektir." (Yuhanna 17:17). Pavlus da inanlıların Kutsal Ruh tarafından kutsanmaları gerektiğini öğretir (Romalılar 15:16). Ruhun işi nedir? İsa öğrencilerine şunları söyledi: "Fakat Gerçeğin Ruhu gelince, O sizi tüm gerçeğe yönlendirecektir." (Yuhanna 16:13). Ve mezmur yazarı şöyle der: "Senin kanunun hakikattir." Tanrı'nın Sözü ve Ruh aracılığıyla, O'nun yasasında yer alan büyük adalet ilkeleri insanlara açıktır. Ve Tanrı'nın yasası "kutsal, adil ve iyi" olduğundan, ilahi mükemmelliğin bir kopyası olduğundan, bu yasaya itaat ederek şekillenen bir karakterin kutsal olacağı sonucu çıkar. Mesih bu karakterin mükemmel bir örneğidir. "Babamın emirlerini yerine getirdim" diyor. "Ben her zaman O'nu memnun eden şeyi yaparım." (Yuhanna 15:10; 8:29). Mesih'in takipçileri, Tanrı'nın lütfuyla, O'nun kutsal yasasının ilkeleriyle uyumlu karakterler oluşturmak üzere O'nun gibi olurlar. Bu İncil'deki kutsallaştırmadır.

Bu iş yalnızca Mesih'e imanla, inanlıda etkin olan Kutsal Ruh'un gücüyle gerçekleştirilebilir. Pavlus imanlıları şu şekilde uyarıyor: "Kurtuluşunuzu korku ve titremeyle sağlayın; Çünkü kendi iyi isteğine göre hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır." (Filipililer 2:12 ve 13). Hıristiyan günahın dürtülerini hissedecek, ancak ona karşı sürekli bir savaş sürdürecektir. İşte burada Mesih'in yardımına ihtiyaç var. İnsani zayıflık ilahi güçle birleşir ve iman şöyle haykırır: "Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bize zafer veren Tanrı'ya şükürler olsun." (I Korintliler 15:57).

Kutsal Yazılar kutsallaştırma işinin ilerleyici olduğunu açıkça göstermektedir. Günahkâr, dönüşüm sırasında kefareti eden kan aracılığıyla Tanrı ile barışa kavuştuğunda, hayatı daha yeni başlamıştır. Artık "mükemmelliğe kadar" devam etmelidir; Resul Pavlus şunu söylüyor: "Fakat tek bir şey yapıyorum: Arkada kalan şeyleri unutup, önümde olan şeylere uzanarak hedefe doğru ilerliyorum. , Tanrı'nın Mesih İsa'daki yüce çağrısının ödülüne doğru." (Filipililer 3:13 ve 14) Ve Petrus bize Kutsal Kitapta kutsallaştırılmanın adımlarını sunuyor: "İşte bu nedenle, siz, tüm çabanızı toplayarak, erdemi imanınızla, erdemle bilgiyi, bilgiyle, öz-benliğinizi ilişkilendiriyorsunuz. kontrol; özdenetim ile azim; azim ile dindarlık; dindarlık ile kardeşlik; kardeşlik ile sevgi... çünkü bunu yaparsanız asla tökezlemezsiniz." (II Pet. 1:5-10).

Kutsal Kitapta kutsallaştırılmayı deneyimleyenler alçakgönüllülük ruhu sergileyeceklerdir. Musa gibi onlar da Kutsal Olan'ın korkunç görkemini görmüşler ve sonsuz Tanrı'nın saflığı ve yüce mükemmelliği karşısında kendi değersizliklerini görmüşlerdir.

Peygamber Daniel gerçek kutsallaştırmanın bir örneğiydi. Uzun yaşamı Efendisine yaptığı asil hizmetlerle doluydu. O, Cennet tarafından "çok sevilen" bir adamdı. Ancak bu şerefli peygamber, saf ve kutsal olduğunu iddia etmek yerine, halkı adına Tanrı'ya şöyle yalvardığında kendisini İsrail'in günahkar gerçekliğiyle özdeşleştirdi: "Biz, adaletimize güvenerek dualarımızı Senin huzuruna sunmuyoruz; Senin birçok merhametinle." "Günah işledik ve kötülük yaptık." Ve şöyle diyor: "Yine konuştum, dua ettim ve günahımı ve halkım İsrail'in günahını itiraf ettim..." (Dan. 9:18, 15 ve 20). Ve, zamanın sonunda, Tanrı'nın Oğlu ona talimat vermek için görüldüğünde, şöyle haykırdı: "Böylece yalnız kaldım ve bu büyük görümü gördüm ve içimde hiçbir güç kalmamıştı; yüzümün rengi değişti, şekli bozuldu ve gücüm kalmadı." (Dan. 10:8).

Eyüp kasırgadan çıkan Rab'bin sesini duyunca kesin bir dille şöyle dedi: "Bu yüzden kendimden tiksiniyorum, toz ve kül içinde tövbe ediyorum." (Eyub 42:6). İşıya, Rab'bin yüceliğini gördüğünde ve kerubinin şöyle bağırdığını duyduğunda: "Kutsal, Kutsal, Kutsal, orduların Tanrısı Rab Tanrıdır", peygamber şöyle bağırdı: "Vay bana, yok oluyorum." (Yeşaya 6:3, 5). Pavlus, üçüncü göğe tercüme edildikten ve bir insanın ifade edemeyeceği şeyleri duyduktan sonra kendisinden "tüm azizlerin en küçüğü" olarak bahsetti (II Korintliler 12:2-). 4; Efes. 3:8). İsa'nın göğsüne yaslanan ve O'nun yüceliğini gören, sanki ölü gibi meleğin ayaklarının dibine düşen kişi, sevgili öğrencisi Yuhanna'ydı (Va. 22:8).

Golgota çarmıhının gölgesinde yürüyenlerin hiçbir kendini yüceltmesi, günahtan arınma konusunda övüngele bir iddiası olamaz. Tanrı'nın Oğlu'nun yüreğini kıran ızdıraba kendi günahlarının neden olduğunu düşünüyorlar ve bu düşünce onları kendi aşağılanmalarına sürükleyecek. İsa'ya en yakın yaşayanlar, insanın zayıflığını ve günahkarlığını en açık şekilde fark ederler ve onların tek umudu, çarmıha gerilmiş ve dirilmiş Kurtarıcı'nın erdemidir.

Dini dünyada artık önem kazanan kutsallaştırma, kendini yüceltme ruhunu ve Tanrı'nın kanununa saygısızlığı beraberinde getiriyor ve bu da onu İncil dinine yabancı kılıyor. Savunucuları, kutsallaştırmanın anlık bir iş olduğunu ve yalnızca iman yoluyla mükemmel kutsallığa ulaşabileceğini öğretir.

"Yalnız inan" derler, "ve bereket senindir." Alıcının herhangi bir ek çaba göstermesinin gerekli olduğuna inanılmamaktadır. Aynı zamanda, emirleri yerine getirme yükümlülüğünden muaf olduklarında ısrar ederek, Tanrı'nın kanununun otoritesini inkar ederler; Fakat insanların, O'nun tabiatının ve iradesinin ifadesi olan ve O'nun hoşuna giden şeyleri açıklayan ilkelerle uyum içinde olmadan, Tanrı'nın iradesine ve karakterine uygun olarak kutsal olması mümkün müdür?

Mücadeleyi, fedakarlığı, dünyanın saçmalıklarından ayrılmayı gerektirmeyen kolay bir din arzusu, iman öğretisini ve yalnızca iman popöler bir öğreti haline getirdi; Peki Tanrı Sözü ne diyor? Elçi Yakup bunu şu şekilde ifade ediyor: "Kardeşlerim, bir kimse iman olduğunu ama hiçbir işi olmadığını söylese bunun ne yararı olur?

Böyle bir iman onu kurtarabilir mi?... Amelsiz imanın etkisiz olduğundan emin olmak mı istiyorsun aptal adam? Babamız İbrahim, kendi oğlu İshak'ı sunağa sunduğunda, yaptığı işler sayesinde haklı çıkmamış mıydı? İmanın, yaptıklarıyla birlikte nasıl işlediğini görüyorsunuz; aslında iman, amellerle gerçekleştirildi... Görüyorsunuz ki, insan sadece imanla değil, amellerle de aklanıyor."

(Yak. 2:14-24)

Tanrı Sözü'nün tanıklığı, işsiz imanla ilgili bu aldatıcı öğretilere karşıdır. Merhametin verildiği koşulları dikkate almadan Cennetin lütfunu talep eden iman değildir. Gerçek iman temeli Kutsal Yazıların vaatleri ve hükümlerinde olduğundan bu bir varsayımdır.

Hiç kimse, Allah'ın bir iddiasını kasten ihlal ederek aziz olabileceği düşüncesiyle kendini aldatmasın. Bilinen bir günahın işlenmesi, Ruh'un tanık sesini susturur ve canı Tanrı'dan ayırır.

"Günah, yasanın çiğnenmesidir." Ve "günah işleyen herkes O'nu görmemiş ve tanımamıştır" (1 Yuhanna 3:6). Her ne kadar Yuhanna mektuplarında sevgi üzerinde bu kadar dursa da, Tanrı'nın yasını çiğneyerek yaşarken, kutsallaştırıldığını iddia eden bu sınıfın gerçek karakterini ortaya çıkarmaktan çekinmiyor. "O'nu tanıyorum deyip de O'nun emirlerini yerine getirmeyen yalancıdır ve kendisinde gerçek yoktur. Ama kim O'nun sözünü tutarsa, gerçekten Tanrı'nın sevgisini O'nda yetkinleştirmiş olur." (I Yuhanna 2:4 ve 5). İşte her insanın inanç beyanının kanıtı. Bir insanı öncelikle Cennetteki ve Yeryüzündeki tek kutsallık standardına göre ölçmeden ona kutsallık atfedemeyiz. Eğer insanlar ahlaki kanunun ağırlığını hissetmiyorlarsa; İlâhi hükümleri küçümseyip hafifletirlerse, bu emirlerin en küçüğünden birini bile çiğneyip insanlara bu şekilde öğretirlerse, bunların Cennet katında hiçbir değeri kalmaz ve onların iddialarının asılsız olduğunu biliriz.

Günahsız olduklarını iddia etmeleri de kutsallıktan çok uzak olduklarının kanıtıdır. Bunun nedeni, Tanrı'nın sonsuz saflığı ve kutsallığı hakkında gerçek bir fikre sahip olmamaları veya O'nun karakteriyle uyum içinde olmaları için ne olmaları gerektiğine dair bir anlayışa sahip olmamalarıdır; çünkü İsa'nın saflığı, yüce cazibesi ve günahın kötülüğü hakkında gerçek bir anlayışa sahip değiller, yani insanlar kendilerini aziz olarak görüyorlar. Onlarla Mesih arasındaki mesafe ne kadar büyük olursa ve ilahi karakter ve iddialara ilişkin anlayışları ne kadar uygunsuz olursa, kendi gözlerinde o kadar doğru görünürler.

Kutsal Yazılarda sunulan kutsallaştırma tüm varlığı, yani ruhu, canı ve bedeni kapsar. Pavlus, Selanıklılar için şöyle dua etti: "Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde ruhunuz, canınız ve bedeniniz suçsuz ve kusursuz olarak korunsun" (1. 5:23). Yine imanlılara şöyle yazıyor: "Kardeşler, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarıyorum, bedenlerinizi yaşayan, kutsal, Tanrı'nın kabul edeceği, makul hizmetiniz olan bir kurban olarak sunun." (Romalılar 12:1). Eski İsrail zamanlarında Tanrı'ya kurban olarak getirilen her sunu dikkatle incelenirdi. Sunulan hayvanda herhangi bir kusur bulunursa, Tanrı, kurbanın "kusursuz" olmasını emretmiş olduğu için reddedilirdi. Bu nedenle İsa'nın takipçileri bedenlerini "diri, kutsal ve Tanrı'yı hoşnut eden bir kurban olarak" sunmaya davet ediliyor. Bunu yapabilmek için tüm gücünüzün mümkün olan en iyi durumda korunması gerekir. Fiziksel ve zihinsel gücü zayıflatan her uygulama, insanı Yaraticısına hizmet etmekten aciz bırakır. Rab, sunabileceğimizin en iyisinden daha azına razı olur mu? İsa şöyle dedi: "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle seveceksin."

Tanrı'yı tüm yürekleriyle sevenler, yaşamlarında O'na en iyi hizmeti yapmak isteyecekler ve sürekli olarak varlıklarının her yetisini, ilahi iradeyi yerine getirme yeteneklerini geliştiren yasalarla uyumlu hale getirmeye çalışacaklar. Onlar gökteki Babalarına sunacakları sunuları iştah ya da tutkuya kapılarak zayıflatmayacak ya da kirletmeyecekler.

Resul Petrus şunu söylüyor: "Sevgili arkadaşlar, hacılar ve yabancılar olarak, cana karşı savaş açan bedensel tutkuların uzak durmanızı rica ediyorum." (I Pet. 2:11). Her günahkar hoşgörü, yetileri köreltir ve zihinsel ve ruhsal algıları zayıflatır ve Tanrı'nın Sözü veya Ruh kalp üzerinde ancak zayıf bir izlenim bırakır. Pavlus Korintoslulara şunları yazıyor: "Kendimizi hem beden hem de ruhun her türlü kirliliğinden arındıralım ve Tanrı korkusunda kutsallığımızı yetkinleştirelim." (II Korintliler 7:1). Ve Ruh'un meyveleriyle: "Sevgi, sevinç, esenlik,

tahammül, yumuşak başlılık, iyilik, sadakat, yumuşak huyluluk, özdenetim." (Gal. 5:22 ve 23).

Bu ilham verici beyanlara rağmen, Hıristiyan olduğunu iddia eden kaç kişi güçlerini kazanç peşinde ya da moda tapınma uğruna harcıyor; kaç kişi oburlukla, şarap içerek ve yasak zevkleri arayarak ilahi benzeyişte erkekliklerini alçaltıyor. Ve kilise, azarlamak yerine, Mesih'in sevgisinin sağlayamayacağı kadar zayıf olan hazinesini doldurmak için çoğu zaman iştahı, kazanç arzusunu veya zevk sevgisini çağırarak kötülüğü teşvik eder. Eğer İsa günümüzün kiliselerine girip orada din adına yapılan şenlikleri ve küfürlü ticareti düşünseydi, sarrafları tapınaktan kovduğu gibi bu saygısızları da kovmaz mıydı?

Elçi Yakup yukarıdan gelen bilgeliğin "ilk saf" olduğunu beyan eder. Eğer İsa'nın kıymetli ismini tütün bulaşmış dudaklarına anan, nefesine ve bedenine onun iğrenç kokusu bulaşan, cennetin havasını kirlüten ve etrafını zehri solumaya zorlayanlarla tanışsaydı, mutlaka görürdü. Müjdenin saflığına bu kadar aykırı bir uygulamayla temasa geçmiş olsaydı, bunu "dünyevi, şehvetli ve şeytani" olmakla suçlamaz mıydı? Tütün köleleri tam bir kutsallaşma bereketine sahip olduklarını iddia ederek Cennete dair umutlarından söz ederler, ancak Tanrı Sözü açıkça şunu belirtir: "Kirlenmiş hiçbir şey oraya asla giremez." (Kıyamet 21.27).

"Bedeninizin, içinde bulunan, Tanrı'dan aldığınız Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu ve size ait olmadığını bilmiyor musunuz? Çünkü sen bir bedel karşılığında satın alındın. Bu nedenle şimdi Tanrı'yı bedeninizde yüceltin." (I Korintliler 6:19 ve 20).

Bedeni Kutsal Ruh'un tapınağı olan kişi, zararlı bir alışkanlığın kölesi olmayacaktır. Onun enerjisi, onu kan karşılığında satın alan Mesih'e aittir. Senin mülkün Rabbinindir. Kendisine emanet edilen sermayeyi boşa harcayarak suçluluktan nasıl kurtulabilirdi? Ruhlar Yaşam Sözü eksikliğinden yok olup giderken, Hıristiyan olduğunu iddia eden kişiler her yıl yararsız ve zararlı zevklere büyük miktarda para harcıyorlar. Onlar yoksullara yardım etmek ya da sevindirici haberi desteklemek için verdiklerinden daha fazlasını yıkıcı şehvet sunağında tüketirken, Tanrı ondalıklardan ve sunulardan yoksun bırakılır. Mesih'in takipçileri olduğunu iddia eden herkes gerçekten kutsal kılınmış olsaydı, onların paraları gereksiz ve hatta zararlı hoşgörülere harcanmak yerine Rabbin hazinesine tahsis edilirdi ve Hıristiyanlar ölçülülük, fedakarlık ve fedakarlık konusunda bir örnek teşkil ederlerdi. . O zaman dünyanın ışığı olurlar.

Dünya kendi küçümsemesine terk edilmiş durumda. "Bedenin şehveti, gözün şehveti ve yaşamın gururu" kitleleri kontrol ediyor. Ancak Mesih'in takipçilerinin daha kutsal bir çağrısı vardır. "Gidin, uzaklaşın, oradan çıkın, kirliliğe dokunmayın." (Yeşaya 52:11). Tanrı'nın Sözü'nün ışığında, günahkar faaliyetlerden ve dünyevi tatminlerden tamamen vazgeçmeyi sağlamayan kutsallaştırmanın gerçek olmadığını ilan etmekte haklıyız.

"Git, git, çık oradan, kirliliğe dokunma" şartlarını yerine getirenlere Allah'ın vaadi şudur: "Seni kabul edeceğim, senin Baban olacağım, sen de benim oğullarım ve kızlarım olacaksın, diyor Yüce Rabbim." (II Korintliler 6:17 ve 18). Tanrı ile ilgili konularda zengin ve bol deneyime sahip olmak her Hıristiyanın ayrıcalığı ve görevidir.

İsa şöyle dedi: "Ben dünyanın ışığıyım; Beni takip eden karanlıkta yürümez; tam tersine yaşam ışığına sahip olacak." (Yuhanna 8:12). "Fakat salihlerin yolu, mükemmel bir gün oluncaya kadar gittikçe daha parlak parlayan şafak ışığına benzer." (Özdeyişler 4:18). İmanın ve itaatin her adımı, ruhu, içinde hiçbir karanlığın bulunmadığı dünyanın ışığıyla daha yakın bir bağlantıya sokar. Doğruluk Güneşi'nden gelen parlak ışık ışınları Tanrı'nın hizmetkarlarının üzerinde parlar ve onların onları yansıtması gerekir. Yıldızlar bize büyük bir ışıktan bahsederken

Yüceliği onları aydınlatan cennet, bu nedenle Hıristiyanlar, Evrenin tahtında, karakteri övgüye ve taklit edilmeye değer bir Tanrı'nın bulunduğunu açıkça ortaya koymalıdır. O'nun Ruhunun lütfu, karakterinin sağlığı ve kutsallığı, O'nun tanıklarında açıkça görülecektir.

Pavlus Koloselilere yazdığı mektupta Tanrı'nın çocuklarına bahşedilen zengin bereketleri anlatıyor. Şöyle diyor: "Bu nedenle biz de işittiğimiz günden beri sizin için dua etmekten ve tam bir bilgelik ve ruhsal anlayışla O'nun iradesinin bilgisiyne dolup taşmanızı istemekten vazgeçmedik; Öyle ki, Rab'be lâıyk bir şekilde, O'nun tam rızası için yaşayasınız, her iyi işte meyve vererek ve Tanrı'yı tam olarak tanıyarak gelişesiniz; her türlü sebat ve tahammül için, O'nun yüceliğinin kudretine dayanarak tam kudretle güçlendirildi; sevinçle." (Koloseliler 1:9-11).

Yine Efes'teki kardeşlerin, Hıristiyan ayrıcalığının büyüklüğünü anlamaları arzusunu yazıyor. Yüceler Yücesi'nin oğulları ve kızları olarak sahip olabilecekleri muhteşem gücü ve bilgiyi en kapsamlı dille önlerine koyar. "Sevgide köklenmiş ve temellenmiş olan içsel insanda O'nun Ruhunun aracılığıyla güçle güçlenmek onlara aitti; böylece tüm azizlerle birlikte genişliğin, uzunluğun ve yüksekliğin, derinliğin ve temelin ne olduğunu anlayabilirsiniz." Mesih'in bilgiyi aşan sevgisini bilmeniz için, Tanrı'nın tüm doluluğuyla dolmanız için" (Ef. 3:16-19).

Burada gökteki Babamızın vaatlerine iman ederek ulaşabileceğimiz yükseklikler ortaya çıkıyor. Mesih'in erdemleri sayesinde sonsuz gücün tahtına erişebiliriz. "Kendi Oğlunu esirgemeyen, ama hepimiz için O'nu bırakan, O'nunla birlikte bize de her şeyi karşılıksız vermeyecek mi?" (Romalılar 8:32). Baba, Ruhunu ölçsüzce Oğul'a verdi ve biz de bu doluluğa katılabiliriz. İsa şöyle dedi: "Siz kötüler, çocuklarınıza güzel hediyeler vermeyi biliyorsanız, gökteki Babamızın Kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?"

(Luka 11:13). "Ve benim adımla ne istersen onu yapacağım." (Yuhanna 14:14). "Dileyin, alacaksınız; sevinciniz tam olsun." (Yuhanna 16:24).

Bir Hıristiyan'ın yaşamı alçakgönüllülükle karakterize edilse de, üzüntü ve kendini küçümsemeye damgalanmamalıdır. Her zaman kınama ve karanlık altında olmamız gökteki Babamızın isteği değildir. Başınız öne eğik ve kalbiniz kendinizle ilgili düşüncelerle doluyken yürümek, gerçek alçakgönüllülüğün kanıtı değildir. İsa'ya gelebilir, temizlenebilir ve alçaklık ve pişmanlık duymadan kanunun önünde durabiliriz. " Bunun için, Mesih İsa'ya ait olup , bedene göre değil, ruha göre yürüyenlere artık hiçbir mahkûmiyet yoktur ." (Romalılar 8:1).

Adem'in düşmüş çocukları İsa aracılığıyla "Tanrı'nın çocukları" haline gelirler. "Çünkü hem kutsayan hem de kutsananların hepsi birinden gelir. Bu yüzden onlara kardeş demekten utanmıyor." (İbraniler 2:11). Bir Hıristiyan'ın yaşamı Tanrı'ya olan inanç, zafer ve sevinç dolu bir yaşam olmalıdır. "Çünkü Tanrı'dan doğan herkes dünyayı yener; ve bu dünyayı yenecek zaferdir: inancımız." (I Yuhanna 5:4).

Tanrı'nın hizmetkârı Nehemya inançla şunları söyledi: "Çünkü gücünüz Rabbin sevincidir." (Nehem. 8:10). Ve Pavlus şöyle dedi: "Rab'de her zaman sevinin; Tekrar söylüyorum: sevinin." "Her zaman sevinin. Durmadan dua edin. Her şeyde şükredin; çünkü Tanrı'nın Mesih İsa'da sizin için isteği budur." (I Selanikliler 5:16-18).

Bunlar İncil'deki dönüşüm ve kutsallaşmanın meyveleridir; ve Tanrı'nın yasasında ortaya konan büyük doğruluk ilkeleri Hıristiyan dünyasında çok fazla kayıtsızlıkla ele alındığından, bu meyveler çok nadiren görülmektedir. Bu nedenle, önceki yılların yeniden canlanmasına damgasını vuran Tanrı'nın Ruhunun o derin ve kalıcı çalışması hakkında çok az şey görüyoruz.

Dönüşmemiz tefekkür yoluyla olur. Tanrı'nın insanlara kusursuzluğu ve kutsallığı gösterdiği kutsal kurallar göz ardı edildiğinde

O'nun karakteri ve insan öğretileri ile teorilerine yönelen insanların zihinleri dikkate alındığında, kilisede pratik dindarlığın azalması şaşırtıcı değildir. Rab şöyle diyor: "Halkım iki kötülük yaptı: Diri suların kaynağı olan Beni bıraktılar ve sarnıçlar, suyu tutamayan kırık sarnıçlar kazdılar." (Yer. 2:13).

"Kötülerin öğüdüyle yürümeyene ne mutlu... Ama onun zevki Rabbin kanunundadır ve O'nun kanunu üzerinde gece gündüz düşünür. O, akarsu kıyılarına dikilen, meyvesini mevsiminde veren ve yaprağı hiç solmayan ağaca benzer; ve yaptığı her şey başarılı olacaktır." (Mezm. 1:1-3). "Rab şöyle diyor: Yol kenarında durun ve görün, eski yolları isteyin, o da iyi yoldur; oraya girin, ruhunuz huzur bulacaktır." (Yer. 6:16).

Bölüm 28

Soruşturma Kararı

Daniel peygamber şöyle diyor: "Tahtlar kuruluncaya ve Günleri Eski olan oturuncaya kadar bakmaya devam ettim; Giysileri kar gibi beyazdı ve başındaki saçlar saf yün gibiydi; Tahtı ateşten alevlerdi ve tekerlekleri ateş yakıyordu. Önünden bir ateş nehri aktı; binlerce, binlerce O'na hizmet etti ve on binlerce kişi O'nun önünde durdu; mahkeme kuruldu ve kitaplar açıldı."

(Daniel 7:9 ve 10).

Böylece peygambere, insanların karakterlerinin ve yaşamlarının tüm dünyanın Yargıcı önünde gözden geçirileceği ve her insanın "yaptığı işlere göre" ödül alacağı büyük ve görkemli günün vizyonu sunuldu. Günlerin Kadimi Tanrı'dır, Baba'dır Mezmur yazarı şöyle der: "Dağlar doğmadan, yer ve dünya oluşmadan, sonsuzluktan ebede kadar, Sen Tanrı'sın." (Mezmur 90:2). Yargıya başkanlık etmesi gereken, tüm varlığın, tüm yasaların kaynağı olan O'dur. Ve kutsal melekler, "onbinlerce" sayıda, bakanlar ve tanıklar olarak bu büyük mahkemeye katılırlar.

"Gece görümlerime bakıyordum ve işte, İnsanoğlu'na benzer biri göğün bulutlarıyla geldi ve Günleri Eski Olan'a geldi ve O'nu O'na yaklaştırdılar. O'na egemenlik ve yücelik verildi ve öyle ki, her dilden halklar, uluslar ve insanlar O'na kulluk etsinler; O'nun saltanatı sonsuz bir saltanattır, geçmeyecek ve O'nun krallığı hiçbir zaman yıkılmayacaktır." (Dan. 7:13 ve 14). Burada anlatılan Mesih'in gelişi, O'nun dünyaya ikinci gelişi değildir. O, aracı olarak yaptığı işin sonunda kendisine verilecek olan egemenliği, yüceliği ve krallığı almak için Cennetteki Günlerin Eskisi'ne gelir. 1844'te 2.300 günün sonunda gerçekleşecek kehanette önceden bildirilen, O'nun Dünya'ya dönüşü değil, bu gelişiydi. Büyük Baş Rahibimiz, göksel meleklerin yardımıyla En Kutsal Yer'e girer ve orada belirir. Tanrı'nın huzurunda, insan yararına olan hizmetinin son eylemlerini gerçekleştirmek, Soruşturma Kararını yerine getirmek ve bunun faydalarını almaya layık görülen herkes için kefarete etmek.

Tipik hizmette, yalnızca itiraf ve tövbe ile Tanrı'nın huzuruna çıkan ve suçları günah sunusunun kanı aracılığıyla mabede aktarılanlar, kefarete gününde hizmete katılabilirlerdi.

Bu nedenle, kefaretin ve Soruşturma Yargısının büyük son gününde, ele alınan davalar yalnızca Tanrı'nın halkı olduğunu iddia edenlerin davalarıdır. Kötülerin yargılanması ayrı ve ayrı bir iştir ve daha sonra gerçekleşir. "Çünkü Tanrı'nın evinde yargının başlama zamanı geldi; Şimdi eğer ilk önce bizim için gelirse, Allah'ın müjdesine uymayanların sonu ne olacak?" (I Pet. 4:17).

İnsanların isimlerinin ve yaptıklarının kaydedildiği Cennetteki kayıt defterleri, Kıyametin kararlarını belirleyecektir. Peygamber Daniel şöyle diyor: "Mahkeme oturdu ve kitaplar açıldı." Vahiyçi Yuhanna aynı sahneyi anlatırken şunları ekliyor: "Başka bir kitap, Yaşam Kitabı daha açıldı. Ve ölümler, kitaplarda yazılı olanlara göre, yaptıklarına göre yargılandı." (Va. 20:12).

Yaşam kitabı, Tanrı'nın hizmetine giren herkesin isimlerini içerir. İsa öğrencilerine şunu söyledi: "Ruhlar size boyun eğdiği için değil, adınız gökte yazılı olduğu için sevinin." (Luka 10:20). Pavlus, "isimleri yaşam kitabında bulunan" sadık işçi arkadaşlarından söz ediyor (Filip. 4:3). Daniel "hiç yaşanmamış bir sıkıntı dönemine" baktığını belirterek, Tanrı'nın toplumunun

"Kitapta yazılı bulunan herkes" onun elinden kurtarılacaktır (Dan. 12:1). Ve vahiyçi, Tanrı'nın şehrine yalnızca isimleri "Kuzunun hayat kitabında yazılı olanların" gireceğini söylüyor (Kıyamet 21:27).

"Rab'den korkanların ve O'nun adını ananların" (Mal. 3:16) iyi işlerinin kaydedildiği "O'nun önünde yazılmış bir anma vardır". Onun iman sözleri ve sevgi dolu davranışları Cennette kayıtlıdır. Nehemya şunu söylerken buna değindi: "Beni hatırlayın ve Tanrımın evine ve O'nun hizmetine yaptığım iyilikleri silmeyin." Tanrı'nın anma kitabında her adalet eylemi ölümsüzleştirilmiştir. Orada direnilen her ayartma, üstesinden gelinen her kötülük, ifade edilen her şefkatli acıma sözü aslına sadık kalarak kaydediliyor. Ve Mesih uğruna katlanılan her fedakarlık, her acı ve üzüntü burada işaretlenmiştir. Mezmur yazarı şöyle diyor: "Bana zulmedildiğinde adımlarımı saydın; Gözyaşlarımı şişende topladın; Bunlar senin kitabında yazılı değil mi?" (Mezm. 56:8).

İnsanların günahlarının da kaydı vardır. "Çünkü Tanrı, ister iyi ister kötü olsun, gizli olan her işi yargılayacaktır." (Vaiz 12:14). "Size şunu söyleyeyim, insanların söylediği her dikkatsiz söz için, Kıyamet Günü bunun hesabını verecekler; Çünkü sözlerinle haklı çıkacaksınız, sözlerinle mahkûm olacaksınız." (Mat. 12:36, 37). Gizli amaçlar ve güdüler yanılmaz kayıtlarda görünür, çünkü Rab "karanlığın gizli şeylerini gün ışığına çıkaracak, ama aynı zamanda yüreklerdeki düşünceleri de açığa çıkaracaktır" (1 Korintliler 4:5). "Bakın, önümde yazılıdır... sizin suçlarınız ve atalarınızın suçları hep birlikte" (Yeşaya 65:6 ve 7).

Her insanın işi Tanrı'nın önünde gözden geçirilir ve sadakati veya sadakatsizliğine göre kaydedilir. İlahi kitaplardaki her ismin karşısında korkunç bir kesinlikle, her adaletsiz söz, her bencil davranış, her yerine getirilmeyen görev ve her gizli günah, her kurnaz ikiyüzlülük, Tanrı'nın gönderdiği uyarı ve kınamaların ihmali, zaman ve zaman yer alır. boşa harcanan fırsatlar, iyi ya da kötü yönde uygulanan etki, tüm geniş kapsamlı sonuçlarıyla birlikte, yazan melek tarafından not edilir.

Allah'ın kanunu, Kıyamet'te insanların karakterlerinin ve hayatlarının değerlendirileceği standarttır. Hikmetli Süleyman şöyle diyor: "Allah'tan korkun ve O'nun emirlerini yerine getirin; çünkü bu her insanın görevidir. Çünkü Tanrı bütün işleri yargılayacaktır." (Vaiz. 12:13 ve 14). Resul Yakub kardeşlere şu uyarıda bulunuyor: "Özgürlük kanununa göre hükmedilecek olanlar gibi ve öyle konuşun." (Yakup 2:12). Kıyamete layık görülenler, salihlerin dirilişinde pay sahibi olacaklardır. İsa şöyle dedi: "Fakat gelecek çağa ve ölümden dirilişe erişmeye layık sayılanlar... meleklerle eşittirler ve dirilişin çocukları olarak Tanrı'nın çocuklarıdır." (Luka 20:35 ve 36). Ve bir kez daha şunu beyan eder: "İyilik yapmış olanlar, hayat dirilişine çıkacaklardır" (Yuhanna 5:29). Salih ölümler, "hayatın dirilişine" layık görüldükleri Kıyamet sonrasına kadar diriltilmeyecektir. Bu nedenle kayıtları incelenirken ve davaları karara bağlanırken mahkemede bizzat bulunamayacaklar.

İsa, Tanrı'nın önünde sizin adınıza savunma yapmak için Avukatınız olarak görünecek. "Fakat eğer biri günah işlerse, Babanın yanında bir Avukatımız, Adil İsa Mesih vardır." (I Yuhanna 2:1). "Çünkü Mesih, gerçek gibi, elle yapılmış bir tapınağa değil, şimdi bizim için Tanrı'nın huzuruna çıkmak üzere göğe girdi."

"Dolayısıyla O, Kendisi aracılığıyla Tanrı'ya gelenleri de tamamen kurtarmaya gücü yetiyor ve onlara aracılık etmek için her zaman yaşıyor." (İbraniler 9:24; 7:35).

Kıyamet gününde kayıt defterleri açılırken, İsa'ya iman eden herkesin yaşamları Tanrı'nın önünde gözden geçirilir. Olanlardan başlayarak

Savunucumuz, Dünya'da ilk kez yaşamış olanların vakalarını birbirini takip eden her neslin vakalarını sunuyor ve yaşayanların vakalarıyla bitiriyor. Her isim anılıyor ve her vaka titizlikle araştırılıyor. İsimler kabul edilir, isimler reddedilir. Birisinin kayıt defterlerinde kalan tövbe edilmemiş ve affedilmemiş günahları varsa, onun adı hayat kitabından çıkarılacak ve yaptığı iyi işlerin kayıtları Tanrı'nın anma kitabından silinecektir. Rab Musa'ya şöyle dedi: "Bana karşı günah işleyen herkesi kitabımdan sileceğim." (Örn. 32:33). Ve Hezekiel peygambere şöyle dedi: "Fakat eğer doğru kişi kendi doğruluğundan döner ve kötülük yaparsa... yaptığı doğruluk işleri anılmayacaktır; işlediği günahta ve işlediği günahta ölecektir." (Hez. 18:24).

Günahlarından gerçekten tövbe eden ve imanla kefarete kurbanı olarak Mesih'in kanını talep eden herkes, göksel kitaplarda adlarının yanına bağışlanma iliştilmiştir. Onlar Mesih'in doğruluğunun ve karakterlerinin Tanrı'nın yasasıyla uyumlu görülmesinin ortakları haline geldikçe, günahları silinecek ve sonsuz yaşama layık bulunacaklar. Rab, Yeşaya peygamber aracılığıyla şunu bildiriyor: "Kendi uğruna suçlarınızı silen benim ve günahlarınızı anmıyorum." (Yeşaya 43:25). İsa şöyle dedi: "Galip gelen beyaz kaftanlara bürünecek ve ben onun adını Hayat Kitabı'ndan hiçbir şekilde silmeyeceğim; tam tersine, Babamın ve meleklerinin önünde onun adını ikrar edeceğim." (Kıyamet).

3:5). "Bu nedenle, kim beni insanların önünde itiraf ederse, ben de onu göklerdeki Babamın önünde itiraf edeceğim; ama kim beni insanların önünde inkar ederse, ben de onu göklerdeki Babamın önünde inkar edeceğim." (Mat. 10:32 ve 33).

İnsanlar arasında dünyevi mahkemelerin kararlarına gösterilen en derin ilgi, Yaşam Kitabı'nda kayıtlı isimler tüm Dünyanın Yargıcı önünde gözden geçirildiğinde göksel mahkemelere gösterilen ilgiyi yalnızca soluk bir şekilde temsil eder. İlahi Şefaahatçi, O'nun kanına iman ederek galip gelen herkesin günahlarının bağışlanması, Cennetteki evlerine geri döndürülmeleri ve O'nunla birlikte "ilk egemenlik" in ortak mirasçıları olarak taçlandırılmaları için dua eder. Şeytan, ırkımızı baştan çıkarma ve aldatma çabalarında, insanın yaratılışındaki ilahi planı engelleyebileceğini düşünmüştü, ancak Mesih şimdi, sanki insan hiç düşmemiş gibi, planının uygulanmasını istiyor. O, halkından yalnızca tam ve tam bir af ve aklanma değil, aynı zamanda O'nun yüceliğinde bir pay ve O'nun tahtında bir koltuk talep ediyor.

İsa, lütfunun tebaası için yalvarırken, Şeytan onları Tanrı'nın önünde günahkâr olmakla suçluyor. Büyük aldatici, onları şüpheciliğe sürüklemeye, Allah'a olan güvenlerini kaybetmeye, Allah'ın sevgisinden uzaklaştırmaya, O'nun kanununu çiğnemeye çalıştı. Şimdi onların yaşamlarının geçmişine, karakter kusurlarına, Kurtarıcılarının onurunu lekeleyen Mesih'e benzememelerine, onları işlemeye ayarttığı tüm günahlara işaret ediyor ve bunlardan dolayı onları kendi tebaası olarak iddia ediyor.

İsa onların günahlarını affetmez, ancak tövbesini ve imanını gösterir ve onlar için bağışlanma dileyerek yaralı ellerini Baba'nın ve kutsal meleklerin önünde kaldırıp şöyle der: "Seni ismen tanıyorum. Onları avuçlarıma kazıdım."

"Tanrı'yı hoşnut eden kurbanlar kırık bir ruhtur; Kırık ve pişman bir kalbi küçümsemeyeceksin, ey Allah'ım." (Mezmun 51:17). Ve halkını suçlayanlara şunu bildirir: "Ey Şeytan, Rab seni azarlıyor; evet, Yeruşalim'i seçen Rab sizi azarlıyor; Bu ateşten alınmış bir marka değil mi?" (Zek. 3:2). Mesih, onları Babasına "lekesiz, buruşuk ya da buna benzer hiçbir şeyi olmayan görkemli bir kilise" olarak sunabilmek için, Kendisine sadık olanlara Kendi doğruluğunu giydirecektir (Ef. 5:27). İsimleri kaldı

hayat kitabında kayıtlıdır ve onlar hakkında şöyle yazılmıştır: "Onlar benimle birlikte beyazlar içinde yürüyecekler, çünkü onlar buna layıktır" (Kıyamet 3:4).

Bu şekilde yeni antlaşmanın vaadi tamamen yerine gelecektir: "Onların suçlarını bağışlayacağım ve günahlarını artık hatırlamayacağım." "O günlerde ve o vakitte diyor Rab, İsrail'in kötülüğü araştırılacak ve artık olmayacak; Yahuda'nın günahları, ama bulunmayacaklar." (Yer. 31:34; 50:20). "O gün Rabbin Dal'ı güzellik ve ihtişamla dolu olacak; ve İsrail'in kurtulanları için toprağın meyvesi, gurur ve süs. Siyon'dan arta kalanlara ve Yeruşalim'de kalanlara aziz mi denilecek? ömür boyu Yeruşalim'de kayıtlı olan herkes." (Yeşaya 4:2 ve 3).

Soruşturmacı Yargı işi ve günahların silinmesi, Rab'bin ikinci gelişinden önce tamamlanmalıdır. Ölülerin kitaplarda yazılanlara göre yargılanması gerektiğinden, davalarının incelendiği kıyametin bitiminden önce insanların günahlarının silinmesi mümkün değildir. Elçi Petrus, "yenilenme zamanları geldiğinde... O, sizin için atanan Mesih'i, yani İsa'yı gönderecek" (Elçilerin İşleri 3:20), imanlıların günahlarının silineceğini kesin bir şekilde beyan eder. Soruşturma Yargılaması sona erdiğinde, Mesih gelecek ve O'nun ödülü, herkese yaptıklarına göre vermek üzere O'nun yanında olacaktır.

Tipik bir hizmette, İsrail'in kefareti ödeyen başkâhin dışarı çıkıp cemaati kutsardı. Böylece Mesih, Aracı olarak görevinin sonunda "kurtuluş için Kendisini bekleyenlere günahsız olarak ikinci kez" görünecektir. (İbraniler 9:28), bekleyen halkını sonsuz yaşamla bereketlemek için. Başkâhin, günahları mabetten kaldırdıktan sonra onları günah keşisinin başına itiraf ettiği gibi, Mesih de tüm bu günahları günahın yaratıcısı ve kışkırtıcısı olan Şeytan'ın üzerine yükleyecektir. İsrail'in günahlarını yüklenen günah keşisi gönderildi çöle (Lev. 16:22). Bu şekilde Şeytan, Tanrı'nın halkına işlettiği tüm günahların suçluluğuyla yüzleşerek, bin yıl boyunca Dünya'da hapsedilecek, daha sonra burası ıssız, üzerinde sakin olmayan bir yer olacak ve sonunda tam bir azapla karşı karşıya kalacaktır. günah bizde. tüm kötülerini yok edecek ateşler. Böylece büyük kurtuluş planı, günahın nihai olarak ortadan kaldırılması ve kötülükten vazgeçmeye istekli olan herkesin kurtuluşuyla yerine getirilecektir.

Kıyamet için belirlenen tarih olan 2.300 günün sonunda yani 1844 yılında günahların araştırılması ve ortadan kaldırılması çalışmaları başladı. Mesih'in adını ağzına almış olan herkes onun yakın incelemesinden geçmelidir. Hem yaşayanlar hem de ölümler "işlerine göre, kitaplarda yazılı olanlara göre" yargılanmalıdır.

Tövbe edilmeyen ve terk edilmeyen günahlar affedilmeyecek ve kayıt defterlerinden silinmeyecek, ancak Tanrı'nın gününde günah işleyene karşı tanıklık etmek üzere orada kalacaktır. Kötü eylemlerini gündüzün ışığında veya gecenin karanlığında yapmış olabilir, ancak bunlar, uğraştığımız Kişinin önünde açık ve aşikar olacaktır. Tanrı'nın melekleri her günaha tanık oldu ve bunu yanılmaz kayıtlara kaydetti. Günah babadan, anneden, eşten, çocuklardan ve arkadaşlardan gizlenmiş, inkar edilmiş, örtbas edilmiş olabilir. Suçludan başka hiç kimsenin bu kötü eylemden en ufak bir şüphesi olamaz, ama bu semavi zekalar önünde apaçık ortadadır. En karanlık gecenin karanlığı, bütün aldatıcı sanatların sırları, Ebediyet ilmine dair tek bir düşüncüyü bile örtmeye yetmez. Allah, her haksız hesabın, her haksız alışverişin kesin bir kaydını tutmaktadır. O, dindarlığın görüntüsüne aldanmaz. Karakter değerlendirmesinde hiçbir hata yapmaz. İnsanlar kalpleri bozuk olanlara aldanabilirler ama Allah tüm kılıklara nüfuz eder ve iç hayatı okur.

Bu düşünce ne kadar ciddi! Gün be gün sonsuzluğa geçerek kayıtlarını gök kitaplarına taşır. Bir kez söylenen sözler, bir kez işlenen eylemler artık geri alınamaz. Melekler hem iyiliği hem de kötülüğü kaydederler. Dünyanın en güçlü fatihi, tek bir günün rekorunu geri çeviremez. Eylemlerimiz, sözlerimiz ve hatta en gizli güdülerimiz, kaderimizin mutluluk ya da talihsizlik yönünde belirlenmesinde rol oynar. Bizim tarafımızdan unutulmasına rağmen, haklı çıkarmak veya kınamak için tanıklık yapacaklar.

Fotoğrafta yüz özellikleri hatasız bir doğrulukla yeniden üretildiği için, ilahi kitaplarda da karakter aslına sadık bir şekilde tasvir edilmiştir. Ancak göksel varlıkların dikkatli gözleri önünde bulunan bu kayda ne kadar az dikkat ediliyor. Görünen ve görünmeyen alemleri ayıran perde kalksa ve insanoğulları, meleğin kıyamette tekrar karşılaşılması gereken her söz ve eylemi kaydettiğini düşünselerdi, günde konuşulan kaç söz durdurulur, kaç eylem kalırdı? yapılmamış!

Yargılamada her yeteneğin kullanımı ayrıntılı bir şekilde kontrol edilecektir. Cennetin bize emanet ettiği sermayeyi nasıl kullandık? Rab, gelişinde Kendisine ait olanı faiziyle alacak mı? Allah'ın izzeti ve dünyanın bereketi için bize emanet edilen el, fizik ve entelektüel yeteneklerimizi geliştirdik mi? Zamanımızı, kalemimizi, sesimizi, paramızı, nüfuzumuzu nasıl kullandık? Yoksullar, mazlumlar, yetimler ve dullar adına Mesih için ne yaptık? Tanrı bizi Kutsal Sözünün emanetçileri yaptı; İnsanları kurtuluşa doğru bilge kılmak için bize verilen ışık ve gerçekle ne yaptık? Yalnızca Mesih'e iman etmenin hiçbir değeri yoktur; yalnızca işler aracılığıyla açığa çıkan sevgi gerçek sayılır. Cennetin gözünde herhangi bir eylemi değerli kılan yalnızca sevgidir. Sevgiyle yapılan her şey, insanlara küçük görünse de, Allah tarafından kabul edilir ve ödüllendirilir.

İnsanların gizli bencilliği göksel kitaplarda açığa vurulmaya devam ediyor. Başkalarına karşı yerine getirilmemiş görevlerin ve Kurtarıcı'nın taleplerinin unutulmasının bir kaydı vardır. Orada, Mesih'e ait olan zamanın, düşüncenin ve gücün ne kadar sıklıkla Şeytan'a teslim edildiğini görecekler. Meleklerin Cennete götürdüğü kayıt üzücüdür: Mesih'in takipçisi olduğunu iddia eden akıllı varlıklar, dünyevi mallar elde etmeye veya dünyevi zevklerin tadını çıkarmaya odaklanırlar. Gösteriş ve zevk uğruna para, zaman ve güç feda edilir; Ancak duaya, Kutsal Yazıları araştırmaya, ruhun aşığınmasına ve günahların itirafına ayrılan anlar çok azdır.

Şeytan, daha iyi tanımamız gereken işlerin üzerinde durmasını diye, zihinlerimizi meşgul etmek için sayısız düzenekler icat eder. Baş aldatıcı, kefareten eden bir fedakarlığı ve Yüce bir Aracıyı ortaya çıkaran büyük gerçeklerden nefret eder. O, her şeyin zihinleri İsa'dan ve O'nun hakikatinden uzaklaştırmaya bağlı olduğunu biliyor.

Kurtarıcı'nın aracılığının yararlarından yararlanmak isteyenler, hiçbir şeyin Tanrı korkusundaki kutsallığı mükemmelleştirme görevlerine engel olmasına izin vermemelidir. Değerli saatler zevklerle, gösterişle ya da kâr peşinde koşmak yerine, Hakikat Sözü'nün harareti ve özverili bir incelemesine ayrılmalıdır. Kutsal alan ve Soruşturma Yargısı konusu, Tanrı'nın halkı tarafından açıkça anlaşılmalıdır. Herkesin büyük Baş Rahiplerinin konumu ve çalışmaları hakkında bilgi sahibi olmaları gerekir. Aksi takdirde bu dönemde gerekli olan imanı yaşamaları, Allah'ın istediği konuma gelmeleri mümkün olmayacaktır. Her bireyin kurtaracak ya da kurtaracak bir ruhu vardır

kaybetmek. Her biri büyük Yargıçla yüz yüze yüzleşmelidir. O halde, her bir kişinin, günlerin sonunda Daniel ile birlikte kendi payında olacağı, Yargılamanın yapılacağı ve kitapların açılacağı o görkemli sahneyi sık sık düşünmesi ne kadar önemlidir.

Bu konularda ışık alan herkes, Tanrı'nın kendilerine emanet ettiği büyük gerçeklere tanıklık etmelidir. Göksel tapınak, Mesih'in onlar adına yaptığı işin gerçek merkezidir. Bu, Dünya'da yaşayan her ruhu ilgilendiriyor. Bizi zamanın sonuna götüren ve adalet ile günah arasındaki çatışmanın muzaffer sonucunu ortaya çıkaran kurtuluş planını bize açıklayın. Herkesin bu konuları derinlemesine araştırması ve kendisinden umudunu açıklayan herkese cevap verebilmesi son derece önemlidir.

Mesih'in göksel tapınakta insan adına şefaati, kurtuluş planı için O'nun çarmıhtaki ölümü kadar önemlidir. Ölümüyle bu işe başladı ve dirilişinden sonra bunu tamamlamak için Cennete yükseldi. İman yoluyla, "İsa'nın öncü olarak bizim için girdiği" perdenin ötesine O'nunla birlikte girmeliyiz.

(İbraniler 6:20). Orada Golgota'nın ışığı yansıyor. Orada kurtuluşun gizemlerine dair daha net bir algı kazanabiliriz. İnsanın kurtuluşu Cennete sonsuz bir bedel ödeyerek gerçekleştirilir; yapılan fedakarlık, Tanrı'nın çiğnenmiş yasasının tam taleplerine eşittir.

İsa, Baba'nın tahtına giden yolu açtı ve O'nun aracılığıyla imanla O'na gelen herkesin samimi arzusu Tanrı'nın huzuruna sunulabilir.

"Günahlarını örten asla refaha eremez; ama itiraf edip bunları bırakan merhamete kavuşacaktır." (Özdeyişler 28:13). Hatalarını gizleyen ve mazur görenler, Şeytan'ın kendilerinden nasıl övündüğünü, davranışlarıyla Mesih ve kutsal meleklerle nasıl alay ettiğini görseler, günahlarını itiraf edip onlardan vazgeçmek için acele ederlerdi. Şeytan, karakter kusurları aracılığıyla tüm zihni kontrol altına almaya çalışır ve bunlara değer verildiği takdirde bu çabasında başarılı olacağını bilir. Bu nedenle, ölümcül safsatalarıyla sürekli olarak Mesih'in takipçilerini, kazanmalarının imkansız olduğu konusunda kandırmaya çalışmaktadır. Ancak İsa yaralı ellerini ve bedenini kendi lehine sunarak kendisini takip eden herkese şöyle diyor: "Benim lütfum size yeter." (II Korintliler 12:9). "Boyunduruğumu üzerinize alın ve Benden öğrenin, çünkü ben yumuşak huylu ve alçakgönüllüyüm ve canlarınız için huzur bulacaksınız. Çünkü benim

Boyunduruk kolaydır ve yüküm hafiftir." (Mat. 11:29, 30). Kimsenin kusurlarınızı tedavi edilemez olarak görmesine izin vermeyin. Tanrı bunların üstesinden gelmek için iman ve lütf verecektir.

Şimdi büyük kefaret gününde yaşıyoruz. Tipik hizmette, başkâhin İsrail için kefaret ederken, herkesten, halk arasında kesilme korkusuyla, günahlarından tövbe ederek ve Tanrı'nın önünde aşağılanarak ruhlarını acılandırmaları gerekiyordu. Benzer şekilde, adları hayat kitabına kazınmış olan herkes, şimdi, imtihan sürelerinin kalan birkaç gününde, günahlarından dolayı acı ve gerçek tövbe ile ruhlarını Tanrı'nın önünde eziyet etmelidir. Kalbin derin ve sadık bir incelemesi olmalıdır. Hıristiyan olduğunu iddia eden birçok kişinin eğlendiği hafif ve anlamsız ruh hali terk edilmelidir. Hakimiyet mücadelesi veren kötü eğilimleri bastırmak isteyen herkesin önünde muazzam bir mücadele var. Hazırlık çalışması doğası gereği bireyseldir. Gruplara kaydedilmiyoruz. Bir kişinin saflığı ve bağlılığı, bir başkasının bu niteliklere olan ihtiyacını karşılamaz. Her ne kadar tüm uluslar Tanrı'nın huzurunda yargılanmak zorunda olsa da, O, sanki yeryüzünde başka hiç kimse yokmuşçasına, her bireyin durumunu dikkatli ve derin bir incelemeyle inceleyecektir. Her birinin leke, kırışık veya buna benzer bir şey olmadan denenip bulunması gerekir.

Kefaretin kapanış işiyle bağlantılı sahneler görkemlidir. Bu konudaki çıkarlar çok önemlidir. Yargılama şu anda mahkemede yapılıyor

göksel sığınak. Kırk yıldan fazla bir süredir bu çalışma devam ediyor. Yakında - ne kadar çabuk olduğunu kimse bilmiyor - yaşam meselesine geçecek. Hayatımız Tanrı'nın görkemli varlığı önünde gözden geçirilmelidir. Bu zamanda, herkesin Kurtarıcı'nın şu uyarısına kulak vermesi her zamankinden daha uygundur: "Dikkat edin ve dua edin, çünkü zamanın ne zaman geleceğini bilemezsiniz." (Markos 13:33). "Ve eğer izlemezsen, bir hırsız gibi üzerinize geleceğim ve hangi saatte üzerinize geleceğimi bilemeyeceksiniz." (Va. 3:3).

Soruşturma Kararı çalışması tamamlandığında herkesin kaderi ölüm kalım meselesine karar verilmiş olacak. Yargılama, Rab'bin gökteki bulutlarda ortaya çıkmasından hemen önce sona erer. Mesih bu zamana bakarak Vahiy'de şunu beyan ediyor: "Adil olmayan kişi yine de adaletsiz olmalıdır; ve kirli olan yine de kirlenmelidir; Doğru olan da adaleti yerine getirir; Kutsal olan yine de kutsal kılınsın. Ve işte, çabuk geliyorum ve herkese yaptığı işe göre vermek üzere ödülüm yanımdadır." (Kıyamet 22:11 ve 12).

Doğrular ve kötüler hâlâ Dünya'da ölümlü halleriyle yaşıyor olacaklar; erkekler ekiyor, inşa ediyor, yiyor ve içiyor olacak, hepsi de nihai ve geri dönülemez kararın göksel tapınakta açıklandığından habersiz olacak.

Tufan'dan önce, Nuh gemiye girdikten sonra, Tanrı onu devasa geminin içine hapsedti ve kötülerini dışarıda bıraktı, ancak halk yedi gün boyunca, yok edilmelerinin kesin olduğunu bilmeden, zevklere düşkünlük ve Tanrı ile alay etme konusundaki umursamaz yaşamlarını sürdürdüler. yaklaşan kıyamete dair uyarılar. Kurtarıcı şunu söyledi: "İnsanoğlunun gelişi de öyle olacaktır." (Mat. 24:39). Gece yarısı hırsız gibi sessizce, fark edilmeden, her insanın kaderinin belirleneceği, suçlu insanlara sunulan merhametin nihai olarak geri çekileceği belirleyici saat gelecek.

"Öyleyse dikkatli ol... beklenmedik bir anda gelip seni uyurken bulmasın." (Markos 13:35 ve 36). İzlemekten yorulup dünyanın cazibe merkezlerine yönelenlerin durumu tehlikelidir. İş adamı kazanç peşinde koşarken, zevk tutkunu arzularını tatmin etmeye çalışırken, modanın kölesi süslenirken, belki de tüm Dünyanın Yargıcının şu cümleyi telaffuz edeceği zaman gelebilir: "Terazide ağır tartıldın ve yetersiz bulundun."

(Dan. 5:27).

Bölüm 29

Kötülüğün Kökeni

Birçok insan için günahın kökeni ve varoluş nedeni büyük bir kafa karışıklığı kaynağıdır. Felaket ve perişanlık gibi korkunç sonuçlarıyla kötülüğün eserini görürler ve tüm bunların, bilgeliği, gücü ve sevgisi sonsuz olan bir Varlığın yönetimi altında nasıl var olabileceğini sorgularlar. Bu, açıklamasını bulamadıkları bir gizemdir. Ve belirsizlikleri ve şüpheleri nedeniyle, kurtuluş için gerekli olan, Tanrı Sözünde tamamen açıklanan gerçeklere karşı kördürler. Günahın varlığına ilişkin araştırmalarında Tanrı'nın asla açıklamadığı şeyleri araştırmaya çalışanlar vardır; dolayısıyla zorluklarına çözüm bulamazlar. Şüphe ve çekişme eğilimiyle hareket edenler, Kutsal Yazıların sözlerini reddetmenin bir bahanesi olarak buna sarılıyorlar. Ancak diğerleri, büyük kötülük sorununa ilişkin tatmin edici bir anlayış elde etmekte başarısız oluyorlar çünkü gelenek ve yanlış yorumlama, Kutsal Yazıların Tanrı'nın karakterine, O'nun hükümetinin doğasına ve O'nun günahla başa çıkma ilkelerine ilişkin öğretisini gizlemiştir.

Günahın kökenini, onun varlığının nedenlerini ortaya koyacak şekilde açıklamak imkansızdır. Bununla birlikte, hem kökeni hem de nihai düzeni açısından yeterince anlaşılabilir ki, Tanrı'nın kötülükle olan tüm ilişkilerinde adaleti ve yardımseverliği tam olarak ortaya çıksın. Kutsal Yazılarda, günahın girişinden Tanrı'nın hiçbir şekilde sorumlu olmadığı gerçeğinden daha açık bir şekilde öğretilen hiçbir şey yoktur. Ve isyanın ayaklanmasına fırsat verecek şekilde ilahi lütfun keyfi olarak geri çekilmesi veya ilahi hükümete eksiklik olmaması. Günah, varlığına hiçbir neden gösterilemeyen davetsiz bir misafirdir. Gizemli ve açıklanamaz; onu mazur görmek onu savunmakla eşdeğerdir. Eğer onun ortaya çıkması için bir mazeret bulunabilseydi ya da var oluşunun sebebi gösterilebilseydi, günah olmaktan çıkardı. Günahla ilgili tek tanımımız Tanrı Sözü'nde verilen tanımdır, yani: "yasayı çiğnemek". O, ilahi hükümetin temeli olan büyük sevgi yasasıyla savaş halindeki bir prensibin işleyişidir.

Kötülüğün nüfuz etmesinden önce Evrende barış ve neşe vardı. Her şey Yaratıcının iradesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Tanrı sevgisi yüceydi ve birbirlerine duyulan sevgi tarafsızdı. Tanrı'nın Tek Oğlu olan Söz olan Mesih, ebedi Baba ile birdi - doğası, karakteri ve amacı bakımından birdi - tüm Evrende Tanrı'nın tüm niyetlerine ve amaçlarına girebilen tek Varlıktı. Baba, Mesih aracılığıyla tüm göksel varlıkların yaratılmasında çalıştı. "Göklerdeki her şey O'nda yaratıldı... ister tahtlar, ister egemenlikler, ister yönetimler, ister güçler (Kolosaliler 1:16). Tüm Cennet Baba'ya olduğu kadar Mesih'e de bağlılıklarını adadılar.

Sevgi yasası, Tanrı'nın yönetiminin temeli olduğundan, tüm yaratılmış varlıkların mutluluğu, onların O'nun yüce adalet ilkeleriyle mükemmel uyumuna bağlıdır. Tanrı, tüm yaratıklarından sevgi dolu hizmet, yani Kendi karakterinin akıllıca takdir edilmesinden kaynaklanan saygıyı arzu eder. Zorunlu itaatten hiçbir zevk almaz ve herkese, Kendisine gönüllü olarak hizmet edebilmeleri için özgür irade verir. Ancak bu özgürlüğü bozmayı tercih eden birileri vardı. Günah, Mesih'ten sonra Tanrı tarafından en çok onurlandırılan ve Cennet sakinleri arasında güç ve görkem açısından en yüksek olan kişiyle ortaya çıktı.

O, örtücü Kerubilerin ilkiydi; kutsal ve tertemizdi. "Rab Yehova şöyle diyor: Sen ölçülüsün, bilgelik dolusun, güzellikte kusursuzsun. Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin; her değerli taş senin örtündü." "Sen korumakla görevlendirilmiş bir melektin ve ben seni yerleştirdim; Tanrı'nın kutsal dağındaydın, ateşli taşların ortasında yürüdün. Yaratıldığın günden kötülük ortadan kalkana kadar yollarında kusursuzdun. sende bulundu." (Hez. 28:12-15).

Lucifer, Tanrı'nın lütfunda kalabilir, tüm melek topluluğu tarafından sevilebilir ve onurlandırılabilir, başkalarını kutsamak ve Yaratıcısını yüceltmek için asil yeteneklerini kullanabilirdi. Ama peygamber diyor ki: "Güzelliğinden dolayı kalbin yükseldi, nurundan dolayı hikmetini bozdun." (Hezekiel 28:17). Lucifer yavaş yavaş kendini yüceltme arzusunu tatmin etmeye başladı. "Kalbinize sanki Tanrı'nın kalbiymiş gibi değer veriyorsunuz." "Ve dedin ki... Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarının üzerine çıkaracağım ve cemaat dağında oturacağım... En yüksek bulutların üzerine çıkacağım ve En Yüce Olan gibi olacağım." (Hez. 28:6; İşaya 14:13 ve 14). Tanrı'yı, yaratıklarının sevgisinde ve sadakatinde yüce kılmaya çalışmak yerine, Lucifer'in, onların hizmetini ve saygısını kendisi için kazanma yönündeki ustaca çabasıydı.

Sonsuz Baba'nın Oğlu'na bahsettiği onura göz diken bu melek prens, Mesih'in ayrıcalıklı ayrıcalığı olan gücü arzuluyordu.

Cennetin tamamı Yaradan'ın yüceliğini yansıtmaktan ve O'na övgüyü duyurmaktan sevinç duydu. Ve Tanrı bu şekilde onurlandırılırken, her şey huzur ve sevinç içindeydi. Ancak uyumsuz bir nota artık göksel armoniyi bozuyordu. Yaradan'ın planına aykırı olarak benliğin hizmet ve yüceltilmesi, Tanrı'nın yüceliğinin yüce olduğu zihinlerde kötü önseziler uyandırdı. Göksel konseyler Lucifer'e başvurdu. Tanrı'nın Oğlu ona Yaratıcının büyüklüğünü, iyiliğini ve adaletini ve O'nun yasasının kutsal ve değişmez doğasını sundu. Tanrı'nın Kendisi Cennetin düzenini kurmuştu; Lucifer ondan yüz çevirerek Yaratıcısının şerefine lekeleyecek ve kendi başına yıkım getirecekti. Ancak sonsuz sevgi ve merhametle yapılan uyarı, yalnızca direniş ruhunu uyandırdı.

Lucifer, Mesih'e karşı kıskançlığın hakim olmasına izin verdi ve o daha kararlı hale geldi.

Kendi ihtişamından duyduğu gurur, üstünlük arzusunu körükledi. Lucifer'e verilen yüksek onurlar, Tanrı'nın bir hediyesi olarak takdir edilmedi ve Yaratıcıya karşı şükran uyandırmadı. Parlaklığı ve yüceliğiyle övündü ve Tanrı'ya eşit olmayı arzuladı. O, gökteki ev sahibi tarafından sevildi ve saygı duyuldu.

Melekler onun emirlerini yerine getirmekten zevk alıyorlardı ve o, hepsinden üstün olan bilgelik ve izzetle giyinmişti. Bununla birlikte, Tanrı'nın Oğlu, Baba ile birlikte güç ve yetkiye sahip olan, Cennetin Egemenliği olarak tanınan kişiydi. Mesih, Tanrı'nın tüm öğütlerine katılırken, bu nedenle Lucifer'in ilahi amaçlara nüfuz etmesine izin verilmedi.

Güçlü melek şu soruyu sordu: "Mesih neden üstünlüğe sahip olsun? Neden O, Lucifer'den daha fazla onurlandırılıyor?"

Lucifer, yerini Tanrı'nın huzuruna bırakarak, melekler arasında hoşnutsuzluk ruhunu yaymak için dışarı çıktı. Gizemli bir gizlilik içinde hareket ederek ve gerçek amacını bir süre Tanrı'ya saygı görünümü altında gizleyerek, göksel varlıkları yöneten yasalara karşı, onlara gereksiz kısıtlamalar getirdiklerini öne sürerek memnuniyetsizlik yaratmaya çalıştı. Onların kutsal bir doğa tarafından oluşturulduğunu düşünerek, meleklerin kendi iradelerinin emirlerine uymaları gerektiğinde ısrar etti. Tanrı'nın Mesih'e en yüksek şerefi vererek ona adaletsiz davrandığını ilan ederek sempatiyi kendine çekmeye çalıştı. Daha fazla güç ve onur elde etme arzusunun yanı sıra, kendini yüceltmeyi amaçlamadığını, ancak Cennetin tüm sakinlerinin özgürlüğünü güvence altına almaya çalıştığını ve bu sayede daha yüksek bir varoluş durumuna ulaşabileceklerini ileri sürdü.

Tanrı, büyük merhametiyle Lucifer'e uzun süre katlandı. Hoşnutsuzluk ruhuna ilk kez boyun eğdiğinde, hatta sadık meleklerin önünde sahte iddialarını sunmaya başladığında bile, yüksek pozisyonundan hemen uzaklaştırılmadı. Uzun süre cennette tutuldu, tevbe ve teslimiyet şartıyla defalarca bağışlanma teklif edildi. Onu hatasına ikna etmek için yalnızca sonsuz sevgi ve bilgeliğin tasarlayabileceği çabalar gösterildi. Hoşnutsuzluk ruhu Cennette hiç görülmemişti. Lucifer ilk başta nereye gittiğini göremedi; duygularının gerçek doğasını anlamadı. Ancak hoşnutsuzluğunun hiçbir nedeni olmadığı gösterilen Lucifer, hatalı olduğuna, ilahi iddiaların adil olduğuna ve bunları tüm Cennetin önünde kabul etmesi gerektiğine ikna oldu. Bunu yapsaydı, kendinizi ve birçok meleği kurtarabilirdi. . Bu noktada henüz Tanrı'ya olan bağlılığından tamamen vazgeçmemişti. Her ne kadar koruyucu melek pozisyonunu kaybetmiş olsa da, eğer Yaradan'ın bilgeliğini tanıyarak ve O'nun büyük planında kendisine ayrılan yeri doldurmakla yetinerek Tanrı'ya dönmeye istekli olsaydı, görevine yeniden getirilirdi. . Ancak gururu onu teslim olmaktan alıkoymdu.

O, tövbeye gerek olmadığını savunarak kendi davranışını ısrarla savundu ve ardından tamamen Yaratıcısına karşı büyük mücadeleye daldı.

Ayrıcalıklı aklının tüm yetenekleri, emri altındaki meleklerin sempatisini kazanmak amacıyla aldatma işinde kullanıldı. Mesih'in bu yüce meleği uyardığı ve tavsiye ettiği gerçeği, onun hain planlarına hizmet etmek için çarpıtılmıştı. Şeytan, kendisine en çok güvenen kişilere, kendisinin haksız yere yargılandığını temsil ediyor, konumuna saygı gösterilmediğini ve özgürlüğünün kısıtlandığını savunuyordu. Mesih'in sözlerini çarpıtmaktan sonra yalan söylemeye ve düpedüz yalan söylemeye devam etti, Tanrı'nın Oğlu'nu Cennetin sakinleri önünde kendisini küçük düşürmeye çalışarak suçladı ve yıkamadığı ve kendi tarafına çekemediği herkesi Tanrı'nın çıkarlarına kayıtsızlıkla suçladı. göksel varlıklar. Kendisinin yapmakta olduğu işi Tanrı'ya sadık kalanların üzerine yıktı. Ve Tanrı'nın kendisine yönelik adaletsizlik suçlamasını savunmak için Yaratıcı'nın söz ve eylemlerinin çarpıtılmasını kullandı. İlahi amaçlarla ilgili incelikli tartışmalarla melekleri şaşkırtmak onun taktiği idi. Basit olan her şeyi gizemle çevreledi ve kurnazca sapkınlıkla Yehova'nın en açık ifadelerine şüphe düşürdü. İlahi yönetimle bu kadar yakın bir bağlantı içinde olan yüce konumu, onun argümanlarına büyük bir güç verdi ve birçok kişi, Cennetin otoritesine karşı isyanda ona katılmaya ikna edildi.

Tanrı, bilgeliğiyle, hoşnutsuzluk ruhu aktif isyana dönüşene kadar Şeytan'ın işini sürdürmesine izin verdi. Planlarının tam anlamıyla gelişmesi, gerçek doğasının ve eğiliminin herkes tarafından görülebilmesi için bu gerekliydi. Meshedilmiş bir melek olarak Lucifer oldukça yüceltilmişti; Göksel varlıklar tarafından çok sevilen O'nun onlar üzerindeki etkisi güçlüydü. Tanrı'nın hükümeti yalnızca Cennetin sakinlerini değil, yarattığı tüm dünyaların sakinlerini de içeriyordu; Şeytan, eğer Cennetin meleklerini isyana sürükleyebiliyorsa, bunu diğer dünyalara da yapabileceğini düşündü. Hedeflerine ulaşılmasını sağlamak için safsata ve sahtekarlığa başvurarak meselenin kendi tarafını kurnazca sunmuştu. Aldatma gücü çok büyüktü; ve yalan kisvesine bürünerek bir avantaj elde etmeyi başardı. Sadık melekler bile onun karakterini tam olarak anlayamadılar veya işinin nereye doğru gittiğini göremediler.

Şeytan son derece onurlandırılmıştı ve onun tüm eylemleri o kadar gizemle örtülmüştü ki, işinin gerçek doğasını meleklerle açıklamak zordu. Günah tamamen gelişmeden gerçek kötülüğüyle ortaya çıkmayacaktı. O zamana kadar Tanrı'nın Evreninde böyle bir şey olmamıştı ve kutsal varlıklar onun doğası ve sapıklığı hakkında hiçbir anlayışa sahip değildi. Onlar, Tanrısal yasayı bir kenara bırakmanın yol açacağı korkunç sonuçları fark edemiyorlardı. Şeytan ilk başta, Tanrı'ya olan sadakatini kurnazca ilan ederek işini gizlemişti. Tanrı'nın şerefini, O'nun hükümetinin istikrarını ve Cennet'te yaşayan tüm insanların iyiliğini teşvik etmeye çalıştığını iddia etti. Emri altındaki meleklerin ruhlarında hoşnutsuzluğu körüklerken, kurnazca bu amacı güttüğünü gösteriyordu. memnuniyetsizliği ortadan kaldırmak için. Tanrı'nın hükümetinin düzen ve yasalarında değişiklik yapılması gerektiğinde ısrar ettiğinde, bu değişikliklerin Cennetteki uyumun korunması için gerekli olduğu gerekçesiyleydi.

Günahla ilgili ilişkilerinde Tanrı yalnızca adalet ve hakikati kullanabilirdi. Şeytan, Tanrı'nın kullanmayacağı şeyleri kullanabilirdi: dalkavukluk ve aldatma. Düşman, Tanrı'nın Sözü'nü tahrif etmeye ve O'nun hükümet planını melekler önünde sahte bir şekilde temsil etmeye çalışmış, Rab'bin Cennet sakinlerine kanun ve kuralları duyurmakta adil olmadığını söylemişti; Yarattıklarının teslimiyetini ve itaatini talep ederken, yalnızca Kendisini yüceltmeye çalışıyordu. Bu nedenle, Cennetin sakinlerinin ve ayrıca tüm yaratılmış dünyaların önünde, Tanrı'nın yönetiminin adil ve O'nun yasasının mükemmel olduğu kanıtlanmalıdır. Şeytan, Evrenin iyiliğini teşvik etmeye çalıştığını göstermişti. Gaspçının gerçek karakteri ve gerçek amacı herkes tarafından anlaşılmalıdır.

Şeytan, kendi davranışının Cennette yol açtığı anlaşmazlığı Tanrı'nın kanununa ve hükümetine bağladı. Bütün kötülüklerin ilahi yönetimin sonucu olduğunu ilan etti. Amacının Yehova'nın kanunlarını iyileştirmek olduğunu savundu. Bu nedenle iddialarının mahiyetini ve ilâhî hukukta iddia ettiği değişikliklerin etkisini ortaya koyması gerekiyordu. Kendi işi onu mahkum etmelidir. Şeytan baştan beri isyanda olmadığını iddia ediyordu. Aldatıcının maskesinin düştüğünü tüm Evren görmeli.

Artık Cennette kalamayacağına karar verildiğinde bile Sonsuz Bilgelik Şeytan'ı yok edemedi. Tanrı için yalnızca sevgi dolu hizmet kabul edilebilir olabileceğinden, O'nun yaratıklarının sadakati, O'nun adaletine ve yardımseverliğine olan inancına dayanmalıdır. Günahın doğasını ve sonuçlarını anlamaya hazır olmayan Cennetin ve diğer dünyaların sakinleri, o zamanlar Şeytan'ın sonunda yok edilmesinde Tanrı'nın adaletini ve merhametini anlayamamışlardı. Eğer o derhal varoluştan uzaklaştırılmış olsaydı, Tanrı'ya sevgiden ziyade korkudan hizmet edeceklerdi. Aldatıcının etkisi tamamen yok edilemezdi, isyan ruhu da tamamen yok edilemezdi. Tanrı kötülüğün tamamen olgunlaşmasına izin verecektir. Sonsuz yüzyıllar boyunca tüm Evrenin iyiliği için Şeytan, ilahi hükümete yönelik suçlamalarının tüm yaratılmış varlıklar tarafından gerçek ışıkta görülebilmesi için ilkelerini daha tam olarak geliştirmelidir; Öyle ki, Tanrı'nın adaleti ve merhameti ile O'nun yasasının değişmezliği sonsuza kadar her türlü şüphenin ötesinde kalsın.

Şeytan'ın isyanı, tüm çağlar boyunca tüm evrene bir ders, günahın doğasına ve korkunç sonuçlarına dair daimi bir tanıklık olacaktı. Şeytan'ın yönetiminin sonuçları, hem insanlar hem de melekler üzerindeki etkileri, ilahi otoriteyi bir kenara bırakmanın meyvelerini gösterecekti. O'nun yarattığı tüm varlıkların refahının, Tanrı'nın hükümetinin ve O'nun yasasının varlığına bağlı olduğunu tasdik edeceklerdi. Bu şekilde korkunç isyan deneyiminin hikayesi

tüm kutsal akıllar için sürekli bir koruma olmalı, onları günahın mahiyeti konusunda aldanmaktan alıkoymalı, onları günah işlemekten ve onun cezasını çekmekten kurtarmalıdır.

Cennetteki çatışma bitene kadar büyük gaspçı kendini haklı çıkarmaya devam etti. Kendisinin ve tüm sempatanlarının cennetteki mutluluk meskenlerinden kovulacağı duyurulduğunda isyancı lider, Yaraticının kanununu küçümsediğini cesurca ilan etti. Meleklerin kontrol edilmesine gerek olmadığı, kendi iradelerini takip etmekte özgür bırakılmaları gerektiği ve bunun da onları her zaman doğru yola yönlendireceği iddiasını tekrarladı. İlahi kanunların özgürlüğünün kısıtlanması olduğunu kınadı ve amacının kanunun yürürlükten kaldırılması olduğunu ilan etti. Ayrıca bu kısıtlamadan kurtularak göksel varlıkların daha yüce ve görkemli bir varoluş durumuna ulaşabileceklerini söyledi.

Şeytan ve ordusu ortak bir kararla isyanlarının suçunu tamamen Mesih'e yüklediler ve suçlanmasalardı ayaklanmayacaklarını ilan ettiler. Böylece, sadakatsizliklerinde kararlı ve meydan okuyan, boşuna Tanrı'nın hükümetini devirmeye çalışan, baskıcı bir gücün masum kurbanları olduklarını küfürle protesto eden baş isyancı ve onun sempatanları, sonunda Cennetten kovuldular.

Cennette isyana yol açan aynı ruh, hâlâ Dünya'da isyani kışkırtıyor. Şeytan, meleklerle karşı uyguladığı politikanın aynısını insanlara karşı da benimsemiştir. Onun ruhu şimdi itaatsizliğin çocukları üzerinde hüküm sürüyor. Onun örneğini takip eden insanlar, Tanrı'nın kanununun dayatmalarını kırmaya ve O'nun kutsal emirlerini ihlal ederek özgürlük vaat etmeye çalışıyorlar. Günahın azarlanması hâlâ nefret ve direniş ruhunu uyandırır. İlahi uyarı mesajları vicdana yöneltildiğinde Şeytan, insanları kendilerini haklı çıkarmaya ve günahkar yolları için başkalarından sempati aramaya yönlendirir. Hatalarını düzeltmek yerine, kendilerini azarlayanlara, sanki sıkıntının sebebi omuş gibi öfkelenirler. Adil Habil'in günlerinden günümüze kadar, günahı kınamaya cesaret edenlere karşı bu ruh açıkça ortaya çıkmıştır.

Şeytan, Cennette kullandığı ilahi karakterin aynısını çarpıtarak, Rab'bin despotik ve uzlaşmaz görülmesine neden olarak insanları günah işlemeye teşvik etti. Ve amacına ulaştıktan sonra, Tanrı'nın adaletsiz kısıtlamalarının, tıpkı kendi isyanına yol açtığı gibi, insanın çöküşüne de yol açtığını ilan etti.

Fakat Ebedi Olan, Kendi karakterini şöyle ilan eder: "Yehova, Rab, merhametli ve lütfkâr bir Tanrı, geç öfkelenir, sevgisi ve hakikati çoktur, sevgisini binlerde tutar, haksızlığı, isyanı ve günahı bağışlar; suçluyu suçlu saymaz." (Çık. 34:6 ve 7).

Tanrı, Şeytan'ı Cennetten kovarak, Kendi doğruluğunu ilan etti ve tahtının onurunu korudu. Ancak insan, bu sapkın ruhun aldatmacalarına teslim olarak günah işlediğinde, Tanrı, biricik Oğlunu düşmüş ırk uğruna ölmek üzere sunarak sevgisinin kanıtını gösterdi. Tanrı'nın karakteri kefarette ortaya çıkar. Haçın güçlü argümanı tüm Evrene, Lucifer tarafından seçilen günah yolunun asla ilahi hükümete atfedilemeyeceğini gösterir.

Kurtarıcı'nın yeryüzündeki hizmeti sırasında Mesih ile Şeytan arasındaki çatışmada, büyük aldatıcının karakteri açığa çıktı. Hiçbir şey Şeytan'ı göksel meleklerin ve tüm sadık Evrenin sevgisinden, onun dünyanın Kurtarıcısına karşı verdiği acımasız mücadele kadar etkili bir şekilde yok edemezdi. Mesih'in kendisine saygı göstermesini talep eden küstah küstahlığı, O'nu dağın tepesine ve tapınağın zirvesine götürme konusundaki kibirli cesareti, ondan kaynaklanan kötü niyetli niyet.

Rabbimizin Kendisini baş döndürücü yükseklikten atması konusundaki ısrarı, O'na oradan oraya saldıran yorulmak bilmez kötülük, rahiplerin ve insanların kalplerine O'nun sevgisini reddetme ilhamı verdi ve son çılgılık: "O'nu çarmıha ger, O'nu çarmıha ger" - Hepsi Bu durum Evren'de şaşkınlık ve öfke uyandırdı.

Dünyanın Mesih'i reddetmesini kışkırtan Şeytan'dı. Kötülüğün prensi tüm gücünü ve öngörüsünü İsa'yı yok etmek için kullandı; çünkü Kurtarıcı'nın merhametinin ve sevgisinin, şefkatinin ve şefkatli tatlılığının dünyaya Tanrı'nın karakterini temsil ettiğini gördü. Şeytan, İnsanoğlu'nun söylediği her açıklamaya karşı çıktı ve Kurtarıcı'nın yaşamını acı ve kederle doldurmak için insanları aracılı olarak kullandı. İsa'nın işini utandırmaya çalıştığı safsata ve yalan, itaatsizliğin çocuklarına yönelik açık nefret, hayatı eşi benzeri görülmemiş bir iyilik olan O'na karşı acımasız suçlamaları, hepsi köklü bir intikam arzusundan kaynaklanıyordu. Bastırılmış kıskançlık ve kötülük, nefret ve intikam ateşleri Golgota'da Tanrı'nın Oğlu'na karşı patlak verirken, tüm Cennet bu sahneyi sessiz bir dehşet içinde izledi.

Büyük kurban tamamlandığında, Mesih Cennete yükseldi ve şu ricayı sunana kadar meleklerle tapınmayı reddetti: "Ben, benim bulunduğum yerde, onlar da benim bulunduğum yerde olsunlar." (Yuhanna 17:24). Sonra Baba'nın tahtından tarif edilemez bir sevgi ve güçle cevap geldi: "Ve Tanrı'nın bütün melekleri O'na ibadet etsin." (İbraniler 1:6). İsa'nın üzerinde hiçbir leke asılı değildi. Onun aşağılanması sona erdi, kurbanı sona erdi ve O'na bütün isimlerin üstünde bir isim verildi.

Artık Şeytan'ın suçu hiçbir mazeret gösterilmeden gösterildi. Bir yalancı ve katil olarak gerçek karakterini ortaya çıkarmıştı. Kendi gücü altındaki insan çocuklarını yönetirken gösterdiği ruhun aynısı açtı ve Cennetin sakinlerini kontrol etmesine izin verilseydi bunu ortaya koyacaktı. Tanrı'nın kanununu ihlal etmenin özgürlük getireceğini göstermeyi amaçlıyordu. ve yüceltme. Ancak görülen şey yozlaşma ve kölelik.

Şeytan'ın Tanrısal karaktere ve hükümete yönelik yalan suçlamaları gerçek ışıklarıyla ortaya çıktılar. Tanrı'yı, yaratıklarının teslimiyetini ve itaatini talep ederek yalnızca Kendisinin yücelmesini istemekle suçladı ve Yaradan'ın diğerlerinden feragat talep etmesine rağmen Kendisinin bunu uygulamadığını ve hiçbir fedakarlık yapmadığını ilan etti. Artık, Evrenin Yöneticisinin, düşmüş ve günahkar ırkın kurtuluşu için, sevginin yapabileceği en büyük fedakarlığı yaptığı, çünkü "Tanrı Mesih'teydi ve dünyayı kendisiyle barıştırdığı" (II Kor. 5:19). Ayrıca Lucifer'in, şeref ve üstünlük arzusundan dolayı günahın girmesine kapıyı açarken, Mesih'in günahı yok etmek için Kendisini alçalttığı ve ölene kadar itaat ettiği görüldü.

Tanrı isyan ilkelerine karşı hoşnutsuzluğunu göstermişti. Cennetin tamamı O'nun doğruluğunun hem Şeytan'ın kınanmasında hem de insanın kurtuluşunda ortaya çıktığını gördü. Lucifer, eğer Tanrı'nın yasası değişmezse ve cezası geriye dönük olamazsa, tüm ihlalcilerin sonsuza dek Yaradan'ın lütfundan dışlanması gerektiğini ilan etmişti. Kötü olan, günahkar ırkın kendisini kurtuluşun menziline çok ötesine yerleştirdiğini ve bu nedenle onun haklı avı olduğunu ileri sürmüştü. Ancak Mesih'in ölümü insan için reddedilemez bir argümandı. Yasanın cezası, Tanrı'ya eşit olanın üzerine düştü ve insan, Mesih'in doğruluğunu kabul etmekte özgürdü ve Tanrı'nın Oğlu'nun Şeytan'ın gücüne karşı galip gelmesi gibi, tövbe ve aşağılanmayla dolu bir yaşam yoluyla zafer kazanabildi. . . Dolayısıyla Tanrı, İsa'ya iman eden herkesin adil ve aklayıcısıdır.

Ancak Mesih'in dünyaya acı çekmek ve ölmek için gelmesi yalnızca insanın kurtuluşunu gerçekleştirmek için değildi. O, "yasayı büyütme" ve "onu görkemli kılmak" için geldi. HAYIR

yalnızca bu dünyanın sakinlerinin yasayı takdir edilmesi gerektiği gibi takdir edebilmeleri için, ama Evrenin tüm dünyalarına Tanrı'nın yasaının değişmez olduğunu göstermek için. Eğer onların iddiaları bir kenara bırakılırdı, Tanrı'nın Oğlu'nun, kutsal kuralların ihlalinin kefareti için hayatını feda etmesine gerek kalmazdı. Mesih'in ölümünün değiştirilemez olduğu ortaya çıktı. Günahkarların kurtarılması için Baba ve Oğul'u sonsuz sevgiye zorlayan fedakarlık, tüm Evrene adalet ve merhametin Tanrı'nın yasaının ve hükümetinin temeli olduğunu gösterir (ve yalnızca bu kefareti planı bunu gerçekleştirmek için yeterliydi).

Yargının kesin infazında günahın varlığını gerektirecek bir nedenin olmadığı bir kez daha ispatlanacaktır. Tüm Dünyanın Yargıcı Şeytan'a "Neden bana isyan ettin ve krallığımın tebaasını benden çaldın?" diye sorduğunda, kötülüğün yaratıcısı herhangi bir cevap veremeyecektir. Bütün ağızlar kapanacak, bütün asi orduların dili tutulacak.

Golgota haçı, yasaının değişmezliğini ilan ederken, Evrene günahın ücretinin ölüm olduğunu ilan eder. Ölmekte olan Kurtarıcı'nın dayanılmaz çığılığı, "Bitti", Şeytan için ölüm hükmünü dile getiriyordu. Uzun süredir devam eden büyük tartışmanın ardından karar verildi ve kötülüğün nihai olarak ortadan kaldırılacağı doğrulandı. Tanrı'nın Oğlu, "ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla yok etmek" için mezarın kapılarından geçti (İbraniler 2:14).

Lucifer'in kendini yüceltme arzusu onu şunu söylemeye yöneltmişti: "Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarının üzerine yükselteceğim... En Yüce Olan gibi olacağım." Tanrı şunu beyan eder: "Ve seni yeryüzünde küle çevirdim... ve artık sonsuza kadar var olmayacaksın." (Yeşaya 14:13 ve 14; Hez. 28:18 ve 19). O gün geldiğinde, "fırın gibi yanan... kibirlilerin ve kötülük yapanların hepsi saman çöpü gibi olacak; ve gelecek gün onları yakacak," diyor orduların Rabbi. Onlara ne kök ne de dal bırakmayın." (Mal. 4:1).

Günahın mahiyetine ve sonuçlarına tüm Evren şahit olacaktır. Ve ilk başta meleklerde korkuya ve Tanrı'ya saygısızlık yaratacak olan onların kesin yok edilmesi, şimdi O'nun iradesini yapmaktan zevk alan ve yüreğinde O'nun yasaı bulunan tüm varlıklar Evreni önünde O'nun sevgisini haklı çıkaracak ve O'nun onurunu tesis edecektir. Kötülük bir daha asla kendini göstermeyecek. Tanrı Sözü şöyle der: "Sorun iki kez ortaya çıkmayacak." (Nahum 1:9). Şeytan'ın boyunduruğu altında tuttuğu Tanrı'nın yasaı, özgürlük yasaı olarak saygı görecektir. Denenmiş ve sınanmış bir yaratık, karakterini kendilerinden önce, anlaşılabilir bir sevginin ve sonsuz bilgeliğin bir ifadesi olarak tam olarak ortaya koyan Kişi'ye sadakatten bir daha asla sapmayacaktır.

Bölüm 30

İnsan ile Şeytan Arasındaki Düşmanlık

“Seninle kadın arasına ve senin zürriyetinle onun zürriyeti arasına düşmanlık koyacağım; o senin başını ezecek, sen de onun topuğunu zedeleyeceksin” (Yaratılış 3:15). İnsanın düşüşünden sonra Şeytan'a karşı verilen ilahi hüküm, aynı zamanda, sonun zamanına kadar her çağa ulaşan, Dünya'da yaşayacak tüm insan ırklarının dahil olacağı büyük çatışmayı öngören bir kehanetti.

Allah “Düşmanlığı koyacağım” diyor. Bu düşmanlık doğal değil. İnsan İlahi Yasayı çiğnediğinde doğası kötüleşti ve Şeytan'la uyumsuzluk içinde değil, uyum içinde oldu. Günahkâr insan ile günahın yaratıcısı arasında doğal bir düşmanlık yoktur. Her ikisi de irtidat sonucu kötü oldu. Mürted, başkalarını kendi örneğini takip etmeye teşvik ederek sempati ve destek kazanmadıkça dinlenmez. Bu nedenle düşmüş melekler ve kötü adamlar umutsuz bir arkadaşlık içinde birleşirler. Eğer Tanrı özel olarak müdahale etmeseydi, Şeytan ve insan Cennete karşı ittifak kurarlardı ve kalplerinde Şeytan'a karşı düşmanlık beslemek yerine tüm insanlık ailesi Tanrı'ya karşı birleşirdi.

Şeytan, Cennete karşı mücadelesinde işbirliğini sağlamak için melekleri isyana teşvik ettiği gibi insanı da günah işlemeye ayarttı. Onlarla düşmüş melekler arasında Tanrı'ya olan nefretleri konusunda hiçbir anlaşmazlık yoktu. Diğer tüm noktalarda anlaşmazlıklar olsa da, onlar evrenin Kanun Koyucusunun otoritesine karşı sıkı bir şekilde birleşmişlerdi. Fakat şeytan, kendisi ile kadın arasında ve kendi zürriyeti ile onun zürriyeti arasında düşmanlık olacağını duyurusunu duyunca, insan fitratını bozma çabalarının durdurulacağını anladı; insanın bir şekilde onun gücüne direnebilmesinin sağlanması gerekir.

Şeytan'ın insan ırkına karşı düşmanlığını ateşleyen şey, onun Mesih aracılığıyla Tanrı'nın Sevgi ve Merhametine konu olmasıdır. O, O'nun elinin eserini bozup bozarak, insanın kurtuluşuna ilişkin ilahi planı bozmak, Tanrı'nın onurunu lekelemek ister; Cennette acıya neden olacak ve Dünyayı lanet ve ıssızlıkla dolduracaktı. Ve tüm bu kötülüklerin Tanrı'nın insanı yaratma çalışmasının sonucu olduğunu belirtiyor.

İnsanda Şeytan'a karşı düşmanlık yaratan şey, Mesih'in ruha aşıladığı lütuftur. Bu dönüştürücü lütuf ve yenileyici güç olmasaydı, insan Şeytan'ın tutsağı, her zaman onun emirlerini yerine getirmeye hazır bir hizmetkar olarak kalacaktı. Ancak ruha kazandırılan yeni prensip, o zamana kadar barışın hüküm sürdüğü yerde bir çatışma yaratır. Mesih'in verdiği güç, insanın zorbaya ve gaspçıya direnmesini sağlar. Günahı sevmek yerine nefret eden, yüreğinde hüküm süren tutkulara direnip onları yenen kişi, içinde tamamen yukarıdan gelen bir prensibin işlediğini gösterir.

Mesih'in ruhu ile Şeytan'ın ruhu arasında var olan düşmanlık, dünyanın İsa'yı kabulünde en belirgin şekilde ortaya çıkmıştır. Yahudilerin O'nu reddetmesine neden olan şey, O'nun dünyevi zenginlikten, gösterişten ya da ihtişamdandan yoksun görünmesi değildi. O'nun, bu dışsal avantajların eksikliğini fazlasıyla telafi edecek bir güce sahip olduğunu gördüler. Ancak Mesih'in saflığı ve kutsallığı, kötülerin nefretini O'nun üzerine çekti. Onun günahsız kendini inkar ve bağlılıkla dolu yaşamı, gururlu ve şehvetli bir halk için sürekli bir azarlamaydı. Beni uyandıran şey buydu

Tanrı'nın Oğlu'na karşı düşmanlık. Şeytan ve onun kötü melekleri kötü adamlarla birleşti. Mürtedin tüm güçleri gerçeğin savunucusuna karşı komplo kurdu.

Efendi'ye karşı gösterilen düşmanlığın aynısı, Mesih'in takipçilerine karşı da gösterilmektedir. Günahın iğrenç karakterini gören ve yukarıdan gelen güçle ayartmaya direnen kişi, kesinlikle Şeytan'ın ve onun tebaasının gazabını uyandıracaktır. Hakikatin saf ilkelerine karşı nefret ve bunların savunucularına yönelik suçlama ve zulüm, günah ve günahkarlar var olduğu sürece var olacaktır. Mesih'in takipçileri ile Şeytan'ın hizmetkarları uyum sağlayamazlar. Haçın aşağılaması ortadan kalkmadı. "Mesih İsa'ya bağlı olarak Tanrı yolunda yaşamak isteyenlerin hepsi zulüm görecektir" (II Timoteos 3:12).

Şeytan'ın ajanları, Tanrı'nın Hükümetine karşı onun otoritesini kurmak ve krallığını inşa etmek için sürekli olarak onun yönetimi altında çalışıyorlar. Bu amaçla Mesih'in öğrencilerini kandırmaya ve onları itaatlerinden vazgeçirmeye çalışırlar. Liderleri gibi onlar da hedeflerine ulaşmak için Kutsal Yazıları çarpıtıp saptırıyorlar. Şeytan'ın Tanrı'ya karşı suçlamalar başlatmaya çalıştığı gibi, onun ajanları da Tanrı'nın halkına karşı asılsız suçlamalar başlatmaya çalışıyor. Mesih'i öldüren ruh, kötü adamları O'nun öğrencilerini yok etmeye yönlendirir. Bütün bunlar o ilk kehanette önceden haber veriliyor: "Seninle kadın arasına, senin zürriyetinle onun zürriyeti arasına düşmanlık koyacağım." Ve bu, zamanın sonuna kadar böyle olacak.

Şeytan bütün güçlerini toplar ve bütün gücünü savaşa verir. Neden daha büyük bir dirençle karşılaşmıyorsunuz? Mesih'in askerleri neden bu kadar uykuda ve kayıtsız? Neden bu kadar ilgisizlik gösteriyorlar? Çünkü Mesih'le çok az gerçek birlikteliği var; çünkü onlar O'nun Ruhu'ndan çok yoksundurlar. Günah, Efendileri için olduğu gibi onlar için iğrenç ve tiksindirici değildir. Mesih'in yaptığı gibi kararlı ve kararlı bir direnişle yüzleşmezler. Günahın aşırı kötülüğünü ve habisliğini anlamıyorlar ve karanlığın prensinin karakterine ve gücüne karşı körler. Şeytan'a ve onun işlerine karşı çok az düşmanlık var çünkü onun gücü ve kötülüğü ve Mesih'e ve O'nun kilisesine karşı mücadelesinin muazzam boyutu hakkında çok fazla bilgisizlik var. Kalabalık bu konuda yanlıgı içindedir.

Düşmanlarının, kötü meleklerin zihinlerini kontrol eden, iyi geliştirilmiş planlar ve çok becerikli hareketlerle ruhların kurtuluşunu engellemek için İsa'ya karşı savaş açan güçlü bir general olduğunu bilmiyorlar. Hıristiyan olduklarını iddia edenler arasında ve hatta müjdenin vaizleri arasında, belki minberde tesadüfi bir söz dışında, Şeytan'a dair bir atıf neredeyse hiç duyulmaz. Devam eden faaliyet ve başarılarının kanıtlarını görmezden geliyorlar; onun inceliğine dair birçok uyarıyı göz ardı ediyorlar; kendi varlıklarından habersiz görünüyorlar.

İnsanlar hatalarından habersizken, bu tetikte düşman her an önlerinde duruyor. Evin her köşesine, şehirlerimizin her sokağına, kiliselere, ulusal konseylere, mahkemelere varlığını tanıtıyor, her yerde erkeklerin, kadınların ve çocukların ruhlarını ve bedenlerini karıştırıyor, aldatıyor, baştan çıkarıyor, mahvediyor. aileleri ayırıyor, nefreti, rekabeti, çekişmeyi ve cinayeti ekliyor. Ve Hıristiyan dünyası bu şeyleri, sanki bunları bizzat Tanrı yerleştirmiş ve var olmaları gerekiyormuş gibi değerlendiriyor.

Şeytan, sürekli olarak Tanrı'nın halkını, onları dünyadan ayıran engelleri yıkarak yenmeye çalışıyor. Eski İsrail, Yahudi olmayanlarla yasa dışı ilişkilere girmeye cesaret ettiğinde günaha sürüklenmişti. Benzer şekilde modern İsrail de yanıtılıyor. "Tanrı'nın benzerliği olan Mesih'in görkemli müjdesinin ışığı onların üzerine parlamasın diye, bu çağın tanrısı, inanmayanların zihinlerini kör etmiştir" (II Korintliler 4:4). Hepsi

Mesih'in kararlı takipçileri olmayanlar Şeytan'ın hizmetkarlarıdır. Yenilenmemiş kalpte günah sevgisi ve onu besleme ve mazur görme isteği vardır. Yenilenen kalpte günaha karşı nefret ve ona karşı kararlı bir direniş vardır.

Hıristiyanlar kötülerin ve inanmayanların toplumunu seçtiklerinde kendilerini ayartmaya maruz bırakırlar. Şeytan göz önünde saklanır ve aldatıcı göz bağıını gizlice onların gözlerine kapatır. Böyle bir ortaklığın kendilerine zarar vermek için tasarlandığını göremezler, karakter, söz ve davranışlarıyla her zaman dünyaya benzerken, giderek körleşirler.

Dünya geleneklerine uymak kiliseyi dünyaya dönüştürür; dünyayı asla Mesih'e dönüştürmez. Günahı bilmek kaçınılmaz olarak onun daha az itici görünmesini sağlayacaktır. Şeytan'ın hizmetkarlarıyla arkadaşlık kurmayı seçen kişi, çok geçmeden Efendisinden korkmayı bırakacaktır. Görev yolunda Daniel'in kralın sarayında olduğu gibi biz de teste tabi tutulduğumuzda, Tanrı'nın bizi koruyacağından emin olabiliriz; ama eğer kendimizi ayartmanın insafına bırakırsak er ya da geç düşeceğiz.

Ayartıcı, çoğunlukla, kendi kontrolü altında olduğundan en az şüphelenilen kişiler aracılığıyla en başarılı şekilde çalışır. Yeteneğe ve eğitime sahip olanlar, sanki bu nitelikler Allah korkusunun eksikliğini giderebilir ya da insanı O'nun lütfuna layık kılabilirmiş gibi hayranlık ve hürmet görürler. Dar anlamda bakıldığında yetenek ve kültür, Allah'ın bir lütfudur, fakat takvanın yerine kullanıldığında, ruhu Allah'a yaklaştırmak yerine, Allah'tan uzaklaştırdığında, bir lanet ve tuzak haline gelir. Pek çok kişi arasında, nazik veya zarif görünen herkesin bir anlamda Hıristiyan olması gerektiği görüşü hakimdir. Hiç bu kadar büyük bir hata olmamıştı. Bu nitelikler her Hıristiyanın karakterini süslemelidir, çünkü bunlar gerçek dinin lehine güçlü bir etki yaratacaktır; ama Tanrı'ya adanmaları gerekir, yoksa aynı zamanda kötülüğün de gücüdürler. Kültürel zekaya ve görgü kurallarına sahip, genel olarak ahlaka aykırı olarak adlandırılan eylemde durmayan pek çok insan vardır; Şeytanın elindeki cilalı bir aletten başka bir şey değildir. Etkilerinin ve örneklerinin hain, aldatıcı karakteri, onları Allah davasına cahil ve eğitimsiz insanlardan daha tehlikeli bir düşman haline getirir.

Ateşli dua ve Tanrı'ya olan bağımlı güven sayesinde Süleyman, dünyayı hayrete düşüren ve hayret uyandıran bilgeliğe ulaştı. Ancak gücünün kaynağından dönüp Kendisine güvenerek ilerlediği zaman, ayartmanın kurbanı olarak düştü. O halde kralların en bilgesine bahşedilen muhteşem yetenekler, onu yalnızca ruhların düşmanına karşı daha etkili bir ajan haline getirdi.

Şeytan, Hıristiyanların "etle ve kanla değil, beyliklere, güçlere, bu dünyanın karanlık efendilerine, yüksek yerlerdeki kötü ruhlara karşı" (Efesliler) mücadele ettiklerini asla unutmadıkları gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyor. 6:12). Bu ilham verici uyarı yüzyıllar boyunca günümüze kadar yankılanmıştır: "Ayık olun ve dikkatli olun, çünkü düşmanınız için şeytan yutacağı kişiyi arayarak aslan gibi kükrer" (1 Petrus 5:8).

"İblisin tasarılarına karşı durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanın" (Efesliler 6:11).

Adem'in zamanından günümüze kadar büyük düşmanımız, baskı ve yok etme gücünü kullanmıştır. Şu anda kiliseye karşı yürüteceği son kampanyaya hazırlanıyor. İsa'yı takip etmeye çabalayan herkes bu amansız düşmanla çatışmaya girecek. Bir Hıristiyan ilahi modeli ne kadar yakından taklit ederse, kendisini Tanrı'nın saldırılarının hedefi haline getireceğinden o kadar emin olur.

Şeytan. Kötü olanın aldatmacalarının maskesini düşürmeye ve Mesih'i halkın önüne sunmaya çalışarak Tanrı'nın işiyle aktif olarak meşgul olan herkes, Pavlus'un, Tanrı'ya tüm alçakgönüllülükle hizmet etmekten söz ettiği tanıklığına katılabilecektir. zihin. , birçok gözyaşı ve baştan çıkarmayla.

Şeytan, Mesih'e en şiddetli ve en ince ayartmalarıyla saldırdı, ancak o, her çatışmada reddedildi. O savaşlar bizim lehimize yapıldı, bu zaferler bizim kazanmamızı mümkün kılıyor. Mesih kendisini arayan herkese güç verecektir. Hiç kimse kendi rızası olmadan Şeytan'ın üstesinden gelemez. Ayartıcının iradeyi kontrol etme veya ruhu günah işlemeye zorlama gücü yoktur. Etkileyebilir ama kirletemez. Acıya neden olabilir ama yolsuzluğa neden olmaz. Mesih'in kazandığı gerçeği, takipçilerine günaha ve Şeytan'a karşı tüm güçleriyle savaşma cesaretini ilham etmelidir.

Bölüm 31

Kötü Ruhların Operasyonu

Görünür dünyanın görünmez dünyayla ilişkisi, Tanrı'nın meleklerinin hizmeti ve kötü ruhların işleyişi Kutsal Yazılarda açıkça ortaya konmuştur ve insanlık tarihiyle ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiştir. Kötü ruhların varlığına inanmama konusunda giderek artan bir eğilim vardır; "kurtuluşu miras alacak olanlar adına hizmet eden" (İbraniler 1:14) kutsal melekler ise birçok kişi tarafından ölümlerin ruhları olarak kabul edilir. Ancak Kutsal Yazılar yalnızca hem iyi hem de kötü meleklerin varlığını öğretmekle kalmaz, aynı zamanda bunların ölü adamların bedensiz ruhları olmadığına dair tartışılmaz kanıtlar da gösterir.

İnsanın yaratılışından önce melekler zaten vardı, çünkü Dünyanın temelleri atıldığında "sabah yıldızları ilahiler söylüyor ve Tanrı'nın bütün çocukları sevinçle bağıyorlardı" (Eyüp 38:7). İnsanın düşüşünden sonra hayat ağacını korumak için melekler gönderildi ve bu, insan ölmeden önceydi. Mezmur yazarı, insanın "meleklerden biraz daha aşağı" yaratıldığını söylediği için melekler doğası gereği insandan üstündür (Mezmur 8:6).

Kutsal Yazılar bize göksel varlıkların sayısı, gücü ve yüceliği, onların Tanrı'nın hükümetiyle bağlantıları ve ayrıca kurtuluş işiyle ilişkileri hakkında bilgi verir.

"Rab tahtını göklere kurmuştur ve O'nun krallığı her şeye egemendir." Peygamber de şöyle buyuruyor: "Arşın etrafında birçok meleğin sesini işittim." Onlar, "güçlü melekler", "onun emirlerini yerine getiren hizmetkarları" ve "onun sözüne itaat edenler" olarak kralların Kralının taht odasında hizmet ederler (Mezmur 103:19-21; Vahiy 5:11). On bin kere on bin ve binlerce binlerce peygamber Daniel'in gördüğü göksel habercilerdi. Elçi Pavlus onlardan "sayısız melek ordusu" olarak söz ediyor (İbraniler 12:22). Tanrı'nın elçileri olarak "şimşek gibi" ilerlerler (Hezekiel 1:14), görkemleri o kadar göz kamaştırıcıdır ve uçuşları o kadar hızlıdır ki. Rabbin mezarında beliren ve "görünüşü şimşek gibi, elbisesi kar gibi beyaz" olan melek, muhafızların korkudan titremesine neden oldu ve onlar "ölü gibi" oldular (Matta 28:3 ve 4). . . Kibirli Asurlu Sennacherib, Tanrı'ya küfredip hakaret ettiğinde ve İsrail'i yok etmekle tehdit ettiğinde, "tam o gece Rab'bin bir meleği dışarı çıktı ve Asurluların ordugâhında yüz seksen beş bin kişiyi öldürdü." Sennacherib'in ordusunun "tüm güçlü yiğit adamları ve liderleri ve komutanları" "yok edildi." "Sonra utanmış bir halde kendi ülkesine döndü" (II. Krallar 19:35; II. Tarihler 32:21).

Melekler Tanrı'nın çocuklarına merhamet görevleriyle gönderildi. Doğru Lût'u ateşten ölümden kurtarmak için bereket vaat eden İbrahim'e; çölde yorgunluk ve açlıktan ölmek üzere olan İlyas'a; düşmanları tarafından kuşatıldığı küçük şehri savaş arabaları ve ateşten atlarla çevreleyen Elişa'ya; Pagan bir kralın sarayında ilahi bilgeliği aradığında ya da aslanların avı olmak üzere terk edildiğinde Daniel'e; Hirodes'in hapisanesinde ölüme mahkûm edilen Petrus'a; Filip'i'deki mahkumlara; denizdeki fırtınalı gecede Pavlus ve arkadaşlarına; müjdeyi alması için Cornelius'un zihnini açmak; Yahudi olmayan yabancıya kurtuluş mesajını Petrus'a göndermek için - kutsal melekler her çağda Tanrı'nın halkına böyle hizmet etmişlerdir.

Mesih'in her takipçisine bir koruyucu melek atanır. Bu göksel nöbetçiler doğruları kötü olanın gücünden korurlar. Şeytan şunu söylediğinde bunu fark etti: "Eyüp Tanrı'dan boşuna mı korkuyor?" "Onu, evini ve sahip olduğu her şeyi koruma altına almadın mı?" (Eyüp 1:9 ve 10). Tanrı'nın halkını nasıl koruduğu mezmur yazarının sözlerinde anlatılmaktadır: "Yehova'nın meleği kendisinden korkanların çevresinde ordugâh kurar ve onları kurtarır" (Mezmur 34:7). Kurtarıcı, Kendisine inananlar hakkında şunları söyledi: "Bu küçüklerden hiçbirini küçümsemeyin, çünkü size şunu söyleyeyim, O'nun göklerdeki melekleri gökteki Babamın yüzünü görmekten vazgeçmezler" (Matta 18: 10). Tanrı'nın çocuklarına hizmet etmekle görevlendirilen melekler, her zaman O'nun huzuruna erişebilirler.

Böylece, karanlığın prensinin aldatıcı gücüne ve sürekli kötülüğüne maruz kalan ve kötülüğün tüm güçleriyle çatışma halinde olan Tanrı'nın halkı, göksel meleklerin aralıksız koruyucusu güvence altına alınmıştır. Ve bu koruma gereksiz yere verilmemektedir. Eğer Tanrı çocuklarına lütfet ve koruma vaadini garanti ettiyse, bunun nedeni kötülüğün güçlü ajanlarıyla yüzleşmesidir; kötü niyetliliğini ve gücünü hiç kimsenin güvenle küçümsemeyeceği veya görmezden gelemeceği çok sayıda, kararlı ve yorulmak bilmez ajanlar.

Günahsız başlangıçta yaratılan kötü ruhlar, doğa, güç ve görkem bakımından şu anda Tanrı'nın elçileri olan kutsal varlıklarla eşitti. Fakat günaha düştüklerinde, Tanrı'nın şerefini lekelemek ve insanları yok etmek için bir araya geldiler. İsyanında Şeytan'la birleşen ve onunla birlikte Cennetten atılan onlar, birbirini izleyen tüm çağlar boyunca, ilahi otoriteye karşı olan savaşında onunla işbirliği yaptılar. Kutsal Yazılarda onların konfederasyonları ve hükümetleri, çeşitli tarikatları, zekaları ve kurnazlıkları ve insanların barış ve mutluluğuna karşı kötü niyetleri hakkında bilgi alıyoruz.

Eski Ahit'in tarihi, onun varlığından ve faaliyetlerinden ara sıra söz eder; ama kötü ruhlar güçlerini en etkileyici şekilde Mesih'in Dünya'da olduğu dönemde gösterdiler. Mesih, insanın kurtuluşu için tasarlanan planı gerçekleştirmek için geldi ve Şeytan, dünyayı yönetme hakkını savunmaya karar verdi. Filistin toprakları dışında dünyanın her yerine putperestliği yerleştirmeyi başardı. Ayartıcının etkisine tamamen teslim olmamış tek ülkeye, Mesih insanların üzerine Cennetin ışığını saçmak için geldi. İki rakip güç üstünlük iddiasında bulundu. İsa sevgi kollarını uzatıyor, Kendisinde bağışlanma ve huzur bulmak isteyen herkesi davet ediyordu. Karanlığın orduları sınırsız kontrole sahip olmadıklarını gördüler ve eğer İsa'nın misyonu başarılı olursa hükümdarlığının yakında sona ereceğini anladılar. Şeytan kafese kapatılmış bir aslan gibi öfkeleni ve gücünü insanların hem bedenleri hem de ruhları üzerinde meydan okurcasına sergiledi.

Bazı adamların cinler tarafından ele geçirildiği Yeni Ahit'te açıkça belirtiliyor. Bu şekilde etkilenen insanlar yalnızca nedenleri doğal olan hastalıklardan muzdarip değildi. Mesih, görüştüğü kişiler hakkında mükemmel bilgiye sahipti ve ruhların doğrudan varlığını ve eylemini tanıdı kötü.

Onların sayısının, gücünün ve kötülüğünün yanı sıra Mesih'in gücü ve merhametinin çarpıcı bir örneği, Gadarenlerin ülkesindeki cinlerin etkisi altındaki halkın iyileştirilmesiyle ilgili Kutsal Yazılarda verilmektedir. Bu zavallı manyaklar, her türlü kısıtlamayı hiçe sayarak, kıvranarak, köpürerek, öfkelenerek, çılgınlıklarıyla havayı dolduruyor, kendilerine kötü davranıyor ve yanlarına yaklaşan herkesi tehlikeye atıyorlardı.

Kanlı, şekilsiz bedenleri ve kaybolmuş zihinleri, karanlığın prensine hoş bir manzara sunuyordu. Acı çekenleri kontrol eden cinlerden biri şöyle dedi: "Lejyon benim adım, çünkü biz çokuz" (Markos 5:9). Şunda

Roma ordusunda bir lejyon üç ila beş bin kişiden oluşuyordu. Şeytan'ın orduları da bölükler halinde örgütlenmişti ve bu iblislerin tek başına ait olduğu tek topluluğun sayısı bir lejyondan az değildi.

İsa'nın emri üzerine kötü ruhlar kurbanlarını terk ederek onları sakin bir şekilde Rab'bin ayaklarının dibinde itaatkar, zeki ve nazik bir şekilde bıraktılar. Ancak iblislerin bir domuz sürüsünü denize atmalarına izin verildi ve Gadarenes ülkesinin sakinleri için onların kaybı, Mesih'in bahsettiği bereketlerden daha değerliydi ve ilahi Hekim ayrılmaya davet edildi. Şeytan'ın ulaşmak istediği sonuç buydu. Kaybının suçunu İsa'ya yükleyerek insanlarda bencil korkular uyandırdı ve onların O'nun sözlerini dinlemelerini engelledi. Şeytan, suçlamanın kendisine ve ajanlarına düşmesine izin vermek yerine, sürekli olarak Hıristiyanları kayıp, utanç ve acının nedeni olmakla suçluyor.

Ancak Mesih'in amaçları boşa çıkmadı. Kâr uğruna bu kirli hayvanları yetiştiren Yahudilere bir sitem olarak, kötü ruhların domuz sürüsünü yok etmesine izin verdi. Eğer Mesih cinleri dizginlemeseydi, sadece domuzları değil, çobanlarını ve sahiplerini de denize atacaktı.

Hem papazların hem de mülk sahiplerinin korunması yalnızca O'nun, onların kurtuluşu için merhametli bir şekilde uyguladığı gücü sayesinde sağlanıyordu. Ayrıca öğrencilerin Şeytan'ın hem insanlar hem de hayvanlar üzerindeki acımasız gücüne tanık olmaları için bu olayın gerçekleşmesine izin verilmiştir. Kurtarıcı, takipçilerinin, onların aldatmacalarına aldanıp yenilmemesi için karşılaştıkları düşmanın farkında olmalarını istedi. O bölge halkının, Şeytan'ın esaretini kırarak ve tutsaklarını serbest bırakacak bu gücü görebilmesi de O'nun iradesiydi. Ve, İsa ayrılrsa da, bu kadar harika bir şekilde kurtarılan adamlar, Velinimetlerinin merhametini ilan etmek için orada kaldılar.

Benzer nitelikteki diğer olaylar Kutsal Yazılarda kayıtlıdır. Sirofenist kadının kızı, İsa'nın kendi sözüyle kovduğu bir cin tarafından feci şekilde işkence gördü (Markos 7:26-30). "Kör ve dilsiz bir iblis tarafından ele geçirilmiş" (Matta 12:22), dilsiz bir ruha sahip olan ve onu sık sık "öldürmek için ateşe ve suya" atan genç bir adam (Markos 9:17-27), "Kirli bir şeytanın ruhu" (Luka 4:33-36) tarafından Kefernahum sinagogunda Şabat gününün huzurunu bozan manyak, hepsi şefkatli Kurtarıcı tarafından iyileştirildi. Hemen hemen her durumda, Mesih şeytana akıllı bir varlık olarak hitap etti ve ona kurbanını terk etmesini ve ona bir daha eziyet etmemesini emretti. Kefernahum'a tapınanların hepsi O'nun büyük gücünü görünce hayrete düştüler ve kendi aralarında şöyle dediler: "Kötü ruhlara yetki ve kudretle emredip de dışarı çıkan bu söz nedir?" (Luka 4:36).

İblislerin ele geçirdiği kişiler genellikle büyük acı çeken kişiler olarak temsil edilir; ancak bu kuralın istisnaları da vardır. Bazı insanlar doğaüstü güç elde edebilmek için gönüllü olarak kendilerini şeytanın etkisine teslim etmişlerdir. Açıkçası bunların iblislerle hiçbir çatışması yoktu. Kehanet ruhuna sahip olanlar bu kategoriye girer: Sihirbaz Simon, büyücü Elymas ve Filip'i'de Pavlus ile Silas'ı takip eden genç kadın.

Hiç kimse, Kutsal Yazıların doğrudan ve geniş tanıklığına rağmen, şeytanın ve onun meleklerinin varlığını ve işleyişini inkar edenlerden daha kötü ruhların etkisi altına girme tehlikesiyle karşı karşıya değildir. Biz onların entrikalarını göz ardı etsek de, onların neredeyse akıl almaz bir avantajı var ve birçoğu kendi bilgeliklerinin emirlerini takip ettiklerini sanırken onların önerilerine uyuyorlar. Bu nedenle, kıyamet yaklaştıkça şeytan, daha büyük bir güçle, aldatmak ve kandırmak için çalışacaktır.

yok eder, var olmadığı inancını her yere yayar. Onun eylem yöntemi, kendisini ve çalışma biçimini saklamaktan ibarettir.

Büyük baştan çıkarıcının, bizim onun hilelerine aşına olmamız kadar korktuğu hiçbir şey yoktur. Karakterini ve amaçlarını daha iyi gizlemek için, onun alay ve aşağılamadan daha büyük duygular uyandırmayacak şekilde temsil edilmesini sağladı. Gülünç ya da iğrenç, yarı hayvan, yarı insan olarak resmedilmekten hoşlanıyor. Zeki ve bilgili olduğuna inananlar tarafından adınızın eğlence ve alay konusu olarak kullanıldığını duymak hoş.

Kendisini mükemmel bir ustalıkla maskeleydiği için bu kadar yaygın olarak sorulan soru şudur: "Böyle bir varlık gerçekten var mı?" Bu onun, genel olarak dini dünyada kabul edilen Kutsal Yazıların açık tanıklığıyla ilgili olarak yalanlar sunan teoriler oluşturmadaki başarısının kanıtıdır. Şeytan, etkisinin bilincinde olmayan kişilerin zihinlerini bu kadar kolay kontrol edebildiği için, Tanrı Sözü bize onun kötü işlerine dair pek çok örnek veriyor, gizli güçlerini bize açıklıyor ve böylece bizi O'nun saldırılarına karşı tetikte tutuyor. .

Kurtarıcımızın üstün gücünde sığınak ve kurtuluş bulabileceğimiz gerçeğine rağmen, Şeytan ve ordusunun gücü ve kötülüğü haklı olarak bizi alarma geçirebilir. Malımızı ve canımızı kötü adamlardan korumak için evlerimizi dikkatli bir şekilde sürgü ve kilitlerle koruruz; ama sürekli bize ulaşmaya çalışan ve saldırılarına karşı kendi gücümüzle hiçbir savunma yöntemine sahip olmadığımız kötü melekleri nadiren düşünürüz. İzin verilirse aklımızı dağıtabilir, dağınıklığa uğratabilir, bedenlerimize eziyet edebilir, mallarımızı, canlarımızı mahvedebilirler. Onların tek zevki sefalet ve yıkımdır. Tanrı onları kötü ruhların kontrolüne bırakıncaya kadar, ilahi taleplere direnen ve Şeytan'ın ayartmalarına boyun eğenlerin durumu dehşet vericidir. Ancak Mesih'i takip edenler O'nun gözetiminde her zaman güvendedirler. Onları korumak için Cennetten çok güçlü melekler gönderilir. Kötü olan, Tanrı'nın halkının üzerine yerleştirdiği korumayı yenemez.

Bölüm 32

Şeytan'ın Tuzakları

Mesih ile Şeytan arasında yaklaşık altı bin yıldır devam eden büyük çatışmanın yakında sona ermesi gerekiyor ve kötü olan, Mesih'in insan adına yaptığı işi yok etme ve ruhları kendi tuzağına düşürme çabalarını iki katına çıkarıyor. Kurtarıcı'nın aracılığı sona erene ve artık günah için kurban kalmayınca kadar insanları karanlığa ve pişmanlıksızlığa hapsetmek istiyor; ulaşmaya çalıştığı hedef budur.

Onun gücüne direnmek için özel bir çaba gösterilmediğinde, kilisede ve dünyada kayıtsızlık hakim olduğunda Şeytan rahatsız olmaz; çünkü iradesine esir ettiği kişileri kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildir. Fakat dikkat ebedi şeylere çağrıldığında ve ruhlar şu soruyu sorduğunda, "Kurtulmak için ne yapmalıyım?" diye sorar, o dikkatlidir, kendi gücünü Mesih'in gücüne karşı koymaya ve Kutsal Ruh'un etkisine karşı koymaya çalışır.

Kutsal Yazılar, bir keresinde Tanrı'nın melekleri Rab'bin huzuruna çıkmaya gittiklerinde, Şeytan'ın da ebedi Kral'ın önünde eğilmek için değil, ona karşı kötü niyetli planlarını teşvik etmek için onların arasına gittiğini (Eyüp 1:6) bildirir. Sen dürüst. İnsanlar Tanrı'ya ibadet etmek için toplandıklarında da aynı amaçla oradadır. Gözlerden gizlenmiş olmasına rağmen, ibadet edenlerin zihinlerini kontrol etmek için tüm gayretiyle çalışıyor. Tecrübeli bir general gibi planlarını önceden planlar. Allah'ın elçisini Kutsal Yazıları incelerken gördüğünde, insanlara anlatılacak konuyu not eder. Daha sonra bu noktada mesajın aldattığı kişilere ulaşmaması için tüm zekasını ve içgörüsünü kullanarak koşulları kontrol altına alır. Uyarıya en çok ihtiyaç duyan kişi, varlığını gerektiren bir ticari işleme dahil olacak veya başka bir şekilde ömür boyu hayat kokusu olabilecek sözleri duymaktan men edilecektir.

Şeytan, insanları saran manevi karanlık nedeniyle Rabbin kullarını endişeyle izler. Kayıtsızlığın, ihmalin ve tembelliğin büyüsünü kırmak için ilahi lütuf ve güç için yalvaran bakanların hararetli dualarını duyun.

Daha sonra yenilenmiş bir şevkle hileleriyle meşgul olur. İnsanları iştahlarını tatmin etmeye ya da başka bir tür kendini tatmin etmeye teşvik eder, böylece duyarlılıklarını köreltir, böylece öğrenmeye en çok ihtiyaç duydukları şeyleri duyamazlar.

Şeytan, duayı ihmal etmeye ve Kutsal Yazıları incelemeyi ihmal etmeye yönelttiği herkesin, saldırılarıyla yenilgiye uğratılacağını çok iyi biliyor. Bu nedenle zihni özümsemek için mümkün olan her numarayı icat edin. Gerçeğin bilgisinin peşinde koşmak yerine dinlerini, aynı fikirde olmadıkları kişilerde bazı karakter eksikliği veya inanç hatası arayışı haline getiren, dindarlık iddiasında bulunan bir sınıf her zaman olmuştur. Bu tür insanlar şeytanın yardım elidir. Kardeşleri suçlayanlar az değil. Tanrı çalışırken onlar her zaman çalışırlar ve O'nun hizmetkarları O'na gerçek saygılarını sunarlar. Hakkı seven ve itaat edenlerin sözlerine ve eylemlerine sahte bir renk verecektir. Mesih'in en ateşli, gayretli ve fedakar hizmetkarlarını aldatıcı ve aldatılmış olarak gösterecekler. Her gerçek ve asil eylemin amacını çarpıtmak, imalar yaymak ve deneyimsiz insanların kafasında şüphe uyandırmak onun işidir.

Akla gelebilecek her şekilde saf ve adil olanı nefret dolu ve aldatıcı göstermeye çalışacaklar.

Ama kimsenin bunlara aldanmasına gerek yok. Kimin çocuğu olduklarını, kimin örneğini ve eserini takip ettiklerini rahatlıkla görebiliyoruz. "Onları meyvelerinden tanıyacaksınız." (Matta 7:16). Onun davranışı, iğrenç iftiracı, "kardeşlerimizi suçlayan" Şeytan'ın davranışına benziyor (Va. 12:10).

Büyük aldaticının, ruhları tuzağa düşürmek için her türlü hatayı sunmaya hazır birçok ajanı vardır: mahvetmek istediği kişilerin çeşitli zevklerini ve yeteneklerini tatmin etmeye hazırlanmış sapkınlıklar. Amacı kiliseye şüphe ve inançsızlığı teşvik edecek samimiyetsiz ve islah edilmemiş unsurları getirmek, Tanrı'nın işinin ilerleyişini ve onunla birlikte ilerlediğini görmek isteyen herkesi engellemektir. Tanrı'ya ya da O'nun Sözü'ne gerçek imanı olmayan birçok kişi, gerçeğin belirli ilkelerini kabul eder ve kendilerini Hıristiyan olarak gösterir. Böylece hatalarını kutsal metinlere dayalı doktrinler olarak sızdırabilirler.

İnsanların neye inandığının hiçbir önemi olmadığı düşüncesi Şeytan'ın en başarılı aldatmacalarından biridir. Sevgiyle alınan gerçeğin, onu alan kişinin ruhunu kutsallaştırdığını bilir. Bu nedenle sürekli olarak onu sahte teoriler, masallar veya başka bir müjdeyle değiştirmeye çalışıyor. Başlangıçtan beri, Tanrı'nın hizmetkarları, yalnızca sapkın insanlar olarak değil, aynı zamanda cana zarar veren yalanların yayıcıları olarak da sahte öğretmenlerle mücadele etmişlerdir. İlyas, Yeremya ve Pavlus, insanları Tanrı Sözü'nden uzaklaştıranlara kararlılıkla ve cesaretle karşı çıktılar. Doğru dini inancı önemsiz gören hoşgörü, hakikatin kutsal savunucuları nezdinde hiçbir karşılık bulmadı.

Kutsal Yazıların muğlak ve hayal ürünü yorumları ve Hıristiyan dünyasında bulunan dini inançla ilgili birbiriyle çelişen birçok teori, büyük düşmanımızın zihinleri bu şekilde karıştırarak gerçeği ayırt edememelerinin işidir. Ve Hıristiyan âleminin kiliseleri arasında var olan anlaşmazlık ve bölünme, büyük ölçüde, sevilen bir teoriyi desteklemek amacıyla Kutsal Yazıları çarpıtma yönündeki yaygın gelenekten kaynaklanmaktadır. Birçok kişi, O'nun iradesi hakkında bilgi edinmek amacıyla Tanrı'nın Sözü'nü alçakgönüllülikle dikkatle incelemek yerine, yalnızca özel veya benzersiz bir şey keşfetmenin peşindedir.

Bazıları hatalı doktrinleri veya Hıristiyanlık karşıtı uygulamaları desteklemek için bağlamdan ayrılmış İncil pasajlarına tutunuyor, belki de kendi bakış açılarının kanıtı olarak yarım ayeti gösteriyorlar, oysa geri kalan kısım gösterilirse tam tersi anlam alacaktır. Yılan gibi bir anlayışla, kendi nefislerine uygun olarak hazırlanan tutarsız açıklamaların arkasına sığındılar. Birçokları kasıtlı olarak Tanrı'nın Sözü'nü bu şekilde saptırıyor. Aktif hayal gücüne sahip olan diğerleri, Kutsal Yazıların figürlerine ve sembollerine bağlı kalırlar, onları hayal güçlerine göre yorumlarlar, Kutsal Yazıların tanıklığını kendi tercümanları olarak pek dikkate almazlar ve sonra kendi fantezilerini İncil'in öğretileri olarak sunarlar. . .

Kutsal Yazıların incelenmesi dua olmadan, uysal ve alçakgönüllü bir ruh olmadan yürütüldüğünde, en zor olduğu kadar en açık ve basit pasajlar da gerçek anlamlarından sapacaktır. Papalık liderleri Kutsal Yazılardan amaçlarına en iyi hizmet eden bölümleri seçer, bunları uygun gördükleri şekilde yorumlar ve sonra bunları halka sunarken, Kutsal Kitabı inceleme ve kutsal gerçekleri kendileri anlama ayrıcalığını onlara vermezler.

İncil'in tamamı insanlara yazılı olarak verilmelidir. Kutsal Yazıların bu kadar acımasızca çarpıtılmış öğretilerini almaktansa, Kutsal Kitap eğitimi almamaları onlar için daha iyi olurdu.

Kutsal Kitap, Yaraticılarının iradesini öğrenmek isteyen herkese bir rehber olmayı amaçlıyordu. Tanrı insanlara kesin peygamberlik sözünü vermiştir. Melekler ve

Mesih'in kendisi, yakında gerçekleşmesi gereken şeyleri Daniel ve Yuhanna'ya bildirmek için geldi. Kurtuluşumuzu ilgilendiren bu önemli meseleler sırlarla örtülmemiştir. Bunlar, kafa karışıklığına neden olacak ve gerçeğin dürüst arayıcısını aldatacak şekilde açıklanmadı. Rab, peygamber Habakkuk aracılığıyla şöyle dedi: "Görümü yazın ve onu açıkça okunabilir hale getirin... ki, oradan koşan da okuyabilirsiniz." (Hab. 2:2) Tanrı'nın Sözü, onu pişmanlık dolu bir yürekle inceleyen herkes için açıktır. Gerçekten samimi olan her can, gerçeğin ışığına ulaşacaktır. "Işık doğrulara ekilmiştir." (Mezmur 97) : 11) Ve hiçbir kilise, üyeleri gizli bir hazine gibi hakikati hararetle aramadıkça kutsallıkta ilerleyemez.

Liberalliğin çığı karşılarında insanlar, düşmanlarının aldatmacalarına karşı körleşirken, o da kendisini sürekli olarak amacına ulaşmaya yönelik istikrarlı bir şekilde çalışırken bulur. İnsan spekülasyonu yoluyla İncil'i aşmayı başardığında, Tanrı'nın kanunu bir kenara bırakılır ve kiliseler, kendilerini günahattan arınmış ilan etseler bile, kendilerini günahın esareti altında bulurlar.

Çoğu kişi için bilimsel araştırma bir lanet haline geldi. Allah, bilimsel ve sanatsal buluşlarla dünyaya ışık saçılmasına izin verdi. Ancak en büyük beyinler bile, eğer araştırmalarında Tanrı Sözü tarafından yönlendirilmezlerse, bilim ile Vahiy arasındaki ilişkileri araştırma girişimlerinde şaşkınlığa uğrayacaklardır.

İnsanın maddi ve manevi konulardaki bilgisi kısmi ve kusurludur. Bu nedenle birçok kişi bilimsel görüşlerini Kutsal Yazıların ifadeleriyle uyumlu hale getiremiyor. Birçok kişi salt teorileri ve spekülasyonları bilimsel gerçekler olarak kabul ediyor ve Tanrı'nın Sözü'nün "yanlış sözde bilimin" öğretileriyle sınanması gerektiğini düşünüyor. Yaratıcı ve O'nun işleri anlayışınızın ötesindedir; ve bunları doğa yasalarıyla açıklayamadıkları için İncil tarihi güvenilmez görülüyor. Eski ve Yeni Ahit kayıtlarının güvenilirliğinden şüphe edenler çoğu kez bir adım daha ileri giderek Tanrı'nın varlığından şüphe duyarak Doğa'ya sonsuz güç atfederler. Çapalarını bıraktıktan sonra küfür kayalıklarına çarpmaya bırakılırlar.

Böylece pek çok kişi imandan sapıyor ve şeytanın ayartmasına kapılıyor. İnsanlar Yaratıcılarından daha bilge olmaya çabaladılar; İnsan felsefesi, sonsuz çağlar boyunca bile asla açığa çıkmayacak gizemlere nüfuz etmeye ve bunları açıklamaya çalıştı. Eğer insanlar Tanrı'nın Kendisi ve amaçları hakkında bildirdiklerini araştırıp anlasalardı, Yehova'nın izzeti, haşmeti ve gücü hakkında öyle bir görüş kazanırlardı ki, kendilerine vahyedilenlerle yetinerek kendi sonluluklarının bilincine varırlardı. kendileri ve çocukları.

İnsanların zihinlerini, Tanrı'nın bildirmedığı ve bizim anlamamızı istemedığı şeyler hakkında araştırma yapmaya ve tahminlerde bulunmaya devam ettirmek, Şeytan'ın aldatmacasının şaheseridir. Lucifer bu şekilde Cennetteki yerini kaybetti. Tanrı'nın amaçlarının tüm sırları kendisine emanet edilmediğinden hoşnutsuzdu. Daha sonra kendisine verilen yüce makamda, kendi işi hakkında vahyedilenleri tamamen göz ardı etti. Emrindeki meleklerde de aynı hoşnutsuzluğu uyandırarak onların yıkılmasına sebep oldu. Şimdi düşmüş baş melek, insanların zihinlerini aynı ruhla doldurmaya çalışıyor ve aynı zamanda onları Tanrı'nın doğrudan emirlerine saygısızlık etmeye yönlendiriyor.

İncil'in açık ve kesin gerçeklerini kabul etmeyenler, sürekli olarak vicdanlarını rahatlatacak hoş masallar ararlar. Sunulan öğretiler ne kadar az manevi, fedakar ve aşağılayıcı olursa, alınacak iltifat da o kadar büyük olacaktır. Bu insanlar entelektüel yetilerini düşürüyorlar.

onların nefsanî arzularına hizmet ederler. Kutsal Yazıları gönül pişmanlığıyla ve ilahi rehberlik için hararetle duayla inceleyemeyecek kadar bilge olduklarından, aldatmaya karşı savunmasız kalırlar. Şeytan, kalbin arzusunu yerine getirmeye hazırdır ve hakikatin yerine hilelerini sunar. Papalık bu şekilde insanların zihinleri üzerinde hakimiyet kurmuştur ve Protestanlar da haç içerdikleri için gerçeği reddederek aynı yolu izlemektedir. Dünyayla araları bozulmasını diye Tanrı'nın Sözü'nü çıkar ve siyaset öğrenmek için ihmal eden herkes, dini hakikatin yerine içler acısı sapkınlıkla karşı karşıya kalacak.

Gerçeği kasten reddedenler, akla gelebilecek her türlü hatayı kabul edecektir. Bir hataya dehşetle bakan kişi, diğerini kolaylıkla kabul edecektir. Elçi Pavlus, "kurtulmak için hakikatin sevgisini kabul etmeyen" insanlardan söz ederek şöyle diyor: "Bu nedenle, yalana inansınlar ve hepsi yargılsınlar diye, Tanrı onlara yanlış operasyonunu gönderecek." gerçeğe inanmadılar ama kötülükten zevk aldılar" (II Selanikliler 2:10-12). Önümüzde böyle bir uyarı varken, hangi doktrinleri aldığımız konusunda dikkatli olmamız gerekiyor.

Büyük aldatıcının en başarılı faaliyetleri arasında maneviyatın aldatıcı öğretileri ve yalancı harikaları vardır. Bir ışık meleği kılığına girerek ağlarını hiç beklenmedik yerlere yayıyor. Eğer insanlar, anlayabilmeleri için Tanrı'nın Kitabı'nı hararetle bir dua ile çalışsalar, sahte doktrinler almak üzere karanlıkta bırakılmazlardı. Ancak gerçeği reddettikleri için aldatmacaya kapılırlar.

Bir diğer ciddi yanlış da, Mesih'in tanrılığını inkar eden ve O'nun dünyaya gelişinden önce var olmadığını iddia eden öğretilerdir. Bu teori, İncil'e inandığını iddia eden geniş bir kesim tarafından olumlu karşılandı; Ancak bu teori, Kurtarıcımızın Baba ile ilişkisi, ilahi karakteri ve önceden var oluşu ile ilgili en açık ifadeleriyle çelişmektedir. Kutsal Yazıların en mantıksız çarpıtılması yapılmadan kabul edilemez. Bu sadece insanın kurtuluş işi hakkındaki anlayışını azaltmakla kalmaz, aynı zamanda Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın vahiyi olduğuna olan inancını da zayıflatır. Bu onu daha tehlikeli hale getirirken aynı zamanda yüzleşmeyi de zorlaştırır. Eğer insanlar ilham edilmiş Kutsal Yazıların Mesih'in tanrısallığına ilişkin tanıklığını reddederlerse, bu noktada onlarla tartışmanın faydası yoktur; çünkü ne kadar kesin olursa olsun hiçbir argüman onları ikna edemezdi. "Doğal insan, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili şeyleri anlamaz çünkü bunlar ona saçma gelir; ve anlayamaz çünkü bunlar ruhsal olarak anlaşılır." (I Korintliler 2:14). Bu hatayı savunan hiç kimse, Mesih'in karakteri veya misyonu ya da Tanrı'nın insanın kurtuluşuna yönelik büyük planı hakkında gerçek bir anlayışa sahip olamaz.

Bir başka ince ve habis yanlış da, Şeytan'ın kişisel bir varlık olarak var olmadığı yönünde hızla yayılan inançtır; Bu ismin Kutsal Yazılarda yalnızca insanın kötü düşüncelerini ve arzularını temsil etmek için kullanıldığı anlaşılmaktadır.

Popüler kürsülerde o kadar geniş çapta yankılanan, Mesih'in ikinci gelişinin O'nun her bireye ölüm anında geliştiği öğretisi, insanların zihinlerini O'nun cennetteki bulutlara kişisel gelişinden uzaklaştırmak için kurnaz bir araçtır. Yıllardır Şeytan şöyle diyor: "İşte, O evin içindedir" (Matta 24:23-26); ve bu yalanı kabul etmek yüzünden pek çok ruh kaybedildi.

Dünyevi bilgelik, duanın şart olmadığını öğretir. Bilim adamları duaya gerçek bir cevap olamayacağını beyan ediyorlar; bunun kanunun ihlali olacağını, bir mucize olacağını ve mucizelerin olmadığını. Evrenin sabit kanunlarla yönetildiğini ve bizzat Tanrı'nın bu kanunlara aykırı hiçbir şey yapmadığını söylüyorlar.

Böylece, sanki ilahi yasaların işleyişi Tanrı'nın özgürlüğünü dışlayabilmiş gibi, Tanrı'yı kendi yasalarına bağlı olarak temsil ederler. Bu tür öğreti tanıklığa karşıdır

Kutsal Yazılardan. Mesih ve havarileri mucizeler gerçekleştirmediler mi? Aynı şefkatli Kurtarıcı bugün de yaşamaktadır ve insanlar arasında görünür bir şekilde yürüdüğü zamanki gibi iman duasını duymaya isteklidir. Doğal olan doğaüstü olanla işbirliği yapar. Bu, Tanrı'nın, biz istemeseydik bize vermeyeceği şeyleri, iman duasına karşılık olarak bize verme planının bir parçasıdır.

Hıristiyan âleminin kiliseleri arasında sayısız hatalı doktrin ve hayali fikirler hakimdir. Tanrı Sözü tarafından sabitlenen sınır noktalarından birinin kaldırılmasının kötü sonuçlarını tahmin etmek imkansızdır. Bunu yapmaya cesaret edenlerin çok azı tek bir gerçeğin reddedilmesiyle karşılaşır. Çoğunluk, gerçek kâfir haline gelinceye kadar hakikat ilkelerini birer birer bir kenara bırakmaya devam eder.

Popüler teolojinin hataları, aksi takdirde Kutsal Yazılara inanan birçok insanı şüphecilğe sevk etti. Onların adalet, merhamet ve iyilik duygularını lekeleyen öğretileri kabul etmeleri mümkün değildir; ve bunlar bir kez Kutsal Kitap'ın öğretileri olarak sunulduğunda, onu Tanrı'nın Sözü olarak kabul etmeyi reddediyorlar.

Şeytanın gerçekleştirmeye çalıştığı amaç da budur. Tanrı'ya ve O'nun Sözü'ne olan güveni yok etmekten daha çok istediği hiçbir şey yoktur. Şeytan, şüphecilerden oluşan büyük ordunun başında yer almakta ve canları kendi saflarına kazanmak için var gücüyle çalışmaktadır. Şüphelenmek moda olmaya başladı. Yazarıyla aynı nedenden dolayı, Tanrı'nın Sözü'ne şüpheyle bakan geniş bir sınıf vardır, çünkü o günahı kınar ve kınar. Onun gereklerine uymak istemeyenler, otoritesini yok etmeye çalışırlar. Sırf onlarda veya vaazda kusur bulmak için İncil'i okurlar veya kutsal minberden açıklanan öğretilerini dinlerler.

Görev ihmallerini haklı çıkarmak ya da mazur göstermek için kâfir olanların sayısı çok azdır. Diğerleri ise gurur veya tembellik nedeniyle şüpheci ilkeleri benimserler. Taahhüt ve feragat gerektiren, şerefe layık herhangi bir şeyin yerine getirilmesine yönelmeyecek kadar zevklerine düşkün olan bu kişiler, İncil'i eleştirerek üstün bilgeliğe sahip olma itibarını kendileri için güvence altına almaya çalışırlar. Kutsal Yazılarda, ilahi bilgelikle aydınlanmayan sınırlı aklın anlayamayacağına dair pek çok şey vardır; ve böylece onu eleştirmeye fırsat buluyorlar. Bunun bir erdem olduğunu düşünen birçok kişi var

Kendinizi inançsızlığın, şüpheciliğin ve sadakatsizliğin tarafına koyun. Ancak samimiyet kisvesi altında bu kişilerin özgüven ve gururla hareket ettikleri anlaşılacaktır. Birçokları Kutsal Yazılarda başkalarının aklını karıştıracak bir şeyler bulmaktan zevk alıyor. Bazıları başlangıçta basit tartışma sevgisinden dolayı eleştirir ve tartışır. Yırtıcı hayvanların tuzaklarına düştüklerini anlamıyorlar.

Ancak inançsızlıklarını açıkça dile getirdiklerinden konumlarını korumaları gerektiğini düşünüyorlar. Böylece kötülerle birleşerek kendilerine cennetin kapılarını kapatırlar.

Tanrı, Sözünde kendi ilahi karakterinin yeterli kanıtını vermiştir. Kurtuluşumuzla ilgili büyük gerçekler açıkça gösterilmektedir. Kendisini içtenlikle arayan herkese vaat edilen Kutsal Ruh'un yardımıyla, her insan bu gerçekleri kendisi anlayabilir. Tanrı insanlara imanlarını dayandırabilecekleri güçlü bir temel vermiştir.

Ancak insanların sınırlı akılları, Sonsuz'un planlarını ve amaçlarını tam olarak anlama yeteneğine sahip değildir. Araştırma yoluyla Tanrı'yı asla keşfedemeyiz. O'nun azametini perdelediği perdeyi kibirli bir el ile kaldırmaya çalışmamalıyız. Elçi şöyle haykırıyor: "O'nun hükümleri ne kadar araştırılmaz ve O'nun yolları ne kadar anlaşılmazdır!" (Romalılar 11:33). O'nun bizimle olan ilişkilerini ve hareket etme nedenlerini anlayabiliriz, böylece O'nun sınırsız sevgisini ve merhametini sonsuz güçle birleştirerek fark edebiliriz. Cennetteki Babamız

her şeyi bilgelik ve adaletle emreder; hoşnutsuz ve güvensiz olmamalıyız, saygılı bir teslimiyetle eğilmeliyiz. O bize kendi amaçlarının çoğunu, bilmemiz iyiliğine olduğu kadarını ve her şeye gücü yeten El'e, sevgi dolu Kalp'e güvenmemiz gerektiğini açıklayacaktır.

Her ne kadar Tanrı bize imanla ilgili bol miktarda delil vermiş olsa da, hiçbir zaman inançsızlığın tüm mazeretlerini ortadan kaldırmamıştır. Şüphelerini asmak için kanca arayan herkes onları bulacaktır. Ve her türlü itiraz ortadan kaldırılana ve artık şüpheye yer kalmayana kadar Tanrı'nın Sözü'nü kabul etmeyi ve itaat etmeyi reddedenler asla gün ışığına çıkmayacaklar.

Tanrı'ya güvenmemek yenilenmemiş bir kalbin doğal sonucudur. Ama iman Kutsal Ruh'tan esinlenmiştir ve ancak geliştirildikçe gelişecektir. Hiç kimse kararlı bir çaba göstermeden imanda güçlü olamaz. Küfür, cesaretlendirildikçe güçlenir ve eğer insanlar, Allah'ın imanlarını ayakta tutmak için verdiği deliller üzerinde durmak yerine, sorgulamaya ve itiraz etmeye izin verirlerse, şüphelerinin daha da kuvvetlendiğini göreceklerdir.

Fakat Allah'ın vaadinden şüphe edenler ve O'nun kesinliğine güvenmeyenler O'nun lütfu, O'nun şerefini lekeliyorlar; ve onun etkisi, başkalarını Mesih'e çekmek yerine, onları O'ndan uzaklaştırma eğilimindedir. Koyu renkli dallarını genişçe uzatan, güneş ışığının diğer bitkiler üzerine düşmesini engelleyen, verimsiz ağaçlardır. bırakalım körelsinler ve soğuk gölge altında ölsünler. Bu insanların çalışmaları onlara karşı katı bir tanık olarak ortaya çıkacak. Şüphe ve kuşkuculuk ekiyorlar ve şaşmaz bir hasat üretecekler.

Şüphelerden kurtulmayı içtenlikle dileyen herkesin izleyebileceği tek bir yol vardır. Anlayamadıkları şeyleri sorgulamak ve sızlanmak yerine, üzerlerinde zaten parlayan ışığı dinlesinler, daha fazla ışık alsınlar. Anlayışınız için zaten açık olan her görevi yerine getirin; böylece hakkında hâlâ şüphe duyduğunuz görevleri anlayabilir ve yerine getirebilirsiniz.

Şeytan, gerçeğe o kadar benzeyen bir sahte sunabilir ki, aldanmaya hazır olan, hakkın gerektirdiği fedakarlık ve fedakarlıktan kaçmak isteyenleri aldatır. Ancak ne pahasına olursa olsun gerçeği bilmeyi dürüstçe arzulayan tek bir ruhu elinde tutması imkansızdır. Mesih gerçektir ve "dünyaya gelen her insana ışık veren ışıktır" (Yuhanna 1:9). Gerçeğin Ruhu, insanlara tüm gerçeğe rehberlik etmek için gönderildi. Ve Tanrı'nın Oğlu'nun yetkisiyle şöyle bildirilir: "Arayın, bulacaksınız." "Bir kimse O'nun isteğini yerine getirmek isterse, aynı doktrin sayesinde bunun Tanrı'dan olup olmadığını bilecektir." (Mat. 7:7; Yuhanna 7:17).

Mesih'in takipçileri, Şeytan'ın ve ordularının kendilerine karşı çalıştığı entrikalar hakkında çok az şey biliyorlar. Ancak göklerde oturan, tüm bu oyunların Kendi derin tasarılarının gerçekleşmesine yönelik olmasını sağlayacaktır. Rab, halkının acı ve ıstıraplarından zevk aldığı için değil, bu süreç onların nihai zaferi için gerekli olduğu için, halkının ateşli ayartma sınavına tabi tutulmasına izin verir. Kendi yüceliğiyle tutarlı olarak onları ayartmadan koruyamadı, çünkü denemenin amacı onları kötülüğün tüm çekiciliğine direnmeye hazırlamaktır.

Eğer onlar pişmanlık dolu ve itaatkar kalplerle günahlarını itiraf edip bırakırlarsa ve imanla O'nun vaatlerini talep ederlerse, ne kötü insanlar ne de şeytanlar Tanrı'nın işine engel olamaz veya O'nun varlığını halkından gizleyemezler. Açık ya da gizli her ayartmanın, her karşıt etkinin başarıyla üstesinden gelinebilir, "Güçle ya da şiddetle değil, Benim Ruhum aracılığıyla, diyor orduların Rabbi." (Zek. 4:6).

"Rabbin gözleri salihlerin üzerindedir ve kulakları onların dualarını duymaktadır... Peki siz iyilik için gayretli olursanız, size kim zarar verebilir?" (I Pet. 3:12 ve 13). Zengin ödülleri vaadiyle ayartılan Balam, İsrail'e büyüler yaptı ve Rab'be kurbanlar sunarak halkının üzerine bir lanet indirmeye çalıştığında, Rab'bin Ruhu onun duyurmak istediği kötülüğü engelledi ve Balam zorlandı. "Allah'ın lanet etmediğini ben nasıl lanetleyebilirim? Rab nefret etmezken ben nasıl nefret edebilirim?" "Ruhum doğruların ölümüyle ölsün ve sonum seninki gibi olsun." Kurban yeniden sunulduğunda, kötü peygamber şunları söyledi: "Bana kutsamam emredildi; çünkü O kutsadı ve ben onu geri alamam. İsrail'de hiçbir kötülük görmedi, Yakup'ta da kötülük görmedi; Tanrısı Rab onunla birlikte ve onun içindedir ve aralarında bir Kralın bağırsığı duyulur." "Çünkü Yakup'a karşı hiçbir güç yoktur, İsrail'e karşı da falcılık işe yaramaz.

Bu sırada Yakup ve İsrail için şöyle denilecek: Tanrı ne yaptı!" (Say. 23:8, 10, 21 ve 23). Yine de üçüncü bir sunak dikildi ve Balam bir kez daha lanetlemeye çalıştı. Tanrı'nın Ruhu, isteksizler aracılığıyla Peygamberin ağızından, seçilmişlerinin refahını ilan etti ve düşmanlarının aptallığını ve kötülüğünü azarladı: "Ne mutlu seni kutsayanlara, lanetli sana lanet edenlere" (Num) 24:9).

O zamanlar İsrail halkı Tanrı'ya sadıktı ve O'nun kanununa itaat ettikleri sürece ne dünyevi ne de cehennemi hiçbir güç onlara karşı galip gelemeydi. Fakat Balam'ın Tanrı'nın halkının üzerine yağdırmasına izin verilmeyen laneti, sonunda onları günaha ayartarak onların başına getirmeyi başardı. Tanrı'nın emirlerini çiğneyerek kendilerini O'ndan ayırdılar ve yok edicinin gücünü hissetmeye bırakıldılar.

Şeytan, Mesih'te kalan en zayıf ruhun, karanlığın ordularıyla yüzleşmek için fazlasıyla yeterli olduğunun ve kendisini açıkça ortaya çıkarması halinde karşılanıp mağlup edileceğinin çok iyi farkındadır. Bu nedenle, kendi topraklarına girmeye cesaret eden herkesi yok etmeye hazır bir şekilde kuvvetleriyle birlikte pusuya yatarak, haçtaki askerleri güçlü kalelerinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Yalnızca Tanrı'ya alçakgönüllü bir şekilde güvenerek ve O'nun tüm emirlerine itaat ederek güvende olabiliriz.

Hiçbir erkek ya da kadın dua etmeden bir gün ya da bir saat boyunca güvende değildir. Özellikle Rab'den Sözünü anlamak için bilgelik istemeliyiz. Ayartıcının aldatmacaları ve bunlara başarılı bir şekilde direnmenin yolları ortaya çıkıyor. Şeytan, Kutsal Yazılardan alıntı yapma konusunda uzmandır ve bizi tuzağa düşürmeyi umduğu pasajlara kendi yorumunu katar. Kutsal Kitabı alçakgönüllülükle incelemeli, Tanrı'ya olan bağlılığımızı asla gözden kaçırmamalıyız.

Kendimizi sürekli olarak Şeytan'ın tuzaklarına karşı korumamız gerekirken, sürekli olarak imanla dua etmeliyiz: "Bizi ayartmaya yönlendirme."

Bölüm 33

İlk Büyük Hata

İnsanlık tarihinin en erken döneminde Şeytan, ırkımızı aldatma çabalarına başladı. Cennetteki isyanı kışkırtan kişi, Tanrı'nın hükümetine karşı mücadelesinde Dünya sakinlerinin kendisiyle birleşmesine öncülük etmek istiyordu. Adem ve Havva, Tanrı'nın Yasasına itaat etmekten son derece mutluydu ve bu gerçek, Şeytan'ın Cennette Tanrı'nın Yasasının baskıcı ve O'nun yaratıklarının iyiliğine aykırı olduğu iddiasına karşı sürekli bir kanıttı. Üstelik günahsız çift için hazırlanan güzel meskeni gören Şeytan'ın kıskançlığı uyandı. Onları bir kez Tanrı'dan ayırıp kendi gücü altına aldıktan sonra, yeryüzünü ele geçirmek ve Yüceler Yücesi'ne karşı krallığını orada kurmak için onların çöküşünü sağlamaya karar verdi.

Şeytan kendisini gerçek karakteriyle ortaya koymuş olsaydı anında geri püskürtülürdü, çünkü Adem ve Havva bu tehlikeli düşmana karşı uyarılmıştı, ancak o, amacına daha etkili bir şekilde ulaşabilmek için gölgelerde çalışarak amacını gizledi. O zamanlar büyüleyici görünüme sahip bir yaratık olan yılanı aracı olarak kullanarak Havva'ya şöyle seslendi: "Tanrı şöyle mi dedi: Bahçedeki hiçbir ağaçtan yemeyeceksin?" (Yaratılış 3:1). Ayartıcıyla tartışmaya girmeyi reddetmiş olsaydı güvende olacaktı; ama onunla mantık yürütmeye cesaret etti ve onun aldatmacalarının kurbanı oldu. Bu, çoğu zaman her zaman yenilenlerin sayısıdır. Allah'ın emirleri konusunda şüpheye düşer, tartışır ve ilahi emirlere uymak yerine, şeytanın aldatmacalarını örtbas etmekten başka bir işe yaramayan insan teorilerini kabul ederler.

"Kadın ona dedi: Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz; ama bahçenin ortasındaki ağacın meyvesinden Allah dedi: Ondan yemeyeceksin ve yemeyeceksin. ona dokun ki ölmeyesin. Bunun üzerine yılan kadına şöyle dedi: Ölmeyeceksin. Çünkü Tanrı biliyor ki, onu yediğiniz gün gözleriniz açılacak ve siz de Tanrı gibi iyiyi kötüyü bileceksiniz" (Yaratılış 3:2-5). Eskisinden daha büyük bir bilgeliğe sahip olarak Tanrı gibi olacaklarını ve daha yüksek bir varoluş durumuna girebileceklerini ilan etti. Havva günaha yenik düştü; ve onun etkisiyle Adem günaha teşvik edildi. Yılanın, Tanrı'nın aslında söylediği şeyi kastetmediği yönündeki sözlerini kabul ettiler; Yaratıcılarına güvenmediler ve O'nun özgürlüklerini kısıtladığını, O'nun Kanununu çiğneyerek büyük bilgeliğe ve yücelik elde edebileceklerini zannettiler.

Fakat Adem günahından sonra şu sözlerin anlamını ne gördü: "Ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün?" Bunların, Şeytan'ın onu inandırdığı gibi, kendisinin daha yüce bir varoluş durumuna götürülmek üzere olduğuna işaret ettiği mi gördü? O zaman günahın kesinlikle büyük bir iyilik elde edilecek ve Şeytan, ırkın hayırseverliğini kanıtlamış olacaktı. Ancak Adem, ilahi beyanın anlamının bu olmadığını kanıtladı. Tanrı, günahının cezası olarak insanın alındığı toprağa dönmesi gerektiğini bildirdi: "topraksın ve toprağa döneceksin" (Yaratılış 3:19). Şeytan'ın "gözleriniz açılacak" sözlerinin yalnızca bu anlamda doğru olduğu ortaya çıktı: Adem ile Havva Tanrı'ya itaatsizlik ettikten sonra, akılsızlıklarını fark etmek için gözleri açıldı; kötülüğü biliyorlardı ve günahın acı meyvesini tattılar.

Cennet Bahçesi'nin ortasında, meyvesi yaşamı sürdürme gücüne sahip olan hayat ağacı büyüdü. Adem Tanrı'ya itaat etmiş olsaydı, bu ağaca özgürce erişme hakkına sahip olacaktı ve sonsuza dek yaşayacaktı. Fakat günah işlediğinde hayat ağacından pay almaktan mahrum kaldı ve ölüme maruz kaldı. "Topraksın, toza döneceksin" ilahi sözü, hayatın tamamen yok oluşuna işaret etmektedir.

İtaat şartıyla insana vaat edilen ölümsüzlük, ihlal nedeniyle kaybedildi. Adem sahip olmadığı bir şeyi nesillerine aktaramazdı; ve eğer Tanrı, Oğlunun kurbanı aracılığıyla ölümsüzlüğü onların erişebileceği bir yere koymamış olsaydı, düşmüş ırk için hiçbir umut olmayacaktı. "Hepsi günah işlediği için ölüm tüm insanların üzerine geçerken" Mesih "müjde aracılığıyla yaşamı ve ölümsüzlüğü gün ışığına çıkardı" (Romalılar 5:12, II Timoteos 1:10). Ve ölümsüzlük yalnızca Mesih aracılığıyla elde edilebilir. İsa şunu söyledi: "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır; Ama Oğul'a isyan etmeye devam eden kişi yaşam göremeyecek" (Yuhanna 3:36). Her insan, şartları yerine getirdiği takdirde bu paha biçilmez nimete sahip olabilir. "İyilik yapmayı sürdüren, yücelik, onur ve ölümsüzlük arayan" herkes sonsuz yaşamı alacak (Romalılar 2:7).

İtaatsizlik içinde Adem'e sonsuz yaşam vaat eden tek kişi, büyük aldatıcıydı. Ve yılanın Aden'de Havva'ya bildirdiği: "Kesinlikle ölmeyeceksin." Bu, ruhun ölümsüzlüğü üzerine vaaz edilen ilk vaazdı. Ve yalnızca Şeytan'ın otoritesine dayanan bu aynı beyan, Hıristiyan âleminin kürsülerinde yankılanmıştır ve insanlığın çoğunluğu tarafından, ilk ebeveynlerimiz tarafından alındığı kadar kolaylıkla kabul edilmiştir. İlahi cümleye: "Günah işleyen can ölecektir" (Hezekiel 18:20), şu anlam verilmektedir: Günah işleyen can ölmeyecek, sonsuza dek yaşayacaktır. Şeytan'ın sözleri konusunda bu kadar saf, Tanrı'nın Sözlere konusunda ise bu kadar inançsız olan insanların bu tuhaf inatçılığına hayran kalmamak elde değil.

Eğer insan, düşüşünden sonra hayat ağacına özgürce erişebilseydi, sonsuza kadar yaşayacak ve böylece günah ölümsüzleşecekti. Ancak bir melek ve aevli bir kılıç "hayat ağacının yolunu" koruyordu (Yaratılış 3:24) ve Adem'in ailesinin hiçbir üyesinin bu engeli geçmesine ve yaşam meyvesinden almasına izin verilmedi. Bu nedenle ölümsüz günahkarlar yoktur.

Ancak düşüşün ardından Şeytan, meleklerine, insanın doğal ölümsüzlüğüne olan inancı aşlamak için özel bir çaba göstermelerini emretti; insanları bu yanılgıya sürükleyerek, günahkarın sonsuz bir sefalet içinde yaşayacağı sonucuna varmalıdırlar. Şimdi karanlığın prensi, ajanları aracılığıyla çalışarak Tanrı'yı intikamcı bir tiran olarak tanıtır ve Kendisini memnun etmeyen herkesi cehenneme attığını ve onlara gazabının etkilerini sonsuza kadar hissettirdiğini ilan ediyor; ve onlar tarifsiz ıstıraplar çekerken ve sonsuz alevler içinde kıvrılırken, Yaratıcıları onlara memnuniyetle bakıyor.

Böylece baş düşman, insanlığın Yaratıcısı ve Hayırseverini kendi nitelikleriyle tersine çevirir. Zulüm şeytanidir. Tanrı aşktır; ve ilk büyük isyan tarafından günah ortaya çıkana kadar, O'nun yarattığı her şey saf, kutsal ve güzeldi. Şeytanın kendisi, insanı günah işlemeye ayartan ve sonra eğer becerbilirse onu yok eden bir düşmandır; Kurbanından emin olduğunda yol açtığı yıkımla övünür. Eğer izin verilseydi tüm insan ırkını ağına hapsederdi. Eğer ilahi gücün müdahalesi olmasaydı, Adem'in hiçbir oğlu veya kızı kaçamazdı.

O, ilk ebeveynlerimizi yendiği gibi bugün de insanları yenmeye çalışıyor, onların Yaratıcılarına olan güvenlerini sarsıyor ve Kendi hükümetinin bilgeliğinden ve O'nun yasalarının adaletinden şüphe duymalarına neden oluyor. Şeytan ve onun elçileri, kendi kötülüklerini ve isyanlarını haklı çıkarmak için Tanrı'yı kendilerinden daha kötü gösteriyorlar. Büyük

Aldatan kişi, kendi korkunç zalimlik karakterini cennetteki Babamız'a atfetmeye çalışır; böylece, bu kadar adaletsiz bir hükümete boyun eğmeyeceğinden, Cennetten kovulması nedeniyle büyük ölçüde yaralanmış kişi gibi görünmesine neden olabilir. Yehova'nın sert hükümlerinin dayattığı köleliğin aksine, dünyaya, şefkatli hükümeti altında sahip olabilecekleri özgürlüğü sunuyor. Böylece canları Tanrı ile yaptıkları antlaşmadan döndürmeyi başarır.

Ölümden sonra kötü ölümlerin ebediyen yanan bir cehennemde ateş ve kükürt ile azap göreceği ve kısa bir dünyevi hayatın günahları için azap çekmeleri gerektiği öğretisi her türlü sevgi ve merhamet duygusuna ve hatta bizim adalet duygumuza ne kadar da aykırıdır. Tanrı yaşadığı sürece. Ancak bu doktrin genel olarak geniş çapta öğretilmekte ve hâlâ Hıristiyan âleminin birçok öğretilerine dahil edilmektedir. Bilgili bir ilahiyat doktoru şunları söyledi: "Cehennem azaplarının görüntüsü, azizlerin sevincini sonsuza dek artıracaktır. Kendileriyle aynı tabiattaki, aynı şartlarda doğmuş, bu kadar farklı bir durumdayken bu sefaletle sürüklenen başka varlıkları gördüklerinde, mutluluklarının tadını daha büyük ölçüde hissedeceklerdir." Bir başkası ise şu ifadeleri kullanmıştır: "Gazap edilenler üzerinde kınama hükmü ebedî olarak yürütülürken, rahmet olunanların nazarında onların azaplarının dumanı ebedî olarak yükselecek, onlara acımak yerine onlara merhamet edeceklerdir. haykır: Amin! Şükürler olsun! Rabbine ibadet et!"

Tanrı'nın Sözü'nün sayfalarında böyle bir öğretiyi nerede bulunabilir? Cennette kurtarılanlar her türlü acıma ve şefkat duygularından, hatta en ufak bir insanlık gösterisinden bile yoksun mu kalacaklar? Bu duyguların yerini duyarsızların kayıtsızlığı mı, yoksa barbarların zulmü mü alacak? Hayır, hayır, Tanrı'nın Kitabının öğretisi böyle değildir. Yukarıda ifade edilen görüşler eğitilmiş, hatta dürüst insanlardan gelebilir, ancak şeytanın safsatalarına aldanmışlardır. Dile Yaradan'a değil, kendisine ait olan acı ve kötülüğün rengini vererek onları Kutsal Yazıların açık ifadelerini yanlış tanımlamaya yönlendirir. "Varlığım hakkı için diyor Rab Tanrı, kötülerin ölümünden değil, kötülerin yolundan dönüp yaşamasından zevk alıyorum. Dönün, kötü yollarınızdan dönün, çünkü neden öleceksiniz, ey İsrail evi?" (Hezekiel 33:11).

Tanrı'nın aralıksız işkencelere tanık olmaktan keyif aldığı kabul edersek ne kazanır? Cehennem ateşinde tuttuğu acı çeken yaratıkların inlemelerine, acı çığlıklarına, beddualarına kim seviniyor? Bu korkunç sesler Sonsuz Aşk'ın kulaklarında müzik olabilir mi? Kötülerin sonsuz sefaletle maruz bırakılmasının, Tanrı'nın günaha olan nefretinin, evrenin huzurunu ve düzenini bozan bir kötülük olduğunu göstermesi gerektiği iddia edilmektedir. Ah, korkunç bir küfür! Sanki Tanrı'nın günaha olan nefreti, günahı sürdürmesinin nedeniymiş gibi. Çünkü bu ilahiyatçıların öğretilerine göre, merhamet umudu olmadan devam eden işkence, talihsiz kurbanları çılgına çeviriyor ve öfkelerini küfür ve küfürlerle ifade ederek, onların suçluluk yükünü artırıyor. Tanrı'nın yüceliği, günahın aralıksız çağlar boyunca sürekli olarak artması ve devam etmesiyle artmaz.

Ebedi azap sapkınlığının yarattığı kötülüğü tahmin etmek insan aklının gücünün ötesindedir. Sevgi ve iyilik dolu, şefkat dolu İncil dini, hurafelerle karartılmış, terörle giydirilmiştir.

Şeytan'ın Tanrı'nın karakterini hangi sahte renklerle resmettiğini düşündüğümüzde, merhametli Yaratıcımıza inanılmadığını, ondan korkulduğunu ve hatta ondan nefret edildiğini merak edebilir miyiz? Tanrı hakkında yayılan şok edici fikirler

Minberden çıkan öğretilerle dünya hakkında binlerce, hatta milyonlarca şüpheci ve kafir yarattı.

Sonsuz azap teorisi, Babil'in tüm uluslara içmesi için verdiği iğrençlik şarabını oluşturan sahte öğretilerden biridir" (Vahiy 14:8, 17:2). İsa'nın elçilerinin bu sapkınlığı kabul edip bunu kutsal kürsüden ilan etmiş olmaları gerçekten bir sırdır. Sahte Şabat'ı aldıkları gibi, bunu da Roma'dan alsınlar. Bunun büyük ve iyi insanlar tarafından öğretildiği kesindir; ama bu konudaki ışık bize olduğu gibi onlara verilmemişti. Onlar sadece kendi zamanlarında parlayan ışıktan sorumluydular; Günümüzde parlayan kişi adına cevap vermeliyiz. Eğer Tanrı Sözü'nün tanıklığından yüz çevirip atalarımızın öğrettiği için sahte doktrinleri kabul edersek, Babil'de ilan edilen kınamaya maruz kalırız, onun iğrençliklerinin şarabını içmiş oluruz.

Ebedi azap doktrinine isyan eden geniş bir sınıf ise tam tersi bir hataya yöneliyor. Kutsal Yazıların Tanrı'yı sevgi ve şefkat sahibi bir varlık olarak temsil ettiğini görüyorlar ve O'nun yaratıklarını sonsuza dek yanan bir cehennemde alevlerine teslim edeceğine inanmıyorlar. Ancak ruhun doğal olarak ölümsüz olduğu inancını benimseyerek, eninde sonunda tüm insanlığın kurtulacağı sonucuna varmaktan başka alternatif görmüyorlar. Pek çok kişi, Kutsal Kitaptaki tehditlerin kelimenin tam anlamıyla yerine getirilmesi gerektiğini, yalnızca insanları korkutup itaat etmeye yöneltmeyi amaçladığını düşünüyor. Böylece günahkar bencil zevkler içinde yaşayabilir, Tanrı'nın taleplerini göz ardı edebilir ve yine de sonunda O'nun lütfuna kabul edilmeyi umabilir. Tanrı'nın merhametini zanneden ama O'nun adaletinden habersiz olan böyle bir doktrin, dünyevi kalbi memnun eder ve kötülüklerine teşvik eder.

Evrensel kurtuluşa inananların, ruhları yok eden dogmalarını desteklemek için Kutsal Yazıların anlamını nasıl çarpıttıklarını göstermek için, sadece kendi ifadelerini alıntılarla yapmak yeterlidir. Bir kaza sonucu anında ölen genç bir ateistin cenazesinde, Evrenselci bir papazın metni olarak Kutsal Yazılardan Davut'la ilgili şu ifadeyi seçti: "Ölü olan Amnon hakkında kendini teselli etmişti" (2 Samuel 13:39).

Konuşmacı, "Bana sık sık soruluyor" dedi, "günah içinde dünyayı terk edenlerin, belki de sarhoş olarak ölenlerin veya elbiselerinden yıkanmadan suçun kanlı lekeleriyle ölenlerin kaderi ne olacak? ya da bu gencin nasıl öldüğü, hiç meslek yapmadığı, din tecrübesi yaşamadığı için ölenler. Biz Kutsal Yazılarla yetinelim, onların yanıtı bu büyük sorunu çözecektir. Amnon son derece günahkâr; pişman olmadı, sarhoş oldu ve sarhoşken öldürüldü. Davut Tanrı'nın bir peygamberiydi; Amnon'un gelecek dünyada iyi mi yoksa kötü mü olacağını biliyor olmalıydı. Kalbinizin ifadeleri nelerdi? 'Kral Davut'un ruhu Abşalom'u görmek istedi; çünkü onun öldüğünü görünce Amnon konusunda teselli buldu.'

"Bu sözlerden ne anlamamız gerekiyor? Sonsuz acılar onun dini inancının bir parçası değil miydi? Yani bunu anlıyoruz ve burada nihai saflık, barış ve evrenselliğe dair en hoş, en aydınlanmış ve en hayırsever hipotezi destekleyen muzaffer bir argüman buluyoruz. Oğlunun öldüğünü görünce rahatladı. Bunun nedeni mi? Çünkü kehanetin gözüyle ileriye, görkemli geleceğe bakabiliyor ve oğlunun tüm ayartmalardan çok uzakta olduğunu, esaretten kurtulduğunu ve günahın yolsuzluklarından arındığını ve yeterince arınıp aydınlandıktan sonra, Tanrı'nın topluluğuna kabul edildiğini görebiliyordu. ruhlar yükselmiş ve mutlu. Tek tesellisi, şu andaki günah ve acı durumundan kurtulan sevgili oğlunun, Kutsal Ruh'un en yüce nefeslerinin olduğu yere gitmiş olmasıydı.

Onun kararmış ruhunun üzerine ruh dökülecekti; zihninin Cennetin bilgeliğine ve ölümsüz aşkın tatlı coşkularına açılacağı ve böylece kutsal bir doğayla ebedi mirasın huzur ve paydaşlığının tadını çıkarmaya hazırlanacağı yer.

"Bu düşüncelerle Cennetin kurtuluşunun hiçbir şekilde bu hayatta yapabileceklerimize bağlı olmadığına inandığımızı ima ediyoruz; ne mevcut bir fikir değişikliği, ne mevcut bir inanç, ne de mevcut bir din beyanı."

Böylece, Mesih'in hizmetçisi olduğunu iddia eden kişi, yılanın Aden'de söylediği yalanı yineliyor: "Ölmeyeceksin." "Ondan yediğiniz gün gözleriniz açılacak ve Tanrı gibi olacaksınız." Günahkarların en aşağılıklarının (adam öldüren, hırsız ve zina yapan) ölümden sonra ölümsüz yüceliğe erişmeye hazırlanacağını ilan eder.

Kutsal Yazıları saptıran bu kişi bu sonuca nereden varıyor? David'in İlahi Takdir'e teslimiyetini ifade eden basit bir cümleden. Onun ruhu "Abşalom'u görmek istedi; çünkü ölmüş olan Amnon için teselli buldu." Bu acının şiddeti zamanla terk edilmiş ve düşünceleri ölümden, işlediği suçun adil bir şekilde cezalandırılacağı korkusuyla kendi kendini sürgüne gönderen yaşayan oğluna dönmüştü. Bu, ensest ilişki içinde olan sarhoş Amnon'un ölümü üzerine derhal mutluluk diyarına götürüldüğünün, arınmak ve orada tertemiz meleklerin toplumuna hazırlanmak için götürüldüğünün kanıtıdır! Hoş bir masal, elbette, dünyevi kalbi tatmin etmeye çok uygun! Bu, Şeytan'ın kendi doktrinidir ve etkili bir şekilde yürürlüğe girer. Böyle bir eğitimin bol miktarda kötülüğe yol açmasına şaşırır mıydık?

Bu sahte öğretmenin benimsediği davranış, diğer pek çok kişinin davranışını örnekliyor. Kutsal Yazıların çok az kelimesi bağlamlarından ayrılmıştır; bu da çoğu durumda kendilerine verilen yorumun tam tersi anlamına gelir; bu birbiriyle bağlantısız pasajlar çarpıtılmıştır ve Tanrı'nın Sözü'nde hiçbir temeli olmayan doktrinleri kanıtlamak için kullanılmaktadır. Sarhoş Amnon'un Cennette olduğuna dair kanıt olarak gösterilen ifade, hiçbir sarhoşun Tanrı'nın krallığını miras alamayacağına dair Kutsal Yazıların açık ve olumlu ifadesiyle doğrudan çelişen yalnızca bir çıkarımdır (1 Korintliler 6:10). Şüpheliler, inanmayanlar ve şüpheliler bu şekilde gerçeği yalana dönüştürürler. Ve çok sayıda kişi safsatalarına aldandı ve dünyevi güvenliğin beşiğinde uykuya daldı.

Eğer tüm insanların ruhlarının ölüm anında doğrudan Cennete geçtiği doğru olsaydı, o zaman yaşam yerine onu özleyebilirdik. Birçoğu bu inançla varoluşlarına son vermeye yönlendirildi. Sıkıntılarla, şaşkınlıklarla ve hayal kırıklıklarıyla karşı karşıya kalındığında, hayatın ince ipini koparmak ve kendini sonsuz dünyanın mutluluğuna bırakmak kolay bir şey gibi görünüyor.

Tanrı, Yasasını çiğneyenleri cezalandıracağına dair Sözünde kesin kanıtlar vermiştir. O'nun günahkarlara adaleti uygulayamayacak kadar merhametli olduğuyla övünenlerin Golgota çarmihına bakmaları yeterlidir. Kusursuz Tanrı Oğlunun ölümü "günahın ücretinin ölüm olduğuna" tanıklık eder (Romalılar 6:23), Tanrı'nın yasasına karşı yapılan her ihlalin, adil bir şekilde cezalandırılması gerekir. Kusursuz olan Mesih, insan için günah haline geldi. O, günahın ve Babasının yüzünün gizlenmesinin, kalbinin kırılmasının ve yaşamının yok edilmesinin suçunu üstlendi. Ve bu kurban, günahkarların kurtarılması için yapıldı. Başka hiçbir şekilde insan günahın cezasından kurtulamaz. Böyle bir bedel karşılığında elde edilen kefarete ortak olmayı reddeden her ruh, ihlalin suçunu ve cezasını kendi şahsında taşımaktadır.

Kutsal Kitabın kötü ve kötü kişiler hakkında ne öğrettiğini düşünelim. evrenselciler onları cennette kutsal ve mutlu melekler olarak konumlandırırlar.

"Susayana yaşam suyunun kaynağından karşılıksız vereceğim" (Vahiy 21:6).
Bu vaad ancak susayanlara mahsustur. hissedenden başka hiç kimse

Yaşam suyuna ihtiyacı olan ve diğer her şeyi kaybederek onu arayanlar, onu elde edeceklerdir. "Galip gelen bunları miras alacak; ben onun Tanrısı olacağım, o da benim oğlum olacak." (Vahiy 21:7). Burada da koşullar belirtiliyor. Her şeyi miras almak için günaha direnmeli ve onu yenmeliyiz.

Rab, Yeşaya peygamber aracılığıyla şunu bildiriyor: "Doğrulara söyle, onların durumu iyi olacak." "Yazıklar olsun kötülere! Onlar için kötü olacak, çünkü ellerinin işlerine göre ücret alacaklar" (Yeşaya 3:10 ve 11). Bilge adam şöyle der: "Günahkar yüz kez kötülük yapsa ve günleri uzun olsa bile, Tanrı'dan korkanların durumunun iyi olacağını kesin olarak biliyorum. Ama kötülerin durumu iyi olmayacak" (Vaiz 8:12 ve 13). Pavlus, günahkarın, "herkesi işlerine göre ödüllendirecek olan Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için" kendisine gazap biriktirdiğine tanıklık ediyor. "Kötülük yapan her insanın canı, sıkıntı ve ıstırapla karşılaşır" (Romalılar 2:6 ve 9).

"Kendini tutamayan, kirliliğe ya da açgözlü, putperest olan hiç kimsenin Mesih'in ve Tanrı'nın krallığında mirası yoktur" (Efesliler 5:5). "Bütün insanlarla barışın ve kutsallığın peşinde olun; o olmazsa kimse Rab'bi göremez" (İbraniler 12:14). "Ne mutlu O'nun emirlerini yerine getirenlere, böylece hayat ağacına sahip olma hakkına sahip olanlara ve şehre kapılardan girebilenlere. Ama dışarıda köpekler, büyücüler, kirliler, katiller, putperestler ve yalanı seven ve uygulayan herkes var" (Vahiy 22:14 ve 15).

Tanrı insanlara kendi karakteri ve günahla baş etme yöntemi hakkında bir açıklama vermiştir. "Rab, Rab Tanrı, merhametli, lütüfkâr ve tahammüllü, merhameti ve sadakati çok olan; Bin nesil boyunca merhametini koruyan, haksızlığı, haddi aşmayı ve günahı bağışlayan, fakat suçluyu temize çıkarmayan." (Çıkış 34:6 ve 7). "Bütün kötülerini yok edecek." "Zalimlere gelince, onlar teker teker helak edileceklerdir; kötülerin soyu yok edilecek." (Mezmun 145:20, 37:38). İlahi hükümetin gücü ve otoritesi isyanı yıkmak için kullanılacak ve yine de onun cezalandırıcı adaletinin tüm tezahürleri, merhametli, tahammüllü ve hayırsever bir varlık olarak Tanrı'nın karakteriyle mükemmel bir uyum içinde olacaktır.

Allah kimsenin iradesini ve hükmünü zorlamaz. Köle itaatinden hiç zevk almaz. O, sevmeye lâyık olduğu için, elinden çıkan mahlûkların da kendisini sevmesini ister. Onların O'na itaat etmelerini istiyor çünkü O'nun bilgeliğini, adaletini ve yardımseverliğini zekice takdir ediyorlar. Ve bu nitelikler hakkında adil bir anlayışa sahip olan herkes, O'nun sıfatlarına duyulan hayranlık nedeniyle O'na çekildikleri için O'nu seveceklerdir.

Kurtarıcımız tarafından öğretilen ve örneklenen nezaket, merhamet ve sevgi ilkeleri, Tanrı'nın iradesinin ve karakterinin bir kopyasıdır. Mesih, Babasından aldıkları dışında hiçbir şey öğretmediğini ilan etti. İlahi hükümetin ilkeleri, Kurtarıcının şu emriyle mükemmel bir uyum içindedir: "Düşmanlarınızı sevin." Tanrı, evrenin iyiliği için ve hatta Kendi hükümlerinin uygulandığı kişilerin iyiliği için, kötülere adaletini uygular. Eğer bunu kendi hükümetinin kanunlarına ve karakterinin doğruluğuna göre yapabilseydi, onları mutlu ederdi. Onları sevgisinin dokunuşlarıyla kuşatır, onlara Kendi kanununun bilgisini verir ve rahmetinin sunumuyla onları takip eder; ama O'nun sevgisini küçümserler, O'nun yasasını geçersiz kılarlar ve O'nun merhametini reddederler. Sürekli olarak O'nun armağanlarını alırken, Veren'in onurunu zedelerler; Tanrı'dan nefret ediyorlar çünkü O'nun onların günahlarından nefret ettiğini biliyorlar. Rab sapkınlığına uzun süre katlanır, ancak kaderinin belirleneceği belirleyici saat sona erecektir. O zaman bu isyancıları kendi tarafına mı bağlayacak? Onları Kendi iradesini yapmaya zorlayacak mı?

Şeytan'ı lider olarak seçen ve onun gücüyle kontrol altına alınanlar, Allah'ın huzuruna çıkmaya hazır değildirler. Gurur, aldatma, ahlaksızlık, zulüm karakterinde kök saldı. Yapabilirler mi

Cennete girip yeryüzünde küçümsedikleri ve nefret ettikleri kişilerle sonsuza dek yaşamak için mi? Gerçek yalancıya hiçbir zaman hoş gelmeyecektir, uysallık kibir ve gururu tatmin etmeyecektir, saflık yozlaşmış kişi için kabul edilemez, çıkarsız sevgi bencil kişi için çekici görünmeyecektir. Tamamen Dünyanın bencil çıkarlarına kapılmış olanlara Cennet ne tür mutluluklar sunabilir?

Hayatları Allah'a isyanla geçenler, bir anda Cennet'e nakledilebilirler mi ve orada her zaman var olan yüksek ve kutsal mükemmellik durumuna, her ruhun sevgiyle dolu olduğuna, her yüzün neşeyle parıldadığına, melodik tınılarla yükselen coşkulu müziğe tanık olabilirler mi? Tanrı'nın ve Kuzu'nun şerefine ve tahtta oturanın yüzünden kurtarılanların üzerine akan bitmek bilmeyen ışık ışınlarına göre, kalpleri Tanrı'ya, hakikate ve kutsallığa karşı nefretle dolu olanlar, O'nunla birleşebilirler mi? göksel kalabalık ve onların övgü seslerine mi katılacaksınız? Tanrı'nın ve Kuzu'nun yüceliğini taşıyabilecekler miydi? – Hayır, hayır, Cennet karakterini oluştursunlar diye onlara yıllar süren denemeler verildi ama zihinlerini hiçbir zaman saflığı sevecek şekilde eğitmediler, Cennetin dilini hiç öğrenmediler ve artık çok geç. Tanrı'ya isyan dolu bir yaşam onları Cennete uygunsuz hale getirdi.

Onun saflığı, kutsallığı ve huzuru onlar için bir azap, Allah'ın yüceliği onlar için yakıcı bir ateş olurdu. O kutsal yerden kaçmayı özleyeceklerdi. Onları kurtarmak için ölen Tanrı'nın yüzünden saklanabilmek için yıkımı memnuniyetle karşılayacaklardı. Kötülerin kaderini kendi tercihleri belirler.

Onun Cennetten dışlanması kendi iradesinin bir eylemidir ve Tanrı'nın adalet ve merhametinin bir eylemidir.

Tufanın suları gibi, büyük günün alevleri de Tanrı'nın kötülerin iyileştirilemez olduğuna dair hükmünü ilan edecek. İlahi otoriteye teslim olmaya istekli değiller. İsyan içinde kullanıldılar; ve hayat sona erdiğinde, düşüncelerinizin akışını ters yöne çevirmek için çok geç, aşırıktan itaate, nefretten sevgiye dönmek için çok geç.

Tanrı, adam öldüren Kain'in hayatını bağışlayarak, bir günahkarın başıboş bir kötülükle dolu bir hayat yaşamaya devam etmesine izin vermenin sonuçlarının ne olacağına dair dünyaya bir örnek verdi. Kabil'in öğretisinin ve örneğinin etkisiyle, onun soyundan gelen çok sayıda kişi günaha sürüklendi; ta ki "yeryüzünde insanın kötülüğü büyüktü ve onun yüreğindeki her düşünce sürekli kötüydü", "dünya Tanrı'nın gözünde yozlaşmıştı" ve şiddet dolu" (Yaratılış 6:5 ve 11).

Tanrı, dünyaya merhamet ederek, Nuh'un zamanında onun kötü sakinlerini silip süpürdü ve Sodom'un yozlaşmış sakinlerini merhametiyle yok etti. Kötülük yapanlar, şeytanın aldatıcı gücü sayesinde sempati ve hayranlık kazanarak, sürekli olarak başkalarını isyana sürüklemektedirler. Kabil ile Nuh'un günlerinde, İbrahim ile Lut'un günlerinde de durum böyleydi; ve bizim zamanımızda da öyle. Tanrı, lütfunu reddedenleri sonunda evrene olan merhametiyle yok edecektir.

"Çünkü günahın ücreti ölümdür, fakat Tanrı'nın armağanı Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır" (Romalılar 6:23). Hayat doğruların mirası iken, ölüm kötülerin payıdır. Musa İsrail'e şöyle dedi: "Bakın, bugün yaşamı ve iyiliği, ölümü ve kötülüğü öneriyorum" (Tesniye 30:15). Bu kutsal yazıların bahsettiği ölüm Adem'e o kadar da bildirilmemiştir, çünkü tüm insanlık onun günahının cezasını çeker. Sonsuz yaşamın zıttı olan "ikinci ölüm"dür.

Adem'in günahı sonucunda ölüm tüm insan ırkına geçti. Herkes mezara eşit şekilde iner. Ve kurtuluş planının hükümleri aracılığıyla herkes mezarlarından çıkarılacaktır. "Her doğruların hem de doğru olmayanların dirilişi olacak" (Elçilerin İşleri 24:15). "Çünkü herkes Adem'de öldüğü gibi, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak" (1 Korintliler 15:22). Ancak yeniden dirilecek olan iki sınıf arasında bir ayırım yapılmıştır. "...mezarlarda olanların hepsi onun sesini işitecek ve çıkacaklar: iyilik yapmış olanlar, hayat dirilişine; ve kötülük yapanlar yargı dirilişine gidecekler" (Yuhanna 5:28 ve 29). Yaşamın diriltilmesine "lâyük sayılanlar" "kutsanmış ve kutsaldır". "Bunlara ikinci ölümün hiçbir gücü yoktur"

(Vahiy 20:6). Ancak tövbe ve iman aracılığıyla bağışlanmayı sağlayamayanlar, günahın cezası olan "günahın ücretini" almalıdır.

"Yaptıkları işlere göre" süresi ve yoğunluğu değişen, ama sonunda ikinci ölümle sonuçlanan cezalara maruz kalacaklar. Adaleti ve merhameti uyarınca, Tanrı'nın günahkârı günahlarından kurtarması imkânsız olduğundan, onu, günahlarının zaten tehlikeye attığı ve kendisinin değersiz olduğunu gösterdiği varoluştan mahrum bırakır. İlham veren bir yazar şunları söylüyor: "Biraz daha zaman alırsan kötüler artık olmayacak; yerinizi arayacaksınız ama bulamayacaksınız" (Mezmun 37:10). Bir diğeri şöyle diyor: "Sanki hiç var olmamışlar gibi olacaklar" (Obadya 16). Alçaklıkla kaplanmış, çaresiz, sonsuz unutulmuş düşerler.

Böylece, günahın kaynaklanan tüm lanet ve yıkımla birlikte günah da sona erecek. Mezmun yazarı şöyle diyor: "Kötüleri yok edersin, adlarını sonsuza dek silersin; Düşmanlara gelince, onların sonu gelmiştir, yıkıntıları daimidir."

(Mezmun 9:5 ve 6). Vahiy'de sonsuzluğu sabırsızlıkla bekleyen Yuhanna, herhangi bir uyumsuzluk notasından rahatsız olmayan evrensel bir övgü antifonu duyar. Gökteki ve yeryüzündeki tüm yaratıkların Tanrı'yı yücelttiği duyuldu (Vahiy 5:13).

O zaman sonsuz azap içinde kıvranan, Tanrı'ya küfredecek kayıp ruhlar olmayacak, çığlıklarına seçilmişlerin şarkılarıyla katılan, cehennemde kıvranan hiçbir varlık olmayacak.

Ölümdeki vicdan öğretisi, doğal ölümsüzlük temel hatasına dayanmaktadır; bu doktrin, sonsuz azap öğretisi gibi, Kutsal Kitap'ın öğretilerine, aklın emirlerine ve insanlığın duygularına karşıttır.

Yaygın inanışa göre, Cennette kurtulanlar, Dünya'da olup biten her şeyden, özellikle de geride bıraktıkları arkadaşlarının hayatlarından haberdardırlar. Peki yaşayanların dertlerini, sıkıntılarını bilmek, sevdiklerinin işlediği günahlara şahit olmak, onların hayatın bütün acılarına, hayal kırıklıklarına, sıkıntılarına katlandıklarını görmek, ölümler için nasıl bir sevinç kaynağı olabilir?

Dünyadaki dostlarının üzerinde gezinen kişiler Cennetin nimetlerinden ne kadar faydalanabilirler? Ve tövbe etmeyenlerin ruhunun, nefesin bedeni terk ettiği anda cehennemde alevlerine atılacağına inanmak ne kadar da iğrençtir! Dostlarının, lanet ve günahla dolu bir sonsuzluğa hazırlıksız bir şekilde mezara girdiğini görenler, nasıl bir ıstırap uçurumuna düşmelidirler!

Pek çok kişi bu eziyet verici düşünce karşısında deliye döndü. Kutsal Yazılar bu şeyler hakkında ne diyor? Davut, insanın ölümden bilinçli olmadığını beyan eder. "Ruhları söner ve toprağa dönerler; aynı gün bütün tasarıları boşa çıkar" (Mezmun 146:4). Süleyman da aynı tanıklığı veriyor: "Çünkü yaşayanlar öleceklerini bilirler, ama ölümler hiçbir şey bilmez." "Onlara olan sevgi, nefret ve kıskançlık çoktan yok oldu; Güneşin altında yapılan hiçbir şeyden sonsuza dek payları yoktur." "Gittiğiniz yerde hiçbir iş, hiçbir plan, hiçbir bilgi, hiçbir bilgellik yoktur" (Vaiz 9:5, 6 ve 10).

Duasına yanıt olarak Hizkiya'nın yaşamı on beş yıl uzatıldığında, minnettar kral, O'nun büyük merhametinden dolayı Tanrı'ya övgü niteliğinde bir haraç sundu. Şarkısında sevinmesinin sebebini şöyle anlatıyor: "Ne mezar seni övebilir, ne de ölüm seni yüceltebilir; çukura inenler senin sadakatini beklemezler. Benim bugün yaptığım gibi, yaşayanlar, yalnızca yaşayanlar seni övüyorlar" (Yeşaya 38:18 ve 19). Popüler teoloji, erdemli ölüleri Cennete, kutsanmışlığa girmiş ve ölümsüz bir dille Tanrı'ya şükreden kişiler olarak sunar; ancak Hizkiya ölümde böyle muhteşem bir umut göremiyordu. Onun sözleri mezmur yazarının şu ifadesine uygundur: "Çünkü ölümde Seni anmak yoktur; Mezarda seni kim övecek?" (Mezmur 6:5). "Ölüler de, sessizlik diyarına inenler de Rab'be şükretmezler" (Mezmur 115:17).

Petrus, Pentekost gününde, patrik Davut'un "öldüğünü ve gömüldüğünü ve mezarının bugüne kadar aramızda kaldığını" ilan etti. "Çünkü Davut göğe yükselmedi" (Elçilerin İşleri 2:29 ve 34). Davud'un diriliş gününe kadar mezarda kalacak olması, salihlerin öldüklerinde cennete gitmediklerinin ispatıdır. Ancak diriliş aracılığıyla ve Mesih'in dirilmiş olması sayesinde Davut sonunda Tanrı'nın sağında oturabilecektir.

Ve Pavlus şöyle dedi: "Çünkü eğer ölüler diriltilmediyse, Mesih de dirilmemiştir. Ve eğer Mesih dirilmemişse, imanınız boştur ve hâlâ günahlarınızın içinde kalırsınız. Üstelik Mesih'te uykuya dalanlar da kaybolmuştur" (1 Korintliler 15:16-18). Eğer doğrular dört bin yıl boyunca ölümle doğrudan Cennete gitmiş olsaydı, Pavlus nasıl dirilme yoksa "Mesih'te uykuya dalmış olanların da kaybolduğunu" söyleyebilirdi? Yeniden dirilmeye gerek kalmayacaktı.

Ölülerin uyuduğu doktrinini savunan şehit Tyndale şunu ilan etti: "Siz, onları [ölmüş ruhları] Cennete, cehenneme ve Araf'a yerleştirerek, Mesih ve Pavlus'un dirilişi kanıtladığı argümanı yok ediyorsunuz." "Eğer ruhlar cennetteyse, söyleyin bana neden onların durumu melekler kadar iyi değil? Peki o zaman diriliş için hangi motivasyon olabilir?"

Ölümdeki ölümsüz kutsanmışlık umudunun, Kutsal Kitap'taki diriliş doktrininin geniş çapta ihmal edilmesine yol açtığı tartışılmaz bir gerçektir. Bu eğilime, içinde bulunduğumuz yüzyılın başlarında şunları söyleyen Dr. Adam Clarke tarafından dikkat çekilmiştir: "Yeniden dirilme doktrininin, ilk Hıristiyanlar arasında şimdi olduğundan çok daha büyük bir öneme sahip olduğu görülüyor! Nasıl olabilir? Elçiler sürekli olarak bunu teşvik ediyorlardı ve bunun aracılığıyla Tanrı'nın takipçilerini çalışkanlığa, itaate ve cesarete teşvik ediyorlardı. Ve günümüzdeki halefleri bundan nadiren söz ediyor! Elçilerin vaaz ettiği gibi, ilk Hıristiyanlar da inandılar ve biz vaaz ettiğimizde, dinleyenlerimiz de inanıyordu. Müjdede bundan daha önemli olan başka bir öğreti yoktur; ve mevcut vaaz sisteminde bundan daha aşağılayıcı davranılan bir öğreti yoktur!"

Bu durum, yeniden dirilişin görkemli gerçeğinin Hıristiyan dünyası tarafından neredeyse tamamen karartılmasına ve gözden kaybolmasına kadar devam etmiştir. Böylece tanınmış bir dini yazar, I Thess'de Pavlus'un sözleri hakkında yorum yapıyor. 4:13-18 şunları söylüyor: "Tüm pratik teselli amaçları açısından, doğruların kutsanmış ölümsüzlüğü öğretisi bizim için Rabbin ikinci gelişine ilgili her türlü şüpheli öğretinin yerini alır. Öldüğümüzde Rabbimiz yanımıza gelir. Beklediğimiz ve uyanık olmamız gereken şey budur. Ölüler zaten ihtişama girmiştir. Borazanların yargılarını ve bereketlerini almasını beklemiyorlar."

İsa öğrencilerinden ayrılmak üzereyken onlara yakında kendisine katılacaklarını söylemedi: "Size yer hazırlamaya gidiyorum" dedi. "Ve gidip size yer hazırladığımda tekrar gelip sizi yanıma alacağım" (Yuhanna 14:2 ve 3).

Pavlus daha sonra bize şunu söyler: "Rab'bin kendisi, emriyle, işitilen baş meleğin sesiyle ve Tanrı'nın borazanıyla gökten incek ve önce Mesih'teki ölümler dirilecek; Sonra biz, hayatta kalanlar, Rab'bi havada karşılamak üzere onlarla birlikte bulutlar içinde alınacağız ve böylece sonsuza dek Rab'bin yanında olacağız." Ve şunu ekliyor: "Öyleyse bu sözlerle birbirinizi teselli edin" (I Selanikliler 4:16-18). Bu teselli edici sözlerle yukarıda alıntılanan Evrenselci bakanın sözleri arasındaki fark ne kadar büyük!

İkincisi, merhumun ne kadar günahkar olursa olsun, son nefesini verdikten sonra melekler arasında kabul edileceğine dair güvence vererek kederli arkadaşlarını teselli etti. Pavlus kardeşlerine, zincirlerin kırılacağı ve "Mesih'teki ölümlerin" sonsuz hayata diriltileceği, Rab'bin gelecekte gelişine talimat verir.

Bir kimse, mübareklerin malikânesine girmeden önce, durumları araştırılmalı, Allah katında karakter ve davranışları gözden geçirilmelidir. Herkes kitaplarda yazılanlara göre yargılanmalı ve yaptıklarının karşılığını almalıdır. Bu hüküm ölüm anında yerine getirilmez. Pavlus'un şu sözlerine dikkat edin: "Çünkü O, herkesten önce atadığı ve iman ettiği adam aracılığıyla, onu ölümden dirilterek dünyayı doğrulukla yargılayacağı günü belirledi." (Elçilerin İşleri 17:31). Burada elçi, dünyanın Yargısı için belirli, dolayısıyla gelecekteki bir zamanın belirlendiğini açıkça beyan etti.

Yahuda aynı döneme değiniyor: "ve orijinal durumlarını korumayıp kendi evlerini terk eden melekleri, büyük Günün yargısına kadar, sonsuz zincirler içinde, karanlık altında tuttu." Ve yine Hanok'un şu sözlerini aktarıyor: "İşte, Rab, herkesi yargılamak için kutsal onbinlercesinin arasına geldi" (Yahuda 6, 14, 15). Yuhanna, "büyük ve küçük ölümlerin tahtın önünde durduğunu" gördüğünü beyan eder. Daha sonra kitaplar açıldı; "ve ölümler, kitaplarda yazılı olanlara göre, yaptıklarına göre yargılandı" (Vahiy 20:12).

Ama eğer ölümler zaten Cennet nimetlerinden yararlanıyorsa veya Cehennem alevleri içinde kıvranıyorsa, gelecekte kıyamete ne gerek var? Tanrı Sözü'nün bu önemli noktalara ilişkin öğretileri ne belirsiz ne de çelişkilidir; sıradan zihinler tarafından anlaşılabilir. Fakat hangi dürüst zihin mevcut teoride bilgeliği veya adaleti görebilir? Doğrular, Yargıda davaları incelendikten sonra şu nişanı alacaklar mı: "Aferin, iyi ve sadık hizmetkar", " Rabbinin sevincine girecekler" (Matta 25:21), onlar zaten birlikte yaşayacaklar mı? O'nun huzurunda, belki de uzun yıllar boyunca? Kötüler, tüm Dünyanın Yargıcının şu cezasını almak için azap yerinden çağrılacak mı: "Benden uzaklaş, lanetli, cehennem ateşlerine?" (Matta 25:41). Ah, törensel alaycılık! Tanrı'nın bilgeliğine ve adaletine utanç verici bir saldırı!

Ruhun ölümsüzlüğü teorisi, Roma'nın paganizmden ödünç alarak Hıristiyan dinine kattığı sahte doktrinlerden biriydi. Martin Luther bunu "aşağılık Roma kararnamelerinin sayısız masalları" arasında sınıflandırdı. Süleyman'ın Vaiz kitabında ölümlerin hiçbir şey bilmediğine dair sözlerini yorumlayan reformcu, şunları söyledi: "Ölümlerin duyarsız olduğunun bir kanıtı daha. Bu nedenle Süleyman, ölümlerin genellikle uykuda olduklarını ve hiçbir şey düşünmediklerini düşünüyor. Dinlenirler, günleri ya da yılları saymazlar ama uyanık olduklarında sanki bir an bile uyumamışlar gibi görünürler."

Kutsal Yazıların hiçbir bölümünde, ölüm anında doğruların ödülleri, kötülerin ise cezalarına gideceğine dair bir ifadeye rastlanmaz. Atalar ve peygamberler böyle bir güvence bırakmadılar. Mesih ve havarileri bunu yapmadılar

buna en ufak bir değinme yaptı. Kutsal Kitap, ölümlerin hemen cennete gitmediğini, diriliş gününe kadar uykuda olduklarını açıkça öğretir (1 Selanikliler 4:14, Eyüp 14:10-12). Gümüş ipliğin koptuğu ve altın kupanın parçalandığı gün (Vaiz 12:6), insanların düşünceleri yok olur. Mezara inenler suskundur. Güneşin altında ne yapıldığına dair hiçbir şey bilmiyorlar (Eyüp 14:21). Yorgun dürüslere kutlu dinlenme! Zaman, ister uzun ister kısa olsun, onlar için bir andan başka bir şey değildir. Uyurlar ve Tanrı'nın borazanıyla görkemli ölümsüzlüğe uyanırlar. "Boru çalacak, ölümler çürümez olarak dirilecek... Ve bu çürüyen beden çürümezliğe büründüğünde ve ölümlü ölümsüzlüğü giydiğinde, o zaman yazılan söz yerine gelecektir: Ölüm, zaferle yutulacaktır." (I Korintliler 15:52-54). Derin uykularından uyandıkları anda düşüncelerine tam olarak kesintiye uğradığı yerden devam ederler. Son duygu ölüm acısıydı, son düşünce ise mezarın hakimiyeti altına girdikleriydi.

Mezardan kalktıklarında, ilk neşeli düşünceleri bir zafer çığıyla yankılanacak: "Nerede, ey ölüm, zaferin? Ey ölüm, iğnen nerede?" (I Korintliler 15:55).

Bölüm 34

Spiritizm

Kutsal Yazılarda sunulduğu şekliyle kutsal meleklerin hizmeti, Mesih'in her takipçisi için çok rahatlatıcı ve değerli bir gerçektir. Ancak Kutsal Kitap'ın bu noktadaki öğretisi, popüler teolojinin hataları nedeniyle karartılmış ve saptırılmıştır. İlk olarak pagan felsefesinden alınan ve büyük sapıklığın karanlığında Hıristiyan inancına dahil edilen doğal ölümsüzlük doktrini, Kutsal Yazılarda açıkça öğretilen "ölülerin hiçbir şey bilmediği" gerçeğini bastırdı.

Birçok kişi ölümlerin ruhlarının "kurtuluşun mirasçıları olacak kişilere hizmet etmek üzere gönderilen hizmet ruhları" olduğuna inanmaya başladı. Ve bu, Kutsal Yazıların, göksel meleklerin varlığına ve onların, henüz ölü insanlar yokken, insanlık tarihiyle olan bağlantısına ilişkin tanıklığına rağmen.

İnsanın ölümdaki bilincinin doktrini, özellikle de ölümlerin ruhlarının yaşayanlara hizmet etmek üzere geri döndüğü inancı, modern Spiritüalizmin yolunu açtı. Eğer ölümler Allah'ın ve kutsal meleklerin huzuruna kabul ediliyorsa ve daha önce sahip olduklarının çok ötesinde bir bilgiyle donatılıyorsa, neden canlıları aydınlatmak ve eğitmek için Dünya'ya dönmeyinler? Evet, popüler ilahiyatçıların öğrettiği gibi, ölümlerin ruhları Dünya'daki dostlarının üzerinde süzülüyor; neden onları kötülüğe karşı uyararak veya acılarını hafifletmek için onlarla iletişim kurmalarına izin verilmesin? İnsanın ölüm anında bilincine inananlar, yüceltilmiş ruhların iletildiği ilahi ışık olarak kendilerine gelen şeyi nasıl reddedebilirler? İşte şeytanın amacına ulaşmak için çalıştığı, kutsal sayılan bir kanal vardır.

Onun emirlerini yerine getiren düşmüş melekler, manevi dünyadan gelen elçiler olarak görünürler. Kötülüğün prensi, yaşayanları ölümlerle iletişime geçirmeyi iddia ederken, onların zihinleri üzerinde büyüleyici etkisini kullanıyor.

O, çok geçmeden ölenlerin görünüşünü insanların önüne getirme gücüne sahiptir. Sahtecilik mükemmel: Tanıdık görünüm, kelimeler ve ton mükemmel bir doğrulukla yeniden üretiliyor. Birçoğu, sevdiklerinin Cennetin bereketinden yararlandığının güvencesiyle teselli buluyor; ve hiçbir tehlike şüphesi taşımadan, "baştan çıkarıcı ruhlara ve şeytanların öğretilerine" kulak verirler.

Kaç insan, ölümlerin kendileriyle iletişim kurmak için geri döndüğüne inandırılmıştır ki, şeytan onlara, mezara inenlerin hazırlıksız olduklarını göstermektedir. Bunlar, Cennette mutlu olduklarını, hatta orada yüksek mevkilerde bulduklarını söylüyorlar; ve bu nedenle, doğru ve kötü arasında hiçbir fark olmadığı yönündeki hata yaygın olarak öğretiliyor. Ruh dünyasından gelen sözde ziyaretçiler bazen doğru olduğu ortaya çıkan uyarılar ve uyarılar verirler. Daha sonra güven kazanılır kazanılmaz Kutsal Yazılara olan inancı doğrudan yok eden öğretiler sunarlar.

Dünyadaki dostlarının refahına duydukları derin ilgiyle, en tehlikeli hataları ima ediyorlar. Bazı gerçekleri söylemeleri ve bazen gelecekteki olayları tahmin edebilmeleri, sözlerine güvenilir bir görünüm kazandırmakta ve sahte öğretileri, sanki bunlar dünyanın en kutsal gerçekleriymiş gibi, kalabalıklar tarafından özenle kabul edilmekte ve körü körüne inanılmaktadır. Kutsal Kitap. Tanrı'nın yasası bir kenara bırakıldı, lütuf Ruhu küçümsendi, antlaşmanın kanı kutsal sayılmadı. Ruhlar Mesih'in tanrısallığını inkar ederler ve hatta Yaratıcı'yı kendileriyle aynı seviyeye koyarlar. Yani yeni bir kılık altında,

Büyük isyancı, Tanrı'ya karşı Cennet'te başlayan ve Dünya'da yaklaşık altı bin yıldır devam eden savaşı sürdürmeye devam ediyor.

Birçoğu ruhçuluk tezahürlerini medyumun sahtekarlığına ve el çabukluğuna bağlayarak açıklamaya çalışıyor. Ancak dolandırıcılığın sonuçlarının çoğu zaman gerçek belirtiler olarak yansıtıldığı doğru olsa da, doğaüstü gücün belirgin göstergeleri de olmuştur. Modern maneviyatın başladığı gizemli ağıtlar, sahtekarlığın ya da insan kurnazlığının sonucu değil, ruhların yok edilmesinde en başarılı aldatmacalardan birini bu şekilde ortaya koyan kötü meleklerin doğrudan işiydi. Birçoğu, Spiritizmin yalnızca insani bir sahtekarlık olduğu inancının tuzağına düşecek; ancak doğaüstü niteliği inkar edilemeyecek tecellilerle karşı karşıya kaldıklarında aldanacak ve bunları Allah'ın büyük gücü olarak kabul etmeye sevk edileceklerdir.

Bu insanlar, Şeytan ve onun ajanlarının yarattığı harikalarla ilgili Kutsal Yazıların tanıklığını görmezden geliyorlar. Firavun'un sihirbazlarının Tanrı'nın işine karşı koyması Şeytan'ın yardımıyla mümkün oldu. Pavlus, Mesih'in ikinci gelişinden önce şeytani gücün benzer tezahürlerinin olacağına tanıklık ediyor. Rab'bin gelişinden önce "Şeytan'ın tüm gücüyle, belirtilerle, yalancı harikalarla ve her türlü haksız hileyle işleyişi" gerçekleşmelidir (II Selanikliler 2:9 ve 10). Elçi Yuhanna, son günlerde ortaya çıkacak mucize yaratan gücü anlatırken şöyle diyor: "O, büyük mucizeler yapıyor; öyle ki, gökten ateş bile insanların önünde yeryüzüne iniyor. Gerçekleştirmesi için kendisine verilen belirtiler nedeniyle yeryüzünde yaşayanları baştan çıkarıyor" (Vahiy 13:13 ve 14). Burada sadece sahtekarlık öngörülüyor. İnsanlar, Şeytan'ın ajanlarının gerçekleştirmeyi amaçladıkları değil, gerçekleştirmeye güç sahibi oldukları mucizelere aldanırlar.

Üstün aklının güçlerini uzun süredir aldatma işine yönlendiren karanlığın prensi, baştan çıkarıcılığını her sınıftan ve koşuldan insana ustaca uyarlıyor. Kültürlü ve incelikli insanlar için Ruhçuluğu en incelikli ve entelektüel yönüyle sunar ve böylece birçok kişiyi kendi aldatmacasına çekmeyi başarır. Spiritizm'in aktardığı bilgelik, elçi Yakup tarafından tanımlanan "yukarıdan gelen değil, dünyevi, hayvani ve şeytani olan" bilgeliktir (Yakup 3:15). Ancak büyük aldatıcı bunu gizler, çünkü örtbas etmek amacına daha iyi hizmet eder. Günaha çölde Mesih'in önünde göksel yüksek meleklerin ışıltısıyla giyinmiş olarak görünebilen kişi, insanlara en çekici şekilde, bir ışık meleği olarak gelir. Yüce temaların sunumuyla akla hitap ediyor, büyüleyici sahnelerle duyuları sevindiriyor ve anlamlı sevgi ve yardımseverlik imgeleriyle duygulanımları yönlendiriyor. Hayal gücünü yüce uçuşlara teşvik eder ve insanların kendi bilgelikleriyle o kadar gurur duymalarını sağlar ki, kalplerinde Ebedi Varlığı küçümsemelerini sağlar. Dünyanın Kurtarıcısını çok yüksek bir dağa ve Dünyanın tüm krallıklarını ve görkemini O'nun huzuruna taşıyabilen bu güçlü varlık, baştan çıkarıcılıklarını tüm insanların duyularını saptıracak şekilde insanlara sunacaktır. ilahi güç tarafından korunmayanlar.

Bugün Şeytan, Aden'de Havva'yı baştan çıkardığı gibi insanları da dalkavukluk yoluyla baştan çıkarıyor, onlara yasak bilgiyi elde etme arzusunun aşılıyor, kendini yüceltme yoluyla hırsı harekete geçiriyor. Onun düşmesine neden olan bu kötülüklerin okşamasıydı ve onlar aracılığıyla insanlığı mahvetmeye çalışıyor. "İyi ve kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız" (Yaratılış 3:5). Spiritizm, "insanın ilerleyen bir yaratık olduğunu; doğumunuzdan itibaren kaderinizin, sonsuzluğa, Kutsallığa doğru ilerlemek olduğunu." Ve yine: "Her vicdan kendini yargılar, başkasını değil." "Yargı adil olacaktır çünkü bu, benliğin yargısıdır. (...) Mahkeme sizin içinizedir." Spiritüalist bir öğretmen şöyle demişti: "spiritüel bilinç"

onda uyanmıştı: "Benim hemcinslerimin hepsi düşmemiş yarı tanrılardı." Bir başkası da şöyle diyor: "Doğru ve kusursuz olan her varlık Mesih'tir."

Böylece ibadetin gerçek nesnesi olan sonsuz Tanrı'nın adaleti ve mükemmelliği yerine; Şeytan, insani başarının gerçek standardı olan yasanın kusursuz doğruluğunun yerine, ibadetin tek nesnesi, yargının tek kuralı veya karakter standardı olarak insanın kendi hatalı, günahkar doğasını koymuştur. Bu yukarıya değil aşağıya doğru bir ilerlemedir.

Düşünme yoluyla dönüşmemizi sağlayan hem entelektüel hem de ruhsal nitelikte bir yasa vardır. Zihin, üzerinde durmasına izin verilen nesnelere yavaş yavaş uyum sağlar. İnsan asla kendi saflık, iyilik ya da doğruluk standardından daha yükseğe çıkamaz. Eğer benlik sizin en yüksek idealinizse, bundan daha yüce bir şeye asla ulaşamazsınız. Tam tersine sürekli olarak daha da aşağıya düşecektir. Yalnızca Tanrı'nın lütfu insanı yüceltme gücüne sahiptir. Kendi haline bırakıldığında rotası kaçınılmaz olarak aşağıya doğru olacaktır.

Rahatına düşkün, zevki seven, şehvetli kişiler için Spiritizm, kendisini daha rafine ve entelektüel insanlara sunduğundan daha az incelikli bir kılık altında sunar; kaba formlarında kendi eğilimleriyle uyumlu olanı bulurlar. Şeytan, insan doğasındaki her türlü zayıflık belirtisini inceler, her bireyin bireysel olarak işlemeye meyilli olduğu günahları işaretler ve sonra kötü eğilimleri tatmin edecek fırsatların eksik kalmamasını sağlar. İnsanları kendi içinde meşru olan şeylerde aşırıya kaçmaya teşvik eder ve onları aşırılık yoluyla fiziksel, ahlaki ve ruhsal güçlerini zayıflatmaya yönlendirir. Tutkuların hoşgörüsüyle binlerce insanı yok etti ve yok ediyor, böylece insanın tüm doğasına gaddarca davranıyor. Ve işini tamamlamak için ruhlar aracılığıyla şunu ilan eder: "Gerçek bilgi, insanı her türlü yasanın üstüne koyar"; "doğru olan ne ise"; "Tanrı kınamaz"; ve "işlenen bütün günahlar masumdur".

İnsanlar bu şekilde arzunun en yüksek yasa olduğuna inandırıldığında, yolsuzluk ve ahlaksızlığın her tarafta bol miktarda bulunmasına kim şaşırabilir? Birçok kişi, kendilerini bedensel yüreğin dürtülerine itaat etmekte özgür bırakan öğretileri hevesle kabul ediyor. Özdenetimin dizginleri şehvetin ellerine bırakılır, zihnin güçleri döndürülür ve hayvani eğilimlere tabi olur ve Şeytan, Mesih'in takipçileri olduklarını iddia eden binlerce kişiyi sevinçle tuzağa düşürür.

Ancak hiç kimsenin Spiritizmin yalan beyanlarına aldanmasına gerek yok. Tanrı dünyaya tuzağı keşfetmelerini sağlayacak kadar ışık verdi. Daha önce de gösterildiği gibi, Spiritizm'in aynı temelini oluşturan teori, Kutsal Yazıların en açık ifadeleriyle savaş halindedir. Kutsal Kitap ölümlerin hiçbir şey bilmediğini, düşüncelerinin yok olduğunu bildirir; Güneşin altında yapılan hiçbir işte onların payı yoktur; Dünyadaki sevdiklerinin sevinçleri veya üzüntüleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.

Üstelik Tanrı, ölümlerin ruhlarıyla iletişim kurulduğu iddia edilen her türlü iletişimi açıkça yasakladı. İbranilerin zamanında, günümüzün maneviyatçıları gibi, ölümlerle iletişimi sürdürmeyi amaçlayan bir insan sınıfı vardı. Fakat diğer dünyalardan gelen bu ziyaretçilere "tanıdık ruhlar" denildiği gibi, Mukaddes Kitapta "cinlerin ruhları" (Say. 25:1-2; Mezmur 106:28; I. Korintliler 10:20 ile karşılaştırın) ilan edilir. ; Va. 16:14). Tanıdık ruhlarla bir araya gelme işi Rab için iğrenç bir şey olarak ilan edildi ve ölüm cezasıyla ciddi bir şekilde yasaklandı (Lev. 19:31; 20:27).

Büyücülüğün adı artık küçümseniyor. İnsanların kötü ruhlarla iletişim kurabileceği ifadesi bir

Karanlık Çağların masalı. Ancak bilimsel çevrelerde yer alan, kiliseleri işgal eden, yasama kongrelerinde ve hatta kralların mahkemelerinde itibar kazanan yüzbinlerce, evet milyonları bulan Spiritizm, bu muazzam aldatmacanın yeniden canlanmasından başka bir şey değildir. geçmişin lanetlenmiş ve yasaklanmış büyücülüğünün yeni bir kılığına bürünmüş.

Spiritizmin gerçek karakterine dair başka bir kanıt olmasaydı, her Hıristiyan için ruhların adalet ile günah arasında, Mesih'in en asil ve en saf havarileri ile Şeytan'ın hizmetkarlarının en yozlaşmışları arasında hiçbir fark yaratmadığını bilmek yeterli olurdu. En aşağılık insanların cennette olduğunu, orada çok yüce olduklarını temsil eden Şeytan, dünyaya şunu söylüyor: "Ne kadar kötü olursanız olun, Tanrı'ya ve İncil'e inanıp inanmamanız önemli değil. Nasıl istiyorsan öyle yaşa; Cennet senin evin." Spiritüalist öğretmenler adeta şunu beyan ederler: "Kötülük yapan herkes, Rab'bin gözünde iyi sayılır ve O, onlardan razı olur; veya: Yargılayıcı Tanrı nerede?

(Mal. 2:17)." Tanrı Sözü şöyle der: "Kötüye iyi, iyiye kötü diyenlerin vay haline; karanlığı aydınlığa, aydınlığı karanlık yapan!" (İşaya 5:20).

Bu yalancı ruhlar tarafından kişileştirilen havariler, yeryüzündeyken Kutsal Ruh'un ilhamı altında yazdıklarıyla çelişen kişiler olarak temsil edilir. İncil'in ilahi kökenini inkar ederek Hıristiyan umudunun temelini geçersiz kılar ve Cennete giden yolu gösteren ışığı söndürürler.

Şeytan, dünyayı İncil'in yalnızca bir kurgu ya da en fazla insan ırkının çocukluğuna uygun bir kitap olduğuna, ancak artık göz ardı edilmesi ya da geçerliliğini yitirmiş bulunarak bir kenara atılması gerektiğine inandırıyor. Ve Tanrı Sözü'nün yerini almak için ruhçu tezahürleri vardır. İşte tamamen kontrolünüz altında olan bir kanal; bu sayede dünyayı istediğine inandırabilir. Hem kendisini hem de takipçilerini yargılayacak olan Kitabı tam istediği yere, gölgelerin arasına yerleştirir; dünyanın Kurtarıcısı'nın sıradan bir insandan başka bir şey olmadığını gösteriyor. Ve tıpkı İsa'nın mezarını koruyan Romalı muhafızların, rahiplerin ve ihtiyarların O'nun dirilişini inkar etmek için ağızlarına koydukları sahte haberi yayması gibi, ruhçu tezahürlere inananlar da, bu koşullarda mucizevi hiçbir şey yokmuş gibi göstermeye çalışırlar. Kurtarıcı'nın yaşamının. İsa'yı bu şekilde odak dışı bırakmaya çalıştıktan sonra, kendi mucizelerine dikkat çekerek bunların Mesih'in işlerinin çok ötesinde olduğunu ilan ederler.

Spiritizmin artık şekil değiştirdiği ve en sakıncalı yönlerinden bazılarını gizlediği, Hıristiyan kılığına büründüğü kesindir. Ancak platformda ve basında yaptığı açıklamalar yaklaşık kırk yıldır kamuoyunun önünde yer alıyor ve bu açıklamalarda onun gerçek karakteri ortaya çıkıyor.

Bu öğretiler inkar edilemez veya gizlenemez.

Bugünkü haliyle bile, eskisinden daha fazla hoşgörüyü hak etmek şöyle dursun, aldatmacasının çok daha incelikli olması nedeniyle gerçekte eskisinden daha tehlikelidir. Daha önce İsa'ya ve İncil'e saldırırken, şimdi her ikisini de kabul ettiğini itiraf ediyor. Ancak Kutsal Kitap yenilenmemiş yüreği memnun edecek şekilde yorumlanırken, onun ciddi ve hayati gerçekleri hiçbir etki yaratmaz. Sevgi, Tanrı'nın en büyük özelliği olarak gösteriliyor, ancak iyiyle kötü arasında çok az ayırım yapılarak zayıf bir duygusallığa indirgeniyor. Tanrı'nın doğruluğu, O'nun günahı azarlaması, O'nun kutsal yasasının talepleri, hepsi gözlerden uzak tutuluyor.

İnsanlara on emri ölü bir mektup olarak görmeleri öğretiliyor. Hoş ve büyüleyici masallar duyuları cezbeder ve insanları, inançlarının temeli olarak İncil'i reddetmeye teşvik eder. Mesih daha önce olduğu gibi gerçekten reddedildi; fakat Şeytan insanların gözlerini o kadar kör etmiştir ki, bu aldatmacanın farkına varılmamaktadır.

Spiritizmin aldatıcı gücü ve onun etkisi altına girme tehlikesi hakkında adil bir anlayışa sahip olan çok az kişi var. Birçoğu sırf meraklarını gidermek için bu konuyla ilgileniyor. Ona gerçek bir inançları yoktur ve kendilerini ruhların egemenliğine bırakma düşüncesiyle dehşete kapılırlar. Ancak yasak bölgeye girmeyi göze alırlar ve kudretli yok edici, onların iradesi dışında gücünü onların üzerinde kullanır. Bir kere zihinlerini onun yönüne teslim etmeye ikna edilmeleri gerekir ve bu onları tutsak eder. Büyücü ve baştan çıkarıcı büyüü kendi güçleriyle kırmaları imkansızdır. Bu tuzağa düşmüş ruhları, imanın hararetli duasına yanıt olarak bahşedilen Tanrı'nın gücünden başka hiçbir şey kurtaramaz.

Günahkâr karakter özelliklerine kapılan ya da bilinen bir günahı kasten benimseyen herkes, Şeytan'ın ayartmalarına davetiye çıkarıyor demektir. Kendilerini Tanrı'dan ve O'nun meleklerinin bakımından ayırırlar; ve kötü olan, aldatmacalarını sunduğunda, onlar savunmasız kalırlar ve kolay bir av haline gelirler. Kendilerini bu şekilde onun gücüne teslim edenler, yollarının nerede biteceğini çok az biliyorlar. Onların çöküşünü sağladıktan sonra ayartıcı, başkalarını yıkıma sürüklemek için onları ajanları olarak kullanacak.

İşaya peygamber şöyle diyor: "Size: Cıvıdayan ve mırıldanan ruh çağırıcılara ve kahinlere danışın dedikleri zaman, halk Tanrılarına danışmaz mı? Yaşayanlar adına ölümlere danışılacak mı? Hukuka ve tanıklığa! Eğer bu şekilde konuşmazlarsa şafağı asla göremeyecekler" (Yeşaya 8:19 ve 20). Eğer insanlar, insanın doğası ve ölümlerinin durumuyla ilgili olarak Kutsal Yazılarda bu kadar açık bir şekilde ifade edilen gerçeği almak isteselerdi, Spiritizmin beyanlarında ve tezahürlerinde Şeytan'ın gücüyle, sahte işaretler ve harikalarla işleyişini görürlerdi. Ancak nefsin çok sevdiği hürriyetten ve sevdiği günahlardan vazgeçmek yerine, kalabalıklar ışığa gözlerini yumarlar ve uyarılara aldırış etmeden yollarına devam ederler. Şeytan ise etraflarına hilelerini örer ve onların avı olurlar. . "Çünkü onlar, hakikat sevgisinin kurtarılmasını kabul etmediler", dolayısıyla "Tanrı onlara, yalanın hakkını vermek için hata operasyonunu gönderdi"

(II Selanikliler 2:10 ve 11).

Spiritizmin öğretilerine karşı çıkanlar sadece insanlara değil, Şeytan ve onun meleklerine de saldırıyorlar. Göklerdeki güçlere, beyliklere ve kötü ruhlara karşı savaş açtılar. Şeytan, göksel elçilerin gücüyle geri püskürtülmediği sürece bir karış bile yer vermez. Tanrı'nın halkı, Kurtarıcımızın yaptığı gibi, "Yazılmıştır" sözleriyle bu durumu karşılayabilir. Şeytan, Mesih'in günlerinde olduğu gibi bugün de Kutsal Yazılardan alıntılar yapabilir ve kendi aldatmacalarını desteklemek için onların öğretilerini saptırabilir. Bu tehlike anında kararlı bir şekilde ayakta durabilenler, Kutsal Yazıların tanıklığını kendileri anlamalıdır.

Birçoğu, en tehlikeli sapkınlıkları ilan eden, akrabalarının veya sevgili arkadaşlarının kimliğine bürünen cin ruhlarıyla karşı karşıya kalacak. Bu ziyaretçiler en derin sempatiyi uyandıracak ve iddialarını sürdürmek için mucizeler yaratacaklar. Ölümler hiçbir şey bilmediği ve bu şekilde görünenlerin iblis ruhları olduğu şeklindeki İncil gerçeğiyle onlara direnmeye hazır olmalıyız.

"Yeryüzünde yaşayanları denemek için tüm dünyanın başına gelecek olan deneme saati" tam önümüzdedir (Vahiy 3:10).

İmanı Tanrı Sözü'ne sağlam bir şekilde dayanmayanlar aldatılacak ve mağlup olacaklardır. Şeytan, insan çocuklarını kontrol altına almak için "her türlü haksızlık hilesini yapar"; Aldatmacaları giderek artacaktır. Ancak amacına ancak insanlar gönüllü olarak teslim olduklarında ulaşabilir.

ayırtmalar. Gerçeğin bilgisini içtenlikle arayanlar ve itaat yoluyla ruhlarını arındırmaya çalışanlar, böylece kendilerini çatışmaya hazırlamak için ellerinden geleni yapanlar, hakikatin Tanrısında güvenli bir sığınak bulacaklardır. "Mademki kararlılığımıza dair sözümü tuttun, ben de seni tutacağım."

(Vahiy 3:10), Kurtarıcı'nın vaadidir. Kendisine güvenen tek bir ruhun Şeytan tarafından mağlup edilmesinden, Cennetin tüm meleklerini halkını korumak için hızla göndermeyi tercih ederdi.

İşaya peygamber, kötülerin başına gelecek olan korkunç aldanmayı gözler önüne sererek, onları Allah'ın hükümlerinden güvende olduklarına inandırır: "Biz ölümlerle bir antlaşma yaptık, ahiretle de bir anlaşma yaptık; Bela seli geçince bize ulaşmayacak çünkü yalanı sığındık ve batılın altına saklandık."

(İşaya 28:15). Burada anlatılan sınıfa, inatçı pişmanlıksızlıkları içinde, günah işleyene herhangi bir ceza verilmediği güvencesiyle kendilerini avutanlar da dahildir; ne kadar yozlaşmış olursa olsun tüm insanlığın Cennete yükseltilip Tanrı'nın melekleri gibi olacağı. Fakat daha da önemlisi, sıkıntılı günlerde doğruların savunması olarak Tanrı'nın sağladığı gerçeklerden vazgeçenler ve onların yerine Şeytan'ın sunduğu yalanlara sığınmayı kabul edenler, yani Spiritizm'in yanıltıcı iddialarıdır. ölümlerle antlaşma ve cehennem gibi bir anlaşma.

Bu kuşağın insanların körlüğü ifade edilemeyecek derecede harikuladedir. Binlerce kişi, Tanrı Sözü'nü inanmaya layık olmadığı gerekçesiyle reddediyor ve Şeytan'ın aldatmacalarına büyük bir güvenle kapılıyor. Şüpheciler ve alaycılar, peygamberlerin ve havarilerin imanı için mücadele edenlerin fanatizmini kınarlar ve Kutsal Yazıların Mesih ve kurtuluş planı ve hakikati reddedenlerin ziyaretiyle ilgili ciddi beyanlarını gülünç olarak nitelendirerek kendilerini eğlendirirler. Allah'ın emirlerini tanıyan, O'nun kanunlarının gereklerini yerine getiren dar görüşlü, zayıf ve batıl inançlı akıllara büyük bir acıma duygusu gösterirler. Sanki ölümlerle anlaşma yapmışlar, cehennemle antlaşma yapmışlar gibi, sanki kendileriyle Allah'ın intikamı arasına aşılmaz, aşılamaz bir set çekmişler gibi bu güvenceyi ortaya koyarlar. Hiçbir şey korkularını uyandıramaz. Ayartıcıya o kadar tamamen teslim olmuşlar ki, onunla o kadar yakından birleşmişler ve onun ruhuyla o kadar mükemmel bir şekilde iç içe geçmişler ki, onun tuzağından kaçmaya ne güçleri ne de istekleri var.

Şeytan uzun zamandır dünyayı aldatmak için son çareye hazırlanıyor. İşinin temeli, Havva'ya Aden'de verilen şu güvenceyle atıldı: "Ölmeyeceksin." "Onu yediğiniz gün gözleriniz açılacak ve iyile kötüyü Tanrı gibi bileceksiniz" (Yaratılış 3:4 ve 5). Yavaş yavaş Ruhçuluğun gelişmesinde aldatma şaheserinin yolunu hazırladı. Henüz tasarılarının tamamını gerçekleştirmeyi başaramadı; ancak bunlar kalan son sürede başarılacaktır. Peygamber şöyle diyor: "Kurbağalara benzeyen üç kirli ruh gördüm;... onlar iblislerin ruhlarıdır, belirtiler gösterirler ve büyük Dünya Günü'nün savaşı için onları bir araya toplamak üzere tüm dünyanın krallarına gelirler. Tanrı, -Güçlüdür" (Vahiy 16:13 ve 14). Allah'ın sözüne iman ederek gücüyle korunanlar dışında, tüm dünya bu aldatmacanın ağına düşecektir. İnsanlar hızla ölümcül bir güvenliğe sürükleniyor, ancak Tanrı'nın öfkesinin yağmasıyla uyanıyorlar.

Rab Tanrı şöyle diyor: "Hükümleri hükümdar, doğruluğu da çekül yapacağım; Dolu, yalanların sığınağını silip süpürecek, sular saklandığı yeri silip süpürecek. Ölümlerle olan anlaşmanız iptal edilecek ve ahiretle olan anlaşmanız geçerliliğini yitirecektir; ve bela seli geçince onun altında ezileceksiniz" (İşaya 28:17 ve 18).

Bölüm 35

Papalığın Karakteri ve Niyetleri

Romanizm artık Protestanlar tarafından eski yıllara göre çok daha fazla takdir görüyor. Katolikliğin yükselişte olmadığı ve Papistlerin nüfuz kazanmak için uzlaşmacı bir yol izlediği ülkelerde, Reform kiliselerini Papalık hiyerarşisinden ayıran doktrinlere karşı artan bir kayıtsızlık var; Ne de olsa hayati noktalarda sanıldığı kadar geniş görüş ayrılığımız olmadığı ve bizim tarafımızdan verilecek küçük bir tavizin bizi Roma'yla daha iyi bir anlayışa kavuşturacağı yönündeki görüş zemin kazanıyor. Protestanların bu kadar maliyetle satın alınan vicdan özgürlüğüne çok değer verdiği bir dönem vardı.

Çocuklarına papalıktan nefret etmeyi öğrettiler ve Roma'yla uyum sağlamanın Tanrı'ya sadakatsizlik olacağını savundular. Ama bugün ifade edilen duygular ne kadar da farklı!

Papalığın savunucuları kiliseye iftira atıldığını söylüyor; Protestan dünyası da bu deklarasyonu kabul etme eğiliminde. Birçoğu, yüzyıllar süren cehalet ve karanlık sırasında hakimiyetine damgasını vuran iğrençlikler ve saçmalıklar nedeniyle bugün kiliseyi yargılamanın adil olmadığını savunuyor. Korkunç zulümlerini dönemin barbarlığının bir sonucu olarak mazur görüyorlar ve modern uygarlığın etkisinin onların duygularını değiştirdiğini iddia ediyorlar.

Bu insanlar yanılmazlık iddialarını unuttular mı? sekiz yüz yıldır bu kibirli güç tarafından mı? Terk edilmek şöyle dursun, bu ifade 19. yüzyılda her zamankinden daha olumlu bir şekilde doğrulandı. Roma, kilisenin "hiçbir zaman hata yapmadığını ve asla hata yapamayacağını" iddia ettiğine göre, geçmiş çağlarda gidişatını şekillendiren ilkelerden nasıl vazgeçebilir?

Papalık kilisesi yanılmazlık iddiasından asla vazgeçmeyecektir. Dogmalarını çürütenlere karşı yaptığı zulümde yaptığı her şey onu haklı kılıyor; ve fırsat sunulsaydı aynı eylemleri tekrarlamaz mıydı? Şu anda laik hükümetler tarafından dayatılan kısıtlayıcı önlemleri kaldırın ve Roma'nın eski gücüne dönmesine izin verin, böylece tiranlık ve zulüm hızla yeniden canlanacaktır.

Modern bir yazar (JOSIAH STRONG, DD, Ülkemizde , s. 46-)
48) papalık hiyerarşisinin vicdan özgürlüğü konusundaki tutumundan ve özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nin politikasının başarısı açısından tehdit ettiği tehlikelerden şöyle söz ediyor:

"Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Roma Katolikliği korkusunu fanatizme veya çocukluğa atfetmeye istekli birçok kişi var. Bunlar, Romanizmin karakterinde ve tutumunda özgür kurumlarımıza düşman olan hiçbir şey görmezler veya onun büyümesinde önemli bir şey görmezler. O halde önce hükümetimizin bazı temel ilkelerini Katolik Kilisesininkilerle karşılaştıralım.

"Amerika Birleşik Devletleri Anayasası vicdan özgürlüğünü garanti eder. Hiçbir şey daha pahalı veya temel değildir. Pius IX'a, 15 Ağustos 1854 tarihli Genelge Mektubu'nda şunları söyledi: 'Vicdan özgürlüğünü savunan saçma ve hatalı doktrinler veya çılgınlıklar, en zararlı hatadır - diğerlerinin yanı sıra, dünyada korkulması gereken bir salgındır. Bir devlet.' Aynı papa, 8 Aralık 1864 tarihli Genelge Mektubu'nda 'vicdan özgürlüğü iddiasında bulunanları lanetledi

ve dini ibadet' ve ayrıca 'kilisenin zor kullanamayacağını iddia etme gibi ifadeler' yer aldı.

“Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Roma'nın barışçıl tonu, fikrin değiştiği anlamına gelmiyor. Güçsüz olduğu yerde hoşgörülüdür. Piskopos O'Connor şöyle diyor: 'Dinsel özgürlüğe, Katolik dünyası için tehlike yaratmadan muhalefet yapıncaya kadar hoşgörü gösterilir.'” “Saint Louis Başpiskoposu bir keresinde şöyle demişti: 'Sapkınlık ve inançsızlık suçtur; ve örneğin tüm halkın Katolik olduğu ve Katolik dininin ülke hukukunun önemli bir parçası olduğu İtalya ve İspanya gibi Hıristiyan ülkelerde, diğer suçlar gibi cezalandırılırlar.’”

“Katolik Kilisesindeki her kardinal, başpiskopos ve piskopos, papaya bağlılık yemini eder ve bu yeminde şu sözler yer alır: “Efendimiz papaya veya onun haleflerine karşı kafirler, uzaylılar ve isyancılara zulmedeceğim. tüm gücüm, gücüm”.

Katolik Kilisesi cemaatinde gerçek Hıristiyanların olduğu doğrudur. O kilisedeki binlerce kişi, sahip oldukları en iyi ışığa göre Tanrı'ya hizmet ediyor. Onların O'nun Sözüne erişmelerine izin verilmedi ve bu nedenle gerçeği ayırt edemiyorlar. Yaşayan, içten bir hizmet ile salt törenler ve biçimlerden oluşan bir çember arasındaki zıtlığı hiçbir zaman görmediler. Allah, aldatıcı ve tatmin edici olmayan bir imanla yetiştirilen bu ruhları şefkatli bir şefkatle izliyor. Işık ışınlarının kendilerini çevreleyen yoğun karanlığa nüfuz etmesini sağlayacaktır. O, İsa'da olduğu gibi onlara gerçeği açıklayacak ve birçokları hâlâ O'nun halkının yanında yer alacak.

Ancak bir sistem olarak Romanizm, şu anda Mesih'in müjdesiyle tarihinin önceki dönemlerinde olduğundan daha fazla uyum içinde değildir. Protestan kiliseleri büyük bir karanlık içindedir, aksi takdirde zamanın işaretlerini fark ederlerdi. Roma Kilisesinin geniş kapsamlı planları ve çalışma yöntemleri vardır. Dünyanın kontrolünü yeniden ele geçirmek, zulmü yeniden tesis etmek ve Protestanlığın yaptıklarını geri almak için şiddetli ve kararlı bir çatışmaya hazırlık amacıyla nüfuzunu genişletmek ve gücünü artırmak için her yola başvuruyor. Katoliklik her tarafta zemin kazanıyor (Bkz. Ek, Not 10). Amerika'da büyük ölçüde Protestanlar tarafından desteklenen kolej ve ilahiyat okullarının popüleritesine dikkat edin. İngiltere'de ritüelizin büyümesine ve sık sık Katolik saflarına geçişe dikkat edin. Bunlar, sevindirici haberin saf ilkelerine değer veren herkesin kaygısını uyandırmalıdır.

Protestanlar bu işle meşgul oldular ve papalığa sponsor oldular; Papalık yanlılarının bile şaşırıldığı ve anlayamadığı tavizler ve tavizler verdiler. İnsanlar Romanizmin gerçek karakterine ve onun üstünlüğünün henüz fark edilmeyen tehlikelerine gözlerini kapatıyorlar. Sivil ve dini özgürlüğün bu en tehlikeli düşmanının ilerlemelerine direnmek için insanların uyanması gerekiyor.

Pek çok Protestan, Katolik dininin çekici olmadığını ve ibadetlerinin anlamsız törenlerden oluşan sıkıcı bir döngü olduğunu varsayar. Burada hata yapıyorlar. Romanizm her ne kadar aldatmaya dayansa da, kaba ve kaba bir sahtekarlık değildir. Roma Kilisesi'nin ibadeti çok etkileyici bir törendir. Onların ciddi ayinleri ve sergilenen gösterileri halkın duyularını büyülemekte, aklın ve vicdanın sesini susturmaktadır. Manzara büyüleyici. Görkemli kiliseler, görkemli alaylar, altın sunaklar, mücevherli kutsal emanetler, seçilmiş tablolar ve enfes heykeller, güzellik aşkına hitap ediyor. Müzik benzersizdir. Büyük borulu orgun derin notaları, büyük katedrallerin yüksek kubbeleri, sütunlu koridorları arasında yankılanan birçok sesin melodisiyle karışarak, zihinleri saygılı bir huşu ve hürmetle etkilemekten başka bir şey yapamaz.

Yalnızca hasta ve günahkâr ruhun özlemlerini gideren dış görkem, gösteriş ve törenler, içteki yozlaşmanın bir delilidir. Mesih'in dininin övgüye değer olması için bu tür cazibelere ihtiyacı yoktur. Haçın parlayan ışınlarında gerçek Hıristiyanlık o kadar saf ve güzel görünüyor ki, hiçbir dış dekorasyon onun gerçek değerini artıramaz. Tanrı katında değerli olan, kutsallığın güzelliği, yumuşak ve sakin bir ruhtur.

Stilin parlaklığı mutlaka saf ve yüksek düşüncenin bir işareti değildir. Yüksek sanat anlayışları, ince zevk incelikleri genellikle dünyevi ve duyusal zihinlerde bulunur. İnsanları nefsin ihtiyaçlarını unutmaya, geleceği, ölümsüz hayatı gözden kaçırmaya, sonsuz Yardımcılarından uzaklaştırmaya, sadece dünya için yaşamaya sevk etmek için şeytan tarafından sıklıkla kullanılırlar.

Dışsal törenlerden oluşan bir din, yenilenmemiş kalp için çekicidir. Katolik ibadetinin gösteriş ve töreninin baştan çıkarıcı, büyüleyici bir gücü vardır ve bu sayede birçok kişi aldatılır; ve Roma Kilisesini Cennetin kapısı olarak görmeye başlarlar. Ayağını gerçeğin temeline sağlam bir şekilde basan ve kalpleri Tanrı'nın Ruhu tarafından yenilenenler dışında hiç kimse onun etkisine karşı korunmaz. Mesih hakkında hiçbir deneysel bilgiye sahip olmayan binlerce kişi, dindarlığın güçsüz biçimlerini kabul etmeye yönlendirilecek. Böyle bir din tam olarak kitlelerin istediği şeydir.

Kilisenin affetme hakkına sahip olduğu iddiası Romanistlerin kendilerini günah işlemekte özgür hissetmelerine yol açmaktadır; ve onsuz affının garanti edilemeyeceği itiraf emri aynı zamanda kötülüğe de izin verme eğilimindedir. Düşmüş bir adamın önünde diz çöken ve düşmüş bir insana yüreğinin gizli düşüncelerini ve hayallerini açan kişi, insanlığını küçültür ve ruhunun tüm asil içgüdülerini alçaltır.

Hayatının günahlarını bir rahibe - sapkın ve günahkâr bir ölümlüye ve çoğunlukla şarap ve ahlaksızlıkla yozlaşmış bir rahibe - ifşa ederken, karakter standardı düşer ve sonuç olarak kirlenir. Onların Tanrı anlayışları düşmüş insanlığın benzerliğine indirgenmiştir; çünkü rahip Tanrı'nın temsilcisi olmaya devam ediyor. İnsanoğlunun bu aşağılayıcı itirafı, dünyayı yozlaştıran ve onu nihai yıkıma hazırlayan kötülüğün çoğunun kaynağı olan gizli kaynaktır. Yine de, zevkine düşkün biri için, ruhunu Tanrı'ya açmaktansa, kendini bir ölümlüye itiraf etmek daha hoştur. Günahtan vazgeçmektense kefaret etmek insan doğasına daha uygundur; Teni kayışlarla, ısırğan otlarıyla ve yırtıcı zincirlerle mahvetmek, şehvetli arzuları çarmıha germekten daha kolaydır. Bedensel yüreğin Mesih'in boyunduruğuna boyun eğmek yerine taşımayı tercih ettiği boyunduruk ağırdır.

İsa'nın ilk gelişi sırasındaki Roma Kilisesi ile Yahudi Kilisesi arasında çarpıcı bir benzerlik vardır. Yahudiler, Tanrı'nın yasasının her ilkesini gizlice ayaklar altına alırken, onun emirlerine uyma konusunda görünüşte katı davrandılar ve ona itaati acı verici ve yorucu kılan gasplar ve gelenekler yüklediler. Tıpkı Yahudilerin Kanuna saygı duyduklarını iddia etmeleri gibi, Romanistler de çarmıha saygı duyduklarını iddia ediyorlar. Mesih'in çektiği acıların sembolünü yüceltiyorlar, ancak bu sembolün temsil ettiği Kişiyi yaşamlarında inkar ediyorlar.

Papistler kiliselerinin, sunaklarının ve cüppelerinin üzerine haç koyarlar. Haç amblemi her yerde görülüyor. Her yerde dışarıdan onurlandırılır ve yüceltilir. Ancak Mesih'in öğretileri bir yığın anlamsız geleneğin, yanlış yorumların ve sert gaspların altında gömülmüştür. Kurtarıcı'nın ikiyüzlü Yahudilerle ilgili sözleri daha da geçerlidir

Katolik liderlere güç: "Ağır ve zor yükleri taşımak için bağlarlar ve bunları erkeklerin omuzlarına yüklerler; ama kendileri onları parmaklarıyla bile hareket ettirmek istemiyorlar" (Matta 23:4). Vicdanlı ruhlar, kırgın bir Tanrı'nın gazabından korkarak sürekli korku içinde tutulurken, kilise ileri gelenleri şehvet ve şehvetli zevk içinde yaşıyor.

Suretlere ve kutsal emanetlere tapınmak, azizlere dua etmek ve papayı yüceltmek, insanların zihinlerini Tanrı'dan ve O'nun Oğlundan uzak tutmak için Şeytan'ın aldatmacalarıdır. Onların mahvolmasını sağlamak için dikkatlerini, kurtuluşu tek başına bulabilecek olandan uzaklaştırmaya çalışır. O, ruhları, "Ey çalışan ve yükü ağır olan herkes bana gelin, ben de sizi dinlendireceğim" diyenin yerini alabilecek herhangi bir nesneye yönlendirecektir (Matta 11:28).

Şeytan'ın sürekli olarak Tanrı'nın karakterini, günahın doğasını ve büyük mücadelede söz konusu olan gerçek sonuçları yanlış tanıtmaya çalışmasıdır. Onların safsataları ilahi kanunun yükümlülüğünü azaltır ve insana günah işleme izni verir. Aynı zamanda onların yanlış Allah tasavvurlarını beslemelerine, O'na sevgi yerine korku ve nefretle bakmalarına neden olur. Kendi karakterindeki zalimlik, Yaradan'a atfedilir; din sistemlerinde somutlaşır ve ibadet tarzlarında ifade edilir. Böylece insanların zihinleri kör edilir ve Şeytan, onları Tanrı'ya karşı savaşmak için ajanları olarak tutar. İlahi sıfatlarla ilgili sapkın anlayışlar nedeniyle pagan milletler, Allah'ın rızasını kazanmak için insan kurban etmenin gerekli olduğuna inandırılmış ve putperestliğin çeşitli biçimleri altında korkunç zulümler işlenmiştir. Paganizm ve Hıristiyanlık biçimlerini birleştiren ve paganizm gibi Tanrı'nın karakterini zar zor temsil eden Katolik Kilisesi, daha az zalim ve iğrenç olmayan uygulamalara başvurmuştur. Roma'nın üstünlüğü günlerinde, insanları Roma'nın öğretilerini kabul etmeye zorlayan işkence araçları vardı. Taleplerinden taviz vermek istemeyenlerin de payı vardı. Kıyamet günü ortaya çıkana kadar bilinemeyecek boyutta katliamlar yaşandı. Efendileri Şeytan'ın liderliğindeki kilise ileri gelenleri, kurbanın hayatına son vermeden, mümkün olan en büyük işkenceye neden olmanın yollarını bulmaya çalıştı. Cehennem gibi süreç, doğa teslim olana ve acı çeken kişi ölümü tatlı bir rahatlama olarak karşılayana kadar insanın tahammülünün en üst sınırına kadar tekrarlandı.

Roma'nın rakiplerinin çoğu böyleydi. Üyeleri için kırbaçlama disiplini, açlık işkencesi ve akla gelebilecek her türlü bedensel eziyet, akla gelebilecek en acı verici şeyler vardı. Tövbe edenler, Cennet'in lütfunu güvence altına almak için, doğa yasalarını ihlal ederek Tanrı'nın Yasalarını ihlal ettiler. Onlara, O'nun, insanın Dünya'da kalışını kutsamak ve sevindirmek için kurduğu her bağı çözmeleri öğretildi. Kilise mezarlıkları, yaşamlarını, doğal sevgilerini bastırmak, Tanrı'ya hakaret sayılabilecek her düşüncüyü ve kendi kardeşlerinin lehine olan sempati duygusunu dizginlemek için boş girişimlerde bulunmuş milyonlarca kurbanı barındırmaktadır. Şeytan'ın yüzlerce yüzyıl boyunca, Tanrı'nın adını hiç duymamış olanlar arasında değil, Hıristiyanlığın tam kalbinde ve onun genişliğinde ortaya çıkan kararlı zulmünü anlamak istiyorsak, yalnızca Romanizm tarihine bakmamız yeterlidir. Kötülüğün prensi, bu devasa aldatma sistemi sayesinde, Tanrı'nın şerefini lekeleme ve insana sefalet getirme amacına ulaşmaktadır.

Kendini gizleme konusunda başarılı olduğunu ve işini kilise liderleri aracılığıyla başardığını gördükçe, İncil'e karşı neden bu kadar büyük bir antipati beslediğini daha iyi anlayabiliriz. Bu kitap okunursa Allah'ın merhameti ve sevgisi ortaya çıkar; Görülecektir ki O, insanlara bu ağır yüklerin hiçbirini yüklememektedir.

O'nun tek istediği, kırık ve pişman bir kalp, alçakgönüllü, itaatkar bir ruhtur.

Mesih, hayatında erkeklere ve kadınlara Cennete hazırlanmak için kendilerini manastırlara kapatma konusunda hiçbir örnek vermedi. O hiçbir zaman sevgi ve sempatinin bastırılması gerektiğini öğretmedi. Kurtarıcı'nın kalbi sevgiyle dolup taşıdı. İnsan ahlaki mükemmelliğe ne kadar yaklaşırsa, duyarlılığı da o kadar incelikli olur, günah algısı o kadar keskin olur ve mazlumlara karşı sempatisi o kadar derin olur. Papa kendisini İsa'nın vekili olarak ilan ediyor; fakat onun karakteri Kurtarıcı'nınkiyle nasıl kıyaslanabilir? Mesih her zaman, Cennetin Kralı olarak O'na saygı göstermedikleri için insanları hapse atmasıyla ya da işkenceye göndermesiyle mi biliniyordu? Kendisini kabul etmeyenleri ölüme mahkûm eden O'nun sesi mi duyuldu? Elçi Yuhanna, Samiriye köyünün halkı tarafından küçümsendiğinde öfkeyle doldu ve şöyle sordu: "Ya Rab, İlyas'ın yaptığı gibi onları yok etmek için gökten ateş indirmemizi mi istiyorsun?" (Luka 9:54). İsa öğrencilerine acıyarak baktı ve onların katılmış ruhlarını azarlayarak şöyle dedi: "İnsanoğlu insanların canlarını yok etmeye değil, onları kurtarmaya geldi" (Luka 9:56). Mesih'in gösterdiği ruh, onun vekil olduğunu iddia eden kişinin ruhundan ne kadar farklıdır.

Katolik Kilisesi artık dünyaya, korkunç zulümlere ilişkin kayıtlarını özürleriyle örten hoş bir yüz sunuyor. Mesih'in giysilerini giydi; ama değişmedi. Geçmiş çağlarda var olan papalığın her ilkesi bugün de mevcuttur. Karanlık çağlarda icat edilen doktrinler hâlâ korunuyor.

Kimse aldanmasın. Protestanların artık onurlandırmaya istekli oldukları papalık, Tanrı adamlarının kötülüklerini açığa çıkarmak için hayatlarını tehlikeye atarak ayağa kalktıkları Reformasyon günlerinde dünyayı yöneten papalığın aynısıdır. Krallara ve prenslere hükmettiği ve kendisine Tanrı'nın ayrıcalıklarını atfettiği aynı gurur ve kibirli iddiaya sahiptir. Ruh artık insan özgürlüğünü yok ettiği ve Yüceler Yücesi'nin azizlerini öldürdüğü zamandan daha az zalim veya despotik değil.

Papalık tam olarak kehanetin bildirdiği şeydir: son günlerin sapkınlığı (II Selanikliler 2:3 ve 4). Amaçlarına daha iyi ulaşmasını sağlayacak karaktere bürünmek onun politikasının bir parçasıdır; ama bukalemunun değişken görünümünün altında yılanın değişmez zehri gizlidir. Şöyle diyor: "Kafirlere olan inancımızı ve sözlerimizi tutmak zorunda değiliz". Bin yıldır azizlerin kanında kayıtlı olan bu güç, şimdi Mesih'in kilisesinin bir parçası olarak kabul ediliyor mu?

Protestan ülkelerde Katolikliğin Protestanlıktan eski zamanlara göre daha az farklı olduğu yönündeki beyanın yapılmış olması sebepsiz değildir. Bir değişiklik oldu; ama değişiklik papalıkta değil. Katoliklik gerçekten de bugün var olan Protestanlığa çok benziyor çünkü Protestanlık, Reformcuların günlerinden bu yana büyük ölçüde yozlaşmış durumda.

Protestan kiliseleri dünyanın lütfunu ararken, sahte hayırseverlik onları kör etmiştir. Her türlü kötülüğün iyiliğini düşünmenin adil olduğuna inanıyorlar; ve kaçınılmaz bir sonuç olarak, sonunda her iyiliğin kötülüğünü düşünecekler. Bir zamanlar azizlere verilen inancı savunmak yerine, görüldüğü gibi, şimdi Roma'dan kendileri hakkındaki kötü düşüncelerinden dolayı özür diliyor, fanatizmleri için af diliyorlar.

Romantizme hiçbir olumlu gözle bakmayanlar bile dahil olmak üzere geniş bir sınıf, onun gücünden ve nüfuzundan kaynaklanan tehlikeyi çok az anlıyor.

Pek çok kişi, Orta Çağ'da hüküm süren entelektüel ve ahlaki karanlığın, onun dogmalarının, hurafelerinin ve baskılarının yayılmasını desteklediğini ve modern zamanların daha fazla zekasının, bilginin genel yayılmasının ve dini konularda artan liberalliğin, hoşgörüsüzlük ve tiranlığın yeniden canlanması.

Bu aydınlanma çağında böyle bir durumun var olacağı düşüncesi bile alay konusu oluyor. Entelektüel, ahlaki ve dini büyük bir ışığın parladığı doğrudur

bu nesil hakkında. Tanrı'nın kutsal Sözü'nün açık sayfalarında, Cennetten gelen ışık dünyanın üzerine saçılmıştır. Ancak unutulmamalıdır ki, verilen ışık ne kadar büyük olursa, onu saptıran ya da reddedenlerin karanlığı da o kadar büyük olur.

İncil'in dua eşliğinde incelenmesi, Protestanlara papalığın gerçek karakterini gösterecek ve onları ondan nefret etmeye ve kaçınmaya yöneltecektir; fakat birçoğu kendi görüşlerinde o kadar bilgedir ki, hakikate ulaşabilmek için alçakgönüllü bir şekilde Tanrı'yı aramaya ihtiyaç duymazlar. Aldıkları eğitimle övünmelerine rağmen hem Kutsal Yazılardan hem de Tanrı'nın gücünden habersizdirler. Vicdanlarını sakinleştirecek bir şeye ihtiyaç duyarlar ve daha az manevi ve aşağılayıcı olanı ararlar. Onların istediği Allah'ı unutmanın bir yoludur, bu da O'nu hatırlamanın bir yöntemi haline gelir. Papalık tüm bunların ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde uyarlanmıştır.

Hemen hemen herkesi kapsayan iki sınıf insan için hazırlanmıştır: Kendi faziletleriyle kurtulmak isteyenler ve günahlarından kurtulmak isteyenler. İşte gücünüzün sırrı.

Büyük bir entelektüel karanlık gününün papalığın başarısı açısından olumlu olduğu ortaya çıktı. Yine de, büyük bir entelektüel ışığın olduğu bir günün, onun başarısı için eşit derecede elverişli olduğu gösterilecektir. Geçmiş çağlarda, insanların Tanrı Sözü'nden ve gerçeğin bilgisinden yoksun olduğu zamanlarda, gözleri bağlıydı ve binlerce kişi ayaklarına serilen ağı göremeden birbirine dolanmıştı. Bu nesilde, "yanlış bir şekilde bilim denilen" insan spekülasyonlarının parıltısından gözleri kamaşmış pek çok kişi var; Ağı fark etmezler ve sanki gözleri bağlıymış gibi kolayca girerler. Allah, insanın zihinsel yeteneklerinin Yaratacının bir hediyesi olarak görülmesini, bunların hakikat ve adalet hizmetinde kullanılmasını tasarlamıştır; ama gurur ve hırs değer verildiğinde ve insanlar kendi teorilerini Tanrı Sözü'nün üstünde tuttuğunda, o zaman zeka cehaletten daha büyük zarar verebilir. Böylece, İncil'e olan inancı zayıflatan on dokuzuncu yüzyılın sahte bilimi, bilginin korunmasının onun yüceltilmesinin yolunu açması gibi, hoş biçimleriyle papalığın kabulüne giden yolu hazırlamakta da etkili olduğunu kanıtlayacaktır. Karanlık çağlar.

Amerika Birleşik Devletleri'nde kilisenin kurum ve uygulamalarına Devletin desteğini sağlamaya yönelik şu anda sürmekte olan hareketlerde, Protestanlar papacıların izinden gitmektedir (bkz. Ek, Not 11). Üstelik papalığın Eski Dünya'da kaybettiği üstünlüğü Protestan Amerika'da yeniden kazanmasının kapısını aralıyorlar. Ve bu harekete daha büyük önem veren şey, düşünülen ana amacın, Roma'dan gelen ve Roma'nın kendi otoritesinin işareti olarak ilan ettiği bir gelenek olan Pazar gününe uyulmasının uygulanması olmasıdır. Bu, Protestan kiliselerine nüfuz eden ve onları papalığın yaptığı Pazar coşkusunun aynısını yapmaya yönlendiren papalığın ruhudur - dünyevi geleneklere uyma ruhu, insan geleneklerine Tanrı'nın emirlerinin üstünde saygı gösterme ruhu. onlardan önce yaptı.

Eğer okuyucu gelecek mücadelede hangi araçların kullanılacağını bilmek istiyorsa, Roma'nın geçmiş çağlarda aynı amaç için kullandığı araçların kayıtlarını takip etmesi yeterlidir. Birleşik Papistler ve Protestanların kendi dogmalarını reddedenlerle nasıl başa çıkacaklarını bilmek istiyorsanız, Roma'nın Şabat ve onun savunucuları konusunda sergilediği ruha bakın.

Laik güç tarafından desteklenen kraliyet fermanları, genel konseyler ve kilise yönetmelikleri, pagan bayram gününün Hıristiyan dünyasında onurlu konumuna ulaşmasının adımlarıydı. Pazar gününe uyulmasını zorunlu kılan ilk kamu tedbiri, Konstantin'in (MS 321) çıkardığı yasaydı. Bu ferman, şehir sakinlerinin "muhterem güneş gününde" dinlenmelerini gerektiriyordu, ancak

Köylüler tarımsal mesleklerini sürdürüyorlar. Neredeyse bir pagan kanunu olmasına rağmen, imparator tarafından Hıristiyanlığı sözde kabul etmesi üzerine dayatılmıştır.

Kraliyet vekaletinin ilahi otoritenin yerini yeterince almaması nedeniyle, prenslerin onayını arayan ve Konstantin'in yakın dostu ve dalkavuklarından biri olan piskopos Eusebius, Mesih'in dinlenme gününü Şabat'tan Şabat'a aktardığını bildiren beyanı destekledi. Pazar. Yeni doktrini kanıtlayacak basit bir Kutsal Yazı ifadesi bile ortaya konmadı. Eusebius bilinçsizce bile bunun yanlışlığını kabul eder ve değişimin gerçek yazarlarına işaret eder.

Her şeyi" diyor, "Şabat günü yapılması gereken her şeyi Rabbin gününe aktardık." Ancak Pazar gününün lehine olan argüman, ne kadar temelsiz olursa olsun, insanları Rab'bin Şabatı'nı ayaklar altına almaya teşvik etmeye hizmet ediyordu.

Dünya tarafından onurlandırılmak isteyen herkes bu popüler bayramı kabul etti.

Papalık sağlam bir şekilde kurulur kurulmaz, Pazar coşkusu çalışmalarına devam edildi. Bir dönem insanlar kiliseye gitmedikleri zamanlarda tarım işçiliği yapıyordu ve yedinci gün hâlâ Şabat olarak kabul ediliyordu. Ancak sakin ve kontrollü bir şekilde bir değişiklik gerçekleştirildi. Kutsal makamda görevli sulh hakimlerinin Pazar günleri herhangi bir sivil tartışmada karar vermeleri yasaklandı. Kısa bir süre sonra, hangi sınıftan olursa olsun tüm insanlara, özgür insanlar için para cezası ve hizmetçiler için kırbaç cezası uygulanarak sıradan işlerden uzak durmaları emredildi. Daha sonra zenginlerin mallarının yarısını kaybetmekle cezalandırılmasına karar verildi; ve son olarak eğer itaatsizlikte ısrar ederlerse köle olacaklardı. Alt sınıflardan olanlar sürekli sürgüne maruz kalacaktı.

Mucizeler de kullanıldı. Bildirilen diğer harikalar arasında, Pazar günü tarlayı sürececek olan bir köylünün, eline giren demirle sabanı temizlediği ve tam iki yıl boyunca onu çıkaramadığı, "aşırı acı ve utançla" söylendiği söylendi. "

Daha sonra papa, kilise papazlarına Pazar gününü ihlal edenleri uyarmalarını ve kendilerinin ve komşularının başına büyük bir felaket gelmemesi için onları kiliseye gelip dua etmeye ikna etmelerini emretti. Bir dini konsey, o zamandan bu yana Protestanlar tarafından bile sık sık dile getirilen, bazı insanların Pazar günü çalışırken yıldırım çarpması sonucu öldüğü gerçeği göz önüne alındığında, bunun Şabat olması gerektiği iddiasını onayladı. "Görünür" -

piskoposlar şöyle dedi: "Tanrı'nın bu günü ihmal edenlere karşı hoşnutsuzluğu ne kadar büyüktü". Daha sonra rahiplere ve bakanlara, krallara ve prenslere ve tüm sadıklara "bu günün şerefine geri getirilmesi ve Hıristiyan âleminin yararına daha dindar bir şekilde kutlanması için mümkün olduğu kadar çok şey yapmaları" çağrısında bulunuldu. zamanında." Geldiğin için."

Şuraların kararları yetersiz kalınca laik yetkililerden, halkın yüreğine korku salacak ve Pazar günü işten uzak durmaya zorlayacak bir ferman yayınlamaları istendi. Roma'da düzenlenen bir konseyde, önceki tüm kararlar daha büyük bir güç ve ciddiyetle yeniden onaylandı.

Bunlar aynı zamanda dini kanunlara da dahil edildi ve Hıristiyan âleminin büyük bölümünde sivil yetkililer tarafından dayatıldı.

Buna rağmen, İncil'de Pazar gününün kutlanması yönünde bir otoritenin bulunmaması birçok zorluğa neden oldu. Halk, öğretmenlerinin Yehova'nın şu olumlu beyanını bozma hakkını sorguladı: "Yedinci gün, Tanrınız RAB'bin Şabat Günüdür." Güneş gününü onurlandırmak için. İncil'deki tanıklığın eksikliğini telafi etmek için başka çareler gerekiyordu. On ikinci yüzyılın sonlarına doğru İngiltere kiliselerini ziyaret eden Pazar gününün gayretli bir avukatına, gerçeğin sadık tanıkları direndi; çabaları o kadar sonuçsuz kaldı ki bir süreliğine ülkeyi terk etti.

Öğretlerini güçlendirmenin yollarını aramak için zaman ayırdı. Geri döndüğünde eksiklik tamamlanmıştı ve artık işinde daha başarılıydı. Yanında, bizzat Tanrı'dan gelmiş gibi sunduğu bir tomar getirdi; itaatsizleri korkutmak için korkunç tehditlerle birlikte Pazar gününe uyulması için gerekli emri içeriyordu.

Korumayı amaçladığı kurum kadar alçakça bir sahtekarlık olan bu değerli belgenin Cennetten düştüğü ve Kudüs'te, Golgotha'daki Aziz Simeon'un sunağının üzerinde bulunduğu iddia edildi. Ama gerçekte geldiği yer Roma'daki papalık sarayıydı. Kilisenin gücünü ve refahını artırmak için yapılan sahtekarlık ve tağşiş, papalık hiyerarşisi tarafından her çağda doğru kabul edilmiştir.

Rulo, Cumartesi öğleden sonra saat üçte dokuzuncu saatten Pazartesi gün doğumuna kadar çalışmayı yasakladı; ve otoritesinin birçok mucizeyle doğrulandığı açıklandı. Belirlenen sürenin ötesinde çalışan kişilerin felç saldırısına uğradığı söylendi. Buğdayını öğütmeye çalışan bir çiftçi, un yerine kan sıçradığını gördü ve değirmen çarkı, bol miktarda suya rağmen durdu. Bir kadın fırına hamur koymuştu ve fırın çok sıcak olmasına rağmen çıkardığında hamurun çığ olduğunu gördü. Dokuzuncu saatte ekmeğe pişirmek için hamurunu hazırlayan, ancak pazartesiye kadar beklemeye karar veren bir başkası, ertesi gün hamurun ilahi güç tarafından ekmeğe dönüştüğünü ve pişirildiğini buldu. Cumartesi günü saat dokuzdan sonra ekmeğe pişiren bir adam, ertesi sabah ekmeği böldüğünde, kan geldiğini gördü. Pazar gününün savunucuları, böyle saçma ve batıl icatlarla onu kutsal kılmaya çalıştılar.

Hem İskoçya'da hem de İngiltere'de Pazar gününe daha iyi saygı gösterilmesi, onu eski Şabat'ın bir kısmıyla birleştirerek güvence altına alındı. Ancak kutsal tutulması gereken zamanlar farklılık gösteriyordu. İskoçya Kralı'nın bir fermanı, cumartesinin öğle saatlerinden itibaren kutsal sayılması gerektiğini ve o andan pazartesi sabahına kadar hiç kimsenin dünyevi işlerle meşgul olmaması gerektiğini ilan ediyordu.

Bununla birlikte, Pazar gününün kutsallığını tesis etmek için gösterilen tüm çabalara rağmen, aynı papacılar, Şabat'ın ilahi otoritesini ve onun yerini aldığı kurumun insani kökenini açıkça itiraf ettiler. 16. yüzyılda bir papalık konseyi açıkça şu emri vermişti: "Tüm Hıristiyanlar, yedinci günün Tanrı tarafından kutlandığını ve yalnızca Yahudiler tarafından değil, aynı zamanda Tanrı'ya tapındığını iddia eden herkes tarafından da kabul edilip kutlandığını hatırlasınlar; ama biz Hıristiyanlar Şabat'ı Rab'bin günüyle değiştirdik." İlahi yasayı ayaklar altına alanlar, yaptıkları işin niteliğinden habersiz değillerdi. Kendilerini kasıtlı olarak Tanrı'nın üstüne koyuyorlardı.

Roma'nın kendisiyle aynı fikirde olmayanlara karşı izlediği politikanın şaşırtıcı bir örneği, bazıları Şabat'ın koruyucusu olan Valdocular'a yönelik uzun ve kanlı zulümde verildi. Diğerleri de dördüncü emre sadık kaldıkları için benzer şekilde acı çektiler. Etiyopya kiliselerinin tarihi özellikle önemlidir. Karanlık Çağların karanlığında, Orta Afrika Hıristiyanları gözden kaybolmuş ve dünya tarafından unutulmuşlardı ve yüzyıllar boyunca inançlarını özgürce yaşamının tadını çıkardılar. Ama sonunda Roma onun varlığından haberdar oldu ve Etiyopya imparatoru kısa süre sonra papayı İsa'nın vekili olarak tanımaya ikna edildi.

Bunu başka tavizler izledi. Şabat'a uyulmasını en ağır cezalarla yasaklayan bir ferman ilan edildi. Ancak papanın zulmü çok geçmeden o kadar acı bir boyunduruğa dönüştü ki Etiyopyalılar onu boyunlarından kırmaya karar verdiler. Korkunç bir mücadelenin ardından Romanistler egemenliklerinden sürüldü ve eski inanç yeniden tesis edildi. Kiliseler özgürlüklerinin sevincini yaşadılar ve Roma'nın hilekarlığı, fanatizmi ve despot gücü hakkında öğrendikleri dersi asla unutmadılar. Onlar

Hıristiyan âleminin geri kalanının bilmediği ada krallıklarının ortasında kalmaktan memnunlardı.

Afrika'daki kiliseler, papalık kilisesinin tamamen dinden dönmeye önce kutladığı Şabat gününü kutladılar. Yedinci günü Allah'ın emrine uyararak kutlarken, kilise geleneği gereği Pazar günü çalışmaktan kaçındılar. Roma, üstün güce ulaşarak, kendi gününü yüceltmek için Tanrı'nın dinlenme gününü ayaklar altına almıştı; ancak yaklaşık bin yıldır bilinmeyen Afrika kiliselerinin bu dinden dönmeye hiçbir rolü yoktu. Roma'nın egemenliği altına girdiklerinde, gerçek Şabat'ı bir kenara bırakıp sahte Şabat'ı yüceltmek zorunda kaldılar, ancak yalnızca bağımsızlıklarını yeniden kazandılar ve dördüncü emre itaat etmeye geri döndüler.

Geçmişe ait bu kayıtlar, Roma'nın gerçek Şabat'a ve onun savunucularına karşı düşmanlığını ve kendi yaratılış kurumunu onurlandırmak için kullandığı araçları açıkça ortaya koymaktadır. Tanrı'nın Sözü, Papistler ve Protestanlar Pazar gününün coşkusunda birleştiğinde bunların tekrarlanacağını öğretiyor.

Vahiy 13. bölümdeki peygamberlik, kuzu gibi boynuzlu canavarın temsil ettiği gücün, "yeryüzünün ve içinde yaşayanların", burada "leopar gibi" canavarla simgelenen papalığa tapınmasına neden olacağını bildirir. İki boynuzlu canavar ayrıca "yeryüzünde yaşayanlara canavarın heykelini yapmalarını" söyleyecek ve dahası, "küçük ve büyük, zengin ve fakir, özgür ve köle" herkese " canavarın işareti" (Vahiy 13:11-16). Amerika Birleşik Devletleri'nin, kuzuya benzer iki boynuzlu canavarın temsil ettiği güç olduğu ve bu kehanetin, Amerika Birleşik Devletleri'nin, Roma'nın tanınmaya özel olarak ilan ettiği Pazar gününün kutlanmasını zorunlu kılmasıyla gerçekleşeceği kanıtlanmıştır. onun üstünlüğü. Ancak papalığa yapılan bu saygı durumunda ABD yalnız olmayacak. Roma'nın bir zamanlar onun yönetimini tanıyan ülkelerdeki nüfuzu yok olmaktan çok uzak. Ve kehanet onun gücüne yeniden kavuşacağını önceden bildiriyor: "Başlarından birinin sanki vurularak öldürülmüş gibi olduğunu gördüm, fakat o ölümcül yara iyileşmişti; ve canavarın peşinden giden bütün dünya hayrete düştü" (Vahiy 13:3). Ölümcül yaraların görülmesi, 1798'de papalığın kaldırıldığına işaret ediyor. Bundan sonra peygamber şöyle diyor: "Ölümcül yarası iyileşti ve tüm Dünya canavarı takip etmeye hayret etti." Pavlus, günah işleyen adamın ikinci gelişine kadar kalacağını açıkça bildiriyor (II Selanikliler 2:8). Kıyamete kadar aldatma işine devam edecektir. Ve vahiyçi, papalığa atıfta bulunarak şunları beyan ediyor: "Yeryüzünde yaşayan ve adları Hayat Kitabı'nda yazılmamış olan herkes ona tapınacak."

(Vahiy 13:8). Hem Eski hem de Yeni Dünya'da papalık, yalnızca Roma Kilisesi'nin otoritesine dayanan Pazar günü kurumuna verilecek onur aracılığıyla hürmet görecektir.

Yaklaşık kırk yıldır Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kehanet öğrencileri bu tanıklığı dünyaya sunuyorlar. Şu anda yaşanan olaylarda bu öngörünün gerçekleşmesi yönünde hızlı bir ilerleme görülüyor. Protestanlar da, Tanrı'nın bir emrinin yerine geçmek üzere mucizeler uyduran papalık yöneticileriyle aynı şekilde Pazar kutlamaları için ilahi otorite iddiasındadırlar ve kutsal metinlerden yoksundurlar. Pazar dinlenmesini ihlal etmeleri nedeniyle Tanrı'nın hükümlerinin insanların başına geldiği iddiası tekrarlanacaktır; Bu zaten bugün ilan ediliyor. Ve Pazar kutlamasını zorunlu kılan bir hareket hızla zemin kazanıyor.

Kurnazlığı ve içgörüsüyle harika olan Roma Kilisesi'dir. Geleceği okuyabilirsiniz. Protestan kiliselerinin sahte Şabat'ı kabul ederek kendisine saygılarını sunduklarını ve bunu dayatmaya hazırlandıklarını görerek zamanını bekliyor.

kendisinin de geçtiğimiz günlerde kullandığı yöntemin aynısını. Hakikat ışığını reddedenler, yine kendisini yanılmaz olarak adlandıran bu gücün, kendisinden doğan bir kurumu yüceltmek için yardımını arayacaklardır. Bu çalışmada Protestanlara yardım etmeye ne kadar hazır olacağını tahmin etmek zor değil. Kiliseye itaat etmeyenlerle nasıl başa çıkılacağını papalık liderlerinden daha iyi kim anlayabilir?

Roma Kilisesi, dünya çapındaki tüm şubeleriyle birlikte, papalığın denetimi altında ve onun çıkarlarına hizmet etmek üzere tasarlanmış geniş bir organizasyon oluşturur. Dünyanın her ülkesindeki milyonlarca taraftarına, kendilerini papayla ittifak içinde birleşmiş olarak görmeleri talimatı veriliyor. Uyuğunuz veya hükümetiniz ne olursa olsun, kilisenin otoritesini her şeyden üstün tutmalısınız. Her ne kadar Devlete sadakat sözü veren bir yemin edebilseler de, bunun arkasında Roma'ya itaat yemini yatıyor ve onları kendi çıkarlarına aykırı her türlü sözden muaf tutuyorlar.

Protestanlar, Pazar coşkusunun işinde Roma'nın yardımını kabul etmeyi teklif ettiklerinde ne yaptıklarını pek bilmiyorlar. Onlar amaçlarını belirlemeye kararlıyken, Roma gücünü yeniden tesis etmeye, kaybettiği üstünlüğünü yeniden kazanmaya kararlıdır. Tarih onların ulusların işlerine karışmaya yönelik kurnaz ve ısrarcı çabalarına tanıklık etsin; ve prenslerin ve halkın mahvolması pahasına bile olsa kendi amaçlarına ulaşmak için ayaklarını yere basmıştır. Romanizm, papanın "ulusların hukukuna, Tanrı'nın ve insanın kanununa ("Decretalia") aykırı hükümler ve hükümler verebileceğini açıkça ilan eder.

Ve Roma'nın asla değişmemekle övündüğünü de unutmayalım. Gregory VII ve Innocentius III'ün ilkeleri hala Roma Katolik Kilisesi'nin ilkeleridir. Ve eğer gücü olsaydı, bunları geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi bugün de büyük bir şevkle uygulamaya koyardı. Amerika Birleşik Devletleri'nde kilisenin Devletin gücünü kullanabileceği veya kontrol edebileceği ilkesinin yerleşmesine izin verin; dini törenlerin laik yasalar tarafından dayatılabileceği; kısacası, kilisenin ve devletin otoritesinin vicdana hakim olması gerekir ve bu ülkede Roma'nın zaferi garanti altına alınır.

Tanrı Sözü yakın tehlike konusunda uyarıda bulunmuştur; bırakın buna kulak asmayın, Protestan dünyası Roma'nın gerçek amacının ne olduğunu ancak tuzaktan kaçmak için çok geç olduğunda öğrenecektir. Sessizce güçleniyor. Onun doktrinleri etkilerini yasama mahkemelerinde, kiliselerde ve insanların kalplerinde göstermektedir. Yüksek ve devasa yapılarını geçmişteki zulümlerin tekrarlanacağı gizli girintilere inşa ediyor. Darbe zamanı geldiğinde gizliden gizliye ve şüphelenmeden kendi amaçlarına ulaşmak için güçlerini artırıyor. Tek istediği bir fırsattır ve bu ona zaten verilmektedir. Yakında Roma bedeninin amaçlarının ne olduğunu göreceğiz ve hissedeceğiz. Tanrı Sözü'ne inanan ve itaat eden herkes kınanacak ve zulme maruz kalacaktır.

Bölüm 36

Yaklaşan Çatışma – Nedenleri

Cennetteki büyük mücadelenin başlangıcından beri Şeytan'ın amacı Tanrı'nın Yasasını yok etmek olmuştur. Bunu başarmak için Yaradan'a karşı isyanına başladı; ve Cennetten kovulmasına rağmen aynı savaşı Dünya'da da sürdürdü. İnsanları aldatmak ve böylece onları Tanrı'nın Yasası'nı ihlal etmeye teşvik etmek, onun kararlılıkla takip ettiği hedeftir. İster yasanın tamamını bir kenara bırakarak, ister yasanın hükümlerinden birini reddederek elde edilsin, sonuç sonuçta aynı olacaktır. "Bir noktada" ihlal eden, yasanın tamamını küçümseydiğini gösterir; onun nüfuzu ve örneği ihlalden yanadır; "her şeyin suçlusunu" olur (Yakup 2:10).

Şeytan, ilahi kanunları küçümsemeye çalışarak Mukaddes Kitabın öğretilerini çarpıttı ve artık Kutsal Yazılara inandığını iddia eden binlerce kişinin imanına hatalar dahil edildi. Doğru ile yanlış arasındaki son büyük çatışma, Tanrı'nın yasasına ilişkin uzun süredir devam eden tartışmanın son mücadelesinden başka bir şey değildir. Şimdi bu savaşa giriyoruz; insanların kanunları ile Yehova'nın emirleri arasında, İncil dini ile masal ve gelenek dini arasında bir savaş.

Bu çatışmada hakikate ve adalete karşı birleşecek kurumlar şu anda aktif çalışma içerisinde. Bunca acı ve kan pahasına bize aktarılan Tanrı'nın kutsal Sözü pek dikkate alınmıyor. Kutsal Kitap herkese açıktır, ancak çok az kişi onu gerçekten yaşam için bir rehber olarak kabul eder. Sadakatsizlik sadece dünyada değil kilisede de endişe verici derecede yaygındır.

Birçoğu Hıristiyan inancının temel direği olan doktrinleri inkar etmeye başladı. İlham veren yazarlar tarafından sunulan yaradılışın büyük gerçekleri, insanın düşüşü, kefaret ve Tanrı yasasının sürekliliği, Hıristiyan olduğunu iddia eden dünyanın büyük bir kısmı tarafından pratikte tamamen veya kısmen reddedilmektedir. Bilgelikleri ve bağımsızlıklarıyla övünen binlerce kişi, Kutsal Kitap'a tam olarak güvenmeyi bir zayıflık kanıtı olarak görüyor; gururlarının üstün yeteneklerin bir kanıtı olduğunu düşünürler ve Kutsal Yazılar hakkında spekülasyon yapmayı ve onun en önemli gerçeklerini ruhsallaştırmayı ve çarpıtmayı öğrenirler. Pek çok bakan, üyelerine ders veriyor ve birçok öğretmen ve öğretmen, öğrencilerine Tanrı'nın yasasının değiştirildiğini ya da kaldırıldığını öğretiyor; ve onun gerekliliklerinin hala geçerli olduğunu ve kelimenin tam anlamıyla uyulması gerektiğini düşünenler, yalnızca alay edilmeyi veya küçümsemeyi hak eden kişiler olarak ayrı tutuluyor.

Gerçeği reddederek insanlar Yazarlarını da reddederler. Tanrı'nın yasasını ayaklar altına alarak, Yasayı Veren'in otoritesini inkar ederler. Sahte doktrin ve teorilerden bir put yapmak, tahtadan veya taştan bir put yapmak kadar kolaydır. Şeytan, Allah'ın sıfatlarını yanlış tanıtarak, insanların Kendi karakteri hakkında yanlış bir anlayış geliştirmelerine yol açar. Birçoklarında Yehova'nın yerine felsefi bir put oturtulmuştur; Sözünde, Mesih'te ve yaratılış işlerinde açıkladığı şekliyle yaşayan Tanrı'ya ise çok az kişi tapıyor. Binlerce kişi doğanın Tanrısını inkar ederken doğayı tanrılaştırıyor. Farklı bir biçimde olmasına rağmen, putperestlik, bir zamanlar İlyas'ın günlerinde eski İsrail'de var olduğu kadar, bugün Hıristiyan dünyasında da mevcuttur. Bilge olduğu iddia edilen birçok adamın, filozofların, şairlerin, politikacıların, gazetecilerin tanrısı - çevrelerin tanrısı

Pek çok kolej ve üniversiteden, hatta bazı teolojik kurumlardan gelen gösterişli moda - Fenike'nin güneş tanrısı Baal'den biraz daha iyi.

Hıristiyan dünyası tarafından kabul edilen hiçbir hata, Tanrı'nın otoritesine bu kadar cesurca karşı çıkamaz, hiç kimse aklın emirlerine daha doğrudan karşı çıkmaz, hiç kimse sonuçları bakımından, çok hızlı bir şekilde zemin kazanan modern doktrin kadar tehlikeli değildir; Tanrı yapmaz. Erkekler için daha kuvvetlidir. Her milletin saygı ve itaat gerektiren kanunları vardır; onlar olmadan hiçbir hükümet var olamaz; ve gökleri ve yeri yaratanın, yarattığı varlıkları yönetecek bir kanununun olmadığı düşünülebilir mi? Önde gelen bakanların, ülkelerini yöneten ve vatandaşlarının haklarını koruyan yasaların bağlayıcı olmadığını, halkın özgürlüklerini kısıtladığını ve bu nedenle bunlara uyulması gerektiğini kamuoyuna öğreteceklerini varsayalım; Böyle adamların kürsüde ne kadar süre kalmasına izin verilecek? Fakat Devletlerin ve ulusların kanunlarını hiçe saymak, her türlü hükümetin temeli olan ilahi emirleri ayaklar altına almaktan daha mı büyük bir suçtur?

Evrenin Hükümdarı'nın kendi yasasını iptal etmesinden ve dünyayı suçluyu kınamak veya suçluyu haklı çıkarmak için bir standart olmadan bırakmaktansa, ulusların kendi kanunlarını kaldırması ve insanların istedikleri gibi hareket etmelerine izin vermesi çok daha tutarlı olacaktır. itaatkâr. Tanrı'nın yasasını hükümsüz kılmamanın sonuçlarını bilecek miyiz? Deney zaten denendi. Fransa'da ateizmin hakim güç haline gelmesiyle ortaya çıkan manzaralar çok kötüydü. O zaman, Allah'ın koyduğu kısıtlamaları kaldırmanın, en kötü zalimlerin yönetimini kabul etmek anlamına geldiği dünyaya gösterildi. Adalet standardı bir kenara bırakıldığında, kötülüğün prensinin Dünya'da iktidarını kurmasının yolu açılır.

İlahi emirlerin reddedildiği her yerde, günah günahkar ya da doğruluk arzu edilir görünmeye son verir. Tanrı'nın hükümetine boyun eğmeyi reddedenler, kendilerini yönetmeye kesinlikle uygun değillerdir. Onların zararlı öğretileri aracılığıyla, kontrole karşı doğal olarak hoşgörüsüz olan çocukların ve gençlerin kalplerine itaatsizlik ruhu aşılanıyor; ve toplumda kanunsuz bir ahlaksızlık durumu ortaya çıkar. Kalabalık, Tanrı'nın taleplerine uyanların saflığıyla alay ederken, Şeytan'ın aldatmacalarını da hevesle kabul ediyor. Şehvetin dizginlerini bırakıyorlar ve kâfirlerin başına hüküm getiren günahları işliyorlar.

İnsanlara Allah'ın emirlerini hafife almayı öğretenler, itaatsizlik ekenler, itaatsizlik biçenler. İlahi yasanın getirdiği kısıtlama tamamen bir kenara bırakılsın, çok geçmeden insan yasaları göz ardı edilecek. Tanrı dürüst olmayan uygulamaları, açgözlülüğü, yalanı ve sahtekarlığı yasakladığı için, insanlar dünyevi refahlarına engel olarak O'nun kanunlarını ayaklar altına almaya hazır; ancak bu kuralların yasaklanmasının sonuçları onların öngörmediği gibi olacaktır. Eğer kanun yürürlükte olmasaydı, onu çiğneme korkusu neden olsun ki? Mülk artık güvenli olmayacaktı. Erkekler komşularının mallarını şiddet kullanarak elde ediyorlardı; ve en güçlü olan en zengin olacaktı. Yaşamın kendisine saygı duyulmaz. Evlilik yemini artık aileyi koruyan kutsal bir bayrak olarak kalmayacaktı. Güçlü olan, istese komşusunun karısını şiddet kullanarak alırdı. Beşinci emir dördüncüyle birlikte bir kenara bırakılacaktı. Çocuklar, eğer bunu yaparak bozuk kalplerinin arzusunu yerine getirebilselerdi, ebeveynlerinin canını almaktan korkmazlardı. Uygur dünya bir soyguncu ve katil sürüsü haline gelecekti; ve barış, dinlenme ve mutluluk Dünya'dan silinecek.

İnsanların Tanrı'nın taleplerine itaat etmekten muaf oldukları doktrini, ahlaki yükümlülüğün gücünü zayıflattı ve dünyadaki kötülüğün bent kapaklarını açtı. Kanunsuzluk, israf ve yolsuzluk baskıcı bir tuzak gibi üzerimize yayılıyor. Şeytan aile içinde iş başındadır. Senin

bayrak, Hıristiyanlık iddiasında bile dalgalanmaya devam ediyor. Nefret, kötü şüphe, ikiyüzlülük, kavga, yalan, ayrılık, kutsal hakikatlere ihanet, şehvete düşkünlük vardır. Toplumsal yaşamın temelini ve temelini oluşturması gereken dini ilke ve öğretilerin tamamı, istikrarsız, çökmeye hazır bir yığın gibi görünmektedir. En aşağılık suçlular, işledikleri suçlar nedeniyle hapse atıldıklarında, sanki imrenilecek bir ayrıcalığa ulaşmışlar gibi, çoğunlukla hediyelerin ve ilgilerin hedefi haline getirilirler. Onun karakterine ve suçlarına büyük bir tanıtım yapılıyor. Basın ahlaksızlığın iğrenç ayrıntılarını yayınlıyor, böylece başkalarını dolandırıcılığa, hırsızlığa ve cinayete teşvik ediyor; ve Şeytan cehennemi planlarının başarısıyla övünüyor. Kötülüğün tutkusu, yaşamın şehvetli davranışı, aşırılığın ve her düzey ve derecedeki adaletsizliğin korkunç artışı, Tanrı'dan korkan herkesi, kötülüğün akışını durdurmak için neler yapılabileceğini araştırmaya uyandırmalıdır.

Adalet mahkemeleri yozlaşmış durumda. Yöneticiler kazanç arzusu ve şehvetli zevk sevgisiyle motive olurlar. Ölçsüzlük birçok kişinin melekelerini karartmıştır, öyle ki Şeytan onların üzerinde neredeyse tamamen kontrol sahibidir. Hukukçular saptırılıyor, rüşvet veriliyor, kandırılıyor. Sarhoşluk ve sefahat, tutku, kıskançlık, her türden sahtekarlık, yasaları uygulayanlar arasında temsil ediliyor. "Adalet uzakta durdu; çünkü gerçek sokaklarda tökezliyor ve doğruluk içeri giremiyor" (İşaya 59:14).

Roma'nın üstünlüğü altında hüküm süren kötülük ve ruhsal karanlık, onun Kutsal Yazıları bastırmasının kaçınılmaz sonucuydu; fakat dinsel özgürlük çağında müjde ışığının tüm alevi altında yaygın sadakatsizliğin, Tanrı'nın yasanının reddedilmesinin ve bunun sonucunda ortaya çıkan yozlaşmanın nedeni nerede bulunabilir?

Şeytan artık Kutsal Yazıları saklayarak dünyayı kontrolü altında tutamayacağından, aynı amaca ulaşmak için başka yollara başvuruyor. İncil'e olan inancı yok etmek, İncil'in kendisini yok etmenin yanı sıra amacına da hizmet eder. Tanrı'nın kanununun artık yürürlükte olmadığı inancını ortaya atarak, insanları sanki bu kanunun hükümlerinden tamamen habersizlermiş gibi etkili bir şekilde ihlal etmeye yönlendiriyor. Ve şimdi, geçmiş çağlarda olduğu gibi, planlarını ilerletmek için kilisede çalıştı. Günümüzde dini örgütler, kutsal metinlerde açıkça ortaya konan popüler olmayan gerçekleri dinlemeyi reddettiler ve bunlarla mücadele ederken, geniş çapta şüphecilik tohumları eken yorumları benimsediler ve pozisyonlar aldılar. İnsanın doğal ölümsüzlüğü ve ölüm bilincine ilişkin papalık hatasına bağlı kalarak, Spiritizm aldatmacasına karşı tek savunmayı reddettiler. Sonsuz azap doktrini birçok kişinin Kutsal Kitap'a inanmamasına yol açtı. Ve dördüncü emrin talepleri halkın önünde bastırıldığında, yedinci gün olan Şabat'ın yerine getirilmesinin emredildiği görülüyor; ve onları yerine getirmek istemedikleri bir görevden kurtarmanın tek yolu olarak, popüler öğretmenler Tanrı'nın yasanının artık yürürlükte olmadığını ilan ediyorlar. Böylece yasayı ve Şabat'ı birlikte yürürlükten kaldırıyorlar.

Şabat reformu çalışması yayıldıkça, dördüncü emrin ifadelerinden kaçınmak için ilahi yasanın bu şekilde reddedilmesi neredeyse evrensel hale gelecektir. Dini liderlerin öğretileri, sadakatsizliğe, Spiritizm'e, Tanrı'nın kutsal yasanını küçümsemeye kapıyı açmıştır ve bu liderler, Hıristiyan dünyasında var olan kötülüklerden dolayı korkunç bir sorumluluk taşımaktadırlar.

Aynı sınıf aynı zamanda, hızla yayılan yolsuzluğun büyük ölçüde sözde "Hıristiyan Şabati"na saygısızlıktan kaynaklanabileceğini ve Pazar kutlamalarının uygulanmasının toplumun ahlakını büyük ölçüde iyileştireceğini beyan ediyor. Bu ifade, gerçek Şabat doktrininin en geniş çapta vaaz edildiği Amerika'da özellikle vurgulanmaktadır. Ahlaki reformların en belirgin ve önemlilerinden biri olan ölçülü olma işi burada ele alınmaktadır.

Çoğunlukla Pazar hareketiyle birleştirilir ve ikincisinin savunucuları kendilerini toplumun en yüksek çıkarlarını desteklemek için çalışan kişiler olarak temsil ederler; ve onlarla birleşmeyi reddedenler ölçülülüğün ve reformun düşmanları olarak suçlanıyor. Ancak hata tespit etme hareketinin başlı başına iyi olan bir çalışmayla bağlantılı olması, hata lehine bir argüman değildir. Zehiri sağlıklı besinlerle karıştırarak gizleyebiliriz ama doğasını değiştiremeyiz. Tam tersine yanlışlıkla alınma ihtimali daha yüksek olduğundan daha tehlikeli hale getirilmektedir. Şeytanın aldatmacalarından biri de, gerçeğe inandırıcılık sağlayacak kadar gerçeği batılla birleştirmektir. Pazar hareketinin liderleri, halkın ihtiyaç duyduğu reformları, İncil'le uyumlu ilkeleri savunabilirler, ancak yine de Tanrı'nın kanununa aykırı bir gereklilik vardır.

Hiçbir şey onları, insanların emirleri uğruna Allah'ın emirlerini bir kenara bırakmaya haklı gösteremez.

Şeytan, iki büyük yanılgı ile, ruhun ölümsüzlüğü ve pazar gününün kutsanması yoluyla, insanları kendi aldatmacalarına sürükleyecektir. Birincisi Spiritizmin temelini atarken, ikincisi Roma ile bir sempati bağı oluşturur. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Protestanlar, körfezi geçerek Spiritüalizm'le el sıkışmak için ellerini uzatan ilk kişiler olacak; uçurumun üzerinden geçecekler ve Roma gücünün elini tutacaklar; ve bu üçlü birliğin etkisiyle bu ülke, vicdan haklarını ayaklar altına alma konusunda Roma'nın izinden gidecektir.

Spiritizm günümüzün sözde Hıristiyanlığına daha çok benzediğinden, aldatma ve büyüleme gücü daha fazladır. Şeytan'ın kendisi de mevcut düzene göre din değiştiriyor. Bir ışık meleği karakterinde karşımıza çıkacak. Spiritizm aracılığıyla mucizeler gerçekleştirilecek: hastalar iyileştirilecek ve pek çok inkar edilemez harikalar gerçekleştirilecek.

Hıristiyan olduğunu iddia edenlerle kötüler arasındaki ayırım çizgisi artık pek fark edilmiyor. Kilise üyeleri dünyanın sevdiği şeyleri sever ve onunla birleşmeye hazırdır; ve Şeytan onları tek bir bedende birleştirmeye (VURGU GERİ ÇEKİLMİŞTİR) karardır ve böylece hepsini Spiritizmin saflarına sürükleyerek davasını güçlendirir. Gerçek kilisenin kesin bir işareti olarak mucizelerle övünen Papistler, bu harikalar yaratan güç tarafından kolaylıkla aldatılacaklardır; Gerçeğin kalkanını bir kenara atan Protestanlar da aldatılacaklar. Papaçılar, Protestanlar ve dünyalılar, güç olmadan dindarlık biçimini kabul edecekler ve bu birliktelikte, dünyanın dönüşümüne ve uzun zamandır beklenen milenyumun başlangıcına doğru büyük bir hareket görecekler.

Şeytan, maneviyat aracılığıyla, insanların hastalıklarını iyileştiren ve yeni ve daha yüce bir dini inanç sistemi sunduğunu iddia eden, ırkın bir hayırseveri olarak görünür; ama aynı zamanda destroyer olarak da çalışıyor. Onun ayartmaları kalabalıkları yıkıma sürüklüyor. Ölçsüzlük akli tahtından indirir; Bunu şehvetli hoşgörü, kavga ve kan dökülmesi takip ediyor. Şeytan savaştan hoşlanır; çünkü ruhun en kötü tutkularını harekete geçirir ve kurbanlarını kötülük ve kana bulanmış sonsuzluğa sürükler. Amaçları milletleri birbirlerine karşı savaşa kışkırtmaktır; çünkü böylece insanların zihinlerini Tanrı'nın gününde durmaya yönelik hazırlık işinden uzaklaştırabilir.

Şeytan, hasat ettiği hazırlıksız ruhları toplamak için de elementler aracılığıyla çalışır. Doğanın laboratuvarlarının sırlarını incelemiş ve tüm gücünü Tanrı'nın izin verdiği ölçüde elementleri kontrol etmek için kullanmaktadır. Eyüp'ü sıkıntıya sokmaya çalıştığında sürüler, çobanlar, hizmetçiler, evler, çocuklar ne kadar çabuk yok oldu; bir anda dertler birbirini takip etti ve Tanrı

yaratıklarını koruyan ve onları yok edicinin gücünden koruyandır. Fakat Hıristiyan dünyası Yehova'nın kanununu küçümsedi; ve Rab, yapacağını bildirdiği şeyin aynısını yapacak, bereketlerini yeryüzünden çekecek ve O'nun kanununa isyan eden ve başkalarına da aynısını yapmayı öğreten ve zorlayanlardan koruyucu ilgisini kaldıracaktır. Şeytan, Tanrı'nın özellikle korumadığı herkes üzerinde kontrol sahibidir. Kendi planlarını ilerletmek için bazılarını iyilik ve refaha kavuşturacak, diğerlerinin başına talihsizlik getirecek ve insanları, onlara acı verenin Tanrı olduğuna inandıracak.

İnsan çocuklarına, onların tüm hastalıklarını iyileştirebilecek büyük bir doktor olarak görünürken, kalabalık şehirler harabeye ve ıssızlığa dönene kadar hastalık ve felaket getirecek. Şu anda bile çalışıyor. Karada ve denizde meydana gelen kaza ve felaketlerde, büyük yangınlarda, şiddetli kasırgalarda ve korkunç dolu fırtınalarında, fırtınalarda, su baskınlarında, kasırgalarda, tsunamilerde ve depremlerde, her yerde ve binlerce biçimde Şeytan gücünü kullanıyor. Olgunlaşan hasadı yok eder ve bunu kıtlık ve sıkıntı takip eder. Bu ziyaretler giderek daha sıklaşacak ve felaketle sonuçlanacak. Helak hem insanların hem de hayvanların üzerine olacaktır. "Ülke yas tutar ve solar", "halkın yüksek yerleri... çürür. Gerçekten de ülke, içinde yaşayanlar yüzünden kirlendi, çünkü kanunları çiğnediler, kanunları çiğnediler ve sonsuz antlaşmayı bozdular" (İşaya 24) : 4 ve 5).

Ve sonra büyük aldatıcı, insanları bu kötülüklerle Tanrı'ya hizmet edenlerin sebep olduğuna ikna edecek. Cennetin hoşnutsuzluğunu kışkırtan sınıf, tüm talihsizliklerini, Tanrı'nın emirlerine itaat etmeleri, günahkarlara karşı sürekli bir kınama olan kişilere atfedecektir. Erkeklerin ve kadınların Pazar günlerini ihlal ederek Tanrı'yı kızdırdıkları, günahlarının Pazar gününe sıkı bir şekilde uyulması sağlanıncaya kadar sona ermeyecek felaketler getirdiği ve dördüncü emrin iddialarını ileri sürenlerin bu şekilde saygıyı yok ettikleri ilan edilecektir. Pazar günü onlar, halkın kışkırtıcılarıdır, onların ilahi lütuf ve dünyevi refaha kavuşmalarını engellerler. Böylece geçmişte Allah'ın kuluna yöneltilen suçlama, aynı sağlam zeminde tekrarlanacaktır. "Ve öyle oldu ki Ahab İlyas'ı görünce Ahab ona şöyle dedi: İsrail'e sıkıntı veren sen misin? O da cevap verdi: Ben İsrail'i rahatsız etmedim; ama sen ve babanın evi bu konuda Tanrı'nın emirlerini unuttunuz. Efendim ve Baallerin peşinden gittim" (I.Krallar 18:17 ve 18).

Halkın öfkesi asılsız suçlamalarla alevlendiğinde, Tanrı'nın elçileri konusunda, irtidat eden İsrail'in İlyas konusunda izlediği yola çok benzer bir yol izleyeceklerdir.

Maneviyat yoluyla ortaya çıkan mucize yaratan güç, etkisini insanlardan ziyade Tanrı'ya itaat etmeyi seçenlere karşı gösterecektir. Ruhlardan gelen iletişimler, Tanrı'nın onları Pazar günü reddedenleri hatalarına ikna etmek için gönderdiğini ve ülkenin yasalarına Tanrı'nın yasası olarak uyulması gerektiğini ileri sürdüğünü bildirecek. Din öğretmenlerinin, ahlakın bozulmasının Pazar gününe yapılan saygısızlıktan kaynaklandığı yönündeki ifadelerini destekleyerek, dünyadaki büyük tanrısızlıktan yakınacaklar. Onun ifadesini kabul etmeyi reddeden herkese karşı duyulan öfke büyük olacak.

Şeytan'ın, Tanrı'nın halkıyla olan bu son çatışmasındaki politikası, cennetteki büyük mücadeleyi başlatırken kullandığı politikanın aynısıdır: İlahi hükümetin istikrarını desteklediğini iddia ederken, gizlice onun yıkılmasını sağlamak için her türlü çabayı yönlendiriyordu. Ve bu şekilde başarmaya çalıştığı işi sadık meleklerle armağan etti. Aynı aldatma politikası Roma Kilisesi'nin tarihine de damgasını vurmuştur. Kendini Tanrı'nın üstüne çıkarmaya ve O'nun yasasını değiştirmeye çalışırken, Cennetin bir temsilcisi olarak hareket ettiğini iddia etti. Hükümeti altında

Roma'da, müjdeye sadık kaldıkları için ölüm acısını çekenler, kötü niyetli olmakla suçlandı; Şeytan'la iş birliği içinde oldukları söyleniyordu; onları utandırmak, halkın, hatta kendilerinin gözünde en aşağılık suçlular olarak göstermek için mümkün olan her yola başvuruldu. Şimdi de öyle olacak. Şeytan, Tanrı'nın yasasına saygı duyanları yok etmeye çalışırken, onların yasayı çiğneyen, Tanrı'nın onurunu lekeleyen ve dünyaya hüküm veren kişiler olarak suçlanmalarına neden olacaktır.

Allah hiçbir zaman iradeyi ve vicdanı zorlamaz; ancak Şeytan'ın başka türlü baştan çıkaramayacağı kişileri kontrol altına almak için kullandığı sürekli kaynak, zalimce muhalefettir. Korku ya da güç aracılığıyla bilinci yönetmeye ve kendisine duyulan saygıyı güvence altına almaya çalışır. Bunu başarmak için hem dini hem de dünyevi otoriteler aracılığıyla çalışır ve onları Tanrı'nın kanunlarını hiçe sayarak insan kanunlarını dayatmaya yönlendirir.

Kutsal Kitap Şabatı'nı onurlandıranlar, toplumun ahlaki sınırlamalarını çökerten, anarşiye ve yozlaşmaya neden olan ve Tanrı'nın yargılarını Dünya'ya davet eden, kanun ve düzenin düşmanları olmakla suçlanacaklar. Onların vicdanlı çekincelerine inatçılık, inatçılık ve otoriteye saygısızlık adı verilecek. Hükümete sadakatsizlikle suçlanacaklar. İlahi hukukun zorunluluğunu inkar eden bakanlar, Allah'ın emri olarak sivil otoritelere itaat etme görevini kürsüden sunacaklardır. Yasama salonlarında ve adalet mahkemelerinde emirleri yerine getirenlere iftira atılacak ve kınanacak. Sözlerinize sahte bir renk verilecek; en kötü yorum sizin motivasyonunuza yapılacaktır.

Protestan kiliseleri, Tanrı'nın yasasını savunan kutsal metinlerin açık argümanlarını reddederken, inançlarını Kutsal Kitap aracılığıyla yıkamayacakları kişileri susturmak isteyeceklerdir. Gerçeğe gözlerini kör etseler de, şimdi Hıristiyan dünyasının geri kalanının yaptığını yapmayı vicdanen reddedenlere zulmetmeye ve papalık Şabatı'nın iddialarını kabul etmeye yönlendirecek bir yol izliyorlar.

Kilisenin ve Devletin ileri gelenleri, Pazar gününü onurlandırmak için tüm sınıflara rüşvet vermek, ikna etmek veya zorlamak için birleşecekler. İlahi otoritenin eksikliği baskıcı hükümlerle giderilecektir. Siyasi yolsuzluk, adalet sevgisini, hakikate saygıyı yok ediyor; ve özgür Amerika'da bile valiler ve yasa koyucular, halkın beğenisini güvence altına almak için, Pazar gününe uyulmasını zorunlu kılan bir yasaya yönelik halkın talebine boyun eğecekler. Bu kadar büyük bir fedakarlığa mal olan vicdan özgürlüğüne artık saygı gösterilmeyecek. Yaklaşan çatışmada peygamberin şu sözlerinin örneklerini göreceğiz: "Ejderha kadına kızdı ve Tanrı'nın emirlerini yerine getiren ve İsa'nın tanıklığına sahip olan onun soyundan gelen diğer kişilerle savaşmaya gitti. denizin kumları üzerinde duruyordu" (Vahiy 12:17).

Bölüm 37

Kutsal Yazılar—Bir Koruma

"Yasaya ve tanıklığa! Bu söze göre konuşmazlarsa, onlar için sabah olmayacak." (Yeşaya 8:20). Tanrı'nın halkı, sahte öğretmenlerin etkisine ve karanlık ruhların aldatıcı gücüne karşı kendilerini korumak için Kutsal Yazılara yönlendirilmektedir. Şeytan, insanların Kutsal Yazılar hakkında bilgi edinmelerini engellemek için mümkün olan her hileye başvurur; çünkü Tanrı Sözü'nün açık öğretileri, onun aldatmacalarını açığa çıkarır. Tanrı'nın işinin her yeniden canlanışında kötülüğün prensi kendisini daha yoğun bir faaliyete teşvik edilmiş bulur. Şimdi Mesih'e ve O'nun takipçilerine karşı son mücadelenizde elinizden gelenin en iyisini yapın. Son büyük dolandırıcılık yakında önümüze çıkacak. Deccal, muhteşem eserlerini gözümüzün önünde gerçekleştirecektir.

Sahte, gerçeğe o kadar yakın olacak ki, Kutsal Yazılar dışında ikisini birbirinden ayırmak mümkün olmayacak. Her söz ve her mucize Kutsal Kitabın tanıklığıyla sınanmalıdır.

Tanrı'nın tüm emirlerine uymaya çabalayanlar muhalefetle ve alayla karşı karşıya kalacaklardır. Onlar ancak Allah'a karşı direnebilirler. Önlerindeki sınavla yüzleşmek için, Tanrı'nın Sözünde açıklanan iradesini anlamaları gerekir; O'nu ancak O'nun karakteri, yönetimi ve amaçları hakkında doğru bir anlayışa sahip olarak ve bunlara uygun hareket ederek onurlandırabilirler.

Son büyük mücadelede, zihnini İncil hakikatleriyle güçlendirenlerden başkası ayakta kalamayacaktır. Her ruhun başına keskin bir sınav gelecek: İnsanlardan çok Tanrı'ya mı itaat edeceğim? Belirleyici saat çok yakında. Ayaklarımız Tanrı'nın değişmez Sözü'nün kayasına mı bastı? Tanrı'nın emirlerini ve İsa'nın imanını savunmak için kararlı durmaya hazır mıyız?

Kurtarıcı çarmıha gerilmeden önce öğrencilerine öldürülmesi ve mezardan yeniden dirilmesi gerektiğini açıkladı; Rab'bin sözlerini Mesih'in takipçilerinin zihinlerine ve yüreklerine kazımak için göksel melekler hazır bulunuyordu. Ancak öğrenciler Roma boyunduruğundan geçici kurtuluşu sabırsızlıkla bekliyorlardı ve tüm umutlarının odaklandığı Kişinin rezil bir ölüme maruz kalacağı düşüncesine dayanıyorlardı. Hatırlamaları gereken kelimeler akıllarından kaçtı; ve duruşma zamanı geldiğinde onları hazırlıksız yakaladı. Mesih'in ölümü, sanki onları önceden uyardı gibi, umutlarını tamamen yok etti. Kehanetlerde gelecek, Mesih'in sözleriyle öğrencilere açıklandığı kadar açık bir şekilde önümüzde açıktır. Yargılama süresinin sona ermesi ve azap dönemine hazırlık çalışmaları ile ilgili olaylar açık bir şekilde sunulmaktadır. Ama kalabalıkların bundan fazlası yok.

Bu önemli gerçekleri, kendilerine hiç açıklanmasaydı sahip olacaklarından daha iyi anlayacaklardı. Şeytan, kurtuluş için onları bilge kılacak her izlenimi kapmaya hazırdır ve sıkıntı zamanlarında onları hazırlıksız bulacaktır.

Allah, insanlara, göğün ortasında uçan kutsal melekler tarafından duyurulacak kadar önemli uyarılar gönderdiğinde, muhakeme gücü olan herkesin bu mesaja kulak vermesini talep eder.

Canavara ve onun heykeline tapınmaya karşı verilen korkunç hükümler (Va. 14:9-)

11), herkesi canavarın işaretinin ne olduğunu ve onu almaktan nasıl kaçınmaları gerektiğini öğrenmek için kehanetlerin uygulamalı bir çalışmasına yönlendirmelidir. Halk kitleleri ise masalları tercih ederek gerçeğe kulaklarını kapatıyor. Elçi Pavlus, şuraya bakıyor:

Geçtiğimiz günlerde şunları söyledi: "Sağlam doktrinden sıkıntı çekmeyecekleri bir zaman gelecek." (II Tim. 4:3). O zaman çoktan geldi. Kalabalıklar İncil'deki gerçeği arzulamazlar çünkü bu onların günahkar, dünyayı seven kalplerinin arzularına müdahale eder; Şeytan da onlara sevdikleri aldatmacaları sağlar.

Ancak Tanrı'nın, Dünya'da tüm öğretilerin standardı ve tüm reformların temeli olarak İncil'i ve yalnızca İncil'i koruyan bir halkı olacaktır. Bilgili insanların görüşleri, bilimin çıkarımları, dini konseylerin inançları veya kararları, kiliseler çoğunluğun sesini temsil ettiği kadar çok ve uyumsuz; bunların hiçbiri veya hepsi herhangi bir şeyin lehine veya aleyhine delil olarak görülmemelidir. Dini inancın noktası. Herhangi bir doktrini veya kuralı kabul etmeden önce, açık bir şekilde "Rab şöyle diyor" ifadesini talep etmeliyiz.

Şeytan sürekli olarak dikkatleri Tanrı'ya değil, insana çekmeye çalışmaktadır. İnsanları, görevlerinin ne olduğunu öğrenmek için Kutsal Yazıları araştırmak yerine, rehber olarak piskoposlara, papazlara ve teoloji öğretmenlerine bakmaya yönlendiriyor. Daha sonra bu liderlerin zihinlerini kontrol ederek kalabalıkları kendi isteği doğrultusunda etkileyebilir.

Mesih yaşamın sözlerini söylemeye geldiğinde sıradan insanlar O'nu sevinçle dinlediler; ve hatta rahipler ve prenslerden birçoğu O'na iman etti. Ancak başrahipler ve ulusun adamları O'nun öğretilerini kınamaya ve reddetmeye kararlıydılar. O'na yöneltilen suçlamaları boşuna bulma çabalarını görmelerine rağmen; O'nun sözlerini izleyerek ilahi güç ve hikmetin etkisini hissetmekten kendilerini alamasalar da, yine de önyargıya sığındılar.

Onun öğrencileri olmaya zorlanacaklarından korktukları için O'nun mesih karakterine dair en açık kanıtları reddettiler. İsa'nın bu muhalifleri, insanların çocukluklarından beri saygı duymayı öğrendikleri, otoritelerine dolaylı olarak boyun eğmeye alıştıkları adamlardı. Şöyle sordular: "Önderlerimiz ve bilge din bilginlerimiz nasıl oluyor da İsa'ya inanmıyorlar? Eğer O Mesih olsaydı, bu dindar adamlar O'nu kabul etmezler miydi?" Yahudi ulusunun Kurtarıcısını reddetmesine yol açan şey, bu tür öğretmenlerin etkisiydi.

Bu rahiplerde ve liderlerde etkili olan ruh, dindarlığı yüksek düzeyde icra eden birçok kişi tarafından hâlâ tecelli etmektedir. Bu seferlik özel gerçeklere ilişkin Kutsal Yazıların tanıklığını incelemeyi reddediyorlar. Sayılarını, zenginliklerini ve popülerliklerini öne çıkarıyorlar ve hakikatin savunucularını sayıca az, fakir ve sevilmeyen, onları dünyadan ayıran bir inanca sahip olarak küçük görüyorlar.

Mesih, din bilginlerinin ve Ferisilerin otoriteye aşırı itaatinin Yahudilerin dağılmasıyla sona ermeyeceğini öngördü. Peygamberlik vizyonu, her çağda kilise için korkunç bir lanet olan, vicdanı yönetmek için insan otoritesini yüceltme işini önceden gördü. Ve O'nun yazıcılara ve Ferisilere yönelik korkunç suçlamaları ve halka bu kör liderleri takip etmemeleri yönündeki uyarıları, gelecek nesiller için öğütler olarak kaydedildi.

Roma Kilisesi, din adamları için Kutsal Yazıları yorumlama hakkını saklı tutar. Tanrı Sözü'nü açıklamaya yalnızca din adamlarının yetkin olduğu iddiasıyla İncil halktan alınıyor. Her ne kadar Reformasyon Kutsal Yazılara herkesin erişebilmesini sağlamış olsa da, Roma tarafından sürdürülen aynı prensip, Protestan kiliselerindeki kalabalıkların Kutsal Kitabı kendi başlarına incelemelerine de engel oluyor. Bunlara öğretilerini kilisenin yorumuna göre kabul etmeleri öğretilir; ve Kutsal Yazılarda açıkça belirtilmiş olmasına rağmen, kendi inançlarına veya kiliselerinin yerleşik öğretilerine aykırı olan hiçbir şeyi almaya cesaret edemeyen binlerce kişi var.

Her ne kadar Kutsal Kitap sahte öğretmenlere karşı uyarılarla dolu olsa da, birçok kişi ruhlarının koruyuculuğunu din adamlarına emanet etmeye hazır. Bugün dini kabul eden ve inanç noktaları için dini liderleri tarafından kendilerine öğretilenlerden başka bir gerekçe gösteremeyen binlerce insan var. Kurtarıcı'nın öğretilerini neredeyse hiç fark etmeden görmezden gelirler ve din adamlarının sözlerine tamamen güvenirlir. Peki bakanlar yanılmaz mı? Tanrı Sözü'nden onların ışık taşıyıcıları olduğunu bilmedikçe ruhlarımızı nasıl onların yönlendirmesine emanet edebiliriz? Dünyanın çok bilinen yolundan sapacak ahlaki cesaret eksikliği, birçok kişinin bilgili adamların izinden gitmesine yol açıyor. Ve kendi başlarına araştırma yapma konusundaki isteksizlikleri nedeniyle, umutsuzca hata zincirleri tarafından zincire vuruluyorlar. Bu seferki gerçeğin İncil'de açıkça ortaya çıktığını görüyorlar ve onun duyurusunu izleyen Kutsal Ruh'un gücünü hissediyorlar, ancak din adamlarının muhalefetinin onları ışıktan döndürmesine izin veriyorlar. Akıl ve vicdan ikna olmasına rağmen bu aldanmış ruhlar bakandan farklı düşünmeye cesaret edemiyorlar; ve bireysel algısı, sonsuz çıkarları, başkalarının inançsızlığına, gururuna, önyargısına kurban ediliyor.

Şeytan'ın, tutsaklarını tuzağa düşürmek için insan etkisi yoluyla kullandığı birçok araç vardır. O, kalabalıkları kendine çeker, onları ipeksi sevgi bağlarıyla Mesih'in çarmihinin düşmanlarına bağlar. Bağlantınız ne olursa olsun - babadan, evlattan, evlilikten ya da sosyal - etki aynıdır; Gerçeğin muhalifleri vicdanları kontrol etme güçlerini kullanırlar ve onların etkisi altındaki ruhlar, kendi görev inançlarına uyma konusunda yeterli cesarete veya bağımsızlığa sahip değildir.

Tanrı'nın gerçeği ve yüceliği birbirinden ayrılamaz. Kutsal Kitap parmaklarımızın ucundayken, yanlış görüşlere sahip olarak Tanrı'yı onurlandırmamız imkansızdır. Pek çok kişi, eğer hayatları doğruysa, birinin neye inandığının önemli olmadığını iddia ediyor. Ama hayat inançla şekillenir. Eğer ışık ve hakikat elimizin altındaysa ve biz onları duyma ve görme ayrıcalığından yararlanmayı ihmal ediyorsak, onları adeta reddetmiş ve ışık yerine karanlığı seçmiş oluyoruz.

"Öyle bir yol vardır ki insana doğru gibi görünür ama sonu ölüm yoludur." (Özdeyişler 16:25). Tanrı'nın iradesini bilmek için her fırsat varken cehalet, hata veya günah için mazeret değildir. Bir adam seyahat ediyor ve birçok yolun olduğu bir yere varıyor ve her birinin nereye gittiğini gösteren bir işaret var. Tabeladaki uyarıyı dikkate almayı kendisine doğru gelen yolu seçerse çok samimi olabilir ama büyük ihtimalle kendini yanlış yolda bulacaktır.

Tanrı bize Sözü'nü verdi ki, O'nun öğretilerini tanıyalım ve O'nun bizden ne istediğini bilelim.

Avukat İsa'ya şu soruyla geldiğinde: "Sonsuz yaşamı miras almak için ne yapmalıyım?", Kurtarıcı onu Kutsal Yazılara yönlendirerek şunu söyledi: "Yasada ne yazıyor? Sen onu nasıl okuyorsun?" Cehalet, gençleri de yaşlıları da mazur göstermeyeceği gibi, onları Tanrı'nın yasasını ihlal etmeleri nedeniyle gereken cezadan da kurtaramaz; çünkü herkesin elinde bu yasanın, ilkelerinin ve iddialarının sadık bir sunumu vardır. İyi niyetli olmak yeterli değildir; Adamın doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak ya da bakanın doğru dediğini yapmak yeterli değil. Ruhlarının kurtuluşu tehlikededir ve Kutsal Yazıları kendileri için araştırmalıdır. Her ne kadar inançlarınız güçlü olsa da; Her ne kadar bakanın doğru olduğunu bildiği şeye güvenebilseler de, bu onların temeli olmamalıdır. Cennete giden tüm yönleri gösteren bir haritaları var ve hiçbir şey hakkında varsayımında bulunmamaları gerekiyor.

Her akıllı varlığın ilk ve en yüksek görevi, Kutsal Yazılardan gerçeğin ne olduğunu öğrenmek ve sonra ışıktaki yürümek, başkalarını da onların örneğini takip etmeye teşvik etmektir. Kutsal Kitabı her gün özenle incelemeli, her düşüncüyü tartmalı ve ayetleri ayetlerle karşılaştırmalıyız. Tanrı'nın önünde kendi adımıza cevap vermemiz gerektiği gibi, ilahi yardımla da kendi fikirlerimizi kendimiz oluşturmalıyız.

İncil'de en açık şekilde ortaya konan gerçekler, büyük bir bilgelik iddiasıyla Kutsal Yazıların mistik, gizli bir anlamı olduğunu, kullanılan dilde açıkça görülmeyen manevi bir anlamı olduğunu öğreten bilgili adamlar tarafından şüphe ve karanlıkla örtülmüştür. Bu adamlar sahte öğretmenlerdir. İşte böyle bir sınıfa İsa şunu ilan etti: "Kutsal Yazıları ya da Tanrı'nın gücünü bilmediğiniz için yanıyorsunuz." (Markos 12:24). Kutsal Yazıların dili, bir sembol veya şekil kullanılmadığı sürece, açık anlamına göre açıklanmalıdır. Mesih şu sözü verdi: "Bir kimse O'nun isteğini yerine getirmek isterse, aynı öğretiyle bunun Tanrı'dan olup olmadığını bilecektir." (Yuhanna 7:17). Eğer insanlar İncil'i olduğu gibi alsaydı; Eğer onların zihinlerini yanıltacak ve şaşkırtacak sahte öğretmenler olmasaydı, melekleri sevindirecek ve şu anda hata içinde dolaşan binlerce ve binlerce insanı Mesih'in ağılına getirecek bir iş başarılabilirdi.

Zihnimizin tüm yetilerini Kutsal Yazıların incelenmesine uygulamalı ve ölümlüler için mümkün olduğu ölçüde Tanrı'nın derin şeylerini anlamak için anlayışımızı kullanmalıyız. Bununla birlikte, bir çocuğun uysallığının ve teslimiyetinin gerçek öğrenme ruhunu karakterize ettiğini unutmamalıyız. Kutsal Yazılarda karşılaşılan zorlukların üstesinden, felsefi sorunlara yaklaşırken kullanılan yöntemlerin aynısı kullanılarak asla gelinemez. Kutsal Kitap'ı, birçok kişinin bilim dünyasına girdiği özgüvenle değil, Tanrı'ya dindar bir bağlılıkla ve O'nun iradesini bilmeye yönelik samimi bir arzuyla çalışmaya başlamalıyız. Büyük Ben'im'in bilgisini kazanmak için alçakgönüllü ve öğretilen bir ruhla gelmeliyiz. Aksi takdirde kötü melekler, hakikatten etkilenmememiz için aklımızı kör edecek, kalplerimizi katılaştıracaktır.

Kutsal Yazıların bilim adamlarının gizemli olduğunu söylediği ya da önemsiz bulunarak geçiştirilen birçok bölümü, Mesih'in okulunda eğitim almış biri için teselli ve öğretiyle doludur. Pek çok ilahiyatçının Tanrı'nın Sözü hakkında daha net bir anlayışa sahip olmamasının bir nedeni de, uygulamak istemedikleri gerçeklere gözlerini kapatmalarındır. Kutsal Kitaptaki gerçeği anlamak, araştırmaya uygulanan entelektüel güce değil, amacın teklifine ve adalete yönelik ateşli bir arzuya bağlıdır.

Kutsal Kitap asla dua edilmeden incelenmemelidir. Yalnızca Kutsal Ruh, anlaşılması kolay şeylerin önemini bize hissettirebilir veya anlaşılması zor gerçekleri çarpıtmaktan bizi alıkoyabilir. Göksel meleklerin görevi, kalbi Tanrı Sözü'nü anlamaya hazırlamaktır; öyle ki, onun güzelliğiyle büyünelim, uyarılarıyla uyarılalım veya vaatleriyle cesaretlendirilip güçlenelim. Mezmur yazarının ricasını biz de kendimiz yapmalıyız: "Gözlerimi aç ki, Senin kanunundaki harikaları göreyim." (Mezm. 119:18). Ayartmalar çoğu zaman karşı konulamaz gibi görünür çünkü ayartılan kişi, duayı ve Kutsal Kitap çalışmasını ihmal ederek Tanrı'nın vaatlerini kolayca hatırlayamaz ve Kutsal Yazıların silahlarıyla Şeytan'la yüzleşemez. Fakat ilahi şeylerin öğretilmesine istekli olanların etrafını melekler sarmıştır; ve büyük ihtiyaç anında ihtiyaç duyduğunuz gerçekleri size hatırlatacaklar. Böylece, "Düşman bir su seli gibi geldiğinde, Rab'in Ruhunu ona karşı sancağını koyacaktır" (Yeşaya 59:19).

İsa öğrencilerine şu sözü verdi: "Babanın benim adımla göndereceği Yardımcı, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırlatacaktır" (Yuhanna 14:26). Ancak, tehlike anında Tanrı'nın Ruhu'nun onları hatırlamamıza çağırabilmesi için, Mesih'in öğretilerinin önceden hafızaya kaydedilmesi gerekir. Davut şöyle dedi: "Sana karşı günah işlemeyim diye Sözü'nü yüreğimde sakladım" (Mezm. 119:11).

Kendi ebedi çıkarlarına değer veren herkes, şüpheciliğin istilalarına karşı tetikte olmalıdır. Gerçeğin temellerine saldırılacak. Modern sadakatsizliğin alaycı ve safsatmalarının, sinsî ve zararlı öğretilerinin menzilin dışında kalmak imkansızdır. Şeytan, ayartmalarını tüm sınıflara uyarlıyor. Okuma yazma bilmeyenlere alay veya küçümsemeye saldırırken, eğitimlilere bilimsel itirazlar ve felsefi akıl yürütmelerle karşılık verirken, aynı şekilde Kutsal Yazılara karşı güvensizlik uyandırmak veya onları küçümsemek için hesaplanmış. Çok az deneyimi olan gençler bile Hıristiyanlığın temel ilkelerine ilişkin şüphelerini ima etmeye cüret ediyorlar. Ve bu genç sadakatsizliği, ne kadar yüzeysel olursa olsun, etkili oluyor. Böylece birçokları atalarının imanı ile alay etmeye ve lütuf Ruhu'nu küçümsemeye yönlendiriliyor (İbraniler 10:29). Allah'a şeref, dünyaya nimet vaad edilen nice hayatlar, küfrün menfur nefesiyle kavru. İnsan aklının kibirli kararlarına güvenen, ilahi hikmetlerin yardımı olmadan ilahi sırları açıklayabileceğini ve hakikate ulaşabileceğini zanneden herkes, şeytanın zincirlerine hapsolmuştur.

Dünya tarihinin en görkemli dönemini yaşıyoruz. Dünya'nın ölçülemez kalabalıklarının kaderi belirlenmek üzere. Gelecekteki refahımız ve aynı zamanda diğer ruhların kurtuluşu şu anda izlediğimiz yola bağlıdır. Gerçeğin Ruhu tarafından yönlendirilmemiz gerekiyor. Mesih'in her takipçisi hararetle şu soruyu sormalıdır: "Rab, bana ne yapmamı istiyorsun?" Oruç tutarak ve dua ederek kendimizi Rabbin önünde alçaltmamız ve O'nun Sözü üzerinde, özellikle de yargı sahneleri üzerinde çokça düşünmemiz gerekir. Şimdi Tanrı'ya ait şeylerde derin ve canlı bir deneyim aramalıyız. Kaybedecek bir dakikamız yok. Çevremizde hayati önem taşıyan olaylar yaşanıyor; Şeytanın büyüdüğü diyarındayız. Uyumayın, Tanrı'nın nöbetçileri; Düşman, her an rahatlayıp uykunuz geldiğinde üstünüze atlayıp sizi avı yapmaya hazır bir şekilde çok yakınımızda gizleniyor.

Birçoğu, Tanrı'nın önündeki gerçek durumları konusunda yanılıyor. Yapmadıkları kötü işlerden dolayı kendilerini tebrik ederler, Allah'ın kendilerinden istediği, ama yapmayı ihmal ettikleri iyilik ve iyilikleri saymayı unuturlar. Onların Allah'ın bahçesinde ağaç olması yetmez. Meyve üreterek O'nun beklentilerini karşılamalıdır. Kendi güçlendirici lütfu aracılığıyla yapabilecekleri tüm iyilikleri yapamadıklarından onları sorumlu tutar. Cennet kitaplarında yeryüzündeki baş belaları olarak kayıtlıdır. Ancak bu sınıfın durumu bile kesinlikle umutsuz değil. Uzun süredir acı çeken sevginin kalbi, hâlâ Tanrı'nın merhametini küçümseyen ve O'nun lütfunu kötüye kullananlara yalvarıyor. "Bu nedenle şöyle dedi: Ey uyuyanlar, uyan ve ölümden diril, ve Mesih seni aydınlatacaktır. Bu nedenle nasıl yürüdüğüne dikkat et... zamanı kurtarmak için; çünkü günler kötüdür."

(Efesliler 5:14-16).

Sınav zamanı geldiğinde, Tanrı'nın Sözü'nü hayatlarının kuralı haline getirenler ortaya çıkacak. Yaz aylarında yaprak dökmeyen ağaçlar ile diğer ağaçlar arasında hiçbir fark görmezsiniz. Ancak sert kış estiğinde, yaprak dökmeyen ağaçlar değişmeden kalır, diğer ağaçlar ise yapraklarını kaybeder ve kaybolur. Böylece sahte yürekli olduğunu iddia eden Hıristiyan artık gerçek Hıristiyandan ayırt edilemeyebilir; ama zamanı gelecek ve tam önümüzde,

fark açıkça görülecektir. Muhalefet ortaya çıkar, bağnazlık ve hoşgörüsüzlük yeniden ortaya çıkar, zulüm yeniden alevlenir, samimiyetsizler ve münafıklar tereddüte düşer ve imanlarından vazgeçerler. Fakat gerçek Hıristiyan kaya gibi sağlam duracak, imanı daha da güçlenecek ve umudu refah günlerindeki kadar parlak olacaktır.

Mezmun yazarı şöyle diyor: "Senin tanıklıkların üzerinde düşünüyorum." "Senin emirlerin sayesinde şunu anladım; bu yüzden her türlü yanlış yoldan nefret ediyorum." (Mezm. 119:99 ve 104).

"Bilgeliği bulan kişiye ne mutlu." "Su kıyılarına dikilen, köklerini dereye doğru uzatan, sıcak geldiğinde korkmayan, fakat yaprağı yeşil kalan, kurak yılda emek harcamayan ve meyve vermeyi bırakmayan bir ağaca benzer." (Özd. 3:13; Yer. 17:8).

Bölüm 38

Son Uyarı

"Gökten büyük güce sahip başka bir meleğin indiğini gördüm; ve yeryüzü onun izzetiyle aydınlandı. Ve yüksek sesle kudretli bir şekilde haykırarak şöyle dedi: Büyük Babil düştü, yıkıldı ve O'nun meskeni oldu." cinler ve tüm kirli ruhların cinsel birleşmeleri ve tüm kirli ve iğrenç kuşların cinsel birleşmeleri." "Ve gökten başka bir ses işittim: Ey halkım, onun içinden çıkın, onun günahlarına ortak olmayın ve onun belalarına ortak olmayın." (Kıyamet 18:1, 2 ve 4).

Bu pasaj, Vahiy 14'ün ikinci meleği tarafından ilan edilen Babil'in düşüşünün duyurulmasının, bu mesajın bildirilmesinden bu yana Babil'i oluşturan çeşitli teşkilatlara sızan yolsuzluklardan ek olarak söz edilerek tekrarlanması gerektiği bir zamana işaret etmektedir. İlk kez 1844 yazında verilmiştir. Burada din dünyasının içinde bulunduğu korkunç durum anlatılmaktadır. Gerçeğin her reddedilişyle, insanların zihinleri daha da bulanıklaşacak ve kalpleri daha da kibirli hale gelecek, ta ki bireyler cesur bir sadakatsizlikle kökleşene kadar. İlahi tehditlere hiçe sayarak, on emrin emirlerinden birini, onu kutsal sayanlara zulmetmeye yönlendirilinceye kadar ayaklar altına almaya devam edecekler. Mesih, Sözüne ve halkına yönelik küçümseme nedeniyle küçümsenmiştir. Spiritüalizm öğretileri kiliseler tarafından kabul edildiğinde, dünyevi kalbe uygulanan kısıtlama ortadan kalkacak ve dindarlık mesleği, en aşağılık kötülüğü gizleyen bir pelerin haline gelecektir. Ruhsal tecellilere olan inanç, aldatıcı ruhlara ve cin doktrinlerine kapı açar ve böylece kiliselerde kötü meleklerin etkisi hissedilir.

Babil için, kehanetin belirlediği zamanda şöyle bildirilir: "Onun günahları göklere yükseldi ve Tanrı onun kötülüklerini hatırladı." (Kıyamet.

18:5). Suçluluğunun ölçüsünü doldurmuştur ve yıkım onun üzerine gelmek üzeredir. Ama Tanrı'nın Babil'de hâlâ bir halkı var; ve O'nun hükümlerinin gelmesinden önce, bu sadık kişiler, onun günahlarına ortak olmamak ve onun belalarına maruz kalmamak için oradan çağrılmalıdır. Hareketin gökten inen, yeryüzünü ihtişamıyla aydınlatan ve yüksek sesle güçlü bir şekilde bağırarak Babil'in günahlarını duyuran meleğin sembolize edilmesinin nedeni budur. Onun mesajıyla bağlantılı olarak şu çağrı duyulur: "Çıkın ondan, halkım." Üçüncü meleğin mesajıyla birleşen bu uyarılar, yeryüzünde yaşayanlara yapılacak son uyarıyı oluşturmaktadır.

Dünyanın eninde sonunda alacağı sonuç ise korkutucu. Tanrı'nın emirlerine karşı savaşmak için birleşen Dünyanın güçleri, "küçük ve büyük, zengin ve fakir, özgür ve köle" (Va. 13:16) herkesin kilisenin geleneklerine uymasını emredecektir. sahte Cumartesi'nin gözlemlenmesi. Uymayı reddeden herkes medeni hukuk kurallarına göre cezalandırılacak ve sonunda ölüme layık ilan edilecek. Öte yandan, Yaraticının dinlenme gününü zorunlu kılan Tanrı'nın yasası, itaati gerektirir ve Tanrı'nın haklı gazabıyla, bu kuralları çiğneyen herkesi tehdit eder.

Bu şekilde açıkça ifade edilen meseleye göre, her kim insani bir emre uymak için Tanrı'nın kanununu çiğnerse, canavarın işaretini alacaktır. Tanrı yerine itaat etmeyi seçtiği güce sadakat işaretini kabul eder. Gökten gelen uyarı şudur: "Eğer bir kimse canavara ve onun heykeline taparsa ve onun işaretini alına ya da eline alırsa, o da saf olarak kâseye dökülen Tanrı'nın gazabı şarabından içecek. gazabından" (Kıyamet 14:9 ve 10).

Fakat hiç kimse gerçek, aklına ve vicdanına sunulup kendisi tarafından reddedilinceye kadar Allah'ın gazabına uğramayacaktır. Bu zamana kadar özel gerçekleri duyma fırsatı bulamayan birçok kişi var. Dördüncü emrin yükümlülüğü onlara asla gerçek anlamıyla sunulmadı. Her kalbi okuyan ve her güdüyü tartan Allah, hakikatin bilgisini isteyen hiç kimsenin bu çatışmanın sonucu konusunda aldanmasına izin vermeyecektir. Kararname halka körü körüne empoze edilmeyecektir. Her kişi, kararını akıllıca vermesi için yeterli ışık alacaktır.

Cumartesi, hakikatin özellikle tartışmalı noktası olduğu için sadakatin büyük bir sınavı olacak. İnsanların son sınavı geldiğinde, Tanrı'ya hizmet edenler ile O'na hizmet etmeyenler arasındaki ayrım çizgisi çekilecektir. Sahte Şabat'ın Devlet yasalarına uygun olarak ve dördüncü emre aykırı olarak yerine getirilmesi, Tanrı'ya karşı çıkan güce bağlılığın bir itirafı iken, gerçek Şabat'ın ilahi yasaya itaatle yerine getirilmesi, Yaraticıya olan vefanın delilidir. Bir sınıf dünyevi güçlere itaat işaretini kabul ederek canavarın işaretini alırken, diğer sınıf itaat işaretini ilahi otoriteye tercih ederek Tanrı'nın mührünü alır.

Şimdiye kadar üçüncü meleğin mesajının gerçeklerini sunanlar çoğunlukla sadece alarm verenler olarak görülüyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nde dini hoşgörüsüzlüğün kontrolü ele geçireceği, Kilise ile Devletin Tanrı'nın emirlerini yerine getirenlere zulmetmek için birleşeceği yönündeki tahminleri temelsiz ve saçma bulunarak reddedildi. Bu milletin hiçbir zaman olduğundan başka bir şey olamayacağı, yani din özgürlüğünün savunucusu olamayacağı güvenle ilan edildi. Ancak Pazar gününün zorunlu olarak kutlanması konusu geniş çapta tedirgin edildiğinden, uzun süredir şüphe edilen ve inanılmayan olay, sanki kapıdaymış gibi doğrulanıyor; üçüncü mesaj ise daha önce ortaya çıkamayan bir etki yaratacaktır.

Tanrı, her nesilde, hem dünyada hem de kilisede günahı azarlamak için hizmetkarlarını göndermiştir. Ancak halk kendilerine yumuşak şeyler söylenmesini istiyor ve gerçekler, saf ve basit kabul edilmiyor. Birçok reformcu, çalışmalarına başlarken kilisenin ve ulusun günahlarına saldırırken büyük dikkatli davranmaya kararlıydı. Saf Hıristiyan yaşamının örneğiyle, insanları Kutsal Kitap öğretilerine geri döndürmeyi umuyorlardı. Fakat Tanrı'nın Ruhunu, tıpkı İlyas'ın üzerine geldiği gibi onların üzerine de geldi ve onu tanrısız bir kralın ve dönecek bir halkın günahlarını azarlamaya teşvik etti. Kutsal Yazıların açık ifadelerini, sunmakta isteksiz oldukları doktrinleri vaaz etmekten kendilerini alamadılar. Gerçeği ve ruhlarını tehdit eden tehlikeyi şevkle ilan etmeye mecbur olduklarını hissettiler (**AKILLI İŞARET KALDIRILDI**). Rab'bin onlara verdiği sözleri korkusuzca, olası sonuçlarını umursamadan ilan ettiler ve insanlar uyarıyı dinlemek zorunda kaldılar.

Böylece üçüncü meleğin mesajı duyurulacaktır. Bunun daha büyük bir güçle verilmesi zamanı geldiğinde, Rab mütevazı araçlarla çalışacak ve kendilerini O'nun hizmetine adayınların zihinlerini yönlendirecektir. İşçiler, eğitim kurumlarında elde edilen akademik hazırlıktan ziyade, O'nun Ruhunun meshedilmesiyle yeterliliğe kavuşacaklardır. İman eden ve dua eden insanlar, Tanrı'nın onlara verdiği sözleri ilan ederek kutsal bir gayretle ilerlemeye zorlanacaklar. Babil'in günahları ortaya çıkacak. Kilisenin sivil otorite tarafından zorunlu olarak yerine getirilmesinin korkunç sonuçları, maneviyatin istilaları, papalık gücünün gizli ama hızlı ilerlemesi, hepsinin maskesi düşecek. İnsanlar bu ciddi uyarılardan etkilenecekler. Daha önce böyle sözler duymamış binlerce ve binlerce kişi onları dinleyecek. Babil'in, hataları ve günahları nedeniyle, kendisine gönderilen gerçeği reddetmesi nedeniyle düşmüş bir kilise olduğuna dair tanıklığı şaşkınlıkla duyacaklar.

Cennet... İnsanlar eski öğretmenlerine endişeli bir soruyla döndüklerinde: "Bu işler gerçekten böyle mi?", bakanlar korkularını yatıştırmak ve artan vicdanlarını susturmak için masallar sunar, hoş şeyler kehanetinde bulunurlar. Ancak birçok kişi, insanların salt otoritesiyle yetinmeyi reddettiği ve açık bir "Rab şöyle diyor" talebini reddettiği için, otoritelerinin sorgulanması karşısında öfkeyle dolu olan eski Ferisiler gibi halk hizmeti de, mesajın gelmekte olduğunu kınayacaktır. Şeytan'dan uzaklaştıracak ve günahı seven kalabalıkları, bunu ilan edenlere hakaret etmeye ve onlara zulmetmeye teşvik edecektir.

Tartışma yeni alanlara yayıldıkça ve insanların dikkati Tanrı'nın ayaklar altına alınmış kanununa çekildikçe Şeytan harekete geçecek. Mesaja yardımcı olan güç, yalnızca ona karşı çıkanları öfkeli edecektir. Din adamları, sürülerini aydınlatacağından korktukları için ışığı kapatmak için neredeyse insanüstü bir çaba harcayacaklar. Bu hayati konuların tartışılmasından kaçınmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Kilise, sivil iktidarın güçlü koluna hitap edecek ve bu çalışmada Papistler ve Protestanlar birleşecek. Pazar gününün uygulanmasına yönelik hareket daha cesur ve kararlı hale geldikçe, emirlere uyanlara karşı yasa çağrılacak.

Onlar para ve hapis cezasıyla tehdit edilecek ve bazılarının inançlarından vazgeçmeye teşvik olarak etkili pozisyonlar ve başka ödüller ve avantajlar teklif edilecek. Ancak onun sarsılmaz yanıtı şu oldu: "Bize Tanrı'nın Sözü aracılığıyla hatamızı gösterin." Luther'in benzer koşullar altında yaptığı talebin aynısı. Mahkeme huzuruna çıkarılanlar gerçeğin güçlü bir şekilde doğrulanmasını sağlayacak ve onları duyanlardan bazıları Tanrı'nın tüm emirlerini yerine getirmek üzere tavır almaya yönlendirilecek. Böylece, aksi halde bu gerçekler hakkında hiçbir şey bilmeyecek olan binlerce kişiye ışık tutulacaktır.

Tanrı Sözü'ne vicdani itaat, isyan olarak değerlendirilecektir.

Şeytanın kör ettiği baba, mümin oğluna karşı zalim ve sert davranır; patron veya metresi emirlere uyan çalışana baskı yapacaktır. Sevgi geri çekilecek; çocuklar mirastan mahrum bırakılacak ve evden atılacak. Elçi Pavlus'un şu sözleri tam anlamıyla gerçekleşecek: "Mesih İsa'ya bağlı olarak Tanrı yolunda yaşayan herkes zulüm görecektir." (II Tim. 3:12). Gerçeğin savunucuları Pazar dinlenmesine saygı göstermeyi reddedecekleri için, bazıları hapse atılacak, sürgüne gönderilecek, bazıları ise köle muamelesi görecektir. İnsan bilgeliğinin gözünde tüm bunlar artık imkansız görünüyor, ancak Tanrı'nın kısıtlayıcı Ruhu insanlardan çekildikçe ve insanlar ilahi emirlerden nefret eden Şeytan'ın kontrolü altına girdikçe tuhaf şeyler meydana gelecektir. Allah korkusu ve sevgisi ortadan kalkınca kalp çok zalim olabilir.

Fırtına yaklaşırken, üçüncü meleğin mesajına inandığını iddia eden, ancak gerçeğe itaat ederek kutsanmamış çok sayıda sınıf, konumlarını terk edip düşmanın saflarına katılıyor. Dünyayla birleşerek ve onun ruhuna katılarak, olaylara hemen hemen aynı açıdan bakmaya başlarlar; ve sınav geldiğinde kendilerini daha kolay ve daha popüler olan tarafı seçmeye hazır bulacaklar. Bir zamanlar gerçeğe sevinmiş olan yetenekli ve dost canlısı insanlar, yeteneklerini ruhları aldatmak ve yanıltmak için kullanırlar. Eski kardeşlerinin en amansız düşmanları haline gelirler. Şabat koruyucuları inançları konusunda hesap vermek üzere mahkeme önüne çıkarıldıklarında, bu mürtedler Şeytan'ın onları sahte bir şekilde tanıtıp suçlayan ve sahte tanıklıklar ve imalar yoluyla yöneticileri kendilerine karşı harekete geçiren en etkili ajanları olacaklar.

Bu zulüm zamanında Rab'bin hizmetkarlarının imanı sınanacak. Gözlerini yalnızca Tanrı'ya ve O'nun Sözüne odaklayarak sadakatle uyarıda bulundular. Yüreklerinde çalışan Tanrı'nın Ruhu onları konuşmaya zorladı. Kutsal bir coşku ve karşı konulamaz ilahi dürtüyle harekete geçerek, Rab'bin onlara verdiği Sözü insanlara vaaz etmenin sonuçlarını soğukkanlılıkla hesaplamak için durmadan görevlerini yerine getirdiler.

Ne dünyevi çıkarlarını göz önünde bulundurdular, ne de itibarlarını veya hayatlarını korumaya çalıştılar. Ancak üzerlerine muhalefet ve incinme fırtınası koptuğunda, kaygıya kapılan bazıları şöyle haykırmaya hazır olacaktır: "Sözlerimizin sonucunu önceden bilseydik, huzur içinde kalırdık." Kendilerini zorluklarla çevrili buluyorlar. Şeytan onlara şiddetli ayartmalarla saldırır. Üstlendikleri iş, başarıya yeteneklerinin çok ötesinde görünüyor. Yok edilmekle tehdit ediliyorlar. Onlara hayat veren coşku gitti ama geri dönemez. Daha sonra çaresizliklerini hissederek güçlü olanın yanına koşarlar. Söyledikleri sözlerin kendilerinin değil, kendilerine uyarıyı emreden Allah'ın sözleri olduğunu hatırlarlar. Allah onların kalplerine gerçeği koydu ve onlar bunu duyurmaktan kendilerini alamadılar.

Geçmişte Tanrı adamları da benzer denemeler yaşadı.

Wycliffe, Huss, Luther, Tyndale, Baxter, Wesley, tüm doktrinlerin İncil tarafından kanıtlanması gerektiğini vurgulayarak, onun kınadığı her şeyden vazgeçeceklerini ilan ettiler. Bu adamlara karşı amansız bir öfkeyle zulüm başladı, ancak onlar gerçekleri açıklamaktan vazgeçmediler. Kilise tarihindeki farklı dönemlerin her biri, Tanrı'nın halkının o dönemdeki ihtiyaçlarına uyarlanmış bazı özel hakikatlerin gelişimiyle işaretlenmiştir. Her yeni gerçek, nefretle muhalefet arasında bir yol açmıştır. Onun ışığıyla kutsananlar, ayartmalar ve denemeler yaşadılar. Acil durumlarda Rabbimiz insanlara özel bir hakikat verir. Bunu ilan etmeye kim cesaret edemez? Kullarına, dünyaya en büyük rahmet davetini sunmalarını emreder. Canları tehlikeye girmedikçe sessiz kalamazlar. İsa'nın elçilerinin sonuçlarla hiçbir ilgisi yoktur. Görevlerini yapmalı ve sonucunu Allah'a bırakmalıdırlar.

Muhalefet daha da şiddetlendiğinde Allah'ın kulları yeniden şaşkına döner; çünkü onlara göre krizi onlar yarattı. Ancak vicdan ve Tanrı'nın Sözü onlara, yönlerinin doğru olduğunu garanti eder ve denemeler devam etse de, onlara katlanmak için güçlenirler. Çatışma daha da şiddetlenir ve dokunaklı hale gelir, ancak acil durumla birlikte inançları ve cesaretleri de artar. Onun ifadesi şu şekildedir: "Biz, dünyanın lütfunu kazanmak isteyerek, O'nun kutsal yasasını bölerek, bir kısmını gerekli, diğer kısmını ise gereksiz olarak sınıflandırarak, Tanrı'nın Sözü'nü değiştirmeye cesaret edemeyiz. Hizmet ettiğimiz Rab bizi kurtarabilir. Mesih, Dünyanın güçleri konusunda zafer kazandı.

Zaten mağlup olmuş bir dünyadan mı korkuyoruz?"

Çeşitli biçimleriyle zulüm, Şeytan var olduğu ve Hıristiyanlık yaşamsal güce sahip olduğu sürece varlığını sürdürecektir bir ilkenin gelişmesidir. Karanlığın ordularının muhalefetini çekmeden hiç kimse Tanrı'ya hizmet edemez. Kötü melekler, nüfuzlarının avınızı elinizden almasından korkarak size saldıracak.

İnançlıların örneğiyle kınanan kötü adamlar, kötülüğün güçleriyle birleşecek ve onları baştan çıkarıcı ayartmalarla Tanrı'dan ayırmaya çalışacaklar. Bunlar başarılı olmayınca, vicdanı zorlamak için zorlayıcı güce başvuruyor.

Ancak İsa göksel tapınakta insanın şefahtçisi olarak kaldığı sürece, Kutsal Ruh'un kısıtlayıcı etkisi hem yöneticiler hem de insanlar tarafından hissedilecektir. Halen ülke yasaları üzerinde bir dereceye kadar kontrol sahibidir. Eğer bu kurallar olmasaydı dünyadaki durum şimdikinden çok daha kötü olurdu. Yöneticilerimizin birçoğu Şeytan'ın aktif ajanları olsa da, Tanrı'nın da ulusun ileri gelenleri arasında araçları vardır. Düşman, hizmetkarlarını, Tanrı'nın işini büyük ölçüde engelleyecek önlemler önermeye teşvik ediyor; ancak Rab'den korkan devlet adamları, kutsal meleklerin etkisi altında kalarak bu tür önermelere yanıtız argümanlarla karşı çıkarlar. Böylece, erkeklerin kavgası kötülüğün güçlü akımını durduracaktır. Hak düşmanlarının muhalefeti dizginlenecek

böylece üçüncü meleğin mesajı görevini yerine getirebilsin. Son uyarı verildiğinde, bu, Rab'bin şu anda aracılığıyla çalıştığı seçkin adamların dikkatini çekecek ve onlardan bazıları bunu kabul edecek ve tüm sıkıntı zamanlarında Tanrı'nın halkına katılacak.

Üçüncü meleğin mesajını duyurmaya katılan melek, tüm dünyayı görkemiyle aydınlatmalıdır. Burada dünya çapında kapsamı ve olağandışı gücü olan bir çalışma öngörülüyor. 1840'tan 1844'e kadar Adventist hareketi Tanrı'nın gücünün muhteşem bir tezahürüydü. İlk meleğin mesajı dünyadaki her misyonerlik sitesine götürüldü ve bazı ülkelerde 16. yüzyıldaki Reform'dan bu yana herhangi bir ulusta tanık olunan en büyük dini ilgi görüldü. Ancak üçüncü meleğin son uyarısı altındaki güçlü hareketle bu çok daha aşılmalıdır.

Bu iş Pentekost gününde yapılan işe benzer olacak. Tıpkı Kutsal Ruh'un yağdırılmasında, müjdenin duyurulmasının başlangıcında, değerli tohumun çimlenmesini sağlamak için "erken yağmur" verildiği gibi, "son yağmur" da, kutsal tohumun olgunlaşması için kapanışında verilecektir. hasat. "Rabbi tanıyalım ve tanımaya devam edelim; O'nun çıkışı sabah olacak ve O, yağmur gibi, toprağı sulayan son yağmur gibi bize gelecek" (Ose. 6:3). "Ve siz Siyon oğulları, Tanrınız Rab'de sevinin ve sevinin; çünkü O, size doğruluğu öğreten bir öğretmen verecek ve yağmuru, ilk yağmuru ve son yağmuru yağdıracak" (Yoel 2:23). "Ve son günlerde öyle olacak ki, diyor Tanrı, Ruhumdan tüm insanlığın üzerine dökeceğim." "Ve öyle olacak ki, Rab'bin adını çağıran herkes kurtulacak" (Elçilerin İşleri 2:17 ve 21). Müjdenin büyük işi, Tanrı'nın gücünün başlangıcına işaret edenden daha az tezahür etmesiyle sona ermemelidir. Müjdenin duyurulmasının başlangıcında, önceki yağmurun yağmasıyla yerine gelen kehanetler, müjdenin duyurulmasının sonunda, ikinci yağmurda tekrar yerine getirilmelidir. Bunlar, elçi Petrus'un şunları söylerken aklında olan "yenilenme zamanları"dır: "Öyleyse tövbe edin ve iman edin ki, günahlarınız silinsin ve tazelenme zamanları Rabbin huzurundan gelip sizi göndersin. O'ndan İsa Mesih'e" (Elçilerin İşleri 3:19 ve 20).

Tanrı'nın hizmetkarları, yüzleri aydınlanmış ve kutsal kutsamayla parıldayan, Cennetten gelen mesajı duyurmak için oradan oraya koşacaklar ve Dünya çapında binlerce ses tarafından uyarı verilecek. Mucizeler gerçekleşecek, hastalar iyileştirilecek ve iman edenleri işaretler ve harikalar takip edecek. Şeytan aynı zamanda yalan harikalar yaratır, hatta insanların gözü önünde gökten ateş yağdırır (Kıyamet 13:13). Böylece Dünya sakinleri yerlerini almaya yönlendirilecek.

Mesaj argümanlarla değil, Tanrı'nın Ruhuna duyulan derin inançla aktarılacaktır. Argümanlar sunuldu. Tohum ekildi ve artık filizlenip meyve verecek. Misyoner işçiler tarafından dağıtılan yayınlar etkili oldu. Ancak zihinleri etkilenen birçok kişinin gerçeği tam olarak anlaması ve ona itaat etmesi engellendi. Artık ışık ışınları her yere nüfuz etmekte, gerçek tüm açıklığıyla görülmekte ve Tanrı'nın samimi evlatları kendilerini tutsak eden bağları koparmaktadır.

Aile bağlantıları, kilise ilişkileri artık onları engellemeye gücü yetmiyor. Gerçeğe karşı bir araya getirilen tüm araçlara rağmen çok sayıda kişi Rabbin safında yerini alıyor.

Bölüm 39

Acı Zamanı

"O zaman, halkınızın çocuklarını temsil eden büyük prens Mikail ortaya çıkacak ve o zamana kadar bir ulusun varlığından bu yana hiç görülmemiş bir sıkıntı zamanı gelecek; ama o zaman sizin halkınız Kitapta yazılı bulunan herkese teslim edilecektir." (Dan. 12:1).

Üçüncü meleğin mesajı sona erdiğinde, merhamet artık yeryüzündeki suçluların lehine çaba göstermeyecektir. Tanrı'nın halkı işlerini tamamlamış olacak. "Son yağmuru", "Rab'bin huzurundan tazelenmeyi" (Elçilerin İşleri 3:19) aldı ve önündeki deneme saatine hazır. Cennette melekler bir yerden bir yere koştururlar. Dünya'dan dönen bir melek işinin bittiğini duyurur; son sınav dünyaya uygulandı ve ilahi emirlere sadık kaldığını kanıtlayan herkes "yaşayan Tanrı'nın mührünü" aldı (Va. 7:2). Daha sonra İsa gökteki mabette şefaathizmetini sonlandırdı. Ellerini kaldırır ve yüksek sesle, "Tamamlandı" der ve Mesih ciddi duyuruyu yaparken tüm melek ordusu taçlarını çıkarır. "Haksız olan yine haksızlık etsin; ve kirli olan yine kirli olsun; ve doğru olan yine doğruluk yapsın; ve kutsal olan yine kutsal kılınsın." (Kıyamet).

22:11). Tüm vakalarda ölüm kalım kararı verildi. Mesih halkının kefareti ödedi ve onların günahlarını sildi. O'nun kullarının sayısı tamamlandı; "ve bütün göklerin altındaki krallıkların krallığı, egemenliği ve görkemi" (Dan. 7:27) kurtuluşun mirasçılara verilmek üzere ve İsa, kralların Kralı ve Tanrı'nın Rabbi olarak hüküm sürecek. Lordlar.

Kutsal alanı terk ettiğinde, Dünya sakinlerini karanlık kaplar.

Bu korkunç dönemde doğru kişiler, şefaathizmet olmadan kutsal Tanrı'nın önünde yaşmalıdır. Kötülerin üzerindeki kısıtlama kaldırıldı ve Şeytan sonunda tövbe etmeyenler üzerinde tam kontrol sahibi oldu. İlahi uzun acılar sona erdi. Dünya O'nun merhametini reddetti, sevgisini küçümsedi ve O'nun yasasını ayaklar altına aldı.

Kötüler denetimli serbestliğin sınırlarını aştılar; Sürekli direnilen Tanrı'nın Ruhu sonunda ortadan kaldırıldı. İlahi lütfun barınağı olmadan, kötü olana karşı hiçbir korumaları yoktur. Daha sonra Şeytan, yeryüzünde yaşayanları büyük bir son azaba sürükleyecektir. Tanrı'nın melekleri insan tutkularının yıkıcı rüzgarlarını kontrol altında tutmayı bıraktığında, tüm çekişme unsurları ortadan kalkacaktır. Bütün dünya, geçmişte Kudüs'ün başına gelenlerden daha korkunç bir yıkımla kuşatılacak.

Tek bir melek Mısırlıların tüm ilk doğanlarını yok etti ve Dünyayı ağıtlarla doldurdu. Davut, halk sayımı yaparak Tanrı'yı kızdırdığında, bir melek, günahının cezalandırıldığı o korkunç yıkıma neden oldu. Allah'ın emri altındaki kutsal meleklerin kullandığı yıkıcı gücün aynısı, Allah izin verdiğinde kötü melekler tarafından da kullanılacaktır. Artık ıssızlığı her yere yaymak için yalnızca ilahi izni bekleyen hazır güçler var.

Tanrı'nın kanununu onurlandıranlar, dünyaya hüküm vermekle suçlanıyorlar ve Doğadaki korkunç sarsıntıların, insanlar arasındaki savaşların ve kan dökülmesinin, Dünyayı felaketlerle dolduran her şeyin nedeni olarak görülecekler. Son uyarı mesajına eşlik eden güç, kötülerini öfkeli yaptı; Onun gazabı, mesajı alan herkese karşı alevlenecek ve Şeytan, nefret ve zulüm ruhunu daha da yoğun hale getirecektir.

Sonunda Tanrı'nın varlığı Yahudi milletinden kaldırıldığında, rahipler ve insanlar bunu fark etmediler. Şeytanın kontrolü altında olmalarına, en korkunç ve sapkın tutkuların yönlendirmesine rağmen kendilerini yine de Allah'ın seçilmiş kulları olarak görüyorlardı. Tapınak hizmeti devam etti; Kirli sunaklarında kurbanlar sunuldu ve sevgili Tanrı Oğlu'nun kanından suçlu olan ve O'nun hizmetkarlarına ve havarilerine ölümüne zulmeden bir halka her gün ilahi bereket dua edildi. Böylece kutsal alanın geri dönülemez kararı açıklandığında ve dünyanın kaderi sonsuza kadar belirlendiğinde, Dünya sakinleri bundan habersiz olacaktır.

Din biçimleri, sonunda Tanrı'nın Ruhu'nun geri çekileceği bir halk tarafından sürdürülmeye devam edecek; ve kötülüğün prensinin, kötü planlarını gerçekleştirmeleri için onlara ilham vereceği şeytani coşku, Tanrı'ya olan coşkuya benzer olacaktır.

Şabat, Hıristiyan dünyasında özel bir tartışma konusu haline geldiğinden ve dini ve laik otoriteler Pazar gününün kutlanmasını sağlamak için bir araya geldiğinden, küçük bir azınlığın halkın talebine boyun eğmeyi ısrarla reddetmesi, onu evrensel bir lanetin nesnesi haline getirecek. . Bir kilise kurumuna ve eyalet hukukuna muhalefet eden az sayıdaki kişinin hoşgörülle karşılanmaması gerektiği ileri sürülecektir; bütün ulusların kafa karışıklığına ve kanunsuzluğa sürüklenmesinden, bunların acı çekmesinin daha iyi olduğunu. Aynı argüman bin dokuz yüz yıl önce "halkın liderleri" tarafından Mesih'e karşı kullanılmıştı. Sahtekar Kayafa şunları söyledi: "Bütün ulus yok olmasın diye, halk uğruna bir adamın ölmesi gerekir" (Yuhanna 11:50). Bu argüman kesin görünecektir; ve dördüncü emrin Şabat'ını kutsayanlara karşı nihayet bir kararname çıkarılacak, onların en ağır cezaları hak ettiği ilan edilecek ve halka belirli bir süre sonra onları öldürme özgürlüğü verilecek. Eski Dünya'daki Romanizm ve Yeni Dünya'daki mürted Protestanlık, tüm ilahi emirleri onurlandıranlara karşı benzer davranışlar izleyecektir.

O zaman Tanrı'nın halkı, peygamberin Yakup'un sıkıntı çektiği dönem olarak tanımladığı o ıstırap ve ıstırap sahnelerine sürüklenecek. "Rab şöyle diyor: Bir titreme, korku sesi duyduk, ama barış sesi duymadık... bütün yüzleri donuklaştırdın mı? Ah, o kadar büyük bir gün ki, onun gibisi yoktu! Ve Yakup için sıkıntılı bir zamandır; ama o bundan kurtarılacaktır" (Yer. 30: 5-)

7).

Yakup'un, Esav'ın elinden kurtulmak için dua ederek savaştığı ıstırap gecesi (Yaratılış 32:24-30), Tanrı'nın halkının sıkıntı zamanındaki deneyimini temsil eder. Başlangıçta Esav'a yönelik olan, babasının onayını almak için uygulanan aldatmaca nedeniyle Yakup, kardeşinin söylediği ölümcül tehditlerden korkarak canını kurtarmak için kaçmıştı. Uzun yıllar sürgünde kaldıktan sonra Allah'ın emriyle kadınları, çocukları ve sürüleriyle birlikte memleketine dönmek üzere yola çıktı. Ülkenin sınırlarına vardığında, bir grup savaşçıya komuta eden Esav'ın yaklaştığı haberi karşısında dehşete kapıldı ve şüphesiz intikam almaya yöneldi. Yakup'un silahsız ve savunmasız kervanı, şiddet ve katliamın kurbanı olarak düşmeye hazır görünüyordu. Kaygı ve korkunun ağırlığına, kendini suçlamanın ezici ağırlığı da eklendi; çünkü bu tehlikeye neden olan kendi günahıydı. Onun tek umudu Tanrı'nın merhametiydi; tek savunması dua olmalıdır.

Ancak Jacob, işlenen hatayı onarmak ve tehdit eden tehlikeden kaçınmak için elinden geldiğince hiçbir şeyi yarım bırakmaz. Bu nedenle, sıkıntılı zamanlar yaklaşırken, Mesih'in takipçileri önyargıları ortadan kaldırmak ve vicdan özgürlüğünü tehdit eden tehlikelerden kaçınmak için kendilerini uygun ışıkta konumlandırmak için her türlü çabayı göstermelidir.

Çektiği acıya tanık olmasınlar diye ailesini önden gönderen Yakup, Tanrı'ya aracılık etme konusunda yalnız kaldı. Günahını itiraf eder ve Tanrı'nın kendisine olan merhametini şükranla kabul eder, bu arada derin bir aşağılanmayla anne babasıyla yaptığı anlaşmanın ve Beytel'in gece görüşünde ve ülkede kendisine verilen sözlerin yerine getirilmesi için yalvarır. sürgününden. Hayatının krizi gelmişti; her şey tehlikede. Karanlıkta ve yalnızlıkta dua etmeye ve Tanrı'nın önünde alçakgönüllü davranmaya devam ediyor. Bir anda omzuna bir elin konduğunu hissediyor. Hayatını öldürmeye çalışanın bir düşman olduğunu düşünerek, çaresizlikten aldığı tüm enerjiyle saldırganca karşı savaşıyor. Şafak vakti yabancı insanüstü gücünü kullanır. Güçlü adam dokunuşuyla felç olmuş gibi görünüyor ve ağlayarak ve yalvararak kendini gizemli düşmanının boynuna atıyor. Yakup artık Ahit Meleği ile gürleştiğini biliyor. Engelli olmasına ve en derin acıları çekmesine rağmen amacından vazgeçmiyor. Uzun bir süre boyunca günahından dolayı şaşkınlığa, pişmanlığa ve acıya katlanmıştı. Artık affedildiğinden emin olması gerekiyordu. İlahi Ziyaretçi ayrılmak ister; Ancak Yakup, bir bereket dilenerek O'na tutunur. Melek ısrar ediyor: "Bırak beni, çünkü şafak söktü"; ama patrik haykırıyor: "Beni kutsamadığın sürece gitmene izin vermeyeceğim." Burada ne kadar güven, ne kadar kararlılık ve azim gösteriliyor! Eğer bu açıklama kibirli ve kibirli bir iddia olsaydı, Yakup anında yok edilirdi. Ama onun kesinliği, zayıflığını ve değersizliğini itiraf eden ama yine de antlaşmasını tutan Tanrı'nın merhametine güvenen birininkiydi.

"Melek ile savaştı ve galip geldi" (Ose. 12:4). Aşağılanma, tövbe ve teslimiyet yoluyla bu hatalı ve günahkar ölümlü, Cennetin Majesteleri'ne galip geldi, titreyerek ama kararlı bir şekilde Tanrı'nın vaatlerine sarıldı ve Sonsuz Sevginin kalbi, günahkarın yalvarışlarından yüz çeviremedi. Zaferinin bir kanıtı olarak ve başkalarını da onu örnek almaya teşvik etmek için, adı ona günahını hatırlatan bir isimden, zaferini kutlayan bir isim olarak değiştirildi. Ve Yakup'un Tanrı'nın önünde galip gelmesi gerçeği, onun insanlara galip geleceğinin bir güvencesiydi. Artık kardeşinin gazabıyla yüzleşmekten korkmuyordu çünkü Rab onun savunmasıydı.

Şeytan, günahından dolayı onu yok etme hakkını iddia ederek, Tanrı'nın melekleri önünde Yakup'u suçlamıştı. Esav'ı kendisine karşı yürümesi için kışkırtmıştı ve patriğin uzun mücadele gecesini boyunca Şeytan, cesaretini kırmak ve Tanrı'ya olan bağlılığını kırmak amacıyla ona suçluluk duygusu aşılama çalıştı. Jacob neredeyse umutsuzluğa sürükleniyordu; ama Tanrı'nın yardımı olmadan teslim olması gerektiğini biliyordu. O, büyük günahından içtenlikle tövbe etmiş ve Allah'ın merhametine başvurmuştu. Amacından vazgeçmedi, bunun yerine Meleğe sıkı sıkıya sarıldı ve galip gelene kadar ateşli ve acı veren çığlıklarla ricasında ısrar etti.

Şeytan, Esav'ı Yakup'a karşı yürümeye kışkırttığı gibi, kötülerini de sıkıntı zamanında Tanrı'nın halkını yok etmeye kışkırtacak. Ve Yakup'u suçladığı gibi, Tanrı'nın halkını da suçlayacak. Dünya sakinlerini tebaası olarak görüyor; ama Tanrı'nın emirlerini yerine getiren küçük grup, O'nun üstünlüğüne direniyor. Eğer varlığını Dünya'dan silebilirse zaferi tamamlanmış olacaktı.

Kutsal meleklerin onları koruduğunu görür ve günahlarının bağışlandığı sonucunu çıkarır; ama davalarının cennetteki tapınakta karara bağlandığını bilmiyor. Baş düşman, onları işlemeye teşvik ettiği kişilerin ("**KALDIRILDI**" VE "**EKLENDİ**") günahları hakkında tam bir bilgiye sahiptir ve bu insanların günahları çok hak ettiklerini söyleyerek, bu ihlalleri en tahmin edilmiş ışıkta Rab'bin huzuruna sunar. kendisi gibi Cennetin lütfundan dışlanma. Rab'bin adaletle bağışlayamayacağını beyan eder

günahlarını işlesinler, onu ve meleklerini helâk etsinler. Onları avı olarak görüyor ve onları yok etmek için eline teslim edilmesini talep ediyor.

Şeytan, Tanrı'nın halkını günahlarından dolayı suçlarken, Rab, onları baştan çıkarmasına azami ölçüde izin verir. Allah'a olan güveniniz, imanınız ve kararlılığınız titizlikle sınanacaktır. Geçmişlerini gözden geçirdikçe umutları azalır, çünkü hayatları boyunca çok az iyiyi görebilirler. Zayıflıklarının ve değersizliklerinin tamamen farkındadırlar. Şeytan, durumlarının ümitsiz olduğu, bu bozulmanın lekesinin hiçbir zaman silinmeyeceği düşüncesiyle onları korkutmaya çalışır. Onların imanlarını, ayartmalara teslim olmalarını ve Allah'a olan bağlılıklarından uzaklaşmalarını sağlayacak şekilde yok etmeyi umuyor.

Her ne kadar Allah'ın halkı, onları yok etmek için yola çıkan düşmanlarla çevrili olsa da, çektikleri ıstırap, hakikatten kaynaklanan zulüm korkusundan kaynaklanmamaktadır. Her günaha tövbe etmediklerinden ve kendi hataları nedeniyle Kurtarıcı'nın şu vaadinin yerine getirilmeyeceğinden korkuyorlar: "Seni tüm dünyanın üzerine gelecek olan ayartma saatinden koruyacağım" (Va. 3). :10). Eğer affedileceklerinden emin olsalardı, işkenceden ya da ölümden çekinmezlerdi; ama eğer değersiz olsalardı ve karakter kusurları yüzünden hayatlarını kaybetmiş olsalardı, o zaman Allah'ın kutsal ismi küçümsenirdi.

Her taraftan hain komploları duyuyor, isyanın aktif işleyişini izliyorlar. Kendi içlerinde, bu büyük sapıklığın durdurulabileceği ve kötülerin dinsizliğinin sona erebileceği yönünde yoğun bir arzu, ruhta yanan bir özlem alevlenir. Ancak isyan işine bir son vermesi için Tanrı'ya yalvarırken, şiddetli bir kendini suçlama duygusuyla, güçlü kötülük dalgasına direnecek ve onu geri püskürtecek güçlerinin olmadığını fark ederler. Onlar, eğer tüm yeteneklerini her zaman Mesih'in hizmetine adanmış olsalardı, giderek daha da güçlenselerdi, Şeytan'ın formlarının onlara karşı galip gelme gücünün daha az olacağını düşünüyorlar.

Onlar, işledikleri birçok günaha tanrı tarafından dolayı geçmişteki tövbelerine işaret ederek ve Kurtarıcı'nın şu vaadine başvurarak, Tanrı'nın önünde ruhları için acı çekerler: "Gücümü al ve benimle barış yap; hatta O, benimle barışsın" (Yeşaya 27: 5). Dualarınız hemen cevaplanmadığı için imanınız zayıflamaz. En derin kaygıları, en derin korkuları ve yakıcı ıstırapları yaşasalar da şefaahatleri bitmiyor. Yakup'un Melek'ten yararlandığı gibi, onlar da Tanrı'nın gücünden yararlanırlar; ve ruhunun dili şudur: "Beni kutsamadığın sürece Seni bırakmayacağım."

Yakup daha önce sahtekarlık yoluyla doğuştan hak statüsü elde etme günahından tövbe etmemiş olsaydı, Tanrı onun duasını duymaz ve merhametli bir şekilde onun hayatını korurdu. Dolayısıyla, sıkıntı zamanında, Tanrı'nın halkının korku ve ıstırapla işkence görürken önlerine çıkan itiraf edilmemiş günahları olsaydı, yenilirdi. Çaresizlik onların inançlarını ortadan kaldıracaktı ve kurtuluşları için Tanrı'ya yalvaracak güvene sahip olamayacaklardı. Ancak kendi değersizliklerine dair derin bir duyguya sahip olmalarına rağmen, ortaya çıkaracakları hiçbir gizli hataları yoktur. Günahları önceden incelenip mahşerde silinir ve hafızalarına getirilemez.

Şeytan birçok kişiyi, Tanrı'nın, hayatın küçük meselelerindeki sadakatsizliklerini görmezden geleceğine inandırır; ancak Rab, Yakup'la olan ilişkisinde, kötülüğü hiçbir şekilde onaylamayacağını veya hoş görmeyeceğini gösterir. Günahlarını mazur görmeye veya gizlemeye çalışan, bunların itiraf edilmeden ve bağışlanmadan Cennetin kitaplarında kalmasına izin veren herkes, Şeytan tarafından mağlup edilecektir. Meslekleri ne kadar yüksek ve işgal ettikleri makam ne kadar şerefli olursa, Allah'ın önündeki davranışları da o kadar ciddi olur ve büyük düşmanın zaferi o kadar kesin olur. İşlerini erteleyenler

Allah'ın gününe hazırlanmak için, ne sıkıntı zamanında ne de daha sonraki bir zamanda bunu elde edemezler. Bütün bunların durumu ümitsizdir.

Son korkunç çatışmaya hazırlıksız gelen sözde Hıristiyanlar, günahlarını umutsuz ıstırap sözleriyle itiraf edecekler, kötüler ise onların ıstırabıyla coşacak. Bu itiraflar , suçlarının değil, günahın sonucuna üzülen Esav veya Yahuda'nın itiraflarıyla aynı karakterdedir . Kötülüğe karşı gerçek bir pişmanlık ya da tiksinti hissetmiyorlar.

Cezalandırılma korkusuyla günahlarının farkındalar, ancak eski Firavun gibi, eğer hükümler kaldırılırsa Cennete meydan okumaya geri döneceklerdi.

Yakup'un hikayesi aynı zamanda Tanrı'nın günah tarafından aldatılan, ayartılan ve ayartılanları reddetmeyeceğini, ancak gerçek bir tövbe ile O'na dönenleri de kesindir. Şeytan bu sınıfı yok etmeye çalışırken, Tanrı

Melekleriniz tehlike anında sizi rahatlatacak ve koruyacaktır. Şeytanın saldırıları şiddetli ve karardır; onların hataları korkunç; ama Rab'bin gözleri halkının üzerindedir ve kulağı onların yakarışlarını duyar. Sıkıntıları büyük, ocağın alevleri onları yok etmeye hazır görünüyor; ama Arıtları onları ateşte denenmiş altın olarak sunacak. Tanrı'nın çocuklarına olan sevgisi, onların en yoğun deneme dönemlerinde, en güneşli refah günlerinde olduğu kadar güçlü ve şefkatlidir. Ama kızgın fırına atılmaları gerekiyor; Mesih'in imajının mükemmel bir şekilde yansıtılabilmesi için dünyevi doğanın tüketilmesi gerekir.

Önümüzde uzanan ıstırap ve ıstırap dönemi, yorgunluğa, gecikmeye ve açlığa dayanabilecek, çok denenmesine rağmen başarısız olmayacak bir imana ihtiyaç duyacaktır. Bu süreye hazırlanmak için herkese ek süre verilir. Yakup azimli ve kararlı olduğu için galip geldi. Onun zaferi, ısrarcı duanın gücünün bir kanıtıdır. Allah'ın vaatlerine onun gibi sınıksız sarılan, patrik gibi gayretli ve sebat eden herkes, onun gibi başarılı olacaktır. Nefsini inkar etmeyen, Allah'ın huzurunda ıstırap çekmeyen, O'nun nimeti için uzun uzun ve şevkle dua etmeyenler, buna kavuşamayacaklardır. Tanrıyla güreşmek - ne kadar az kişi bunun ne anlama geldiğini biliyor! Ne kadar az kişi, her yeti maksimum noktasına ulaşıncaya kadar, ruh pişmanlığıyla, arzusunun yoğunluğuyla Tanrı'nın cazibesine kapılmaya izin verdi! Hiçbir dilin ifade edemeyeceği bir umutsuzluk dalgaları yalvaran kişinin üzerine çöktüğünde, Tanrı'nın vaatlerine sarsılmaz bir imanla tutunan ne kadar az kişi var!

İmanı az olanların, şeytani aldatmacaların ve vicdani bağlayıcı hükümlerin etkisi altına girme riski artık daha fazladır. Ve imtihanı geçseler bile, sıkıntı anında daha derin bir ıstırapa ve sıkıntıya atılacaklardır. Çünkü onlar, Allah'a güvenme alışkanlığını hiçbir zaman edinmemişlerdir. İhmal ettikleri iman derslerini, cesaretsizliğin korkunç baskısı altında öğrenmek zorunda kalacaklar.

Artık O'nun vaatlerini kanıtlayarak Tanrı'yı tanımamız gerekiyor. Melekler her hararetle ve samimi duayı kaydederler. Tanrı ile paydaşlığı ihmal etmektense, bencil tatminlerden vazgeçmeyi tercih etmeliyiz. O'nun rızasıyla en derin fakirlik, en büyük fedakarlık, O'nun olmadığı zenginliklerden, şereflerden, kolaylıklardan ve dostluklardan daha iyidir. Duaya vakit ayırmalıyız. Zihnimizin dünyevi çıkarlarla meşgul olmasına izin verirse, Rab bize altın putları, evleri veya bereketli toprakları elimizden almamız için zaman verebilir.

Gençler, Tanrı'nın bereketini arayabilecekleri yol dışında herhangi bir yolda yürümeyi reddederlerse, günaha sürüklenmeyeceklerdir. Dünyaya son ve ciddi uyarıyı getiren elçiler, Tanrı'nın bereketi için, soğuk, ilgisiz ve aylak bir tavırla değil, Yakup'un yaptığı gibi hararetle ve imanla dua etselerdi, şöyle diyebilecekleri pek çok yer keşfederlerdi: "Gördüm

Tanrı yüz yüze geldi ve ruhum kurtuldu" (Yaratılış 32:30). Onlar, Cennet tarafından, Tanrı'nın ve insanların nezdinde hüküm sürme gücüne sahip prensler olarak kabul edileceklerdi.

"Hiç olmadığı kadar sıkıntılı bir dönem" üzerimize gelmek üzere; ve şu anda sahip olmadığımız ve çoğumuzun elde edemeyecek kadar tembel olduğu bir deneyime ihtiyacımız olacak. Çoğu zaman acının gerçeklikten daha büyük olduğu düşünülür; Ancak önümüzdeki krizde durum böyle değil. En canlı anlatım delilin büyüklüğüne ulaşamaz. Bu deneme zamanında her can, Tanrı'nın önünde kendi adına durmalıdır. "Benim yaşadığım gibi, Nuh, Daniel ve Eyüp yeryüzünde olsalardı bile, diyor Rab Yehova, oğullarını veya kızlarını teslim etmezler, ancak kendi doğrulukları sayesinde yalnızca kendi canlarını kurtarırlar" (Hezekiel 14:20).

Şimdi, büyük Baş Rahibimiz bizim için kefaret ederken, biz de Mesih'te mükemmel olmaya çalışmalıyız. Kurtarıcımız bir düşünceyle bile ayartmanın gücüne boyun eğmeye yönlendirilemezdi. Şeytan insanın kalbinde ayak basacak bir yer bulur; bazı aziz günahkar arzular, bu sayede ayartmalar güçlerini ortaya koyar. Ancak Mesih Kendisi hakkında şunu ilan etti: "Bu dünyanın prensi geliyor ve bende hiçbir şey yoktur" (Yuhanna 14:30).

Şeytan, Tanrı'nın Oğlu'nda zafer kazanmasını sağlayacak hiçbir şey bulamadı. Babasının emirlerini yerine getirmişti ve O'nda Şeytan'ın kendi yararına kullanabileceği hiçbir günah yoktu. Sıkıntı anında ayakta duracakların bulunması gereken durum budur.

Bu yaşamda kana olan iman aracılığıyla kendimizi günahattan ayırmalıyız. Mesih'in kefareti. Değerli Kurtarıcımız bizi Kendisiyle birleşmeye, zayıflığımızı O'nun gücüne, cehaletimizi O'nun bilgeliğine, değersizliğimizi O'nun erdemlerine bağlamaya davet ediyor. Tanrı'nın takdiri, İsa'nın uysallığını ve alçakgönüllülüğünü öğrenmemiz gereken okuldur. Rab önümüze her zaman seçeceğimiz daha kolay ve daha keyifli görünen yolu değil, yaşamın gerçek hedeflerini koyar. Bize düşen, karakterlerimizi ilahi modele uydurmak için Tanrı'nın kullandığı kurumlarla işbirliği yapmaktır. Hiç kimse ruhuna büyük bir tehlike oluşturmadan bu işi ihmal edemez veya erteleyemez.

Elçi Yuhanna bir görüntüde gökte büyük bir sesin şöyle haykırdığını duydu: "Vay yeryüzünde ve denizde yaşayanların başına; çünkü İblis üzerinize geldi ve çok az vakti olduğunu bilerek büyük gazaba uğradı. zaman" (Kıyamet 12:12). İlahi sesin bu ifadesini üreten sahneler dehşet vericidir. Zaman kısaldıkça şeytanın gazabı artar ve sıkıntı zamanında onun aldatma ve yıkım çalışmaları doruğa ulaşır.

Doğaüstü nitelikteki korkunç görüntüler, mucizeler yaratan şeytani gücün işaretleri olarak yakında göklerde ortaya çıkacak. Şeytani ruhlar, Dünya'nın ve tüm dünyanın krallarına giderek onları aldatma tuzağına düşürecek ve onları Cennetin hükümetine karşı son mücadelesinde Şeytan'a katılmaya ikna edecek. Bu ajanlar aracılığıyla hem imparatorlar hem de tebaalar eşit derecede aldatılacak. . İnsanlar, bizzat Mesih olduklarını iddia ederek ve yalnızca dünyanın Kurtarıcısına ait olan unvan ve ibadeti talep ederek ayağa kalkacaklar. Kutsal Yazıların tanıklığıyla çelişen, Cennetten gelen vahiylerle sahip olduklarını ilan ederek harika iyileştirme mucizeleri gerçekleştirecekler.

Büyük aldatmaca dramasının doruk noktası olarak Şeytan'ın kendisi Mesih'i kişileştirecek. Kilise uzun zamandır Kurtarıcı'nın gelişini umutlarının tamamlanması olarak gördüğünü iddia etti. O zaman büyük aldatıcı, Mesih'in geldiğini gösterecek. Şeytan, dünyanın farklı yerlerinde, insanlar arasında, Yuhanna'nın Kıyamet'te (bölüm 1:13-15) verdiği Tanrı'nın Oğlu tanımına benzeyen, göz kamaştırıcı parlaklığa sahip görkemli bir varlık olarak ortaya çıkacak. Onu çevreleyen görkem, ölümlü gözlerin gördüğü hiçbir şeyin üstesinden gelemez. Zafer çılgınlıkları

Havada ses çıkarıyorlar: "Mesih geldi! Mesih geldi!" İnsanlar onun ayaklarının önünde tapınmak için secdeye kapanırken, o da ellerini kaldırıp onlara dua eder, tıpkı Mesih'in yeryüzündeyken öğrencilerini kutsaması gibi. Sesi şefkatli, yumuşak ve melodiyle doludur. Nazik ve şefkatli tonlamalarla, Kurtarıcı'nın söylediği aynı lütfekar göksel gerçeklerden bazılarını sunar; insanların hastalıklarını iyileştirir ve sonra, sözde Mesih karakteriyle, Şabat gününü Pazar gününe değiştirdiğini iddia eder ve herkese, kendi kutsal gününü kutsal tutmalarını emreder. Yedinci günü tutmakta ısrar edenlerin, kendilerine ışık ve hakikatle gönderilen meleklerini dinlemeyi reddederek O'nun ismine küfrettiklerini kutsamıştır. Bu, güçlü ve neredeyse karşı konulamaz bir aldatmacadır.

Simon Magus tarafından aldatılan Samiriyeliler gibi, en küçüğünden en büyüğüne kadar kalabalıklar, "Bu, Tanrı'nın büyük gücüdür" (Elçilerin İşleri 8:10) diyerek bu büyücülükleri dinliyorlar.

Ama Tanrı'nın halkı yanıltılmayacaktır. Bu sahte Mesih'in öğretileri Kutsal Yazılara uygun değildir. O'nun bereketi, canavara ve onun heykeline tapanlara, yani Mukaddes Kitabın merhametle karışmamış Tanrı'nın gazabının üzerlerine döküleceğini bildirdiği aynı sınıfa duyurulur.

Ancak Şeytan'ın, Mesih'in geliş şeklini tahrif etmesine izin verilmeyecektir. Kurtarıcı, halkını bu noktada aldatmaya karşı uyardı ve O'nun ikinci gelişinin nasıl olacağını açıkça öngördü. "Sahte Mesihler ve sahte peygamberler ortaya çıkacak ve öyle büyük belirtiler ve harikalar gösterecekler ki, mümkün olsa seçilmişleri bile aldatacaklar... Bu nedenle size, "İşte, O çölde" derlerse, dışarı çıkmayın. İşte O evdedir, inanmayın. Çünkü nasıl şimşek Doğu'dan gelip Batı'ya kadar görünüyorsa, İnsanoğlu'nun gelişi de öyle olacaktır."

(Mat. 24:24-27). Bu gelişin sahtesi yapılamaz. Tüm dünyada evrensel olarak tanınacak ve tanık olunacak.

Yalnızca Kutsal Yazıları gayretle inceleyenler ve hakikatin sevgisini kabul edenler, dünyayı esir alan güçlü aldatmacadan korunabilecektir. Kutsal Kitabın tanıklığı sayesinde aldatıcıyı kılık değiştirmiş olarak tespit edecekler. Herkese imtihan zamanı gelecektir. Ayartmanın elenmesiyle gerçek Hıristiyanlar ortaya çıkacak. Tanrı'nın halkı artık O'nun Sözü'ne o kadar sağlam bir şekilde yerleşti ki, duyularının kanıtlarına boyun eğmeyecekler mi? Böyle bir krizde sadece İncil'e ve İncil'e mi sarılacaksınız? Şeytan, mümkünse onların o gün ayakta durmak için gerekli hazırlıkları yapmalarını engellemeye çalışacaktır. Koşulları onların yolunu kapatacak şekilde ayarlayacak; onları dünyevi hazinelerle utandıracak; Onlara ağır ve yorucu bir yük yükletecek, öyle ki, kalpleri dünya hayatının endişeleriyle ağırlaşacak ve imtihan günü, hırsız gibi üzerlerine gelecektir.

Hıristiyan âleminin çeşitli yöneticileri tarafından emirlere uyanlara karşı çıkarılan ferman, onlardan hükümetin korumasını kaldırdığında ve onları yok edilmek isteyenlerin ellerine bıraktığında, Tanrı'nın halkı şehirlerden ve kasabalardan kaçacak ve toplanacak. gruplar halinde bir arada, en ıssız ve yalnız yerlerde yaşıyorlar. Birçoğu dağ kalesine sığınacak. Piyemonte vadilerindeki Hıristiyanlara benzer şekilde, onlar da "kayalık kaleler" (Yeşaya 33:16) için Tanrı'ya şükrederek, Dünya'nın yüksek yerlerini kutsal alanları haline getirecekler. Ancak tüm uluslardan ve tüm yüksek ve alt sınıflardan, zengin ve fakir, siyah ve beyazlardan pek çok kişi en adaletsiz ve zalim köleliğe atılacak. Allah'ın sevdiği, kelepçelenmiş, parmaklıklara kapatılmış, ölüm cezasına çarptırılmış ve görünüşe göre karanlık ve iğrenç zindanlarda açlığa terk edilmiş, acı dolu günler geçirecekler. Hiçbir insan kulağı onların çığlıklarını duymaya açık olmayacak; hiçbir insan eli onlara yardım etmeye hazır olmayacak.

Rab bu zorlu saatte halkını unutacak mı? Tanrı'nın hükümleri tufan öncesi dünyaya geldiğinde sadık Nuh'u unuttu mu? Ovadaki şehirleri yok etmek için gökten ateş indiğinde Lût'u unuttu mu?

Mısır'da müşriklerin kuşattığı Yusuf'u unuttun mu? İzebel'in yemini onu Baal peygamberlerinin kaderiyle tehdit ettiğinde İlyas'ı unuttu mu? Hapishanesinin karanlık ve kasvetli mağarasında Yeremya'yı mı unuttu? Ateşli fırında üç değerli İbraniyi unuttun mu? Yoksa aslanların inindeki Daniel mi?

"Fakat Siyon diyor ki: Rab beni terk etti ve Rab beni unuttu.

Bir kadın yetiştirdiği çocuğunu, rahminin çocuğuna acımayacak kadar unutulabilir mi? Ama bu unutulacak olsa bile ben seni unutmayacağım. İşte seni avuçlarıma kazıdım." (Yeşaya 49:14-)

16). Her Şeye Egemen Rab şöyle dedi: "Sana dokunan, gözbebeğine dokunmuş olur" (Zek. 2:8).

Düşmanlar onları hapishanelere atsa da zindan duvarları ruhlarıyla Mesih arasındaki iletişimi engelleyemez. Tüm zayıflıklarını bilen, her sınava aşına olan kişi, tüm dünyevi güçlerin üstündedir. Melekler, tek kişilik hücrelerde yanlarına gelecek, Cennetten ışık ve huzur getirecekler, Hapishane saray gibi olacak; Çünkü iman zengin olanlar orada yaşayacak ve kasvetli duvarlar, Pavlus ve Silas'ın Filippi zindanlarında gece yarısı dua edip ilahiler söylediği zamanki gibi göksel ışıkla aydınlatılacak.

Tanrı'nın hükümleri, halkına zulmetmeye ve yok etmeye çalışan herkesi ziyaret edecektir. Kötülere karşı uzun süre acı çekmeleri onları günah işlemede daha cesur hale getirir, ancak cezaları uzun süre ertelenmiş olsa da, bundan dolayı daha az kesin ve daha az korkunç değildir. "Rab, işini, garip işini yapmak ve kendi işini, garip işini gerçekleştirmek için Perazim Dağı'nda olduğu gibi ortaya çıkacak ve Gibeon vadisinde olduğu gibi öfkelenecek" (Yeşaya 28:21). Merhametli Tanrımız için cezalandırma eylemi tuhaf bir eylemdir. "Rab Yehova şöyle diyor: "Varlığım hakkı için kötülerin ölümünden zevk almam" (Hez. 33:11). Rab "merhametli ve lütufkardır, çabuk öfkelenmez, iyilik ve hakikat bakımından çoktur... haksızlığı, isyanı ve günahı bağışlar." Ancak "suçlular masum sayılmaz." Rab yavaş öfkelenir, fakat gücü büyüktür ve suçluyu masum tutmaz" (Çık. 34:6 ve 7; Nahum 1:3). Korkunç adalet eylemleriyle, çiğnenmiş olanlarının otoritesini geri alacaktır. Kanun İhlalciyi bekleyen azabın ciddiyeti, Rab'in adaleti uygulama konusundaki isteksizliği ile değerlendirilebilir. O'nun bu kadar uzun bir süre katlandığı ve hesaplarındaki kötülüğünün ölçüsünü doldurmadan cezalandırmayacağı millet. Allah'ın izniyle, sonunda gazap kadehinden merhametsiz içecek.

Mesih tapınaktaki şefaati bıraktağında, canavara ve onun heykeline tapanların ve onun işaretini alanların üzerine merhametsiz bir gazap dökülecek (Va. 14:9 ve 10). Tanrı İsrail'i kurtarmak üzereyken Mısır'ın üzerine yağın belalar, karakter olarak, Tanrı'nın halkının nihai kurtuluşundan hemen önce dünyanın başına gelmesi gereken en yoğun ve korkunç yargılara benziyordu.

Kıyametin yazarı bu korkunç felaketleri anlatırken şöyle diyor: "Canavarın işaretini taşıyan ve onun suretine tapan adamların üzerine kötü ve habis bir yara geldi."

Deniz "ölü bir adamın gibi kana döndü ve yaşayan her ruh denizde öldü."

Ve nehirler ve su kaynakları "kana dönüştü." Bu belalar ne kadar korkunç olursa olsun, Allah'ın adaleti tam anlamıyla tecelli etmiştir. Tanrı'nın meleği şunu beyan eder: "Sen adilsin, ey Tanrım... bunları neden yargıladın? Velilerin ve peygamberlerin kanını döktükleri için sen de onlara kan içirdin; çünkü onlar bunu hak ediyorlar"

(Va. 16:2-6). Tanrı'nın halkını ölüme mahkum etmekle, sanki kendi elleriyle dökülmüş gibi, gerçekten kendi kanlarının suçunu üstlenmiş oldular. İçinde

Benzer şekilde İsa, Habil'in günlerinden bu yana dökülen tüm kutsal adamların kanından kendi zamanındaki Yahudilerin suçlu olduğunu ilan etti; Çünkü onlar aynı ruha sahiptiler ve peygamberlerin katilleriyle aynı işi yapmaya çalışıyorlardı.

Bunu takip eden vebada, Güneş'e "insanları ateşle yakma gücü verildi. Ve insanlar büyük bir ateşle kavruldu" (8 ve 9. ayetler). Peygamberler, Dünya'nın o korkunç dönemdeki durumunu şöyle anlatırlar: "Ve Dünya üzgündür (...) çünkü tarlanın hasadı telef olmuştur." "Kırdaki bütün ağaçlar kurudu ve insanoğullarının neşesi kurudu." "Tohum keseklerinin altında çürüdü, ambarlar yerle bir oldu." "Sığır nasıl da iniyor! İnek sürülerinin kafası karışmış çünkü otlakları yok: ... nehirler kurumuş ve çöldeki otlaklar yangın tarafından yok edilmiş." "O gün mabedin ilahileri acı çığlıklar olacak, diyor Rab Yehova; cesetler çok olacak; her yerden sessizce dışarı atılacaklar" (Yoel 1:10-12, 17-20; Amos 8:3).

Bu vebalar evrensel değildir, aksi takdirde Dünya'nın tüm sakinleri tamamen yok olur. Ancak bunlar ölümlülerin bildiği en korkunç belalar olacak. Şartlı tahliyenin sona ermesinden önce erkeklere verilen tüm hükümler merhametle karıştırılmıştı. Mesih'in şefaathane kanı, günahkarın suçunun tam karşılığını almasını engellemiştir; ancak son yargıda, merhamet karışımı olmadan gazap dökülür.

O gün halklar, uzun zamandır küçümsedikleri Allah'ın rahmetine sığınmak isteyeceklerdir. "İşte, Rab Yehova diyor ki, yeryüzüne ekmek kıtlığı ya da suya susuzluk değil, Rab'bin sözlerini duyma kıtlığı göndereceğim günler geliyor. denizden başka bir denize, kuzeyden doğuya; Rab'bin sözünü arayarak her yere koşacaklar ve onu bulamayacaklar" (Amos 8:11 ve 12).

Tanrı'nın halkı acı çekmekten kurtulamayacak; fakat her ne kadar zulme ve sıkıntıya maruz kalsalar da, zorluklara ve açlığa katlansalar da, yok olmaya terk edilmeyeceklerdir. İlyas'la ilgilenen Tanrı, özverili çocuklarının hiçbirini görmezden gelmeyecektir. Saçlarını sayan, onlarla ilgilenir; Kıtık zamanında da doyacaklar. Kötüler açlık ve salgın hastalıklardan ölürken, melekler doğruları koruyacak ve onların ihtiyaçlarını karşılayacak. "Doğruluk yolunda yürüyen" kişiye şu vaat verilmektedir: "Ekmeği kendisine verilecek, suyu kesin olacaktır.

Mazlumlar ve muhtaçlar su ararlar, fakat su yoktur ve susuzluktan dilleri kurur; ama ben Rab onları duyacağım; ben İsrail'in Tanrısı onları bırakmayacağım" (Yeşaya 33:16; 41:17).

"İncir ağacı çiçek açmamasına, asmada meyve olmamasına rağmen; zeytin ağacının ürünü yatıyor ve tarlalar yiyecek vermiyor; çayırdaki koyunlar alınıyor ve ağıllarda inek yok. yine de O'ndan korkanlar sevinecek, Rab'de olacaklar ve kendilerini kurtaracak olan Tanrı'yla övünecekler" (Hab. 3:17 ve 18).

"Rab seni koruyandır; Rab sağ elindeki gölgendir. Gündüz güneş, gece de ay sana zarar vermez. Rab seni her türlü kötülükten koruyacak, canını koruyacaktır. "

"Sizi kuş avcısının tuzağından ve öldürücü salgın hastalıktan kurtaracak. Sizi tüyleriyle örtecek ve kanatları altında güvende olacaksınız; O'nun hakikati bir kalkan ve kalkandır. Geceleyin dehşetten, gündüz uçan oktan, karanlıkta sinsice dolaşan salgın hastalıktan, öğlen vakti yok eden yıkımdan korkmayacaksınız. Bin kişi yanınıza, on bin kişi sağınıza düşecek; ama siz vurulmayacaksınız. Yalnız gözlemlerle bakacaksın ve kötülerin mükâfatını göreceksin. Çünkü Sen benim sığınağımın ya Rab! En Yüce olan sizin meskeninizdir. Sana hiçbir zarar gelmeyecek ve çadırına veba yaklaşmayacak" (Mezm. 121:5-7; 91:3-10).

Ancak insan gözüne, tıpkı kendilerinden önceki şehitlerin başına geldiği gibi, yakında Tanrı'nın halkının tanıklıklarını kendi kanlarıyla mühürlemeleri gerektiği gibi görünecektir. Onlar, Rab'bin kendilerini düşmanlarının eline bırakmak üzere terk ettiğinden korkmaya başladılar. Çok büyük acıların yaşandığı bir dönem. Gece gündüz kurtuluş için Tanrı'ya yazarlar. Kötüler seviniyor ve alaycı çığlıklar duyuluyor: Onların imanı şimdi nerede? Eğer gerçekten O'nun halkıysanız, Tanrı neden sizi elimizden kurtarmıyor? Ancak bekleyen azizler, İsa'nın Golgota'da çarmıhta öldüğünü ve baş rahipler ile prenslerin alaycı bir şekilde şöyle bağırdıklarını hatırlıyorlar: "Başkalarını kurtardı ve Kendisini kurtaramaz. Eğer O İsrail'in Kralı ise, şimdi çarmıhtan aşağı inin ve biz O'na inanacak" (Matta 27:42). Yakup gibi herkes Tanrı ile gürleşiyor. Yüzün iç çatışmayı ifade eder. Solgunluk her yüze damgasını vuruyor. Ancak onların hararetli şefaatleri bitmiyor.

İnsanlar durumu göksel bir vizyonla görebilselerdi, Mesih'in sabrı sözünü tutanların etrafında konumlanmış, güçlü meleklerden oluşan grupları görebilirlerdi. Melekler şefkatli bir şefkatle acılarınıza tanık oldular ve dualarınızı duydular. Kendilerini tehlikeden kurtarmak için komutanlarından haber bekliyorlar. Ancak biraz daha beklemeleri gerekiyor. Tanrı'nın halkı kâseyi içmeli ve vaftizle vaftiz edilmelidir. Onlar için bu kadar üzücü olan gecikme, dilekçelerine verilecek en iyi yanıttır. Rab'bin çalışmasını güvenle beklemeye çabaladıklarında, dini deneyimleri sırasında çok az meşgul oldukları inanç, umut ve sabrı uygulamaya yönlendirilirler. Ancak seçilmişlerin sevgisinden dolayı belanın süresi kısalmış. "Ve Tanrı, gece gündüz kendisine feryat eden seçilmişlerine adaleti sağlamayacak mı? Size şunu söyleyeyim, onlara adaleti çabuk verecektir" (Luka 18:7 ve 8). Son, erkeklerin beklediğinden daha çabuk gelecek.

Buğday toplanacak ve Tanrı'nın ambarı için demetler halinde toplanacak; daralar yıkım ateşleri için demetler halinde bağlanacak.

Mevduatlarına sadık olan göksel nöbetçiler ihtiyatlı olmaya devam ediyor. Her ne kadar emirlere uyanların öldürülebileceği zamanı genel bir kararname belirlemiş olsa da, düşmanları bazı durumlarda bu kararı önceden tahmin etmeye çalışır ve belirlenen süreden önce onların varlığını yok etmeye çalışır. Ancak hiçbiri her sadık ruhun etrafında bulunan güçlü koruyuculardan geçemez. Bazıları şehirlerden ve kasabalardan kaçarken saldırıya uğruyor; ama onlara karşı kaldırılan kılıçlar paramparça olur ve saman gibi çaresizce yere düşer. Diğerleri savaşçı biçimindeki melekler tarafından savunulur.

Tanrı her çağda halkını kurtarmak ve kurtarmak için kutsal melekler aracılığıyla çalıştı. Göksel varlıklar insan ilişkilerinde aktif bir rol üstlenmiştir. Şimşek kadar göz kamaştırıcı giysiler içinde göründüler; gezgin kıyafeti giymiş erkekler gibi geldiler. Melekler, Allah'ın kullarına insan suretinde görünmüşlerdir. Öğle vakti yorulmuş gibi meşelerin altında dinlendiler. İnsan evlerinin misafirperverliğini kabul ettiler. Gecenin şaşırdığı gezginlere rehberlik yaptılar. Sunaktaki ateşleri kendi elleriyle yaktılar.

Ayrıca hapishanenin kapılarını açtılar ve Rab'bin hizmetkarlarını serbest bıraktılar. Göksel zırlara bürünmüş olarak, Kurtarıcı'nın yattığı mezardaki taşı çıkarmaya geldiler.

İnsan biçimindeki melekler genellikle doğruların toplantılarında bulunur ve onlar da kötülerin toplantılarını ziyaret ederler; tıpkı onların eylemleri hakkında bir rapor vermek ve Tanrı'nın sınırlarını aşmış olduklarını belirlemek için Sodom'a gittikleri gibi. Tanrı'nın tahammülü. Rab merhametten hoşlanır; ve Kendisine gerçekten hizmet eden çok az kişi olduğundan felaketleri dizginler ve kalabalıkların sükûnetini uzatır. Tanrı'ya karşı günah işleyenler, alay etmekten ve zulmetmekten hoşlandıkları az sayıda sadık insana hayatlarını borçlu olduklarını pek anlamazlar.

Her ne kadar bu dünyayı yönetenler bu gerçeği görmezden gelseler de, melekler çoğu zaman onların meclislerinde sözcü olmuşlardır. İnsan gözleri onları gördü; insan kulakları onların yakarışlarını duydu; insan dudakları onların önerilerine karşı çıktı ve öğütleriyle alay etti; insan eli onları hakaret ve kötü muameleyle karşı karşıya getirdi. Konsey salonlarında ve mahkemelerde, bu göksel haberciler insanlık tarihine derin bir aşinalık göstermişlerdir. Onlar, ezilenlerin davasını savunma konusunda en yetenekli ve belagatli savunuculardan daha yetenekli olduklarını kanıtladılar. Amaçları boşa çıkardılar ve Tanrı'nın işini büyük ölçüde geciktirecek ve O'nun halkına büyük acı çecktirecek kötülükleri durdurdular.

Tehlike ve sıkıntı zamanlarında "Rab'bin meleği, Kendisinden korkanların çevresinde ordugâh kurar ve onları kurtarır" (Mez. 34:7).

Tanrı'nın halkı hararetli bir arzuyla, gelecek Krallarının işaretlerini bekliyor. Duvarlardaki bekçilere "Nöbetçi, gece ne oldu" diye sorulduğunda? Cevap tereddüt etmeden veriliyor: "Sabah geliyor, gece de geliyor" (Yeşaya 21:11 ve 12). Işık dağların tepelerindeki bulutların üzerinde parlıyor. Yakında O'nun yüceliği ortaya çıkacak. Adalet güneşi doğmak üzere. Sabah ve akşam yaklaşıyor; doğrular için sonsuz günün şafağı ve kötüler için sonsuz gecenin çökmesi.

Mücadele eden imanlılar Rab'bin huzuruna dilekçelerini gönderirken, onları görünmezden ayıran perde neredeyse kalkıyor gibi görünüyor. Sonsuz günün doğuşuyla gökler parlıyor ve melek şarkılarının melodisi gibi şu sözler kulakta çınlıyor: "Sadakatınızda sağlam durun. Yardım geliyor." Yüce Fatih Mesih, yorgun savaşçılara ölümsüz zafer tacını uzatıyor; ve O'nun sesi yarı açık kapılardan yansıyor: "İşte ben sizinle. Korkma.

Bütün sıkıntılarını biliyorum; Senin acılarını taşıdım. Kanıtlanmamış düşmanlara karşı savaşıyorsunuz. Ben bu savaşta senin adına savaştım ve benim adımla sen galiplerden çok daha fazlasın."

Değerli Kurtarıcı tam da en çok ihtiyacımız olduğu anda yardım gönderecektir. Cennete giden yol O'nun ayak izleriyle kutsanmıştır. Ayağımızı acıtan her diken, Onun ayağını da acıtır. Taşımaya çağrıldığımız her çarmıhı O, önümüzde taşıdı. Rab, ruhu barışa hazırlamak amacıyla çatışmalara izin verir. Sıkıntı zamanı Tanrı'nın halkı için korkunç bir sınavdır. Ancak bu, her gerçek imanlının gözlerini kaldırıp imanla kendisini çevreleyen vaat kemerini görmesinin zamanıdır.

"Rab tarafından kurtarılanlar geri dönecek ve sevinçle Siyon'a gelecekler; başlarında sonsuz sevinç olacak; sevinç ve sevinç onları ele geçirecek, üzüntü ve inilti kaçıp gidecek. Seni teselli eden benim; O halde sen kimsin ki, ölümlü insandan, yahut saman olacak insanoğlundan korkuyorsun? Peki sizi yaratan Rabbinizi unutuyor musunuz... ve gün boyu, yok etmeye hazırlanan baş belasının gazabından sürekli olarak mı korkuyorsunuz? Seni rahatsız eden şeyin öfkesi nerede? Sürgündeki tutsak yakında serbest bırakılacak, mağarada ölmeyecek ve ekmeğinden mahrum kalmayacak. Çünkü denizi bölen ve dalgaları kükreyen Tanrınız RAB benim. Ev sahiplerinin Rabbi O'nun adıdır. Ve sözlerimi ağzına koydum ve seni elimin gölgesiyle kapladım" (Yeşaya 51:11-16).

"Bu nedenle, ey ezilen ve sarhoş olanlar, ama şarapla değil, şunu şimdi dinleyin. Kendi halkının davasını savunacak olan Rabbiniz Yehova ve Tanrınız şöyle diyor: İşte, elinizden tereddüt kâsesini alıyorum. Gazap kâsem dışkısını, artık onu içmeyeceksin. Ama onu sana acı çekenlerin, canına, "Eğilin de üzerinizden geçelim" diyenlerin ellerine vereceğim. ve sırtını yolculara yer ve yol yaptın" (Yeşaya 51:21-23).

Yüzyıllar boyunca aŖađıya bakan Tanrı'nın gözleri, dünyevi güçler onlara karşı cephe aldığında halkının yüzleşmek zorunda kalacağı krize odaklanmıştır. Esir sürgün gibi açlıktan veya şiddetten ölmekten korkacaklar. Ama Kızıldeniz'i İsrail'in önünde ikiye bölen Kutsal Olan, onları esaretten kurtararak sonsuz gücünü gösterecektir. "Onlar benim olacaklar" diyor orduların Rabbi, o gün onları benim için bir hazine yapacağım; bir adamın kendisine hizmet eden oğlunu esirgediği gibi ben de onları esirgeyeceğim" (Mal. 3:17). Eğer o dönemde Mesih'in sadık tanıklarının kanı dökölmüş olsaydı, şehitlerin kanı gibi, Tanrı için hasat sağlamak üzere ekilen tohumlar gibi olmazdı. Sadakatiniz başkalarını gerçeğe ikna edecek bir tanıklık olmayacaktır; çünkü katılmış kalp, merhamet dalgalarını artık geri dönemeyene kadar reddetti. Eğer doğrular şimdi kendi haline bırakılsaydı

düşmanlarına yem olurlarsa bu, karanlığın prensi için bir zafer olacaktır. Mezmur yazarı şöyle der: "Sıkıntılı günde beni çardağında saklayacak; çadırının sırrında beni saklayacak" (Mez. 27:5). Mesih şöyle emretti: "Bu nedenle gidin, halkım, odalarınıza girin ve kapılarınızı üzerinize kapatın; gazap geçinceye kadar yalnızca bir anlığına saklanın. Çünkü işte, Rab, orada yaşayanları cezalandırmak için Kendi yerinden çıkacak. kötölükleri yüzünden Dünya'yı yok ettiler" (Yeşaya 26:20 ve 21). O'nun gelişini sabırla bekleyen ve isimleri yaşam kitabında yazılı olanların kurtuluğu muhteşem olacaktır.

Bölüm 40

Tanrı Halkının Kurtuluşu

İnsani kanunların korunması, Allah'ın kanunlarına hürmet edenlerin elinden alındığında, farklı coğrafyalarda eş zamanlı olarak onları yok etmeye yönelik bir hareket ortaya çıkacaktır. Kararnamede belirlenen süre yaklaşırken halk, nefret edilen mezhebin kökünü kazımak için komplo kuracak. Ayrılık ve kınama seslerini tamamen susturacak kesin saldırının bir gecede tamamlanacağı belirlenecektir.

Tanrı'nın halkı - bazıları hapisane hücrelerinde, diğerleri ormanların ve dağların ıssız ücra köşelerinde saklanıyor - hâlâ ilahi koruma için yalvarırken, her bölgede kötü meleklerin ordusu tarafından yönlendirilen silahlı adam grupları bu felaketle sonuçlanacak işe hazırlanıyor. . . İsrail'in Tanrısı şimdi, en uç saatte, seçilmişlerinin kurtuluşu için müdahale edecek. Rab şöyle diyor: "Bayram gecesindeki gibi aranızda şarkı söylenecek; Rabbin dağına, Kaya'ya gelmek için fife çalan biri gibi yürek sevinci olacak. İsrail. Ve Rab, sesinin görkemini onlara duyuracak ve öfkeyle kolunu indirişini, yakıcı ateşinin alevini, şimşekleri, sel ve doluları gösterecek." (Yeşaya 30:29 ve 30).

Zafer çığlıkları, alay ve lanetle, çok sayıda kötü adam avlarının üzerine koşmak üzereyken, işte, gecenin karanlığından daha derin, yoğun bir karanlık Dünya'nın üzerine çöküyor. Daha sonra, Tanrı'nın tahtından yücelikle parıldayan, gökleri geçen gökkuşağı, sanki her grubu duayla sarıyor gibi görünüyor. Öfkeli kalabalık bir anda duruyor. Alaycı kükremeleri sustu. Öldürücü gazabının hedefi unutulur. Korkunç kehanetlerle, ilahi antlaşmanın sembolü üzerinde düşünürler ve onun bastırıcı ışıltısı altında korunmayı arzularlar.

Tanrı'nın halkı, "Yukarı bakın" diyen açık ve melodik bir ses duyar; ve gözlerini göğe kaldırdıklarında vaat kemerini görürler. Bulutlar Gökubbeyi kaplayan siyah ve korku uyandıran bulutlar geri dönüyor ve tıpkı Stephen gibi kararlı bir şekilde göğe bakıyor ve Tanrı'nın görkemini ve O'nun tahtında oturan İnsanoğlu'nu görüyor. O'nun ilahi formunda O'nun aşağılanmasının izlerini fark edin; ve O'nun dudaklarından Babasının ve kutsal meleklerin önünde sunulan ricayı duyuyorlar: "Bana verdiklerinin, bulunduğum yerde olmalarını istiyorum, onlar da Benimle birlikte olsunlar." (Yuhanna 17:24). Yine melodik, muzaffer bir ses duyuluyor: "Geliyorlar! Geliyorlar! Kutsal, masum ve tertemiz. Sabrımın sözünü tuttular; meleklerin arasında yürüyecekler" ve imanlarını sağlam tutanların solgun ve titreyen dudakları bir zafer çığlığı atar.

Tanrı, halkının kurtuluşu için olan gücünü gece yarısı gösterir. Güneş tüm gücüyle parlıyor gibi görünüyor. İşaretler ve harikalar hızla birbirini takip eder. Kötüler olay yerine dehşet ve şaşkınlıkla bakarken, doğrular büyük bir memnuniyetle kurtuluşlarının işaretlerini gözlemlerler. Doğadaki her şey normal seyrinin dışında görünüyor. Akıntılar akmayı bırakır. Karanlık, ağır bulutlar ortaya çıkıyor ve birbirleriyle çarpışıyor. Fırtınalı göklerin ortasında, tarif edilemez bir ihtişama sahip berrak bir alan görülüyor; oradan birçok suların sesi gibi Tanrı'nın "Tamamlandı" diyen sesi geliyor. (Va. 16:17).

Bu ses gökleri ve yeri sarsıyor. "İnsanoğlunun yeryüzünde var olduğundan bu yana görülmemiş, öyle büyük bir deprem oldu ki"

deprem" (Va. 16:18). Gök kubbe açılıp kapanıyor gibi görünüyor. Tanrı'nın tahtının görkemi göksel boşlukta parlıyor gibi görünüyor. Dağlar rüzgârın savurduğu sazlıklar gibi sallanıyor ve engebeli kayalar her yere fırlatılıyor Yaklaşan bir fırtınanın uğultusu var, Deniz öfkeyle kırbaçlanıyor.

kasırganın keskin sesi, yıkım görevindeki iblislerin sesi gibi. Tüm Dünya denizin dalgaları gibi yükselip genişliyor. Yüzeyi parçalıdır. Temelleri çöküyor gibi görünüyor. Dağ sıraları batıyor. Nüfuslu adalar yok oluyor. Kötülükleri nedeniyle Sodom'a benzeyen limanlar azgın sular tarafından yutuldu. Büyük Babil, "O'nun gazabının öfkesinin şarabını ona vermek için" Tanrı'nın huzuruna geldi (Vaiz 16:19 ve 21). Her biri "bir talant ağırlığında" devasa dolu taneleri yıkım işini yapıyor. Dünyanın en muhteşem şehirleri aşağıda listelenmiştir. Dünyanın büyük adamlarının kendilerini yüceltmek için zenginliklerini dağıttıkları görkemli saraylar, gözler önünde moloz yığınına dönüşüyor. Hapishanelerin duvarları çatlar ve inançları nedeniyle tutsak tutulan Tanrı'nın halkı serbest bırakılır.

Mezarlar açılacak ve "yeryüzünün tozunda uyuyanların çoğu uyanacak, bazıları sonsuz yaşama, bazıları da utanca ve sonsuz aşağılamaya uyanacak" (Dan. 12:2). Üçüncü meleğin mesajına imanla ölen herkes, O'nun yasasını tutanlarla yapılan ilahi barış antlaşmasını duymak için yüceltilmiş mezarından kalkar. "O'nu delenler" (Va. 1:7), Mesih'in ıstırapıyla alay edenler ve O'nun hakikatine ve halkına en şiddetli şekilde karşı çıkanlar, O'nu görkemiyle görmek ve onurunu görmek için yeniden ayağa kalkarlar. O'na sadık ve itaatkarlara bahşedilmiştir.

Yoğun bulutlar hâlâ gökyüzünü kaplıyor; ancak Güneş zaman zaman onların arasından geçerek Yehova'nın intikamcı bakışı gibi görünür. Göklere şiddetli yıldırımlar düşüyor ve Dünya'yı alevlerle kaplıyor. Korkunç gök gürültüsünün üstünde, gizemli ve korku dolu sesler kötülerin sonunu ilan ediyor. Söylenen sözler herkes tarafından anlaşılıyor; ancak bunlar sahte öğretmenler tarafından açıkça anlaşılacaktır. Daha önce bu kadar kaygısız, bu kadar kibirli ve meydan okuyan, Tanrı'nın emirlerini yerine getiren halkına karşı yaptıkları zulümden bu kadar sevinç duyanlar, şimdi şaşkınlıktan eziliyor ve korkudan titriyorlar. Çığlıkları elementlerin sesinin üstünde duyuluyor. İblisler Mesih'in tanrısallığını tanır ve O'nun gücü karşısında titrerken, insanlar merhamet için feryat eder ve alçak bir dehşet içinde sürünürler.

Eski peygamberler, Tanrı'nın gününü kutsal bir görüntüde gördüklerinde şöyle dediler: "Uluyun, çünkü Rab'bin günü yakındır; o, Her Şeye Gücü Yeten'den ıssızlık olarak geliyor." (İşaya 13:6). "Rab'bin dehşet verici varlığından ve görkeminden kayalara gidin ve kendinizi toza gizleyin. İnsanların kibirli gözleri alçaltılacak ve insanların kibri alçaltılacak; ve yalnızca Rab alçakgönüllü olacak. Çünkü orduların Rabbi'nin günü, kibirli ve mağrur olan herkese, alçaltılmak için kendini yücelten herkese karşı olacaktır." "O gün bir adam, daha önce secde ettirdiği gümüş putlarını ve altından putlarını köstebeklere ve yarasalara atacak, kaya yarıklarına ve kaya mağaralarına girecek. Rab'bin varlığı nedeniyle ve yeryüzüne musallat olmak için kalktığı zaman O'nun görkeminden dolayı." (Yeşaya 2:10, 20 ve 21).

Bulutların arasındaki bir açıklıktan, karanlığın aksine parlaklığı dört kat artan bir yıldız parlıyor. İnananlara umut ve sevinç aşıladığı gibi, aynı zamanda Tanrı'nın yasasını çiğneyenlere de şiddet ve gazap aşılar. Her şeyini Mesih için feda edenler artık güvencedir, gizli bir yerdeymiş gibi saklanmışlardır.

Rabbin köşkünün sırrı. Onlar sınıdılar ve dünyanın ve gerçeği küçümseyenlerin önünde, kendileri için ölen Kişi'ye olan sadakatlerine tanıklık ettiler. Ölüm karşısında bile bütünlüklerini kararlılıkla koruyanların başına harika bir değişiklik geliyor. Aniden karanlıktan ve şeytanlara dönüşen adamların korkunç zulmünden kurtuldular. Son zamanlarda çok solgun, endişeli ve zayıflamış olan yüzleri artık hayranlık, inanç ve sevgi yayıyor. Sesi muzaffer bir şarkıyla yükseliyor: "Tanrı bizim sığınağımız ve gücümüzdür, sıkıntıda hemen yardımcımızdır. Bu nedenle, yer yerinden oynasa ve dağlar denizlerin ortasına sürüklense de korkmayacağız. Yine de izin verin." Dağlar onun şiddetiyle sarsılsa da sular gürlüyor ve çalkalanıyor." (Mezm. 46:1-3).

Bu kutsal güven sözleri Tanrı'ya yükselirken, bulutlar uzaklaşıyor ve yıldızlı gökyüzü, her iki taraftaki siyah ve ağır gökkubbenin aksine tarif edilemeyecek kadar muhteşem. Yarı açık kapılarından göksel şehrin ışıltısı yayılıyor. Daha sonra gökyüzünde üst üste katlanmış iki taş tableti tutan bir el beliriyor. Peygamber şöyle der: "Gökler O'nun doğruluğunu ilan edecek; çünkü yargıç Tanrı'nın kendisidir." (Mezmun 50:6). Gök gürültüsü ve alevler arasında Sina'dan bir yaşam kılavuzu olarak ilan edilen bu kutsal yasa, Tanrı'nın adaleti, şimdi insanlara yargı kuralı olarak açıklanıyor. El tabletleri açar ve böylece on emirin kuralları sanki ateşli bir kalemle çizilmiş gibi gösterilir. Sözler o kadar net ki herkes okuyabilir. Hafıza uyanır, batıl inançların ve sapkınlığın karanlığı her zihinden silinir ve kısa, kapsamlı ve yetkili on ilahi emir yeryüzündeki tüm sakinlerin görüşüne sunulur.

Allah'ın kutsal emirlerinden zevk alanların dehşetini ve çaresizliğini tarif etmek imkansızdır. Rab onlara yarasını verdi; hâlâ pişmanlık ve islah fırsatı varken onun karakterini onunkıyla karşılaştırabilir ve onun kusurlarını keşfedebilirlerdi. Fakat dünyanın gözüne girmek için kendi kurallarını bir kenara bırakıp başkalarına karşı gelmeyi öğretiler. Tanrı'nın halkını O'nun Şabat gününü kirletmeye zorlamaya çalıştılar. Artık kendilerini bir zamanlar küçümsedikleri kanunun mahkum ettiği bir durumda buluyorlar. Korkunç bir netlikle mazeretlerinin kalmadığını anlarlar. Kime hizmet etmek ve ibadet etmek istediklerini seçtiler. "O zaman doğrularla kötüler arasındaki, Tanrı'ya hizmet edenle O'na hizmet etmeyen arasındaki farkı bir kez daha göreceksiniz." (Mal. 3:18).

Bakandan en önemsizine kadar Tanrı'nın yarasının düşmanları, yeni bir hakikat ve görev anlayışına sahipler. Dördüncü emrin Şabat gününün yaşayan Tanrı'nın mührü olduğunu çok geç görüyorlar. Dördüncü emrin yaşayan Tanrı'nın mührü olduğunu çok geç anladılar. Sahte Şabat'ın gerçek doğasını ve üzerine inşa ettikleri kumlu temeli çok geç keşfederler.

Allah'a karşı savaştıklarını anlıyorlar. Din öğretmenleri, ruhları Cennetin kapılarına yönlendireceklerini iddia ederken, onları cehenneme sürüklediler. Son hesap günü gelinceye kadar, kutsal makamdaki erkeklerin sorumluluğunun ne kadar büyük olduğu, küfürlerinin sonuçlarının ne kadar korkunç olduğu bilinmeyecektir. Tek bir ruhun kaybının ne kadar mal olduğunu ancak sonsuzlukta doğru bir şekilde tahmin edebileceğiz.

Allah'ın kendisine: Git, ey kötü kul, dediği kişinin helâki çok kötü olacaktır.

İsa'nın geliş gününü ve saatini bildiren ve halkına sonsuz antlaşmayı bildiren Tanrı'nın sesi Cennetten duyulur. O'nun sözleri, en güçlü gök gürültüsünün patlamaları gibi, Dünya'nın her yerinde yankılanıyor. Tanrı'nın İsraili, bakışlarını yukarılara dikerek onları dinliyor. Yüzü, Musa'nın Sina'dan indiğindeki yüzü kadar parlak, O'nun görkemiyle aydınlanmıştır. Kötüler onlara bakamaz. Ve O'nun Şabat gününü kutlayarak Tanrı'yı onurlandıranlara bereket duyurulduğunda, yankılanan bir zafer çılgılığı duyulur.

Kısa süre sonra Doğu'da bir insan elinin yarısı büyüklüğünde küçük siyah bir bulut belirir. Kurtarıcıyı çevreleyen ve uzaktan karanlığa bürünmüş gibi görünen buluttur. Tanrı'nın halkı bunun İnsanoğlu'nun işareti olduğunu biliyor. Ciddi bir sessizlik içinde, Dünya'ya yaklaşırken gözlerini ona sabitliyorlar, tabanı yakıcı ateş gibi bir görkem taşıyan ve üzerinde konserin gökkuşağını taşıyan büyük beyaz bir bulut haline gelinceye kadar daha parlak ve daha görkemli hale geliyor. İsa güçlü bir galip olarak ilerliyor.

Artık utancın ve sefaletin acı kadehini içen "Acıların Adamı" olarak değil, Cennette ve Yeryüzünde yaşayanları ve ölüleri yargılayacak kadar muzaffer. "Sadık ve gerçek," O "yargılar ve doğruluk için savaşıyor." Ve "cennetteki ordular O'nu takip etti"

(Kıyamet 19:11 ve 14). Kutsal melekler, sayısız ve sayısız kalabalıklar halinde, ilahi melodilerle O'nun yolunda O'na eşlik ederler. Gök kubbe parlak formlarla dolup taşıyor gibi görünüyor; binlerce, binlerce, milyonlarca milyonlarca.

Hiçbir insan kalemi bu sahneyi canlandıramaz, hiçbir ölümlü akıl da kendini bulamaz. onun ihtişamını tasavvur edebilecek nitelikteydi. "O'nun görkemi gökleri kapladı" ve yeryüzü O'nun övgüsüyle doldu. Ve O'nun parlaklığı ışık gibiydi." (Hab. 3:3, 4). Bulut daha da yaklaştıkça, herkes Yaşam Prensi'ni görüyor. Artık hiçbir dikenli taç kutsal başın şeklini bozmuyor, ama başının üzerinde yüce bir taç duruyor. kutsal alın. İlahi çehre, öğle güneşinin göz kamaştırıcı parlaklığını çok aşıyor. "Ve O, giysisinin ve uyluğunun üzerine şu ismi yazdı: Kralların Kralı ve rablerin Rabbi." (Kıyamet 19:16).

O'nun huzurunda "tüm yüzler siskalaştı"; Allah'ın merhametini reddedenlerin üzerine sonsuz ümitsizliğin dehşeti düşer. "Kalpleri eriyor, dizleri titriyor" "ve yüzleri solgunlaşıyor." (Yer. 30:6; Nahum 2:10). Titreyen doğrular haykırıyor: "Kim ayakta durabilir?" Meleklerin şarkısı susar ve korkunç bir sessizlik dönemi yaşanır. Sonra İsa'nın sesi duyulur: "Benim lütfum sana yeter." Doğruların yüzleri aydınlanır ve yeryüzünden her yürek sevinçle dolar.

Kralların Kralı, alevli ateşle çevrelenmiş olarak bulutun üzerine iniyor. Gökler bir topar gibi yuvarlanıyor, Yer O'nun önünde titriyor, bütün dağlar ve adalar yerlerinden hareket ediyor. "Tanrımız gelecek ve sessiz kalmayacak; O'nun önünde bir ateş yanıp kül olacak ve çevresinde büyük bir fırtına olacak. Halkını yargılamak için yukarıdan gökleri ve yeri çağırarak." (Mezm. 50:3 ve 4).

"Ve dünyanın kralları, büyükleri, zenginleri, tribünleri, güçlülere, her hizmetkarı ve her özgür insanı mağaralara ve dağların kayalıklarına saklandılar; ve onlar dağlara ve kayalara şöyle dedi: Üzerimize çökün ve bizi tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın; çünkü O'nun gazabının büyük günü geliyor ve kim dayanabilir?" (Va. 6:15-17).

Alaycı şakalar sona erdi. Yalan söyleyen dudaklar yakın. Silahların gök gürültüsü ve "gürültülü ve kanda yuvarlanan giysilerle" (Yeşaya 9:5) savaşın kargaşası sustu. Artık dilekçe seslerinden, ağlama ve ağıt seslerinden başka hiçbir şey duyulmuyor. Yakın zamana kadar alay edilen dudaklardan şu çığlık kaçıyor: "O'nun gazabının büyük günü geliyor; kim dayanabilir?" Kötüler, küçümsedikleri ve reddettikleri Kişinin yüzünü görmektense, dağlardaki kayaların altına gömülmeyi isterler.

Ölülerin kulaklarına işleyen o sesi biliyorlar. Onların tatlı, yalvaran ricaları onları ne kadar sıklıkla tövbeye davet ediyordu! Bir arkadaşının, bir erkek kardeşinin, bir Kurtarıcının dokunaklı yakarıları kaç kez duyulmuştu!

O'nun lütfunu reddedenler için başka hiçbir ses bu kadar dolu olamazdı.

kınama, kınamalarla dolu, uzun zamandır yalvaran şu gibi: "Kötü yollarından dön; çünkü neden öleceksin?"

(Hez. 33:11). Ah, bu ses onlara tuhaf gelebilir! İsa şunu söylüyor: "Ben çağırdım ve reddettiniz; çünkü elimi uzattım ve kulak veren olmadı; fakat siz bütün öğütlerimi reddettiniz ve azarımı istemediniz." (Özdeyişler 1:24 ve 25).

Bu ses, memnuniyetle yok edecekleri anıları hatırlatıyor; uyarıların dikkate alınmaması, reddedilen davetlerin, ihmal edilen ayrıcalıkların.

Mesih'in aşağılanmasıyla alay edenler var. Acı çekenin başrahip tarafından çağrıldığında şu sözleri zihninde muazzam bir güçle canlandı: "Yakında İnsanoğlu'nun kudretin sağında oturduğunu ve göklerin bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz. "

(Mat. 26:64). Şimdi O'nu görkemiyle görüyorlar ama yine de O'nu Gücün sağında otururken görmeliler.

O'nun Tanrı'nın Oğlu olduğu iddiasıyla alay edenler artık suskun kalıyor. Kendi kraliyet unvanını hicveden, alaycı askerlere O'nu kral olarak taçlandırmalarını emreden kibirli Hirodes var. Kötü ellerle O'na mor bir kaftan giydiren ve O'nun kutsal alnına dikenli taç koyan adamlar var. Ayrıca O'nun eline bir asaya benzer bir şey koydular ve küfür dolu bir alayla O'nun önünde eğildiler.

Yaşam Prensi'ne vuran ve O'na tüküren adamlar şimdi yüzlerini delici bakışlardan çeviriyor ve O'nun varlığının hakim görkeminden kaçmaya çalışıyorlar. Ellerine ve ayaklarına çivi çakanlar ve böğrünü delen askerler bu izlere dehşet ve pişmanlıkla bakıyorlar.

Rahipler ve prensler Golgota olaylarını korkunç bir canlılıkla hatırlıyorlar. Dehşetten titreyerek, şeytani bir coşkuyla başlarını sallayarak şöyle haykırdıklarını hatırlıyorlar: "Başkalarını kurtardı ve Kendisini kurtaramaz. Eğer O, İsrail'in Kralı ise, bırakın şimdi çarmitan insin ve biz de ona inalım." O'na."; Tanrı'ya güvendim; eğer O'nu seviyorsanız, O'nu şimdi özgür bırakın." (Mat. 27:42 ve 43).

Efendilerine bağın meyvesini vermeyi reddeden, hizmetçilerine kötü davranan ve oğlunu öldüren çiftçilerin benzetmesini canlı bir şekilde hatırlıyorlar. Ayrıca kendilerinin telaffuz ettiği cümleyi de hatırlıyorlar: bağın efendisi "kötülere utanç verici bir ölüm verecek". Bu sadakatsiz adamların günahında ve cezasında, rahipler ve ihtiyarlar kendi davranışlarını ve aynı zamanda adil cezayı görüyorlar. Şimdi ölümcül bir acı çığılı yükseliyor. Kudüs sokaklarında yankılanan "O'nu çarmıha ger, çarmıha ger" çığılından daha yüksek sesle, o korkunç ve çaresiz haykırış yankılanıyor: "O, Tanrı'nın Oğludur! O, gerçek Mesih'tir!" Kralların Kralının varlığından kaçmaya çalışıyorlar. Elementlerin savaşıyla parçalanmış Dünya'nın derin mağaralarında boşuna saklanmaya çalışırlar.

Gerçeği reddeden herkesin hayatında, vicdanın uyandığı, hafızanın ikiyüzlü bir yaşamın acı dolu hatırasını sunduğu ve ruhun boş acılar tarafından rahatsız edildiği anlar vardır. Ama "korkunun yıkım olarak geldiği, yıkımın fırtına gibi geldiği" o günün pişmanlığıyla karşılaştığında bu nedir ki? (Özd. 1:27)? Mesih'i ve O'nun sadık halkını yok etmek isteyenler şimdi üzerlerindeki yüceliğe tanıklık ediyorlar. Dehşetin ortasında, azizlerin neşeli melodiler halinde haykırın seslerini duyarlar: "İşte, bu bizim beklediğimiz Tanrımızdır ve O bizi kurtaracaktır." (Yeşaya 25:9).

Dünyanın hareketleri, şimşek çakmaları ve gök gürültüsü arasında, Tanrı'nın Oğlu'nun sesi uyuyan azizleri çağırıyor. Doğruların mezarına bakar ve sonra ellerini göğe kaldırarak şöyle bağırır: "Uyan, uyan, uyan, ey toprakta uyuyanlar ve kalk!" Dünyanın uzunluğu ve genişliği boyunca,

Bu sesi ölümler duyacak, duyanlar ise yaşayacak. Ve her milletten, her kabileden, her dilden ve her halktan oluşan olağanüstü büyüklükteki ordunun ayak sesleri tüm Dünya'da çınlayacak. Ölüm zindanlarından ölümsüz zaferlere bürünmüş olarak geliyorlar ve şöyle bağıyorlar: "Ey ölüm, iğnen nerede? Ey cehennem, zaferin nerede?" (I Korintliler 15:55).
Ve yaşayan doğrular ve dirilmiş azizler, uzun ve neşeli bir zafer çığılığıyla seslerini birleştiriyor.

Herkes mezardan girdiği yükseklikte çıkar. Diriltiilenler topluluğunun arasında yer alan Adem büyük bir yapıya ve görkemli bir yapıya sahiptir, ancak Tanrı'nın Oğlu'ndan biraz daha küçüktür. Daha sonraki nesillerin insanlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Sadece bu açıdan bile ırkın muazzam yozlaşması açıkça görülüyor. Ancak hepsi sonsuz gençliğin gücü ve enerjisiyle ortaya çıkıyor. Başlangıçta insan, yalnızca karakter açısından değil, biçim ve özellikler bakımından da Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldı. Günah, ilahi imgeyi bozmuş ve neredeyse yok etmiştir; ama Mesih kaybedilenleri geri getirmeye geldi. O bizim aşağılık bedenimizi değiştirecek ve onu kendi görkemli bedenine göre şekillendirecek. Çürüyebilen, lütuftan yoksun ve günahla lekelenen ölümlü formlar mükemmel, güzel ve ölümsüz hale gelir. Tüm şekil bozuklukları ve eksiklikler mezarda bırakılmıştır. Uzun süredir kayıp olan Cennet Bahçesi'ndeki hayat ağacına yeniden kavuşturulan, kurtarılanlar, ilkel ihtişamıyla ırkın tam itibarına ulaşacak. Günahın lanetinin son kalıntıları da ortadan kaldırılacak ve Mesih'e sadık olanlar, Rablerinin mükemmel suretini ruhta, canda ve bedende yansıtarak "Tanrımız Rabbin güzelliğinde" görecekler. Ah!

Harika kurtuluş! O kadar uzun süre söylendi, o kadar uzun süre beklendi, büyük bir beklentiyle düşünüldü ama hiçbir zaman tam olarak anlaşılamadı!

Yaşayan dürüstler "bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar" dönüşürler. Tanrı'nın sesiyle yüceldiler; şimdi ölümsüz kılındılar ve dirilen azizlerle birlikte Rableriyle havada buluşmak üzere yakalandılar. Melekler "O'nun seçtiklerini göklerin bir ucundan diğer ucuna kadar dört yelden bir araya toplayacaklar." Küçük çocuklar kutsal melekler tarafından annelerinin kollarına taşınır. Ölümle uzun süre ayrı kalan arkadaşlar, bir daha hiç ayrılmamak üzere yeniden bir araya gelirler ve sevinç şarkılarıyla birlikte Tanrı'nın şehrine yükselirler.

Bulutlardan oluşan arabanın her iki yanında kanatlar vardır ve onun altında canlı tekerlekler görülebilir; ve araba yükselirken tekerlekler "Kutsal" diye bağıyor ve hareket eden kanatlar "Kutsal" diye bağıyor ve melekse maiyet "Kutsal, kutsal, kutsal, her şeye kadir Rab Tanrı" diye bağıyor. Ve kurtarılanlar haykırıyor: "Şükürler olsun!" - araba Yeni Kudüs'e doğru devam ederken.

Kurtarıcı, Tanrı'nın şehrine girmeden önce takipçilerine zaferin amblemlerini verir ve onları kraliyet devletlerinin nişanlarıyla donatır. Kurtarılanların görkemli kanatları, görkemli biçimleri azizlerin ve meleklerin çok üzerinde öne çıkan, yüzü herkese iyi niyetli sevginin doluluğunu yayan Krallarının etrafında içi boş bir kare şeklinde düzenlenmiştir. Kurtarılanların sayısız ordusu aracılığıyla, her göz O'na sabitlenmiştir, her göz, "görünüşü diğerlerinden daha fazla biçimsiz olan ve O'nun figürü insan çocuklarından daha fazla olan" O'nun yüceliğini görür. İsa zafer tacını sağ eliyle galiplerin başına koyar. Her biri için "yeni adını" taşıyan bir taç (Va. 2:17) ve "Rab'be Kutsallık" yazısı vardır. Her iki ele de galibin avuç içi ve göz alıcı arp yerleştirilmiştir. Daha sonra, yönetici melekler tona vurduğunda, tüm eller arpın telleri üzerinde ustalıkla hareket ederek, zengin ve melodik akorlarla tatlı müzik sesi çıkarır. Tarif edilemez bir coşku her kalbi titretiyor ve her ses şükran dolu övgülerle yükseliyor: "Bizi seven Allah'a ve

O'nun kanı bizi günahlarımızdan arındırdı ve bizi Tanrı'nın ve Babasının kralları ve rahipleri yaptı; Yücelik ve güç sonsuza dek O'nun olsun." (Kıyamet 1:5 ve 6).

Kurtarılan çok sayıda insanın önünde kutsal şehir var. İsa inciden yapılmış kapıları tamamen açar ve hakikate uyan milletler içeri girer. Orada, Adem'in masumiyetindeki evi olan Tanrı'nın Cenneti üzerinde düşünürler. Sonra ölümlülerin şimdiye kadar duyduğu tüm müziklerden daha coşkulu olan o ses şunu söylüyor: "Çatışmanız sona erdi." "Gelin, Babam tarafından kutsanmış olanlar, dünyanın kuruluşundan itibaren sizin için hazırlanan krallığı miras alın."

Sonra Kurtarıcı'nın öğrencileri adına yaptığı dua yerine gelir: "Bana verdiklerinin, benim bulunduğum yerde olmalarını istiyorum."

"Kendi yüceliği önünde suçsuz, sevinçle" (Yahuda 24), Mesih onları kanının satın alınması olarak Babasına sunar ve şunu ilan eder: "İşte, bana verdiğin çocuklarla birlikteyim." "Bana verdiklerini sakladım." Ah! Sevgiyi kurtarmanın harikaları! Sonsuz Baba'nın, kurtarılanlara bakarken, günahın uyumsuzluğu ve laneti ortadan kaldırılmadan, insanın bir kez daha ilahi olanla uyum içinde olduğu zaman, Kendi suretini düşündüğü o saatin coşkusu!

İsa, ifade edilemez bir sevgiyle, sadıklarını selamlıyor ve onları "Rabbimizin sevincine" davet ediyor. Kurtarıcı'nın sevinci, yücelik krallığında, O'nun ıstırapı ve aşağılanmasıyla kurtarılan ruhları görmekten ibarettir. Ve kurtarılanlar, dualarıyla, emekleriyle ve sevgi kurbanlarıyla Mesih için kazanılmış olan kutsanmışlar arasında düşünürken, O'nun mutluluğuna ortak olacaklar. Büyük beyaz tahtın etrafında toplandıklarında, Mesih'e kazandıklarını gördüklerinde ve birinin başkalarını kazandığını ve bu diğerlerinin de huzur cennetine getirildiğini gördüklerinde, kalpleri tarif edilemez bir sevinçle dolacak. taşlarını İsa'nın ayaklarına sererler ve sonsuz yüzyıllar boyunca O'na şükrederler.

Kurtarılanların Tanrı'nın şehrine selamlanıp hoş karşılandığı anda, sevinçli bir tapınma çılgılığı havada yankılanır. İki Adam buluşmak üzere. Tanrı'nın Oğlu, ırkımızın babasını, yani yarattığı, Yaratıcısına karşı günah işleyen ve günahı nedeniyle Kurtarıcı'nın bedeninde çarmıha gerilme izleri görünen varlığı, kabul etmek için kollarını uzatmış halde duruyor. Adem zalim tırnakların yaralarını görür görmez Rabbinin göğsüne düşmez, aşağılanarak kendini O'nun ayaklarına atar ve şöyle haykırır: "Layık, layıktır boğazlanan Kuzu!" Kurtarıcı onu şefkatle kaldırır ve uzun süredir sürgünde olduğu Cennetteki evine tekrar bakmaya davet eder.

Adem'in Cennet Bahçesi'nden kovulmasının ardından Dünya'daki hayatı üzüntüyle doluydu. Her solan yaprak, her kurban, doğanın güzel yüzündeki her bozulma, insanın saflığındaki her leke, onun günahının taze bir hatırlatıcısıydı. Yaygın olan kötülüğü gördüğünde ve onların uyarılarına yanıt olarak, günahın nedeni olarak kendisine yöneltilen suçlamalarla karşı karşıya kaldığında duyduğu pişmanlık korkunçtu. Sabırlı bir alçakgönüllülükle neredeyse bin yıl boyunca günahın cezasını çekti. Vaat edilen Kurtarıcı'nın erdemlerine güvenerek günahından sadakatle tövbe etti ve diriliş umuduyla öldü. Tanrı'nın Oğlu insanın başarısızlığını ve düşüşünü kurtardı; ve şimdi, kefaret çalışması aracılığıyla Adem ilk egemenliğine yeniden kavuştu.

Taşan bir neşenin coşkusu içinde, bir zamanlar keyif aldığı ağaçlara bakıyor; masum ve sevinçli olduğu günlerde meyvelerini kendisinin topladığı ağaçlar. Kendi eliyle bakımını yaptığı asmalara, bir zamanlar bakmaktan büyük keyif aldığı çiçeklere bakıyor. Zihniniz sahnenin gerçekliğini yakalar; bunun gerçekten yeniden canlandırılmış bir Cennet olduğunu anlıyor,

şimdi oradan kovulduğu zamandan daha güzel. Kurtarıcı onu hayat ağacına götürür, muhteşem meyveyi toplar ve yemesini emreder. Adem etrafına bakar ve çok sayıda ailesinin Tanrı'nın Cennetinde kurtarıldığını görür. Daha sonra göz kamaştırıcı tacını İsa'nın ayaklarının dibine atar ve göğsüne düşerek Kurtarıcı'yı kucaklar. Altın arpını çalıyor ve göksel kemerler muzaffer şarkıyı yankılıyor: "Layık, değerli, değerli, katledilen ve yeniden dirilen Kuzu!" Adem'in torunları melodiyi alıyor ve önünde eğilirken taçlarını Kurtarıcı'nın ayaklarının dibine atıyorlar. O, ibadette.

Bu buluşmaya, Adem düştüğünde ağlayan ve İsa dirilişinden sonra Cennete yükselip kendi adına inanan herkesin mezarlarını açtığında sevinen melekler şahittir. Şimdi, kurtuluş işinin tamamlandığını görüyorlar ve seslerini bir övgü şarkısıyla birleştiriyorlar.

Kristal denizde, tahtın önünde, ateşle karışmış o cam denizde - Tanrı'nın yüceliğiyle öylesine göz kamaştırır - "canavara, onun heykeline ve onun heykeline karşı galip gelenlerin çokluğu" toplanmıştır. onun işareti ve adınızın numarasının üzerinde" (Va. 15:2). Sion Dağı üzerinde Kuzu ile birlikte, "Tanrı'nın çenklerine sahip olan" yüz kırk dört bin kişi de insanlar arasından kurtarıldı; ve birçok suların sesi ve büyük gök gürültüsünün sesi gibi, "arplarıyla çalan harpçilerin sesi" duyulur. Ve "tahtın önünde yeni bir şarkı söylediler; yüz kırk dört bin dışında hiç kimsenin bilemeyeceği bir şarkı. Bu, Musa ve Kuzu'nun Şarkısı, kurtuluş ilahisi. Yüz kırk binden başkası değil." -dört bin, bu şarkıyı öğrenebilirsiniz, çünkü bu sizin deneyiminizin müziğidir - ve hiç kimse benzer bir deneyim yaşamamıştır. "Bunlar Kuzu'nun gittiği her yere gidenlerdir." "Bunlar, Yaşayanlar arasında yeryüzü, Tanrı'nın ve Kuzu'nun ilk ürünleri olarak kabul edilir." (Kıyamet 14:1-5; 15:3).

"Bunlar büyük sıkıntıdan çıkanlardır" (Va. 7:14); bir milletin varlığından bu yana yaşanmamış kadar sıkıntılı bir dönemden geçtiler; Yakup'un sıkıntı yaşadığı dönemdeki utanca katlandılar; Tanrı'nın hükümlerinin nihai olarak açıklanması sırasında şefaatchiden yoksun kaldılar. Ama onlar serbest bırakıldılar, çünkü "elbiselerini yıkadılar ve onları Kuzu'nun kanında bembeyaz yaptılar." "Ağızlarında hile bulunmadı; çünkü onlar Tanrı'nın önünde suçsuzdurlar." "Bu nedenle Tanrı'nın tahtının önünde duruyorlar ve tapınağında gece gündüz O'na hizmet ediyorlar; tahtta oturan onları gölgede bırakacak." (Va. 7:15). Kıtlığın ve salgının vurduğu Dünya'yı düşündüler; Güneş'in insanları yüksek ateşle cezalandırdığını gördüler ve kendileri de acıya, açlığa ve susuzluğa katlandılar. Ama "bir daha asla acıkmayacaklar, bir daha asla susamayacaklar; üzerlerine ne güneş ne de sakinlik düşecek. Çünkü tahtın ortasında olan Kuzu onları besleyecek ve suların pınarlarına yönlendirecek. ve Tanrı onları gözlerindeki yaşlardan arındıracaktır" (Kıyamet 7:16 ve 17).

Kurtarıcı'nın seçilmişleri her çağda denetimli serbestlik okulunda eğitilmiş ve disipline edilmiştir. Dünya üzerindeki dar yollarda yürüdüler; onlar ızdırap ocağında artıldılar. İsa yüzünden muhalefete, nefrete ve iftiraya katlandılar. Şiddetli çatışmalarda O'nu takip ettiler; özveride bulundular ve acı hayal kırıklıkları yaşadılar. Acı dolu deneyimleriyle günahın kötülüğünü, gücünü, suçunu ve talihsizliklerini anladılar; ve ona tiksintiyle baktılar. Tedavileri için yapılan sonsuz fedakârlık duygusu onları kendi nezdinde küçük düşürür, kalplerini hiç düşmemiş olanların takdir edemeyeceği şükran ve övgülerle doldurur. Çok severler çünkü çoğu affedilmiştir. Mesih'in acılarına ortak olduklarından, O'nun yüceliğine ortak olmaya hak kazanırlar.

Tanrı'nın mirasçıları çatı katlarından, kulübelere, zindanlardan, iskelelerden, dağlardan, çöllerden, yeryüzündeki ve denizdeki mağaralardan geldi. Onlar Dünya'daydı

"çaresiz, acı çeken ve kötü muamele gören". Milyonlarca kişi, Şeytan'ın aldatıcı iddialarına boyun eğmeyi kararlılıkla reddettikleri için, alçaklıkla yüklü olarak mezara indiler. İnsan mahkemeleri tarafından en aşağılık suçlular olarak yargıldılar.

Ama şimdi "Yargıç Tanrı'nın Kendisidir" (Mez. 50:6). Artık dünyevi kararlar tersine döndü.

"O, halkın utancını ortadan kaldıracak." (Yeşaya 25:8). "Onlara şöyle seslenecekler: Kutsal insanlar, Rab'bin kurtardığı insanlar." "Onlara kül yerine güzellik, üzüntü yerine sevinç yağı, ağırlık ruhu yerine övgü giysisi verilmesini" kararlaştırdı (Yeşaya 62:12; 61:3). Artık zayıf değil, mazlumlar değil, sürgün edilmişler ve mazlumlar değil. Artık sonsuza kadar Rabbinle birlikte olacaksınız. Tahtın önünde, dünyadaki en yüce kişilerin giydiği daha zengin giysilerle duruyorlar. Onlar, dünyevi hükümdarların başlarına konulanlardan çok daha görkemli taçlarla taçlandırılmışlardır. Acı ve gözyaşı dolu günler artık sona erdi. Görkemli Kralı tüm yüzlerdeki gözyaşlarını sildi; acıya neden olan her şey ortadan kaldırıldı. Palmiye dallarının sallantısı arasında berrak, tatlı ve melodik bir övgü ilahisi söylüyorlar; tüm sesler göksel kemerleri dolduran şu şarkıyla birleşiyor: "Tahtta oturan Tanrımıza ve Kuzu'ya kurtuluş. Ve cennetin tüm sakinleri şöyle cevap veriyor: "Amin. Övgü, yücelik, bilgelik, şükran, onur, güç ve güç sonsuza dek Tanrımızdır." (Vahiy 7:10 ve 12).

Bu hayatta ancak harika kurtuluş temasını anlamaya başlayabiliriz. Sınırlı anlayışımızla, çarmıhta buluşan kınama ve yüceliği, yaşam ve ölümü, adalet ve merhameti çok yakından değerlendirebiliriz. Ancak zihinsel yeteneklerimizin en yoğun çabasına rağmen bunun tam anlamını kavrayamayız. Kurtarıcı sevginin uzunluğu ve genişliği, derinliği ve yüksekliği ancak belli belirsiz anlaşılmaktadır. Kurtarılanlar gördükleri gibi görseler, bilindikleri gibi bilseler bile kurtuluş planı tam olarak anlaşılacaktır. Ancak sonsuz çağlar boyunca, hayrete düşmüş ve keyif almış zihinlere sürekli olarak yeni gerçekler açıklanacaktır. Dünyanın acıları, acıları ve ayartmaları sona ermiş ve bunların nedenleri ortadan kaldırılmış olsa bile, Tanrı'nın halkı, kurtuluşlarının ne kadar mal olduğu konusunda her zaman açık ve akıllı bir bilgiye sahip olacaktır.

Mesih'in çarmıhı, tüm sonsuzluk boyunca kurtarılanların bilgisi ve şarkısı olacaktır. Yüceltilmiş Mesih'te çarmıha gerilen Mesih'i görecekler. Gücü, uzayın enginliği boyunca sayısız dünyaları yaratan ve sürdüren Tanrı'nın - Tanrı'nın Sevgilisi, Cennetin Majesteleri, meleklerin ve göz kamaştırıcı yüksek meleklerin tapınmaktan zevk aldığı Kişi'nin - insanı yükseltmek için Kendisini alçalttığı hiçbir zaman unutulmayacaktır. düşmüş; Kayıp bir dünyanın acısı O'nun kalbini kırana ve Golgota çarmıhında hayatını söndürene kadar, günahın suçluluğunu ve kınamasını ve Babasının yüzünü gizlemeyi üstlendi. Tüm dünyaların Yaratıcısı, tüm kaderlerin Hakiminin, insan sevgisi uğruna yüceliğinden vazgeçip Kendini alçakgönüllü hale getirmesi, Evrenin sonsuz hayranlığını ve hayranlığını çekecektir. Kurtarılanların ulusları Kurtarıcılara baktıklarında ve Baba'nın O'nun yüzünde parlayan sonsuz görkemini gördüklerinde; O'nun ezelden ebede kadar olan tahtına baktıklarında ve O'nun krallığının sonu olmayacağını bildiklerinde coşkulu bir ilahi söylediler: "Layiktir, layiktir boğazlanan Kuzu ve bizi en kıymetlisiyle Tanrı'ya kurtaran. kan!"

Haçın gizemi diğer tüm gizemleri açıklıyor. Golgota'dan gelen ışıktaki, Tanrı'nın bizi korku ve dehşetle dolduran nitelikleri güzel ve çekici görünüyor. Merhamet, şefkat ve baba sevgisinin kutsallık, adalet ve güçle karıştırıldığı görülmektedir. O'nun yüce ve yüce tahtının haşmeti üzerinde düşünürken, O'nun karakterini lütüfkâr tezahürlerinde görürüz ve o sevgi dolu "Babamız" unvanının anlamını daha önce hiç olmadığı kadar anlarız.

Bilgeliği sonsuz olanın, Oğlunun kurban edilmesini gerektiren plan dışında bizi kurtarmak için hiçbir plan tasarlayamayacağı anlaşılacaktır. Bu fedakarlığın karşılığı, Dđnyayı kurtarılmış, kutsal, mutlu ve ölümsüz varlıklarla doldurmanın sevincidir. Kurtarıcı'nın karanlığın güçleriyle çatışmasının sonucu, kurtarılanların sevincidir ve bu, Tanrı'nın sonsuza kadar yüceltilmesiyle sonuçlanır. Ve, her ruhun değerı öyledir ki, Baba ödenen bedelden memnundur; ve büyük fedakarlığının meyvelerini gören Mesih'in Kendisi de tatmin oldu.

Bölüm 41

Dünyanın Çoraklığı

"Günahları cennete birikti ve Tanrı onun kötülüklerini hatırladı." "Size içmeniz için verdiği kadehin iki katını ona iki kat verin. Kendini yücelttiği ve sevinç içinde olduğu için, ona azap ve yas içinde olduğu kadarını verin; çünkü yüreğinde şöyle diyor: Ben bir kraliçe olarak oturuyorum, ve ben dul değilim ve yas görmeyeceğim. Bu nedenle bir günde belalar, ölüm, yas ve kıtlık gelecek; ve o ateşle yakılacak; çünkü ona hükmeden Rab Tanrı güçlüdür. Ve onunla fuhuş yapan ve sevinç içinde yaşayan dünya kralları, onun için ağlayacaklar ve onun için yas tutacaklar... Vay, vay o büyük Babil'e, o güçlü şehre! Çünkü onun hükmü geldi. bir saat içinde" (Va. 18:5-10).

"Zevklerinin çokluğuyla zenginleşen" "dünyanın tüccarları", "onun azabından korktukları için uzakta duracaklar, ağlayacaklar, yas tutacaklar ve şöyle diyecekler: Vay, vay o büyük şehre! kaliteli, mor ve kırmızı ketenler giymiş, altın, değerli taşlar ve incilerle süslenmiş! Çünkü bir saat içinde o kadar çok zenginlik çöpe atıldı ki." (Kıyamet 18:3, 15 ve 16).

Tanrı'nın gazabının geldiği gün Babil'in üzerine düşen hükümler bunlardır. Kötülüklerinin ölçüsünü doldurdu; zamanın geldi; yıkıma hazırdır.

Tanrı'nın sesi halkının esaretini tersine çevirdiğinde, yaşamın büyük çatışmasında her şeyini kaybetmiş olanlar korkunç bir uyanış yaşayacaktır. Şartlı tahliye yürürlükteyken, Şeytan'ın aldatmacaları yüzünden kör oldular ve günahkar davranışlarını haklı çıkardılar. Zenginler, daha az ayrıcalıklı olanlara karşı üstünlükleriyle övünüyorlardı; ama zenginliklerini Tanrı'nın yarasını çiğneyerek elde etmişlerdi. Açları doyurmayı, çıplakları giydirmeyi, adaletli davranmayı, merhameti sevmeyi ihmal ettiler. Kendilerini yüceltmeye ve hemcinslerinin saygısını kazanmaya çalıştılar. Şimdi onları büyük yapan her şeyden yoksun bırakıldılar, yoksul ve savunmasız kaldılar. Yaratıcıları yerine seçtikleri putların yok olmasına dehşetle bakıyorlar. Dünyevi zenginlikler ve zevkler uğruna ruhlarını sattılar ve Tanrı'nın önünde zengin olmaya çalışmadılar. Sonuç: Hayatı tam bir başarısızlıktı; zevklerin artık öfkenin acısına dönüşecek; hazineleri bozuldu. Bir ömür boyu elde edilen kazanç bir anda gasp edildi. Zenginler saraylarının yıkılmasına, altınlarının, gümüşlerinin etrafa saçılmasına üzülen bakıyorlar. Ama putlarıyla birlikte yok olma korkusu onları saran ağıtları susturuyor.

Kötüler, Tanrı'yı ve hemcinslerini günahkar bir şekilde ihmal etmeleri nedeniyle değil, Tanrı galip geldiği için kederle dolarlar. Sonucun şimdi tanık oldukları şey olmasından pişmanlık duyuyorlar; ama yaptıkları kötülüklerden tövbe etmiyorlar. Ellerinden gelse kazanmanın bir yolunu denemekten geri kalmazlardı.

Dünya, alay ettikleri, yok etmeye çalıştıkları kişilerin salgın hastalıklardan, fırtınalardan, depremlerden zarar görmeden geçtiklerini görüyor. Kendi yarasını çiğneyenlere karşı yakıp kül eden ateş olan, halkı için güvenli bir köşktür.

İnsanların onayını kazanmak için gerçeği feda eden papaz, artık öğretilerinin karakterini ve etkisini anlıyor. Minberde dururken, sokaklarda yürürken, hayatın çeşitli sahnelerinde erkeklerin arasına karışırken ilim sahibi gözlerin onu izlediği açıktır. Her biri

ruhun duygusu, yazılan her satır, söylenen her söz, insanı yalan sığınağında rahatlatan her eylem tohum ekiyordu; ve şimdi etrafını saran sefil ve mahvolmuş ruhlarda hasadı görüyor.

Rab şöyle diyor: "Halkımın kızının yarasını şöyle diyerek hafifçe iyileştirirler: Barış, barış, barış olmadığında." "Ben onu üzmemişken, sen doğru kişinin yüreğini yalanla üzdün ve kötü yolundan dönüp yaşamasın diye kötülerin ellerini güçlendirdin." (Yer. 8:11; Hez. 13:22).

"Oralarındaki koyunları yok eden ve dağıtan çobanların vay haline... İşte, yaptıklarınızın kötülüğünü üzerinize çekeceğim." "Uluyun, ey çobanlar, haykırın ve küllerin arasında yuvarlanın, ey sürünün reisi, çünkü öldürüleceğiniz günleriniz geldi... Ve ne çobanlar için kaçış ne de şef için kurtuluş olacak. sürü." (Yer. 23:1 ve 2; 25:34 ve 35).

Bakanlar ve insanlar Allah ile doğru dürüst bir ilişki kuramadıklarını görüyorlar. Her hakkın ve adil kanunun sahibine isyan ettiklerini görüyorlar. İlahi emirlere saygısızlık, binlerce kötülük, anlaşmazlık, nefret ve adaletsizliğin kaynağına yol açtı; ta ki Dünya geniş bir savaş alanı, bir yolsuzluk çukuru haline gelene kadar. Gerçeği reddedip yanılığın tercih edenlerin karşısına şu anda çıkan manzara budur.

İtaatsiz ve vefasızların sonsuza dek kaybettikleri şeye, sonsuz hayata duydukları arzuyu hiçbir dil ifade edemez. Yetenekleri ve belagatleri nedeniyle dünyanın hayranlık duyduğu adamlar artık bu şeyleri gerçek ışıklarıyla görüyorlar. İhlal yüzünden ne kaybettiklerinin farkına varırlar ve Allah'ın kendilerini sevdiğini itiraf ederek sadakatlerini küçümsedikleri ve alay ettikleri kişilerin ayaklarına kapanırlar.

Halk aldatıldıklarını görüyor. Birbirlerini yıkıma atılmakla suçluyorlar. Ancak hepsi bir araya gelerek bakanlara en sert kinamaları yağdırmak için birleşiyor. Sadakatsiz papazlar hoş şeyler kehanetinde bulundular; dinleyicilerini Tanrı'nın yasasını geçersiz kılmaya ve onu kutsallaştırmak isteyenlere zulmetmeye yönlendirdiler. Şimdi çaresizlik içindeki bu öğretmenler, aldatıcı çalışmalarını dünyanın önünde itiraf ediyorlar. Kalabalık büyük bir öfke içinde. "Kaybolduk!" diye bağıyorlar; "ve siz bizim yıkımımızın nedenlerisiniz"; ve sahte çobanlara karşı çıkıyorlar. Bir zamanlar onlara büyük hayranlık duyanlar, onlara en korkunç lanetleri okuyacaklar. Bir zamanlar onları defnelerle taçlandıran aynı eller, onların yıkımına doğru yükselecek. Tanrı'nın halkını kurban etmesi gereken kılıçlar şimdi düşmanlarının yok edilmesine çevrildi. Her yerde çatışmalar ve kan dökülüyor.

"Gürültü dünyanın dört bir yanına gelecek, çünkü Rab'bin uluslarla bir anlaşmazlığı var; bütün beşeri yargılayacak; kötülerini kılıca teslim edecek." (Jer. 25:31). Altı bin yıldır büyük çatışma sürüyordu; Tanrı'nın Oğlu ve O'nun göksel habercileri, insan çocuklarını uyarmak, aydınlatmak ve kurtarmak için kötü olanın gücüne karşı mücadele ediyorlardı. Artık herkes kararını vermişti; Kötüler, Tanrı'ya karşı mücadelesinde tamamen Şeytan'a katılmıştır. Tanrı'nın, küçümsediği kanununun yetkisini geri almasının zamanı geldi. Artık tartışma sadece Şeytan'la değil, aynı zamanda erkeklerle de ilgili. "Rab'bin uluslarla bir sorunu var"; "Kötülerini kılıca teslim edecek."

Kurtuluşun işareti, "işlenen tüm iğrençlikler yüzünden inleyen ve inleyenler" üzerine çizilmişti. Şimdi Hezekiel'in vizyonunda yıkıcı silahlara sahip adamlar tarafından temsil edilen ölüm meleği ortaya çıkıyor ve kendisine şu emir veriliyor: "Onları yok edinceye kadar yaşlı erkekleri, genç erkekleri, bakireleri, oğlanları ve kadınları öldürün; ama elinde belirti olan herkes yaklaşmayın ve benim tapınağımdan başlayın." Peygamber şöyle der: "Ve evin önündeki en yaşlı adamlardan başladılar." (Hez. 9:1-6). Yıkım işi, halkın ruhani koruyucuları olduklarını iddia edenler arasında başlıyor. Sahte bekçiler ilk kez

düşmek. Acıyacak ya da bağışlayacak kimse yok. Erkekler, kadınlar, bakireler ve küçük çocuklar hep birlikte yok oluyor.

"Rab, Dünya sakinlerini kötülüklerinden dolayı cezalandırmak için Kendi yerinden çıkacak ve Dünya onların kanını açığa çıkaracak ve artık öldürülenleri örtmeyecek." (Yeşaya 26:21). "Ve Rab'bin Yeruşalim'e karşı savaşan bütün halkları vuracağı bela bu olacak: ayakta dururken etleri tükenecek, gözleri yuvalarında çürüyecek, dilleri ağızlarında çürüyecek.

O gün yine vaki olacak ki, Rab onların arasına büyük bir sıkıntı getirecek; Çünkü herkes arkadaşının elinden tutacak ve her biri arkadaşının eline karşı elini kaldırarak." (Zek. 14:12 ve 13). Kendi şiddetli tutkularının çılgın çekişmesinde ve Tanrı'nın katıksız gazabının korkunç bir şekilde fıskırmasıyla, dünyanın kötü sakinleri - rahipler, valiler ve zengin ve fakir, üst ve alt düzey insanlar - düşer. "Ve o gün Rab'bin ölüleri bir uçtan olacak. dünyanın diğer ucuna; onların yası tutulmayacak, toplanmayacak ve gömülmeyecekler" (Yer. 25:33).

Mesih'in gelişiyle kötüler tüm dünyadan silinecek, O'nun ağzının ruhu tarafından yok edilecek ve O'nun yüceliğinin parlaklığıyla yok edilecek. Mesih halkını Tanrı'nın şehrine götürür ve yeryüzünde yaşayanlar boşaltılır. "İşte, Rab dünyayı boşaltır ve onu ıssızlaştırır, yüzeyini altüst eder ve orada yaşayanları dağıtır." "Yeryüzü tamamen boşaltılacak ve tamamen yağmalanacak, çünkü Rab bu sözü söyledi." "Çünkü yasaları çiğniyorlar, yasaları değiştiriyorlar ve sonsuz antlaşmayı bozuyorlar. Bu nedenle lanet dünyayı yok edecek ve orada yaşayanlar ıssız kalacaklar; bu nedenle yeryüzünde yaşayanlar yakılacak." (Yeşaya 24:1, 3, 4 ve 6).

Bütün Dünya ıssız bir çöle benziyor. Depremın yıktığı kent ve kasabaların kalıntıları, sökülen ağaçlar, denizden atılan ya da topraktan atılan kaba taşlar yüzeyini dağıtırken, geniş mağaralar dağların temellerinden ayrıldığı yeri işaret ediyor.

Kefaret gününün son ve ciddi töreninde önceden haber verilen bir olay meydana gelir. En kutsal yerdeki hizmet tamamlandığında ve günah sunusu kanı sayesinde İsrail'in günahları kutsal yerden kaldırıldığında, günah keçisi canlı olarak Rabbin huzuruna sunuldu; ve başkâhin, cemaatin önünde, onları keçinin başına koyarak "İsrailoğullarının tüm suçlarını ve tüm günahlarına göre onların tüm suçlarını" itiraf etti. (Lev.

16:21). Benzer şekilde, göksel tapınakta kefarete işi tamamlandığında, Tanrı'nın, gökteki meleklerin ve kurtarılanlar ordusunun huzurunda, Tanrı'nın halkının günahları Şeytan'ın üzerine yüklenecektir. Onlara yaptırdığı tüm kötülüklerden dolayı suçlu ilan edilecek. Ve tıpkı günah keçisinin ıssız bir ülkeye gönderilmesi gibi, Şeytan da ıssız ve kasvetli bir çöl olarak bulunacak ıssız Dünya'ya sürgün edilecek.

Vahiyçi Yuhanna, Şeytan'ın sürgün edileceğini ve dünyanın içinde bulunduğu kaos ve ıssızlık durumunu önceden bildirir; böyle bir durumun bin yıl boyunca devam edeceğini bildiriyor. Rab'bin ikinci gelişi ve kötülerin yok edilmesiyle ilgili sahneleri sunduktan sonra kehanet şöyle devam ediyor: "Elinde uçurumun anahtarı ve büyük bir zincir olan bir meleğin gökten indiğini gördüm. Ejderha, eski yılan, İblis ve Şeytan'dır ve onu bin yıl boyunca bağladı ve onu uçuruma attı ve onu oraya kapattı ve üzerine mühür koydu ki, artık ulusları saptırmasın. bin yıl sona erene kadar. Ve sonra bir süreliğine serbest bırakılması önemli." (Va. 20:1-3).

"Uçurum" ifadesinin, kargaşa ve karanlık içindeki Dünya'yı temsil ettiği diğer pasajlardan da anlaşılmaktadır. Kutsal Kitap kaydı, dünyanın "başlangıçtaki" durumuyla ilgili olarak "onun biçimsiz ve boş olduğunu ve enginlerin yüzünde karanlık olduğunu" söyler.

(Yaratılış 1:2). Kehanet, en azından kısmen bu duruma geri döneceğini öğretiyor.

Tanrı'nın büyük gününü sabırsızlıkla bekleyen peygamber Yeremya şunları söylüyor: "Yeryüzüne baktım, baktım ki ıssız ve boştu; göklerde ışık yoktu. Dağları gördüm, işte onlar titriyordu; ve hepsi tepeler titriyordu. Baktım ve hiç kimsenin olmadığını, havadaki bütün kuşların kaçtığını gördüm. Ayrıca verimli toprakların çöl olduğunu ve oradaki bütün şehirlerin yerle bir olduğunu gördüm" (Yer. 4) :23-26).

Şeytanın evi, kötü melekleriyle birlikte bin yıl boyunca burada olacaktır. Dünya ile sınırlı olduğundan, hiç düşmemiş olanları baştan çıkarmak ve taciz etmek için diğer dünyalara erişimi olmayacak. Bu anlamda tuzağa düşmüş durumda; üzerinde gücünü kullanabileceği kimse kalmadı. Yüzyıllar boyunca tek zevki olan aldatma ve yıkım çalışmalarından tamamen ayrılmıştır.

Peygamber İşaya, gelecekte Şeytan'ın düşüş zamanını düşünerek şöyle haykırıyor: "Ey sabah yıldızı, sabahın kızı, gökten nasıl düştün! Ey milletleri zayıflatan sen, nasıl da yere atıldın! Ve sen, yüreğinde şöyle dedi: Cennete yükseleceğim, Tanrı'nın yıldızlarının üstüne tahtımı yükselteceğim... Yüceler Yücesi gibi olacağım. Ama yine de cehenneme, uçurumun derinliklerine götürüleceksin. Seni görenler seni düşünecekler, sana bakacaklar ve şöyle diyecekler: "Yerini titreten, krallıkları titreten adam bu mu? Dünyayı çöle çeviren ve şehirlerini yerle bir eden kim? Kim yaptı?" tutsaklarının evlerine özgürce gitmesine izin vermeyecek mi?" (Yeşaya 14:12-17).

Altı bin yıldır Şeytan'ın isyan eylemi "yeryüzünü sarstı."
"Dünyayı çöle çevirdi" ve "şehirlerini" yok etti. Ve "esirlerinin serbest kalmasına izin vermedi." Altı bin yıl boyunca onun zinciri Tanrı'nın halkını kabul etti ve O, onları sonsuza dek esir tutacaktı; ama Mesih onların bağlarını kırdı ve mahkumları serbest bıraktı.

Kötüler bile artık Şeytan'ın gücünün ulaşamayacağı bir yere yerleştirildi ve o, kötü melekleriyle birlikte, günahın neden olduğu lanetin etkisini gözlemlemek için tek başına orada kalacak. "Ulusların bütün kralları, evet hepsi, her biri mezarında şerefle yatıyor. Ama sen bir piç kurşunu gibi mezarından atıldın... Onlarla birlikte mezarda toplanmayacaksınız; çünkü topraklarınızı harap ettiniz ve kavminizi öldürdünüz." (Yeşaya 14:18-20).

Şeytan, Tanrı'nın kanununa karşı isyanının sonuçlarını düşünmek için ıssız Dünya üzerinde bin yıl boyunca bir yerden bir yere dolaşacak. Bu süre zarfında acılarınız yoğun olacaktır. Düşüşünden bu yana, aralıksız faaliyet dolu bir yaşam, düşünmeyi yasakladı; şimdi gücü elinden alınmıştır ve Cennetin hükümetine karşı ilk isyanından bu yana oynadığı rolü düşünmeye ve yaptığı tüm kötülüklerden dolayı acı çekmek zorunda kalacağı korkunç geleceği korku ve titremeye öngörmeye bırakılmıştır. ve işlediği günahların cezasını çekecek.

Şeytan'ın esareti, Tanrı'nın halkına memnuniyet ve sevinç getirecektir. Peygamber şöyle diyor: "Tanrı'nın sizi emeğinizden, titremenizden ve size hizmet ettirdikleri ağır hizmetten kurtardığı gün gelecek, o zaman bu sözü Babil kralına karşı söyleyeceksiniz. [burada Şeytan'ı temsil ediyor] ve diyeceksiniz ki: Zalim nasıl sona erdi!... Rab, kötülerin esasını ve hükümdarların esasını kırdı.

Halkı öfkeyle, bitmek bilmeyen salgın hastalıkla vuran, ulusları öfkeyle yöneten adam, şimdi zulme uğruyor, kimse onu durduramıyor." (Yeşaya 14:3-6).

Birinci ve ikinci dirilme arasındaki bin yıl boyunca kötülerin yargılanması gerçekleşecek. Elçi Pavlus bu hükmün ikinci gelişi takip eden bir olay olduğuna işaret ediyor. "Karanlığın gizli şeylerini gün ışığına çıkaracak ve yüreklerdeki düşünceleri açığa çıkaracak olan Rab gelinceye kadar, zamanı gelmeden hiçbir şeyi yargılamayın." (I Korintliler 4:5). Daniel, Eski Günler geldiğinde "Yüceler Yücesi'nin kutsallarına hüküm verildiğini" bildirir (Dan. 7:22). O zaman doğrular krallar olarak hüküm sürerler ve

Tanrı'nın rahipleri. Yuhanna Vahiy kitabında şöyle diyor: "Tahtlar gördüm; tahtların üzerine oturdular ve onlara yargılama yetkisi verildi." "Onlar Tanrı'nın ve Mesih'in rahipleri olacaklar ve O'nunla birlikte bin yıl hüküm sürecekler." (Kıyamet 20:4 ve 6). İşte bu zamanda, Pavlus'un öngördüğü gibi, "azizler dünyayı yargılayacaklar" (I Korintliler 6:2). Mesih'le birlik içinde, kötülerini yargırlarlar, onların eylemlerini kanunla - Kutsal Kitapla - karşılaştırarak, her davayı bedende gerçekleştirilen eylemlere göre karara bağlarlar. Daha sonra kötülerin çekmesi gereken ceza, yaptıkları işlere göre belirlenir ve ölüm defterine adlarının karşısına kaydedilir.

Ayrıca Şeytan ve kötü melekler de Mesih ve O'nun halkı tarafından yargılanır. Pavlus şöyle diyor: "Meleklerle hükmedeceğimizi bilmiyor musun?" (I Korintliler 6:3). Ve Yahuda şunu bildirir: "Krallıklarını korumayıp kendi meskenlerini terk eden melekleri, o büyük günün yargısına kadar karanlıkta ve sonsuz hapisanelerde sakladı" (Yahuda 6).

İkinci diriliş bin yılın sonunda gerçekleşecektir. Sonra kötüler ölümünden dirilecek ve "yazılı hükmü" yerine getirmek üzere Tanrı'nın huzuruna çıkacaklar. Bu nedenle, vahiyçi Yuhanna, doğruların dirilişini anlattıktan sonra şunu söylüyor: "Fakat ölümlerini geri kalanı, bin yıl tamamlanıncaya kadar yeniden yaşamadılar." (Va. 20:5).

Ve İşaya kötülerle ilgili şunu bildiriyor: "Onlar zindanda mahkûmlar gibi toplanacaklar, ve zindana kapatılacaklar, ve günlerce ziyaret edilecekler." (Yeşaya 24:22).

Bölüm 42

Çatışmanın Sonu

Bin yılın sonunda Mesih Dünya'ya geri döner. Ona, kurtarılanların orduları eşlik ediyor ve sayısız melek maiyeti ona yardım ediyor. Korkunç bir heybetle aşağıya indiği anda, kötü ölülerin cezalarını almak için ayağa kalkmalarını emreder. Bunlar denizin kumu kadar sayısız güçlü bir ordu olarak karşımıza çıkıyor. İlk dirilmede hayata gelenlerle ne büyük bir tezat! Doğrular ölümsüz gençlik ve güzellikle donatıldı. Kötüler hastalık ve ölümün özelliklerini taşırlar.

Bütün bu büyük kalabalığın gözleri Tanrı'nın Oğlu'nun görkemini görmek için dönüyor. Kötülerin ordusu tek bir ağızdan haykırıyor: "Rab'bin adıyla gelene ne mutlu!" Bu ifadeye ilham veren İsa'ya olan sevgi değildir. Gerçeğin gücü onları istemsiz itirafta dudaklarını açmaya zorlar. Mezara indikleri gibi, kötüler de Mesih'e karşı aynı düşmanlıkla ve aynı isyan ruhuyla oradan çıkarlar. Geçmiş yaşamlarının kusurlarını telafi etmek için yeni bir lütuf zamanına sahip olmayacaklar. Bundan hiçbir şey kazanamayacaklardı. Bir ömür boyu süren günah onların kalplerini yumuşatmadı. Eğer ikinci bir lütuf dönemi olsaydı, bu da ilkinde olduğu gibi ilahi taleplerden kaçınmak ve O'na karşı isyanı kışkırtmakla meşgul olurdu.

Mesih, dirilişinden sonra yükseldiği ve meleklerin O'nun dönüş vaadini tekrarladığı Zeytin Dağı'na iner. Peygamber şöyle diyor: "Tanrım Rab ve tüm azizler seninle gelecek." "Ve o gün O'nun ayakları Yeruşalim'in önünde, doğuda bulunan Zeytin Dağı üzerinde duracak; Zeytin Dağı ortadan yarılacak... ve orada çok geniş bir vadi olacak." "Rab tüm dünyanın Kralı olacak; o gün biri Rab olacak, biri de O'nun adı olacak." (Zek. 14:5, 4 ve 9). Yeni Yeruşalim, büyüleyici görkemiyle, arınmış ve onu almaya hazırlanmış olan yere oturduğunda, Mesih, halkı ve melekleriyle birlikte kutsal şehre girer.

Daha sonra Şeytan, üstünlük için son kanlı mücadeleye hazırlanır. Gücü elinden alındığında ve aldatma işinden ayrıldığında, kötülüğün prensi kendini perişan ve depresyonda hissetti; ama kötülerin dirilişiyle, yanındaki büyük kalabalığı görünce umutları canlanır ve büyük mücadeleden vazgeçmemeye karar verir. Tüm kayıp orduları kendi sancağı altında oluşturacak ve planlarını onlar aracılığıyla gerçekleştirmeye çalışacaktır. Kötüler Şeytan'ın tutsağıdır.

Mesih'i reddederek asi liderin yönetimini kabul ettiler. Önerilerinizi almaya ve komutlarınızı uygulamaya koymaya hazırlar. Ancak ilkel kurnazlığına uygun olarak kendisini Şeytan olarak tanımıyor. Mirası yasadışı bir şekilde elinden alınan dünyanın meşru sahibi prens olduğunu iddia ediyor. Kendisini aldatılmış tebaasına bir kurtarıcı olarak tanıtıyor, gücünün onları mezardan geri getirdiğine ve onları en zalim tiranlıktan kurtarmak üzere olduğuna dair güvence veriyor.

Mesih'in varlığının ortadan kalkmasıyla Şeytan, iddialarını desteklemek için harikalar yaratıyor. Zayıfları güçlü kılar, kendi ruhu ve enerjisiyle herkese ilham verir. Onları azizlerin ordugahına karşı yönetmeyi ve Tanrı'nın şehrini ele geçirmeyi teklif ediyor. Şeytani bir coşkuyla, ölümden dirilen milyonlarca insanı işaret ediyor ve onların lideri olarak şehri yıkmaya, tahtını ve krallığını yeniden kazanmaya yetkili olduğunu ilan ediyor.

Bu muazzam kalabalıkta, tufandan önce var olan uzun ömürlü ırka mensup olan pek çok kişi var; Kendilerini düşmüş meleklerin kontrolüne ve egemenliğine teslim eden, tüm beceri ve bilgilerini kendilerini yüceltmeye adanmış yüksek boylu ve muazzam zekalı adamlar; muhteşem sanat eserleri dünyanın kendi dehalarını putlaştırmasına yol açan, ancak zalimlikleri ve kötü icatları, dünyayı yozlaştıran ve Tanrı'nın imajını bozan, Tanrı'nın onları Kendi yaratılışından silmesine neden olan adamlar. Ulusları fetheden krallar ve generaller, hiçbir savaşı kaybetmeyen cesur adamlar, yaklaşımları krallıkları titreten gururlu ve hırslı savaşçılar vardır. Ölümde hiçbir değişiklik yaşamadılar. Mezardan kalkarken düşüncelerinin akışına tam olarak kaldığı yerden devam ederler. Düşmeden önce onları yöneten aynı kazanma arzusuyla hareket ediyorlar.

Şeytan önce meleklerine, sonra da bu krallara, fatihlere ve güçlü adamlara danışır. Kendi taraflarındaki kuvvete ve sayıya bakıp, şehirdeki ordunun kendi ordularına göre küçük olduğunu, bu ordunun yenilebileceğini söylüyorlar. Yeni Kudüs'ün zenginliklerine ve ihtişamına sahip olmak için planlarını yaptılar. Herkes hemen savaşa hazırlanmaya başlar.

Nitelikli zanaatkarlar askeri aletler inşa ediyor. Başarılarıyla ünlü askeri liderler, savaşçı kalabalıklarını bölükler ve tümenler halinde organize eder.

Sonunda ilerleme emri verildi ve sayısız ordu, dünyadaki fatihler tarafından daha önce hiç toplanmayan ve savaşın başlangıcından bu yana her yaştaki müttefik kuvvetler tarafından asla eşi benzeri görülmemiş bir ordu, Dünya üzerinde hareket etmeye başladı. Savaşçıların en güçlüsü olan Şeytan, öncü olarak emir verir ve melekleri bu son savaş için güçlerini birleştirir. Krallar ve savaşçılar savaş alayını oluşturuyor ve kalabalıklar, her biri kendi atanmış komutanıyla birlikte geniş bölükler halinde onları takip ediyor. Askeri hassasiyetle, kompakt saflar Dünya'nın parçalanmış ve düzensiz yüzeyinde Tanrı'nın şehrine doğru ilerliyor. İsa'nın emriyle Yeni Kudüs'ün kapıları kapatılır ve Şeytan'ın orduları şehri kuşatarak saldırmaya hazırlanır.

Mesih yine düşmanlarının gözü önünde belirir. Şehrin yukarısında, cilalı altından bir temel üzerinde yüksek ve görkemli bir taht oturuyor. Bu tahtın üzerinde Tanrı'nın Oğlu oturuyor ve O'nun çevresinde O'nun krallığının tebaası var.

Hiçbir dil anlatamaz, hiçbir kalem Mesih'in gücünü ve görkemini anlatamaz. Ebedi Baba'nın görkemi Oğlunu kuşatır. O'nun varlığının ışıltısı Tanrı'nın şehrini doldurur ve kapıların ötesine uzanır, tüm Dünyayı parlaklığıyla doldurur.

Tahta en yakın olanlar, bir zamanlar Şeytan'ın davasında gayretli olan, ancak ateşten odun parçaları gibi koparıp derin ve yoğun bir bağlılıkla Kurtarıcıları takip edenlerdir. Sonra, yalanın ve sadakatsizliğin ortasında Hıristiyan karakterini mükemmelleştirenler, Hıristiyan dünyası bu yasanın kaldırıldığını ilan ettiğinde Tanrı'nın yasasına saygı duyanlar ve her yaşta milyonlarca kişi inançları uğruna şehit oldular. Ve ötesinde "tüm uluslardan, kabilelerden, halklardan ve dillerden oluşan... beyaz elbiseler giymiş ve ellerinde palmye dalları olan, kimsenin sayamayacağı bir kalabalık" vardır (Va. 7:9).

Mücadelesi bitmiş, zafer kazanılmıştır. Yarışa katılıp ödülü aldılar. Ellerindeki palmye dalı zaferin sembolüdür, beyaz elbiseler ise artık onlara ait olan Mesih'in lekesiz doğruluğunun amblemidir.

Kurtarılanlar, göksel kemerlerde yankılanan ve çınlayan bir övgü ilahisi kaldırıyorlar: "Tahtta oturan Tanrımıza ve Kuzu'ya kurtuluş."

Melekler ve yüksek melekler ibadette seslerini birleştirirler. **(KALDIRILMIŞ MARKA AKILLI)** Şeytan'ın gücünü ve kötülüğünü düşünerek, kurtarılanlar,

Daha önce hiç olmadığı kadar, Mesih'in gücünden başka hiçbir güç onları galip getiremezdi. Bütün bu göz kamaştırıcı kalabalık içinde, sanki kendi gücüyle ve iyiliğiyle kazanmış gibi, kurtuluşu kendi erdemlerine bağlayan kimse yok.

Ne yaptıklarına, ne çektiklerine dair hiçbir şey söylenmiyor; her şarkının nakaratı, her ilahinin tonik notası şudur: "Tanrımıza ve Kuzuya kurtuluş."

Yeryüzünde ve Cennette toplanmış sakinlerin huzurunda, Tanrı'nın Oğlu'nun son taç giyme töreni gerçekleşir. Ve şimdi, yüce bir görkem ve güçle donatılan kralların Kralı, hükümetine karşı isyan edenleri cezalandırıyor ve O'nun yasasını çiğneyen ve halkına zulmedenlere adaleti uyguluyor. Tanrı'nın peygamberi şöyle diyor: "Büyük, beyaz bir taht ve onun üzerinde oturanı gördüm; onun huzurundan yer ve gök kaçtı ve onlara yer bulunamadı. Ve büyük ve küçük ölümlerin önünde durduğunu gördüm. taht ve kitaplar açıldı; ve hayat kitabı olan başka bir kitap açıldı; ve ölümler, kitaplarda yazılanlara göre, yaptıkları işlere göre yargılandı." (Kıyamet 20:11 ve 12).

Kayıt defterleri açılır açılmaz ve İsa'nın bakışları

Kötüler, işledikleri her günahın farkına varırlar. Saflik ve kutsallık yolunda ayaklarının nereye kaydığını, isyan ve gururun onları Tanrı'nın kanununu çiğnemede ne kadar ileri götürdüğünü tam olarak görüyorlar. Günah hoşgörüsünün çektiği baştan çıkarıcı ayartmalar, sapkın nimetler, Allah'ın elçilerini küçümseme, reddedilen uyarılar, inatçı ve tövbesiz kalbin geri çevirdiği merhamet dalgaları, hepsi sanki ateşten harflerle yazılmış gibi görünür.

Tahtın üstünde haç ortaya çıkıyor; ve panoramik bir vizyona benzer şekilde, Adem'in baştan çıkarılma ve düşüş sahneleri ve büyük kurtuluş planının birbirini izleyen adımları yansıtılır. Kurtarıcı'nın mütevazı doğuşu; Sadelik ve itaatle dolu çocukluğu; Ürdün'deki vaftizi; çölde oruç ve günaha; İnsanlara Cennetin en değerli nimetlerini açıklayan kamu hizmeti; sevgi ve merhamet dolu günleri, dağların ıssızlığında ibadet ve nöbet gecelerini; O'nun yararlarının karşılığını veren kıskançlık, nefret ve kötülük komploları; Gethsemane'de tüm dünyanın günahlarının ezici ağırlığı altında yaşanan korkunç ve gizemli ıstırap; Onun katil çetenin elindeki ihaneti; o dehşet gecesinin korkunç olayları: direnmeyen Mahkum, en sevdiği müritleri tarafından terk edilmiş, Kudüs sokaklarında kabaca sürüklenmişti; Tanrı'nın Oğlu, Annas'ın önünde coşkuyla teşhir edilir, başrahibin sarayında, Pilatus'un yargı salonunda kınanır, korkak ve zalim Hirodes'in önünde alay edilir, aşağılanır, işkence görür ve ölüme mahkum edilir; bunların hepsi canlı bir şekilde tasvir edilmiştir.

Ve şimdi, huzursuz kalabalığın önünde son sahneler ortaya çıkıyor: Golgota'nın yolunda yürüyen sabırlı Acı çeken, çarmıhta asılı duran Cennetin Prensi; kibirli rahipler ve O'nun ölümcül ıstırapıyla, doğaüstü karanlıkla alay eden alaycı halk; kabaran toprak, parçalanmış taşlar, dünyanın Kurtarıcısı'nın hayattan vazgeçtiği anı simgeleyen açık mezarlar.

Korkunç manzara tam olarak olduğu gibi görünüyor. Şeytan'ın, onun meleklerinin ve tebaasının, kendi yarattıkları tablodan gözlerini ayırmaya güçleri yoktur. Her oyuncu oynadığı rolü hatırlıyor. Hirodes, İsrail Kralını yok etmeye çalışmak için Beytullahim'in masum çocuklarını öldürüyor; suçlu ruhu Vaftizci Yahya'nın kanını taşıyan iğrenç Herodias; zayıf ve fırsatçı Pilatus; alaycı askerler; rahipler ve prensler ve "Onun kanı bizim ve çocuklarımızın üzerine olsun!" diye bağırarak öfkeli kalabalık. - herkes kendi suçunun büyüklüğünü düşünüyor.

Onlar, O'nun her zamankinden daha parlak yüzünün ilahi haşmetinden kendilerini boşuna saklamaya çalışıyorlar.

Kurtarılanlar taçlarını Kurtarıcı'nın ayaklarının dibine atıp, "O benim için öldü!" diye haykırırken Güneş.

Kurtarılanların çokluğu arasında Mesih'in havarileri, kahraman Pavlus, ateşli Petrus, sevgili ve sevgi dolu Yuhanna ve onların sadık kardeşleri ve onlarla birlikte duvarların dışındayken, tüm kötü şeylerle birlikte büyük şehitler ordusu da var. Uğruna zulüm gören, hapsedilen ve öldürülen kişiler ise iğrençtir. İşte burada Nero, o zalimlik ve ahlaksızlık canavarı, bir zamanlar işkence ettiği ve aşırı acılarından şeytani bir zevk aldığı kişilerin neşesini ve coşkusuyla görüyordu. Annesi kendi işinin sonucuna tanık olmak için oradadır; Oğluna aktarılan kötü karakter özelliklerinin, onun etkisi ve örneğiyle uyarılan ve geliştirilen tutkuların, dünyayı titreten suçlarda nasıl meyve verdiğini görmek için.

Mesih'in elçileri olduklarını iddia eden ama yine de O'nun halkının vicdanlarına hükmetmek için işkenceyi, zindanı ve kazığı kullanan Papa rahipleri ve piskoposları var. Kendilerini Tanrı'nın üstüne çıkararak ve Yüceler Yücesi'nin yarasını değiştirmeyi amaçlayan kibirli papazlar var. Bu sözde kilise babalarının Tanrı'ya verecekleri ve memnuniyetle kurtulacakları bir hesapları var.

Her Şeyi Bilen'in kendi kanunu için gayretli olduğunu ve hiçbir şekilde suçluyu aklamayacağını çok geç anladılar. Artık Mesih'in Kendi çıkarlarını acı çeken halkının çıkarlarıyla özdeşleştirdiğini anlıyorlar; ve O'nun sözlerinin gücünü hissedin: "Bunu bu kardeşlerimin en küçüklerinden birine yaptığınız gibi, Bana da yaptınız." (Mat. 25:40).

Bütün kötü dünya, Cennetin hükümetine karşı ağır ihanet suçlamasıyla ilahi mahkemenin barosu önünde yargılanıyor. Davasını savunacak kimsesi yok; mazeretsizdirler; ve onlara sonsuz ölüm cezası açıklandı.

Günahın bedelinin asil bağımsızlık ve sonsuz yaşam değil, kölelik, yıkım ve ölüm olduğu artık herkes için oldukça açık. Kötüler, isyan dolu hayatları yüzünden neler kaybettiklerini görüyorlar. Şanın en mükemmel ebedi ağırlığı teklif edildiğinde küçümseniyordu; ama şimdi ne kadar çekici görünüyor! "Bütün bunları" diye haykırır kayıp ruh, "yapabilirdim ama bunları kendimden uzağa koymayı tercih ettim. Ah! Tuhaf bir aptallık! Huzuru, mutluluğu ve onuru talihsizlik, rezillik ve umutsuzlukla değiştirdim." Cennetin dışlanmanın adil olduğunu herkes görüyor. Yaşamlarıyla şunu ilan ettiler: "Bu İsa'nın üzerimizde hüküm sürmesini istemiyoruz."

Kötüler sanki büyülenmiş gibi Tanrı'nın Oğlu'nun taç giyme törenini seyrediyorlar. Onlar, O'nun elindeki ilahi yasa tablolarını, küçümsedikleri ve çiğnedikleri yasaları düşünürler. Kurtarılanların hayret, coşku ve hayranlık patlamasına tanık oluyorlar ve melodi dalgası şehrin dışındaki kalabalığa yayılırken hepsi bir arada haykırıyorlar: "Senin işlerin büyük ve muhteşem, Yüce Tanrım!

Senin yöntemlerin adil ve doğrudur, ey azizlerin Kralı" (Kıyamet 15:3) ve onlar Yaşam Prensi'ne tapınarak secdeye kapanırlar.

Şeytan, Mesih'in görkemini ve görkemini düşünürken felçli görünüyor. Bir zamanlar koruyucu melek olan, nereye düştüğünü hatırlıyor. Göz alıcı bir yüksek melek, "sabahın oğlu", ne kadar değişmiş, ne kadar alçalmış! Onurlandırıldığı konseyden sonsuza kadar dışlandı. Şimdi Baba'ya çok yakın duran ve O'nun yüceliğini koruyan başka birini görün. Tacın, uzun boylu ve heybetli bir mevcudiyete sahip bir melek tarafından İsa'nın başına konulduğunu görür ve bu meleğin yüce makamının kendisine ait olabileceğini bilir.

Hafıza, masumiyetinizin ve saflığınızın evini, Tanrı'ya karşı mırıldanmaya ve Mesih'i kıskanmaya tenezzül edene kadar sahip olduğunuz huzuru ve memnuniyeti çağırıştırır. Meleklerin sempatisini ve desteğini kazanmak için yaptığı suçlamalar, isyanlar ve hileler, Allah'ın izniyle kendi ıslahı için çaba göstermeme konusundaki inatları.

affedilebilirdi; her şey onun önünde canlı bir şekilde beliriyor. İnsanlar arasındaki çalışmalarını ve sonuçlarını gözden geçiriyor - insanın hemcinslerine olan düşmanlığı, hayatların korkunç yıkımı, krallıkların yükselişi ve çöküşü, tahtların yıkılması, birbirini izleyen uzun kargaşalar, çatışmalar ve devrimler. Mesih'in işine karşı çıkmak ve insanı gittikçe daha derin bir cehenneme sokmak için gösterdiği sürekli çabayı hatırlıyor. Şeytani komplolarınızın, emanetlerini emanet edenleri yok etme konusunda güçsüz olduğunu görün.

İsa'ya güvenin. Şeytan, mücadelesinin meyvesi olan krallığına baktığında yalnızca başarısızlık ve yıkım görür. Kalabalıkları Tanrı'nın şehrinin kolay bir av olacağına inandırmıştı; ama bunun yanlış olduğunu biliyorsun. Büyük çatışma sırasında defalarca mağlup edildi ve boyun eğmek zorunda kaldı. O, Ebedi'nin kudretini ve azametini çok iyi biliyor.

Büyük isyancının amacı her zaman kendini haklı çıkarmak ve isyandan ilahi hükümetin sorumlu olduğunu kanıtlamaktır. Devasa zekasının tüm gücünü bu amaçla yoğunlaştırdı. Büyük kalabalıkları, bu kadar uzun süredir devam eden büyük tartışmaya ilişkin kendi versiyonunun kabulüne yönlendirmek için bilinçli ve sistematik bir şekilde ve olağanüstü bir başarıyla çalıştı. Binlerce yıldır bu komplo lideri gerçeği yalanın yerine tuttu. Ancak isyanın nihayet yok edilmesi ve Şeytan'ın tarihi ve karakterinin ortaya çıkması gereken zaman geldi. Mesih'i tahttan indirmek, halkını yok etmek ve Tanrı'nın şehrini ele geçirmek için gösterdiği son büyük çabada, baş aldaticının maskesi tamamen düşer. Onun arkasında toplananlar davalarının tamamen başarısızlığını görüyorlar. Mesih'in takipçileri ve sadık melekleri, Tanrı'nın hükümetine karşı yaptıkları entrikaların boyutunun tamamını görüyorlar. O, evrensel lanetin hedefidir.

Şeytan, gönüllü isyanının kendisini cennete uygun hale getirmediğini görüyor, yeteneklerini Allah'a karşı savaşacak şekilde eğitmiş; Cennetin saflığı, huzuru ve uyumu onun için aşırı bir işkence olurdu. Allah'ın merhametine ve adaletine yönelik suçlamaları artık susturulmuştur. Yehova'nın üzerine yıkmaya çalıştığı itibarsızlaştırma tamamen kendisine düştü. Ve şimdi Şeytan eğiliyor ve cezasının haklı olduğunu itiraf ediyor.

"Kim senden korkmaz, ya Rab ve adını yüceltmez? Çünkü yalnızca Sen kutsalsın; bu nedenle bütün uluslar gelip senin önünde eğilecekler, çünkü hükümlerin açıkça ortada." (Va. 15:4). Uzun süredir devam eden çatışmada doğru ve yanlışa dair her soru artık açıklığa kavuşturuldu. İsyanın sonuçları, ilahi kanunları inkarın meyveleri, tüm yaratılmış akılların görüşüne gösterildi. Şeytan'ın yönetiminin sonuçları, Tanrı'nın aksine, tüm Evren'e sunuldu. Şeytan'ın kendi işleri onu mahkûm etti. Allah'ın hikmeti, adaleti ve iyiliği sonunda haklı çıktı.

O'nun büyük mücadeledeki tüm davranışlarının, halkının ve yarattığı tüm dünyaların ebedi iyiliğine yönelik olduğu açıktır. "Bütün işlerin seni tesbih eder, ey Rab ve azizlerin Seni kutsasın." (Mez. 145:10). Günahın tarihi, Tanrı'nın yasasının varlığının O'nun tarafından yaratılan tüm varlıkların mutluluğuyla nasıl bağlantılı olduğunun bir kanıtı olarak sonsuza kadar kalacaktır. Büyük çatışmanın gerçekleri göz önünde bulundurulduğunda, hem sadık hem de asi tüm Evren tek bir sesle şöyle beyan eder: "Senin yöntemlerin adil ve doğrudur, ey azizlerin Kralı."

Baba ve Oğul'un insan uğruna yaptığı büyük fedakarlık, Evren'in önünde açıkça sunuldu. Sonra Mesih'in kendi adil konumunu işgal edeceği ve yönetimler, güçler ve anılan her ismin üzerinde yüceltileceği saat gelir. O'nun çarmıha gerilmesi ve alçaklığı küçümsemesi, önüne konulan sevinç - birçok çocuğu yüceltebilme - içindi. Ve üzüntü ve rezillik akıl almaz derecede büyük olmasına rağmen, sevinç ve ihtişam daha da büyüktür. O, kendi suretinde yenilenmiş, kurtarılmış, her kalpte ilahi olanın mükemmel izlenimini taşıyan, her yüz Krallarının benzerliğini yansıtan bakar.

Onlarda kendi ruhunun çalışmasının sonucunu görür ve tatmin olur. Sonra, toplanmış olan doğru ve kötü kalabalığa ulaşan bir sesle şunu bildirir: "İşte, Kanımın satın alınışı! Bunlar için acı çektim, onlar için öldüm, onlar sonsuz çağlar boyunca Benim huzurumda yaşasınlar diye." Ve tahtın etrafında beyazlar giyinmiş olanlardan bir övgü şarkısı yükseliyor: "Boğazlanan Kuzu, gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, şerefi, yüceliği ve Şükür işlerini almaya layıktır."

(Va. 5:12).

Şeytan, Tanrı'nın doğruluğunu tanımaya ve Mesih'in üstünlüğü önünde eğilmeye zorlanmış olsa da, onun karakteri değişmeden kalmıştır. İsyan ruhu, güçlü bir sel gibi yeniden patlak veriyor. Çılgınlıkla dolu olan büyük çatışmada teslim olmamaya karar verir. Cennetin Kralı'na karşı son ve umutsuz bir mücadelenin zamanı gelmiştir, tebaasının ortasına koşar ve onları kendi öfkesiyle harekete geçirerek onları acil bir savaşa sürüklemeye çalışır. Ama isyana kışkırttığı milyonlarca insan arasında onun üstünlüğünü tanıyan kimse yok artık. Gücünün sonu geldi. Kötüler, Şeytan'a ilham veren aynı Tanrı nefretiyle doludur; ama durumlarının umutsuz olduğunu, Yehova'ya karşı galip gelemeyeceklerini görüyorlar. Şeytan'a ve onun aldatıcı ajanları olanlara karşı öfkeleri alevleniyor ve cinlerin öfkesiyle onlara karşı dönüyorlar.

Rab şöyle diyor: "Madem yüreğinizi Tanrı'nın yüreği sayıyorsunuz, işte, üzerinize yabancılar getireceğim, uluslar arasında en korkunç olanları, bilgeliğinizin güzelliğine kılıçlarını çekecekler ve sizi kirletecekler. çukura in... Ve seni yok edeceğim, ey koruyucu melek, ateşli taşlar arasında... Seni yere attım, sana baksınlar diye seni kralların önüne koydum... Ve ben Seni gören herkesin gözünde küle çevirdin seni... Büyük bir şaşkınlık içinde oldun ve bir daha asla sonsuza kadar olmayacaksın." (Hez. 28:6-8, 16-19).

"Gürültüyle savaşanların bütün zırhları, kan içinde yuvarlanan elbiseleri yakılacak, ateşe yem olacak." "Rab'bin gazabı bütün ulusların üzerindedir ve gazabı onların tüm ordularının üzerindedir; onları tamamen yok etti, onları katliama verdi." "Kötülerin üzerine tuzaklar, ateş, kükürt ve fırtınalı bir rüzgar yağdıracak; işte onun kasesinin payı." (Yeşaya 9:5; 34:2; Mez. 11:6). Ateş gökten Tanrı'dan iner. Dünya açılıyor. Derinliklerinde saklı silahlar çekilmiştir. Her açık yarıktan yok edici alevler fışkırıyor. Kayaların kendisi yanıyor. Fırın gibi yanacak gün geliyor. Muazzam ısı nedeniyle elementler birlikte erir ve Dünya ve içindeki eserler de yanar (Mal. 4:1; II Pet. 3:10). Dünyanın yüzeyi erimiş bir kütleyle, yani uçsuz bucaksız, fırtınalı bir ateş gölüne benziyor. Kötü adamların yargılanma ve yok edilme zamanı geldi; "Rab'bin intikam günü, Siyon'un mücadelesinin intikam yılı" (Yeşaya 34:8).

Kötüler ödülleri yeryüzünde alırlar (Özd. 11:31). "Saman gibi olacaklar; gelecek gün onları yakacak," diyor orduların Rabbi. (Mal. 4:1). Bazıları bir anda yok oluyor, bazıları ise günlerce acı çekiyor. Herkes yaptığı işe göre cezalandırılır. Doğruların günahları Şeytan'a aktarıldı ve o, yalnızca kendi isyanından dolayı değil, aynı zamanda Tanrı'nın halkına işlettiği tüm günahlardan dolayı da acı çekmek zorunda kalacak. Onun cezası, aldattığı kimselerin cezasından çok daha büyük olmalıdır. Onun aldatmacalarına kapılanlar yok olduktan sonra, onun hâlâ yaşaması ve acı çekmesi gerekiyor. Arındırıcı alevlerde kötüler nihayet yok edilir; kök ve dal; Şeytan kök ve onun takipçileri dallardır. Yasanın cezası tam olarak uygulandı; adaletin talepleri yerine getirildi ve Cennet ve Yer onu görerek Yehova'nın adaletini ilan etti.

Şeytan'ın yıkıcı işi sonsuza dek sona ermiştir. Altı bin yıl boyunca iradesini yerine getirdi, Dünyayı talihsizlikle doldurdu ve Evrende kedere neden oldu. Tüm yaratılış aynı şekilde inledi ve doğum sancıları çekti.

Artık Tanrı'nın yaratıkları O'nun varlığından ve ayartmalarından sonsuza dek özgürdür. "Şimdi dinlenin, tüm Dünya artık huzur içinde! - [dürüst olanları] sevinçle haykırın." (İsa.

14:7). Ve tüm sadık Evrenden bir övgü ve zafer çığılığı yükseliyor. "Büyük bir kalabalığın sesi", "birçok suların sesi ve kudretli gökgürültülerinin sesi gibi" şöyle diyor: "Şükürler olsun! Çünkü her şeye kadir Rab Tanrı hüküm sürüyor." (Va. 19:6).

Dünya yıkımın alevleriyle kaplıyken, doğrular Kutsal Şehir'de güven içinde yaşıyor. Birinci dirilişte pay sahibi olanlar üzerinde ikinci ölümün hiçbir etkisi yoktur. Tanrı kötüler için yakıcı bir ateş iken, halkı için Güneş ve Kalkandır (Va. 20:6; Mez. 84:11).

"Yeni bir gök ve yeni bir Dünya gördüm. Çünkü ilk gök ve ilk Dünya ölmüştü." (Va. 21:1). Kötüleri yakan ateş Dünyayı arındırır. Lanetin her izi silinir. Sonsuza dek yanan hiçbir cehennem, günahın korkunç sonuçlarını kurtarılanların önünde tutamayacaktır.

Geriye tek bir hatıra kaldı: Kurtarıcımız her zaman çarmıha gerilmesinin izlerini taşıyacak. Yaralı alnında, böğründe, ellerinde ve ayaklarında günahın işlediği zalim işin tek izleri vardır. Mesih'i görmeyi gören peygamber şöyle diyor: "O'nun elinden parlak ışınlar çıktı ve gücünün saklandığı yer oradaydı." (Hab. 3:4). İnsanı Tanrı ile barıştıran kızıl bir nehrin aktığı yaralı tarafı olan elleri, Kurtarıcının yüceliği vardır, "O'nun gücünün saklandığı yer" vardır. Kurtuluşun kurbanı aracılığıyla "kurtarmaya kudretli" olduğundan, O, bu nedenle Tanrı'nın merhametini küçümseyenlere adaleti uygulama konusunda da güçlüydü. Ve O'nun aşağılanmasının alametleri O'nun en büyük şerefidir; Sonsuz çağlar boyunca Golgota'nın yaraları O'nun övgüsünü gösterecek ve O'nun gücünü ilan edecektir.

"Ve sana, ey sürünün kulesi, Siyon kızının dağı, sana gelecek: evet, ilk egemenlik sana gelecek." (Mik. 4:8). Alevli kılıcın Aden'in kapılarını ilk çifte kapatmasından bu yana kutsal adamların özlemle baktığı zaman geldi; "Tanrı'nın mülkünün kurtarılmasının" zamanı (Ef. 1:14). Başlangıçta insana krallığı olarak verilen, onun tarafından Şeytan'ın ellerine teslim edilen ve uzun süre güçlü düşman tarafından tutulan Dünya, büyük kurtuluş planıyla kurtarıldı. Günah nedeniyle kaybedilen her şey geri verildi. "Dünyayı şekillendirip yaratan, onu kuran, onu boş yaratmayan, üzerinde oturulsun diye biçimlendiren Rab şöyle diyor." (Yeşaya 45:18). Tanrı'nın Dünya'yı yaratmaktaki asıl amacı, kurtarılanların ebedi evi olarak kurulduğunda gerçekleşmiş olur. "Doğru olanlar Dünya'yı miras alacak ve sonsuza dek onda yaşayacak." (Mezm. 37:29).

Gelecekteki mirası fazla maddi kılma korkusu, birçok kişinin onu evimiz olarak görmemize yol açan gerçekleri ruhsallaştırmasına yol açtı. Mesih öğrencilerine, Babasının evinde kendilerine konut hazırlamaya gittiğine dair güvence verdi.

Tanrı Sözü'nün öğretilerini kabul edenler, gökteki mesken konusunda tamamen bilgisiz olmayacaklardır. Ancak yine de "Tanrı'nın Kendisini sevenler için hazırladığı şeyleri göz görmedi, kulak duymadı ve insanın yüreğine girmedir" (I Korintliler 2:9). Salihlerin mükâfatını anlatmakta insan dili yetersizdir. Bunu ancak düşününler bilecektir. Hiçbir sınırlı akıl, Tanrı'nın Cenneti'nin yüceliğini kavrayamaz.

Kutsal Kitap'ta kurtulanların mirasına ülke denir (İbraniler 11:14-16). Orada gökteki Çoban sürüsünü diri su kaynaklarına götürür. Hayat ağacı her ay meyvesini verir ve ağacın yaprakları ulusların sağlığı içindir. Sürekli akan, kristal kadar berrak sel var ve onların yanında sallanan ağaçlar

Rabbin fidesi için hazırlanan yolların üzerindeki gölgesi. Orada geniş ovalar güzel tepelere dönüşür ve Tanrı'nın dağları yüce zirvelerini yükseltir. Bu huzurlu ovalarda, bu canlı akarsuların yanında, uzun süredir hacılar ve gezginler olan Tanrı'nın halkı bir yuva bulacaktır.

"Halkım barış meskeninde, güvenli meskenlerde ve sessiz dinlenme yerlerinde yaşayacak." "Ülkenizde artık şiddet, sınırlarınızda yıkım ya da yıkım duyulmayacak; ama duvarlarınıza kurtuluş diyeceksiniz, kapılarınıza övgü diyeceksiniz." "Evler inşa edecekler ve orada oturacaklar; bağlar dikecekler ve meyvelerini yiyecekler. Başkalarının yaşaması için inşaat yapmayacaklar; başkalarının yemesi için dikmeyecekler; (...) Benim seçtiklerim, ellerinin eseridir." (Yeşaya 32:18; 60:18; 65:21 ve 22).

Orada, "Çöl ve kurak yerler buna sevinecek; çöl de sevinip gül gibi çiçek açacak." "Dikenin yerine kayın büyüyecek ve çalının yerinde mersin büyüyecek." (Yeşaya 35:1; 55:13). "Ve kurt kuzuyla birlikte yaşayacak, leopar da oğlakla birlikte yatacak... ve küçük bir oğlan çocuğu onlara önderlik edecek." Rab, "Kutsallığımın hiçbir dağında hiçbir zarar ve hasar olmayacak" diyor (Yeşaya 11:6 ve 9).

Acı göksel atmosferde var olamaz. Artık gözyaşları, cenaze törenleri, üzüntü ifadeleri olmayacak. "Artık ölüm, yas ya da feryat olmayacak... çünkü eski şeyler geçti." (Va. 21:4). "Ve orada yaşayanlardan hiçbiri hastayım demeyecek; çünkü orada yaşayan halk kötülüklerinden yutulacak." (Yeşaya 33:24).

Yüceltilmiş yeni Dünyanın metropolü olan Yeni Kudüs vardır; "Rab'bin elinde bir yücelik tacı ve Tanrının elinde bir kraliyet tacı" (İşa. 62:3). "Onun nuru çok kıymetli bir taş gibiydi, jasper taşı gibiydi, parlayan bir kristal gibiydi." "Milletler onun ışığında yürüyecek; ve dünyanın kralları şan ve şereflerini oraya getirecekler." (Kıyamet 21:11 ve 24). Rab şöyle diyor: "Kudüs'te sevineğim ve halkımla coşacağım." (Yeşaya 65:19). "İşte, Tanrı'nın çadırı insanlarla birlikte, çünkü O onlarla birlikte yaşayacak ve onlar O'nun halkı olacaklar ve Tanrı'nın kendisi de onlarla birlikte olacak ve onların Tanrısı olacak." (Va. 21:3).

Tanrı'nın şehrinde "gece olmayacak." Kimsenin dinlenmeye ihtiyacı olmayacak ve dinlenmek istemeyecek. Tanrı'nın isteğini yerine getirmekte ve O'nun ismine hamt etmekte hiçbir yorgunluk olmayacak. Sabahın tazeliğini her zaman hissedeceğiz ve her zaman onun sonundan uzakta olacağız. "Onların lambaya ya da güneş ışığına ihtiyaçları olmayacak, çünkü Rab Tanrı onlara ışık veriyor." (Va. 22:5). Güneş'in ışığı, rahatsız edici derecede göz kamaştırıcı olmayan, ancak öğle aydınlığını ölçülemeyecek kadar aşan bir parlaklıkla aşılabilecektir. Tanrı'nın ve Kuzu'nun görkemi kutsal şehri ölümsüz bir ışıkla dolduruyor. Güneşin ışığına ihtiyaç duymadan, sonsuz bir günün görkeminde kurtarılan yürüyüş.

"Orada bir tapınak görmedim; çünkü onun tapınağı Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı ve Kuzu'dur." (Va. 21:22). Tanrı'nın halkı, Baba ve Oğul ile açık bir birlikteliği sürdürme ayrıcalığına sahiptir. "Şimdi bir bilmecenin içinde aynanın arkasından görüyoruz." (I Korintliler 13:12).

Bugün Tanrı'nın sanki bir aynada, doğanın eserlerinde ve O'nun insanlarla ilişkilerinde yansıyan imajını düşünüyoruz; ama sonra O'nu aramızda karanlık bir perde olmadan yüz yüze göreceğiz. Onun huzurunda olacağız ve O'nun yüzünün görkemini göreceğiz.

Orada, kurtarılanlar bilindiği gibi bilecekler. Tanrı'nın bizzat ruha aşıladığı sevgi ve sempati, en gerçek ve en yumuşak ifadesini orada bulacaktır. Kutsal varlıklarla saf birlik, kutsal meleklerle ve giysilerini Kuzu'nun kanında yıkayan ve beyaza boyayan her yaştaki sadıklarla uyumlu sosyal yaşam, "bütünü birleştiren kutsal bağlar"

Cennette ve Yerde aile" (Efesliler 3:15) - tüm bunlar, kurtarılanların mutluluğunu oluşturmaya yardımcı olur.

Orada, ölümsüz beyinler, yorulmak bilmez bir zevkle, yaratıcı gücün harikalarını ve kurtarıcı sevginin gizemlerini düşünecekler. Bizi Tanrı'yı unutmaya ayartacak zalim, aldatıcı bir düşman olmayacak. Her fakülte gelişecek, her kapasite artacak. İlim edinmek ruhu yormaz, enerjiyi tüketmez. Orada en büyük girişimler gerçekleştirilebilir, en yüksek arzular gerçekleştirilebilir ve en yüce tutkular gerçekleştirilebilir; ve hâlâ ulaşılacak yeni zirveler, hayran kalınacak yeni harikalar, anlaşılacak yeni gerçekler, zihin, ruh ve beden güçlerini harekete geçirecek yeni hedefler ortaya çıkacak.

Evrenin tüm hazineleri Tanrı'nın kurtarılmış olanlarının incelemesine açık olacaktır. Ölümlülükten kurtulmuş olarak, uzak dünyalara, insanlığın sefaletini görünce üzüntüyle sarsılan ve kurtarılan bir ruhun haberini duyunca sevinç şarkılarıyla dolup taşan dünyalara yorulmak bilmeden uçacaklar. Anlatılamaz bir zevkle Dünya'nın çocukları düşmemiş varlıkların neşesine ve bilgeliğine sahip olurlar. Yüzyıllar boyunca elde edilen bilgi ve birikim hazinelerine katılın ve Tanrı'nın eserleri üzerinde yüzyıllarca süren tefekkür. Kesintisiz bir vizyonla, yaratılışın ihtişamına bakarlar; güneşler, yıldızlar ve sistemler, hepsi kendi belirlenmiş düzeninde, Tanrı'nın tahtı çevresinde dolaşmaktadır. En küçüğünden en büyüğüne kadar her şeyde Yaratıcının adı yazılıdır ve her şeyde O'nun kudret zenginliği tecelli eder.

Ve sonsuzluk yılları geçtikçe, Tanrı ve Mesih'in giderek daha bol ve görkemli vahiylerini getirecekler. Bilgi arttıkça sevgi, saygı ve mutluluk da artacaktır. İnsanlar Tanrı hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, O'nun karakterine olan hayranlıkları da o kadar artar. İsa onlara kurtuluşun zenginliklerini ve Şeytan'la olan büyük çatışmanın muhteşem başarılarını açarken, kurtarılanların kalpleri daha ateşli bir bağlılıkla titreyecek ve daha coşkulu bir sevinçle altın harpları çalacaklar; ve binlerce, binlerce ve milyonlarca ses, güçlü övgü korosunu büyötmek için birleşiyor.

"Ve gökte, yerde, yer altında, denizde olan her yaratık ve onlarda olan her şeyi dinleyin: Tahtta oturana ve Kuzu'ya, sonsuza dek şükran, onur, yücelik ve güç ver." (Va. 5:13).

Büyük çatışma sona erdi. Günah ve günahkarlar artık yok. Tüm Evren arındı. Tek bir uyum ve mutluluk nabzı, geniş yaratılışın içinden atıyor. Sonsuz uzayın tüm alemlerine hayat, ışık ve neşe, her şeyi yaratandan akar. En küçük atomdan en büyüğüne kadar, canlı ve cansız her şey, şaşırtıcı güzelliği ve mükemmel neşesiyle Tanrı'nın sevgi olduğunu ilan eder.

Ek

Genel Notlar

NOT 1 - s. 53 - MS 321'de yayımlanan Konstantin'in Pazar kanununun metni şöyleydi:

"Şehrin tüm yargıçları, sakinleri ve tüm ticari mesleklerde çalışan kişilerin kutsal Güneş gününde dinlenmeleri dileğiyle; ancak kırsal kesimde yaşayanlar tarımsal işlerle uğraşma konusunda tam ve mutlak özgürlüğe sahiptir, çünkü çoğu zaman başka hiçbir gün mısır ekimi ve bağ dikimi için bu kadar uygun değildir; doğru an geçmesin ve insanlar Tanrı'nın bahsettiği armağanları kaybetmesinler diye."

Bu kadar otorite dolu olan bu yasa hakkında Encyclopedia Britannica basitçe şöyle diyor: "Pazar gününün doğru şekilde kutlanmasıyla ilgili bir yasayı ilk çıkaran ve Eusebius'la anlaşarak Pazar gününün düzenli olarak kutlanması gerektiğine karar veren Büyük Konstantin'di. Roma imparatorluğu. Ondan önce ve hatta onun zamanında Yahudi Şabatı'nı ve ayrıca Pazar gününü kutladılar." Pazar gününe gösterilen saygının derecesi ve bu pazar gününe uyulma şekliyle ilgili olarak Mosheim, Konstantin tarafından emredilen yasanın bir sonucu olarak haftanın ilk gününün " eskisinden daha büyük bir ciddiyetle kutlandığını" söylüyor.¹ Ancak Konstantin, Pazar günü her türlü tarımsal çalışmaya izin verildi. Piskopos Taylor, "ilkel Hıristiyanların Rab'bin gününde her türlü işi yaptıklarını" belirtmektedir.² Aynı açıklamayı Morer de yapmaktadır: "Ortak işlerden kaçınma açısından [Pazar] gününe tam olarak riayet edilmemiştir; ne de onlar (Hıristiyanlar) ortak işlerinden uzakta, ilahi tapınma sırasında olduğundan daha fazla dinlenme gözlemlədiler (bu, o zamanların gerekliliğiydi).³ Cox diyor ki: Ne onun [Konstantin] zamanında, ne de daha sonra, kutlama, doğası gereği Noel, Kutsal Cuma veya diğer kilise kutlamalarına karşılık gelen bir kurum olarak görülüyordu."⁴

NOT 2 - s. 54. Kıyamet'in on ikinci bölümünde büyük kırmızı ejderhanın sembolü vardır. Bu bölümün dokuzuncu ayetinde bu sembol şu şekilde açıklanmaktadır: "Ve büyük ejder, İblis ve Şeytan denilen, bütün dünyanın baştan çıkarıcısı olan o eski yılan, evet, aşağı atıldı. yeryüzü ve onunla birlikte melekleri de." Kuşkusuz ejderha öncelikle Şeytan'ı temsil eder. Ancak baş düşman bizzat Dünya'da görünmüyor; acenteler aracılığıyla faaliyet göstermektedir. İsa doğar doğmaz onu yok etmeye çalışan kötü adamların şahsındaydı. Şeytan, bir hükümeti, planlarını gerçekleştirebilecek kadar tam anlamıyla kontrol etmeyi başardığında, o millet bir süreliğine onun temsilcisi olur. Bütün büyük pagan milletlerde durum böyleydi. Örneğin Şeytan'ın Sur kralı tarafından temsil edildiği Hezekiel 28'e bakın. Bu, bu hükümeti tamamen kontrol etmeyi başardığı için gerçekleşti. Hıristiyanlık döneminin ilk yüzyıllarında, tüm pagan uluslar arasında Roma, müjdeye karşı çıkmada Şeytan'ın baş ajanıydı ve bu nedenle onun temsili ejderhadaydı.

Ancak Roma İmparatorluğu'ndaki paganizmin resmi Hıristiyanlığa yenik düştüğü zaman geldi. Yani, s. 54, "Paganizm yerini papalığa bıraktı. Ejderha canavara "gücünü, tahtını ve büyük yetkisini" verdi. Yani Şeytan, başlangıçta putperestlik yoluyla yaptığı gibi, papalık aracılığıyla da çalışmaya başladı. Fakat papalık ejderha tarafından temsil edilmiyor çünkü o

Tanrı'ya karşıtlığın biçimindeki değişimi göstermek için başka bir sembolün tanıtılması gerekir . Papalığın ortaya çıkışından önce, Tanrı'nın Yasasına karşı olan tüm muhalefet paganizm biçiminde yoğunlaşmıştı; Tanrı'ya açıkça meydan okunmuştu; ancak o zamandan sonra muhalefet O'nunla ittifak kisvesi altında devam etti.Ancak papalık, pagan Roma'dan daha az Şeytan'ın bir aracı değildi, çünkü papalığın tüm gücü, tahtı ve büyük otoritesi ona verilmişti. ejderha tarafından. Ve böylece, papa her ne kadar Mesih'in temsilcisi olduğunu iddia etse de gerçekte Şeytan'ın, yani Deccal'in temsilcisidir.

Papalığı simgeleyen canavar Vahiy 13'te sunulmaktadır; Aynı peygamberlik çizgisini takip ederek, "başka bir canavarın" "yükseldiği" (Va. 13:11-14) görülür; bu canavar, "ilk canavarın tüm yetkisini onun huzurunda", yani onun gözünde kullanır. Dolayısıyla bu diğer canavarın da zulmeden bir güç olması gerekir; ve bu onun "ejderha gibi" konuşmasıyla da görülüyor. Papalık tüm gücünü Şeytan'dan alıyordu ve iki boynuzlu canavar da aynı gücü kullanıyor; aynı zamanda Şeytan'ın doğrudan ajanı haline gelir. Ve onun şeytani karakteri, sahte mucizeler yoluyla canavarın suretine tapınmaya zorlama eylemiyle daha da ortaya çıkıyor. "Aynı zamanda büyük belirtiler de gösteriyor; öyle ki gökten ateş bile insanlardan önce yeryüzüne iniyor. Canavarın önünde gerçekleştirilmesi için kendisine verilen belirtiler nedeniyle yeryüzünde yaşayanları baştan çıkarıyor."

İlk zulmeden güç, ejderhanın kendisi tarafından temsil edilir. Paganizmde Şeytan'la açık bir ittifak ve açık bir meydan okuma vardı. İkinci zulmedici güçte, ejderha maskelidir, ancak Şeytan'ın ruhu onda çalışır; gücü ejderha sağlar. Üçüncü güç arayışında, ejderhanın tüm izleri kaybolur ve kuzuya benzer bir canavar ortaya çıkar. Ancak konuştuğunda ejderha sesi, dış görünüşün altında saklı olan şeytani gücü ele verir ve önceki iki güçle aynı aileden olduğunu kanıtlar. Mesih'e ve O'nun saf dinine her türlü karşıtlıkta, "İblis ve Şeytan olarak adlandırılan eski yılan", yani "bu dünyanın tanrısı" motive edici güçtür. Zulüm yapan dünyevi güçler, onların ellerindeki araçlardan başka bir şey değildir.

NOT 3 - s. 328. Okuyucunun William Miller'ın kehanet dönemleri hakkındaki makul konumunu görebilmesi için, bir muhabire yanıt olarak ilk olarak Mart 1850'de Boston'daki Advent Herald'da yayınlanan aşağıdaki alıntıyı yayınlıyoruz :

"Yetmiş haftalık büyük peygamberlik dönemi Ptolemaios'un Kanonu'na göre belirlendi. Bu Kanon Artaxerxes'in yedinci yılını MÖ 457'ye yerleştirir; ve bu belgenin doğruluğu 20'den fazla tutulmanın meydana gelmesiyle kanıtlanmıştır. Yetmiş hafta, Kudüs'ün restorasyonuna ilişkin bir kararnamenin yayınlanmasından itibaren başlar. Artaxerxes'in krallığının yedinci ve yirminci yılları arasında hiçbir ferman yoktu. Dört yüz doksan yıl, yedinci yıldan başlayarak M.Ö. 457'de başlayıp M.S. 34 yılında biter. Yirminci yılda başlıyorsa M.Ö. 444'te başlayıp M.S. 47'de bitmelidir. Önemli bir olay yaşanmadığı için MS 47'de kapanışını işaretlemek için yirminci yıldan itibaren hesaplayamayız. Bu nedenle Artaxerxes'in yedinci yılını dikkate almamız. Önce Ptolemy'nin Kanonunun yanlışlığını göstermeden MÖ 457 tarihini değiştiremeyiz. Bunu yapmak için, doğruluğunu defalarca kanıtlayan çok sayıda tutulmanın doğru şekilde hesaplanmadığını kanıtlamak gerekir; ve böyle bir sonuç, tüm kronolojik tarihllemeyi değiştirecek ve çağların kurulmasını ve çağların ayarlanmasını tamamen rüya görenin insafına bırakacaktır, böylece kronolojinin kehanetten daha büyük bir değeri olmayacaktır. Yetmiş haftanın MS 34'te bitmesi gerektiğinden, Artaxerxes'in yedinci yılı yanlış bir şekilde belirlenmediği ve bu yönde bazı kanıtlar olmadan değiştirilemeyeceği için, şunu soruyoruz:

Bu dönemin sonuna işaret eden kanıtlar var mı? Elçilerin Yahudi olmayanlara yöneldiği zaman, bu tarihle, sözü geçen diğer tarihlerden çok daha iyi bir şekilde uyum göstermektedir. Ve MS 31'de, geçen haftanın ortasındaki çarpmıha gerilme, kolayca geçersiz kılınamayacak bir yığın tanıklıkla destekleniyor."

Yetmiş hafta ve 2.300 gün aynı başlangıç noktasına sahip olduğundan, Miller'in hesaplaması, 2.300 yıldan milattan önceki 457 yılı çıkararak hemen doğrulanır. Bunun gibi:

$$\begin{array}{r} 2.300 \\ - 457 \\ \hline MS 1843 \end{array}$$

Bu nedenle 1843 yılının 1844 baharına kadar uzandığı düşünülüyordu. Bunun nedeni kısaca şudur: Antik çağda yıl, şimdiki gibi kış ortasında değil, yılbaşından sonraki ilk yeni ayda başladı. ilkbahar gündönümü. Dolayısıyla eski usule göre hesaplanan yılda 2.300 günlük süre başladığı için sonunda da aynı yöntemin uygulanması gerekiyordu. Bu nedenle 1843 yılı kıştan ziyade baharda bitiyor olarak sayıldı.

Ancak 2.300 gün MÖ 457'nin başından itibaren sayılamaz çünkü başlangıç noktası olan Artaxerxes'in fermanı o yılın sonbaharına kadar yürürlüğe girmemiştir. Bu nedenle MÖ 457 sonbaharında başlayan 2.300 günün MS 1844 sonbaharına kadar uzatılması gerekir.

Bu gerçek başlangıçta Miller ve arkadaşları tarafından fark edilmemişti. İsa'nın 1843'te ya da 1844 baharında gelişini beklediler; dolayısıyla ilk hayal kırıklığı ve görünürdeki gecikme. 1844'te "gece yarısı çılgılığı" olarak bilinen bir harekete yol açan şey, kutsal metinlerdeki diğer tanıklıklarla bağlantılı olarak doğru zamanlamanın keşfiydi. Ve bugüne kadar kehanet hesaplamaları, 2.300 günün kapanışının 1844 sonbaharında gerçekleştiğini gösteriyor. tartışmasız kalır.

NOT 4 — s. 373 — Adventistlerin "Rab'bi havada karşılamak için" yükselmek için tunikler yaptıkları hikayesi, kendi iddialarını kanıtlamak isteyenler tarafından uyduruldu. O kadar ustaca duyuruldu ki birçok kişi buna inandı. Ancak dikkatli bir araştırma bunun yalan olduğunu kanıtladı. Yıllarca bunun gerçekleştiğini kanıtlamak için büyük bir ödül teklif edildi.

Ancak başarı olmadan. Rab'bin görünüşünü seven hiç kimse Kutsal Yazıların öğretileri konusunda bu durum için kıyafet dikmenin gerekli olacağını düşünenecek kadar cahil değildi. Azizlerin Rab'le buluşmak için ihtiyaç duyacakları tek giysi, Mesih'in doğruluğunun giysisi olacaktır. Bkz. Apoc. 19:8.

NOT 5 — s. 374 — Dr. Geo. New York City Üniversitesi'nde İbrani ve Doğu edebiyatı profesörü olan Bush, Mart 1844'te Advent Herald'da yayınlanan William Miller'a yazdığı bir mektupta, kehanet zamanlarına ilişkin hesaplamalarıyla ilgili bazı önemli itiraflarda bulundu. dedi Dr.

Çalı:

"Anladığım kadarıyla, peygamberlik kronolojisi çalışmalarına çok fazla zaman ve dikkat ayıran ve bu büyük dönemlerin başlangıç ve kapanış tarihlerini belirlemek için çok çaba harcayan size veya arkadaşlarınıza da itiraz edilmemelidir. Eğer bunlar gerçekten de peygamberlik kitaplarında Kutsal Ruh tarafından verilmişse, hiç şüphe yok ki bunların incelenmesi amacıyla ve muhtemelen Kutsal Kitap'ta verilmiştir.

nihayet tamamen anlaşıldı. Ve bunları saygılı bir şekilde açıklamaya çalışan hiç kimse aptalca bir küstahlıkla suçlanmamalıdır... Bir günü bir yıl boyunca kehanet dönemi olarak almakla, en sağlıklı tefsirlerin yanı sıra Mede'nin seçkin isimleri tarafından da desteklendiğinize inanıyorum. Sör Isaac Newton, Piskopos Newton, Kirby, Scott, Keith ve daha birçokları, bu konuda uzun zamandan beri sizinle aynı sonuçlara varmışlardır. Hepsi, Daniel ve Yuhanna'nın bahsettiği ana dönemlerin aslında dünyanın bu zamanında sona erdiği konusunda hemfikirdir ve bu seçkin ilahiyatçıların sözlerinde bu kadar belirgin bir şekilde yer alan aynı görüşlere sahip olarak sizi sapkınlığa ikna etmek tuhaf bir mantık olacaktır. "Bu araştırma alanındaki sonuçlarınız beni doğruluk ve görev gibi büyük çıkarlardan herhangi birini etkileyecek kadar etkilemiyor." "Anladığım kadarıyla hatanız kronolojinizden ziyade başka bir yönde." " Bu dönemler sona erdiğinde gerçekleşmesi gereken olayların mahiyeti konusunda tamamen yanılıyorsunuz . Açıklamalarının saldırgan sayılmasının temel ve ön nedeni budur... Dünyanın önündeki büyük olay, fiziki bir yangın değil, ahlaki yenilenmedir. Her ne kadar İsa'nın söylediği anlam dördüncü imparatorluğun geçişi, Osmanlı gücü ve O'nun krallığının kuruluşuyla bağlantılı olsa da, yine de doğrulanmış şey, O'nun müjdesinin gücünde, yaygın bir şekilde yayılmasında manevi bir geliş olduğudur. O'nun Ruhu ve O'nun sağlayışının görkemli yönetiminde." Açıkçası Dr. Bush, dünyanın dönüşümünün 2.300 günün sonunu belirleyen olay olduğunu düşünüyordu.

Hem Miller hem de Bush zaman konusunda haklıydılar ama olayın büyük dönemin sonunda meydana geleceği konusunda yanılıyorlardı.

Miller'in öğrettiği doktrinler ondan kaynaklanmadı. Onun kehanet niteliğindeki açıklamalarında ileri sürdüğü her nokta, ayrı ayrı ele alınırsa, bazı muhalifleri tarafından kabul edildi. Sonuç olarak, onun tüm görüşlerini kınayan kimse yoktu ve onu çürütmeye çalışanlar, Miller ile bu çürütenler arasında olduğu kadar kendi aralarında da büyük bir farklılık olduğunu gördüler. Sadece Miller'in teorisini çürütmekle kalmadılar, aynı zamanda birbirlerinin teorisini düzeltmek zorunda kaldılar. Bu durumda onun argümanlarının Miller'in görüşlerini kabul edenler açısından pek bir ağırlığı olmayacaktı.

Dini düşüncenin liderleri olarak kabul edilen kişiler, Miller'a karşı çıkmak için Protestan yorumunun köklü ilkelerini terk etmeye hazırды. Boston Recorder (Ortodoks Cemaati) şunları söyledi: " Miller'in asılsız teorilerinin temelini oluşturan, kardeşlerimizin çoğunluğuyla ortak olarak güvendiğimiz yorumlara olan inancımızın büyük ölçüde sarsıldığını kabul etmek gerekir ."

Miller'in görüşlerini çürütme kararlılığında bazıları, Protestan inancının temel bir özelliği olan harfi harfine yorum ilkelerini kullanmak yerine, tanımlanmamış yöntemleri benimsemek ve bunları ruhsallaştırmak konusunda Evrenselcilere katılmaya hazırды. Profesör Stuart ve Bush tarafından sunulan argümanlarla ilgili olarak New York Evangelisti bunu şöyle ifade etti: "Bu görüşlerin eğilimi, dünyanın gerçek sonu, nihai kıyamet günü veya genel bir kıyamet günü hakkındaki herhangi bir öğretinin kutsal metinlerdeki kanıtlarını yok etmektir. bedeninin dirilişi.

Yorum tarzının korkuyla evrenselliğe doğru yöneldiğini ileri sürüyoruz. Ve bu eğilimi kanıtlamaya hazırız." Bu aynı zamanda evrenselci Hartford'un Prof. Stuart: "Daniel ve Vahiy kitaplarının popüler yorumlarına tavizsiz bir veto koyuyor ve içeriklerinin çoğunun özel bir referansa sahip olduğunu ve aynı zamanda bunların yerine getirilmesinin bunlardan birkaç yıl sonra meydana gelen sahneler ve olaylarda gerçekleştiğini iddia eden evrenselcilere katılıyor.

kitaplar yazıldı. Böylece popüler vaizler binlerce kişinin zihnini Kutsal Yazıların tanıklığını dikkatle gözlemlemeye hazırladı.

NOT 6 — s. 411 — Dünyanın bir sığınak olduğu düşüncesi, Yaratıcı'nın orijinal tasarımına uygun olarak, onun arınacağını ve azizlerin ebedi meskeni olmaya hazırlanacağını öğreten metinlerden çıkarılmıştır. Adventistler bu konuyu tam olarak Wesley ve diğerlerinin öğrettiği şekilde anladılar. Akli, başka bir meskeni ya da arınmaya ihtiyaç duyan başka bir şeyi düşünemiyordu. Dünya'nın ya da insanın barınak olarak yaşadığı yerin lehine sunduğunu bildiğimiz yegâne metinler, bu konumu açıkça onaylamamaktaydı. Göreceğimiz gibi bunlar üç kişiyle sınırlıdır: "Onu getirip mirasının dağında, meskenin için hazırladığın yerde, ya Rab, kutsal yerde dikeceksin, ya Rab.

Tanrım, senin ellerinin kurduğunu." (Çık. 15:17). Metnin bir açıklamasını yapmak için zaman veya yer kaplamadan, bu metnin Dünya'nın bir kutsal alan olduğu fikrini onaylamadığını belirtmek mevcut amaç açısından yeterlidir. Kişi buna ne anlam vermek isterse istesin, öğretisi, insanların o zamanlar kutsal alanda değil, Dünya'da olduğu yönündedir. Daha sonra ayetin, onların sokulmak üzere oldukları toprak parçası olan Filistin'e işaret ettiği ileri sürülüyor. Bu duruş ikinci tarafından desteklenmiyor metin.

"Yeşu bu sözleri Tanrı'nın Yasası Kitabına yazdı; Büyük bir taş aldı ve onu Rab'bin kutsal yerindeki [bazı çeviriler 'kutsal' olarak çevirir] meşe ağacının altına koydu." (Yeşu 24:26). Taş ve meşe Filistin'de bulunuyordu, Rabbin mabedinin yakınında değil, yakınındaydı. Ve diğer metin daha da kısıtlayıcıdır ve burada kullanılan çıkarıma karşı aynı derecede kesindir.

"Onları [halkını] kutsal topraklarına, sağ elinin ele geçirdiği dağa götürdü." (Ps.78.54). Bu dağ, Süleyman'ın tapınağının inşa edildiği Moriah'tı. Ancak O'na götürülmek, "O'nun mabedinin eşliğine götürülmek" sayılır. Dolayısıyla bu metinler Dünya'nın kutsal bir yer olduğunu değil, tam tersini kanıtlıyor.

Yehoşafat'ın duası Ülke ile kutsal yer arasındaki ilişki hakkında gerçek bir fikir verir: "Ey Tanrımız, bu topraklarda yaşayanları halkın İsrail'in önünden kovmadın mı ve onu sonsuza dek nesillere vermedin mi? İbrahim'in arkadaşın? Orada yerleştiler ve senin adına orada bir tapınak inşa ettiler..." (II Tarihler 20:7 ve 8). Bu, Çıkış'ta verilen sıraya karşılık gelir. 25:8: "Ve aralarında yaşamam için beni bir sığınak yapacaklar." Aynı kitapta kutsal mekanın ayrıntılı bir açıklaması, inşası ve Rabbin onayı verilmektedir. Tapınağın arındırılması süreci Levililer 16'da anlatılmaktadır. İsrailoğulları Kenan'ı ele geçirdikten sonra Süleyman, içinde kutsal bir yerin ve çok kutsal bir yerin bulunduğu bir tapınak inşa etti; ve Sina çölünde inşa edilen gezici tapınağın kapları tapınağa nakledildi. Burası daha sonra kutsal alan oldu; Tanrı'nın yüceliğinin Dünya üzerindeki meskeni.

Bazıları dünyevi tapınağın kilisenin bir sembolü olduğunu anladı ve metinlerden kiliseye Tanrı'nın tapınağı denildiğini ileri sürdü. Ancak Kutsal Yazılarda birçok bağlantıda aynı figürün farklı nesnelere temsil etmek için kullanılması alışılmadık bir durum değildir. Kutsal Kitap, yeryüzündeki kutsal yerlerin kutsal yerlerinin "gökte olan türde şeyler" olduğunu açıkça öğretir (İbr. 9:23). "Tanrı'nın tapınağı" ifadesi bazen göksel tapınağı, bazen de kiliseyi belirtmek için kullanılır. Anlamı her durumda bağlama göre belirlenmelidir.

NOT 7 — s. 429 — 1844'teki hayal kırıklığından kısa bir süre sonra Miller dahil neredeyse tüm Adventistler dünyanın son uyarı mesajını aldığına inanıyordu. Verdikleri mesaja olan inançları açısından aksini düşünemezlerdi: "O'nun hükmünün saati geliyor."

(Kıyamet 14:6 ve 7). Doğal olarak bu duyurunun muafiyete son vermesi gerektiğini düşündüler.

Ancak, öğüt almak veya herhangi bir eğitim almak istemeyen birkaç fanatik dışında, müjde işinin bittiği fikri kısa sürede reddedildi. "Denetim kapısının kapandığı" görüşünden vazgeçen bir sınıf, "Kıyamet saati yaklaşıyor" ilanından sonra başka mesajların da duyurulacağını ve Hz. üçüncü ve son melek "tüm uluslara, kabilelere, dillere ve halklara" gidecekti. Yargının Rab'bin gelişinden önce Cennette gerçekleşeceğini öğrendiler; İsa hâlâ Baba'nın tahtı önünde onların Avukatı olarak dururken, doğruların yargısı tamamen yerine gelmiştir; Kurtarıcıları geldiğinde azizlere sonsuz yaşamın hemen bahşedilmesi, onların yargılanıp beraat ettiklerini kanıtlar.

Üçüncü mesajın ışığında aynı zamanda mabet ve onun arınması hakkında da aydınlanma aldılar ve bu sayede en kutsal yerde gerçekleştirilen kefaret gününün antitipik çalışmasının verdikleri mesaja işaret ettiğini öğrendiler. Tanrı'nın tapınağında iki perde veya kapı olduğunu (İbr. 9:3) ve o sırada bunlardan birinin kapalı, diğerinin açık olduğunu gördüler. Ateşli bir şevk ve yeni bir umutla bu gerçekleri vaaz ettiler ve kardeşlerini, büyük Başrahibimizin tüm sadık kullarının günahlarını silmek için girdiği ikinci perdenin içindeki en kutsal yere imanla girmeyi aramaya teşvik ettiler. Habil'den günümüze kadar hediye.

NOT 8 — s. 435 — Vahiy 14:6 ve 7, ilk meleğin mesajının duyurulacağını önceden bildirir. Sonra peygamber şöyle devam ediyor: "İkincisi olan başka bir melek şöyle dedi: Büyük Babil düştü, düştü... Ve üçüncüsü olan başka bir melek de onları takip etti." Burada "takip edilen" olarak tercüme edilen kelime, bu metindeki benzer yapılarda "takip etmek" anlamına gelir. Liddell ve Scott bu terimi şöyle tercüme ettiler: "Onun peşinden gitmek veya onunla birlikte gitmek için onu takip ettim." Robinson, "Takip edin, eşlik edin veya birlikte gidin" diyor. Bu, Markos 5:24'te kullanılan kelimenin aynısıdır: "İsa onunla birlikte gitti. Büyük bir kalabalık O'nu takip ederek O'nu doldurdu." Bu aynı zamanda yüz kırk dört bin kurtarılmış kişi için de kullanılır ve onlar hakkında şöyle söylenir: "Onlar Kuzu'nun gittiği her yerde onun takipçileridir." Her iki durumda da, yakalanan fikrin bir arada, birlikte gitmek olduğu açıktır. Böylece, I Kor.

(AKILLI İŞARET KALDIRILDI) 10:4, burada İsrailoğullarının "aynı manevi çeşmeden içtiklerini; çünkü onlar kendilerini takip eden manevi bir taştan içtiler", "takip edildim" kelimesi aynı Yunanca kelimedenden çevrilmiştir ve kenar notunda "Onlarla gittim" yazmaktadır. Böylece Apoc fikrini anlıyoruz. 14:8 ve 9, yalnızca ikinci ve üçüncü meleklerin belirli bir zamanda birinciyi takip etmeleri değil, aynı zamanda onunla birlikte gitmeleridir. Üç mesaj üçlü mesajdan başka bir şey değil. Sadece görünüş sırasına göre üç tane var. Ancak meydana geldikten sonra bir arada kalırlar ve ayrılamazlar.

NOT 9 – s. 335 — Roma piskoposları çok erken bir dönemde tüm kiliselerden itaat talep etmeye başladılar. Doğu ve Batı kiliseleri arasında Paskalya konusunda yaşanan çekişme bunun çarpıcı bir örneğidir. Bu anlaşmazlık 2. yüzyılda yaşandı. Mosheim şöyle diyor: "Bu yüzyılın Hıristiyanları, Mesih'in ölümünü ve dirilişini anan bayramlar kutladılar... Bu gün, O'nun ölüm yıldönümü olarak kutlandı.

İsa'nın anısına Paskalya Günü veya Paskalya deniyordu." Yahudiler gibi Hıristiyanlar da "kutsal akşam yemeğinin anısına bir Fısıh kuzusunu paylaştıkları kutsal bayramı" kutladılar. Küçük Asya'daki Hıristiyanlar bu bayramı, Yahudilerin Fısıh Bayramı'nı kutladıkları ve İsa'nın öğrencileriyle birlikte Fısıh kuzusunu yediği söylenen ilk Yahudi ayının 14. gününde kutladılar. Bundan üç gün sonra diriliş onuruna bir bayram kutlandı. Öte yandan Batı kiliseleri, Mesih'in dirilişini Paskalya'dan sonraki Pazar günü kutladılar ve Pazar gününden önceki gece Fısıh Bayramı'nı kutladılar, böylece Mesih'in ölümünün kutlanmasını O'nun dirilişiyle ilişkilendirdiler.

"O yüzyılın sonunda [ikincisi], Roma piskoposu Victor, kanunlarının ve kararnamelerinin sözde otoritesi aracılığıyla Asyalı Hıristiyanları, Batılı Hıristiyanların bu konuda uyduğu kurallara uymaya zorlamaya çalıştı. Sonuç olarak... Asyalı piskoposlara otoriter bir mektup yazdı ve onlara Paskalya bayramını kutlama zamanıyla ilgili olarak Batılı Hıristiyanların örneğini taklit etmelerini emretti. Asyalılar bu kibirli talebe... istek ve kararlılıkla karşılık verdiler ve atalarından kalma geleneği hiçbir şekilde terk etmeyeceklerini söylediler. Sonra aforoz gök gürültüsü gürlemeye başladı. Asyalı piskoposların kararlı tepkisine öfkelenen Victor, kardeşlerinin ismine layık olmadıklarını düşünerek onlarla ilişkilerini kesti ve onları Roma Kilisesi ile her türlü bağlantıdan dışladı.¹ Bower'a göre bu, "ilk"ti . Papalık gaspının provası."

Ancak bir süreliğine Victor'un çabaları pek işe yaramadı. Onun mektuplarına hiç dikkat edilmedi ve Asyalılar eski geleneklerini sürdürmeye devam ettiler. Ancak kilisenin yüzyıllar boyunca kendi amaçlarına hizmet etmek için kontrol ettiği imparatorluk gücünün desteğini kazanan Roma, sonunda kazandı. İznik Konsili, "Büyük Konstantin'in nezaketi sonucunda, Roma geleneğine uygun olarak, her yerde Paskalya kutlamalarının aynı günde kutlanmasını emretti. " "çok büyük imparatorun otoritesi" belirleyiciydi.

"Zaman zaman ortaya çıkan dağınık birkaç şizmatik dışında hiç kimse bu ünlü sinodun kararına karşı çıkmaya cesaret edemedi."³

NOT 10 – s. 565 — Günümüzde papalığın ulusal meselelerdeki hızlı etkisinden daha dikkate değer ve insanlar ve uluslar için bundan daha hayati sonuçlar doğuran başka bir hareket yoktur. Papalık hızla tüm dünyevi organizasyonlar arasında en etkili konuma yükseliyor. Avrupa'da, her zamanki gibi papaya tabi olan Katolik uluslarda, Şansölye Bismarck, Almanya'yı neredeyse papalığın emirlerine tabi hale getirdi; İngiltere, İrlanda ile yaşadığı kavga nedeniyle papanın siyasi işlere müdahalesine davet etti; hatta Rusya Çarı bile papalığa teklifte bulunmaya hazırды. Leo XIII'ün başrahipliğinin altın yıldönümü vesilesiyle, İtalya Krallığı ile İsveç ve Norveç birleşik krallıkları dışında, Protestan veya Katolik olsun her milletin Roma'ya saygı gösterdiği iyi bilinmektedir.

Eğer herhangi bir ulusun kendisini Roma etkisinden uzak tutması bekleniyorsa, bu ulus her şeyden önce Amerika Birleşik Devletleri olmalıdır; çünkü bu ulus kendisini anayasal olarak "bir dinin özgürce uygulanmasının kurulması veya yasaklanmasından" muaf tutmaya kararlıdır. Ancak bu ülke, Roma'ya titizlikle boyun eğme konusunda hiçbir şekilde diğerlerinin gerisinde değildir. Papalık delegeleri Kardinal Gibbons'a Romalı onurunun süslerini getirerek Amerika'ya geldiğinde, onları karşılamak için New York limanından bir hükümet gemisi yola çıktı; onur yerinde Amerikan bayrağı yerine papalık bayrağı vardı. Ve Kardinal'in görev töreninde

Papalık prensinin mor rengindeki Gibbons'ı gören Başkan Cleveland ona bir tebrik mektubu gönderdi. Katolikliğe geçmiş çok sayıda senatör ve siyasi temsilcinin çocuklarını Georgetown'daki Cizvit Koleji'ne gönderdiğini söylüyor.

Washington'daki diğer eğitim kurumları yerine ulusal başkent banliyölerinden biri; bu da çok sayıda senatörün ve siyasi temsilcinin Katolik olduğunu veya Roma'nın senatörler ve siyasi temsilciler üzerinde Washington'daki tüm eğitim kurumlarının toplamından daha fazla etkiye sahip olduğunu kanıtıyor. Bu gerçek göz önüne alındığında, Roma'nın ulusal üniversitesini ülkenin başkentinde kurmaya karar vermesi şaşırtıcı değil.

Cleveland yönetiminin İçişleri Bakanı LQC Lamar, kendi bölümünde diğer mezheplerin üyelerinden çok Katolıklara daha fazla pozisyon vermekle suçlandı. Onun yanıtı şuydu: "Eğer Roma Katoliklerinin sayısının diğer mezheplerin üyelerinden daha fazla olduğu biliniyorsa, bunun nedeni onların diğerlerinden daha fazlasını istemeleriydi." Ve bunu, Katolik Kilisesi'nin Washington'da "Kızılderiiler arasında misyonerlik ve eğitim amaçlı sosyal yardım çalışmaları için fırsatlar arayan, enerjik ve yorulmak bilmez bir yöneticisi" olduğunu söyleyerek açıkladı. Hıristiyan Birliği, dini kontrol altındaki devlete ait yerli okulların beşte dördünün Roma Katoliklerine verildiğini söyledi. Cleveland idaresindeki İçişleri Bakanlığı Başsavcı Yardımcısı Bay Zach. Montgomery, devlet okullarına karşı tüm Roma Katolik düşmanlığına sahip bir Roma Katoliktir ve bunu göstermek için resmi konumunu ve nüfuzunu kullanmaktan çekinmemektedir. Carroll Enstitüsü'ndeki görev süresi boyunca, devlet okulu sistemini sapkın, ebeveyn karşıtı ve mutluluğu yıkıcı olmakla açıkça kınadı. Ve Amerika Birleşik Devletleri Senatosu, onun Başsavcı Yardımcısı olarak atanması onaylandığında devlet okullarına olan düşmanlığının tam olarak farkına vardı. New Yorker Observer, devlet yardımı alan tek devlet hastanesinin Roma Katolik hastanesi olduğunu söyledi.

Avusturya'nın yeni büyükelçisi Sayın John Jay, 1888 Cumhuriyetçi Ulusal Konvansiyonu'nun New York delegelerinden biri olan Sayın Warner Miller'a gönderdiği bir mektupta, Roma Katoliklerinin şu anda bile "ABD'yi bir anlaşmaya varma isteğini soğukkanlılıkla tartıştıklarını" söyledi. İrlandalıların oylarıyla tamamen Vatikan'a tabi bir halk. Kanada Başpiskoposu Lynch, Lord Randolph Henry Spencer Churchill'e (The Churchman, New York, 2 Nisan 1887) şunları yazdı: "İrlandalıların oyu Amerika'da büyük bir faktör." "Kuruluşlarınızın gücü her geçen gün artıyor."

"Başkanlık ve diğer seçimlerde zaten güç dengesini ellerinde tutuyorlar."

Daha sonra (AKILLI İŞARET KALDIRILDI) Bay Jay şunları söyledi: "Bay Chamberlain'in Balıkçılık Komiseri olarak atanmasının duyurusunu, yaptığı hiçbir anlaşmanın düzeltmeye tabi olmayacağı hatırlatıldı. İngiltere büyükelçimiz Bay Phelps'in adalet bakanı olarak atanabileceği önerisi, adaylığın reddedilebileceğine dair hemen bir açıklama yapılmasına neden oldu... Yakın zamanda Amerika Birleşik Devletleri Senatosunda (16 Şubat 1888) açıklandı. "Ortak okullar için geçici destek sağlanmasında ulusal yardım" bütçesi üzerine yapılan bir tartışmada, bir senatör konuşmacıya bir Cizvit rahibinin orijinal mektubunu göstermişti. Bu mektubunda bir Kongre üyesinden bütçeye karşı çıkmasını ve bütçeyi geçersiz kılmasını talep ederek, ülke genelinde bütçeyi yok etmek için her şeyi organize ettiklerini söyledi; Meclis Komisyonunda başarılı olduklarını ve bu bütçeyi kaçınılmaz olarak yok edeceklerini söylediler. Ve şu da bir gerçek ki, Senato'dan üç kez, üç ayrı Kongrede, her seferinde daha fazla oy alan bu bütçe, Meclis'te defalarca reddedildi.

Meclis'te bütçe lehinde çoğunluk olduğunu bilenler tarafından Meclis Komisyonu; ve altı yıl boyunca Kongre mevzuatı [böylece] engellendi."

Katolik Kilisesi ülkenin laik basınını büyük ölçüde kontrol ediyor; ve New York Evangelist, Christian at Work, Christian Union ve Independent gibi önde gelen "Protestan" dini gazetelerin hepsi papalığa iltifatlarda bulundu. 29 Mart 1888 tarihli Evangelist , Kardinal Gibbons'ı "tek kardinal" olarak tanıyor; The Independent, Papa XIII. Leo'ya "uzun bir saltanat sürmesini ve liberal politikasında en iyi başarı dileklerini" diliyor; Christian at Work onu "Kutsal Baba" olarak selamlıyor ve "tüm Hıristiyan dünyası" adına onu "Tanrı'ya olan bağlılığı ve insanlığın refahı için gösterdiği çaba, birçok hatadan arınmışlığı kadar açık olan o saygıdeğer adam" olarak yüceltiyor. ve seleflerine karşı hoşgörüsüzlük"; ve 26 Ocak 1888 tarihli Hıristiyan Birliği onu "geçici bir prens" ve "yüksek papa" olarak tanıyor.

NOT 11 – s. 573 — Bu hareketler çeşitli biçimlerde ve farklı şekillerde karşımıza çıkmaktadır, ancak hemen hemen her biçimi bünyesinde barındıran ve amaçlarına ulaşmak için her yola başvurarak faaliyet gösteren örgüt, Milli Islahat Derneği'dir. Bu, "Birliğin yedi eyaletinden on bir farklı Hıristiyan mezhebinin" temsil eden bir konferanstan kaynaklandı. Artık "kilisenin tüm şubelerinden", Kadınlar Ulusal Hıristiyan Denge Birliği ve Yasak Partisi'nden önde gelen erkeklerin desteğini alıyor. O, "Hıristiyan bir hükümet kurmak için" Anayasa'da bir değişiklik yapılmasını önerdi; "Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yı sivil hükümetteki tüm yetki ve gücün kaynağı olarak tanıdı, Rab İsa Mesih'i ulusların Valisi olarak tanıdı ve O'nun iradesi şu şekilde açıklandı: Dünyanın yüce yasası"; böylece "tüm Hıristiyan yasalarını, kurumlarını ve hükümet sözleşmelerini Yeryüzünün temel yasasının inkar edilemez temelinde oturtuyoruz." Boston'daki Park Street Kilisesi'nin papazı David Gregg, DD tarafından açıklanan önerilerinden biri, Devletin "insanların vicdanına hükmetme hakkına" sahip olduğunu. Hıristiyan Devlet Adamı'nın açıkladığı bir diğeri ise hükümetin "aramıza gelen herkese Hıristiyan ahlakının yasalarını dayatması gerektiği" yönünde. Rahip EB Graham tarafından sunulan bir diğeri ise şu: "Eğer İncil'in muhalifleri hükümetimizi ve onun Hıristiyan özelliklerini takdir etmiyorlarsa, bırakalım onları ıssız, ıssız bir ülkeye ve şeytan adına ve onun hatırına gitsinler. ona boyun eğdirin, ateist ve kafir fikirlere dayalı kendi hükümetini kurun, sonra eğer orada kalabilirlerse ölene kadar kalsınlar."

Jonathan Edwards, DD tarafından açıklanan bir diğer görüş ise, yedinci günü kutlayan Yahudilerin ve tüm Hıristiyanların ateist olarak sınıflandırıldığı ve "bu sorunda (Ulusal Reformasyon) "aynı şekilde yaşayamayacak olan ateistlerle" tek bir taraf olarak ele alınması gerektiğidir. kıta", Ulusal Hıristiyan Reformu ile.

Ulusal Reform hükümet teorisinin kurulmasının teokrasi kurumundan başka bir şey olmayacağını herkes hemen görebilir. Ve aslında kurmayı önerdikleri şey de budur. "Böyle yönetilen bir cumhuriyet O'nundur" diyorlar. halk aracılığıyla ve bu, İsrail hükümeti gibi gerçek ve hakiki bir teokrasidir." Bayan Willard tarafından Hükümette Tanrı hakkında yazılan aylık Ulusal WCTU yorumunda şöyle deniyor: "Gerçek teokrasi henüz gelmedi [ve] İsa'nın yasa ve yasa koyucular tarafından tahta oturtulması; bu nedenle, bir Hıristiyan ve bir vatansever olarak kadınların hakları için özveriyle dua ediyorum. oy kullanma hakkı." Bayan Willard, 1887'deki WCTU Ulusal Konvansiyonu'ndaki yıllık konuşmasında şunları söyledi: "İsa'nın krallığı, siyaset kapısı aracılığıyla hukukun krallığına girmelidir... Her ikisinde de [Demokratik ve Cumhuriyetçi Partilerde yeterince ılımlı adam var.] , hükümeti devralmak ve yakın geleceğin partisine ulusal yasak getirmek için, ki bu Tanrı'nın Partisi olmalı... Onları rahat bırakmaması için Tanrı'ya dua ediyoruz... onlar... bir karar alana kadar... siyasette Mesih'e itaat yemini ve

Allah'a ibadet etmek için büyük bir ordu halinde seçimlere yürüyün... Hıristiyan kadınların sabırlı ve sürekli çalışmalarının gelecek nesillerde siyasette karşılık bulacağına ve Allah'ın Partisi'nin ön planda olacağına inancım tamdır." İnsan yapımı bir teokrazi, insanı Tanrı'nın yerine koyan bir hükümet planıdır. Papalığın üzerine inşa edildiği teori tam olarak budur ve papalık da tam olarak budur. Bu hükümetteki Ulusal Reform teorisi, papalığın canlı bir imajının yerleştirilmesinden başka bir şey olmayacak. Bu partilerin yaptığı gibi papalık teorisini savunurken, bu planın başarıya ulaşması için papalık ile işbirliğini sağlama konusunda istekli olmaları şaşırtıcı olmasa gerek. Hıristiyan Devlet Adamı , Ulusal Reform Derneği'nin resmi organıdır ve 11 Aralık 1884 tarihli başyazısında bu gazete şunu ilan ediyordu: "Güney Amerika cumhuriyetlerinde, Fransa'da ve başka yerlerde bu gerçeği içtenlikle ve neşeyle kabul ediyoruz. Avrupa ülkelerinde, Roma Katolikleri ulusal Hıristiyanlığın savunucuları olarak tanınırlar ve laiklik yönündeki tüm önerilere karşı çıkarlar... Siyasi ateizmin ilerlemesine karşı direnişle işbirliği yapmaya istekli olduklarında, biz de onlarla memnuniyetle el ele veririz. Çok uzak olmayan günlerde gerçekleşmesi gereken Ulusal Hıristiyanlığın Teşviki Dünya Konferansı'nda birçok ülke yalnızca Roma Katolikleri tarafından temsil edilebilir." Ve aynı gazetenin 31 Ağustos 1881 tarihli sayısında Rahip Sylvester Scovil şunu belirtti: "[Tüm insanların] bu ortak çıkarı

Cumartesi-Pazar günleri yapılan dini hizmetler] hem çalışma kararlılığımızı hem de Roma Katolik vatandaşlarımız ile her şekilde işbirliği yapmaya hazır olmamızı güçlendirmelidir. İlk tekliflerimizde bazı retlerle karşılaşabiliriz ve Katolik Kilisesi'nin diğer kiliselerle el sıkışmayı kabul edeceği zaman henüz gelmedi; ancak tekrarlanan ilerlemeler kaydetmenin ve hangi biçimde vermeye istekli olursa olsun işbirliğini neşeyle kabul etmenin zamanı geldi. Bu da durumun ihtiyaçlarından biri. Ahlaki yasama sorunları konusunda Hıristiyanlığın iki büyük bölümü arasındaki bağlantı, bu tür konularda en iyi düşünürlerimizin ve büyük deneyime sahip adamlarımızın dikkate almaya değer bir şeydir. Papa Leo XIII'ün 1885 tarihli Genelgesi bununla mükemmel bir uyum içindedir ; bu emir şu şekildedir: "Tüm Katolikler, eyaletlerin anayasalarının ve mevzuatlarının gerçek kilisenin ilkelerine göre modellenmesine neden olmak için ellerinden gelen her şeyi yapmalıdırlar ve tüm Katolik yazarlar ve Gazeteciler yukarıdaki reçeteleri bir an bile olsa gözden kaçırmamalı." Bu nedenle, Ulusal Reform Derneği'nin amacı Roma'nınkiyle aynı olduğundan, "sevinçle el ele verme" isteği göstermeleri beklenmelidir. Ve Protestanlık, Roma'nın yardımıyla ya da yardımı olmadan sivil iktidarın kontrolünü ele geçirdiğinde, bu, papalığın imajını yükseltmek olacaktır.

NOT 12 – s. 578 — Habeşistan'da [şimdi Etiyopya'da] hâlâ İncil'de geçen Şabat'ın gözlemcileri var. Joseph Wolff, 1838 tarihli gazetesinde bu ülkeye yaptığı ziyareti anlatırken, "Hazien vilayetinde Habeşliler arasında Yahudilerin Şabatı, yani yedinci gün sıkı bir şekilde kutlanmaktadır" demişti.

NOT 13 — s. 605, 613 — "Mühür" kelimesi Kutsal Yazılarda, günlük yaşamda bile çeşitli anlamlarda kullanılmaktadır. En eksiksiz sözlük olan Webster'ın verdiği tanım şudur: "Onaylayan, onaylayan veya tesis eden; güvenlik; kimlik doğrulaması yapan şey; neyi garanti eder, yetkilendirir veya onaylar? Yine kendisi tarafından sağlanan "işaret" ve "işaret" terimleri, Romalılar 4:11'de olduğu gibi, Kutsal Yazılarda mühürün eşanlamlıları olarak kullanılmaktadır.

Nuh'la yapılan antlaşmada güvenlik veya istikrarın kanıtı anlamında kullanılmıştır. Bulutlardaki yay, Tanrı'nın artık olmadığına bir işaret veya anıtı olarak verildi.

bir tufanla Dünya'yı yok edecekti (Yaratılış 9:13). İbrahim'le yapılan antlaşmada sünnet bir işaret veya anmaydı. Onayladı veya kesinleştirdi; çünkü bu işarete sahip olmayanlar kesildi (Yaratılış 17:11, 14). Bu işaret veya anıt bir kurumdu, bir ayin. Gesenius, orijinal metinlerde geçen kelimenin tanımını "anıt" olarak vermektedir. Ancak anma, anma anlamında bir anıt, bir işaret veya işarettir.

Exodus'ta. 31:17 ve Ezek. 20:12, 20, Rab'bin Şabatı'na bir işaret denir. Bu, Yaraticının işinin bir anıtıdır ve dolayısıyla O'nun gücünün ve tanrısallığının bir işaretidir (Rom. 1:20). O da sünnet gibi bir müessesedir; ama bir ayırım var: Sünnet bedendeki bir işaretti, Şabat ise zihindeki bir işaretti.

"Şabat günlerimi kutsayın; çünkü benim Tanrınız Rab olduğumu bilirsiniz diye benimle sizin aranızda bir işaret olarak hizmet edecekler." (Hezekiel 20:20).

Ezek'te. 9:4'ün orijinalinde kullanılan sözcük işaret olarak çevrilmiştir. Gesenio bunun "bir işaret, bir işaret" olduğunu söylüyor. Septuagint bu metinde, orijinal Yunanca Romalılar 4:11'de kullanılan ve "işaret" olarak çevrilen kelimenin aynısını sunmaktadır. Dolayısıyla işaret, işaret ve mühür sözcükleri Kutsal Yazılarda aynı şeyler için kullanılır veya benzer anlamda kullanılır.

Ezek. 9:4 ve Rev. 7:2 ve 3, Tanrı'nın hizmetkarlarının alınlarına bir işaret veya işaret konulduğunu söylüyor. Her iki metin de kötülerin tamamen yok olacağı zamandan söz ediyor. Mühür, Tanrı'nın halkının üzerine, onları yaklaştırmakta olan kötülüklerden korumak için bir koruma olarak konulmuştur. Ancak "alın"ın bir figür olarak zekayı veya akli belirtmek için kullanıldığı, "kalp" in ise huy veya duygulanımları belirtmek için kullanıldığı açıktır. Alın işaretlemek veya mühürlemek "zihne yazmakla" aynıdır (İbraniler 10:16).

Şabat Tanrı'nın işaretidir; O, O'nun yasasının mührüdür (Yeşaya 8:16). O'nun otoritesinin ve gücünün sembolüdür. Allah'tan olduğunu anlamamızı sağlayan bir işarettir ve bu nedenle alınına konduğu söylenir. Canavara tapanların (Vahiy 13) onun işaretini alınlarına veya ellerine aldıkları söylenir. Alın nasıl akli temsil ediyorsa, el de gücü temsil eder (bkz. Mezmur 89:48: "Yoksa ruhunu mezarın pençesinden kurtaracak mı?"). Zorunlu ibadetler Allah katında kabul edilemez; Kullarının yalnızca alınları mühürlenmiştir. Ama kötü güçler için bu kabul edilebilir; Roma hiyerarşisi tarafından her zaman arzu edilmiştir. Bu işaretin niteliğine ilişkin kanıtlar için 25. bölüme bakın. Tanrı'nın işareti veya mührü O'nun Şabatıdır ve canavarın mührü veya işareti buna doğrudan karşıttır. "Güneşin günü"ne ait sahte bir Cumartesi. Vahiy 14:9-12'ye göre canavarın işaretini almayanlar Tanrı'nın emirlerini yerine getirir; ve Şabat dördüncü kuraldadır. Rab'bin Şabatı'nı tutarlar; onlarda O'nun işareti veya mührü vardır. Bu işaretin önemi şu şekilde gösterilmektedir: Dördüncü emir, Yaradan'ı sahte tanrılardan ayıran kanundaki tek emirdir. Jer ile karşılaştırın. 10:10-12; Elçilerin İşleri 17:23 ve 24; Kıyamet. 14:6, 7 vb. Ve O, kanununun, uyulması halinde halkının zulme uğramasına neden olacak kısmıdır. Fakat canavarın işaretini veya işaretini kabul ettirmeye çalışan zulm edenlerin üzerine Tanrı'nın gazabı düştüğünde, onlar, yaşayan Tanrı'nın mührü olan Şabat gününün önemini anlayacaklar.

Rab'bin sesi yeri sarstığında söylediklerinden yüz çevirenler, O'nun sesi gökleri ve yeri sarstığında ölümcül hatalarını itiraf edeceklerdir (İbraniler 12:25, 26; Joel 3:9-16, ve diğerleri). Ayrıca bkz. Bu kitabın 639 ve 640.

Biyografik notlar

COLUMBA — Müjde Büyük Britanya'ya ikinci yüzyılda ulaştı; o zamandan beri dördüncü yüzyılda Succat'ın veya Aziz Patrick'in çabaları sayesinde İrlanda'ya yayıldı. Britanya'nın MS 449'da pagan Saksonlar tarafından işgal edilmesi, İngiltere ve İskoçya'daki Hıristiyan inancının neredeyse tamamen kökten kopmasıyla sonuçlandı. Ancak yüz yıl sonra, Succat'ın çabaları sayesinde gelişen kiliselerden birinden gelen İrlanda yerlisi Columba'nın çalışmaları sayesinde yeniden canlandı. Columba, sevindirici haberi kendi ülkesinde yaymak için çok çalışıyordu, dikkati pagan Pictlerin (İskoçya'nın eski sakinleri) durumuna çekildi ve onları din değiştirmeye karar verdi. Bazı arkadaşlarıyla birlikte İskoçya'nın batı kıyısındaki küçük Iona adasına yerleşti. Orada bir kilise ve kolej büyüdü ve oraya gönderilen evangelistler aracılığıyla müjde Avrupa'nın önemli bir bölümünde vaaz edildi.

Columba, "yüksek bir yapıya ve asil davranışlara sahip" olarak zengin bir evde doğdu. O, keskin bir algıya ve çok güçlü bir karaktere sahip bir adamdı; Başkalarını etkileyen ve şekillendiren usta beyinlerden biri." "Tanrı'nın Sözü'ne karşı büyük bir sevgisi vardı ve onu okuyarak, inceleyerek ve kopyalayarak çok zaman harcadı. Ayrıca saatlerini duaya ve koruması altındaki topluluklara rehberlik etmeye adadı; onlara Hıristiyan bilgisinin yanı sıra yararlı ticaretler de öğretmeye çabaladı."

Bu adam İskoçya ve İngiltere'de şahsen ve büyük bir başarıyla çalıştı ve İrlanda'yı birçok kez ziyaret etti. Son günleri, sık sık deyimiyle "kalbinin adası" olan Iona'da geçiyordu. Hayatının son sahnesi çok dokunaklıydı. Ölümünden bir gün önce, misyon evine ve küçük çiftliğine bakan bir tepenin tepesine götürüldüğünde, onu yakından inceledi ve iki elini kaldırarak, onun için ilahi takdis duasında bulundu. "Kulübesine döndüğünde, Mezmurları yazıya dökmek gibi günlük işine devam etti ve şu yazının yazılı olduğu yere gitti: 'Rab'bi arayanların hiçbir iyiliği eksik olmayacak',

şöyle dedi: Burada, sayfanın sonunda durmalıyım.' Zil sabah zilini çaldığında kiliseye gitti ve kardeşleri onun arkadaşlığının tadını çıkaramadan Columba sunağın önünde bayıldı. Konuşmadığından sağ elini kaldırıp onları kutsamak için bir kez daha zayıf bir çaba gösterdi ve yüzünden yayılan neşeyle sonsuza kadar dinlendi.

Columba, MS 521'de İrlanda'nın Donegal ilçesindeki Gartan'da doğdu ve MS 597'de İskoçya'nın Iona kentinde öldü. W..

WALDENS'LER — "Valdensliler" adının, MS 1150 civarında yaşayan Fransa'nın Lyon kentindeki tüccar Peter Waldo'dan geldiği söylenmektedir. Ticari faaliyetlerinin ortasında kendini edebiyat çalışmalarına adama fırsatı bulan Waldo, İncil yönlendirildi; ve müjdenin gerçeklerini aldıktan sonra hayatını bir müjdecinin işine adadı. Masrafları ve denetimi kendisine ait olmak üzere, Yeni Ahit'in o zamanlar Güney Fransa'nın yerel dili olan Latin diline çevirisini gerçekleştirmeye çalışarak Reform davasına önemli bir hizmette bulundu. Bu, Kutsal Yazıların ortaçağ Avrupa dillerinden birine yapılan ilk tam çevirisiydi ve popüler kullanıma açık tek çeviriydi.

Ancak Valdocular veya Vaudois olarak bilinen ilk Hıristiyanlar, Waldo'nun zamanından önce de vardı. En eski zamanlardan beri, havarisel kilisenin inancını savunan ve Roma zulmüne ve yozlaşmasına karşı tanıklık eden Hıristiyanlar vardı. Lombardiya ovalarını, Piedmont Alplerini ve Piyemonte Alplerini kapsayan Milano piskoposluğu

Güney Fransa'nın vilayetleri - Roma tahtının zamansal bölgelerini kapsadığı ölçüde aşırıydı; ve Milan, papanın üstünlüğünü on birinci yüzyılın ortalarına kadar tanıyamadı. O zaman bile birçok kişi piskoposlarının eylemlerini reddetti ve Piedmont dağlarında Roma'dan bağımsızlıklarını korudular. Güney Fransa'da Albigensliler papalık gasplarına karşı benzer bir direniş gösterdiler.

13. yüzyılda Innocentius III döneminde başlayan zulüm, Albigenslilerin yok olmasıyla sonuçlandı; ve Valdocular'a karşı yüzyıllar boyunca öldürücü şiddete devam edildi. Barış uğruna çoğu kişi sonunda Roma'ya dışsal olarak uymaya başvurdu. Ancak Reformasyonla birlikte Piyemonte vadilerinin sakinlerine yeni bir hayat canlandı. Bir kez daha imanlarına tanıklık ettiler ve zulüm ateşleri yeniden alevlendi. Çoğu zaman üzerlerine asker birlikleri gönderildi. Katliam katliamı takip etti. En korkunç işkenceler, insan kılığına giren iblisler tarafından yaşlılara, çaresiz kadınlara ve küçük çocuklara yapılıyordu. 1685'te fetih tamamlandı. Vadilerin hayatta kalan tüm sakinleri, fatihlerinin hapisanelerini doldurmak üzere sürüklendi. İhmal, zulüm ve salgın hastalık onların hain işlerini yaptı; ve bir yıldan kısa bir süre içinde hapisane kapıları açıldığında oraya giren on dört bin kişiden yalnızca üç bini kaldı. Sürgüne mahkum edildiler ve kışın sonunda çok sayıda kişi sığınacak bir yer bulmak için Alpleri geçti. Yüzlerce kişi öldü ve korkunç acıların ardından hayatta kalanlar Cenevre'nin kapılarına ulaştı. Birkaç yıl sonra bu grubun bir kısmı dağlarına geri döndü ve terk edilmiş evlerinin mülkiyetini yeniden ele geçirdi.

18. yüzyılda dini zulüm sakinleşti. Ancak 1799'da Waldocular hâlâ birçok sivil kısıtlamaya tabiydi; Katolik inancında eğitim görmek için çocukları sıklıkla kaçırılıyor ya da zorla onlardan alınıyordu ve onlardan Roma din adamlarına ondalık vergi ödemeleri isteniyordu. 1848 yılına kadar Piedmont yöneticileri tarafından tüm sosyal ve siyasi haklardan yararlanmaları kabul edilmedi. Ancak Papalık Devletlerinde papa hâlâ üstün durumdaydı ve onun gücü din özgürlüğüne yönelik kalıcı bir tehdit oluştuyordu. Ancak 1870'de papanın kalesi çöktü. Yeni Ahit Roma'da genç Waldocular tarafından Vatikan'ın pencereleri altında basıldı. Hapishanelerden biri yayınevine dönüştürüldü ve bir zamanlar İsa'nın şehitlerinin çığlıklarının yankılandığı işkence odasına, barış müjdesinin tüm dünyaya gönderildiği matbaa yerleştirildi.

JOHN WYCLIFFE — Veya "Reformdan önceki reformcuların en büyüğü" olan Wycliffe'li John, 1324 yılı civarında İngiltere'nin Yorkshire kentinin aynı adlı köyünde doğdu. 1384'te öldü. Hayatının ilk yıllarına dair çok az şey biliniyor. Eğitimini, o dönemde bile yaklaşık 30.000 kayıtlı öğrencisi olan Oxford Üniversitesi'nde aldı. Hayatının sonuna kadar orada ikamet etmeye ve ders vermeye devam etti. Wycliffe, Edward III'ün papanın haraç talebini reddetme eylemini ve ayrıca Aşağı Ülkelerdeki papalık nuncio'larıyla ilgilenmek üzere atandığında halkın haklarını savunarak, kralın ve halkın güvenini ve onayını kazandı. Papanın ve işbirlikçilerinin yorulmak bilmeyen düşmanlığı tarafından takip edilmesine ve sonunda üniversiteden dışlanmasına rağmen, kral tarafından Lutterworth papaz evi olarak atandı ve burada kendisini İncil'i ana diline tercüme etmeye adanmıştı. "Wycliffe kendisini bir bilim adamı, diplomat ve vaiz olarak öne çıkardı." "Onun harika bilgisi ve entelektüel kapasitesi, üniversitede baskın bir etki yaratmasına olanak sağladı. Ancak Kutsal Kitap onun kuralı ve temeliydi. Vaazları buna gerçekten doymuştu. Amacı her zaman Mesih'in gerçeğini savunmaktı."

Hussinetz, Bohemya'dan 1378'de doğan JOHN HUSS , hakikat meşalesinin Wycliffe'den on altıncı yüzyılın reformcularına aktarıldığı kişilerin başında geliyordu. Prag Üniversitesi'nde eğitim gördü ve 1402'de rektör oldu.

o eğitim kurumunun kurucusu ve Beytullahim Şapeli'nin vaizi... Gerçeği Wycliffe kadar net anlayamıyordu; İngiliz reformcunun vazgeçtiği papalık doktrinlerini sürdürdü. Ancak Kutsal Yazıların yanılmazlığı şeklindeki büyük temel gerçeği savundu ve kilisenin kötü alışkanlıklarını sadakatle kınadı; Sadakatinin bir kanıtı olarak hayatını ortaya koydu. 1415'te Konstanz'da yakıldı.

"Huss, zihinsel yeteneklerinin ve yeteneklerinin hacminden çok, inançlarını oluşturduğu açık sözlülük, bu inançları sürdürme kararlılığı ve bunları ifade ederken gösterdiği fedakar coşkuyla çok daha dikkat çekiciydi. Dünyanın entelektüel zenginliğine bir şey kattığı söylenemez. Ancak manevi sermayesine katkısı çok büyüktü." O, haklı olarak "dürüstlük ve özgürlük, ışıktaki ilerleme ve büyüme uğruna hayatını feda eden şehitlerin en cesurlarından biri" ilan edildi.

Huss'un sadık arkadaşı Praglı JEROME , asil bir Bohem ailesinin soyundan geliyordu. Prag Üniversitesi'nde uzun yıllar geçirdikten sonra Fransa, Almanya ve İngiltere'nin önde gelen üniversitelerinde eğitimine devam etti ve her birinden İlahiyat Doktoru unvanı aldı. Oxford'da Wycliffe'in yazılarına aşina oldu ve onları büyük bir heyecanla inceledi. "Şu ana kadar bilimin zarfından başka bir şey görmedik; Wycliffe çekirdeği açan ilk kişiydi."

Wycliffe'in yazılarını Bohem diline çevirmeye çalıştı ve şehrine döndükten sonra Reform doktrinlerini yayma konusunda Huss'a katıldı. Jerônimo, 1365 yılı civarında doğdu ve 1416 yılında Köstence şehrinde kazığa bağlanarak yakıldı.

MARTIN LUTHER — Saksonya'nın Thuringian Ormanı'nda bulunan küçük bir kasaba olan Eisleben, tüm reformcuların en büyüğü olan Luther'in doğum yeriydi. Edebiyatta Rönesans'ın başladığı ve insanların zihinlerinin ortaçağ sersemliğinden uyandığı 1483 yılında doğan Luther, onları batıl inançların köleliğinden kurtaran kişi, Tanrı'nın elindeydi. Çocukluğunda Magdeburg ve Eisenach'taki Mansfeld okuluna gönderildi ve o zaman bile keskin bir entelektüel güç sergiledi. Eisenach'ta evlerin önünde şarkı söylerken ve İsa'nın davası için ekmek isterken, kendisini evinde karşılayan ve o zavallı genç öğrenciyi annelik bakımı vaad eden nazik Ursula Cotta'nın dikkatini çekti. 1501'de Luther Erfurt Üniversitesi'ne girdi. Dört yıl sonra çalışmalarını manastır hayatıyla değiştirdi. 1507'de rahip olarak atandı ve ertesi yıl Wittenberg Üniversitesi'nde bir sandalyeye oturmak üzere çağrıldı. Hoşgörüyeye karşı ünlü tezleri 1517'de yayınlandı ve 1521'de Solucanlar Meclisi'nin huzuruna çıktı. Hakkında yirmi beş yıl boyunca uzaklaştırma kararı çıkarıldı. Ancak Wycliffe gibi o da huzur içinde öldü. Aktif yaşamının neredeyse tamamı Wittenberg'de geçmiş olmasına rağmen, cenazesi doğduğu şehir olan Eisleben'de gerçekleşti ve burada aktif çalışmalarından yıpranmış olarak 18 Şubat 1546'da vefat etti.

"Luther'in fiziksel yaşamı çoğunlukla acılarla doluydu. İlk yıllarında şekli zayıftı, ancak daha sonraki yıllarda biraz şişmanladı. Daha sonraki portrelerinde gördüğümüz yüzünün yuvarlaklığının ise sağlamlığın değil, ödemli bir eğilimin sonucu olduğu söyleniyor.

Önceki zorluklar nedeniyle dokularında sıvı birikmesi. Alışkanlıkları perhizliydi. Sesi ne yüksek ne de güçlüydü; Sözlerinin güçlü etkilerini yaratan şimşek vardı ama gök gürültüsü yoktu."

"Luther'in hayatındaki karakteri o kadar şeffaf ki, onun çizgilerini çizmeye pek gerek yok. O kadar saftı ki, bütün dünya onun kusurlarını örtmek için komplo kursaydı, kendi eliyle onları ortaya çıkarırdı. Onun aceleciliği güçlü bir doğadan, inançları sağlam ve düşmanlara karşı hakikatin savaşından kaynaklanıyordu.

acımasız. Bencillikten uzak, gayretli, dürüst, tehlike karşısında yılmaz, şefkat ve insanlık doluydu. Luther insan ırkının en büyük yaratıcı ruhlarından biriydi, söz ve eylemde güçlüydü, popüler bir konuşmacı olarak eşsizdi, sıradan insanlardan biriydi ve yine de prensler arasında bir prens, bir inanç oğlu, bir Tanrı oğluydu - ve bu Herkes tarafından kabul ediliyor."

Luther'in Alman Reformasyonu'ndaki arkadaşı ve işbirlikçisi PHILIP MELÂNCTON, 1497'de doğdu. Baden Dükaliği'ndeki Bretten'li bir silah ustasının oğluydu ve ünlü Reuchlin'in akrabası ve öğrencisiydi. Almanya'da Yunanca ve İbranice öğrenimini tanıtmak zor. Melanchthon'un anlayışının gücü ve netliği, bilginin edinilmesini bir zevk haline getirdi. On iki yaşında Heidelberg Üniversitesi'ne girdi ve on yedi yaşında doktora derecesini aldı. Adını Schwartzerd ("kara toprak") yerine Yunanca antroponim Melanchthon'a (aynı anlama gelen) değiştirmesi de bu sıralarda oldu. O zamanlar okuryazar erkeklerin isimlerini Almancadan Latince veya Yunancaya çevirmesi alışılmadık bir durum değildi. Melanchthon, yirmi bir yaşındayken Wittenberg'deki Yunanca kürsüsüne çağrıldı ve ardından Luther ile büyük reformcunun ölümüne kadar devam edecek bir dostluğa başladı.

Melanchthon, Luther'i İlyas'a benzetiyor ve onu "Tanrı'nın Ruh'uyla dolu bir adam" olarak adlandırıyor. Ve Luther, kendisini Melanchthon'la karşılaştırarak şunları yazdı: "Ben kalabalığa ve şeytanlara karşı mücadeleyle meşguldüm, bu yüzden kitaplarım bu kadar saldırgan. Ben yolları yapması gereken kaba bir öncüyüm ama Usta Philip yumuşak ve yumuşak bir şekilde geldi, Tanrı ona hediyeler bahsettiği için tüm kalbiyle ekiyor ve suluyordu." Açıklığı, gücü, sadeliği ve zarafeti düşmanları tarafından bile tanınan Augsburg İtirafını yazan, Melanchthon'un mantıksal zihni ve resimli kalemiydi. Melanchthon 1560 yılında Wittenberg'de öldü ve kale kilisesinde Luther'in yanına gömüldü.

ULRICH ZWINGLIO , 1484 yılının yılbaşı gününde İsviçre'nin güneybatısındaki dar bir vadideki küçük Wildhaus kasabasında doğdu. İsviçreli reformcuların ilkiydi ve çalışmaları büyük etki yarattı. Zürih onun en önemli eserlerine sahne oldu. 1519'da bu şehre çağrıldı ve 1525'te Reformasyon orada şiddete başvurmadan ve neredeyse hiç rahatsız edilmeden yerleşti. Diğer şehirler ve bölgeler reforme edilen inancı kabul ederken, papalık kantonları din özgürlüğü hakkına karşı çıkmak için silaha sarıldı. Ardından gelen çatışmada, islah edilmiş kuvvetlerde papaz olarak çalışan Zwingli, 11 Ekim 1531'de Cappel sahasında düştü.

"Zwingli dikkate değer bir reformcu, yetkin bir bilim adamı, etkili bir vaiz, vatansever bir cumhuriyetçi ve ileri görüşlü bir devlet adamıydı. Luther ve Calvin'in dehası ve derinliğinden, Melanchthon ve Oecolampadius'un bilgeliğinden yoksundu, ancak amaç dürüstlüğü ve karakter bütünlüğü, kahramanca cesaret ve Reform davasına bağlılık açısından onları eşitledi ve liberallikte onları aştı. "

JOHN OECOLAMPADIUS — Oecolampadius'a "Basel'in reformcusu" deniyor, ancak nüfuzunun büyük boyutu ona daha geniş bir kutlama sağlıyor. Ahlaki ve entelektüel nitelikleri bakımından Melanchthon'a çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. "Reformasyon döneminde Rab'bin yapacak büyük bir işi varken öğrencilerini çiftler halinde göndermekten memnuniyet duyduğu birçok örnek vardır. Luther, Melanchthon'la, Calvin, Beza'yla ve Oecolampadius, Zwingli'yle yan yana durdu."

Oecolampadius 1482'de o zamanki Würtemberg krallığında doğdu. İlk olarak Luther'in yazılarına olumlu baktı ve 1522'de Basel'e davet edildiğinde reformcu olarak çalışmalarına başladı. O zamanlar şehir İsviçre'nin en önemli entelektüel merkezi, tek üniversitesinin ve en büyük matbaacılarının merkeziydi. Oecolampadius kısa süre sonra bir sandalyeye atandı.

Üniversite; ve 1529'da Basel'de Reformasyon gerçekleşti. Oecolampadius 1531'de orada öldü.

JACQUES LEFÈVRE, seçkin bir bilim adamı ve ilk Fransız reformculardan biri, 1450 civarında doğdu ve 1536'da öldü. Lefèvre, 1507'de Kutsal Kitabı incelemeye başladığında Paris Üniversitesi'nde profesördü. Kutsal Yazıların farklı bölümleri üzerine yorumlar yayınladı ve 1521'de eserlerinden biri sapkın olmakla suçlandı. Ancak I. Francis ve Prenses Margaret'in desteğiyle aleyhindeki dava durduruldu. 1523'te Yeni Ahit'in Fransızca versiyonu gün ışığına çıktı. Ancak Paris savaşı ve Francis'in Madrid'de tutuklanmasının ardından Papa partisi reformculara karşı en sert önlemleri aldı ve o zamanlar yetmiş beş yaşında olan Lefèvre Strazburg'a kaçtı. Kral serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra geri getirildi; ve Eski Ahit tercümesini yayınladıktan sonra, Navarre'lı Margaret'in ikametgahı olan Nerac'ta emekli oldu ve orada öldü. Lefèvre, Reform'un temel ilkelerini kabul etti ve bunları yazılarında sürdürdü, ancak Reform'un kilisenin kendisinde gerçekleşebileceğini umarak Roma Kilisesi ile bağlantısını sürdürdü. Akademisyen ve barış aşığı olarak açık çatışmalardan kaçındı. Ancak gerçeği itiraf etme cesaretinin olmayışı, son saatlerinde acı bir pişmanlık duymasına neden oldu. Gözyaşları ve yoğun ıstırapla haykırdı: "Ben mahkum edildim. Açıkça açıklamam ve ifade vermem gereken gerçeği sakladım." Gece gündüz ağlamaya devam etti ama sonunda yükünü Mesih'e yükledi ve Tanrı'nın merhametine güvenerek öldü.

İsviçre ve Fransız Reformasyonunun en önemli öncülerinden biri olan GUILHERME FAREL, 1489 yılında Fransa'nın doğusunda bir eyalet olan Dauphiny'de doğdu. Başarılı ve kendini adanmış bir öğrenciydi ve Paris'teki kolejlerden birinde öğretmen oldu. Reform inancının ilkelerini alarak, ateşli doğasının tüm gücüyle kendisini müjde işine adadı. Paris'ten kaçmak zorunda kaldı, Basel'e yerleşti ve enerjisinden ve özverisinden etkilenen Zwingli ve Oecolampadius ile sıcak bir dostluk kurdu, ancak onlar onun sağduyu eksikliğini fark ettiler, bu da onu bazen tedbirsizliğe ve hatta aceleciliğe sürükledi. Ancak muhafazakar ve bilgili politikacı Erasmus, uzlaşmaz reformcuya tahammül edemedi ve onun etkisiyle Farel'i Basel'den ayrılmaya zorladı. Bununla birlikte, uzun ve üretken yaşamının büyük bir kısmı, İsviçre'de hem kapsamlı hem de tehlikeli olan ve bu ülkenin önemli bir bölümünde Reform inancının yerleşmesiyle sonuçlanan bir işte çalışarak geçti.

1532'de Farel, Angrogna vadisinde gerçekleşen Waldensian Sinodunda reformcuların delegesi olarak atandı. Waldocular tarafından büyük saygı gördü ve onlar üzerinde güçlü bir etki yarattı. Pek çok değişim, tehlike ve acıya göğüs gererek, 1565'te Neuchâtel'de ölene kadar Reformasyon için çalışmaya devam etti. "Farel ateşli ve düşüncesiz bir adamdı; bir organizatörden çok bir misyoner; İlahiyatçıdan ziyade ikonoklast." Beza, vaazlarında "belirli bir yücelikte üstün olduğunu, öyle ki hiç kimsenin gök gürültüsünü titremeden duyamadığını" söylüyor.

JOHN CALVIN — Paris'in yaklaşık 110 km kuzeybatısındaki Picardy Noyon'da Calvin 1509'da doğdu; 1564'te Cenevre şehrinde öldü. Calvin kısa süre sonra Romanizmden vazgeçti ve 1534'te Fransa'dan kaçmak zorunda kaldı. 1536'da Basel'de en ünlü eserleri olan Hıristiyan Din Enstitüleri'ni yayınladı. Aynı yıl, neredeyse ömrünün geri kalanını burada geçirdiği Cenevre'de çalışmaya başladı. Orada hükümet ve reform yöntemlerine sıkı bir şekilde uyulmuştu ve bu onun kalmaya razı olmasının şartıydı. Onun hükümeti altında her türlü ahlaksızlık baskı altına alındı.

ciddiyet. Avrupa'nın dört bir yanından Cenevre'ye gelen mültecilerin yanı sıra, onların ve Beza'nın konuşmalarının şöhretinden etkilenen binlerce öğrenci de buraya akın etti.

"Calvin'in alışkanlıkları tutumlu ve mütevazıydı. Çok net bir anlayışa, olağanüstü bir hafızaya ve hiçbir karışıklığın üstesinden gelemeyeceği, hiçbir konu çeşitliliğinin yenemeyeceği ve hiçbir değişimin sarsamayacağı bir kararlılık ve esnekliğe sahipti. İlkelerine çok bağlı ve samimiydi." Bazı hoşgörüsüzlük eylemleri onun kamusal kariyerine gölge düşürdü, ancak özel hayatındaki karakteri kusursuzdu. Avrupa'daki Reformasyon'un vaizi, yazarı, papazı ve lideri olarak çalışmalarının kapsamı neredeyse inanılmazdır. Sağlığı kötüydü ama neredeyse öldüğü güne kadar çalışmaya devam etti. Fakir olmayı seçti, zaten mütevazı olan maaşına ekleme yapmayı ve fakirlere verme amacı dışında hediye almayı reddetti. Sürekli olarak servet biriktirmekle suçlanmasına rağmen, ölümünden sonra geriye 200 doların biraz üzerinde kredi bıraktı. Kendi isteği üzerine gösterişsiz bir şekilde gömüldü ve onun dinlenme yerini gösteren hiçbir anıt yok.

MENNO SIMONS, "havarisel ruhu ve emekleri hak ettiği tanınmanın çok gerisinde kalan bir reformcu." 1492 yılı civarında Hollanda'nın kuzey bölgesinde doğdu. 1559'da Holstein şehrinde öldü.

1536'da Menno Roma kilisesinden çekildi. Bebek vaftizine karşı olması onu Lüteriyen ve Reform kiliselerinden ayırdı. Fanatizme kararlı bir şekilde karşı çıkarken, kilisede havarisel günlerin saflığını ve sadeliğini yeniden tesis etmek onun ateşli çabasıydı. Vaftizin önkoşulu olarak Mesih'e olan kişisel inancın beyanı gerekliydi ve yaşamın saflığı, kilise üyeliğinin koşuluydu.

1494'te Danimarka'da doğan HANS TAUSEN, 1561'de öldü. 1524'te Reform öğretilerini vaaz etmeye başladı. Kendisi, Danimarka'da Reform'un ilk vaiziydi ve Bugenhagen ile birlikte bu ülkede Reform'un kuruluşunun ana temsilcisiydi.

OLAF VE LAURENTIUS PETRI , ilki 1497'de ve ikincisi 1499'da İsveç'in Orebro kentinde doğdular. Olaf 1552'de Stockholm'de, Laurentius ise 1573'te Uppsala'da öldü. Onlar, Kral'ın koruması altında İsveç'te Reform'un kurulmasında ana araçlardı. Gustavus Vasa.

16. yüzyılın en seçkin İngiliz reformcularından biri olan WILLIAM TYNDALE, 1484'te doğdu. Reform inancını kabul ettikten kısa bir süre sonra Kutsal Yazıları İngilizceye tercüme etme arzusunu dile getirdi ve kaçmak için kıtaya kaçmak zorunda kaldı. zulüm.. Yeni Ahit 1525'te Köln ve Worms'da basıldı. Daha sonraki tarihi belirsizlikle örtülüyor. Eski Ahit'in tercüme edilmesi ve basılmasında ve Reformasyon öğretilerini sunan birçok eserin yayınlanmasında rol aldı. Kralın ve piskoposların elçilerinden kaçınmak için işini gizlice sürdürdü ve inziva yerlerini o kadar dikkatli bir şekilde gizledi ki, buralar bugüne kadar tamamen bilinmiyor. 1534'te tutuklandığı Anvers'e gitmeye karar verdi. 6 Ekim 1536'da Brüksel'e birkaç kilometre uzaklıktaki Vilvorden Kalesi'nde boğuldu ve yakıldı.

Henry VIII'in idamında doğrudan bir rolü olup olmadığı kanıtlanmadı, ancak reformcuyu kurtarmak için hiçbir çaba göstermedi. Şehidin son duası şuydu: "Tanrım, İngiltere kralının gözlerini aç."

Tyndale'in Kutsal Yazıların tercümanı ve İngiltere'deki Reformasyon'un destekçisi olarak çalışmasının değeri hiçbir zaman gerektiği gibi takdir edilmedi. Dünyanın her yerinde İngilizce İncil'in nimetlerinden yararlanan milyonlar ona şükran borçludur. Yetkili versiyon Tyndale İnciline dayanmaktadır. o zaman

onun öğretilerini yaşadı ve İngiliz Reformunun birçok liderinin görüşlerini şekillendirdi ve onlar da tanıklıklarını kendi kanlarıyla mühürlediler.

Bazen "İngiltere'nin John Knox'u" olarak anılan HUGH LATIMER, 1470'de doğdu. Babası, Latimer'in dediği gibi, "oğullarını dindarlık ve Tanrı korkusuyla yetiştiren" kraliyet ailesinde bir memurdu. Latimer, Cambridge'de eğitim gördü ve Papa'nın gayretli bir takipçisiydi, ancak şehit Bilney'in çabalarıyla Reformasyon öğretilerini kabul etti. Gerçeği samimi bir şekilde sunması, onu Worcester Piskoposu'na tavsiye eden Henry VIII'in takdirini kazandı. Ancak diğer Papa hatalarıyla birlikte, dönüşümün inancını empoze eden "altı makalenin kanlı eylemi" pasajında, Latimer derhal pozisyonundan vazgeçti. Daha sonra tutuklandı ve altı yıl boyunca Kule'de tutuklu kaldı. Kral Edward VI'nın tahta çıkması üzerine serbest bırakıldı ve kendisine piskoposluk teklif edildi, ancak o bu onuru kararlı bir şekilde reddetti ve dünyevi ahlaksızlıkları sadakatle azarlamaya devam etti.

Kraliçe Mary tahta çıktığında tekrar Kule'ye hapsedildi. 80 yaşında olmasına rağmen yaşının ilerlemesi nedeniyle kendisine saygı gösterilmemiştir. Latimer inancına sınıksız sarıldı ve 1555 yılında Oxford'da yakıldı. Çok bilgili bir adam değildi ama konuşmasında netti ve cesur, dürüst ve adanmıştı; hem yüksek hem de üst düzey kesimin günahına karşı bir sitemdi. düşük sınıflar.

Bilgisi ve dindarlığıyla tanınan İngiliz piskoposu ve şehidi NICHOLAS RIDLEY , 1500'de doğdu. Cambridge'de ve ayrıca Fransa ve Hollanda'nın en seçkin üniversitelerinde okudu. Cranmer'ın lütfuyla Kral Henry'nin papazı olarak atandı ve Edward'ın hükümdarlığında Londra Piskoposu oldu.

Meryem'in tahta çıkışından sonra 1555'te Latimer'le birlikte kazıkta yakıldı. İstifa etmediği sürece konuşmasına izin verilmedi ve şunları söyledi: "Bedenimde yaşam nefesi olduğu sürece, Rabbim İsa Mesih'i asla inkar etmeyeceğim ve Onun gerçeği. Tanrı benimle olacak."

Piskopos Ridley, özel hayatında "dindarlığın, alçakgönüllülüğün, ölçülülüğün ve düzenin modeli" olarak biliniyordu. Fox ondan "mükemmel niteliklere sahip, dindar bir şekilde öğrenilmiş ve artık şüphesiz Hayat Kitabı'na yazılmış bir adam" olarak söz ediyor.

İskoçya'nın reformcusu JOHN KNOX, 1505'te doğdu. Glasgow Üniversitesi'nde eğitim gördü ve bir Katolik rahip olarak atandı. Jerome ve Augustine'in yazıları ve şehit Wishart'ın etkisi onu Roma'nın prangalarından kurtardı ve müjdenin vaizi oldu. Saint Andrews Kalesi Fransızlar tarafından ele geçirildiğinde Knox esir alındı ve Rouen'a götürüldü ve burada 19 ay kadirge kölesi olarak görev yaptı. Serbest bırakıldıktan sonra İskoçya'daki durum onun dönüşünü engelledi ve Edward VI'nın papazı olarak İngiltere'de bir süre kaldı. Kraliçe Mary tahta geçtiğinde Frankfurt ve Cenevre'ye gitti ve her yerde İngiliz sürgünlerine papaz olarak hizmet etti. Doktrinlerini savunduğu Calvin tarafından çok saygı görüyordu. 1559'da İskoçya'ya döndüğünde, Romanistlerin etkisi nedeniyle kanun kaçağı ve asi olarak kabul edildi, ancak hiçbir şeyden korkmadan, 1572'deki ölümüne kadar bu ülkede Reformasyon'un kurulmasında aktif rol alarak çalışmalarına devam etti.

Pilgrim's Progress kitabının dünyaca ünlü yazarı JOHN BUNYAN, 1628'de İngiltere'de doğdu. Elstow kasabasında bir kalaycının oğluydu ve babasıyla aynı işi sürdürmek üzere eğitim gördü. Ancak Bunyan bir miktar temel eğitim almayı başardı ve dine pek yakın olmasa da sınıf arkadaşlarının çoğundan üstün ahlaki niteliklere sahipti. Bir süre Parlamento ordusunda görev yaptı. Orada arkadaşlarından biri öldürüldü.

senin gönderin. Bunyan, ilahi bir elin hayatını kurtarmak için devreye girdiğini hissetti; Böylece dini konulara önem vermeye yönlendirildi. Uzun ve yoğun bir çatışmanın ardından Mesih'te huzur buldu. Baptistlere katıldı ve vaiz oldu, bir süre sonra da onların en seçkin konuşmacılarından biri oldu.

1660 yılında, Restorasyonu zorlamaya yönelik baskıcı tedbirler altında Bunyan, 12 yıl boyunca tutulduğu Bedford hapisanesine atıldı. Ailesini geçindirmek için çizimler için ayakkabı bağcığı yapmaya başladı, ancak inancını feda etmeyi veya kolayca yapabileceği taktiklerle hapisanesinden kaçmayı kararlılıkla reddetti. Vaaz etmekten vazgeçmesi şartıyla kendisine özgürlük teklif edildi; Ayrıca kendisine, yasaya karşı gelmeye devam etmesi halinde İngiltere'ye dönmesi halinde sürgün ve ölüm cezasına çarptırılacağı söylendi. Cevabı şu oldu: "Bugün gitmeme izin verirseniz yarın tekrar vaaz vereceğim." Ancak hapisanede yazdığı Pilgrim's Progress adlı kitabı İngilizcenin konuşulduğu her yerde kurtuluşun gerçeklerini öğrettiği için ona zulmedenler hüsrana uğramıştı . Bu eser Hıristiyan âleminin her diline tercüme edilmiştir. Kutsal Yazılardan sonra Yahudi olmayan bir misyonerin hizmetkar arkadaşları için tercüme ettiği, en sevilen kitaplardan biri haline geldi.

Bunyan serbest bırakıldıktan sonra büyük bir şevk ve başarı ile vaaz verdi ve "Piskopos Bunyan" unvanını kazandı. İncil onun daimi arkadaşı, bilgeliğinin kaynağı ve dehasının ilham kaynağıydı. Gerçeğin uğruna ve başkalarının iyiliği için kendini inkar etmek onun hayatının kuralıydı. Bunyan, bir baba ile oğlunu barıştırmak için verdiği başarılı çabanın ardından dönerken fırtınaya maruz kalması sonucu 60 yaşında hayatını kaybetti. John Bunyan'ın öyküsünde sunulanlardan daha az dikkat çekici eğitim örneği ve Kutsal Yazıların hem akıl hem de kalp üzerindeki dönüştürücü gücü vardır.

Metodizmin kurucusu JOHN WESLEY, 1703 yılında İngiltere'nin Epworth şehrinde doğdu. Babası Anglikan Kilisesi'nde papazdı. İlk eğitim ve öğretimini kendisinden aldığı annesi, çok zeki ve derin bir dindar, disiplinli ve bilge bir kadın, usta bir öğretmendi. Oxford'da okudu ve bilgililiğiyle dikkat çeken bir üne kavuştu. Ünlü "Club Santo" orada kuruldu.

John ve Charles Wesley, Withefield ve diğerleri adanmışlık egzersizleri yapmak, fakir ve hastalara bakmak, hapisaneleri ziyaret etmek vb. konularda birleştiler.

1725'te Wesley bakanlığa atandı. Kızılderililerin din değiştirmesi için Georgia'ya bir misyon planlandığında ve "hayatın süslerini ve konforlarını, fiziksel kemer sıkmalarını ve meditasyon yaşamını küçümsemeye alışmış din adamlarına" bir çağrı yapıldığında Wesley çağrıya yanıt verdi. İki yıl boyunca kolonide kaldı ancak görevinin amacına ulaşma fırsatı bulamadı. Wesley 1738'de İngiltere'ye döndü; aynı yıl imanla aklanma doktrinini tamamen kabul etti ve onu vaaz etmeye başladı. Kendisini özellikle müjdeyi yoksul ve ihmal edilmiş sınıflara ulaştırma işine adadı. Kiliselerin kendisine kapılarını kapattığını görünce sonunda açık havada vaaz vermeye karar verdi. Kendisi şunları söyledi: "Tarlalarda vaaz vermenin bu garip tarzına kendimi pek alıştıramadım... Hayatım boyunca (yakın zamana kadar) edep ve düzen ile ilgili her konuda çok inatçı olduğumdan, bunun neredeyse ruhların kurtuluşu olduğunu düşündüm. eğer kilisede yapılmadıysa günahıdır." 1791 yılında vefat ettiği güne kadar İskoçya, İngiltere ve İrlanda'da çalışmaya devam etti.

Tüm hayatı boyunca 400.000 km'den fazla yol kat etti ve 40.000 vaaz verdi, ayrıca tüm kiliselerini ve cemaatlerini denetledi, çok sayıda yazışmayla uğraştı ve ciltler dolusu yazılarını hazırladı.

GEORGE Withefield, modern zamanların en büyük müjdecilerinden biri, Gloucester, İngiltere'de doğdu. Oxford'da eğitim görmüş ve Metodist Kulübü'nün bir üyesi olan o, akranları arasında din değiştirmeyi iddia eden ilk kişiydi. Whitefield'di

1736'da atandı ve özellikle sıradan kilise hizmetlerinin ulaşamadığı kalabalıklara fayda sağlamak için çalıştı. Amerika'yı yedi kez ziyaret ederek tüm büyük şehirlerde vaaz verdi. Ayrıca İngiltere, İskoçya ve İrlanda'da yoğun bir şekilde çalıştı ve ayrıca Hollanda'ya gitti. Whitefield, kader doktrini konusunda Wesley ile aynı fikirde değildi ve bu ayrılık iki kolun ortaya çıkmasıyla sonuçlandı: Kalvinistler ve Wesleyan Metodistler. 1770 yılında, 56 yaşında, Amerika Birleşik Devletleri'ni kapsayan yedinci misyonerlik yolculuğuna hazırlanırken öldü.

Whitefield'ın vaazlarının gücü tüm sınıflar tarafından kabul ediliyordu; Kalabalıklar onu dinlemek için akın etti ve çalışmalarını büyük canlanmalar izledi. Günde üç ila dört kez vaaz vermesi alışılmadık bir durum değildi. Ölümünden bir gün önce Exeter, Massachusetts'te büyük oditoryumu iki saat süreyle askıya alarak konuşma yaptı. Whitefield ertesi gün orada vaaz etme niyetiyle Newburyport'a gitti. Dinlenmek için odasına gittiğinde kaldığı salonda bir kalabalığın toplandığını gördü. Durdu ve avizedeki mumu sönene kadar merdivenlerin tepesinden insanlarla konuştu. Ertesi sabah ölü bulundu.

Gezgin çoban JOHN ROBINSON, 1575'te İngiltere'de doğdu. Cambridge'de eğitim gördü ve Yerleşik Kilise'de papaz oldu. Ancak kralın verdiği dini üstünlüğün İsa'nın öğretilerine uygun olmadığını hissederek ayrılmaya karar verdi. Karar kendisi için acı vericiydi ve buna atıfta bulunarak şunları söyledi: "Eğer gerçek, 'kemiklerimi yakan bir ateş gibi' kalbimde olmasaydı, bu bağları asla koparmazdım... Tanrı, diğer insanların karanlığı yüzünden benim nankör yüreğimden alınmıştı." Robinson, Hollanda'ya sığınan sürgünler arasındaydı ve Leyden'deki Hacı Kilisesi'nin papazı oldu ve burada hem dindarlığı hem de bilimi nedeniyle büyük saygı görüyordu. Hacılar Amerika'da bir yuva aramaya karar verdiklerinde grubu bölmek gerekli görüldü ve çoğunluk kardeşlerini sonuna kadar takip etmek için Leyden'de kaldığından, papazlarının hizmetini talep ettiler. Ancak Robinson sürüsüne Yeni Dünya'ya kadar eşlik etmeyecekti. 1625'te Leyden'de öldü.

Daha sonra ailesi sürgünlere katıldı ve onun soyundan gelenler New England yerleşimcileri arasındaydı.

Robinson'un karakteri Hacılar yaptığı veda konuşmasında görülebilir. O, her çağda reformasyon umudunu besleyen az sayıda kişiden biriydi; inançlarını bir itikat ya da kilise öğretisine dayandırmak yerine, onu Tanrı Sözü'nün ebedi temeli üzerine kuran adamlardı.

ROGER WILLIAMS, dini özgürlüğün önde gelen savunucusu, 1600 civarında Galler'de doğdu. 1683'te Rhode Island'da öldü. Anglikan Kilisesi tarafından din adamlarına atandı. Ancak çok geçmeden, kendisinin de söylediği gibi, "vicdanı onu ulusal kiliseye, onun törenlerine ve piskoposlarına karşı harekete geçirdi." 1631'de Amerika'ya gitti, ancak Püriten koloniler için bile fazla radikal ve açık sözlü olduğundan sürgüne mahkum edildi. Bu yasa koyucular tarafından hazırlanan düzenlemelerden biri şuydu: "Eğer bu yetki alanı dahilindeki bir kişi veya kişiler... yargıçların, ilk tablonun (on kanunun) dış ihlallerini cezalandırma konusundaki yasal haklarını veya yetkilerini reddederse.. Sürgüne veya sürgüne mahkûm edilecektir." Williams, dini konularda yargıçların yargı yetkisini kararlı bir şekilde reddettiği için kınandı.

Milletin huzur ve düzenine zarar verecek ileri görüşlere sahip olmakla suçlanmıştı. Ancak Rhode Island'ı kurduktan sonra mükemmel din özgürlüğünün hakim olduğu ve bu öğretilerin uygulandığı bir topluluk kurdu.

serbestçe izin verilir. Ancak Massachusetts'te olduğu gibi burada da can, mal ve sivil yönetim garanti altına alınmıştı. Böylece Williams'ın öğretilerinin devletin barışı ve düzeni için tehlikeli olmadığı ortaya çıktı; kendisine yöneltilen suçlamaların asılsız olduğunu ve Massachusetts'ten sürgün edilmesinin adil olmadığını söyledi.

"Williams'ın bir erkek ve bir Hıristiyan olarak karakteri kusursuzdu. En sadık rakipleri bile ondan kişisel olarak büyük bir saygıyla söz ediyordu. Williams, Kızılderililerin özel bir dostuydu. Onların dilini öğrendi, toprak haklarına saygı duydu ve savundu ve Massachusetts kolonisi ve diğer beyaz yerleşim yerleri yerli düşmanlıklar tarafından tehdit edildiğinde, bilgisi ve önde gelen şeflerle olan dostluğu sayesinde yakın tehlikelerden kaçınmayı başardı." Williams yaşanan adaletsizliklerin karşılığını bu şekilde ödedi.

Kehanetlerin ünlü yorumcusu GUILHERME MILLER, 1782'de Pittsfield, Massachusetts'te doğdu. Ancak yaşamının büyük bölümünde evi Low Hampton, New York'taydı ve 1849'da orada öldü. Devrimci ordunun subayı olan Miller, 1812 Savaşı'nda yüzbaşı olarak görev yaptı. Orduya girmeden önce tanrısal duyguları özümsemişti, ancak karakter bütünlüğü kampın sefahatini o kadar nahoş hale getirmişti ki, savaş bittikten sonra askeri kariyerini mutlu bir şekilde terk etti.

Deizmin gelecekteki varoluşu inkar etmesi, her ne kadar Kutsal Yazıları ilham edilmiş olarak kabul etmese de, Miller'in doktrini tamamen kabul etmesini engelledi. Ancak mevcut teolojik öğretileri vahyin savunucuları olarak kabul etmek yerine İncil'in kendi kendisinin tercümanı olduğunun keşfedilmesi üzerine, iki zorluk da ortadan kalktı. 1818'den itibaren, Mesih'in kişisel gelişiminin yakın olduğu sonucuna vardığında, 13 yıl boyunca konuyu hararetle araştırmaya devam etti, ancak görüşlerini yalnızca özel olarak ifade etti.

1831'de halka yönelik sunumlarına başladığında ve o tarihten 1844'e kadar 500 farklı şehirde 4 bin vaaz verdi. Yaklaşık 200 bakan Miller'in iddialarını kabul etti ve 500 vaiz onun bildirisine katıldı. 1000'e yakın bölgede, yaklaşık 50.000 kişiden oluşan imanlı cemaatleri inşa edildi. Yalnızca Miller'in çabaları sayesinde en az 6.000 ruh Mesih'e dönüştü ve bu sayı muhtemelen çok daha fazlaydı. Onun derslerine katılmadan önce din değiştirenlerin yaklaşık 700'ünün açıkça ateist olduğu ortaya çıktı.

Her ne kadar ikinci gelişin kesin zamanı konusunda yanılmış olsa da, Rab'bin gelişinin şekli ve yakınlığı konusundaki inancı sarsılmazdı. 1845'te şunları yazdı: "Bu görüşlere karşı yapılan itirazları tarafsız bir şekilde tarttım, ancak Kutsal Yazılar tarafından desteklenen ve bence benim görüşümü geçersiz kılan hiçbir argümanın olmadığını gördüm. Bu nedenle, Rabbimin dönüşünü vicdani bir şekilde beklemeden edemem ve fırsat varken hemcinslerime bu büyük olaya hazır olmalarını tavsiye edemem." Ancak görevinin neredeyse bittiğini hissediyordu. Miller, "Gerçeği savunmayı genç kardeşlerime bırakacağım" dedi. Uzun yıllar yalnız çalıştı; Allah şimdi benim yerimi dolduracak kişileri diriltti." Ancak yaşlılık hastalıkları izin verdiği sürece zaman zaman vaaz etmeye devam etti. Miller, ilan ettiği doktrinlere tam bir inançla öldü.

JOSEPH WOLFF, ünlü İbrani misyoner ve gezgin, 1795 yılında Almanya'nın Bavyera kentinde doğdu. "Dil yetenekleri, keskin bir algılama gücü, enerjik bir mizaç ve büyük bir sağduyu ile desteklenen, küçük yaşlardan itibaren birçok Avrupa ülkesinden önde gelen adamlarla ilişkileri oldu. Wolff, 1812'de Prag şehrinde bir Benediktin keşişi tarafından vaftiz edildi. Roma'da olması gereken yerde

Bir misyoner olarak eğitim gördü ve müjdeyi Yahudilere ve Müslümanlara ulaştırmak amacıyla kendisini Doğu dilleri çalışmalarına adanmıştı. Papa VII. Pius'un desteğinden yararlandı, ancak çeşitli vesilelerle ifade ettiği liberal görüşler onu Engizisyon'un gözünde şüpheli hale getirdi ve Wolff, üniversiteyi ve ebedi şehri terk etmek zorunda kaldı. İngiltere'de hızla arkadaş edindi. Londra Yahudi Topluluğu'nun kurucuları, onun misyonerlik çalışmalarına olan özel yeteneğini fark ederek, onun doğu araştırmalarına devam edeceği Cambridge Üniversitesi'ne kabulünü teşvik ettiler.

"Wolff, Avrupa'da, Asya'da, Amerika'da ve Afrika'nın bazı kısımlarında gezgin olarak geçirdiği macera dolu yaşam boyunca, krallar ve prenslerin yanı sıra tüm dini kademelerden eğitilmiş insanlarla tanıştı. En büyük tehlikeler karşısında yılmaz bir cesaret ve büyük bir soğukkanlılık sergiledi. Wolff her yerde vaaz verdi - bazen ana dilinde, bazen farklı dillerde - ve nereye giderse gitsin, misyonunu ilerletmek için en önde gelen erkek ve kadınların ilgisini nasıl çekeceğini biliyordu." Seyahatleri sırasında yoğun çalışma hayatından ve hava koşullarından yıpranmış, son yıllarını bir İngiliz cemaatinin rektörü olarak geçirmiş ve 1862'de burada ölmüştür.

JOHN ALBERT BENGEL 1687'de Württemberg'de doğdu ve 1751'de öldü. Kendisi dünya çapında keskin zekaya, geniş bilgiye ve sıkı dindarlığa sahip bir adam olarak tanınmaktadır. Kendisi, Mukaddes Kitap hakkında büyük değer taşıyan ve hâlâ Mukaddes Kitabı inceleyen kişinin hazinelerinin bir parçası olan, hem eleştirel hem de tefsir niteliğinde sayısız kitabın yazarıydı. Bengel'in yorumlayıcı kuralı şuydu: "Kutsal Yazılara hiçbir şey eklememek, onlardan her şeyi çıkarmak ve onlarda olan hiçbir şeyin gizli kalmasına izin vermemek."

LOUIS GAUSSEN, 1790'da doğdu, Cenevre'dendi ve Reform Kilisesi'nin bir din adamıydı. Gausсен, İsviçre'nin her yerinde Evanjelik Hıristiyanlığın samimi bir destekçisi olarak biliniyordu. Cenevre'yi işgal eden rasyonalist felsefeyi kutsal kitaba dayalı inançla değiştirmeye çalışarak Dr. Jean Merle D'Aubigné ve diğerleriyle ilişki kurdu. Şiddetli bir muhalefetle karşılaştı ve sonunda konsey tarafından uzaklaştırıldı. 1834'te yeni kurulan Cenevre Evanjelik Okulu'nda teoloji kürsüsü başkanlığını üstlendi ve Kutsal Yazılar üzerine birçok eserin yazarı oldu. Ölümü 1863'te gerçekleşti.

PIUS IX VE YASAMAZLIK KARARI — Gladstone'un "Vatikan Kararnameleri" adlı İncelemesi'nde, Papa Pius IX'un yanılmazlık fermanını yayımladığının anlatımını özetliyoruz: Vatikan Konsili, sayısız çanin ve çanların ortasında görkemli bir şekilde açıldı. San Angelo Kanonu, 8 Aralık 1869'da Vatikan Bazilikası'nda. 18 Temmuz 1870'teki dördüncü halka açık oturumda papalığın yanılmazlığı kararı ilan edildi. Bu belge, Romalı papanın yalnızca tüm kiliseler üzerindeki gücünü onaylamakla kalmıyor, aynı zamanda ona " hem papazlar hem de halk olsun tüm Katoliklerin yalnızca inanç ve ahlak konularında değil, hatta disiplin ve yönetim konularında da teslim etmesi gereken acil bir yargı yetkisi" veriyor. . Papa'nın "Hıristiyan dünyasına inanç ve ahlakla ilgili konularda yaptığı resmi atıflarda yanılmaz" olduğunu ve kararlarının nihai ve geri alınamaz olduğunu beyan ediyor.

Papa'ya yapılan bu büyük küfür eyleminin hemen ardından, papanın dünyevi egemenliğinin düşüşü geldi. Eylül 1870'in ikinci yarısında, yanılmazlık kararnamesinin ilan edilmesinden altı hafta sonra, "Papa'nın dünyevi iktidarının ana desteği olan Fransız İmparatorluğu, III. Napolyon'un teslim olmasıyla eski Huguenot Sedan kalesinde çöktü. Rusya'nın Protestan Kralı William'a. Ve Eylül ayının yirminci gününde, İtalyan birlikleri, Kral Victorio Emmanuele adına, birleşik İtalya'nın gelecekteki başkenti olan Roma'yı ele geçirdi." Pius IX'un Roma halkının huzuruna çıktığı o günden bu yana, bildirisinde

yanılmazlık, bir daha asla toplum içinde görülmedi. Dünyevi gücü elinden alınan ve kendisini ulusal otoriteye tabi kılmak istemeyen Roma'nın gururlu papası, 1878'deki ölümüne kadar Vatikan Sarayı'nın kendi kendine esiri olarak kaldı.